

Giới thiệu Nô Thê Muốn Xoay Người

Nô Thê Muốn Xoay Người thuộc truyện ngôn tình nói về La Chu là một cô gái đáng thương, trong cuộc đời của cô thích nhất là được đi lữ hành tại vùng cao nguyên Tây Tạng. Ai dè trên đường đi xuyên qua, bất hạnh trở thành nô thê: nếm đủ loại cực khổ, mọi khó khăn trắc trở nối gót nhau kéo đến.

Vạn sự, vạn vật đều có mức độ chịu đựng của nó, con giun xéo mãi cũng oằn, tiểu vũ trụ bùng nổ, vì thế nên.

Cầm thú, nắm úp sắp cho ta!

Ma quý, mau biến!

Nhi đồng giả dạng, mau cút!

Nô thê phải vùng lên ! không chịu sắp đặt nữa!

Truyện hay này đích thực hấp ám, quý dị, đủ loại ý đồ bất chính từ nội dung đến cách diễn đạt, văn án nhẹ nhàng nhưng mọi người chuẩn bị tâm lý để đọc nhé. Khẩu hiệu của ta là bình tĩnh nghênh đón đau thương. Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bi Ai Trên Đường Chuyển Kinh

Bầu trời trong xanh cao xa bát ngát, bỗng bành những đám mây trắng như sợi bông, không ngừng biến hóa đủ loại hình dạng. Sáng sớm, ánh mặt trời giống như lợi kiếm từ trời cao chiếu nghiêng xuống, làm cho cao nguyên trở nên đặc biệt nhiệt tình cùng rực rỡ. Nơi xa là những dãy núi nhấp nhô trải dài, đỉnh núi phản xạ ánh bạch quang chói mắt, đó là lớp tuyết đọng trắng ngần quanh năm không thay đổi.

Hôm nay theo lịch Tây Tạng là ngày mười lăm tháng tư, là ngày Phật tổ Thích Ca Mâu Ni sinh ra, đắc đạo và viên tịch(mọi người có thể nghiên cứu thêm ngày này trên mạng). Tháng tư, theo như lịch Tây Tạng nói, trên bầu trời xuất hiện sao Đê Tú là 1 trong 28 vì tinh tú của người Tây Tạng, người Lhasa (thành phố cổ của Tây Tạng) gọi tháng này là Tát Ca Đạt Ngõa, ngày đầu tiên của lễ tế Phật này cũng được gọi tắt là "tiết Tát Ca Đạt Ngõa" (ngày rằm tháng tư theo lịch Tây Tạng - Sadagawa, còn có tên gọi khác là ngày Kiết Tường). Trong một tháng này, các tín đồ không sát sinh, không ăn thịt, chủ định hướng Phật, cúng Phật, còn có thể bé trai tu hành, hoặc là đi chuyển kinh, dập đầu. Chỉ vì Phật tổ Thích Ca Mâu Ni nói: "Thứ nhất hành nhất thiện sự, hữu hành vạn thiện chi công đức." (theo nghĩa mình hiểu nôm na thì có nghĩa là mỗi ngày thử làm 1 việc thiện, thì ngàn việc thiện đó chính là công đức; bạn nào giỏi cái này thì giúp mình dịch sát hơn nhá.)

Trên đường chuyển kinh hướng Phật trên cao có treo vô số cờ Kinh xinh đẹp, gió cao nguyên nhẹ nhàng thổi làm lá cờ ngũ sắc: đỏ thắm, xanh đậm, hạnh hoàng(vàng hơi đỏ), tím, trắng sữa; phát ra "Rắc...rắc..."tiếng vang, không ngừng ngâm tụng lấy kinh văn cổ xưa.

Tại thành Lhasa muôn người đều đổ xô ra đường, các tín đồ từ bốn phương tám hướng tới đây, hoặc gầy Phật châu, hoặc xoay lấy kinh luân(ống chuyển kinh), vừa đi vừa không ngừng về động Phật châu, xoay kinh luân; tay phải xách lấy túi bánh mì(bánh mì phong cách dân tộc Tây Tạng), dưới nách cắp cành hương tùng bách, trong miệng liên tục niệm sáu chữ "Om Mani Padme Hum" (Án Ma Ni Bát Minh Hồng - Lục tự đại minh chú). Đội ngũ chuyển kinh thỉnh thoảng truyền ra tiếng chuông đồng thanh thúy, ba năm con cừu tuyết trắng theo đuôi chủ nhân đi chuyển kinh. Trên cổ cũng đều đeo một bó cờ ngũ sắc, biểu hiện chúng nó là thần dê chuyển kinh phóng sinh.

Dược Vương sơn, vùng Công Đức lăm, toàn đầu người đang di chuyển, tín đồ tụ tập ở trước vách thạch bích khắc chữ và tượng Phật tại chân Dược Vương sơn cùng trước đài Ôi Tang ở Công Đức lăm, chen vai thích cánh (đồng người chen chúc) dập đầu cúng bái lấy chữ viết và tượng Phật điêu khắc trên vách thạch bích, mỗi người trên trán đều lấy dính bụi đất. Công Đức lăm, cao cao trên đài Ôi Tang khói dày đặc cuộn cuộn, cành bách được đốt keng keng rung động. Mọi người tranh thủ vào làm việc của mình! Lấy bánh mì trong túi ra ngoài, hương đám lửa đốt đầu quăng vào. Sau đó, rút ra một hai bó cành hương bách dưới nách buộc thêm cành dâu phía trên, trong miệng cao giọng cầu nguyện, cuối cùng đi đến bên cạnh tượng đá thần khấu đầu cúng bái, thành kính dùng hai tay vuốt nhẹ thạch bích.

Đó là một loại tín ngưỡng, một loại tín ngưỡng thành kính, một loại tín ngưỡng làm cho linh hồn người ta rung động. Trong đội ngũ hỗn loạn vô số du khách dần dần bị gạt rửa sự tào bạo trên người, bị trầm lắng, bày ra sự trang nghiêm im lặng.

Trên người La Chu chỉ có một phần tư dòng máu Tạng tộc, nhưng khi tiếp cận này cao nguyên nóc nhà thế giới, truyền thừa từ xưa bộ gen của dân tộc thần bí vẫn làm cho nàng run rẩy hòa tan giữa tín ngưỡng ở đây.

Đeo lấy một bọc thật to hành lý cùng lều trại, phủ lấy nhất kiện tàng bào màu nâu đơn giản và rộng thùng thình đến cực điểm, cột tóc đuôi ngựa, tay cầm ống chuyển kinh, nàng ở trong đội ngũ chuyển kinh cũng không lộ ra vẻ đột ngột. Nàng trong miệng mơ hồ ni non không phải là lục tự chân ngôn, mà là không trọn vẹn phần sáu bài tình ca của Thế Đạt Lai Lạt Ma Chí (nhà thơ Tây Tạng - bó tay La Chu tỷ lun).

"Thứ nhất: tốt nhất không gặp gỡ, như thế là không phải yêu. Thứ hai tốt nhất không quen biết, như thế là không phải nhớ."

Cha mẹ nàng nếu như không gặp gỡ không quen biết liền sẽ không mến, không nhớ nhau, điềm điềm mặt mặt, ở trong vô hạn khát khao mà sinh hạ nàng,

"Thứ ba, tốt nhất không kết bạn, như thế là không thiếu nợ nhau. Thứ tư tốt nhất không luyện tiếc, như thế là không cần nhớ lại."

Cha mẹ nàng nếu như không kết bạn, không luyện tiếc liền sẽ không mắc nợ cùng nhớ lại, hợp hợp ly ly, đem nàng làm như một quả bóng ném tới ném lui.

"Thứ năm, tốt nhất không yêu, như thế là không bị vứt bỏ. Thứ sáu, tốt nhất không đối địch nhau, như thế sẽ không hợp lại."

Cha mẹ nàng nếu như không yêu, không đối địch liền sẽ không cùng vứt bỏ, gặp gỡ, ân ân oán oán, làm cho nàng ở ven đường lưu lạc, bồi hồi.

"Thứ bảy, tốt nhất không làm lỡ, như thế sẽ không phải gánh vác, mang nợ. Thứ tám, tốt nhất không nên hứa, như thế sẽ không tục (thất hứa, lại hứa, lại thất hứa...)."

Cha mẹ nàng nếu không làm lỡ, không hứa hẹn sẽ không lại tục, tranh chấp dây dưa triền miên, bỏ lại nàng cô đơn kết bạn với bản thân mình trong gương.

"Thứ chín, tốt nhất không theo, như thế sẽ không dựa vào. Thứ mười, tốt nhất không gặp gỡ, như thế sẽ không tụ lại."

Cha mẹ nàng nếu không theo, không gặp liền sẽ không dựa vào nhau, tụ lại, ân ân ái ái, đã tiêu hao hết tình yêu của nàng đối với họ.

Cha mẹ đều là cô nhi tự do yêu nhau, sinh hạ nàng rồi lại cãi nhau mà tách ra. Tách ra xong, lại người nông ta nông mà tụ hợp, sau đó lại phân ly lại tụ hợp. Khi đó, nàng một chốc ở Đông gia, một chốc ở Tây gia, một chốc theo mẹ, một chốc theo cha. Sau, bọn họ đều tự có tình cảm mới, lại muốn đối với nhau buông tay, thế là tranh cãi âm ỉ biến thành nổi giận kịch liệt, nhà biến thành chiến trường. Nàng không dám về nhà, chỉ có thể du dương ngoài đường, cùng với chó mèo lưu lạc ngồi chồm hổm, thẳng cho đến gió êm sóng lặng mới thôi. Lại sau đó, bọn họ hoàn toàn phụ lẫn nhau, tự mình xây dựng gia đình mới. Nàng thành gánh nặng, giữ lấy một căn phòng trống rỗng, dựa vào tài khoản ngân hàng mà bọn họ tạo cho sống một mình, ngày từng ngày, mỗi tháng, mỗi năm lớn lên. Lại sau nữa, bọn họ vì một cái ngẫu nhiên gặp nhau, lại dấy lên ngọn lửa nhiệt tình, phụ người khác, không chút kiêng kị tái hợp, cuối cùng lại ra đi vì tai nạn xe cộ, vĩnh viễn dựa vào nhau, cũng làm cho nàng mất đi tình thân, mất đi một tia mong ngóng cùng nhớ thương cuối cùng. (Gia đình tỷ này quá đại loạn =.=)

Như vậy đời sống tình cảm rốt cuộc yêu hay không yêu? Nàng vẫn đều không thể hiểu. Việc quan trọng nhất của nàng bây giờ là lĩnh lấy số tiền bảo hiểm lớn, đặt kế hoạch, từng bước hoàn thành lấy bài vở và bài tập. Một khi nghĩ liền đi đu tẩu chung quanh thành một cái đu tư cách lữ hành gia.

Đến khi thành thạo, nàng dần dần hiểu được yêu là độc, có thể giết chết hết thảy; yêu là hòa, có thể đốt cháy tất cả. Mà nàng chính là tế phẩm cho phản yêu đó.

Nàng chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, nhỏ bé đến không thể nhỏ bé hơn. Nàng không cần cha mẹ kịch liệt đáng sợ như vậy, gút mắt hàng vạn hàng nghìn, yêu tùy hứng hay thay đổi, bọn họ như lửa và độc không thể thừa nhận, nàng chỉ cần họ giống như tuyết đại đa số người sống đơn giản là được.

Dòng người chuyển kinh bắt đầu khởi động chậm rãi hướng Đại Chiêu tự, thân thể của nàng cũng không ngừng di động. Cúi đầu nhắm mắt, lấp lại không tròn vẹn tình ca, sự tiếc nuối xao động trong tâm linh dần dần bị lấp đầy, về với an bình. Bắt đầu từ ngày mai, nàng sẽ không còn là một lữ hành gia, nàng sẽ chọn một chỗ ấm áp mỹ lệ, khoái khoái lạc lạc, bình bình đạm đạm mà sống hết một đời.

Quanh người tiếng ni non niệm tụng càng ngày càng nhỏ, tựa hồ dần dần đi xa, chỉ có tiếng gió như vậy rõ ràng. Chóp mũi người được không phải là hương bách, bánh mì, dịch sữa cùng mùi thơm cháy khét đặc thù, mà là một cổ hãm trừ ánh mặt trời, cùng một chút phân và nước tiểu súc vật (σ.=.), một chút ý vị cỏ xanh, phản phát như đang đặt mình trên thảo nguyên rộng lớn.

Mi đen dài chậm rãi nâng lên, móng lung tầm mắt dần dần tập trung. Sau đó, La Chu tròn tròn mắt.

Đập vào mắt vẫn có bầu trời bao la xanh thẳm, mây trắng như bông, dương quang sáng lạn, dãy núi nhấp nhô. Nhưng là, quanh nàng không còn đông đúc người chuyển kinh, dưới chân là thảo nguyên xanh biếc, trên thảo nguyên nở đầy mọi màu sắc hoa Cách Tang (hoa dâu Tây Tạng), một dòng sông nhỏ như một dây lưng trong suốt uốn lượn, xuyên thấu giữa thảo nguyên. Cách đó không xa còn có lác đác màu trắng cùng màu đen làm đẹp, nếu như thị lực 1.5 của nàng không có nhìn lầm, trắng chính là dê, đen chính là lông bò.

Nơi này đúng là cao nguyên, nhưng nàng không phải đang ở trên đường chuyển kinh tại Lhasa.

Một hạt cát một thế giới, một cái chóp mắt một vạn năm.

La Chu thật sự không thể tin được chỉ bất quá trong một cái nhắm mắt, cúi xuống niệm tụng.

Là nàng quá thành kính, hay là nàng quá không thành kính rồi? Là Phật tổ ban thưởng cho, hay là Phật tổ trừng phạt?(cái này khó nói à nha, mwahaha... Mối quyết định lựa chọn một chỗ ấm áp, mỹ lệ, khoái khoái lạc lạc, bình bình đạm đạm địa sống hết một đời, sau một khắc liền tới ngày chỗ đó.

Xa xa có một người cười ngửa hướng chỗ nàng nhanh chóng chạy tới. Đó là một người nam tử nhanh nhẹn dừng mảnh mặc áo bào da đơn sơ, đầu đội

mũi, tại thất lưng đeo đoản đao, tay cầm trường kiếm (roi dài), khuôn mặt người cao nguyên đặc biệt đỏ thắm.

Mặt trời trên đỉnh đầu lên càng cao, tay chân nàng phơi nắng như nhũn ra, thật đáng buồn là thần kinh cứng cỏi lại thủy chung giữ vững hết sức sự thanh tỉnh, không chớp mắt nhìn một người một ngựa cách mình càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 3: Ước Định Trên Thảo Nguyên (2)

Nhưng mà sự gãy dựa của nàng với một hán tử bình nguyên dững mãnh mà nói chính là nhỏ bé không đáng kể, Trát Tây Lăng Thổ chính là xiết thật chặt cánh tay, đã dễ dàng đem nàng giam cầm chặt chẽ trong lòng.

"Lăng Thổ, phóng ta xuống!" Hai mươi năm qua, ngoại trừ cha, người chưa hề cùng bất luận nam tử nào thân cận như La Chu ở trong ảm áp bá đạo ôm ấp càng thêm hoảng hốt vô thố, không khỏi thất thanh hô. Vẫn làm nàng không thể quen được chính là cỗ mùi thịt tanh quanh quần thân mình. Không hổ là cao nguyên khắp nơi đều là bò dê, hầu như tất cả vật sở hữu của người dân bình nguyên đều mang theo một cỗ mùi thịt tanh, không đậm thì nhạt, theo từng người. Cho dù đã muốn đến đây nửa năm, nàng cũng không có thói quen ngửi mùi này, trong sinh hoạt thường ngày nàng cũng thật cẩn thận giữ cho bản thân mình cùng nơi ở tươi mát, sạch sẽ.

"Không buông!" Trát Tây Lăng Thổ thẳng thắn cự tuyệt, chăm chú nhìn nữ nhân trong ngực như tiểu dã thú (thỏ hoang) đang hoảng hốt, trong lòng dâng lên một cỗ mềm mại mà ngọt ngào yêu thương.

Nửa năm trước, hắn ở trên thảo nguyên nhặt được nàng. Khi đó, tóc nàng buộc thật cao, trên người phủ nhất kiện ngoại bào đơn sơ, trên lưng đeo một bọc hành lý thật lớn, vẻ mặt lại mờ mịt cùng kinh sợ, phảng phất như một chú dê con lạc đàn. Trong nháy mắt, ánh mắt vô ý đánh trúng lông hắn, lửa tình phút chốc bùng hực thiêu đốt. (Anh trứng sét khét lẹt rùi :X)

Nàng thân mình thon thả như linh dương khỏe mạnh, bím tóc đen như thác nước trong rừng, da thịt non mịn giống như mây đỏ che phủ trên phô mai, mi đen cong như trăng non chân trời, đôi mắt thật to trong vắt như nước hồ, chiếc mũi nhỏ nhỏ như son kiêu duyên đáng mỹ lệ, đôi môi hồng hồng, mượt mà, mềm mại như hoa. Nàng đích thị là tiên nữ giáng trần, roi xuống trước mắt, kích thích tiếng lòng hắn. Chỉ cần nàng mở miệng, hắn có thể không do dự dâng hiến chính sinh mệnh mình. (Nghe anh mô tả chị mà ta chỉ muốn đi du lịch sinh thái thôi J)

Hắn hướng nàng cầu ái, nàng lại cự tuyệt hắn, tâm hắn vừa cay đắng vừa buồn thương. Nhưng Bác Ba hán tử cũng không phải dễ buông tha, làm kẻ hèn nhất tùy tiện trốn chạy. Hắn không chút nản lòng mà một lần lại một lần cầu ái, một lần lại một lần bị khước từ. Nhờ thiên thần chiếu cố, cuối cùng hôm nay, tiên nữ của hắn mềm hóa thái độ, làm hắn thấy được ánh bình minh rực rỡ. Là một cái thợ săn cùng người chăn nuôi ưu tú, hắn làm sao có thể uống phí mất một cơ hội tốt như vậy?

"Buông ta ra!" Trên mặt La Chu vọt lên một mảnh mây đỏ nóng bỏng, ánh mắt hoàn toàn không dám đối mặt Trát Tây Lăng Thổ. Nima, ánh mắt của nam nhân kém nàng một tuổi này quá nóng bỏng, giống như muốn đem sinh mệnh của nàng nướng lên. Lẽ nào hắn. . . .Hắn đối với nàng sản sinh một tình yêu nóng bỏng như lửa? Thân mình sợ hãi run lên, không được, nàng chỉ cần hai người không chán ghét lẫn nhau, quây quần sống là được, không cần loại tình yêu có thể đem người hòa tan này.

Trát Tây Lăng Thổ nghe vậy đem nữ tử trong ngực ôm lại càng thêm chặt. Trời chiều, ánh tà dương chiếu rọi lên làm khuôn mặt non mịn của nữ tử đỏ rực lên, đem lông tơ nhuộm thành một片片 kim sắc, càng chọc người yêu thương. Hắn đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bối rối của nàng lên, bức nàng không thể tránh né chính mình, nghiêm túc nói: "La Chu, tiên nữ của ta, ta yêu nàng, nàng đã ưng thuận ta cầu ái, ta sẽ không buông nàng ra đâu."

Khẩu hồ (ý chỉ miệng lưỡi giảo hoạt)! Nàng lúc nào thì đáp ứng hắn cầu ái? Nàng vừa rồi chỉ nói ý nguyện cùng hắn một người nam nhân sinh sống, không muốn hòa các huynh đệ của hắn cùng nhau sinh sống, đây là uyển chuyển khước từ được không?

La Chu trực giác muốn phản bác, lời đến miệng nhưng lại ngưng ở tại đầu lưỡi, chỉ vì nàng theo cặp lửa nóng con người kia thấy được một cỗ chân thành

phát ra từ tận sâu trong linh hồn. Đi tới Nạp Mộc A thôn này đã nửa năm, cùng người dân trên cao nguyên cổ đại này sớm chiều chung sống, nàng thật sâu hiểu được sự chân thành mộc mạc ăn sâu trong cốt tủy của họ. Nói một sẽ không là hai, lời nói ra tuyệt đối là những gì suy nghĩ trong lòng, cùng với người hiện đại ở thế kỷ 21 khác nhau rất lớn. Lăng Thổ nói yêu nàng, liền nhất định là yêu nàng. Đối mặt một lần lại một lần đưa đến trước mặt lửa nóng tâm ý, nàng chợt không có cách nào quả quyết khước từ. Chính là đối với hắn, trong lòng nàng bất quá chỉ là không chán ghét, thực sự nguyện ý cùng hắn sinh sống. Có thể tiếp nhận tình yêu của hắn sao?

"Ta. Ta không. không yêu ngươi đủ." Nàng ngập ngừng, cũng không nghĩ lừa gạt người nam nhân nhiệt tình lại chân thành này.

"Ta không quan tâm." Trát Tây Lăng Thổ mặc dù có chút toan trong lòng nhưng càng thêm vui sướng vì những lời mà nữ nhân này nói ra. Không phải chán ghét, không phải một chút cũng không yêu. Hắn tin tưởng sau khi thành thân, nàng nhất định sẽ chậm rãi yêu thương hắn, tựa như hắn yêu nàng giống nhau.

La Chu ngẩn ra, như vậy. Cũng tiếp nhận sao? Nàng thật sâu nhìn vào đôi mắt sáng ngời kia, vừa thân nhiên nói."Quê hương của ta không có tập tục cưới hỏi cộng thể, ta. Tuy rằng yêu mến người nhà của ngươi, nhưng không muốn gả cho toàn bộ huynh đệ của ngươi. Hơn nữa. Hơn nữa không phải hai huynh của ngươi đã muốn cùng thú một cái cô nương tốt hơn ở Sách Cách Tang thôn sao? Ngươi sao lại thú ta?" Nàng đã từng ở trên mạng nhìn qua một bức ảnh như vậy, một cái thê tử mấy cái trượng phu, ở giữa còn có một trượng phu chỉ có hai ba tuổi, thê tử dụ trượng phu xuống đồng làm việc. Ở Nạp Mộc A thôn, hình ảnh như vậy cũng đã chân thực xuất hiện trước mắt, càng làm cho nàng đối với loại quan hệ vợ chồng bất thường này khó mà chấp nhận được.

"Không quan hệ!" Trát Tây Lăng Thổ chưa từng thu hồi nụ cười trên mặt, thanh âm trầm thấp, ôn hậu mà ôn nhu, giống như tiếng đàn sừng trâu êm tai dễ nghe, "Ta ở rể nhà nàng là được."

La Chu sững sờ mở lon mắt. Ở chỗ này, nam nhân ở rể chẳng những không được một chút tài sản nào trong nhà, mà còn bị xem thường. Trát Tây Lăng Thổ là tiêu khóa tử ưu tú nhất trong một trăm dặm quanh đây, là tinh nhân trong mộng của rất nhiều các cô nương trẻ tuổi, nếu hắn ở rể. Ách, viễn cảnh u buồn.

"Cha hòa mẹ ngươi sẽ không bằng lòng." Bất luận một cái cha mẹ yêu con cái sẽ không làm cho nhi tử của mình chịu cái loại này khuất nhục.

Trát Tây Lăng Thổ nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng lóng lánh hoàn mỹ: "Không, bọn họ là cha hòa mẹ tốt nhất trên đời này, bọn họ càng vui mừng hơn khi chứng kiến ta hạnh phúc khi ôm tiên nữ của mình"

Cha mẹ từ ái thông suốt không phải không có, chỉ là ngươi có hay không vận số tốt để gặp gỡ. Giống như nàng, vận khí không tốt, gặp gỡ một đôi tình cảm dữ dội, tính cách hồng бет rồi tình rồi mù cha mẹ. Cho tới bây giờ, nàng chưa từng chiếm được vị trí quan trọng ở trong mắt cha mẹ, thật không biết bọn họ vì sao muốn sinh hạ nàng? Nghĩ vậy, nàng nhìn không được sinh ra chút ghen tị với Trát Tây Lăng Thổ.

"Ta nhất cùng nhị bạch (nghèo rớt mòng toi), trừ gian phòng gạch nhà ngươi cho ta mượn trụ, tặng ta một đầu dê, hồi môn cái gì cũng không có."

"Ta ở rể cũng nhất cùng nhị bạch, ngay cả dê một con cũng không có." Trát Tây Lăng Thổ nhún nhún vai, thờ ơ như không, "Bất quá ta là thợ săn giỏi, cuộc sống chúng ta sau này nhất định sẽ chậm rãi tốt lên." Nói xong, hắn lại giảo hoạt cười, "La Chu, ngươi đã hai mươi tuổi, cho dù là tiên nữ cũng mau đến tuổi không ai muốn, nên hảo hảo nắm lấy ta mới đúng"

Khẩu hờ, ta mới mười tuổi được pháp luật cho phép kết hôn, đại học năm hai, đang tuổi thanh xuân có được hay không? La Chu tức giận mà lườm hắn một cái, tâm thấp thỏm không yên cũng dần dần ổn định xuống. Đúng vậy a, kỳ thực nàng cũng đến tuổi pháp luật cho phép kết hôn rồi, nên kết hôn đi thôi. Khi kết hôn, nàng chân chính là một phần của thế giới này, không còn cô đơn lẻ loi một mình. Lăng Thổ yêu nàng, nàng đối Lăng Thổ rất quen thuộc, nàng nếu đã không hy vọng vào tình yêu xa vời, như vậy cùng một người của chính mình kết hợp hẳn là sẽ không giống như cha mẹ đi? Thân thể cứng nhắc dần mềm mại xuống, nàng chợt cười khe khẽ nói: "Ta sau này sẽ bị các cô nương trẻ dùng nước bọt mà làm chết đuối mất."

Trát Tây Lăng Thổ ngẩn người, khuôn mặt dương cương anh khí thình lình phụt ra sáng lạng như ánh sáng mặt trời buổi bình minh. Kien cánh tay vừa nhấc, ở trên lưng ngựa đem La Chu từ trong lòng nâng cao lên, vui vẻ hô to lên: "Tiên nữ của ta đáp ứng lời cầu ái của ta! Tiên nữ của ta đáp ứng lời cầu ái của ta!" Tiếng la trầm mạnh lạnh lóe vang vọng khắp trên thảo nguyên, truyền ra rất xa rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ước Định Trên Thảo Nguyên (3)

"Thả ta xuống dưới! Thả xuống!" Thân thể lần thứ hai bay lên không làm cho La Chu thét chói tai. Nàng không rảnh đi cảm thụ sự hân hoan vui sướng của Trát Tây Lăng Thổ, ở trong bàn tay nắm đen hữu lực, rộng lớn mà vô thức không ngừng giãy dụa, hai tay vỗ nhẹ lên cánh tay cường kiện, nỗ lực thay đổi tình cảnh nguy hiểm này.

"Hào! Hào!" Trát Tây Lăng Thổ thần thái phấn khởi, khuôn mặt dương cương càng lộ vẻ khí khái rạng rỡ, cười to, một lần nữa đem nàng ôm vào trong lòng, "La Chu, tiên nữ của ta." Không đợi La Chu phản ứng lại, hắn đã như điều hầu chiếm lấy đôi môi mềm mại mà tâm mê luyến đã lâu, phát tiết nhiệt tình cùng yêu thương đã kìm nén nửa năm nay.

"Ngô, đừng ——" La Chu chỉ cảm thấy một trận nhàn nhạt khí nóng phả vào mặt, tiếp theo môi liền nhanh chóng bị một vật mềm dẻo, nóng như thiêu bao phủ, thân thể mới thả lỏng lại đột nhiên cứng ngắc. Hôn, bị hôn, bị một nam hôn! Bị một cái nam hôn hôn hôn! Cả đầu óc không ngừng mà lặp lại một chữ "Hôn", trong đầu đồng nhất một mảnh hoang mang. Vô luận ánh mắt mở lớn bao nhiêu, cũng không thấy rõ nét mặt nam nhân, chỉ có thể nhìn đến mơ hồ đường nét da thịt, cảm nhận được hơi thở nam tính nóng cháy. Nàng phản xạ gắng sức mà đẩy ra, tròn ly nguyên nhân không thích ứng hòa không được tự nhiên mà sản sinh ra e lệ, sợ hãi, tiếc rằng cánh tay ôm nàng lại vững như bàn thạch.

"Buông.Đừng ——" Nàng mới gắng sức đấu tranh phun ra được một chữ, một cái lưỡi nóng bỏng, ẩm ướt liền nhân cơ hội tiến vào miệng, ở bên trong rong ruổi. Bất kể trốn tránh thế nào, lưỡi của nàng vẫn bị thợ săn khôn khéo bắt được, bị ép cùng chơi đùa, nhảy múa, giảo triển hết vào.

Trát Tây Lăng Thổ một tay ôm chặt tiên nữ yêu dấu, một tay chặt chẽ chế trụ gáy nàng, mềm mại lưỡi hung mãnh xoát quá mỗi một khía răng nhỏ trắng nõn như ngọc, dần dần liếm lấy khoang miệng niêm mạc, nỗ lực in lên mùi của chính mình. Hắn hút lấy cái lưỡi non nớt đỉnh hương, không để nó có nửa phần thời cơ né tránh, tham lam mà quấy trộn ra một luồng nước bọt thơm ngọt.

Tiên nữ của hắn toàn thân tỏa ra tràn đầy mùi chè xanh cùng chút vị ngọt sữa, khiến người ta thật sâu chìm đắm. Trong say mê, hắn cũng tình tường nhận thấy được cứng nhắc kháng cự trở nên mềm mại nhu thuận, nụ hôn nóng như lửa không khỏi càng thêm triền miên sâu sắc, bá đạo ngang ngược.

Đối với Lăng thổ hôn môi, La Chu cũng không cảm thấy ghê tởm. Nghĩ đến chính mình đã muốn đáp ứng hắn cầu ái, vì vậy phần kháng cự, e lệ đối với nam giới liền chậm rãi mất đi, thay thế vào đó là nhận thức thân mật đối với trượng phu tương lai. Tâm lý thay đổi làm cho bản năng sinh lý của nàng chiếm thế thượng phong, thân mình dần trở nên nóng bỏng, nhuyển xuống, ánh mắt bất tri bất giác nhắm lại. Nước bọt không kịp nuốt thuận theo khe miệng hai người chảy xuống, dính ẩm ướt hai cằm đang kề sát nhau.

Lâu thật lâu, Trát Tây Lăng Thổ mới thỏa mãn mà chấm dứt nụ hôn nhiệt tình này. Liếm cánh môi sưng đỏ của tiên nữ trong lòng, đem dịch nước miếng bên miệng nàng chút một cuốn vào trong miệng, cong người đen thâm ám nồng nhiệt, trần ngập ôn nhu yêu mến.

"Tiên nữ của ta, nàng yên tâm, Trát Tây Lăng Thổ nhất định sẽ cho nàng trải qua những ngày hạnh phúc nhất." Hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, giống như nâng lên bảo thạch trân quý nhất thế gian, trong lòng giống như có mật ngọt rỉ ra. Ấu yếm nữ nhân giờ phút này như dễ còn nhu thuận mà ở trong ngực hắn, thừa nhận hắn hôn môi, chứng tỏ nàng tiến thêm một bước nữa chấp nhận tình yêu của hắn.

"Ấn." La Chu rúc vào trong ngực hắn, xấu hổ đến không dám giương mắt, đáp lại với thanh âm nhỏ như tiếng cánh muỗi. Nàng cùng một nam nhân hôn môi, hôn môi. Nụ hôn đầu của nàng đã không còn, đã cho một người sẽ trở thành trượng phu của nàng. Không giống như trong tiểu thuyết nói tề đại say mê đến lòng say thần mê, mà nó là một loại kiên định, nhẹ nhàng ấm áp, tư vị như vậy là mức cao nhất nàng có thể nhận. Quyết định, liền cùng nam nhân tên Trát Tây Lăng Thổ này sống cả đời trên cao nguyên.

Mặt trời đã muốn xuống núi một nửa, sắc trời bắt đầu có chút hôn ám, gió trên cao nguyên trở nên mạnh mẽ mãnh liệt, mang theo hàn khí lạnh liệt.

Trát Tây Lăng Thổ cởi bỏ áo bào da dê, đem thân mình La Chu bao bọc lại. Đối với người trong lòng đã gần gũi quan tâm nửa năm qua, hắn đương nhiên biết rõ nàng không chịu được lạnh, hiểu nàng thích cái gì, không thích cái gì.

Bị quần trong da bao ấm áp dễ chịu, cổ mùi thịt tanh kia nặng lên rất nhiều. La Chu trong người nóng hầm hập, nhưng cái mũi lại chịu tội. Nàng cau mày nhăn mặt, theo trong vạt áo bào lộ đầu ra, oán giận nói với Trát Tây Lăng Thổ: "Thật khó ngủ, ngày mai ta sẽ dùng nước cỏ dã trà tẩy sạch"

Hắn lạnh lùng cười đáp lại, đối với nàng chán ghét tuyệt không tức giận. Tiên nữ của hắn không thể ngửi được mùi quá mức tanh tưởi, đến thôn không lâu liền tìm một loại cỏ dại có mùi thơm thoang thoảng tương tự với trà, vô luận là giặt quần áo hay là tắm rửa, đều thích dùng loại cỏ này, tùy thân còn mang theo một cái túi cỏ khô. Vì có thể tới gần nàng, số lần hắn tắm rửa so với trước đây tăng rất nhiều. Chính là mùi tanh trên người lâu dài tích lũy đã muốn tẩm vào gân cốt, bất kể cố sức tẩy trừ thế nào, đều không chút thay đổi, bất quá hắn sẽ cố gắng đem mùi này không chế trong phạm vi tiên nữ có thể chấp nhận.

"Cần phải trở về." Có một người ngàn y trăm thuận trượng phu, La Chu cũng thấy thật thỏa mãn. Danh phận đã định, nàng không hề rụt rè, lưỡi biếng oa ở trong ngực nam nhân, hấp thu hơi nóng ấm chỉ thuộc về nam giới, thân thể cùng tứ chi lạnh lẽo gãy lạt thư thái rất nhiều.

"Hào." Trát Tây Lăng Thổ gật đầu, nhin không được ở trên cái trán no đủ trơn bóng của nàng hạ xuống một cái hôn.

"Lăng Thổ huynh ——"

Rất xa, giá thoỉ tới một trận lộc cộc lộc cộc tiếng vó ngựa cùng một đạo tiếng hô thanh thúy như chuông đồng.

La Chu thân thể chấn động, đồng thời tay chân vội vã mà theo trong da bào của Trát Tây Lăng Thổ chui ra. Vừa vặn lúc nàng ngồi vào chỗ mình trên lưng ngựa, nét mặt còn không kịp mang một bộ chuyện gì cũng chưa làm, một thân ảnh mảnh mẽ long lanh đã muốn giục ngựa đi tới trước mặt.

Đó là một cô nương mười sáu mười bảy tuổi, dáng người thon dài, bím tóc đen nhánh hỗn loạn buộc một sợi dây màu sắc rực rỡ, điểm xuyết một ít đá thông. Mi dài đen đậm, hai mắt sáng rực, chiếc mũi rất kiêu, chiếc môi tiền điểm, nước da hắc hồng đặc trưng của dân thảo nguyên. Một thân bào da dê mộc mạc, bên hông đeo một chiếc đai lưng thêu ngũ sắc tinh xảo. Vạt áo, cổ tay áo cùng viền áo được khảm lông thỏ màu tro, toàn thân tràn ngập tinh thần cùng sức sống thanh xuân, tươi sáng khiến cho người ta mờ mắt, đây chính là Cách Tang Trát Mã muội muội của Trát Tây Lăng Thổ.

"La Chu tỷ, người không cần giấu giếm, ta từ xa đã trông thấy người cùng Lăng Thổ huynh thân mật." Cách Tang Trát Mã đôi mắt sáng ngời chớp chớp, giảo hoạt tựa tiểu hồ ly, "A tở thấy các người còn không về nhà, bảo ta đến giúp các người. Hi hi, không nghĩ tới được nữ thần thảo nguyên ban cho vận may thật lớn, gần nhất liền thấy được người cùng Lăng Thổ huynh thật tốt sự tình. Ta nhưng mà chờ các người thân mật đủ rồi, mới dám lên tiếng quấy"

rầy đầu."

"Ngươi ——" Sắc mặt La Chu nóng lên ửng một tia hồng, giậm giữ mắng, "Cô gái nhỏ không biết xấu hổ, xem chàng trai nhà ai sẽ thú ngươi?"

"Hừ, La Chu tỷ đã quên sao? Ta đã sớm cùng Vương Tất huynh đệ ở Dát Mỗ thôn định ra hôn ước." Cách Tang Trác Mã tự hào mà giơ trán lên, khinh thường mà tà liếc nàng một cái, "Thật không biết Lăng Thổ huynh coi trọng ngươi cái gì? Đến nỗi muốn ở rể."

".Ngươi biết.Lăng Thổ dự định ở rể?" La Chu sững sờ nói.

"Cả gia đình ta đều biết, ngay cả tiểu đệ Tang Cát nhỏ nhất cũng đều biết, chỉ có ngươi cái không đức hạnh lại bốn nữ nhân là không biết, chậm chạp không tiếp nhận tình yêu của Lăng Thổ huynh." Cách Tang Trác Mã múa may roi da một chút, cười mím nói, "Đêm đó mang ngươi về nhà, Lăng Thổ huynh ngay tại trong nhà tuyên bố hân ái thượng ngươi, không muốn cùng hai cái đại huynh cùng nhau lấy nữ nhân khác, lúc ấy a tổ, cha và mẹ còn cùng nhau phát cáu đầu."

Ách, nguyên lai nửa năm trước Lăng Thổ ngay tại trong nhà biệt lộ thái độ. Đối với cái người ngoài phá hư đoàn kết gia đình như nàng, người trong nhà còn có thể nhiệt tình chiều chuộng, không làm cho nàng cảm thấy chút oán khí nào, nàng không thể không tán thưởng lòng dạ thuần mỹ quá sức tưởng tượng này. Ở chỗ này, có thể gả cha mấy cái huynh đệ, nhất yển thủy đoan bình (xử lý mọi việc công bằng), khiến gia đình cùng hòa thuận thì từ mới là nữ đức hạnh làm cho người ta say sưa khen ngợi. Nàng, rõ ràng kém điều này tương đương khoảng cách từ Hỏa Tinh đến Địa Cầu. Nhất phương nhất tặc, nhất phương nhất tặc a! (Mỗi nơi một phong tục)

"Thực xin lỗi, khiến a tổ, a thúc hòa a mỗ sinh khí." Nàng có chút áy náy mà khu khu suy nghĩ, này là đối Cách Tang Trác Mã nói, cũng là đối Trát Tây Lăng Thổ nói.

"Ha ha, không cần xin lỗi. A tổ bọn họ rất hy vọng con cái được hạnh phúc. Chính là sinh khí ngay lúc ấy, sau lại không sinh khí, còn hoàn toàn đem ngươi làm nương tử của Lăng Thổ huynh mà đối đãi đâu."

Thẹn thùng, La Chu lau lau cái trán, oán thăm. Khó trách đối nàng nhiệt tình hữu hảo như vậy? Nguyên lai đã sớm đem nàng coi là con dâu trong nhà mà đối xử. Nếu nàng không cùng Trát Tây Lăng Thổ thành thân, có thể hay không liền trở mặt không nhận người? May mắn, may mà nàng làm ra một cái quyết định anh minh.

Một đôi cánh tay cường kiện quần lên bên hông, đỉnh đầu vang lên thanh âm của Trát Tây Lăng Thổ vừa mặc lại vừa sùng nịnh: "Muội, đừng nói nữa, La Chu tỷ của ngươi da mặt thực mỏng giống như cái hoa nhĩ vậy, sẽ lại mắc cỡ."

Khẩu hờ, phần lớn thời điểm da mặt ta thực dày đi, bằng không cũng sẽ không kiên trì ở nhà ngươi ăn cắt hỗn uống quá nửa năm. La Chu lặng lẽ ở trong lòng xem thường, người cũng không tiếng động mà vùi đầu vào trong lòng Trát Tây Lăng Thổ. Nửa, đúng lúc cùng lão công hôn môi, bị cô em vợ tương lai bắt được, nàng thật đúng là làm không được mặt không đổi sắc mà bàn tán về vấn đề tình cảm cá nhân hòa gia đình.

"Đã biết, Lăng Thổ huynh liền nhanh chóng mà thương ngươi La Chu tiên nữ đi." Cách Tang Trác Mã trêu chọc nói, "A tổ bảo ngươi mang La Chu tỷ về đến nhà dùng cơm, ta trước đuổi bò dê đi trở về. Các ngươi chậm rãi đi, nhớ đừng muộn giờ cơm tối là được." Cô nàng huy huy roi da, rất là tiêu sái mà đuổi bò dê đi phía trước.

"Phá hư cô gái." Nghe được tiếng roi đi xa hậu, La Chu mới ngẩng đầu, hướng phía xa giọng căm hận nói, "Xem nàng giống như nhật được của báu vậy, trở về tuyệt đối sẽ hướng a tổ bọn họ khua môi múa mép."

"Vừa vặn, cũng không cần chúng ta nói." Trát Tây Lăng Thổ cười khanh khách mà tựa đầu vào vai nàng, ngửi sâu một ngụm mùi chè xanh hòa mùi sữa ngọt, thỏa mãn nói, "Cùng nhau trở về thôi, tiên nữ của ta."

Nàng giật mình, khe khẽ lên tiếng.

Cùng nhau về nhà, nàng sắp có một cái tiểu gia đình thuộc về chính mình. Đối cuộc sống tương lai, nàng đột nhiên sinh ra rất nhiều khát khao hòa chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cả Gia Đình Vui Vẻ

Đương lúc Trát Tây Lăng Thổ ôm La Chu chậm như rùa đi về nhà, trong nhà đã tràn đầy tiếng cười, tiếng hoan hô, tình cảm sôi nổi.

Nhà của Trát Tây Lăng Thổ là nhà đất đá mái bằng, ở giữa có một cái sân. Nhà phía đông có một cái phòng khách nhỏ, hai gian nhà giữa là phòng của a tổ hòa cha mẹ. Nhà phía tây là nơi ở của các huynh đệ cùng muội muội, còn có hai gian trữ đồ. Nhà phía bắc đã muốn trang trí đổi mới hoàn toàn, trước

mất tạm thời để không, không lâu sau sẽ đem làm phòng kết hôn.

Sải bước vào cửa là một căn phòng thật to, ở giữa là lửa lò sưởi bốc cháy rùng rục, người trong nhà ngồi xếp bằng xung quanh đống lửa. Trước mặt xếp bốn cái bàn thấp, trên bàn là các món nấu từ xương bò cùng với khoai tây, củ cải, bánh mì lúa mạch, bơ trà sữa, căn cứ theo số đầu người mà chia, mỗi người một phần. Trên đống lửa treo một cái ấm, bên trong chính là trà rang khô được nấu lên. Trong không khí phiêu tán mùi bơ cùng sữa, mùi tanh xông vào mũi, làm cho người ấm lên.

La Chu cảm thấy chính mình thật sự rất may mắn, ngay từ đầu được Trát Tây Lăng Thổ nhất được. Nhà bọn họ là tầng lớp nông nô cao nhất, thuế ruộng phải nộp ít đi rất nhiều. Đừng xem một bữa cơm không có loại thịt gì, cuộc sống so với cái khác nông nô mà nói đã tốt hơn rất nhiều, chẳng những mỗi người đều có thể ăn no, mỗi ngày còn có trà uống. Lá trà tuy rằng chất lượng thấp, nhưng vitamin lại không ít đi nửa phần.

"Đã về rồi." Trát Tây Lăng Thổ a tổ là một lão bà linh lợi, khỏe mạnh. Bím tóc hoa râm thắt qua loa một mảnh vải ngũ sắc, khuôn mặt hắc hồng khắc đầy tang thương, nếp nhăn trải rộng trên mặt lóe ra từ ánh quang mang. Vừa nhìn thấy bọn họ, liền trước tiên đứng lên tiếp đón.

"Thực xin lỗi, làm cho a tổ chờ lâu." Trát Tây Lăng Thổ có chút áy náy xoay người hành lễ, rồi lại hướng về phía bên cha mẹ đang ngồi hành lễ, "Cha mẹ, thực rất xin lỗi, chúng ta về trễ."

"A tổ, a thúc, a mẫu, ta lại làm phiền mọi người." La Chu nói gót theo sau, xoay người khom lưng hành lễ, "Thực có lỗi, đã về trễ."

"Trác Mã nói người đã đáp ứng Lăng Thổ cầu ái, a mẫu cao hứng còn không kịp đâu, nhanh đến bên Trác Mã ngồi xuống."

Trát Tây mẹ cười tủm tỉm nhìn nàng, sáng khoái mà vẫy tay ra hiệu nói. Nàng là một phụ nữ gần bốn mươi, khuôn mặt so với thực tế lộ vẻ già dặn, hình dáng ngũ quan bộ dáng thực đoan chính, nhìn ra được tuổi trẻ cũng là một nữ nhân xinh đẹp. Nàng nguyên bản gả cho hai cái huynh đệ, năm trước, tiểu trượng phu vào núi săn bắn, bất hạnh té rớt vách núi bỏ mạng. May mà bọn nhỏ đều trưởng thành, có khả năng tự sinh sống, trượng phu còn lại đặc biệt tài giỏi, trong nhà cũng tương đối sung túc, bằng không thật đúng là khó mà chống đỡ nổi gia đình này.

Nửa năm trước, Lăng Thổ nhất trở về một cô nương khác xứ. Ngày hôm sau ngay tại trong nha tuyên bố hấn yêu thương cái cô nương kia, không muốn cùng hai cái huynh cùng chung vợ, muốn ở rể cho cái cô nương khác xứ. Đây trăm dặm, có mấy người nam nhân ở rể chứ? Kia còn không phải làm người cười đến rụng răng! Nàng cùng cha hấn, a tổ tự nhiên là giận không thể nén, lắt đầu bắt ứng. Nhưng không thể thay đổi Lăng Thổ quyết tâm kiên định, hơn nữa cô nương xứ khác này dung mạo mỹ lệ, cần cù thuần khiết, tiếng nói lại giống như kim tước bụi tai dễ nghe, đích thực rất thảo người yêu thích, cuối cùng chính là vẫn thỏa mãn Lăng Thổ tâm ý. Chỉ có một điểm, Lăng Thổ muốn ở rể, phải được cô nương chính mình gật đầu mới được, không thể ý vào thân thể cường tráng mà bức bách.

Nửa năm qua, Lăng Thổ cầu ái vô số lần, cô nương cũng khước từ ngần ấy lần, bọn họ nhìn mà sốt ruột trong lòng, cũng không có thể nhúng tay nữa điểm. Bất quá nàng đối chính mình thì từ có tin tưởng. Lăng Thổ hiểu thuận lại là thợ săn giỏi cùng ca sĩ nổi tiếng trong thôn, việc đồng áng cùng chăn thả cũng đặc biệt xuất sắc, cô nương xứ khác này sớm muộn cũng sẽ gật đầu. Lúc này Trác Mã ra ngoài một chuyến, trở về thì hết lớn tin tốt lành, bọn họ một nhà đều vì Lăng Thổ mà vui mừng.

"Con gái cũng sắp cùng chúng ta thành người một nhà, a thúc quyết định, đêm nay uống rượu." Trát Tây cha hào sảng vỗ vào thùng rượu bên cạnh người, ha ha cười nói. Hấn ước chừng bốn mươi lăm, ngũ quan tục tũn, để râu quai nón. Nhờ một thân bản lĩnh tốt được lãnh chúa nhìn trúng, trông coi súc vật của lãnh chúa, thì thoảng cũng kiếm hộ vệ. Về ngoài hung ác, thái độ làm người lại nhiệt tình hào phóng, thiện lương, ở Nạp Mộc A thôn rất được người tôn kính.

Rượu lúa mì thanh khoa ở thời đại này cùng thịt bò dê giống nhau, là thứ quý giá, ngày thường căn bản sẽ không lấy ra uống, chỉ có dịp tới lễ tết hoặc việc vui quan trọng thì mới có thể lấy ra uống. Hiện tại được đem ra, nói cách khác trong nhà đang có chuyện mừng.

"Cha nói rất đúng, chuyện Lăng Thổ huynh thật là tốt phải uống rượu ăn mừng." Cách Tang Trác Mã ở một bên lớn tiếng phụ họa, Trát Tây Lăng Thổ hai cái đại huynh cũng không ngừng ồ ào đùa bốn, ba đứa tiểu đệ lại nhảy mắt ra hiệu cùng làm mặt xấu.

Khuôn mặt La Chu trong nháy mắt liền đỏ triệt để, vội vàng hành lễ, không dám nhìn Trát Tây Lăng Thổ một cái, ba bước cũng thành hai bước mà đi tới ngồi xếp bằng bên cạnh Cách Tang Trác Mã, nàng xấu hổ muốn chết càng làm cho bọn họ nhìn chòng chọc mà cười thích thú.

Tại phương diện này thì da mặt Trát Tây Lăng Thổ dày hơn La Chu, gãi đầu cười hắc hắc, hướng về phía a tổ, cha hòa mẹ thi lễ, liền mang theo đắc ý đi nhanh ngồi vào giữa các huynh đệ.

"Đừng cười, đừng cười, các người không thấy tiên nữ của Lăng Thổ khuôn mặt nhỏ nhắn đều thành vãi đỏ sao?" A tổ cười ha ha mà vỗ bàn tay, chề trộ mấy cái đứa nhỏ tiếng cười, lại nói tiếp, "Đêm nay uống rượu, ngoài việc ăn mừng cháu gái tiếp nhận tình yêu của Lăng Thổ, còn muốn chúc mừng Thứ Nhân cùng Trạch Nhân vị hôn thê mang thai. Mười ngày sau, các người sẽ có thêm một cái a tẩu."

"Hắc, huynh, các người thật có!" Chợt nghe thấy tin mừng, Trát Tây Lăng Thổ hưng phấn và đứng lên, đối với hai huynh mỗi người phụng một nắm đấm.

"Huynh, chúc mừng người." Ba đệ đệ cũng học Trát Tây Lăng Thổ động tác hướng hai đại huynh trên người giáng xuống. Đức Ương mười một tuổi, Cách Vinh cùng Đa Vinh chín tuổi, là một đôi song sinh, đều một đôi mắt to mày đậm khỏe mạnh khẩu khinh, tuổi còn nhỏ đã có một cổ nhanh nhẹn dũng mãnh của người thảo nguyên.

Trát Tây Lăng Thổ hai huynh trưởng là Thứ Nhân cùng Trạch Nhân là một đôi song sinh, năm nay hai mươi một tuổi, ngũ quan giống mẫu thân, bộ dạng lớn lên so với đệ đệ có chút thanh tú, nhưng là đúng chất hấn từ thảo nguyên ánh khí bùng bùng. Cần cù chất phác, làm việc đồng áng, chăn thả từ sáng đến mờ tối. Hơn nữa bọn họ gia cảnh không tệ, hai cái tiểu hòa cùng Lăng Thổ giống nhau được cái cô nương hâm mộ. Phải nói, các cô nương muốn gả

vào nhà Trát Tây, không tiền không chỗ ở cũng chỉ có mình nữ nhân khác xứ La Chu này.

Nhìn lên hai nam nhân vui vẻ mà tiếp nhận các huynh đệ chúc mừng có phần thô bạo, miệng cười cơ hồ kéo đến mang tai, La Chu khước miệng nhếch lên.

Ở nơi này, nữ nhân có thai trước hôn nhân là chuyện bình thường. Nam nữ hai bên định ra hôn ước, nam nhân có thể tùy thời chui vào phòng vị hôn thê, thẳng đến khi xác định vị hôn thê mang thai sẽ lập tức tiến hành đám cưới. Nữ nhân sau xuất giá liền nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, nếu không sẽ bị nghiêm khắc trừng phạt. Mà nếu trong vòng một năm vị hôn thê đều không có mang thai, như vậy hôn ước sẽ bị hủy bỏ, nhà trai sẽ cùng một nữ nhân khác định ra hôn ước. Nữ nhân không thể sinh dục có lẽ cả đời cũng không có nam nhân muốn thú, cơ khổ sống quãng đời còn lại, phải xuất giá làm ni cô. Xuất giá làm ni cô không nhất định phải vào chùa miếu, cũng có thể tu hành tại nhà.

Mọi người cho rằng nữ nhân đời này không phải chỉ với một người nam nhân, không có khả năng tất cả các nam nhân đều bắt dưng bắt dục (vô sinh). Trong một năm không mang thai, thì khẳng định nữ nhân đó có vấn đề. Cơ khổ sống quãng đời còn lại cùng xuất giá tuy là một loại hủy hoại con người, nhưng ở trong điều kiện cao nguyên khắc nghiệt, "nòi giống" sinh sôi mới là điều quan trọng nhất. Hoàn toàn không có nữ nhân mang con chồng trước, phụ nữ sinh được con được hoan nghênh hơn xứ nữ. Đứa nhỏ chỉ cần là do thê tử sinh, vô luận có cùng huyết thống hay không, trượng phu cũng sẽ coi đứa nhỏ như con ruột mình mà yêu thương.

Nhất phương nhất tặc, nhất phương nhất tặc a! Cũng chỉ có cao nguyên rộng lớn như vậy mới có thể bồi dưỡng ra những tấm lòng bao la như vậy. La Chu hơi cúi đầu, thừa dịp không ai nhìn thấy, cảm khái nén lại giật giật khước miệng.

Dưới sự chủ trì của Trát Tây mẹ, chẳng phân biệt nam nữ già trẻ, mỗi người được chia một chén rượu lúa mì thanh khoa vàng óng.

Là người đứng đầu gia đình Trát Tây ba uống một ngụm rượu, buông bát, nói với nhi tử mấy lời thâm thúy, "Ta, mẹ cùng a tổ của các người đã thương lượng qua, nhà chúng ta tài sản không tính ít, không cần ở riêng. Thứ nhân cùng Trạch Nhân hai huynh đệ thú một cái thê tử, Đức Ương, Cách Vinh hòa Quang Vinh khi lớn lên, lại thú một cái thê tử." Hắn tiếp theo đối Trát Tây Lăng Thổ nói, "Đến Lăng Thổ, thực có lỗi, y theo quy củ, cha không thể chia cho người tài sản gì, nhưng ba tin tưởng vào tài năng của huynh đệ các người có thể tự chiếu cố mình."

"Không, a tổ, cha cùng mẹ có thể đồng ý cho ta ở rể chính là tốt nhất yêu mến đối với ta." Trát Tây Lăng Thổ tay phải đặt vào ngực trái, chân thành cảm tạ nói, "Ta may mắn nhất chính là có thể trở thành đứa nhỏ của các người, có một đám huynh đệ thiết tình đối đãi."

"Di, Lăng Thổ huynh là nói ta không thiết tình đối đãi người?" Là cô gái duy nhất, Cách Tang Trác Mã được sủng ái, tính tình cũng muốn điều ngoa một chút, nghe nói thế liền lập tức bắt mồm trừng mắt.

"Không có, không có, Trác Mã chính là viên bảo thạch quý giá nhất của nhà chúng ta."

"Bảo thạch sáng bóng so ra cũng kém so với tiền nữ La Chu trong lòng Lăng Thổ huynh." Cách Tang Trác Mã làm bộ như ủy khuất chống nạnh quyết miệng, lại kéo kéo ống tay áo La Chu, chứng thực hỏi, "La Chu tỷ, người thấy ta nói có đúng không?"

Nima trên cao oi! La Chu rít gào ở trong lòng, nhưng mà đối mặt với ánh mắt hải hước tràn ngập thiện ý, nàng nào không biết xấu hổ mà nhiều lời. Chỉ có thể cúi đầu càng thấp, trên mặt không thể không chế càng ngày càng hồng, chừng có thể lược chín một cái trứng chim.

Hai cái cô gái bắt đồng biểu hiện lại rước lấy một trận cười to của mọi người, cuối cùng vẫn là Trát Tây Lăng Thổ xướng tử ca mới xem như là cách giải vây.

"Một chén rượu giương cao lên, trong rượu này đựng tình cùng ý. Mong ước a tổ mệnh trường trăm tuổi, mong ước cha mẹ bách đầu giai lão, mong ước huynh"

Tiếng cười nói thuận phác toát ra quanh đồng lửa, theo làn khói trắng mềm mại tiến vào lòng mỗi người. Mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh, nhỏ giọng ngâm nga theo, mỗi người trên mặt đều lộ ra chân thành cùng ấm áp tươi cười.

La Chu nâng lên chén gỗ, uống một ngụm nho nhỏ, rượu ngọt lành chạm rãi chảy vào yết hầu, ngọt vào tận trong lòng. Nàng buồn chén rượu, cũng theo mọi người cùng nhau ngâm nga.

Một thời gian trôi qua, nàng hoàn toàn dung hòa vào đại gia đình này. Trong nhà có trượng bối thật chân thành tha thiết yêu thương, có cùng thể hệ chân thành tình cảm, đem nội tâm trống rỗng của nàng từ từ lấp đầy, cho nàng một thế giới tinh thần phong phú sung túc.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Buổi Tối Của La Chu

Sau khi bữa cơm chiều náo nhiệt chấm dứt.

Trát Tây Lăng Thổ mang một thùng nước ấm lớn cùng La Chu tiến về phía phòng gạch mộc (gạch phơi nắng không nung) đi đến.

Gia đình Trát Tây mọi người đều biết cô nương này yêu thích tắm rửa, mỗi ngày đều ở giờ cơm chiều sau khi đun nước trà, liền dùng một cái nồi đồ đầy nước đặt lên bếp, để lửa đun ấm. Trước khi lửa tắt, mọi người trong nhà nói nói xướng xướng dùng xong bữa cơm chiều, nước trong nồi cũng đã ấm, việc vận chuyển nước liền giao cho Trát Tây Lăng Thổ.

La Chu ở trong phòng gạch mộc cách nhà Trát Tây ước chừng hai trăm thước, gần kề chuồng bò nhà Trát Tây, phía sau phòng tựa vào một gò núi lớn, phía bên phải cách đó không xa có một dòng suối nhỏ uốn lượn. Phòng gạch mộc này có hai gian, vốn là dùng để cất giữ cỏ nuôi súc vật qua mùa đông, Trát Tây Lăng Thổ sau khi nhặt được La Chu, liền dốc lòng thu thập quét tước, để vào hai ba loại đồ vật, liền biến thành một căn phòng đơn sơ.

Kỳ thật gia đình Trát Tây cũng có dư thừa phòng ở, thu lưu La Chu cũng không khó. Nhưng vì thứ nhất La Chu không muốn ăn nhờ ở đậu quá mức, thứ hai Trát Tây Lăng Thổ ngay từ đầu liền tuyên bố muốn ở rể, nếu nữ nhân không có một cái phòng ốc, nam nhân nên đến đâu ở rể? Cho nên, Trát Tây cha hòa mẹ không có cưỡng lưu La Chu, chỉ bảo ba con trưởng đem phòng gạch mộc đã thông, sửa chữa cho bền chắc hơn, trong phòng phía bên phải làm một cái bếp, lại ở ngoài phòng phía bên phải xây cái chuồng nhỏ nhốt dê, hào phóng mà tặng nàng một con dê sữa thân thể khỏe mạnh.

La Chu sống hai mươi năm, lần đầu tiên được trợ giúp hòa chiếu cổ rộng rãi thân mật như vậy. Tuy rằng không biết nguyên nhân chiếm phần lớn là do Trát Tây Lăng Thổ yêu thích nàng, nhưng mặc kệ như thế nào, sâu trong lòng nàng vẫn thật sự cảm động, nội tâm hư không tại đây, dưới sự giúp đỡ hòa chiếu cổ dần dần được ấm áp bao phủ.

"La Chu, bên ngoài gió lớn, lấy khăn trùm kín chút." Trát Tây Lăng Thổ quan tâm dặn dò nói, theo bên trái dời bước qua bên phải, dùng cường tráng thân mình thay nàng ngăn gió lạnh thổi đến.

La Chu chú ý tới động tác này của hắn, ngực tràn một cỗ thân nhiên ấm áp. Mím cười thành tiếng, kéo nhanh khăn trùm đầu đem chính mình bao chi còn chưa lại đôi mắt. Khi tới mùa thu, cao nguyên ban ngày gió mang theo cảm giác mát mẻ thấm cốt, đến buổi tối, luồng hàn ý kia lại lạnh đến róc cốt.

"Không lâu nữa, trận tuyết đầu tiên sẽ tới." Trát Tây Lăng Thổ ngửa đầu nhìn sao trời sáng lóng lánh, phun ra một cỗ khói trắng, "Trước khi rét đậm đến, bò dê chỉ có thể ăn rể cỏ trong băng tuyết, không ăn được cỏ đầy đủ, chắc chắn sẽ gây vì đói."

"Có bị đông chết không?" La Chu nghĩ đến thế kỷ hai mốt, trên TV báo chí hàng năm thường đưa tin những mục dân (người chăn nuôi) gặp tổn thất lớn do bão tuyết.

"Yên tâm đi, chúng ta làm lều gỗ, bò dê sẽ không dễ dàng bị chết đông. Cho dù gặp mười mấy năm xảy ra một lần đại bão tuyết, đông chết bất quá là một vài người già yếu." Trát Tây Lăng Thổ đưa ra một bàn tay, cười ha hả vỗ vỗ vai nàng, "Người đừng xem thường chúng nó, sinh mệnh chúng nó so với chúng ta còn cứng cỏi hơn."

Khí hậu thế kỷ hai mươi mốt sớm bị phá hủy, trở nên phá lệ khác thường, cơ hồ hằng năm đều có lũ lụt, hạn hán, bão tuyết, quay về thời cổ đại, môi trường còn chưa có bị ô nhiễm, khí hậu hẳn là không giống hiện đại gay go như vậy. Nghĩ vậy, tâm La Chu vừa dậy sóng cũng có chút chậm rãi buông xuống.

Lúc này, hai người đã đi tới trước phòng gạch mộc của La Chu. Mở cửa ra, Trát Tây Lăng Thổ đốt lên cái đèn bơ nho nhỏ, xách thùng nước vào gian phải, đem nước ấm đổ tiến vào trong thùng tắm, lại tùy ý hàn huyên vài câu, lúc này mới bước ra cửa phòng.

"Trên đường cẩn thận một chút." La Chi tiến đưa đến cửa, lễ phép dặn dò.

"Đã biết." Trát Tây Lăng Thổ ngồi sáng đôi mắt xẹt qua một tia bốn cột, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, mở môi nàng trộm một cái hôn, "Tiên nữ của ta, ta đi trước."

"A ——chán ghét!" La Chu kinh hãi kêu một tiếng, một phen che chặt lấy miệng, bối rối lại hung ác trừng mắt nam nhân.

Trát Tây Lăng Thổ thấy nàng vừa thẹn vừa giận, vừa sợ lại vừa hoảng bộ dáng, trong lòng không khỏi có một trận rối loạn, bụng ản ản nóng lên. Chỉ nghĩ đến việc không lâu nữa tiên nữ mỹ lệ này sẽ hoàn toàn thuộc về chính mình, kia luồng khổ nóng rối loạn liền bị mạnh mẽ áp chế, cười ha ha xách thùng nước chạy vào trong bóng đêm.

Nam nhân quả nhiên là loại mang mũi lên trước mặt, loại kém sinh vật được một tác lại muốn tiến một thước! Lúc đầu khi nàng chưa đáp ứng hắn cầu ái, hắn ngay cả tay nhỏ của nàng cũng không dám cầm. Mới vừa đáp ứng, mà bắt đầu đối nàng lại ôm lại thân. La Chu oán hận nghĩ muốn tức ói máu, đem của đóng thật mạnh "Ba" một tiếng. Dấu đi ngoài phòng hàn phong đang gào thét, cũng dấu đi hồn nhiên tiếng cười khiến người ta xấu hổ kia.

Trở lại trong phòng, nàng cầm lấy một cái hũ lớn đựng cỏ đã trà hãm với sữa dê buổi sáng, từ từ rót vào trong thùng tắm, lấy tay chậm rãi khuấy. Dưới ánh đèn mờ mịt, từng phần sữa trắng chút một hòa vào trong nước ấm, trong lòng một mảnh an bình. Rút đi y bào, sai bước tiến vào thùng tắm, đem chính mình nhập sau vào trong nước tắm có chứa nhẹ nhàng mùi nước chè xanh cùng mùi sữa ngọt.

Nàng không thích uống sữa dê, nhưng lại cực thích cái đầu dê kia, mỗi ngày sữa dê vắt được bị nàng lạng lẽ đổ vào trong nước tắm. Nàng biết ở thời đại này, ngay trong thôn này, loại này hành vi sẽ bị mọi người khinh thường xem là lãng phí. Hiện tại nàng không thể xem TV xem tiểu thuyết xem điện ảnh, không thể lên mạng nói chuyện phiếm chơi trò chơi, không thể vui đầu nghiên cứu bài vở và bài tập, không thể đi dạo phố mua sắm thưởng thức mỹ thực, không thể lại làm cái hành lư giả chạy chung quanh, không thể Nguyên bản rất nhiều chuyện tưởng như bình thường đều không thể làm được, nguyên bản mọi thứ ham muốn đều bị cưỡng bức vứt bỏ. Nàng sau một ngày làm việc, còn có thể làm được chuyện gì? Chỉ có rèn luyện chính mình, bảo dưỡng chính mình.

Mỗi ngày sáng sớm nàng sẽ, theo Trát Tây Lăng Thổ cùng các huynh đệ luyện tập cưỡi ngựa bắn cung cùng đánh nhau kịch liệt, thuận đường cũng

luyện tập một lần phòng ngự thuật mà đã học qua, làm cho chính cô được cường kiện khí lực để thích ứng hoàn cảnh cao nguyên. Buổi tối, nàng tắm nước trà sữa dê hoặc là sữa dê cùng hoa đại, nhớ lại quá khứ ở trên internet nhìn đến một ít biện pháp, chính mình tự mát xa cho chính mình. Một lần lại một lần, chậm rãi tiêu mòn thời gian, những suy nghĩ hòa một mối trong thời gian này cũng sẽ được giảm bớt. Đợi cho nước tắm lạnh đi, theo trong thùng tắm đi ra, cả thể xác và tinh thần hoàn toàn có được một loại thoải mái cùng mềm mại từ trong ra ngoài.

Phiêu đảng suy nghĩ dần dần thu hồi, nàng theo trong nước tắm nguội đứng dậy. Bước ra ngoài thùng tắm, nhanh chóng khoác lên khăn tắm lâu khô thân thể, mặc vào chính mình dục bào nhưng đã theo chính mình hành tẩu một năm qua. Vặn mở van thùng tắm, làm cho nước tắm thuận theo ống gỗ chảy ra ngoài phòng. Thùng tắm này là nàng nhờ Trát Tây Lăng Thổ chế tác theo ý nghĩ của mình, xả nước thập phần tiện lợi.

Đánh răng xong, nàng bụng ngon đèn đi vào gian bên trái, ở phía trái tường hé ra một cái giường thấp, cùng là nàng năn ni Trát Tây Lăng Thổ làm, nàng không quen trải chăn đệm ni nằm dưới đất. Áo lót trong của nàng đang nằm ở bên cạnh giường, ven giường gỗ trên mặt bàn thấp có để một cái ghế gỗ, mặt trên bàn khám một cái kính tròn bằng thép, phía trước ghế gỗ có một lọ đựng son môi sương sữa mùi bạc hà.

Nàng may mắn lúc trước tính toán chuyển kinh đến Tiểu Chiêu tự liền quyết định đi bộ vòng qua Mặc Thoát, bằng không làm sao mang đầy đủ đồ lữ hàng mà xuyên qua. Có lều trại cùng túi ngủ ấm áp, có các được phẩm cùng đồ dùng thiết yếu hằng ngày, có dao Thụy Sĩ dây thừng cùng một cái nồi nhỏ. Chính là nhờ nguyên nhân này, nàng mới không đèn nổi nhờ vả nhiều người, dù sống được rất cực nhọc.

Chạy nhanh khoác lên áo bào lông tránh gió, trong phòng tuy rằng không rét đến như vậy, nhưng cũng là không ấm áp như xuân. Lâu dài sinh hoạt trên bình nguyên, kiêng kỵ nhất là bị cảm mạo, nàng mặc dù đã ở nơi này nửa năm, cũng không dám cam đoan thân thể đã thích ứng hoàn toàn với khí hậu cao nguyên hay chưa.

Ngồi xếp bằng ở trên ghế, dưới ánh sáng đèn yếu ớt, đối diện cái gương thép nhỏ cẩn thận đánh giá.

Trong gương có một cô gái khuôn mặt tròn tròn, mi dài mắt to, cái mũi coi như thanh tú xinh đẹp ngay thẳng, miệng bộ dạng thực rất đặc sắc, cao thấp hai môi tựa như hai cái mọt mà no đủ hình cung, một chút nếp nhăn trên môi cũng không có. Trên môi trên lại như cỏ tình có chút vênh lên, so với môi dưới càng lộ rõ nở nang. Đôi môi như vậy không thích hợp bôi son môi, viền môi cần bàn xóa bỏ không được, một khi đôi môi dày, thì sẽ thành một đoàn mà hồng mơ hồ đáng sợ. Ngũ quan của nàng thuần chính mỹ lệ của tiến hóa thời đại, giữa thế kỉ hai mốt mỷ nữ chinh hình bay đầy trời thì thật sự không tính là tuyệt đỉnh xinh đẹp, nhiều nhất chính là thanh tú đáng yêu, tư sắc ở mức trung mà thôi. Xa không nói, ngay đây thôi, Cách Tang Trác Mã ngũ quan liền so với nàng xinh đẹp hơn nhiều lắm, trong thôn các cô nương ngũ quan lập thể cũng có khối người. Thật không biết Trát Tây Lăng Thổ có bị tăng nhân áp hay không, cư nhiên truy đuổi kêu nàng tiên nữ, còn đòi nàng nhất kiến chung tình, tiến tới cam tâm tình nguyện ở rề.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tiếng Gõ Cửa Lúc Đêm Tối

Thanh tú mi phong hơi run lên, hai tay vuốt ve gương mặt phấn nộn, chẳng lẽ là hấn thích thượng tắm thân này vì nó cùng nữ tử cao nguyên hoàn toàn bất đồng?

Nàng mặc dù có một phần tư huyết thống Tạng tộc, làn da cũng không dễ dàng miễn cảm phơi nắng mà bị đen. Một khi phơi nắng quá độ, làn da non mịn trắng nõn liền đỏ lên đau đớn, rồi mới bắt đầu tróc da. Sau khi tróc da, da thịt lại trở lại nguyên lai trắng nõn trước đây. Nghe nói người có loại da này rất dễ dàng bị ung thư da, cho nên vô luận đi đến chỗ nào, vô luận thời tiết lạnh hay nóng, đều thập phần chú ý tránh phơi nắng. Xuyên qua đến cao nguyên xa xưa này, sau khi dùng hết kem chống nắng, trong tình huống không có ô che nắng, lại muốn đem chính mình bảo hộ cẩn thận. Nàng mỗi ngày một lần tăng cường mát xa thân thể bằng sữa dê để bảo vệ làn da, nên dù ở cao nguyên sinh sống đã nửa năm, làn da toàn thân so với trước đây càng thêm non mềm nhũn nhụi, phấn bạch trong suốt.

Nếu thật sự là thích thượng làn da này, thì nàng phải hảo hảo bảo dưỡng nó mới được. Không khát khao tình yêu kịch liệt như độc, cũng không đại biểu rằng nàng không muốn kết hôn, không muốn ánh mắt của người chồng tốt hướng về phía mình.

Tay chân bắt đầu trở nên lạnh lẽo, tắm rửa mát xa làm nhiệt độ cơ thể dần dần giảm xuống, nàng thật nhanh đứng dậy ở trong phòng dùng sức dậm chân chà sát tay. Cái thời tiết chết tiệt này, cả cái thân thể chết tiệt này nữa nữa. Nàng trời sinh sợ lạnh không sợ nóng, một khi thời tiết chuyển lạnh, chỉ cần hơi chút không chú ý giữa ẩm, tay chân liền trở nên lạnh như băng. Mùa đông càng đáng sợ, thân thể ngâm nước nóng hôi hổi chui vào trong chăn, chỉ một lát sẽ tự động lạnh trở lại. Cho dù là quần chật chăn đệm ngủ trên dường một đêm, trong ô chăn vẫn ấm áp như cùm nhưng tứ chi lại lạnh giống như băng, làm cho nàng cả đêm đều ngủ không ngon giấc. Riêng ở cao nguyên này nhiệt độ giữa mùa hè nhiều nhất cũng chỉ hơn mười độ, đến thu, liền lạnh hơn. Muốn hỏi nàng giờ phút này hoài niệm thế kỷ hai mốt điều gì, không hề nghi ngờ đó chính là thăm điện có thể liên tục giữ ấm cả một buổi tối.

Đêm mai lấy túi ngủ ra, trải thêm áo khoác lông cùng chăn ni, có thể sẽ cảm thấy khá hơn một chút. Nếu vẫn còn lạnh, liền lấy ra bộ áo ngủ lông cừu. Vẫn còn lạnh nữa thì, liền dùng cái đầu xinh đẹp Dương Dương kia, sau khi lòi cái đầu dê gần được coi là sủng vật kia tắm rửa sạch sẽ xú ối trên người, biến nó trở thành ấm lò nằm trên giường cùng nhau ngủ. Tuy rằng mùi thịt cừu thật đáng sợ, nhưng trời đông giá rét đến thấu xương càng đáng sợ hơn.

Chờ tay chân hơi chút ấm lên, nàng không dám lại ở dưới giường ngốc đợi, vội vàng nhảy lên giường, cởi áo khoác, kéo qua cái chăn ni từ đầu đến chân chặt chẽ bao kín. Nơi này không có cây bông, cũng không có nuôi dưỡng tắm, mọi người thường mặc áo da hoặc mặc áo len làm từ da dê cùng lông bò đen, hay mặc loại áo vải thô làm từ sợi cây gai hoang dại. Đệm ngồi, đệm nằm, cả chăn cũng không thoát được ba loại chất liệu này. Đối với người đã có

thói quen các loại chế phẩm làm từ tơ lụa tinh khiết như nạng mà nói, phần quần người thô ráp này không lớn không nhỏ thống khổ, cho nên bình thường nạng luôn mặc áo nhung đi ngủ.

Tơ lụa Trung Nguyên cùng vài bông đã sớm thông qua đường phồn cổ đạo truyền tiến vào, có được vài thứ hàng cao cấp kia thường là tầng lớp quý tộc cùng nhóm tăng lữ, tầng lớp nhân dân thấp kém đâu có thể hưởng thụ hàng hóa xa xỉ. Nàng xem đi xem lại, cũng chỉ thấy tầng lớp lãnh chúa "tinh cò" phủ áo choàng tơ lụa đi tuần tra khỏe khoắn. Đáng thương đồng tiền 5000 đồng đại dương (tiền ngoại quốc, USD chẳng >"<) của nàng trong ba lô không đất dụng võ, nima giờ nó thuần túy chỉ là mấy chục tờ giấy lộn! Nếu có thể ở lúc trước khi xuyên qua đến trong thành Lhasa mua vài món trang sức bằng bạc tinh khiết thì thật tốt! Biết trước thì đã giàu! Biết trước thì đã giàu a! Nima cái cuộc sống vật chất này cũng quá mức khổ cực đi!

La Chu quần lấy chân lông, thật sâu thật sâu chìm trong hồi hận. Đột nhiên, mấy tiếng gõ cửa "Ba ba" vang lên. Nàng cả kinh, thân thể xoay mình bật ngồi dậy, tai vểnh lên, không nói được lời nào toàn thân đề phòng. Dạ hắc phong cao (ban đêm gió lớn), tại sao đột nhiên có tiếng gõ cửa? Nửa năm qua, đây là lần đầu tiên gặp loại tình huống này.

Ba — ba — ba —

Tiếng gõ cửa lại nổi lên, chen lẫn trong tiếng gió gào thét, nghe có vẻ có chút thấp buồn.

"La Chu, là ta, qua khe hở cửa ta thấy vẫn còn đèn, biết nàng còn chưa ngủ." Sau tiếng gõ cửa, là thanh âm của Trát Tây Lăng Thổ.

Thân mình buộc chặt của La Chu lúc này mới thả lỏng xuống, luyến tiếc rời đi lớp chăn dày, ngồi trên giường khó hiểu hỏi han: "Chàng không phải về nhà sao? Lại quay lại đây làm gì? Có phải để quen gì ở chỗ ta?"

"Không phải, hai ngày nay càng ngày càng lạnh, ta làm cái túi da, có thể giữ nước ấm đặt trong ổ chăn để làm ấm tay chân." Trát Tây Lăng Thổ lại vỗ nhẹ vào cửa, "Tinh tặc nàng khi về nhà lại quên đưa, ta về nhà đun nước ấm cho vào, hiện tại đang nóng hổi đâu. Mở cửa nhanh đi, bên ngoài gió thật lớn, ta đều sắp lạnh chết."

Có túi chườm nóng! La Chu đang trong chấn hoài niệm ấm áp trong lòng bỗng khỏi một mảnh kinh hi. Vội vàng xốc lên chăn lông, từ trên giường nhảy xuống chạy vội ra mở cửa: "Ồ đâu vậy? Ở đâu vậy?" Bất chấp gió lạnh đập vào mặt, mở miệng liền hướng tới nam nhân cường kiện đứng ở cửa không ngờ ồn ào, tay còn không quy củ tìm kiếm ở trên thân nam nhân.

Trát Tây Lăng Thổ tùy ý cho nàng ở trên thân mình tìm kiếm, ôm nàng mạnh mẽ vào phòng, đóng cửa lại, đem gió lạnh thấu xương chống đỡ ngoài cửa.

"Ồ trong này." Hắn đưa tay vội vào trong lòng, theo da bào lấy ra một cái túi da dẹt phẳng căng màu nâu, nhét vào trong tay nàng.

Chạm tay vào bên ngoài chính là cảm thấy thô ráp lại ấm áp vô cùng, cảm nạng lên, mềm mại lắc lư, đọng đưa lay động, có thể nghe thấy tiếng nước rất nhỏ. Ha ha, quả thật là túi chườm nóng đã lâu không thấy! La Chu hưng phấn đến không thể tự ức chế.

"Ta có túi chườm nóng!" Nàng mặt mày hớn hở giương lên túi da, vừa nhảy lên giường vừa reo hò. Chờ nàng đem túi da đặt ở dưới chân, kéo chăn lông, đang định tiếp tục đi vào giấc ngủ khi, mới giật mình phát hiện còn có một cái túi chườm nóng nam nhân chưa đi.

Ách, nạng giống như bắt được túi chườm nóng xong liền xem nhẹ người ta luôn, liền câu cảm ơn cũng chưa nói, trên mặt không khỏi có một tia đồ ừng xấu hổ. Nghĩ lại, Trát Tây Lăng Thổ còn là vị hôn phu của nàng, hẳn là sẽ không giận điểm thất lễ này của nàng đi? Nàng chớp chớp ánh mắt, đối Trát Tây Lăng Thổ nhặt nhẹo cười nói: "Lăng Thổ, cảm ơn cái túi chườm nóng của chàng." (đồng ý yêu rồi nên đổi cách xưng hô lun nhá)

"Không cần cảm tạ, làm được một việc cho tiên nữ của ta là hạnh phúc lớn nhất của ta." Trát Tây Lăng Thổ tiến lên hai bước, hướng nàng lộ ra hàm răng trắng thuần nhất. Ngũ quan dương cương anh khí nhiễm thượng một nửa vàng sáng vàng dưới ánh đèn, một nửa chìm ở trong hôn ám bóng đêm, thoát nhìn có chút tà khí.

La Chu hé miệng cười: "Bên ngoài dạ hắc phong cao, chàng phủ thêm áo choàng của ta rồi hẵng về."

"Bên ngoài dạ hắc phong cao, ta đêm nay sẽ không trở về ngủ." Trát Tây Lăng Thổ lại hướng phía trước tiến lên hai bước, thân hình cường tráng cao lớn đứng lạng bên chiếc giường thấp, phóng xuống bóng râm đêm La Chu hoàn toàn bao phủ. Đôi mắt trong bóng đêm tỏa sáng rực, lộ ra ả ả tính xâm lược.

La Chu trong lòng đột nhiên dâng lên nữ tính phòng vệ cảnh giác, nàng kéo cái chăn đang bó chặt trên người, cố gắng làm cho thanh âm của mình trở nên vững vàng: "Giường của ta không đủ lớn, chàng vẫn là nên về nhà sẽ ngủ ngon hơn." Khẩu hồ, chỉ trách nàng ở buổi tối lại mở cửa cho nam nhân, dẫn sói vào nhà? Bình thường khi du lịch bên ngoài, ý thức phòng bị của nàng không phải tự xưng là cực mạnh sao? Vì sao đều sẽ vì một cái túi chườm nóng liền làm thần kinh choáng váng? (quá muộn để nhận ra mwuahahaha)

"Giường không đủ lớn, ta sẽ đem La Chu ôm vào trong ngực ngủ." Trát Tây Lăng Thổ ngồi xổm xuống, tay sờ lên khuôn mặt non mịn mềm nhẵn của mình, đôi môi dày giương lên một độ cong ôn nhu, "Túi nước ấm không thể làm ấm mỗi tấc da thịt của nàng, mỗi một buổi tối, ở trong ngực ta có thể làm ấm áp mỗi tấc da thịt của nàng, cho nàng một buổi tối ấm áp." (Anh dụ ghê quá!)

"Nhưng ta chỉ cần túi da nước ấm, không cần chàng." La Chu da đầu run lên, tâm kéo lại thật chặt, cố gắng ngăn lại xúc động muốn phi lễ hét chói tai.

"La Chu, tiên nữ của ta, nàng chẳng lẽ quên hôm nay tại nữ thần thảo nguyên ở trong ôm ấp nàng đã đáp ứng ta cầu ái?" Trát Tây Lăng Thổ nghiêm túc nhìn nàng chong chọc, ánh mắt ôn hòa sáng lên lộ ra nhiệt tình kiên định, "Ta hi vọng nàng có thể sớm mang thai, ta thật sự muốn sớm chút đến ở rể bên cạnh nàng, hòa nàng cùng ăn cùng ở cả đời."

Chương 8: Ban Đêm Diễn Tình (1)

!Koong —

Núi tuyết Himalaya nặng nề mà đập trúng đầu La Chu, làm đầu óc nàng bị vỡ vụn choáng váng, cả người đông lạnh cứng ngắt.

Nàng lúc này mới run rẩy hồi tưởng đến cao nguyên kì lạ vạn phần này còn thêm phong tục tập quán "nhiệt tình dâng trào" của người dân. Nữ nhân đáp ứng nam nhân cầu ái, không phải ý tứ hàm xúc là luyện ái đối tượng, mà là có ý cho phép nam nhân trèo lên trên giường của mình bắt đầu công cuộc tạo người. Chờ "gieo hạt" thành công, song phương nam nữ mới đi đến chính thức kết hôn.

Trát Tây Lăng Thổ không phải sắc lang tâm hoài bất quý, mà là đơn thuần tuân theo phong tục của dân tộc, tới giường của nàng ân ái "tạo người". Mà nàng muốn cùng nam nhân nơi này kết hôn, nhất định trước đó phải hoài thượng một cái tiểu tử.

"Ta. Ta." Nàng run run phát ra được hai từ, hai má trắng noãn bỗng dung vọt lên thiêu đốt. Cố gắng lắc đầu giãy ra bàn tay của hắn, kéo chân chặt hơn, cuộn mình hướng phía trong giường lùi dần. Ta. Ta sợ hãi a! Thẹn thùng a!

Ở xã hội hiện đại, nơi mà thông tin đặc biệt phát triển, yêu cầu hiểu biết chuyện tình dục nam nữ rất bình thường. Chưa nói tới phim cùng sách cho người lớn, chỉ là hai diễn viên chính cha và mẹ biểu diễn đông cung sống nàng cũng đã xem qua không chỉ một lần. Vấn đề mấu chốt là đầy đủ hiểu biết là một chuyện, thân thiết thực sự lại là một chuyện khác. Nàng sợ nhiễm bệnh, sợ mang thai, sợ sanh non, còn sợ lần đầu tiên của phụ nữ sẽ rất đau đớn. (Sợ nhiều thế chắc tỷ tính ế già XD) Tóm lại hai mươi năm qua, nàng đem chính mình bảo hộ vô cùng cẩn thận. Hiện tại lại đột nhiên đòi hỏi nàng cùng. Cùng một người nam nhân trên giường. Tuy rằng đối với nam nhân này đã rất quen thuộc, biết nhân phẩm cùng năng lực của hắn đều vô cùng tốt, cũng biết hắn chính là vị hôn phu của mình, nhưng nàng. Nàng vẫn là sợ a!

Cả người giống như có vô số sợi lông thật nhỏ gãi qua, châm chích, rất không thoải mái, rất không tự tại. Trong lòng căng như dây đàn, khẩn cấp nghĩ muốn lao ra khỏi phòng, rồi da người nam nhân tràn đầy hormone giống được nguy hiểm này.

Trát Tây Lăng Thổ vừa nắm lấy bàn tay trống trơn, vừa liếc mắt nhìn La Chu một cái, xoay người nằm lên giường, bàn tay to vờn qua đùi nàng tiến vào trong ngực hắn, đặt nàng ở dưới thân.

"A ——" Thần kinh La Chu buộc chặt, rất không tiền đồ kêu sợ hãi ra tiếng, tứ chi giãy dụa dưới thân nam nhân.

Bàn tay to thô lệ nắm đen thoải mái dễ dàng bắt được hai cổ tay đang khuỵu loạn của nàng, gắt gao kim cứng trên đỉnh đầu nàng. Thân mình cao lớn cường kiện hoàn toàn che ở phía trên thân mình thon thả mảnh khảnh, hai chân rắn chắc hữu lực như xích sắt đem nàng chặt chẽ khóa trụ, khiến nàng không thể nhúc nhích nửa phần.

"Buông! Buông! Ta không thành thân! Không thành thân!" La Chu kinh hoàng tới cực điểm, đối Trát Tây Lăng Thổ kêu la.

Trát Tây Lăng Thổ không có vì nàng cự tuyệt cùng đối ý mà sinh hờn giận, tương phản, thấy nàng bộ dáng vừa kinh hoàng sợ hãi vừa thẹn khiếp vạn phần, trong lòng hắn tràn ra một cỗ không hiểu vui sướng.

"La Chu, ta là người nam nhân thứ nhất tới gần nàng, đúng hay không?" Số nữ nhân hắn từng lên giường cùng không nhiều lắm, đều chính là một hồi trò chơi ban đêm nguoi tình ta nguyện. Nhưng đối với nữ nhân phản ứng lại hiểu biết không ít, tiền nữ của hắn thực rõ ràng là cái thuần khiết xử nữ. Chỉ có chưa từng cùng nam nhân thân mật xử nữ mới có thể xuất hiện loại biểu tình vừa thẹn lại vừa sợ này, mới có thể ở dưới thân hắn giãy dụa chống đỡ như vậy.

"Đúng vậy, đúng vậy! Chàng mau thả ta ra!" La Chu hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đến đỏ bừng, có xấu hổ, có hờn giận, còn có kìm nén. Ngực bị ép tới sắp tắt thở, xú nam nhân chết tiệt này nặng như trâu! Khuông mặt bình thường thuần hậu anh khí hiện tại thể nhưng cười y như cái kỳ quái thú thúc. Khẩu hồ, nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

"Ta không phải đùa ngốc, sao có thể đem tiền nữ lạc trong lòng bàn tay thả chạy như vậy?" Trát Tây Lăng Thổ cúi đầu cười, nóng bỏng cánh môi nhẹ nhàng cọ xát khuôn mặt đỏ nhô nhô của nàng. "Đừng sợ, ta sẽ thực ôn nhu." Chữ cuối cùng nói ra xong, hắn đã ngậm lấy cánh môi mềm mại như hoa của La Chu.

"Ngô ngô." La Chu bị bắt thừa nhận hắn kích hôn nhiệt liệt hẳn hoi. Chính cái gọi là trước lạ sau quen, đối mặt lần thứ hai cực phú kỹ xảo nồng nhiệt hôn sau, kháng cự giằng co của nàng chỉ có thể tuyên bố tan rã, cứng ngắt thân mình dần nhuyễn thành bông.

Lúc Trát Tây Lăng Thổ buông ra nàng, đôi mắt tinh thuần của nàng đã muốn trộn lẫn một lũ mông lung mê ly thủy dạng hào quang. Gò má non nớt che phủ một tầng hồng, mượt mà cánh môi hồng điểm điểm. Môi trên nhếch lên một độ cong rất cao, như là một đóa hoa nhím mời người đến hái, lóe ra trong suốt sáng bóng, câu người thương tiếc yêu thích, lại làm cho người ta nhịn không được muốn chà đạp lên.

Hắn che ở trên người nàng, lẳng lặng nhu hòa nhìn nàng chăm chú, giống như vĩnh viễn cũng nhìn không đủ.

"Chàng Hôn môi thật khá nha." Cho dù là cái thái độ (người chưa có kinh nghiệm), La Chu bằng bản năng nữ tính cũng nhận thấy được nam nhân nhỏ hơn mình một tuổi này tựa hồ có kỹ thuật khá thành thạo, cũng không giống thoạt nhìn thuần khiết chất phác như vậy, trong lòng không khỏi có một tia ghen tuông cùng khó chịu.

Trát Tây Lăng Thổ trong mắt lửa nóng sáng ngời lóe lên, buông ra nàng cổ tay, theo trên người nàng trở mình nằm xuống. Dùng sức kéo chiếc chăn nàng đang quấn trên người, cường tráng thân mình lách đi vào, ôm chặt nàng ôn nhu nói: "Đó là bởi vì ta vẫn chưa có gặp tiên nữ đã khuấy trộn lòng ta, đành phải tịch mịch cùng nữ nhân khác cùng nhau ở trò chơi ban đêm tìm kiếm sung sướng."

Thật thẳng thắn! Thật vô tư! Quả thực nơi này chưa từng định ra câu ái hôn ước, nam nữ chỉ cần vừa mắt lẫn nhau, là có thể đạt đến tình dục, là có thể phát sinh tình một đêm, còn không bị người khinh bỉ phi nhỏ, bọn họ gọi loại tình một đêm này là trò chơi ban đêm. Nếu có người nữ tử nào trong trò chơi ban đêm mang thai, chờ nàng sinh hạ đứa nhỏ xong, sẽ trở thành người phụ nữ được mong đợi. Nửa năm qua, nàng cũng từng nhận được vài cái tiểu khóa từ ám thị tham gia trò chơi ban đêm, chẳng qua hết thấy không dám tiếp chiêu. La Chu nghe được ghen hòng nhìn trân trối, trong lúc này nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Nima, phong tục đồng nát, ngột ngạt, oan uổng nàng ngay cả cơ hội nổi giận quát bị hôn phu hái hoa ngắt cỏ cũng không có.

"Bất quá hiện tại ta tìm được tiên nữ của mình, hai cánh tay này từ nay về sau chỉ biết ôm tiên nữ của ta. Ta nguyện đem thân thể cùng linh hồn dâng cho tiên nữ của ta, cả đời chỉ cầu cùng tiên nữ của ta sinh nhân dục nữ."

Nóng cháy thổ lộ nói gót nhau tiến tới, làm La Chu như cháy sạch. Cho dù đôi nam nhân của chính mình không có tình yêu, nhưng cũng không thể ngăn cản kia nhảy mất động tâm.

"Ta. . . . Ta. . . . Vẫn là sợ." Nàng cuối cùng không có biện pháp tiếp tục kháng cự, hai tay níu chặt Trát Tây Lăng Thổ bảo khâm, cắn răng ngáp ngừng nói, thế nào cũng không làm trên mặt bớt đỏ được, trong lòng không khỏi có chút khó chịu. Dừng lại một chút, lại dứt quãng cả lăm nói, "Chúng ta. . . . Chúng ta cũng không thể. . . . Trước. . . . Trước cùng nhau ngủ. . . . Ngủ một thời gian, chờ ta. . . . Chờ ta có thời quan lại. . . . Lại. . . ." Khẩu hồ, nói không được nữa, rất tu nhân!

Bán gấu trong ngực khuôn mặt nhỏ nhắn giờ phút này so với mây tím hồng còn muốn diễm lệ hơn, lông bị đen nhánh chớp chớp, giống như hai cánh bướm, đôi môi đỏ mọng như hoa lại mở, lại đóng, tựa hồ phi thường khó xử. Trong chuyện nam nữ, nữ nhân ngưng ngưng sợ hãi như vậy hẳn chưa bao giờ gặp qua.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ban Đêm Diễn Tình (2)

Cô nương Bác Ba trời sinh nhiệt tình lớn mật, cho dù là xử nữ cũng sẽ không giống như tiên nữ của hắn sợ hãi ngưng ngưng như vậy. Giống như dê con nhút nhát, cũng giống như nai con kinh hãi, vô cùng chọc người yêu thương. Ha ha, tiên nữ phương xa thật sự rất hay then thùng, trái tim vĩnh viễn chỉ kích động vì một mình nàng.

"Hào, chúng ta trước cùng nhau ngủ một thời gian." Trát Tây Lăng Thổ thuận theo ý nói, ngay khi nàng vui sướng mà ngẩng đầu lên, nhân cơ hội đó hôn lên môi của nàng, vừa hôn trần trọc vừa rầm rì nói, "Bất quá đêm nay ta phải tìm hiểu tiên nữ của ta thật tốt, làm cho nàng mỗi tác da thịt đều có thói quen ta chạm vào, in lại tình yêu của ta."

"Ngô. . . . Không. . . . Ngô ngô." Môi bị hôn trụ, thân thể bị một cánh tay cường tráng giam cầm. La Chu không thể động đậy, nàng tinh tường cảm thấy có một bàn tay lửa nóng thô lệ chui vào trong dục bào. Nima, bên trong dục bào hầu như là trống không, toàn thân cao thấp cũng chỉ mặc một cái tiểu khố.

Trát Tây Lăng Thổ âu yếm cắn, mút, liếm lấy cánh môi của nữ nhân, bàn tay lặng lẽ rút ra dây lưng dục bào trên người nàng. Lòng bàn tay thô ráp bao trùm trên thất lưng tinh tế non mềm chậm rãi vuốt ve, phạm vi chơi đùa dần được mở rộng, lướt qua cả phần lưng mảnh khảnh, mỗi một nơi chạm qua dần liệu khỏi một mảnh đau đớn rất nhỏ cùng cảm giác nóng như thiêu.

Trừ bỏ chính mình, La Chu chưa từng bị người ngoài vuốt ve quá, ở lòng nam nhân, ngực bắt đầu hơi hơi run rẩy.

Hơi thở nam tính nồng đậm mang theo nhè nhẹ mùi thịt dê đem chính mình toàn bộ vây quanh, tay to mon tron phía sau lưng gây cho nàng một loại nhiệt nằng thỏa mãn hòa thoải mái. Lớn lên trong sự thiếu thốn tình cảm cha mẹ, nàng dường như trong tiềm thức nghiêm trọng thèm khát vuốt ve da thịt, thân thể bắt đầu mềm mại, thần phục. Cổ họng non nớt thậm chí còn toát ra tiếng ngâm mềm mại như mèo con, mong có thể được đến càng nhiều an ủi.

"Thân thể nàng thực nhiệt tình thuần khiết nha." Nghe được nàng mềm mại thích ý ngâm khẽ, Trát Tây Lăng Thổ trong ngực một trận mềm yếu. Đôi mắt

sáng ngời trở nên tối tăm nồng nhiệt, nhận nhạo sinh ra yêu thương ôn nhu.

Hắn ngọt ngào ngẩng cái cánh môi đang chủ động mở ra của nàng, đầu lưỡi thô ráp ở trên cánh hoa non mềm tinh tế phác họa liếm lộng. Khi để ý thấy tiên nữ khó nhin mà lộ ra cái lưỡi tìm kiếm an ủi, mới mạnh mẽ cuốn lấy lưỡi của nàng. Hai đầu lưỡi giống như hai chiếc đuôi rắn nhỏ dầy dụa chơi đùa bên ngoài môi, tích lạc một chút nước bọt trong suốt. Bàn tay to vẫn không ngừng định chỉ vuốt ve, ở tiên nữ gáy, vai, lưng, thắt lưng, vú không ngừng lưu luyến, khai phá một điểm lại một điểm mẫn cảm.

Tiên nữ của hắn khung xương hết sức tinh tế kiều xảo, da thịt hoạt nộn mềm mại, mặc vào y bào nhìn là lướt yếu điệu, cỡi y bào, thân mình này lại đầy đà ngọt ngào, nhục cảm tràn đầy, chan chứa sức sống cùng co giãn, hòa gương mặt xinh xắn đáng yêu cùng cái cổ nhỏ nhắn tao nhã bất đồng.

Một khi ôm vào trong lòng vuốt ve cảm giác tuyệt vời tưởng như làm người khác thật thâm mê sinh nghiện.

Đầu lưỡi lướt qua hai má La Chu, cánh môi dầy nóng như lửa mà lại kiên nghị thô ráp nhẹ nhàng ngâm trụ vành tai của nàng, trầm thấp ní non dịu dàng khêu gợi hấp dẫn, "Tiên nữ của ta, thích ta vuốt ve nàng sao?" Bàn tay thô lệ thon dài đặt ở trên mông nhỏ không ngừng mà quấy nhiễu xoa nắn, thỉnh thoảng hoạt đến hai vú xinh đẹp rất kiều mà nhào nặn đè ép.

Hơi thời cực nóng phun tới bên tai, môi lưỡi như thiêu ở trên lỗ tai liếm lộng, mút lấy, thân thể bên dưới được hai tay lửa nóng vỗ về vãn vè. Ánh mắt La Chu bất tri bất giác mê ly, lạnh lẽo giống như rời nàng mà đi, có một cỗ nhiệt khí hòa vào mang theo nhất lũ tê dại điện lưu từ trong cơ thể trút ra bên ngoài, dềm nàng đâm chọc đến khó chịu mà kháng cự lại một tắc một tắc cháy bỏng.

"Thích.Thích, còn muốn." Nàng xấu hổ mà đáp lại, khuất phục trước chứng đói khát của cơ thể, cũng khuất phục trong tình cảm áp áp dễ chịu.

Trát Tây Lăng Thổ ôm chặt cánh tay nàng thả lỏng thoải mái, đem thân thể của hắn hơi di chuyển, đại chương theo nàng thắt lưng hướng tới hai điều tron nhãn, thật mạnh bao phủ nàng cao ngất tuyết phong.

"A —không cần!" La Chu khẽ gọi một tiếng, thân mình phản xạ lui về phía sau, lại bị Trát Tây Lăng Thổ cánh tay ôm lấy sau lưng ngăn trở. Một tòa tuyết phong không hề chống cự mà rơi vào bàn tay to của nam nhân, tựa như mị xảo mặc ý cho người vuốt ve.

"Người.Người." Bộ ngực bị nam nhân vuốt ve truyền đến từng đợt nói không nên lời tư vị, đầy lòng thể nhưng không nghĩ kháng cự lại, thâm nghĩ tiếp tục được nhu niết như vậy. Nhận thấy được nội tâm khát vọng, trên mặt nàng bỗng chốc giống như núi lửa phun trào, e lệ cùng hoảng sợ không gì sánh được như tơ tằm nhanh chóng cuốn lấy thân thể, nước da trong trắng trong phút chốc bao phủ một tầng hồng tuyết đẹp, ngay cả vành tai nho nhỏ cũng không trốn thoát.

"Tiên nữ của ta, vú nàng giống như núi tuyết Cao Lạp Cương Bồ Tề cao ngất mê người, làn da thâm tím phủ phục." Trát Tây Lăng Thổ hơi thờ nặng nề hỗn loạn mà ở bên hông nóng vành tai ca ngợi từ tận đáy lòng, ngón tay nhỏ ngấm chặn lấy đỉnh châu nhỏ xinh phần nộn nhẹ nhàng ma sát.

"Ân a. Ân ư." Chưa bao giờ trải qua kích thích phức tạp giống như mũi tên nhọn xuyên thấu mọi chỗ trong thân thể La Chu, trong miệng vô ý thức phát ra ngâm nga. Nhũ tiêm cơ hồ lập tức vểnh lên, ngực co rút không tự giác mà hướng trong tay nam nhân đỉnh tiến.

Trát Tây Lăng Thổ cúi đầu nở nụ cười, ngón tay niệp trụ nhếch lên đỉnh châu, kỹ xảo mà xoa nắn quất lộng, xoay vòng đùa nghịch. Hắn ngăn chặn chính mình bùng bùng phần chấn mãnh liệt dục vọng, tham lam mà nhìn tiên nữ thuần khiết như tuyết ở chưa bao giờ từng thể nghiệm quá tình dục mê loạn thất thố. Trong đôi mắt nàng vạn phần ngưng ngưng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chìm trong tình dục che kín mê luyến mà lại khủng hoảng, hưởng thụ mà lại kháng cự mâu thuẫn, làm cho hắn hận không thể hóa thân vì thú, đem nàng một ngụm nuốt tiến trong bụng.

"Thích không? tiên nữ của ta, thích ta như vậy âu yếm người sao? Nếu nàng nói thích ta sẽ càng nhiệt liệt càng ôn nhu mà âu yếm nàng." Hắn không ngừng mà ở nàng bên tai mê hoặc lặp lại, lửa gát nàng yêu kiều ra một tiếng lại một tiếng thích thú, dỗ dành nàng đem vú tuyết nộn cao ngất một lần lại một lần chủ động đưa đến trong tay hắn thỉnh cầu vuốt ve.

"Thích. Ân. Thích. Rất thích." La Chu mê say mà phun ra thân thể tối thành thực cảm thụ, mềm yếu thân thể dần dần bị tình dục nắm trong tay, tùy ý hắn đùa nghịch.

Cướp đi trên thân không rõ mềm mại áo choàng của nữ nhân yêu thương, nhờ ánh sáng ngọn đèn đầu giường, Trát Tây Lăng Thổ nhìn phong mỹ miên nhũ nhiễm đỏ hồng ở trong chính mình thô hắc bàn tay biến hóa ra các loại hình dạng, đỉnh mềm mại phần châu bị niệp nhu chà xát thành câu hôn đỏ bừng, xinh đẹp mà găng gượng lên, từng trận mùi nước chè xanh cùng sữa ngọt theo da thịt nữ nhân trong lòng lạng lẽ phân tán, ăn mòn nam nhân cứng như sắt thép ý chí.

"Ân. Phải. Ừ." La Chu rên rỉ hưởng trên thân nam nhân kề cận cọ xát, chỉ cảm thấy cả người giống như lâm vào trong lò lửa, cháy phun lên khó nhin khô nóng cảm xúc. Nhũ hoa vì nam nhân vuốt ve không ngừng mà phát trướng, trở nên thật sâu chìm đắm. Núm cũng trướng đến phát cứng rắn, chỉ cần bị nam nhân thô lệ ngón tay tùy tiện niết áp niệp nhu một chút, liền bắn ra một cỗ khác thường ngứa ngáy cùng đau đớn thật nhỏ điện lưu. Lý trí nàng còn sót lại có chút sợ hãi loại cảm giác này, thân thể lại cực độ tham luyến, không thể không chế mà muốn được càng nhiều. Bụng ở chỗ sâu trong nóng hầm hập, hạ thân cũng nóng hầm hập, trong mềm mại thoải mái lại giống như có loại kỳ quái hư không cùng khát vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ban Đêm Diễn Tình (3)

Trát Tây Lăng Thổ bị thân thể mềm mại cọ xát làm dục hóa tăng vọt, tầm mắt chuyên chú từng cái đảo qua hai gò má lửa đỏ của nàng, môi đỏ mọng nhếch lên, liếm liếm mê ly, nước to lan tràn mị ý, làm hân miệng đắng lưỡi khô, yết hầu không ngừng lặn lội. Đây là tiên nữ hân tha thiết ước mơ nửa năm trời a, hiện giờ cuối cùng trần trụi nằm ở trong lòng hân, kiều mỹ mà khấn cầu hân đích yêu thương.

"Tiên nữ của ta, nàng đẹp quá. Ta sẽ cho nàng, sẽ cho nàng." Hân thì thảo tự nói, cầm một bên vú, đại chương sử lực hướng lên trên đè ép, bắt buộc đỉnh hồng châu càng thêm kiều đỉnh. Hân chịu không nổi mị hoặc mà cúi đầu, há mồm hàm trụ dùng hết sức nuốt. Đôi môi không ngừng mà ra sức, mồm to nuốt ăn nộn nhuyễn nhũ thịt. Thơm quá, thật nhuyễn, thật nộn, thật ngọt, so với bất kỳ vú của nữ nhân nào đều ngon hơn. (Nghe câu này muốn đắm quá ~.~)

"A nha ——" La Chu thất thanh kêu la, mãnh liệt tê dại cùng bén nhọn đau đớn theo chỗ nhũ tiêm bị hút nhanh chóng nhảy lên, đánh sâu đến từng góc trên thân thể. Thân thể run rẩy mà căng thẳng, hai tay ôm mạnh lấy đầu nam nhân đang chôn ở trước ngực, mười ngón mảnh khảnh xuyên vào trong mái tóc dày.

Trát Tây Lăng Thổ lưỡi thô ráp, cứng cỏi quần lấy rất kiều nún non mịn đứng thẳng mà liếm đảo quanh, kiên cường răng nanh ngâm lấy nhũ thịt khi nặng khi nhẹ mà ngao cắn. Hân dùng môi lưỡi cùng tay thay phiên âu yếm tiên nữ vú, hướng về chăm sóc như tính mệnh thánh khiết tuyệt phong dâng lên chính mình tới nồng nhiệt lửa nóng tình yêu.

Âm thanh ngâm nga quanh quần bên tai, giống như mây trắng mềm mại, mơn mơn như hoa, ngọt ngào như mật đường, uyển chuyển như kim tước, từng đợt từng đợt bao quần lấy hân. Chỉ cần tiên nữ của hân mở miệng, hân sẽ không chút do dự dâng lên tất cả, cho dù là sinh mệnh cùng linh hồn. Ác, thân linh của vạn vật a, hân nguyện ý vứt bỏ luân hồi, vĩnh viễn đắm chìm ở trong tiên nữ ôm ấp.

La Chu bị kịch liệt lại ôn nhu âu yếm trước ngực biến thành tâm tư hỗn loạn, cốt tủy cân ma (gân cốt tê dại). Nàng uốn ngực, ngửa cằm, thờ gấp rên rì, một chân theo bản năng mà vòng ôm lên thất lưng mạnh mẽ cường tráng của nam nhân cọ xát nhẹ nhàng. Nàng không biết chính mình rốt cuộc là muốn cái gì, chính là dựa theo bản năng nâng lên hạ thân lại gần cọ sát hạ thân nam nhân.

Cảm nhận được nàng biến hóa, Trát Tây Lăng Thổ thuận thể đem một cái chân dài dể vào giữa hai chân nàng, trong miệng tiếp tục hấp hôn liếm lấy xinh đẹp vú, một bàn tay xuôi theo bụng phẳng tiến đến nơi phần nộn giữa hai chân mở rộng của nữ nhân.

Phía dưới tiên nữ chỉ mặc một cái tiểu khố mỏng manh, tiểu khố mềm mại bị mật hoa thơm ngon làm ướt. Ngón tay cách một lớp vải dệt mỏng manh hướng chỗ hoa khẩu dùng sức nhuấn, trong chớp mắt, liền có một cổ nhiệt dịch lưu thấm lên đầu ngón tay. Ngón tay tiếp tục dùng sức, hướng lớp vải mỏng xâm lấn, xoay tròn nhuấn. Ma chỉ lại chế trụ ngay trước vị trí đoá hoa, cách quần khố, sờ ấn nắp hoa hạch mềm mại mà nhiệt tình.

"A. A a."

Cùng với tiếng kêu kiều mị sung sướng, tiên nữ trong lòng không ngừng mà run rẩy, một chân khoát lên trên người hân chậm rãi cọ xát càng thêm uyển chuyển. Một luồng mật hoa âm áp ồ ồ chảy ra, tầm ướt đầy khô, làm toàn bộ bàn tay hân thấm ướt, còn chảy theo hai bên tay nhỏ giọt xuống. Hương thơm tình dịch lan tỏa khắp căn phòng gạch nhỏ, so với rượi ngon nhất còn muốn ngọt ngào say lòng người.

"Lăng Thổ. Lăng Thổ." Nàng ngừng cổ bắt lực mà la đứng lên, trong tiếng la hàm chứa sắc dục kiều mỹ cùng trầm thấp tiếng khóc.

"Đừng sợ, tiên nữ của ta." Trát Tây Lăng Thổ buông ra một bên vú che kín dấu răng, môi xuôi theo ngực non mềm hướng đến chiếc cổ thon dài trác hôn, để lại từng đoá hoa hồng ẩn kín đầy đam mê, "Ta sẽ cho nàng khoái hoạt, cho nàng giống như chim nhỏ bay lượn trên trời." Hân hàm trụ da thịt nơi cổ nàng tình mẫn hấp dẫn, ngón tay linh hoạt theo ướt sũng tiểu khố chui vào, đẩy ra đoá hoa nhu thuận, chuẩn xác tìm kiếm đến hoa hạch mềm mại. Bò qua lớp vải ướt ngăn cản, ngón tay thô lệ trực tiếp chiếm giữ lấy tiểu hạch bí ẩn mà nhuyễn nộn, có chút thô lỗ mà ma áp xoay chuyển, lạp xả kêu gáy.

Trát Tây Lăng Thổ tiếp tục đùa bỡn hoa hạch sung huyết mẫn cảm, làm cho nàng ở trong cao trào sóng triều không ngừng mà bồi hồi đắm luân, ngón giữa thô lớn đè ở hoa khẩu nhỏ xinh, nhẹ nhàng đâm vào bên trong một chút, cảm thụ bên trong kịch liệt co rút. Nơi kia nư cái miệng nhỏ nhắn non mịn âm áp hút vào làm cho hân mất hồn vô cùng, hạ thân dục vọng chương đến sắp nứt ra, điên cuồng mà nghĩ muốn vọt vào trong hoa kính rong ruổi. Hân từ Bác Ba là vô cùng hết lòng tuân thủ lời hứa, nếu hân đã đáp ứng La Chu trước cùng nàng tạo thói quen thân cận, sẽ không phá bỏ hứa hẹn mà cướp đi trình tiết xử nữ hoàn mỹ của nàng.

Cởi bỏ đi dây lưng, phóng xuất ra dục vọng hùng tráng nóng bỏng. Hân xoay người đè lên âu yếm tiên nữ, đem dục vọng dính sát vào tiểu khố ướt sũng mật hoa, hai chân dùng sức kẹp chặt hai đùi phần nộn, bắt buộc nàng đem chính mình hùng dũng kẹp lấy. Cảm xúc non mịn mềm nhũn âm áp kẻ sát ham muốn phái nam đang chương đến muốn nứt ra, gây cho hân tư vị thoải mái tuyệt vời, lại làm cho dục vọng của hân càng thêm sâu sắc.

Hân ghé vào trên người La Chu nặng nề mà thô suyễn, kiên nhẫn chờ đợi tiên nữ của hân từ trên bầu trời khoái hoạt trở về.

Con người La Chu thất thần mê ly dần dần tập trung lại, ở chân trời mơ hồ chậm rãi trở về. Hai má nóng bừng không chỉ có đỏ bừng ngượng ngùng, phần lớn chính là tình hồng cao trào. Nam nhân đè ở trên người rất nặng. Nhưng rong chơi ở cao trào dư vị, thân thể lại mềm yếu vô lực chỉ có thể lựa chọn thừa nhận, thậm chí. Đối với sức nặng áp xuống còn sinh ra một tia mê luyến. Kinh nghiệm lý luận phong phú nói cho nàng biết, vừa rồi nàng bị nam nhân âu yếm trên chọc ra bản năng tình dục của phái nữ, cũng ở trong âu yếm mà đạt tới cao trào.

Mê muội cao trào rút đi làm cho tinh thần bị tình dục bao phủ phần phật quay trở về thanh minh, hồi tưởng chính mình dâm ngôn lãng ngữ cùng phóng dăng cơ khát động tác, nằng xấu hổ quần muốn chết. Buồn xuống mi mắt, hoàn toàn không dám đối diện với đôi mắt ám si đang nhìn xuống.

"Tiên nữ của ta, vừa rồi nàng khoái hoạt mà bay lượn sao?" Trát Tây Lăng Thổ ôn nhu thuận hậu cúi đầu hỏi, hàm chứa bên trong ý cười cùng nồng đậm sùng ái.

Oanh ——

Trên mặt đại hỏa cháy lan ra đồng cỏ, La Chu hận không thể lập tức tìm cái hồ mà chui vào. Nima xú nam nhân, rất hạ lưu, quá vô sỉ, rất không biết xấu hổ. Nàng gắt gao nhắm mắt lại, đóng chặt môi, kiên quyết không tiết ra một chữ, lấy kiên định lặng yên để biểu đạt chính mình kháng nghị cùng xấu hổ buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ban Đêm Diễn Tình (4)

Trát Tây Lăng Thổ cũng không ép sát truy vấn, hôn mờ hôn tình mịn trên trán nàng, hôn lên nàng run rẩy lông mi, nói giọng khàn khàn, "Tiên nữ của ta, chỉ cần nàng gắt đầu, ta còn có thể cho nàng càng nhiều khoái hoạt lớn hơn nữa." Môi nóng ẩm du di đến bên tai của nàng, đối nhĩ tâm của nàng nhẹ nhàng thổi khí, thanh âm ám muội trở nên tà ác, "Nàng sẽ ở dưới thân ta sung sướng run rẩy, uyển chuyển khóc. Nàng sẽ giống như rắn xinh đẹp mà bò lên cơ thể của ta, cầu ta ở trên người nàng rong ruổi cây cỏ. Nóng bỏng nùng trì tình dịch của ta sẽ phun tiến vào trong hoa phòng thần thánh mềm mại, thân thể của nàng sẽ thai nghén đứa nhỏ mang huyết mạch hòa hợp của ta và nàng." Hân nâng lên cái mông rắn chắc lay động, một chút một chút mà ở giữa hai chân nàng thông thả trừu sáp.

Trên mặt hồng trường như sắp nổ tung, trong đầu mơ mơ hồ hồ cháy sạch, nàng không thể tiếp tục lặng yên, mở miệng mềm địa cầu xin: "Không không. . . . Không cho phép nói nữa. . . . Buông ra. . . . Mau buông. . . . Ta. . . . Ta không cần. . . ." Hai tay khoát lên trên vai cường kiện của Trát Tây Lăng Thổ, suy yếu vô lực mà đẩy ra. Nam nhân tà ác ám muội dâm loạn nói nhỏ không ngừng mà đánh sâu vào bức tường cuối cùng trong tâm nàng, vật cứng rắn nóng bỏng ở giữa hai chân kề sát dính âm khổ trừu sáp làm cho mẫn cảm thân thể từng đợt phát ra tơ ngứa, nàng bản năng cảm giác đến đó là vật tính khí của nam nhân.

Nàng đã từng xem qua hình ảnh, xem qua văn tự miêu tả, xem qua phim nhựa, lần này cũng là lần đầu tiên cùng nam nhân tính khí thân mật tiếp xúc. Trong đầu nhanh chóng hiện lên việc nữ giới lần đầu tiên đau đớn, hiện lên sự thật không hề có biện pháp tránh thai, tình dục kia bốc lên liền bỗng nhiên giảm xuống rất nhiều, bị hấp dẫn đến sắp mất đi chính mình, nóng rực đầu óc cũng dần giảm xuống.

"Thật sự không cần sao? Tiên nữ của ta." Trát Tây Lăng Thổ dòi thân thể, đầu lưỡi tiến vào nhĩ tâm của nàng, xoay tròn mà liếm thi. Bàn tay to bắt lấy tay nàng, không để ý nàng kháng cự, vẫn cứ kéo nó tham tiến vào trong rừng Tùng rậm rạp của hân, "Nàng sờ sờ, của ta nam căn có bao nhiêu hùng vĩ, có bao nhiêu khát vọng nàng, nó sẽ gây cho nàng vô thượng khoái hoạt." Hân đem hùng căn đặt vào trong tay non mịn nhỏ bé của nàng, miệng phát ra thỏa mãn hưởng thụ thờ dài.

La Chu trong sợ hãi lại xen nhiều điểm tò mò, từ trong tay nam nhân đem nàng sờ lộng. Trong tay chạm vào gì đó như là một cái bàn là nóng bỏng được bọc trong lớp vải nhung, lại thô lại dài, thô tới mức một tay cầm bản không có cách nào khác nắm trọn, lớn lên giống roi da. Nàng xem không thấy, lại có thể thật sâu mà cảm giác được mặt trên nổi lên nhảy đánh gân xanh, cực đại cứng rắn quy đầu phía trên cháy ra tron dính dịch ẩm. Tò mò dần dần rút đi, tâm căng thẳng rừng mình nổi lên, gây gộc của hân thô dài cứng rắn như vậy nếu tiến nhập thân thể, còn không phải đem nàng xé rách.

"Không. . . . Không cần, ta hiện tại không cần, chàng. . . . Chàng đáp ứng quá sẽ chờ ta chậm rãi hình thành thói quen." Lúc này đây cự tuyệt liền thanh tình hơn nhiều, cũng rõ ràng hơn nhiều.

Trát Tây Lăng Thổ thân thể chấn động, ở nàng bên tai tiếc nuốt thờ dài, cắn răng nói: "Đừng sợ, ta sẽ tuân thủ hứa hẹn của mình. Bất quá, ta còn là cần tiên nữ của ta giúp giúp ta."

Giúp. . . . Giúp giúp chàng? ! Làm sao giúp? !

La Chu kinh ngạc cân nhắc, còn không kịp làm ra phản ứng, nam nhân bên người bỗng nhiên ngồi dậy, lại đem nóng bỏng cứng rắn thô dài thiếp thượng nàng để khó. Hai bàn tay to bắt được nàng nộn chân hướng phía giữa gắt gao kề sát vào, đình động thất lung hồng ở giữa hai chân nàng điên cuồng mà co rút đứng lên.

"A —— hỗn dân! Hỗ dân! Vô sỉ! Vô sỉ!" Nàng cùng lúc nổi giận, the thé mắng chửi. Liều mạng vịn vẹo thân thể, ý đồ thoát khỏi loại dâm loạn giao hợp này. Chính là nam nhân cường kiện cánh tay giống như sắt thép cứng đem nàng chi dưới chặt chẽ khóa trụ, mà nàng ra sức xoay lắc thất lung cùng hồng, chỉ biết điều này càng gia tăng nam nhân mà sát khoái cảm, làm cho nam nhân trở nên càng cuồng nhiệt.

May mà bắp đùi cũng lấy dính rất nhiều mật dịch, mới làm cho nam nhân chuyển động không đến nổi mà phá da thịt của nàng. Kia cứng rắn nóng dán

vào da thịt mềm mại bên trong đùi cùng ướt dính để khổ trừu động, thỉnh thoảng cọ qua hoa huyết, cánh hoa, dính đến mẫn cảm hoa hạch của nàng. Tê dại nhiệt lưu theo ma sát mà lan tràn, từng bước cắn nuốt thần trí của nàng. Tiếng mắng tức giận bắt tri bắt giác biến thành kiều mỵ, ngậm kêu, giường gỗ lay động kéo kết âm thanh kết hợp cùng nam nhân thô suyễn, có vẻ thối nát mà đậm đắng.

Không biết qua bao lâu, cực đại quy đầu đột nhiên lại một lần cách để khổ thật mạnh dính đến hoa hạch. Thật lớn khuấy khoả quen thuộc mà xa lạ ở trong bụng nháy mắt nổi tung, nàng khóc lóc kinh hãi, thân thể lại một lần nữa bị phao lên mây, khoái hoạt mà run rẩy đứng lên. Cùng lúc đó, Trát Tây Lăng Thổ gầm nhẹ một tiếng, thất lưng phía sau khấn trương nhảy lên tê dại thực cốt, quy đầu để ở khóa kia hoa hạch, mạnh mẽ mà phun ra.

Vài dệt mỏng manh ướt đầm đã không thể cách trở cổ kinh lưu này, nóng bỏng nùng tình khoan khoái hâm nóng hoa hạch run rẩy yếu ớt, đem La Chu trong cao trào trào dâng bay lên đám mây rất cao.

Trong lúc nhất thời, sau khi nam nhân phóng thích khoái ý thờ dốc cùng nữ nhân cực lạc nhuyển ngâm đan vào trong căn phòng gạch mộc hôn ám, trong phòng nhỏ hẹp nơi nơi đều tiềm ẩn vị tình dục đậm mĩ Hồi lâu, trong phòng vang lên La Chu ủy khuất đích tiếng khóc.

"Bại hoại, ô ô, chàng thật bại hoại, ta không cần cùng chàng ngủ, không cần cùng chàng thành thân." La Chu hoàn toàn tỉnh táo lại nhìn chính mình mồ hôi đầy người, vú che kín hồng ngân hòa máu răng cùng với hạ thân một mảnh dính dính, lại là xấu hổ và giận dữ, lại là ủy khuất, lại là khó chịu. Cắn môi nhẫn nại một lát, vẫn là nhìn không được khóc đứng lên. Cho tới bây giờ. Cho tới bây giờ sẽ không bị một người nam nhân như vậy khi dễ quá, đùa bỡn quá.

"Tiên nữ của ta, không được nói lung tung ngốc nghếch, ta sẽ tức giận." Trát Tây Lăng Thổ thương tiếc mà dùng da bào đem nàng khóa tiến chính mình trong lòng, không nhìn được mà hôn lên nàng nước mắt, khuyên giải an ủi nói: "Nàng không đủ yêu ta, không muốn ta tiến vào thân thể của nàng, của nàng ngược ngùng kháng cự ta đều hiểu biết. Khả năng cũng đáp ứng câu yêu của ta, nguyện ý cùng ta thành thân. Chúng ta vị hôn phu thê (vợ chồng chưa cưới), không có khả năng cái gì cũng không làm. Ta sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, sẽ không không để ý của nàng ý nguyện chiếm đoạt nàng, nhưng là hi vọng nàng có thể như vậy chậm rãi thích ứng ta âu yếm." Bàn tay to phủ chụp lấy bả vai run rẩy của nàng, thanh âm càng nhu, "Ta sẽ chờ nàng nhận của ta tiến vào, chờ nàng dưng dục con của chúng ta, chúng ta sau này là trở thành vợ chồng suốt một đời."

Nam nhân chết tiết hỗn đản một chút nói cũng không sai, muốn kết hôn trước tiên sẽ phải có thai. Người ta đêm nay không bá vương ngành thượng cung, liền đã muốn đối với nàng thực khoan dung phóng túng. Tất cả hết thảy đều là nàng già mồm cái lão, rất không được tự nhiên. Chính là. Chính là bị một nam nhân đối đãi như vậy, nàng liền cảm thấy khô sở, cảm thấy được ủy khuất, cảm thấy bị khi dễ, chính là muốn khóc.

"Chàng. Chàng biến ta thành thật bản thật khó chịu." Nàng vừa khóc vừa nén giận quyết miệng.

Trát Tây Lăng Thổ nhướng mày cười, nguyên hồng nói: "Ta lập tức nấu nước cho nàng lau được không?"

". Ân." Nàng oa ở hân trong lòng, nức nở buồn thanh nói, "Phạt chàng ba ngày không cho chạm vào ta, chỉ cho ôm ta ngủ." Trát Tây Lăng Thổ trong lòng háo âm áp, thân mình được dương dương sưởi ấm, một chút cũng không lạnh.

"Hảo, ba ngày sau chỉ ôm nàng ngủ." Trát Tây Lăng Thổ không có nửa phần phản bác mà đáp ứng. Đêm nay tuy rằng không có đạt tới mục đích cuối cùng, nhưng cùng âu yếm tiên nữ ở chung rõ ràng có thật lớn thay đổi. Hân tiên nữ cùng Bác Ba cô nương bất đồng, có một số việc gấp không được, chỉ có thể từ từ sẽ đến. Hân là thợ săn xuất sắc, cho tới bây giờ, phạm là con mồi bị nhắm tới, còn không có một cái có thể theo hân trong lòng bàn tay đào tẩu.

Được đến nam nhân đáp ứng, La Chu tâm tình dần an ổn, một cổ một mẻ lập tức bốc đi lên. Nàng ở trong lòng nam nhân cùng cùng, ngáp ngáp, trong đầu mơ mơ màng màng mà suy nghĩ, có người kẻ sát làm chặn điện sưởi ấm tựa hồ so với ôm dê sữa ngủ tốt hơn nhiều. (cái này còn phải bàn >

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Liên Tưởng Lúc Vắt Sữa

Buổi sáng ngày hôm sau, nửa mặt xong, La Chu liền uống một cốc trà bơ, ăn hai khối bánh mì nhỏ, nhanh chóng giải quyết vấn đề bữa sáng.

Khi sắc trời còn chưa sáng, nam nhân bên người liền y theo nơi này leo giường quy củ, sớm rời giường, lén lút về nhà. Trước khi đi còn muốn đặt nàng dưới thân hôn mãnh liệt một hồi lâu, tình cảm bắn ra bốn phía, cuối cùng trong lúc nàng tức giận mắng to vì xấu hổ mà cười to rời đi. Nima thiên hắc lại, thiên hắc tẩu (chỉ anh mò tới trong đêm rồi cũng rời đi trong đêm), hành động này đều giống cái nam nhân yêu đương vụng trộm.

Đêm qua, sau khi Trát Tây Lăng Thổ đun nước ấm, đang muốn giúp nàng còi tiểu khó tắm rửa, nàng đã muốn vì tay chân lạnh giá mà thức giấc. Mặc cho thân thể mệt mỏi vẫn kháng kháng tự mình tắm rửa, không để cho nam nhân một chút hèn mọn cơ hội.

Có thể do có quan hệ tiếp xúc thân mật, đối thân thể bị Trát Tây Lăng Thổ ôm, bài xích kháng cự của nàng tiêu thất rất nhiều. Sau khi tắm rửa xong, liền biến thành cái tiểu nhu thuận oa nhi chui vào trong ngực nam nhân, tay chân cùng thân hình vẫn đều trở nên thật ấm áp, đây là giấc ngủ ngon nhất từ khi

xuyên qua tới giờ.

Từ hôm nay trở đi, các huynh đệ gia đình Trát Tây sáng sớm liền phải bận bịu vào núi đốn củi, cắt giữ củi lửa qua mùa đông, rèn luyện thể năng tuyền cáo tạm dừng. Chả củi xong, Thứ nhân cùng Trạch nhân sẽ ra đồng làm việc, Lăng Thổ cùng Đức Ưng xuất môn chẩn thả, nàng ở lại trong nhà làm việc. Com chiều ngày hôm qua, Trát Tây mẹ nói muốn chuẩn bị cho con dâu sắp kết hôn, muốn nàng giúp một tay. Kỳ thật người dân nơi đây thuần phác, thôn xóm nhân tính thiện lương, vô luận nhà ai đón dâu, đều là bách gia hỗ trợ. Nàng làm một người tha hương cái gì cũng không thông thạo, lại không biết làm gì? Trát tây mẹ nói như vậy, chính là thương tiếc nàng là cái cô nương tha hương, muốn cho nàng nghỉ ngơi. Đương nhiên, hiện tại cũng có thể lý giải đây là một loại đối con dâu tương lai chiếu cố. Mặc kệ nguyên nhân gì, này dù sao cũng là người ta có ý tốt, nàng cũng không nên nghĩ đến nhiều, rất không hay.

Đem đi sửa dê tanh để ở trên bàn thấp, sửa sang lại một chút bên ngoài tầng bảo nâu. Áo choàng này là nàng mua ở tại thành phố Lhasa trước khi xuyên qua, không ấm lắm nhưng lại thuận tiện, chuyên dùng để che gió. Mới vừa vừa mở ra môn, đã bị gió lạnh thổi thẳng mặt sợ run cả người, hôm nay gió dường như so với ngày hôm qua lạnh hơn chút. Dựa theo cách tính thời gian địa phương, hiện tại cũng bắt đầu tháng mười, thế nào lại lạnh như vậy? Giữa trưa giờ có ánh mặt trời chiếu nhiều nhất, buổi sáng cùng buổi tối là thời gian gió thổi mạnh. Nàng không khỏi lại một lần nữa cảm thấy may mắn là chính mình mặc áo nhung cùng quần len, mang áo khoác lông cùng quần gió xuyên qua.

Quần khăn che mặt kỹ lưỡng, đội mũ lông thỏ, trang bị đầy đủ chỉ lộ ra đôi mắt. Nàng hít sâu một hơi, chống đỡ gió lạnh ra cửa. Mới vừa đi vài bước, liền gặp phải Cách Tang Trác Mã xách hai xô sữa đi tới trước mặt.

"Sớm, Trác Mã." Nàng cười, đi tới đón nhận một xô sữa dê trong tay Cách Tang Trác Mã, cùng nàng cùng nhau đi tới chuồng dê. Nếu là ở trong nhà trát tây làm việc, giúp Cách Tang Trác Mã vắt sữa chính là nhiệm vụ đầu tiên.

"Sớm, La Chu a tỷ." Cách Tang Trác Mã cũng bao kỹ lưỡng chỉ lộ ra một đôi mắt dài sáng ngời thông minh. Đôi mắt ướt át trong và gọn sóng, giống như phủ bởi nước sương sớm, đuôi mắt dài hơi nhếch lên, phong tình động lòng người.

Mỹ nhân a mỹ nhân, đây mới là mỹ nhân. La Chu xem ở trong mắt, yêu thích và ngưỡng mộ ở trong lòng. Tuy rằng đôi mắt mình vừa to vừa tròn, hắc nhiều bạch ít, cũng là trong suốt hữu thần, nhưng này chỉ có thể coi như là đáng yêu, không phải loại ánh mắt dài đầy phong tình. Nàng cùng em gái của chồng tương lai xách xô sữa vừa đi vừa tán gẫu, đột nhiên lùi lại hai bước, nhìn kỹ Cách Tang Trác Mã đáng đi, nghi hoặc nói: "Trác mã, ta cảm thấy được người hôm nay tư thế đi lại giống như có chút kỳ quái."

Cách Tang Trác Mã trong ánh mắt toát ra ngọt ngào kiều diễm ba quang, tiếng nói thanh thúy vang dội trước đây, hôm nay lại có vẻ có chút thấp như: "Tối hôm qua lão đại Vương Tất gia vắng vẻ đến phòng ta."

"Leo giường tạo người?" La Chu khoe miệng vừa kéo, trên trán hạ xuống mấy cái hắc tuyến. Chính là vị hôn phu của em chồng là ba huynh đệ, lớn hai mươi, nhỏ mười sáu. Diện mạo đoan chính, mỗi người đều là hán tử cao nguyên nhanh nhẹn dũng mãnh. Nói năng thật thà, nàng là có chút bội phục nam nhân nơi này. Ban đêm đại hân, vượt qua gió rét mà chạy đi tìm nữ nhân giường, cũng không ngại vất vả. Thật rất bội phục, nàng chỉ có thể cảm khái gian tình hấp dẫn lại nóng bỏng, tạo người mị lực đúng là vô cùng, nhân loại sinh sản là vô kiên bất tòng (vững chắc không thể phá vỡ) bách chiến bách thắng.

"Ân." Cùng La Chu ở chung nửa năm, đối với những từ ngữ cổ quái mà nàng nói, Cách Tang Trác Mã cũng có thể lý giải, ngẫu nhiên hưng trí còn có thể nói theo.

"Khó trách người đi đường trở nên kỳ quái như vậy, đều thành con vịt." La Chu thì thầm tự nói. Nàng thân thể chưa từng trải qua vận động tạo người, nhưng theo các loại tiểu thuyết miêu tả cũng không khó đoán ra Cách Tang Trác Mã tối hôm qua thượng giường cùng vị hôn phu của nàng, xác định chắc chắn tiến hành một hồi dị thường kịch liệt tạo người vận động. Chắc chắn, đều qua một buổi tối, đôi chân kia còn không có thể đứng thẳng.

"Người kỳ quái mới là La Chu a tỷ đó nha?" Cách Tang Trác Mã trở mình khinh khinh, "Lăng Thổ huynh tối hôm qua đi cửa vào phòng của người, theo lý thuyết người hôm nay cho dù có thể đứng lên, cũng không có thể thoải mái như bây giờ."

A? La Chu ngẩn ra, có chút sững sờ mà nhìn nàng.

"Lăng Thổ huynh là nam nhân cường tráng nhất, các cô nương muốn nhận được trò chơi ban đêm ám chỉ không biết có bao nhiêu người, chính là hán tử rất ít phò ước. Bất quá các nữ nhân đều nói Lăng Thổ huynh ở trên giường dũng mãnh giống như trâu đen, cơ hồ không ai có thể ở sáng sớm ngày hôm sau đứng lên." Mắt dài lúng liếng và gọn sóng nghiền ngẫm mà ở trên người La Chu đánh giá, kéo dài thanh âm, "Lăng Thổ huynh đối với người khao khát nửa năm, tối hôm qua hẳn là so với ngày xưa càng dũng mãnh mới đúng. Vẫn là nói, La Chu a tỷ thiên phú dị bẩm, thân thể giống trâu mẹ cường kiện cứng cỏi. Ai nha, ta còn thực là nhìn hoài mà không nhận ra đâu." (Há há, trâu đực đi với trâu mẹ là chuẩn rồi)

Nhìn nước sữa tuyết trắng từng đợt phun vào xô sữa, nàng sợ hãi phát hiện chính mình đang hướng vực sâu tà ác rơi xuống.

Khẩu hồ, đều là lỗi của xú nam nhân kia!

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thân Thể Là Tấm Thảm Tỏa Nhiệt

Buổi tối hôm đó, khi Trát Tây Lăng Thổ trộm đến leo giường, La Chu thà rằng lạnh chân lạnh tay cũng quyết không ra mở cửa. Liên tiếp ba ngày đều như thế, làm cho nam nhân buồn bực không thôi, trăm thương ngàn nhớ không được giải trừ. Quan hệ hai người rõ ràng đã có tiến triển rất lớn, vì sao đột nhiên lại tụt lùi trở về?

Buổi tối ngày thứ tư, Trát Tây Lăng Thổ lại chịu đựng hàn phong đi tới trước cửa phòng La Chu. Lúc này đây, hẳn cuối cùng từ miệng Cách Tang Trác Mã biết nguyên nhân nữ nhân hẳn quý mến không mở cửa cho hắn, thì ra là La Chu sợ cùng nam nhân thân mật hơn, sẽ càng sa ngã sâu hơn nữa vào trong vực sâu tà ác, bởi vậy mới đối với mình sinh ra hành động kỳ quặc như vậy.

Trò chơi ban đêm đã diễn ra được hàng trăm hàng ngàn năm, nam nữ Bác Ba đều tập mãi thành thói quen, không ai so đo với đối phương về cuộc sống trước khi thành thân. Cho dù thành thân, khi một nữ nhân không có cách nào đem mây trượng phu đều chiếu cố thỏa đáng, trượng phu ngẫu nhiên còn có thể lãng lẽ cùng nữ nhân khác hoan ái. Làm thế tử cho dù biết, cũng là cam chịu mở một mắt nhắm một mắt dễ dàng tha thứ. Chỉ cần trượng phu này không rời nhà là được, cơ hồ không có người nào sẽ bởi vậy mà nổi giận.

Có thể bởi vì tiên nữ của hắn không phải là một nữ nhân Bác Ba bình thường, nàng đến từ một nơi mà hắn không biết. Tính tình không đủ nhiệt tình, không thích chủ động cùng người khác nói chuyện. Rất nhiều điều muốn nói đều nghẹn ở trong lòng, người ngoài chỉ có thể dựa vào cặp mắt thật to để nhìn rõ nàng nội tâm. Nàng còn rất vụng về, thích thẹn thùng, hay tức giận, nhưng những khuyết điểm này trong mắt hắn đều đáng yêu vô cùng.

Hắn lựa chọn phương thức thành thân hèn mọn là ở rể, cũng bởi vì hắn không thích cùng nam nhân khác chia sẻ tiên nữ của hắn, ngay cả huynh đệ hắn cũng không được. Hắn biết loại ý tưởng này của mình rất ích kỷ, sẽ làm cho người nhà thương tâm. Nhưng thời điểm nghe đến nàng không muốn gả cho huynh đệ hắn, còn nguyện ý sống chung với một mình hắn, lòng hắn nhảy nhót giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, phần vui sướng này hoàn toàn che lấp đi sự áy náy với gia đình. (Anh đại giải thế.)

"La Chu, nàng mở cửa được không? Vài ngày trước ta không phải đã thề với nàng rồi sao?" Hắn đập cửa kiên nhẫn giải thích nói, "Từ ngày đầu tiên ta gặp nàng, hai cánh tay của ta cũng chỉ ôm duy nhất một mình nàng, ta chỉ muốn cùng nàng sinh dưỡng hài tử." Ngày trước trong trò chơi ban đêm, hắn chưa bao giờ đem tinh dịch phun vào trong thân thể nữ nhân. Hắn không biết chính mình đang chờ đợi điều gì, chính là trực giác mà không muốn có nữ nhân nào đụng dục hài tử của hắn. Hiện tại hắn đã biết, nguyên lai là hắn đang chờ tiên nữ giáng lâm, chờ đợi có thể cùng tiên nữ âu yếm đụng dục hài tử.

Có thể chân thành của hắn đã đá động được tiên nữ thẹn thùng, lúc này đây, cửa gỗ đóng chặt mở ra kẹt một tiếng.

"Vào đi!"

Theo cùng tiếng quát nhẹ, áo bào bị một bàn tay nhỏ dùng sức kéo vào trong phòng. Hắn thuận thế theo vào, ôm lấy âu yếm tiên nữ, tay phía sau nhanh chóng đóng lại cửa gỗ, chắn đi gió lạnh quấy nhiễu.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, tiên nữ nhu thuận một cách lạ thường trong ngực, chính là sắc mặt tái nhợt có chút đáng sợ, thân thể lạnh như băng. Mi cong gấn gao mà nhú lại, môi mướt mà vì nấn lại thật chặt mà mất đi vẻ phần diễm thường ngày, cả người tựa hồ như đang chịu một nỗi thống khổ thật lớn. Ngực phụt chốc như có một cây đao nhọn cắm vào, đau đớn lan tràn. Hắn vội vàng ôm nàng về giường.

Trên giường có một cái bao đệm bông kỳ quái, từ lỗ hổng to tràn ra mùi trà sữa, xem ra La Chu vừa ngủ ở bên trong. Lấy tay sờ sờ, hơi ẩm đã phai, không có một chút nhiệt khí nào. Một phen đẩy ra bao đệm bông, cởi ra áo bào của mình, thoát quần áo, đem âu yếm nữ nhân bên người bao lại kĩ lưỡng, lại kéo thêm chăn ni bao lấy thân thể hai người.

Hô —

Nam nhân trời sinh trời sinh hòa khí ấm áp cuối cùng làm cho La Chu dần dần trở lại bình thường, nàng thở ra một ngụm khí lạnh, nhúc nhích tay chân lạnh cứng, không ngần ngại mà hướng nam nhân thiếp dựa vào, hết sức mà hấp thu càng nhiều ấm áp. Đêm nay kinh nguyệt đột nhiên đến, không biết có phải do nguyên nhân trời lạnh hay không, mà bụng từ nhâm nhâm đau biến thành lạnh lẽo đau đớn, cho dù dùng túi chườm nóng, vẫn là lạnh mà ngủ không được, cấp bách cần một cơ thể làm ấm sưởi ấm.

"Ấm áp hơn chút nào không?" Trát Tây Lăng Thổ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, hành động này làm má nàng một lần nữa nhiễm thượng một tầng phấn hồng.

"Àn." Nàng có chút ngưng ngưng hướng về phía hắn giải thích, "Thực xin lỗi, ta mấy ngày nay tâm tình không được tốt." Kinh nguyệt tới từ mấy ngày hôm trước, nàng tâm tình bắt đầu khác thường, có khi đặc biệt nóng nảy, có khi đặc biệt thích khóc, có khi đặc biệt u buồn, còn thích miên man suy nghĩ. Nhưng chỉ là vừa thấy máu, tâm trạng gì cũng biến mất.

"Không sao cả." Hắn xoa nhẹ mặt nàng, cười cười lắc đầu. Bàn tay to cầm lấy bàn tay nhỏ bé kề sát ngực của nàng, nhú mảy, hỏi, "Đêm nay tại sao thân ỉnh cùng tay chân lại lạnh đến như vậy? Ngay cả mặt cũng đều trắng lên?"

Khuôn mặt tái nhợt của La Chu gọi một mảnh đỏ ửng khó xử, do dự một lát cuối cùng vẫn là nói thật: "Thời gian hành kinh của ta đến, bụng vừa lạnh vừa đau."

Trát Tây Lăng Thổ ngạc nhiên, khuôn mặt đỏ hồng cũng trướng ra đỏ bừng xấu hổ. Trong miệng ừ ừ mà trả lời, đại chương qua khe hở tiến vào trong áo bào bao bọc trên người nữ nhân: "Ta xoa bóp giúp nàng." Nam nhân từng có nữ nhân đối với việc này cũng không xa lạ, cũng đại khái hiểu được có

thể làm chút gì đó. Lòng bàn tay nóng ẩm bao phủ lấy cái bụng mềm mại giá lạnh, giống như một ngọn lửa dịu dàng làm người an tâm.

Bụng lạnh đau đớn được đại chương nhu sò, lập tức liền thư thái hơn rất nhiều. La Chu tuy rằng mặt ngày càng hồng, lại không có cách nào cự tuyệt thoải mái như vậy. Có lẽ cứ đơn giản thuận theo trái tim, da mặt dày tùy ý nam nhân xoa nắn, không bao lâu liền phát ra mềm mại rên rỉ.

Tục ngữ nói, có tiền không bằng tìm một người vợ tốt sống qua ngày. Đổi thành nàng cũng tương đối giống nhau, có tiền không bằng tìm một lão công tốt sống qua ngày. Bên người có thăm người sưởi ấm, nàng cũng sẽ không thấy hành kinh thông khô, cũng không vì lạnh mà không ngủ được.

"Chàng nói lời phải giữ lấy lời, sau này tuyệt không thể lại tham gia trò chơi ban đêm." Nàng tâm âm áp, lại trở mình, đem bàn tay lạnh lẽo thiếp lên mặt hắn. Cảm giác được cơ thể rắn chắc cường kiện hơi hơi run rẩy trong lòng không khỏi sinh ra một chút tà ác.

"Hảo."

"Chỉ có thể có một mình ta, chỉ có thể cùng với ta dựng dục hải tử." Tuy rằng nam nhân này trước mặt nàng không ngừng thể thốt, bất quá thường nói nam nhân đáng tin thì heo mẹ cũng có thể leo cây. Nàng vẫn là cần khẳng định chắc chắn. Nếu tương lai bất hạnh ly hôn, có lời thề của hắn, cũng không phải sẽ càng tranh thủ được càng nhiều tài sản. (Chỉ tính vãi....)

"Hảo."

"Từ đêm nay trở đi, buổi tối chàng đều phải đi đến giường của ta, làm thăm giữ ấm cho ta."

"Hảo."

"Khuya rồi, thôi đèn, chúng ta ngủ." Nàng ra lệnh. Nhận thấy được vật nóng rắn để ở giữa hai chân, trong lòng khe khẽ cười. Thấy nam nhân như vậy nghe lời phân phó, chờ thời gian hành kinh qua, nàng liền cố gắng vượt qua chướng ngại tâm lý cùng hắn tạo người, tranh thủ mang thai rồi thành thân trước lễ mừng năm mới.

Cúi đầu chăm chú nhìn người đang oa trong ngực, mặt mày khoe miệng đều mang theo một tia giao hoạt, Trát Tây Lăng Thổ lại yêu lại thương, nghe lời quay đầu thổi tắt đèn. Trong phòng tối đen đến không thấy năm ngón tay, có thể nghe được rõ ràng gió lạnh gào thét bên ngoài, còn có thể nghe được hơi thở của nhau.

La Chu ngủ một lát, đột nhiên xoay xoay ngón chân linh hoạt, cọ xát làm quần Trát Tây Lăng Thổ tụt xuống vài phần. Lúc bàn chân man mát làm càn chạm lên lên đùi trần trụi của nam nhân, nàng không khỏi phát ra thỏa mãn thờ dài, vẫn là trực tiếp va chạm da thịt càng ẩm áp a!

Nàng ẩm áp thư thái, Trát Tây Lăng Thổ lại thống khổ. Bàn chân non mịn khéo léo chạm tới chạm lui, chỉ cần là bất động hắn vẫn có thể chịu được. Hai chân kia cố tình ở mỗi địa phương đều hấp thụ nhiệt, liền thỉnh thoảng lại ở trên đùi nhúc nhích di động, biến hóa va chạm mọi chỗ mọi góc độ. Loại vô tâm tác động này đối khí huyết phương cương nam tử có thể nói là cực hạn khiêu khích, nắm căn cứ rắn lúc này vừa nóng vừa trường thật khó chịu.

Cẩn rằng cân nhắc một lát, hắn thân thủ thành thật bắt lấy bàn chân khéo léo non mịn, đem nó kẹp vào giữa hai chân.

"Chàng làm gì vậy?" La Chu bất ngờ không kịp phòng, bị động tác của hắn dọa cho nhảy dựng. Bàn nắn rút về hai chân, lại bị kẹp chặt gắt gao. Chạm vào bàn chân trù thủ cường kiện ẩm áp, còn có một cây nhục bông cứng rắn thô dài, quanh ngực bông còn có bộ lông cứng gãi cọ vào chân ngựa ngựa. Khẩu hồ, còn hai quả cầu tròn lớn cứng mềm mềm.

"Không có gì nha, chính là nơi này của ta thật nóng muốn dùng chân mát lạnh của nàng để hạ nhiệt độ." Trát Tây Lăng Thổ nâng tay nàng nhuấn ấn bụng nàng, cúi đầu cười nói, "Tiên nữ của ta, nàng phải dần dần có thói quen cơ thể ta, đụng chạm của ta, cả nam căn của ta. Ân?" Thanh âm cuối cùng nhẹ nhàng thoát ra, trong bóng đêm có vẻ phá lệ tà ác. Bàn tay nắm tay nàng buông ra, chui vào quần áo nàng, nắm một bên vú cao ngất, ôn nhu tình dục mà chà xát.

"Ngô.Chán ghét.Bại hoại." La Chu mềm mại mắng chửi thanh âm có chút thẹn thùng. Xoay thân thể vô dụng, liền không phản kháng, mềm mại mà mặc nam nhân muốn làm gì thì làm. Nhìn không thấy đối phương trong bóng đêm, e lệ tự nhiên giảm xuống rất nhiều, hơn nữa thân thể hành kinh đặc biệt miễn cảm, đối quen biết nam nhân ý thức chống cự của nàng trở nên càng thấp.

Hắn lại hướng tiên nữ của hắn tiến lên thêm một bước! Trát Tây Lăng Thổ hoan hô dưới đáy lòng, được một tác lại muốn tiến một thước mà cúi đầu tìm kiếm môi mềm mại của tiên nữ. Trong bóng đêm, tìm kiếm một mục tiêu không nhìn thấy được tựa hồ càng hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lời Thề Say Lòng Người (1)

Thời khắc gia đình Trát Tây đón nàng dâu đến càng ngày càng gần, phòng phía bắc được trang trí làm hôn phòng, lộ ra nồng đậm phong tình người Bắc Ba. Mọi thứ trong hôn lễ đều đã được chuẩn bị tốt, chỉ chờ tới ngày tốt. Trong khoảng thời gian mấy ngày này gia đình Trát Tây trên mặt đều tràn trề tươi cười, Trát Tây Thứ Nhân cùng Trát Tây Trạch Nhân từ sáng đến tối đều cười hí hóp, làm gì cũng đều lộ ra một cỗ tinh thần vui sướng.

Cho dù ngoài trời giá rét, nhưng dưới tác dụng của thảm sưởi Trát Tây Lăng Thổ, La Chu không chỉ không có đau bụng, còn liên tiếp vài ngày ngủ đều cảm thấy ấm áp, thư thái vô cùng. Lại bởi vì lúc thân thể đặc biệt yếu ớt lại được chăm sóc từng chút một, phòng bị trong lòng nàng càng thêm giảm nhẹ, đối Trát Tây Lăng Thổ cảm tình ngày càng thêm sâu, thân thể cũng càng ngày càng có thói quen nam nhân âu yếm.

"La Chu, ta.Phải đi." Trát Tây Lăng Thổ châm ngon đèn, trở lại ôm âu yếm tiên nữ, ôn nhu nói nhỏ bên tai nàng.

"Còn lâu trời mới sáng, ở lại cùng ta." La Chu lười biếng mà mở mắt, môi hình cung đỏ mọng nứt mà hơi hơi mấp máy. Vươn hai tay quần lấy chiếc cổ cường kiện của hắn, hai chân cũng kẹp lấy thắt lưng mềm dẻo hùng tráng, kiên quyết không cho thấm tóa nhiệt này rời khỏi.

Mùi trà sữa quanh quẩn phủ vào mặt, nửa thân trần da thịt thân mật dán sát, thoải mái không gì sánh kịp làm cho Trát Tây Lăng Thổ phát ra một tiếng than thở thích ý. Từ hạ phúc hiện lên một trận nhiệt rối loạn, giữa hai chân vật nóng cứng rần rần càng thêm bùng bùng phấn chấn.

Trong lúc nữ nhân hành kinh không thể hoan ái, hắn mỗi đêm đều ôm âu yếm nữ nhân, xem hết mị thái thơ ngây của nàng, sờ lần thân thể non mềm quang nhuận của nàng, lúc nàng ở trong ngực hắn cọ xát hấp thu ấm áp, thân thể nhả nại cơ hồ đều muốn nổ tung. Mà ngay cả cơ hội tắm nước lạnh, làm dịu cơ khát đều không có. Bởi vì tiên nữ của hắn sợ lạnh, không cho hắn làm loại hành vi có thể làm giảm nhiệt độ cơ thể.

Có một buổi tối thật sự nín không được, hắn không để ý tiên nữ âu yếm nổi giận cùng giãy dụa, dùng sức nắm chặt hai chân non mịn xinh xắn giúp chính mình giải quyết tình dục ngập trời. Tuy rằng không thể cùng nữ nhân mình yêu trực tiếp hoan ái tới thỏa chí thống khoái, nhưng hắn lại cảm thấy thấp phần hạnh phúc. Hắn sẽ kiên nhẫn mà chờ đợi, chờ tới ngày nàng chủ động đem thân mình cho hắn, tin tưởng ngày đó sẽ còn không quá xa.

Bàn tay to theo áo bào mở rộng của nữ nhân mà thâm nhập vào trong, nắm lấy tuyết phong cao ngất nhẹ nhàng niết nhu. Hoạt nộn mà oánh nhuận, da thịt mềm mại lại thấp phần co dãn, cảm xúc này làm hắn đôi hai luồng tuyết phong này yêu thích không buông tay, càng sờ càng nghiệm. Trong tay nhẹ ra sức, nhìn phần nhũ oánh bạch theo khe hở giữa ngón tay thô hắc tràn ra, ánh mắt trở nên nồng nhiệt thâm ám. Lực bàn tay không khỏi càng ngày càng mạnh, cả lòng đều say.

". Ân. Đau." La Chu gò má đỏ ửng, mi đen cong như lưỡi liềm hơi hơi nhắm lại, đôi mắt nửa khép có chút xấu hổ trừng về phía hắn. Ở mấy đêm liên tục gần bó cùng thân cận, tiếp xúc cùng đụng chạm, đối việc Trát Tây Lăng Thổ âu yếm nàng trừ bỏ ngại ngùng cố hữu, chẳng những hoàn toàn không kháng cự cùng bài xích, thậm chí còn bắt đầu hưởng thụ. Nam nhân này kỹ xảo âu yếm thật sự rất cao minh, rất điệu nghệ, đủ để nữ nhân rụt rẻ nhất mềm yếu ở dưới thân hắn thờ gập mặt hắn muốn làm gì thì làm.

Trát Tây Lăng Thổ nghe được tiếng rên rỉ mị nhuần uyển chuyển thần hồn điên đảo. Hắn thả lỏng lực đạo tay, nâng lên chiếc cảm cong tuyệt đẹp, hôn lên cánh môi mềm mại của nàng. Chiếc lưỡi linh hoạt hữu lực ở trong cái miệng nhỏ trở mình quấy nhiễu dạo chơi, treu đùa đầu lưỡi thẹn thùng tròn mềm, đem nước bọt ngọt ngào nuốt vào trong bụng. Mỗi nam tính nóng bỏng kiên nghị xuôi theo mỗi một đường hôn xuống chiếc cảm khéo léo cùng chiếc cổ thon dài nhỏ xinh, xương quai xanh tinh xảo, dừng lại ở mềm mại oánh bạch trước ngực.

Bàn tay to nắm một bên tuyết phong tiếp tục nhẹ nhàng nhu niết, chớp mũi cao thẳng chậm rãi ma sát hồng châu xinh đẹp đứng thẳng trên tuyết phong cao ngất, gây cho La Chu từng đợt tê ngứa. Trong miệng nàng phun ra từng hồi yêu kiều tinh tế, thân mình không tự chủ được càng ngày càng mềm mại như bông.

". Dừng. Chán ghét." Nàng hờn dỗi, bộ ngực sữa ban đầu chịu âu yếm kinh hải mà tránh né về phía sau, giờ lại hào phóng mà nâng lên hướng về phía nam nhân, mong được đến càng nhiều chăm sóc.

Trát Tây Lăng Thổ cúi đầu mà nở nụ cười, thấp phần vừa lòng với hiệu quả của mấy ngày nay. Há mồm hàm trụ đỉnh hồng châu bên trái dùng sức hút nếm, đầu lưỡi mềm dẻo quấn quýt hồng châu mềm mại dần cứng lên vừa chọc vừa liếm láp, không ngừng đùa nghịch. Hắn cố gắng há mồm nuốt ăn nhũ thịt hoạt nộn, thỉnh thoảng dùng răng nanh cứng chắc khinh khinh trọng trọng mà ngào cắn, giống như nhắm nháp thứ đồ ăn ngon nhất trên thế giới.

"Hôn.Hôn bên.Bên phải." Nàng bắt đầu di động thân thể, nhắc nhở nam nhân phải công bằng đối đãi.

"Hào." Trát Tây Lăng Thổ trở mình áp đến trên người nàng, ngậm lấy hồng châu mơ hồ nỉ non, nghe lời mà đổi đến đỉnh phải hút tạt ngạo cắn. Bàn tay to có chút tàn ác mà niết nhu nhũ trái mới được buông ra, ngón tay thô lệ vờ trụ nhũ tiềm đồ bùng cứng ngắc như hòn đá nhỏ mà chà xát lồi kéo, môi lưỡi càn rỡ mà khuấy động.

"A. Ân a." La Chu ôm lấy đầu nam nhân chôn ở trước ngực, cảm nâng lên không ức chế được mà phát ra thoải mái ngâm nga. Từng đợt đau đớn tê dại hỗn loạn nóng bỏng theo bộ ngực tràn ra, ngấm vào cốt tủy, làm cho nàng muốn vĩnh viễn đắm chìm.

Khi Trát Tây Lăng Thổ thỏa mãn mà ngừng đầu, hai luồng tuyết phong đã trưởng lớn lên rất nhiều, ở trong y bào màu hồng nhạt run rẩy mà đứng vững. Hồng châu cứng rắn như tiểu đậu đỏ điểm hồng ướt át, ngay cả chung quanh vú cũng biến thành đỏ bùng mị nhân. Dưới ngọn đèn mờ ảo, nước bọt nam nhân lay dính ở trên tuyết phong chiết xạ ra trong suốt sáng bóng, càng phát ra vẻ thu hút đầy đắm mê.

Đôi mắt nữ nhân hắc bạch phân minh, trong suốt như nước hồ phủ một lớp sương mù tình dục mỏng manh, tỏa ra mê ly bông bồng ba quang. Hai gò má như mây hồng, dưới chiếc mũi thẳng là đoá hoa môi hơi hơi mở ra, đáng người mê hoặc dường như tỏa ra một cỗ thuần khiết phong tình.

"Thật đẹp." Hắn tán thưởng, mắt lửa nóng ngày càng sâu, lại cúi xuống thay phiên thân liếp hai khỏa hồng châu một hồi. Lúc sau mới ôm lấy nàng thờ gập, làm cho nàng ngồi khóa ở trên đùi mình, nhẹ nhàng ma sát, cảm thụ hoạt nộn tuyết phong ma sát vào ngực trần gây cho hắn tư vị tuyệt vời.

"Đại sắc lang" La Chu then thừng mà trách móc. Vươn tay véo da thịt bên gáy hần, ngón tay lại xuất không nổi một chút lực, chỉ có thể mặc hần đùa nghịch. Thân thể cơ hồ sắp bị kiểu thân thiết cọ sát đâm đâm như vậy làm hồng mặt.

"Trước sắc đẹp của nàng ta không thể làm gì khác." Trát Tây Lăng Thổ dùng chân ní đem hai người bao lấy, bàn tay to ở trên lưng nhỏ của nàng không ngừng vuốt ve, thanh âm trầm khàn sung sướng, ôn nhu khàn cầu nói, "La Chu, phía dưới của ta tưởng phát đau, dùng tay nhỏ của nàng sờ sờ giúp ta đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn chưa hết đỏ nhất thời thiếu máu, nhìn chăm chú vào nam nhân đang phát hỏa lông mi thật dài run rẩy, tay nhỏ bé đang vịn trên vai nam nhân giống như bị gì đó cản một ngụm, dùng tốc độ sét đánh không kịp che tai mà kinh hoàng rút lại.

"KhôngKhông cần." Răng nhỏ trắng nõn khẽ cắn cánh môi hồng, dùng âm thanh e lệ nhỏ như con muỗi cự tuyệt.

"La Chu, chúng ta là vợ chồng sắp cưới, nàng không thích cơ thể của ta sao?" Trát Tây Lăng Thổ ngậm lấy vành tai hồng, nhẹ giọng dụ dỗ, "Đó là một bộ phận thân thể của ta, là vật tượng trưng cho truyền nối sinh mệnh của nam nhân. Nó khát cầu thân thể nàng, khát vọng nàng yêu thương, ngóng trông nàng có thể cứu nó thoát ra khỏi trường nứt thống khổ."

"Không không Ta. Cơ thể của ta còn. Còn không được." Thân mình dưới hơi thở nam tính quanh quẩn không nhịn được nhẹ run lên. La Chu chỉ cảm thấy cả người như sắp bị thiếu máu, tinh mẫn mờ mờ hồ hồ không ngừng toát ra, miệng đắng lưỡi khô.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lời Thì Say Lòng Người (2)

"Ta biết, hôm nay là ngày hành kinh cuối cùng của nàng." Trát Tây Lăng Thổ cười nhẹ nói, "Ngốc tiên nữ của ta, xin nàng nghe ta nói cho rõ. Nó không hy vọng xa vời có thể lập tức tiến vào thân thể của nàng, chỉ hy vọng nàng có thể sử dụng ngón tay xinh xắn sờ sờ nó, cho nó một chút an ủi." Răng nanh thoáng ra sức cắn vành tai của nàng, thanh âm trầm thấp mang một chút tà tứ thối miên, "Tiên nữ yêu quý của ta, sờ sờ nó đi, nó có thể đem lại hạnh phúc lớn nhất cho nữ nhân."

Một đám lửa nhỏ tảo bị thanh âm này treu chọc mà nổi lên, ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng La Chu toát ra. Là một cái xử nữ chưa từng tiếp xúc thân mật với nam nhân, đối bộ phận sinh dục của nam nhân tuyệt có một sự tò mò không thể cho ai biết. Nàng từng bước nhớ lại lần đầu tiên ngủ cùng giường với Trát Tây Lăng Thổ mang theo cảm giác mạnh mẽ đến bộ phận nam tính kia, nhớ lại cái cảm giác bị cái thiết bổng thô lớn kia ở giữa hai chân đưa đẩy cọ xát. Tuy rằng bị ép, tuy rằng lúc đó nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhưng không thể phủ nhận dấu vết vật nóng rực cùng cứng rắn chỉ thuộc về nam nhân kia để lại trên da thịt nàng.

Độ nóng trong lòng bàn tay chậm rãi tăng lên, sự e lệ của con gái cùng sự căm dỗ của tình dục đang co kéo trong lòng nàng. Trải qua một đấu tranh gian nan, nàng cuối cùng chịu khuất phục. Nàng không ngừng thuyết phục chính mình, Trát Tây Lăng Thổ là nam nhân mà nàng chọn, nàng cùng hần chung sống cả đời, không có khả năng luôn hưởng thụ ân yếm của hần. Trở thành nữ nhân của hần, thế tử của hần, cung chiêu thỏa mãn khát vọng của hần là việc nên làm. Hơn nữa.Hơn nữa thân thể bọn họ được quấn kín trong chăn, cho dù nàng sờ soạng, cũng không ai có thể thấy.

Nàng nhắm mắt lại, tay nhỏ bên hông vươn lên, lần mò coi bỏ dây lưng bên hông hần, tay thuận theo cơ bụng rắn chắc từng chút hướng dẫn xuống dưới.

Thân thể Trát Tây Lăng Thổ dưới sự đụng chạm của nàng mà phút chốc trở nên căng thẳng, hần hít vào một hơi khí lạnh, cơ hồ ngừng thở mà cảm thụ bàn tay nhỏ nóng bỏng kia xuyên qua bụi cỏ rậm rạp dưới hạ thân, cảm nắm lấy nam căn đang dâng trào. Thân thể càng thêm buộc chặt, căng lên như dây cung. Con người u tối chặt chẽ khóa trụ tại người con gái hai gò má đỏ hồng đang nhắm mắt lại, khẽ cắn môi dưới. Không cần vừa đâm vừa xoa bức bách, lần này tiên nữ của hần bỏ qua rút rè cùng then thừng, lần đầu tiên chủ động ân yếm hần. Trong lòng hần mừng khôn xiết, gần như òa lên.

Thật nóng, thật cứng, thật to, thật dài.

Đầu óc La Chu choáng váng mà nhận xét, đây là lần thứ hai nàng chạm vào tính khí của Trát Tây Lăng Thổ. Lần đầu tiên là bị nam nhân dùng tay bắt buộc nàng chạm vào, tuy rằng tò mò, nhưng chủ yếu là sợ hãi, kháng cự cùng tức giận. Mà lần này là nàng chủ động chạm đến, trong lòng nhiều thêm một chút hưng phấn khó nói thành lời, lại càng nhiều thêm e lệ khó xử; khó có thể nói là thích hay là ghét. Tóm lại, cái loại cảm giác phức tạp này khó có thể nói rõ. (Chỉ vòng vo quá, chung quy là không bik à ~.~)

Vật nóng cứng rắn được bao bọc trong bàn tay êm ái như nhung của nàng tựa như có sinh mệnh riêng hơi hơi nảy lên. Hai tay của nàng run rẩy, giống như tự có ý thức thuận theo thiết trụ lên xuống xoa bóp vuốt ve. Khi đụng đến cực đại quy đầu, trên đỉnh một mảnh ướt dính, ngón tay liền chạm phải dịch dính đang dâng ra ở đỉnh nâm. Đụng tới vành bên cạnh quy đầu, đột nhiên không khống chế được, vô ý mà bao lấy chơi đùa một chút.

"A ——" Trát Tây Lăng Thổ gầm nhẹ một tiếng, cả người run rẩy, móng thịt thu nhanh lại. Hai tay dùng sức đem nữ nhân trong lòng ôm lại gắt gao, bắn tóe lên tay nàng.

"Chàng ——" La Chu sợ hãi kêu lên một tiếng, cả đầu đều bị chôn ở trong ngực. Thiết trụ nóng bỏng không ngừng nhảy đánh trong tay, bắn ra từng đợt nóng bỏng, thấm đẫm bàn tay nàng, cũng làm bắn dục bào của nàng.

Vừa rồi là sao? Nàng cũng không có làm gì kịch liệt, vì sao lại bắn.Bắn nhanh như vậy? ! Trước.Trước kia lúc bị bắt chạm vào, căn bản là không.Không có bắn a! Hay là nam nhân này lúc nàng chạm vào đã ghen tới cực hạn rồi, mới có thể chịu không nổi đụng chạm mà như vậy.

Thiết trụ cứng rắn trong tay chậm rãi hóa mềm, chỉ còn lại nhóp nhép, trong không khí trôi nổi mùi tinh dịch đàn ông. Nàng im lặng mà nằm trong ngực nam nhân, trong lòng thực rất buồn bực.

Trát Tây Lăng Thổ thờ dốc không thôi bên tai nàng, chỉ cảm thấy lần phóng thích này thực quá sung sướng. Chờ cho hơi thở vững vàng, hần buông đầu của nàng từ trong ngực ra, ngũ quan khí khái nhiễm một tầng sung sướng phát ra từ nội tâm hài hước nói: "Tiên nữ của ta lần đầu chủ động lấy tay âu yếm cơ thể ta, ta thật không có cách nào khác chế được ý muốn bắn ra. Làm cho tiên nữ thất vọng là ta không đúng, lần sau nhất định sẽ không để loại tình huống này tái xuất hiện."

"Chàng.Chán ghét!" La Chu giận dữ mắng một tiếng, kéo chắn che lấp, tay nhỏ xem như trừng phạt mà dùng sức cầm nắm căn bản nhuyển. Sau đó đưa tay dính tinh dịch hướng bụi cỏ của hần lau vào, kéo chắn thoát khỏi ngực hần, nghiêng đầu chui vào trong chắn sửa sang lại chính mình, kiên quyết không thèm để ý tới nam nhân đáng giận này. Đáng ghét, dục bào đêm nay dính đầy mồ hôi, nước miếng cùng tinh dịch không thể tiếp tục mặc.

Trát Tây Lăng Thổ không đứng đắn cao giọng cười ha hả, kéo đệm mỏng dưới thân tùy ý xoa lau thân thể. Nhảy xuống giường rất nhanh buộc lại dây lưng, đem quần áo trong ngoài mặc lại, khoác thêm áo bào xong lại quỹ sát bên giường La Chu, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, không nhịn được nói: "Nếu hôm nay không phải ngày tốt hai huynh đón dâu, ta thực không muốn rời giường nàng sớm như vậy."

"Vậy chàng còn không mau đi!" La Chu ở trong chắn còi ra dục bào, nghe vậy quay đầu hung tợn trừng hần, "Ta cũng muốn sáng sớm qua nhà chàng hỗ trợ."

"Chúng ta cùng nhau đi." Hần nghiêng mắt liếc nàng, khoe môi nhếch cao lên.

"Ma quỷ mới muốn cùng chàng đi! Ta muốn gột rửa thân thể sạch sẽ mới đi! Chàng cho là ai cũng giống chàng tùy tiện lau lau cọ cọ là được sao!" Nàng cáu giận mà kéo chắn, tay nhỏ hướng ngực hần mà đẩy, lại thỉnh thoảng bị hần kéo cổ tay, kéo tới trước ngực, mạnh mẽ hôn lên.

Thật lâu, Trát Tây Lăng Thổ mới buông nàng ra. Ngón tay thô ráp ôn nhu vuốt ve cánh hoa môi sưng lên hồng diễn, thanh âm mộc mạc trầm ghẹo: "La Chu, tiên nữ của ta, thật hy vọng chúng ta có thể thành thân sớm một chút, như vậy mới có thể từng giây từng phút đắm chìm vào trong ngực."

La Chu ngẩn ngơ, mặt lập tức đỏ lên "Úm" một tiếng, ánh mắt rụt rè mà lẩn trốn ánh mắt thâm tình lửa nóng của hần đang nhìn mình chăm chú, lần thứ hai trong lòng dâng lên một cỗ tình cảm kiên định âm ập.

Có người nói, cưới người yêu mình sẽ hạnh phúc hơn cưới người mình yêu. Nàng không có nam nhân mà mình yêu mến, lại tìm được một người nam nhân yêu mình. Gã cho hần, nàng khẳng định sẽ hạnh phúc.

"Lăng Thổ, mai.Đêm mai.Chàng liền.Muốn ta đi." Nàng áp a áp ứng nói xong, đầu đã muốn cúi đến không thể thấp hơn.

"Được." Trát Tây Lăng Thổ không lộ ra vẻ mặt vui mừng, mà là độ ôn nhu trên mặt càng tăng thêm. Hần cúi đầu ôn nhu đáp lại, đem cả thân thể nàng ôm vào trong ngực, nâng lên khuôn mặt nàng, bắt buộc nàng nhìn về phía mình, lấy vẻ nghiêm túc ngưng trọng trước nay chưa hề có mà nói, "La Chu, tiên nữ của ta, ta thề, ta sẽ đem sinh mệnh cùng linh hồn mình kính dâng cho nàng, dành cho nàng hạnh phúc bất diệt."

"Phì, ai muốn mạng của chàng, đưa ra lời thề như cơm bữa vậy. Nội dung đơn điệu, không có ý tưởng mới, không có sự sáng tạo." La Chu sảng giọng, đôi mắt nổi lên nhè nhẹ hơi nước, khoe miệng tràn đầy ý cười trong sáng. "Chàng chỉ cần nhớ rõ cả đời chỉ có một mình ta là được." Đều nói lời thề của nam nhân là không thể tin tưởng, có thể một khắc vừa rồi, lòng nàng bị lời thề của Trát Tây Lăng Thổ làm cho cảm động, cư nhiên vô điều kiện mà tin lời hần nói.

"Ta sẽ nhớ rõ."

Trát Tây Lăng Thổ lại ngậm lấy cánh môi nàng mà triền miên một hồi, mới lưu luyến rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thề Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hôn Lễ Rộn Rã (1)

Hôm nay, ông trời dường như phá lệ cao hứng, mặt trời đã lên cao từ sớm, gió rét trở nên dịu dàng đến không ngờ.

Tại thôn Nạp Mộc A ngày hôm nay giống như ngày tết, rất nhiều người không ra ngoài chăn thả, hoàn thành việc nhà từ sớm, thay y bào sạch sẽ, mang

quả mừng tới nhà Trát Tây tham dự hôn lễ.

Ba Trát Tây là một trong những tổng quản của lãnh chúa, nhưng hắn không hề ý thức hiếp người, ngược lại nhiệt tình hào phóng, thường xuyên giúp đỡ người gặp khó khăn trong thôn, bởi vậy rất được người trong thôn tôn kính. Mẹ Trát Tây trong thôn nổi tiếng là nữ nhân hiền lành, hiểu thuận với trường bối, yêu kính trọng phu, quý trọng nữ nhân, lo liệu đại gia đình đầu ra đầu vào, là kiểu mẫu mà các nữ nhân noi theo. Người trong nhà như vậy đón dâu, tự nhiên phi thường náo nhiệt.

Trát Tây a tở ngồi trên đệm thêu trong phòng khách cùng các lão nhân trong thôn tán gẫu việc nhà. Trát Tây ba và mẹ khi thì ngồi trong phòng khách, khi thì đi ra cửa nhìn, trên mặt tràn đầy vui sướng, trong vui sướng lại ẩn chứa một tia lo lắng, khó thấy được hai người bọn họ bộ dáng đứng ngồi không yên làm cho người trong thôn thỉnh thoảng lại cười rộ lên. Nhưng mà đại đa số người trong thôn đến ăn mừng cũng không có vào trong nhà ngồi mà dăng lễ xong thì ngồi ở ngoài chờ hôn lễ bắt đầu.

Ở mảnh đất trống bên trái ngoài phòng khách có một đồng lửa trại lớn, chồng đầy củi khô chưa châm lửa, trên giá đỡ có một cái đầu dê được rửa sạch sẽ. Quanh lửa trại là ba lớp bàn thấp quây thành hình tròn, trên mỗi cái bàn đều đặt trái cây chiên, bánh rượu, bánh xốp bơ các loại, còn có trà bơ vùng rượu lúa mì thanh khoa để uống. Bên phải phòng khách mấy chục thớt còn có hai đồng lửa, đang cháy hừng hực, bên trên treo hai nồi lớn nấu xương trâu cùng xương dê, có người phụ trách quấy đều cả hai nồi. Ở trên cái phản bên cạnh để hai chậu lúa mì thanh khoa, các khối thịt trâu dê được chặt ra, đang đợi cho vào trong nồi. Mùi thịt nồng đậm phiêu tán trong không khí, câu dẫn sự thèm ăn của mọi người.

Mọi người quây thành từng đám ba năm đến bảy tám người, hết sức phấn khởi mà tán gẫu, tán thưởng hôn lễ long trọng cùng sung túc của nhà Trát Tây, trong mắt đều toát ra vài phần hâm mộ. Tiểu hài tử thì chơi đùa bắt xung quanh các đám người, trò chơi này được yêu thích nhất ở đây.

Đại huynh Trát Tây Thứ Nhân dắt một con ngựa trắng đã hoài thai, cùng mười mấy cái tiểu khóa từ trong thôn từ sớm đã ra ngoài đón dâu. Tân lang Trát Tây còn lại mang đệ đệ Lăng Thổ, Đức Ương, Cách Vinh, Đa Vinh cùng muội muội Cách Tang Trác Mã phụ giúp La Chu tiếp đãi người trong thôn, tùy thời chú ý tin tức bên ngoài.

La Chu sau khi làm xong một mâm trái cây chiên, lặng lẽ lui tới một nơi vắng vẻ, dùng tay đầm đầm lên thắt lưng đau nhức. Thần thánh ơi, không phải nàng kết hôn, mà nàng lại muốn chết, cũng may nàng vẫn tiến hành rèn luyện thân thể.

Nóc nhà cao nguyên là một thế giới với sắc thái vô cùng diễm lệ, nó bồi dưỡng người cao nguyên nhạy bén cùng nhiệt tình yêu thương đối với màu sắc. Đứng ở một góc phòng hướng mắt nhìn ra, bất kể là y bào chất liệu thế nào, bất kể trang sức mỗi người nhiều hay ít, nơi nơi đều chứa sự mạnh mẽ, tươi sáng phong tình của dân tộc. Một dải cờ nhiều màu sắc treo ngang qua, tung bay trong gió, tràn ngập hân hoan cùng vui sướng.

"Hắc, ta sẽ nói với mẹ, người làm biếng trốn việc nha."

Đang lúc nhập thần quan sát, vai đột nhiên bị vỗ mạnh một cái, nàng sợ tới mức mà "A" một tiếng, quay đầu vừa vặn đối diện khuôn mặt tươi cười của Cách Tang Trác Mã.

"Ta vừa mới làm xong một mâm trái cây chiên được không?" La Chu ánh mắt phản kháng, bĩu môi nói, mắt theo phản xạ mà dừng trên người Cách Tang Trác Mã.

Da bào trên người Cách Tang Trác Mã cũng giống như đại đa số nữ nhân dùng màu hồng, lam, lục chi thêu, đường viền vạt áo cùng cổ tay áo đều là lông dê trắng, trên đầu đội mũ lông thỏ thêu hoa vàng, mái tóc tinh tế xen lẫn sợi tơ nhiều màu rủ đến eo, tô điểm đá màu thông xanh, vỏ ốc cùng ngân phiến. Trên tai đeo hoa tai đá thông, trên cổ mang chuỗi vòng cổ màu đỏ, tầng thứ hai đeo một cái hộp bạc vừa lớn vừa tròn khắc hoa văn hoa sen, mặt trên được khảm mã não cùng đá thông. Vòng tay, nải câu (một loại trang sức), dao nhỏ, đồng bạc, cùng với các phụ kiện khác, thoạt nhìn đặt biệt có ấn tượng về màu sắc cùng hình khối, cũng làm cho khoan mặt tú lệ nổi lên vài phần tao nhã.

"Hắc, hắc, ta đẹp đến mức làm cho La Chu a tỳ nhìn nhập thần sao?" Cách Tang Trác Mã kéo viền áo nhẹ xoay một vòng, đôi mắt dài lóe lên một tia đắc ý.

"Đừng trang điểm" La Chu cười nhạt, ân cần dạy bảo nói, "Một nữ nhân có đẹp hay không không phải ở bên ngoài, mà là ở tâm hồn, hiểu không?" Nói xong kéo áo choàng nâu vạn năm không thay đổi trên người. Nhập gia tùy tục, áo choàng của nàng cũng được khảm nhiều mảnh vải màu sắc khác nhau, chính là từ đầu đến chân không có trang sức gì, thoạt nhìn so với nữ nhân khác khó coi hơn.

Đây chính là tiêu biểu cho câu nói "Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh", tư tưởng ăn dấm chua, tiếu nuối thay Cách Tang Trác Mã không biết câu tục ngữ này. (Chị chỗ này ty quá hóa chống chế nha)

Tuy rằng chỉ ở chung cùng La Chu a tỳ nửa năm, nhưng nàng thực thích nữ nhân này. Rõ ràng chỉ có một mình, nhưng không có một chút nhu nhược ý lại. Rõ ràng đối với mọi sự đều có chút thờ ơ, đến khi gần chấm dứt lại thể hiện nhiệt tình. Nhìn giống như lặng yên ít lời, sau khi mở máy hát lại có thể thao thao bất tuyệt mà cùng người khác tán gẫu hết buổi sáng, nói cho người ta rất nhiều điều trên gò dưới biển lại tới những đồ vật đông tây kim cô. Nhìn giống như nhu thuận, ánh mắt lại thường xuyên toát ra lửa phản nộ, thậm chí sẽ mạnh mẽ vùng nắm đấm (chị thể này có tính 2 mặt không orz)

Khi La Chu a tỳ được Lăng Thổ huynh mang trở về, trên người mang theo một bọc hành lý to, bên trong chứa quần áo cùng những đồ vật mà họ chưa từng thấy qua. Nàng là cái nữ nhân không xu dính túi lại vô vùng cứng cỏi, dựa vào cần cù chất phác cùng tự tin tự trọng giành được cảm tình của mọi người trong nhà. Nếu hai đại huynh nhận thức a tầu chậm hai ngày, tin chắc rằng tân nương hôm nay sẽ là La Chu a tỳ, Lăng Thổ huynh cũng sẽ là một trong các tân lang. Ài, thật sự là đáng tiếc, Lăng Thổ huynh xuất sắc nhất gia đình nàng lại lựa chọn hạ thấp mà ở rể, hi vọng bọn họ sau khi thành thân sẽ sống những ngày thật hạnh phúc.

La Chu thuận theo Cách Tang Trác Mã ngón tay mà nhìn qua, Trát Tây Lăng Thổ đã một cái áo bào dài tay, vạt áo cùng cổ tay áo viền lên da rái cá với

hoa văn chữ thập, đầu đội mũ da cáo, tai trái đeo một cái khuyên bạc, cổ đeo dây chuyền sáp mật cùng một cái hộp bạc khắc hình voi, mặt trên tô điểm đầy từng thạch màu lam. Bên hông đeo một thanh đao, đao đánh lửa, cái dùi, chân đi một đôi giày da màu đen. Vóc dáng ngang tàng, khuôn mặt dương cương, từ đầu tới chân đều phát ra khí thế nhanh nhẹn dũng mãnh mà oai hùng đến khó tả, nam nhân như vậy khó trách lại trở thành đối tượng ái mộ của phần đông nữ nhân.

Như cảm nhận được tầm mắt nàng, Trát Tây Lăng Thổ đột nhiên nghiêng đầu nhìn hướng qua phía nàng. Khi đối diện với ánh mắt nàng, nam nhân nhếch miệng cười, lộ ra răng nanh trắng nõn, trong đôi mắt híp lại không giấu được vui mừng cùng nhu tình. Chỉ thấy hắn quay qua nói gì đó với cô nương trẻ bên cạnh, tiếp theo lại chỉ ngón tay qua bên này.

Cô nương trong trang phục xinh đẹp tuyệt trần ngẩng đầu hướng bên này nhìn lại, ánh mắt dừng trên người La Chu vài giây, vẻ mặt thất vọng cùng tiếc nuối mà lộ khai Trát Tây Lăng Thổ.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hôn Lễ Rộn Rã (2)

"Hi hi, La Chu a tỷ, xem ra Lăng Thổ huynh lại vì ngươi mà cự tuyệt lời mời của nữ nhân đây mà." Cách Tang Trác Mã mỉm cười đóng đưa cánh tay của nàng, "Chờ sau khi hôn lễ chấm dứt, ngươi nhất định phải thưởng thật tốt cho sự trung thủy của Lăng Thổ huynh nga, tranh thủ hoài đứa nhỏ thật sớm."

"Cô nàng đáng ghét không biết xấu hổ này, xem ta có véo hồng cái miệng phá hư kia không." La Chu trên mặt nhuộm một mảnh đỏ ửng, buột miệng mắng chửi, vươn tay véo má Cách Tang Trác Mã.

"Ha ha, thẹn thùng nha, thẹn thùng nha, La Chu a tỷ đúng là da mặt mỏng hay thẹn nha." Cách Tang Trác Mã vừa trốn tới chỗ Trát Tây Lăng Thổ, vừa cười to, "Lăng Thổ huynh, mau tới cứu ta, La Chu a tỷ muốn kéo hồng miệng ta nha."

Trát Tây Lăng Thổ mỉm cười nhìn một người là người thân của mình, một người là nữ nhân mà mình yêu thương đùa giỡn truy đuổi lẫn nhau, trong lòng tràn ngập âm áp.

"Tới rồi! Tới rồi! Đội đón dâu đã về rồi!"

Đột nhiên, một tiếng hô từ coi giữ ở đầu thôn khoa tay múa chân, chạy vào vui mừng hét lên, làm cho mọi người đang ngồi nói chuyện tức khắc liền sôi nổi.

Lúc Trát Tây Thứ Nhân cười ngựa trắng cùng tân nương từ xuất hiện ở đầu thôn, Trát Tây Trạch Nhân dẫn đầu đi tới nghênh đón.

"Cờ vàng là tượng trưng cho hoa sen, cờ đỏ là tượng trưng cho mưa thuận gió hòa, cờ xanh là tượng trưng cho đời sau sinh sôi nảy nở; cờ đỏ cắm trên cờ, tự như ánh sáng dẫn đường qua khó khăn; cờ đỏ cắm trên nóc nhà, tượng trưng cho thịnh vượng lâu dài. . . ." Mọi người nhiệt tình vây quanh hai bên đường, trọng miêng không ngừng ngâm nga cái ca dao, những lá cờ nguyện nhiều màu không ngừng bay lá tả tơi trên người chú rể, mang tới những lời chúc phúc chân thành nhất.

La Chu không phải là người nhà Trát Tây, không cần đi nghênh đón tân nương, liền xen lẫn vào trong đám người xem náo nhiệt, thuận tiện cũng rắc ra lời chúc phúc của bản thân.

Hai tân lang sinh đôi nhà Trát Tây đứng xếp hàng theo trình tự tuổi tác phía bên phải con ngựa trắng, trên mũ lông cáo được cài vào vài朵小花, trên người mặc áo da dê dài tay màu trắng sữa, viền vạt áo cùng cổ tay áo nạm lông rái cá, vai trái đeo một mảnh vải màu đỏ. Khuyên tai, dây chuyền, thắt lưng đầy đủ mọi linh kiện, thần thái vui mừng. Tân nương trên ngựa trắng đội mũ ni, một tầng hồng sa bao quanh vành mũ, mơ hồ hiện ra đường nét khuôn mặt xinh đẹp. Trên người cũng là một bộ áo bào da dê viền lông rái cá màu trắng sữa, bên ngoài bao quanh cờ ngũ sắc biểu tượng cho việc đã kết hôn, phần da áo bào khảm đầy các mảnh vải hoa văn màu sắc rực rỡ. Trên lỗ tai, trên cổ cùng phụ kiện bên hông là vật minh chứng cho sự hòa lệ tiền duyên của nữ nhân, bởi vì nàng là nhân vật chính của hôn lễ hôm nay.

Đi ở bên trái ngựa trắng là cậu ruột của tân nương, đồ cưới của tân nương thì ở phía sau đội ngũ đón dâu, do gia đình tân nương phụ trách vận chuyển.

Khi đội ngũ đón dâu bước vào cửa gia đình Trát Tây, ngoài cửa đã trải thảm ni trắng, trên thảm rải một túi to lúa mì thanh khoa, ngoài ra trên thảm ni còn có một bức tranh chữ vạn được xếp từ hạt lúa mạch. Cách Tang Trác Mã cùng ba huynh đệ Trát Tây Lăng Thổ, trong tay cầm khăn lụa trắng muốt cùng rượu ngon thơm nồng đứng ở cửa nghênh đón.

Hai tân lang giúp tân nương xuống ngựa, hai chân tân nương vững vàng dẫm nát túi lúa mì thanh khoa. Lúc Trát Tây Lăng Thổ giờ rượu kính dâng lên, cậu tân nương mang đến hôn lễ một lần điều hỏi về lai lịch rượu ngon, kính rượu thành ý cùng ý nghĩa uống rượu, Trát Tây Lăng Thổ đối với việc "tứ vấn" này liền dùng tiếng hát đáp lại. Chờ cho việc đối đáp hoàn thành, tân nương lúc này mới nhận lấy rượu mời cùng lụa trắng mà Cách Tang Trác Mã ba đệ đệ dâng lên, cũng đem khăn lụa mình mang đến tặng trở lại.

Tiếp theo, cậu tân nương đưa tặng súc vật, vài vóc, đa thú, thực phẩm cao cấp, đem đồ cưới giao cho người nhà tân lang. Tân nương tay cầm bánh mì bơ, mũi tên ngũ sắc cùng bầu rượu, bát rượu thuận theo sự hướng dẫn của các thanh niên nam nữ, cùng với phù dâu đi ba vòng quanh hỏa đài dâu cạnh cửa rồi mới bước vào cửa nhà Trát Tây. Trát Tây a tổ ngồi ở vị trí cao nhất phòng khách, Trát Tây ba cùng mẹ ngồi ở vị trí thứ hai, tân nương cùng hai tân lang ở dưới ánh mắt vui mừng của các vị trưởng bối mà trao đổi tin vật, cùng nhau hành lễ nhận lời chúc phúc cùng khăn lụa từ trưởng bối, cũng dâng tặng lại trưởng bối khăn lụa.

Phòng khách quá nhỏ, không thể chứa được nhiều người, sau khi bái lạy, tân nương được dẫn vào hôn phòng phía bắc nghỉ ngơi, tân lang cùng các tân khách chia vui. Mọi người không biết già trẻ gái trai đều chuyển đến gian bên trái để dự yến hội, đợi cho mọi người theo thứ tự ngồi xuống, tiệc cưới liền chính thức bắt đầu.

Chậu lúa mì thanh khoa được đổ vào trong nồi lớn, những khối thịt trâu thịt dê cũng được cho vào trong nồi nước sôi sùng sục. Lửa trại cháy lên hùng hực, trên giá treo thịt dê béo nướng phát ra tiếng vang kèn kẹt. Rượu thanh khoa lạnh tinh khiết ngọt lành được rót vào chén gỗ, đồ mặn lần lượt được bung lên.

Qua một tuần rượu, đội đưa dâu lại bắt đầu ca hát trong hôn lễ, dùng lời chúc may mắn cùng những từ ngữ khoa trương để ca ngợi song thân của tân nương, khen tân nương hiền hậu cần lao cùng tài phú nhân duyên đang ngóng chờ. Bên đằng tân lang cũng nhiệt tình tam dự, mặc sức gửi cho nhau những lời ca ngợi chúc phúc. Mọi người trong yến hội có nói có hát, lời nói hài hước, ý vị tuyệt vời. Lúc đó cả nam lẫn nữ đều ngồi xuống, vây quanh lửa trại vừa múa vừa hát, làm cho không khí tiệc cưới ngày càng rộn rã.

La Chu ở một góc bên lớp bàn ngoài, không ngừng mà gắp thịt bỏ vào miệng. Thịt heo a thịt heo, lần này nhà Trát Tây đón dâu cơ hồ đem đồ tích tụ trong nhà hao đi một nửa. Chắc bọn họ đoán là Trát Tây Lăng Thổ ở rể nên không cần tiêu tiền, con gái lập gia đình không cần chi tiêu nhiều, ba đứa con còn lại tuổi quá nhỏ, chờ thêm vài năm muốn kết hôn, trong nhà sẽ lại có nhiều đồ tích góp.

Ngon tuyệt, sau hôn lễ, không biết phải bao lâu mới có thể ăn miếng thịt lớn như vậy, miệng to mà tận dụng cơ hội trần quý được uống rượu. Nàng vượt qua chướng ngại tâm lý đối với mùi tanh nồng của thịt, cố gắng nhai nuốt, liều mạng hấp thu lòng trắng trứng bổ sung dinh dưỡng.

"La Chu a tỷ." Bỗng nhiên Cách Tang Trác Mã đang kích động mà nhảy theo đám người mang một người nam nhân chạy tới.

La Chu đang nhai thịt bò, thỉnh linh bị gọi to như vậy, bất khi thò vào, nhất thời làm miếng thịt kẹt ở trong cổ họng. Nàng vội bụng lên một chén trà bỏ uống hết, lúc này mới thoát khỏi kết cục bị nghẹn chết.

"La Chu a tỷ, người chẳng lẽ là quý đôi đầu thai sao?" Cách Tang Trác Mã cười cười giúp nàng vỗ lưng, đùa cợt nói, "Sao lại thiếu chút nữa tự làm mình nghẹn chết?"

"Ai kêu người gọi lớn vậy." Nàng xoa ngực, tức giận nói, "Lăng Thổ đều đi hát chúc ca, người không đi khiêu vũ, chạy tới chỗ ta làm gì?"

"La Chu a tỷ, ta muốn giới thiệu một người với người." Cách Tang Trác Mã đem nam nhân bên cạnh đẩy tới, "Đây là Vượng Tất Khúc Mỗ, con thứ của gia đình Vượng Tất, đi theo cậu buôn bán ở xa mới trở về, người còn chưa có gặp qua đâu. Hôm nay hân tới nhà ta chúc mừng, ta là đặc biệt kéo hân tới gặp người." Nàng giật nhẹ ống tay áo nam nhân, thúc giục nói, "Khúc Mỗ, còn không mau vấn an La Chu a tỷ."

"La Chu a tỷ, xin chào."

Vượng Tất Khúc Mỗ cũng là một tiểu khóa tử cường tráng, mười tám mười chín tuổi, mặt đen ngực đỏ, cười lộ lên lộ ra hàm răng trắng, thoạt nhìn có chút thật thà, chất phác, nhưng mà cặp mắt dài nhỏ kia lại ẩn giấu sự thông minh lanh lợi.

"Xin chào, Khúc Mỗ." La Chu cười với tiểu khóa tử, hữu hảo mà gật đầu một chút, lùi ra thân mình, để chỗ ngồi cho hai người.

"La Chu a tỷ, Khúc Mỗ mỗi lần từ bên ngoài về đều đến kể rất nhiều chuyện thú vị, ta thích nhất là nghe Khúc Mỗ kể chuyện." Cách Tang Trác Mã rúc vào bên cạnh người Vượng Tất Khúc Mỗ, nắm một miếng trái cây chiên ném vào miệng, làm nũng mà đẩy đẩy nam nhân, "Khúc Mỗ, lần này có thêm một người nghe, chàng cần phải kể chuyện gì thật thú vị đó nha."

"Được." Vượng Tất Khúc Mỗ tiếp tục ngốc nghếch mà cười trừ, bàn tay to phủ lấy bả vai Trác Mã, đem nàng ôm vào trong ngực. Mắt khôn khéo tràn ra nồng đậm tình yêu, hiển nhiên hân cùng các huynh đệ giống nhau đều yêu cái nữ nhân bên người kia.

Đến đây, La Chu đã gặp hết ba vị hôn phu của Cách Tang Trác Mã. Nàng âm thầm trách móc, cô nàng da mặt dày chết bầm này vận khí thật tốt, tìm được ba huynh đệ đối nàng toàn tâm toàn ý, xem ra sau này thành thân tuyệt đối có thể hưởng cuộc sống tính phúc rồi.

Lời tác giả: Khụ khụ, mất quyền lực mất quyền lực, truyện này có một chút sự thật lịch sử cùng cơ sở về con người mất quyền lực. Hôn nhẹ các bạn, ngàn vạn lần không cần nghiêm túc quá nha.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hôn Lễ Rộn Rã (3)

"Lần này ta cùng a cữu xuất môn, đầu tiên là đi thành La Ta, ở Đại Chiêu Tự vái lạy Thổ Phồn vương vĩ đại mấy trăm năm trước Tùng Tán Can Bố, còn có ——"

"Từ từ, chàng có thể kể cho ta một số chuyện xưa về Thổ Phồn vương Tùng Tán Can Bố được không? Ta trước kia có nghe a tổ kể qua, chính là nàng ngoài việc nói Thổ Phồn vương là con của thiên thần vô cùng vĩ đại ra, chuyện khác cái gì cũng không kể. Ta hỏi tăng nhân bác học trong tự, lại căn bản không được đề ý tới. "Cách Tang Trác Mã bày ra một đôi mắt tò mò khát cầu mà nhìn Vượng Tất Khúc Mỗ.

Vượng Tất Khúc Mỗ bị đôi mắt mỹ lệ nhìn, đáy lòng bắt đầu sinh ra kiểu ngao vốn được che đậy. "Hắc hắc, Trác Mã, nàng lần này hỏi đúng người rồi. Ta ở thành La Ta có nghe được không ít chuyện xưa liên quan tới Thổ Phồn vương Tùng Tán Can Bố, nghe nói hán vừa sinh ra đã có thể mở miệng nói chuyện, mười ba tuổi liền kế thừa."

Thành La Ta? Đại Chiêu tự? Tùng Tán Can Bố?

Thành La Ta không phải là tên gọi cổ của Lhasa (Lạp Tát) sao? (La Ta - Lạp Tát đọc nghe đều gần giống Lhasa) Tạng Vương vĩ đại mấy trăm năm trước Tùng Tán Can Bố, Đại Chiêu tự là do Văn Thành công chúa của Đường triều xây dựng. Vậy Trung Nguyên hiện tại đang ở triều đại gì? Thời ngũ đại thập quốc? Tống Nguyên? Vẫn là đầu đời nhà Minh? Nhìn qua phục sức nơi này, ẩm thực, phong tục cùng hôn lễ trước mắt, không có cách nào đoán cụ thể là thuộc về vùng nào, tất cả có gì đó không khớp với những gì mà mình hiểu biết.

Nhưng mà nơi này cũng có thành La Ta, cũng có Tùng Tán Can Bố, Cũng có Đại Chiêu tự, cũng có đường phồn cỏ đạo (con đường tơ lụa), như vậy là lịch sử đang thay đổi quỹ đạo? La Chu nhẹ nhàng hồi tưởng ký ức đang ngủ yên trong đầu, cho dù lịch sử biến đổi cũng được, tiếp tục giữ nguyên cũng được, dù sao nàng cũng đã quen thuộc với nơi xuyên qua, cũng như cuộc sống trên cao nguyên cỏ đại này. Nàng sẽ sống tốt, sẽ có trách nhiệm đối với chính sinh mệnh của mình.

Suy nghĩ theo những lời kể của Vượng Tất Khúc Mỗ tung bay, nàng nhớ tới hòa thân công chúa Văn Thành được lưu lại thanh danh hiển hách trong lịch sử.

"Công chúa Văn Thành xinh đẹp a, nàng từ Đại Đường xa xôi tới đây, mang đến ba trăm sáu mươi loại hạt giống, công chúa Văn Thành xinh đẹp a, nàng từ Đại Đường xa xôi tới đây, mang đến ba trăm sáu mươi loại chim thú, công chúa Văn Thành xinh đẹp a, nàng từ Đại Đường xa xôi tới đây, mang đến ba trăm sáu mươi thợ thủ công, công chúa Văn Thành xinh đẹp a, nàng từ Đại Đường xa xôi tới đây, mang đến ba trăm sáu mươi loại tơ lụa, công chúa Văn Thành xinh đẹp a, nàng từ Đại Đường xa xôi tới đây, ánh sáng Thần Phật chiếu rọi khắp nơi. . . ." Hậu thế người Tạng ca hát truyền tụng công đức của nàng, đem hình ảnh của nàng thể hiện trên bích họa trong chùa miếu. Nhưng mà là một nữ nhân, nàng thật sự giống như lời kể trong truyền thuyết cùng Tùng Tán Can Bố anh tuấn nhất kiến chung tình, gần bó kề cận, tay trong tay sống những ngày hạnh phúc sao?

Một cô gái mười sáu tuổi trải qua bốn ba gian nan, ở ngoài thành Lhasa hơn bốn năm ròng rã cuối cùng lấy được thân phận công chúa Đại Đường cao quý tiến vào thành Lhasa, nàng động phòng hoa chúc đều là trải qua ở ngoài thành. Nàng lúc đó, trọng phụ đã có ba Tạng phi, còn cưới tôn quý công chúa Ni Bạc Nhĩ làm Vương Phi. Vì nàng xây dựng cung điện Potala (Bồ Lạp Đạt) nguy nga hùng vĩ thì thế nào? Chỉ phong cho riêng nàng danh hiệu "Tán Mông" thì thế nào? Tâm tư vương giả phải chia cho bao nhiêu nữ nhân rồi cuộc có bao nhiêu phần thuộc về nàng, mà không phải thuộc về Đại Đường, lực lượng hùng hậu đứng sau lưng nàng. Vào thành sáu năm, trọng phụ qua đời. Nàng cả đời không con không cháu để dựa vào, ở góa ba mươi năm, làm sao có thể một mình vượt qua những ngày thế lương dài như vậy? Có lẽ cả một nền văn hóa đều lưu truyền nàng là một người xuất sắc, nhưng sinh ra làm một cái nữ nhân, cũng là bất hạnh bị ai của nàng.

Vì sự vĩ đại mà bị ai của nữ giới mà thờ dài một tiếng âm ỉ, La Chu cảm thấy may mắn chính mình không có chết mà nhập hồn vào trên người công chúa Văn Thành. Trong chốc lát khóe môi nhếch lên, lại không khỏi tự giễu bản thân tự nhiên suy nghĩ miên man.

". . . . Sau đó, ta rời thành La Ta, đi vương thành Cổ Cách, ở nơi đó thấy rất nhiều thứ chưa từng gặp qua, còn có rất nhiều người ngoại tộc ăn mặc kỳ dị." Vượng Tất Khúc Mỗ tiếp tục kể, cũng dần dần gọi lên thích thú lắng nghe của nàng.

Vương thành Cổ Cách? Chẳng lẽ là dân tộc cuối triều đại Thổ Phồn, sau khi vương triều Thổ Phồn sụp đổ, chất trai Đức Cát Ni Mã Cỗn là Thổ Phồn vương Lăng Đạt Mã dẫn theo người hầu cận lưu vong lập nên vương quốc Cổ Cách?! Cổ Cách vương triều có hơn bảy trăm năm lịch sử thống trị, ở thế kỷ hai mốt, vương cung huy hoàng chỉ còn lại vô số phế tích đất đá, lừng lừng mà đứng sừng sững ở phía tây cao nguyên đại mạc.

Đột nhiên, La Chu trào lên một nỗi xúc động mãnh liệt. Nàng ở hiện đại đi thăm Cổ Cách vương cung di chỉ, đứng ở nơi cao nhất trên phế tích vương cung, quan sát đất đai rừng cây bên dưới, trong lồng ngực tràn đầy thế lương lịch sử. Hiện tại có cơ hội tận mắt nhìn thấy lịch sử sáng lạn cùng huy hoàng, mặc dù không phải khảo cổ gia, chỉ là một lễ hành gia, nhưng cũng khó có thể ức chế được kích động cùng hưng phấn trong lòng.

"Khúc Mỗ, vương thành Cổ Cách có Cổ Cách vương không? Hình dáng trông thế nào?" Nàng cướp lời Cách Tang Trác Mã dò hỏi.

"Ta chỉ là thường dân nho nhỏ sao có thể thấy được Cổ Cách vương? Bất quá Cổ Cách dân chúng đối với Cổ Cách vương phi thường kính sợ, truyền thuyết nói hán cùng Thổ Phồn vương Tùng Tán Kiền Bố vĩ đại mấy trăm năm trước giống nhau đều là con thiên thần. Trời sinh liền có thể gọi kền kền, chỉ huy báo tuyết. Thân hình hán hùng tráng cường kiện như trâu đen hoang dã, ánh mắt uy nghiêm lợi hại như kền kền, khí lực đáng sợ như gấu, tốc độ so với báo còn mau lẹ hơn. Hán so với sư tử còn muốn cao quý hơn, so với dã lang còn thêm phần tàn nhẫn, so với."

La Chu nhìn Vượng Tất Khúc Mỗ còn đang thao thao bất tuyệt kể lại lời đồn đại, khóe miệng co rút, trên trán xuất hiện nhiều hắc tuyến (=.=). Nếu đúng như những gì hán nói chính là cảm thụ hỗn hợp thân thể mà không phải người? Có là người mà trông như vậy có khác gì ma nhân? Thấy Cách Tang Trác Mã nghe chăm chú như đang thưởng thức mỹ vị, nàng cũng không muốn đánh gãy chuyện đề tài một lần nữa, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại lắng nghe, cuối

cùng bát vân kiến nhật (trong bóng tối tìm thấy ánh sáng) mà đợi cho Vượng Tất Khúc Mỗ chuyển đề tài.

".Ở trong vương thành Cổ Cách, còn có một người được dân chúng yêu kính là Liên Hoa Pháp Vương. Nghe nói hần xuất gia từ nhỏ, năm tuổi liền tiến hành nghi thức xói nước, bảy tuổi tiến thành La Ta."

Vượng Tất Khúc Mỗ chính là từ kể truyền thuyết người này chuyển sang người khác, mơ hồ nội dung lại sâu sắc làm cho nàng nghe nhầm chán đến cực điểm.

"La Chu, mau tới đây khiêu vũ!" Sau khi hương huynh cùng a tẩu dâng lên chúc ca Trát Tây Lăng Thổ bước nhanh tới, hướng nàng réo gọi.

La Chu nghe kể chuyện đến sắp ngáp lên gấp Trát Tây Lăng Thổ gọi như được đại xá, hướng Cách Tang Trác Mã cười cười mà xin lỗi: "Thực xin lỗi, Trác mã, Lăng Thổ đang mời ta khiêu vũ."

"Đi đi, đi đi." Cách Tang Trác Mã nghe đến mê mẩn vẫy vẫy tay như đuổi ruồi bọ, con mắt vẫn gắt gao nhìn Vượng Tất Khúc Mỗ, một chút cũng không nhúc nhích, như sợ để lọt một chữ.

A, nàng cư nhiên còn không nhìn một cái. Trời đất nếu không sợ rước lấy phiền toái, chuyện xưa cùng truyền thuyết nàng biết còn nhiều hơn Vượng Tất Khúc Mỗ đi. Huống chi trăm nghe không bằng một thấy, nghe thấy có cái rầm tác dụng, chỉ tiếp nhận được chút tri thức giả dối. Chờ nàng cùng Trát Tây Lăng Thổ thành thân xong, liền lừa hần cùng rời đại sơn, ra ngoài nhìn ngắm.

Trong lòng La Chu khinh thường. Đứng lên cười khanh khách hướng Trát Tây Lăng Thổ đi đến, đặt tay mình vào trong bàn tay to của hần. Tay trong tay, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân mình tuy rằng nhỏ bé, nhưng so với Văn Thành công chúa vĩ đại còn hạnh phúc hơn, cũng so với cha mẹ ân ái tình thù không ngọt càng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hôn Lễ Đột Biến (1)

Lửa trại dưới ánh mặt trời càng toát ra sáng ngời chói mắt, thịt dê nướng béo ngậy dưới tay nghề nướng thịt có tiếng của một thúc thúc trong thôn không ngừng mà biến đổi, màu thịt dần biến thành vàng óng, tỏa ra mùi thơm mê người, lập tức có thể cắt ra bày lên bàn.

Tiếng đàn từ từ vang lên, xen lẫn tiếng trống rộn rã. Lời ca đầy nhiệt huyết bay bổng khắp nơi, những tay áo dài phất phới, tiếng giày da đều đặn giẫm xuống tạo nên giai điệu dễ nghe. Mọi người tại đây đều vui mừng mà tận tình ca hát, khiêu vũ, cười, nói, uống rượu, ăn thịt, trên mặt đều tràn nộ cười mộc mạc động lòng người.

"Lăng Thổ, ta hôm nay thật vui!" La Chu vẫy tay áo, chân phải có nhịp điệu xoay quanh, cùng Trát Tây Lăng Thổ nhanh chóng xoay thân trao đổi vị trí.

"Chờ lúc chúng ta thành thân, nàng sẽ càng vui hơn nữa." Trát Tây Lăng Thổ nhìn hai má lúm đồng tiền như hoa của tiên nữ, chân mày cùng khóe môi đều là ý cười nồng đậm dịu dàng.

La Chu mặt ửng hồng lên, hướng hần trách móc một hơi, cười khê mà thề lười làm mặt quỷ. Dưới chân xoay chuyển liên tục mấy vòng, bỏ lại hần mà hòa cùng các cô nương Bắc Ba khiêu vũ.

"Thịt dê sẵn sàng rồi!" Đại thúc nướng thịt dê cao giọng hô to, đem tới tin vui cho mọi người, liền nhận lại tiếng vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Thịt dê nướng vàng óng lại nóng hôi hổi được kê lên thớt cạnh lửa trại, đại thúc xách lên con dao bén nhọn chuẩn bị róc thịt. Bỗng dưng, một tiếng kèn to rõ ràng át đi âm thanh ồn ào của hôn lễ, tiến vào lỗ tai mỗi người. Không đợi mọi người hoàn hồn, lại một tiếng kèn lớn nữa bay đến.

Hôn lễ huyền ảo giống như bị bát nước đá xối lên, nhất thời trở nên yên tĩnh. Mọi người đứng lên, ánh mắt hướng về phía phát ra âm thanh.

Ở đỉnh núi phía đông, có một tòa tháp quan sát cao, tiếng kèn được truyền ra từ nơi đó. Dưới tháp quan sát, ở sườn núi nơi lãnh chúa ở mờ mờ ảo ảo có thể thấy được rất nhiều bóng người chớp lên.

Tiếng kèn to rõ kéo dài một tiếng nối tiếp một tiếng, đây không phải tiếng kèn chúc mừng mà là cảnh báo có địch tập kích, là tiếng kèn tập kết binh sĩ chuẩn bị chiến đấu.

"Nguy rồi, có kẻ địch tập kích!" Trát Tây ba đứng ở vị trí chủ yến hội mày rậm nhíu lại, tức thời la lớn, "Hôn lễ tạm dừng! Thanh niên trai tráng lập tức mặc áo giáp cầm vũ khí tập hợp tại chỗ lãnh chúa, lão nhân, nữ nhân cùng tiểu hài tử tìm nơi ẩn trốn!" Ở thôn Nạp Mộc A, Trát Tây ba có uy tín không thua kém gì trưởng thôn. Lời hần nói, nhiều lúc ngay cả thôn trưởng cũng phải nghe theo.

Vừa dứt lời, hôn lễ yên lặng lại bắt đầu ồn ào lên, không khí vui mừng được thay thế bởi sự khấn trương, đám người giống như nôi lều bị ném vào hòn đá nước bắn tung tóe, có tiếng trẻ nhỏ vô thức khóc ở giữa đám hỗn loạn, tiếng la sắc nhọn của nữ nhân cùng với tiếng hô khấn trương của nam nhân.

La Chu đứng tại chỗ, mờ mịt mà nhìn đám người nhanh chóng lẫn trốn. Thế nào. . . . Thế nào lại xảy ra chuyện này? Trăm dặm quanh đây đều là núi cao cây cỏ nhấp nhô nối tiếp nhau, đồng ruộng trong lòng chảo phì nhiêu, bò dê béo tốt đông đúc, lãnh chúa ôn hòa, dân chúng an cư, năng đến đây đã nửa năm, mỗi ngày đều tận mắt chứng kiến một nơi thế ngoại đảo yên an bình, thế nào lại đột nhiên gặp phải kẻ địch đột kích? Kẻ địch từ nơi nào? Đang lúc thất thần, bà vai bị một nữ nhân chạy quá nhanh va phải, làm thân thể nàng mất thăng bằng, mắt thấy sẽ bị té xuống đất, trở thành đối tượng bị mọi người giẫm đạp.

"Cẩn thận!" Một đôi tay nắm đen thô ráp xuất hiện đúng lúc giữ ổn định thân thể nàng, tránh thoát khỏi kiếp bị mọi người giẫm đạp. Cả người lập tức được ôm lấy, nhanh chóng thoát ra khỏi đám người hỗn loạn.

Bên ngoài đám người chúc mừng đám cưới tản dần đi. Chung quanh là bàn ghế bị lật đổ, các loại đồ ăn bừa bãi khắp nơi. Thịt dê nướng trên thớt cũng không biết bị ai đụng đổ vào trong đồng lửa, bắt đầu toát ra mùi cháy khét khó ngửi.

"Lăng Thố!" Nàng nắm chặt áo bào của Trát Tây Lăng Thố, thẳng đến khi được cẩn thận đưa vào trong phòng khách, tinh thần vẫn mờ mịt như cũ.

"La Chu không sợ. Hẳn là lãnh chúa Cách Lạp Đa Vinh dẫn binh tập kích." Trát Tây Lăng Thố ôn nhu an ủi nói, "Gần như cứ cách một năm hẳn sẽ đến náo loạn một hồi, năng an tâm cùng a tồ và mọi người trốn đi, không bao lâu ta sẽ trở về."

"Lăng Thố, lẽ mà cái gì, còn không mau chuẩn bị!" Trát Tây ba vén lên tấm màn đi vào phòng khách, lớn tiếng quát Trát Tây Lăng Thố, "Chúng ta đi trước bằng ngựa kéo, người mau khấn trương theo kịp." Một thân áo bào dài tay được đổi thành áo tay ngắn đơn giản, những phụ tùng lớn trên cổ đều được gỡ xuống, trước ngực sau lưng cùng phần eo đều mặc giáp da thô màu nâu. Bên hông đeo đại đao, trên lưng đeo cung tiễn, trong nhanh nhẹn dừng mảnh lộ ra vài phần sắc khí. Đi theo phía sau hẳn là Trát Tây Thứ Nhân cùng Trát Tây Trạch Nhân cũng đều cùng một bộ dạng giống nhau.

"Dạ, ba." Trát Tây Lăng Thố vỗ vỗ đầu La Chu, mỉm cười trấn an nàng, không quay đầu lại mà hướng về phòng trừ đồ phía tây chạy tới.

"Lăng Thố ——" La Chu trong lòng đột nhiên nhảy lên, đưa tay nắm lấy hán, lại chỉ bắt được khoảng không.

Sáu thanh niên trong đội ngũ đưa dâu, cậu tân nương cùng Vương Tất Khúc Mỗ tới tham dự hôn lễ, tất cả đều bỏ lại trang sức ở nhà Trát Tây, lấy áo khoác trên người bọc lại, cầm theo đao cung tiễn, theo Trát Tây ba một đường đi ra ngoài. Thôn bọn họ cùng thôn Nạp Mộc A cùng chung một lãnh chúa, đối với kẻ địch xâm lấn, đều có nghĩa vũ tham chiến.

"Con gái, mau lại đây cùng ta." Trát Tây mẹ dắt Đức Ương, tiến lên túm lấy La Chu còn đang ngăn người đi ra khỏi cửa lớn bước nhanh tới chỗ chuồng bò. Tân nương đã đi ra khỏi hôn phòng, đưa Trát Tây a tồ đi theo phía sau/ Cách Tang Trác Mã cùng Vương Tất Khúc Mỗ cáo biệt vội vàng xong, cũng lập tức dắt Cách Vinh cùng Đa Vinh đi lại đây.

"A mỗ, Lăng Thố. . . . Lăng Thố không phải là binh sĩ a!" Thân mình không tự chủ bị Trát Tây mẹ kéo chạy về hướng chuồng bò, La Chu lo lắng mà quay đầu nhìn lại.

"Con gái à, ở chỗ chúng ta chỉ cần lãnh chúa thôi kèn tập kết, mười mấy thanh niên trai tráng trong thôn đều phải cầm vũ khí tham chiến. Lão nhân, nữ nhân cùng tiểu hài tử liền tìm địa phương ẩn náu, miễn cho bị kẻ địch đánh lên tìm được, làm lỡ bước nam nhân." Trát Tây mẹ mảy mui lại thật chặt, trong đáy mắt là nồng đậm lo lắng cùng oán giận, "Lãnh chúa Cách Lạp Đa Vinh cùng chúng ta liên kè nhau, hẳn hưng tàn hiếu chiến, lúc nào cũng muốn xâm chiếm lãnh địa cùng chiếm đoạt tài sản của lãnh chúa chúng ta. Lễ mừng năm mới từng đánh lên một lần, bị lãnh chúa đánh cho thảm bại. Chúng ta thật vất vả mới qua được nửa năm yên bình, không nghĩ tới hôm nay hẳn sẽ lại tập kích."

"Ba ta cùng các huynh đều là những người dũng mãnh nhất, nhất định sẽ giết sạch kẻ địch bình an trở về." Đức Ương buông ra tay Trát Tây mẹ, lùi tới phía trước. Kiểu ngạo ưỡn ngực về phía mọi người, dùng sức vỗ vỗ, hào khí can vãn (hào khí cao tới tận mây trời) mà nói, "Chờ ta hai mươi tuổi, ta sẽ có thể cùng ba và các huynh ra chiến trường vì lãnh chúa giết địch, trở thành một nam nhân đứng đầu."

"Bọn ta cũng vậy!" Hai cái nam hài sinh đôi cũng không cam lòng yếu thế mà buồn tay Cách Tang Trác Mã, cũng nhảy về phía trước mãnh liệt vỗ ngực nói, "Đến lúc đó chúng ta cũng nhất định sẽ giống các huynh được các cô nương ái mộ."

"Tôi năm hai mươi, các người bây giờ bắt quá mới mười hai mười ba tuổi, cách nam nhân đứng đầu còn xa lắm, lúc nào thì mới được các cô nương ái mộ?" Trát Tây a tồ bị lời nói anh hào của ba nam hài khiến cho buồn cười, mắt đục ôn hòa tràn ra sùng ái đối với các tôn tử, "Vẫn là trước học tốt theo gương của ba cùng các huynh người, chờ qua bốn năm sau lại nói."

Lời nói của Trát Tây a tồ làm mọi người nở nụ cười, không khí khấn trương khủng hoảng phút chốc vui đi không ít. Lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, thỉnh thoảng một đạo bóng người dũng mãnh nhanh nhẹn giục ngựa chạy xẹt qua bên người, hội tụ nơi sườn núi xa xa, trong đó có nam nhân gia đình các nàng, tiếng cười đột nhiên lại trở thành yên lặng nặng nề.

Chờ mọi người im lặng đi đến chỗ chuồng bò, Cách Tang Trác Mã mới lắc lắc đầu, ra về nhẹ nhàng mà cười nói: "Ba cùng các huynh là những nam nhân giỏi nhất, Vương Tất Khúc Mỗ cũng thường xuyên lang bạt bên ngoài, cũng là nam nhân đứng đầu. Ta thấy cậu của a tẩu cùng mấy người đưa dâu, mỗi người đều là nhanh nhẹn dũng mãnh, khẳng định đều là người tài giỏi, bọn họ không cần chúng ta lo lắng vớ vẩn. Mẹ, chúng ta mau nhanh lên, đừng làm bọn họ lo lắng, làm vương chân bọn họ."

"Trác Mã nói đúng." Trát Tây mẹ tinh thần bình tĩnh, kéo khoe miệng, dùng sức cầm tay an ủi La Chu, liền cùng Cách Tang Trác Mã cùng nhau đem góc chông chất cỏ khô trong chuồng bò đào lên, lộ ra một cái phiến đá vuông. Sau khi dịch chuyển phiến đá, bỗng nhiên lộ ra một cái miệng hầm nhỏ hẹp đủ

cho một người chui vào.

Trát Tây mẹ gọi tân nương mới cưới: "Đức Trân, mai đờ a tở vào trong."

Tân nương tử Đạt Ngõa Đức Trân đáp lại một câu giong già, đờ Trát Tây a tở chậm rãi xuống hầm, tiếp theo là ba nam hài.

Đứng ở cửa hầm, trong đầu La Chu vẫn là một khoảng không mờ mịt, không có cách nào trở lại bình thường.

Chính mình đột nhiên lại trở thành giống dân chúng chui vào địa đạo kháng chiến trốn giặc ngoại xâm Nhật Bản đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nó Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hôn Lễ Đột Biến (2)

"La Chu a tỳ, mau đi xuống!"

Thân thể dờ dẩn bị Cách Tang Trác Mã đẩy một cái, nàng lúc này mới rung động một chút, chậm rãi phục hồi lại tinh thần. Đang muốn nhắc chân đi xuống, lại bỗng nhiên thu về, lễ phép nói với Trát Tây mẹ: "A mỗ, mời người xuống trước."

"Con gái cứ đi xuống đi. Ta cùng Trác Mã còn phải kéo phiến đá, che cỏ khô lên." Trát Tây mẹ cười cười lắc đầu từ chối.

Đứng rồi, tảng đá lớn cần một người kéo lại, cũng cần một người đem cỏ khô phủ lên nguy trang. La Chu gật đầu một chút tỏ ra mình đã hiểu, lại vươn chân, lại đột nhiên dừng lại. Thân thể tránh qua một bên, ngẩng đầu nói với Trát Tây mẹ: "A mỗ, người xuống đi, ta cùng Trác Mã sẽ lo đóng phiến đá cùng phủ cỏ khô."

"Không, con cứ xuống đi."

"A mỗ đi xuống đi."

"Ai nha, các người đừng cãi cọ, nhà chúng ta cũng không phải chỉ có chỗ này để trốn." Cách Tang Trác Mã bắt đắc dĩ mà giậm chân, "Kẻ địch còn chưa biết lúc nào sẽ đánh lên vào trong thôn, có gì mà phải tranh nhau. Ta quyết định, La Chu a tỳ đi xuống đi."

"Không, a mỗ xuống đi." La Chu biểu tình nghiêm túc không thay đổi mấy may, giọng điệu cũng không có một chút biến hóa nào.

Trát Tây mẹ cùng Cách Tang Trác Mã bốn mắt nhìn nhau, đang định tiếp tục khuyên. Nàng lại thật bình tĩnh mà lặp lại một lần nữa: "A mỗ xuống đi."

Trải qua nửa năm ở chung, các nàng tất nhiên cũng khá hiểu biết việc bạn La Chu nào đó đôi lúc thật bướng bỉnh, lúc này chỉ còn có thể thỏa hiệp lui bước. Nghĩ đi nghĩ lại hằm trú này tuy nói là nơi ẩn trốn bí mật nhất, nhưng mười mấy năm qua, kẻ địch còn chưa bao giờ tập kích vào trong thôn. Số lượng người chỉ tùy tiện tìm cái chỗ trốn trong nhà cũng không ít, hẳn là cũng không có vấn đề gì lớn.

"A mỗ xuống đi." La Chu nhìn thấy gương mặt Trát Tây mẹ buồn lòng, khóe môi tràn đầy ôn hòa thân nhiên tươi cười.

"Được, a mỗ đi xuống, con cùng Trác Mã cũng phải trốn thật cẩn thận đó." Trát Tây mẹ không thoái thác nữa, cầm tay La Chu vỗ vỗ, chậm rãi lui vào trong hầm.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã dịch chuyển phiến đá đóng lại cửa hầm, lại đem cỏ khô mà phủ ở phía trên như cũ, xóa sạch tất cả dấu vết.

Hô ——

Cuối cùng đem già, trẻ, bầu bí an bài xong. La Chu phui tro bụi trong tay, nghiêng đầu cười với Cách Tang Trác Mã: "Trác Mã, chúng ta trốn chỗ nào?"

Cách Tang Trác Mã cười bí hiểm với nàng, đi đến hai chồng rom bên cạnh bờ tường tối, tay chỉ vào cái khe dọc theo bờ tường. Theo phạm vi cái khe, tường đất cuộn lên để lộ ra một cái lối vào tối tăm.

"Chỗ này là lối lánh nạn bên trong tường chỉ đủ cho hai người trốn vào, vào đi." Nàng dắt tay La Chu cẩn thận mà chen vào trong cửa nhỏ, dặn dò, "Nhẹ nhàng một chút, đừng đem gạch mộc phá hư."

Khi cửa đất một lần nữa trở về vị trí cũ, bên trong tường lăm vào tối tăm hỗn độn, chỉ có một vài tia sáng mỏng manh tiến vào qua mấy khe hở trên đỉnh đầu, cũng mang đến cho không gian nhỏ hẹp một luồng không khí trong lành. Cách chớp mũi một tắc là tường gạch mộc khô ráo, kê sát phía sau cũng là tường gạch khô ráo, chớp mũi chẳng những tràn ngập mùi bùn đất, cỏ khô còn tràn ngập mùi tanh nồng đậm cùng mùi chất thải trâu bò.

"Chúng ta sẽ trú ở trong này bao lâu?" Nàng từ từ thở dài một tiếng, hạ giọng hỏi. Trời đất ơi, trong phim kháng chiến chống Nhật, dân chúng trốn thì có bếp lớn cùng củi khô, có gạo cùng nước trong lu, có máng ăn cho súc vật. Đúng là nghĩ không ra, không muốn lại xảy ra. Lúc đó nàng xem đến cao hứng phấn chấn, không nghĩ tới trong nháy mắt nàng cũng có cơ hội thể nghiệm hoàn cảnh đó. Nàng không sợ lao động vất vả, sợ nhất chính là bị mùi chất thải tanh nồng làm ngạt chết.

"Trốn đến khi ba cùng huynh đến gõ trên tường."

"Phải mất thời gian bao lâu?"

"Có thể nửa ngày, cũng có thể một ngày, ta cũng không biết." Cách Tang Trác Mã dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm, "Theo khe hở, có thể nhìn được bầu trời sáng hay tối."

"Có gì ăn không?"

"Trong hầm có lúa mì thanh khoa xay, còn có một hũ đầy nước, đủ cho sáu người chống đỡ ba ngày, bắt quá trong vách tường cái gì cũng không có."

"Nga."

Sau khi La Chu thần nhiên lên tiếng, trong vách tường liền lâm vào im lặng.

".Ngươi vì cái gì không trốn vào trong hầm?" Yên tĩnh trong chốc lát, Cách Tang Trác Mã đột nhiên hỏi.

"Chẳng lẽ một mình ngươi có thể di chuyển phiến đá?" Mắt đen nhìn chòng chọc vào vách tường, khó hiểu mà hỏi ngược lại.

"Bớt giả ngu đi, ta muốn nghe ngươi nói thật."

".Trong hầm có già có trẻ, còn có phụ nữ đang mang thai, mọi người đều cần có người chăm sóc. Ta không biết cách chăm sóc người khác, giả sử có ở đó thì cũng chỉ là một cái phế vật. Mẹ ngươi không giống vậy, là con dâu của a tổ, là mẹ chồng của người phụ nữ mang thai, là mẹ của ba đứa nhỏ. Là người ôn nhu chăm sóc, thân thể khỏe mạnh, lại hòa nhã biết chăm sóc người khác, so sánh thể nào cũng hữu dụng hơn ta."

".Có nghĩa là ngươi muốn làm mẹ ta một chết sao." Cách Tang Trác Mã hơi nghiêng đầu, tuy là nghiêng rằng nghiêng lợi nói, nhưng ở trong không gian tối khòe môi lại lặng lẽ nhếch lên. La Chu a tỷ mắt tự nhiên thật là đang yêu nha.

"Không có, ta chỉ là hiểu mình hiểu người thôi." Hai tay La Chu khép lại tiến vào trong hai tay áo, cẩn thận nói, "Đừng rồi, chúng ta tốt nhất là ít nói một chút, miễn cho lộ ra chỗ nấp." Cái khe trong vách tường này hẳn là không thể cách âm đi? May mắn thay, nơi này tuy rằng nhỏ hẹp, nhiệt độ cũng không phải quá thấp. Bên ngoài mặc áo khoác lông, bên trong có áo ni quần len, không cảm thấy quá lạnh, không biết có phải đợi ở trong này tới tối không, hi vọng đi ra sẽ không đông lạnh thành cây nước đá.

"Hi hi, La Chu a tỷ, kỳ thật mười mấy năm qua, trong thôn cũng không có bị kẻ địch xâm phạm qua. Tất cả kẻ địch đều bị lãnh chúa dẫn binh đánh đuổi ở gò núi bên ngoài thung lũng, ngươi không cần khẩn trương quá mức."

"Vậy vì cái gì phải đi trốn? Ba người lúc đó không phải gào lên rất nghiêm túc sao?"

"Bởi vì mười mấy năm trước có kẻ địch từng đánh lên vào trong thôn a. Nghe mẹ kể khi đó có một số kẻ địch lách theo đường nhỏ trên sườn núi tiến vào trong thôn, gặp người trong thôn thấy một người giết một người, cực kỳ tàn ác. May mắn ba mang binh sĩ quay về thôn đúng lúc giết chết kẻ địch, bằng không cả thôn đã bị phá hoại hoàn toàn. Từ đó về sau, mỗi nhà đều chuẩn bị nơi ẩn trốn bí mật. Khi nào xảy ra chuyện, các nam nhân sẽ ra chiến trường, những người lưu lại liền trốn đi, dần dần hình thành thói quen."

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Nàng tỏ ra đã thông hiểu tất cả. Bất quá vì sao nghe Cách Tang Trác Mã giải thích xong, nàng lại cảm thấy chuyện mọi người cùng nhau ẩn nấp như mèo thật sự vô cùng buồn cười cùng bó tay? Dù có không muốn trốn, mọi người đều trốn người lại không, sẽ bị khinh thường đi. Huống chi tục ngữ có câu, không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn. Nếu thực có kẻ địch xông vào trong thôn, nhìn thấy người ngốc nghếch như nàng đi lang thang, thuận tay ra một đao đem nàng xử lý thì sao?

Sinh mệnh là đáng quý, vì sinh mệnh chỉ có một, dù không thể nói chết nặng tựa thái sơn, ít nhất cũng không thể nào chết nhẹ tựa lông hồng đi?

A a a, sau khi vương triều Thổ Phiên sụp đổ, dân chúng trên nóc nhà cao nguyên đều cư ngụ chia tách ở nhiều nơi khác nhau. Lãnh chúa phong kiến thế lực lớn nhỏ hằng năm đều xảy ra tranh đấu, cắn nuốt lẫn nhau, làm bất an rung chuyển cả xã hội. Nửa năm qua nàng thật sự qua được vô cùng thoải mái vô cùng an ổn, thậm chí những nguy hiểm xung quanh một chút cũng không biết.

Khó trách nam nhân nơi này mỗi sáng đều có thói quen luyện tập thể năng, hỗ trợ nhau gọt giũa khả năng cưỡi ngựa, bắn cung cùng đao thuật, thì ra là toàn dân kháng chiến. La Chu cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời mà hét lên. Quý tha ma bắt, thật muốn chém ông trời ngàn đao, vì sao không cho nàng xuyên đến Hán Đường hưng thịnh? Khang Càn thịnh thế (thời hưng thịnh Khanh Hy Càn Long) thì sao? Cho dù nhập hồn vào công chúa Văn Thành, hay thành nha hoàn hồi môn của công chúa Văn Thành cũng không sao, ít nhất lúc đó ở Trung Nguyên cùng dân tộc Thổ Phiên đều đang ở thời kỳ ổn định giàu có lại đông đúc, tỷ lệ an toàn so với hiện tại cao hơn rất nhiều lần.

"La Chu a tỷ, ngươi đang nghĩ gì đó?" Cách Tang Trác Mã thấy nàng cả nửa ngày không đáp lại lời của mình, không khỏi tò mò mà hỏi han.

Có thể nói nàng đang trong lúc đấu tranh tư tưởng kịch liệt được sao? Nàng nhếch miệng, chậm rãi phun ra hai chữ: "Buồn ngủ."

"Sao người có thể giống như con ngựa, đứng mà cũng có thể ngủ vậy?" Cách Tang Trác Mã càng thêm ngạc nhiên.

"Người sao có thể thua súc sinh?" (vãi chị so đo đến thế cơ à XD) Nàng đáp một cách thâm sâu, "Cho nên, ngựa có thể đứng ngủ, ta cũng có thể."

.

Cách Tang Trác Mã im lặng, nhắm mắt, cố gắng ngủ đứng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bị Phát Hiện? Bị Bắt (1)

Trong lúc mơ mơ màng màng, La Chu bỗng nhiên cảm thấy mu bàn tay trong tay áo trái truyền ra một trận đau nhức. Mất phút chốc mở to, trước mặt là một mảnh đen kịt, chớp mũi vẫn tràn ra mũi khó ngửi như trước. Từ trong tay áo phải thò ra một bàn tay lạnh lẽo, đầu ngón tay run rẩy nắm bóp mu bàn tay còn lại của mình.

"Này." Nàng dùng thanh âm thật nhỏ nhẹ gọi, tay trái vói vào trong tay áo, chậm rãi đem bàn tay lạnh lẽo lun rẩy kéo ra ngoài. Đồng thời cuộn tay phải, đem bàn tay có chút thô ráp của Cách Tang Trác Mã nắm trong hai tay xoa bóp. Cho dù lạnh đến phát run cho tay vào trong áo nàng sưởi ấm, cũng không cần phải ra tay tàn nhẫn nắm tay nàng mạnh đến vậy đi? Bị hết sức nắm như vậy, mu bàn tay nan nàng giữ gìn đến trắng mịn non mềm khẳng định là bị tụt máu rồi.

"Ta.Ta không sao.Hình như có tiếng nữ nhân cùng hài tử kêu khóc." Trong bóng tối, thanh âm Cách Tang Trác Mã khe khẽ có chứa sự hoảng sợ đến phát run.

La Chu nghe vậy trong lòng rung mình, đột nhiên đại não có chút thanh tỉnh, vội vàng yên lặng nín thở lắng nghe, càng nghe tâm càng thu chặt lại. Chung quanh vách gạch đều có những cái khe thật nhỏ quả thật không thể cách âm, nàng không ngừng thấp thoáng nghe được tiếng nữ nhân cùng hài tử kêu khóc, còn nghe được tiếng vó ngựa, tiếng bò dê kêu gào cùng tiếng chạy dồn dập, thậm chí còn nghe được tiếng quát rống của nam nhân.

Mười mấy năm qua không có gặp thôn bị kẻ địch xâm lấn nhưng hôm nay lại là lần thứ hai gặp tập kích? Là bọn Trát Tây Lăng Thố chiến bại rồi sao? Hay là kẻ địch chia làm nhiều đường, có người chuyên đánh lên hậu phương? Bất luận là loại tình huống gì, nàng đều không muốn nó xảy ra, không muốn chứng kiến nó.

Da đầu một trận kéo căng tê dại, khí lạnh từ lòng bàn chân truyền lên. Căng thẳng trong lòng trong chốc lát trở nên vừa lạnh vừa chất, chi chít mồ hôi lạnh từ theo da thịt nổi tiếp nhau chảy ra.

"La.La Chu.A tỷ."

Cách Tang Trác Mã run rẩy, chịu đựng đau đớn mà đưa tay kia của mình run run vươn ra, bao phủ lấy mu bàn tay La Chu, dùng sức mà liều mạng nắm bóp.

Hai tay nắm qua lại lẫn nhau đều lạnh lẽo, đều ướt dính, đều run rẩy. Các nàng đều cần tới làm đau người khác để phát tiết sợ hãi của chính mình, dựa vào đau đớn kịch liệt mà nhắc nhở chính mình phải giữ vững bình tĩnh.

"Đừng.Đừng lên tiếng." La Chu hít vào một hơi thật sâu, cố gắng làm cho thanh âm vững vàng một chút, "Chúng ta trốn kỹ như vậy, nhất định sẽ không bị tìm thấy." Đúng vậy a, các nàng tránh ở trong vách tường, tuy rằng trong TV đã muốn đem loại ẩn thân kiểu này xuất hiện lan tràn, tuy rằng người hiện đại đã bị sử dụng phổ biến đến không thể lại tiếp tục dùng, nhưng ở nóc nhà cao nguyên cổ đại còn chưa có phát minh ra điện ảnh và truyền hình, người cao nguyên nơi đây còn chưa có tiếp thu loại tri thức thông dụng này, bọn họ nhất định không thể tìm ra vách tường bí mật. Nàng không ngừng tự an ủi chính mình, nói với bản thân nhất định phải bình tĩnh! Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Vừa dứt lời, một loạt âm thanh chạy hỗn loạn mạnh mẽ tiến vào lỗ tai, càng ngày càng gần, rõ ràng chính là hướng phía chuồng bò chạy tới.

"Ha ha, không nghĩ nơi này còn có nhiều trâu bò béo tốt đến vậy!"

"Đội trưởng, lều bên cạnh còn có rất nhiều dê sữa!"

Hai luồng thanh âm nam nhân tràn đầy kinh hi.

Nam nhân? Không, là kẻ địch! Là đao phủ thu mệnh! Mồ hôi lạnh theo thái dương cùng chớp mũi La Chu chảy xuống từng giọt, nàng cũng không dám đưa tay lau đi. Sống hai mươi năm, làm nhà lữ hành ba năm, nàng từng lội nước, từng lặn xuống triền núi, từng rơi xuống sông lớn, cũng từng đối mặt với cướp giết cùng lưu manh, cũng chưa từng giống như bây giờ lẳng lặng, thanh tĩnh mà đối diện trực tiếp với uy hiếp tử vong.

Bốn bàn tay gắt gao nắm lấy nhau, truyền cho nhau một chút cổ vũ ít ỏi. Trong bóng tối, các nàng cảm nhận được rõ ràng thân thể đối phương khẽ run cùng nỗi sợ hãi đang cuộn cuộn trong lòng, hai người hô hấp không hẹn mà cùng thở ra thật nhẹ thật nhẹ.

"Mang những con trâu cùng dê béo tốt nhất mang đi!" Tiếng nam nhân lỗ mãng cao giọng ra lệnh.

"Dạ! Đội trưởng." Sau câu trả lời ngắn gọn là tiếng trâu kêu ôn tồn hòa lẫn tiếng dê trầm thấp.

Kéo đi, kéo đi, kéo đi luôn đi! La Chu ở trong lòng không ngừng mà cầu nguyện, nàng thậm chí hi vọng trâu trong lều có thể gây ra tiếng động lớn hơn nữa, tốt nhất cả đàn trâu đều phát bệnh điên cuồng đuổi toàn bộ kẻ địch nguy hiểm đi hết đi.

"Đội trưởng, chọn được rất nhiều dê trâu." Lần này thanh âm bẩm báo không giống người trước đó, chắc là binh sĩ khác.

"Các người mang trở về trước đi! Số còn lại theo ta tới nơi khác nhìn xem!" Giọng nam thô lỗ đầy khoái ý mà cười nói, "Khẳng định còn có thể tìm được nhiều đồ tốt hơn."

Nghe tiếng chân bước đi hỗn độn, nàng dựa lưng vào tường, hỗn loạn thở ra một hơi thật dài. Tránh được một kiếp rồi sao? Thật sự tránh được một kiếp thật sao? Nàng không ngừng mà tự hỏi chính mình, hốc mắt cay lên, chất lỏng nóng bỏng bắt đầu trào ra.

"Ngân Nghê (sư tử bạc), người ở đó ngủ cái gì?" Giọng nam vốn đã rời đi lại cao giọng hét lên.

Tâm La Chu còn chưa kịp buông lỏng bỗng nhiên nghẹn tới họng, té bào toàn thân đều đông lại. Nàng nghe được ba chữ mấu chốt trong câu nói kia, "ngủ cái gì", chẳng lẽ. Chẳng lẽ là chỉ. Chỉ ——

"Ngao ——ngao ——ngao ——" (Sao tiếng chó giống mèo vậy ta?)

Giống như trả lời cho câu hỏi của nàng, ngoài tường vang lên âm thanh như sấm rền xa lạ lại có chút quen thuộc, hướng tới vách tường trước mặt. Đó là tiếng một loại động vật kêu gào, tiếng kêu gào này so với chó nuôi trong thôn càng mạnh mẽ thâm trầm, có một chút giống tiếng lợn kêu, lại hung hãn tàn bạo giống như tiếng sư tử gầm trong vườn bách thú. Trước khi xuyên qua, nàng ở Lhasa may mắn nghe được trong một nhà giàu tiếng cực phẩm tàng ngao (ngao Tây Tạng - siêu đắt nha) thuần chủng gầm rú.

"Ào ư ầu ầu ——Ào ư ầu ầu ——" (Các bạn lên youtube xem ngao Tây Tạng nhá, chả bik diễn tả tiếng nó thế nào nữa)

Tiếng sủa giống như tiếng sấm ở bên ngoài bức tường đối diện nàng điên cuồng vang lên, cùng với tiếng móng vuốt cào bãi, ưu thế hoàn toàn áp đảo làm đám trâu trong lều rối loạn.

Mồ hôi cùng nước mắt chảy xuống như thác, tâm như rơi xuống vực sâu giá lạnh, La Chu tuyệt vọng mà nhắm mắt lại. Chết tiệt, kẻ đáng chết nào lại mang tàng ngao vào thôn! Tường xi măng còn không ngăn mùi được hiệu quả, huống chi cái tường gạch mộc đầy khe hở này. Mãnh thú kia khứu giác so ra kém chó cứu hộ, chó cảnh sát, chó tìm độc đã được huấn luyện chuyên môn, nhưng tuyệt đối có thể hơn chó thường rất nhiều. A a a —— đây không phải là ông trời muốn nàng chết a a a! Nàng nếu phải chết, nhất định, nhất định, nhất định phải tìm lão Diêm Vương tính sổ!

Tiếng cười lỗ mãng tàn độc vang lên: "Nhìn theo phản ứng của Ngân Nghê, trong bức tường kia hẳn có giấu đồ vật gì đó! Hai người các người nhanh đập ra nhìn xem cho ta."

"Dạ, đội trưởng."

Hai tiếng bước chân một trước một sau vang lên, dần dần tới gần vách tường.

"Trác Mã, vách tường phía sau chúng ta có phải rất mỏng không?" Hai mắt nhắm chặt của La Chu khẽ mở ra, bàn tay nắm chặt Cách Tang Trác Mã thả lỏng.

". Phải! Trong lòng Cách Tang Trác Mã trần ngập tuyệt vọng, may mắn duy nhất chính là người nhà trốn trong hầm còn chưa bị phát hiện. Nàng nhắm mắt lại cũng buông lỏng tay La Chu.

"Hai ta có thể sử dụng cơ thể xô đổ được không?" Tiếng bước chân đoạt mệnh ngày càng tới gần, nàng đã không còn thời gian để do dự, phải lập tức đưa ra quyết định.

"Đại khái. Có thể." Cách Tang Trác Mã trả lời không chắc chắn, "Tường đằng sau bị trâu đẩy đổ từ bên ngoài, sau một lần sửa chữa, ta thấy Trạch Nhân huynh làm biếng dùng rất nhiều cỏ khô trộn vào bùn nhão trát lên."

"Được. Chúng ta lập tức phá bức tường phía sau, chia ra chạy đi. Đem đầu súc sinh kia cùng kẻ địch dụ đi, bằng không sớm muộn bọn họ cũng tìm được hầm trú." Trên hầm chỉ là một phiến đá hơn mười phân, mặt ngoài dính chút chất thải trâu bò, lại phủ lên rất nhiều cỏ khô, trong một chốc tàng ngao còn chưa có phát hiện ra, nhưng là giấu không được nếu con súc sinh này đánh hơi cẩn thận. Dù sao các nàng cũng đã bị phát hiện, tiếp tục tránh ở trong tường cũng chỉ có chết, chạy trốn bị bắt cũng chết, nhưng lựa chọn sau mới có thể mang lại đường sống cho những người đang trốn trong hầm.

Đáng chết, mới một khắc trước còn nghĩ không muốn chết nhẹ tựa lông hồng, ngay sau đó liền sẽ chết tại chỗ này. Hai cánh cửa sổ của Thượng Đế cũng không phải là quá nhỏ! Giận nhất chính là hai cánh cửa sổ này vẫn là vì người khác mà mở. La Chu ở trong bóng tối cái chết cảm giận mà cắn răng nguyên rủa.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bị Phát Hiện? Bị Bắt (2)

Cách Tang Trác Mã nghe vậy thân thể chấn động mạnh, nghiêng đầu rất nhanh, lại chỉ có thể nhìn mặt người bên cạnh một cách thật mơ hồ. Trong bóng tối, đôi mắt dài sáng ngời che kín kinh ngạc cùng rung động, bắt đầu trào ra nước mắt trong suốt: "La Chu a tỷ, thực xin lỗi, ta. . . .Kiếp sau nhất định làm trâu làm ngựa cho người để báo đáp ân tình của người với gia đình Trát Tây."

"Cũng không phải chỉ mình ta chết, người không phải cũng muốn dùng mạng mình cứu người nhà người sao? Coi như là ta báo đáp ơn thu nhận và giúp đỡ của nhà người, cũng cảm ơn tình yêu của Lăng Thổ, chúng ta không ai thiếu nợ ai." La Chu cay đắng cười. Sống chết trước mắt không ai thực có lỗi với ai? Không ai thiếu ai? Sống, mới là điều quan trọng nhất! Thực tâm mà nói, nàng rất sợ cái chết, cũng là người bình thường ích kỷ ham sống sợ chết. Nếu không phải vị trí ẩn náu bị phát hiện trước, nói không chừng nàng sẽ thờ ơ lạnh nhạt để một nhà Trát Tây trong hầm bị bắt, căn bản là sẽ không đưa ra đề nghị lợi dụng trốn chạy để che giấu, dù sao ân tình lớn đến mấy cũng không quý giá bằng sinh mệnh của chính mình. Trước mắt nàng cũng chỉ là muốn cho cái chết của mình có giá trị một chút, nếu thật muốn oán cũng chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

"Ta đếm tới ba, cùng nhau dùng sức hướng về bức tường phía sau. Nhớ kỹ, trường vừa đổ, chúng ta lập tức chia ra chạy trốn." Nàng hạ giọng nói, cố gắng áp chế sự kích động muốn hét lên, khống chế sự run rẩy của thân thể, đếm tất cả khí lực ngưng tụ sau vai, vận sức chờ phát động.

Đồng —— đồng —— đồng ——

Bên ngoài bức tường đối diện vang lên âm thanh nặng nề mạnh mẽ, cả vách tường đều rung chuyển. Bụi rơi xuống phủ đầy đầu cùng thân thể của La Chu và Cách Tang Trác Mã, chỉ kém chút là rơi hết vào mắt, một vết nứt ghê người xuất hiện ở trước mắt. Tinh thể, đã vô cùng cấp bách!

"Một, hai, ba —— Chạy!" La Chu hét thật lớn tiếng, dùng hông vai lưng, cùng Cách Tang Trác Mã đồng thời tung hết toàn lực đẩy bức tường phía sau.

Công sức rèn luyện thân thể ba năm trong lúc nguy cấp này cuối cùng phát huy tác dụng, cả vai truyền ra đau nhức. Tại lúc đổ vỡ rầm một tiếng, thân thể ngã vào trong đồng bùn nhão. Ánh mặt trời chói mắt thoáng chốc chiếu vào trong mắt, nàng phản xạ nhắm mắt lại, lại nhanh chóng mở ra. Chịu đựng sự đau đớn trên lưng, ra sức bật dậy. Cách Tang Trác Mã khóc mắt ngấn lệ đang giãy dụa trong đồng bùn nhão, nhanh chóng đưa tay kéo nàng, coi như đây là một phần lương tâm cuối cùng của người làm bằng hữu.

"Chạy!"

Bỏ lại một chữ ngắn gọn, nàng liền cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không quản mà ra sức chạy về phía trước. Âm thanh bức tường phía sau bị đổ, tiếng nam nhân quát nã, tiếng tảng ngao tà ác gào rú, tiếng khóc thê lương của Cách Tang Trác Mã. tất cả đều bị ném lại phía sau đầu.

Gió cao nguyên mạnh mẽ đập thẳng vào mặt, gào thét hai bên tai, cát sát qua hai bên má phát đau, ánh mắt bị thổi trúng gần như không mở nổi. Nàng vận sức vào hai chân, dùng hết sức bình sinh chạy như điên. Tường tượng mình giống như Lư Tường đang vượt kỉ lục một trăm mét, là Usain Bolt đã vượt qua cực hạn của con người, là kinh ngư Michael Phelps. Giẫm lên cỏ mềm vốn là thoải mái, hiện tại lại thật sự vướng chân; quần áo chống rét trên người, hiện tại cũng làm tăng thêm sự trôi buột bản thân.

Nàng mở lớn miệng thở dốc, tim đập kịch liệt, lồng ngực nghẹn đến muốn nổ tung. Trái tim ngày càng đau đớn, tiếng tim đập dồn dập, giống như muốn rút hết linh hồn. Nhưng bất kể lại đau đớn, lại khó chịu, nàng cũng không thể ngừng lại bước chân.

"Ngao ——"

Một tiếng gào rung chuyển trời đất, sau lưng bị tấn công mạnh mẽ, thân mình bị áp đảo trên mặt đất, miệng đầy cây cỏ.

Chết chắc rồi!

Trong đầu hiện lên ba chữ lớn đầm đìa máu chảy. Chớp mắt cả người ngã vào bãi cỏ lạnh ngắt, nỗi sợ đè nén cuối cùng phá đê tràn ra, không gì cản nổi đánh sâu vào mỗi một tế bào trong cơ thể. Năng lượng toàn thân giống như đã tiêu hao hoàn toàn trong lúc chạy trốn, tứ chi mềm mại vô lực, thân mình giống như chú dê lên con diên không ngừng mà run rẩy.

La Chu mở lớn miệng, đầu lười vói ra ngoài, không ngừng mà thờ hỏn hển, cây cỏ trong miệng vì thờ gấp mà lác đác rơi xuống. Hai vai bị móng vuốt nặng nề áp xuống bãi cỏ, vuốt cứng sắc bén đâm sâu vào quần áo, chỉ cần sâu thêm một chút là có thể đâm thủng da, tiến sâu vào da thịt. Sau cổ có một cổ hơi thờ nóng hằm hằm, ẩn chứa một chút tanh hôi băng giá. Bên tai dường như nghe thấy âm thanh từ sâu trong lòng đất vang lên tiếng cầu nhau trầm

thấp, giấu trong đó sự nguy hiểm có thể xé rách tình thân. Một chất lỏng nóng bỏng rơi xuống tai trái, khó có thể nói rõ nguyên nhân, nặng thế nhưng lại vừa thờ dốc, vừa dùng tốc độ thật chậm cố hết sức ngăn đầu về phía bên trái.

Một cái đầu thật to, chóp mũi lớn, chiếc mũi thô ráp ngăn ngừn. Nhìn xuống dưới là đôi mắt tam giác màu lam đầy nham hiểm bình tĩnh, thâm thúy hung lệ (dung ác tàn bạo). Miệng màu đồng to khỏa bên dưới đôi mắt tam giác màu lam lộ ra hàm răng trắng sắc nhọn, dưới cằm còn vương một giọt nước bọt tanh nóng. Quanh chiếc cổ vạm vỡ là một bộ lông bờm, giống như một con sư tử Châu Phi màu xám bạc.

Ánh mắt hoảng sợ mở to tới cực hạn, trong đầu trống không dường như xuất hiện những tri thức đã từng xem qua.

Tàng ngao, còn được gọi là Phồn cầu, Đa Khải, Sâm Cách, cổ đại gọi là Thương Nghê (sư tử xám bạc). Là loại chó thân hình lớn hiếm có trong lịch sử Trung Quốc từ trước đến nay, đã qua năm nghìn năm lịch sử, tổ tiên có thể được bắt nguồn từ 800 đến 1000 vạn năm trước. Tàng ngao có bờm như sư tử, đầu giống hồ, sinh sống ở trên núi Himalaya. Tính cách cương nghị, khỏe mạnh hung mãnh, đã tính cao khiến người trông đã khiếp sợ. Bảo vệ lãnh địa, bảo vệ lương thực, tấn công lì lợm, có thái độ thù địch mãnh liệt với người lạ, đối với chủ nhân cực kỳ thân thiết, là loại khuyến dụ nhất đảm độ sức cùng mãnh thú, dưới hoàn cảnh băng tuyết âm ba bốn mươi độ vẫn có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Lữ hàng gia người Ý Marco Polo trong nhật ký hành trình từng viết "Trung Quốc lại có loại khuyến lớn như vậy, hung mãnh như vậy, hình dạng như lừa, tiếng sủa như sư tử", còn gọi Tàng ngao là "Đồng Phương thần khuyến". Theo tư liệu lịch sử ghi lại, năm đó quan đoàn ba vạn Tàng ngao từng vì Thành Cát Tư Hãn tây chinh lập nhiều chiến công hiển hách, Trung Quốc cổ đại cũng được tán dương là "Hạo Thiên Khuyến" (Chó của anh Nhị Lang Thần)

Những tài liệu nước ngoài có liên quan tới Tàng ngao ghi lại, chứng minh rằng Saint Bernard, Great Dane, chó chăn cừu Hungary, chó Newfoundland cho tới các giống chó Dave Thomas đều có cùng huyết thống với Tàng ngao Tây Tạng. Năm 55 trước công nguyên, người Phoenicia đem giống chó này từ Trung Á Tây Á tới Anh Quốc sinh sống, sau đó tới đế quốc La Mã, chó ngao được mang tới La Mã, ở trong kịch trường có thể đấu vật cùng với gấu, sư tử, ngoài ra trong đa số các cuộc chiến tranh của La Mã, Tàng ngao cũng được dùng làm quân khuyến.

Tàng ngao màu xám bạc ở hiện đại là cực kỳ trân quý, bởi vì tổ tiên đầu tiên của Tàng ngao chính là màu xám bạc, mà tỷ lệ lai giống lại là 24 phần vạn. Hiện tại đang ở trên người nàng, chế trụ hai vai nàng chính là một đầu Tàng ngao màu xám bạc nhanh dũng mãnh cường tráng như lừa, hung mãnh uy nghi đáng sợ như sư tử. Trên đầu, ngực bụng cùng chân không có một sợi lông pha tạp, hơn phân nửa chắc chắn đây là một cái cực phẩm Tàng ngao.

Ở trên nóc nhà cao nguyên cổ đại, chỉ có quý tộc cùng tầng lớp mới có thể nuôi nấng một cực phẩm Tàng ngao thuần chủng. Như vậy tên đội trưởng nhất định không có khả năng nuôi dưỡng đầu Tàng ngao này. Chẳng lẽ là địch xâm nhập vào trong thôn là một người quý tộc có địa vị cực cao hoặc là tầng lớp? Nhưng mà tình huống trước mắt, Tàng ngao là dao thót, người là thịt bò, vấn đề gì cũng đều không thể tỉ mỉ phân tích. Chỉ cần cái đầu Tàng ngao này cúi người há mồm cắn một cái, đáng thương nàng sẽ không thể thấy được mặt trời ngày mai.

Giọt nước bọt dính bên cằm Tàng ngao lắc lư trong gió, rơi xuống trên má đang che kín bởi bùn đất cùng cỏ dại của La Chu. Giọt chất lỏng ấm áp giống như nước băng vạn năm xâm nhập vào trong xương cốt.

Chạy không được, trốn không thoát, cuộc sống ngăn ngừn của nàng đoán chừng sẽ vĩnh viễn mà chấm dứt tại nơi cao nguyên lạnh lẽo này. Suy sụp nhắm mắt lại, dời đầu, đem má tái áp đến trên mặt cỏ ướt lạnh như băng.

Bình tĩnh chờ đau đớn tiến đến, nàng cảm thấy được chính mình đang tới gần tiểu cô nương Lưu Hồ Lan "Sống vĩ đại, chết vinh quang" được một chút. Khác biệt là một người treo trên đầu là dao chém, một người treo trên đầu là miệng chó ngao của kẻ địch; một cái sống vĩ đại, chết vinh quang; một cái sống bình thường, chết có chút uất ức. Xuyên qua, quả nhiên là việc đào hố chôn cha. Chỉ hy vọng sau khi chết, ông trời có thể thương xót nàng bị chết thê thảm, bị chết trẻ, cho nàng đầu thai kiếp sau làm một người có thể hưởng thụ đủ phúc lộc thọ.

Phanh ——

Một bàn chân to mạnh mẽ dẫm vào sau lưng, nàng đầu chân vừa co vừa giơ lên, "Oa" một tiếng, nồn ra toàn bộ chỗ thịt bò ăn trong hôn lễ còn chưa kịp tiêu hóa. Mũi thịt thối nát xông thẳng lên mũi, may mà một trận gió mạnh thổi tới, trong giây lát đem toàn bộ mùi chua thối cuốn đi.

"Nữ nhân này chẳng những giáo hoạt như hồ ly, chạy trốn cũng nhẹ nhàng như linh dương." Đột nhiên xuất hiện tia nhìn lạnh giá, hai vai khẽ run, một thanh đại đao sáng loáng chen vào bên hông nàng. Trên lưng truyền đến giọng nam thô mẫn, mang theo vài phần ý cười tàn nhẫn, "Nếu không phải Vương hạ lệnh tất cả tù binh đều phải bắt sống, bây giờ ta liền làm thịt ngươi."

Cổ áo sau bị một bàn tay to nắm lấy, thân thể nằm úp sắp bị kéo lên không trung, nàng nhìn thấy khuôn mặt tục tĩu ngăm đen mà xa lạ lộ ra nụ cười dữ tợn.

Nam nhân đầu đội mũ da trâu màu nâu, mặc áo da bào tay ngắn, ngoài bào từ vai đến ngực bụng là một bộ giáp da trâu màu lá cọ, tiếp theo là một khối giáp da màu bạc. Sau lưng là một cây cung màu bạc, thắt lưng đeo một cây đại đao bạc. Người này ăn mặc so với các nam nhân ra trận trong thôn Nạp Mộc A càng thêm uy vũ nghiêm trang, khí thế chinh tề tinh lệ uy sát (tanh tưởi, nghiêm khắc, oai phong, đầy sát khí), quả thực. Quả thực giống như quân nhân đang điều hành.

Đúng, là quân nhân! Nam nhân cho nàng cảm giác hấn chính là một quân nhân vô cùng nhanh nhẹ dũng mãnh! Hay là tập kích thôn xóm không phải một cánh quân một lãnh chúa bình thường có thể triệu tập, mà chính là quân đội chính quy?! Theo như phán đoán đáng sợ này, nàng cư nhiên lại quên chúc mừng số phận mình chuyển sang an toàn, chòng chọc mà nhìn vào nam nhân, rơi vào trong sợ hãi đến không thể tin được.

"Mặt thật bẩn, thật là một cái nữ nhân lòi thối."

Người nghi ngờ là một quân nhân mặc áo giáp mở miệng nhẹ nhàng cười, trong mắt tràn ngập tàn nhẫn chán ghét cùng đùa cợt. Hắn đưa tay quăng nữ nhân đã sợ tới mức đàn độn tới cho hai cấp dưới, không kiên nhẫn quát: "Mang đi!"

"Dạ! Đội trưởng."

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bị Phát Hiện? Bị Bắt (3)

La Chu bước đi thất tha thất thểu bị hai nam nhân mặc áo giáp cao lớn thô kệch đôi đũa thô lỗ như súc vật mà gào to xô đẩy.

Trên dọc đường đi qua thình thoảng lại gặp một nam nhân mặc giáp, ngẫu nhiên còn có một đội kỵ binh lướt qua, ngựa dưới thân họ cũng mặc áo giáp da trâu, đội ngũ nghiêm trang, sát khí凛冽. Quả không sai, tập kích thôn quả nhiên là một quân đội đã trải qua thiên chùy bách luyện (trải qua huấn luyện gột giữa lâu ngày mà thành).

Tất cả trâu và dê sữa khỏe mạnh bị dắt đi, tài sản bị cướp đoạt, rất nhiều thôn dân ẩn trốn cũng bị tìm thấy. Lúc này nàng mới phát hiện Tăng ngao không chỉ có một con, hầu như mỗi một binh sĩ mặc giáp đều mang theo một con Tăng ngao. Tuy rằng màu lông khác nhau, nhưng mỗi con đều cường tráng hung hãn, có thể ngự lang đầu hổ.

Có muốn hét lên cũng không nổi, ngay cả khóc cũng đều trở nên vô cùng khó khăn. Chờ nàng phía trước là loại vận mệnh thế nào đây, nàng mặc dù không rõ, nhưng cũng có thể đoán được một chút, tuyệt không thể nào là cảm y ngọc thực, ăn hương uống lạt (ý chỉ cuộc sống sung sướng). Nàng cảm thấy chính là nên cảm tạ còn chưa bị một đao roi đầu, yết hầu bị Tăng ngao cắn đứt, tạm thời bảo vệ được cái mạng nhỏ quý giá này.

Vương? Là vị vương nào? Lịch sử ở trên nóc nhà cao nguyên này xuất hiện nhiều thay đổi, có thể lịch sử Trung Nguyên cũng nảy sinh khác thường, đối với người miền cương coi như là thông hiểu lịch sử, miền cương có thể biết trước hoàn cảnh nguy hiểm như nàng mà nói là một tai họa. Cuộc sống an ổn trong suốt nửa năm trong thôn đã không còn, một nữ nhân tha hương tâm thường lại nhu nhược như nàng muốn sinh tồn là chuyện vô cùng gian nan.

Đi một hồi, nàng lại quay lại chỗ đất trống trong nhà của gia đình Trát Tây, bàn ghế cùng đồ ăn thức uống đều bị đẩy sang một bên. Hơn trăm con trâu cùng dê sữa bị kéo tới bãi cỏ xa xa, có mấy binh sĩ mặc giáp tay nắm trường thương cùng hơn mười con Tăng ngao canh giữ.

Rất nhiều thôn dân bị giam giữ ở một khoảnh bãi cỏ, bên cạnh bãi đất trống hơn mười bước là một tốp các kỵ binh tay nắm trường thương đứng thành một hàng, phía trước kỵ binh là một hàng các binh sĩ giáp da thất lung đeo đại đao, tất cả đều nhanh nhẹn đứng thẳng tắn bạo, lan tỏa sát khí. Tổng cộng ước chừng gần trăm người.

"Đi vào!"

Không đợi cho nàng tiếp tục đánh giá, phía sau đột nhiên bị mạnh đẩy một cái. Mất trọng tâm, lại một lần nữa chật vật mà ngã xuống bãi cỏ. Bên tay trái xuất hiện một trận đau nhức, nhanh chóng ứa ra chất lỏng màu đỏ sẫm, thì ra là bị một khối đá ẩn trong cỏ làm xước da.

Mọi người xung quanh lặng yên co quắp mà ngồi xổm cuộn tròn lại, trong đôi mắt khép nửa đều tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng. Thần thờ cùng bị thương hiện rõ trên mặt bọn họ, nhìn không ra một chút sức sống. Không có ai ngẩng lên mà nhìn nàng mới bước vào một cái, cũng không ai vươn tay đỡ nàng một phen, hay là thấp giọng an ủi nàng một câu. Bọn họ đang chìm sâu trong bóng ma tử vong, chìm sâu trong sự khủng hoảng đối với tương lai bi thảm sắp tới.

La Chu chịu đựng đau đớn chậm rãi di chuyển thân thể, cũng lặng im mà ngồi xổm cuộn mình thành một đoàn, lặng lẽ dùng bàn tay dính ướt làm cho mặt càng thêm bẩn. Không cần đòi hỏi người ta lương thiện vô tư, cũng không cần cầu mong nhận được giúp đỡ nhiệt tình, nàng kỳ thật cũng giống họ nhất gan ích kỷ, tuyệt vọng mà run rẩy. Hiện tại nàng không có dư thừa tâm tư mà tự hỏi xem một nhà Trát Tây trốn trong hầm đã bị phát hiện hay chưa, Trát Tây Lăng Thổ còn sống hay đã chết hay Cách Tang Trác Mã đang ở đâu. Xoay quanh trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, làm thế nào mới có thể thoát khỏi tử vong mà sống sót.

Nàng lui về góc sau, tìm một cái vị trí an toàn hơn. Mũi vô tình bị rơi trong lúc chạy trốn, hơn mười bím tóc đen nhánh tinh tế rơi xuống, đem trán cùng hai má che lại một nửa, làm cho nàng cảm thấy có một chút cảm giác an toàn giả tạo. Nàng ôm chặt lấy hai đầu gối, qua khe hở của mái tóc lên lút nhìn xung quanh.

Ở giữa bãi đất trống chính là vị trí của nàng, là nơi giam giữ các nữ nhân trẻ tuổi, bên phải là lão nhân cùng hải tử, mấy chục hải tử cuộn tròn lại bên cạnh người các lão nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt hoàn toàn mất đi sự hoạt bát sáng lạn vốn có, đôi mắt trong veo đầy hoảng sợ. Ở chỗ đó. Không có Trát Tây a tổ cùng ba tiểu nam hài nhà Trát Tây.

Có binh sĩ cầm roi dài màu đen qua lại tuần tra giữa các tù binh, mỗi khi chỗ nào đó vang lên tiếng khóc nức nở cùng gầy rõi, roi da liền vung lên "Ba" một tiếng tàn độc, tiếng kiềm nén bị thảm cùng tiếng quát lớn của binh sĩ đồng thời vang lên.

Phía trước bảy tám thước có ba kỵ binh đặc biệt gây chú ý. Ở giữa có một con ngựa trắng trên lưng đặt yên ngựa có hoa văn hoa sen màu vàng, ngồi

trên đó là một tầng nhân trung niên mặc áo tăng màu mận chín, đầu đội mũ tăng màu đỏ. Hai con ngựa nâu đứng hai bên trái phải, trung lưng đặt yên ngựa da mềm bao bởi gấm màu xanh, ngồi trên là hai nam nhân trẻ tuổi mặc áo giáp thiên diệp, trên đầu là mũ sắt cấm đuôi bò bên ngoài, tại chỗ trán được khảm đá khổng tước, vó đại đao đeo bên hông cũng được khảm đá. Thân hình hai người đều vạm vỡ nhanh nhẹn dũng mãnh, làn da đen hồng, ngũ quan sâu sắc kiên cường, sự mạnh mẽ cùng sát khí quanh thân cường thịnh hơn những binh sĩ mặc giáp thường rất nhiều, rõ ràng đây là tướng lĩnh cao cấp.

"Cổng Dát kỵ lĩnh (chức danh - thủ lĩnh kỵ binh), không biết Vương khi nào sẽ trở về?" Tầng nhân trung niên hai tay tạo thành chữ thập, lễ phép hỏi nam nhân mặc giáp bên trái.

Khuôn mặt nam nhân gọi là Cổng Dát kỵ lĩnh có chút thô kệch hơn nam nhân phía bên phải, mũ sắt cũng được khảm nhiều hơn một viên đá khổng tước. Nghe xong câu hỏi, tầm mắt sắc bén đang nhìn đỉnh núi phía đông di chuyển về hướng tầng nhân, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng muốt.

"Vương sẵn bắn tận hứng, tự nhiên sẽ trở về. Kính xin thượng sư yên tâm, Vương chắc chắn sẽ dâng lên Pháo Vương tế phẩm tốt nhất."

Tầng nhân đặt câu hỏi cũng cười cười, gật đầu, không nói thêm gì, cùng hai kỵ lĩnh nhìn về phía đông. Hắn là Lạt Ma Khúc Bản phụ trách các hoạt động thờ cúng của Pháp Vương, nếu làm hỏng việc, làm cho Pháp Vương nổi giận, chính là trọng tội không thể khoan dung.

Đột nhiên, ở đỉnh núi xa xa phía đông xuất hiện bóng người đông nghìn nghịt cùng tiếng vó ngựa lộc cộc. Lúc đầu âm vang như sấm rền, chốc lát liền giống như tiếng gõ của trăm ngàn chiếc trống đại, âm thanh thúc giục lòng người, gây vò tâm trí.

La Chu cũng theo âm thanh mà nhìn lại, tâm thoảng chốc lạnh xuống một nửa. Theo đỉnh núi phía đông lao đến chính là hơn một ngàn kỵ binh hung hãn dũng mãnh! Phía đông, không phải là hướng chiến trường các nam nhân thôn Nạp Mộc A chạy tới sao? Chẳng lẽ Trát Tây Lăng Thổ cùng mọi người đã Nàng gắt gao cắn môi dưới, kiên cường nuốt tiếng khóc thầm muốn tuôn ra vào lại yết hầu. Đầu chôn thật sâu vào trong đầu gối, mặc cho nước mắt mãnh liệt tuôn rơi, thấm ướt dính bản lên đầu gối, chỉ cảm thấy toàn bộ mơ mộng đều bị giẫm nát dưới vó ngựa.

Hiện nay nàng đối với Trát Tây Lăng Thổ bắt đầu sinh ra hào cảm, còn chưa phải là yêu, nhưng nam nhân này chính là người duy nhất trong hai mươi năm qua yêu nàng không tiếc thứ gì. Nếu hắn đã chết, nàng làm sao có thể không đau buồn? Sự che chở nửa năm qua, những buổi tối ở chung thân mật, từng câu từng chữ của lời thề chân thành xâm chiếm toàn bộ tâm trí nàng, hóa thành nước mắt rơi xuống.

Thời gian qua giống như đã thật lâu, cũng giống như mới chỉ trong chớp mắt, tiếng vó ngựa dồn dập từ nhỏ thành lớn, lại từ lớn biến thành nhỏ, cuối cùng dừng lại.

Bên trái, tiếng bước chân nặng nề không ngừng, theo đó là tiếng binh sĩ quát mắng cùng tiếng roi da xé không khí phát ra. La Chu thất thần mà nghiêng đầu nhìn lại, tầm mắt mờ lung nhìn bãi đất trống bên trái có mấy trăm thanh niên trai tráng bị đẩy vào. Hai tay bọn họ đều bị dây thừng trói ở sau lưng, đại đa số nam nhân trên thân còn mặc giáp mỏng, có mấy nam nhân mặc giáp dày, trên trán, thân mình còn in nhuộm vết máu đỏ sạm loang lổ.

Nước mắt tuôn ào ạt dần dừng lại, nàng dùng ống tay áo xoa xoa mắt, nhận thấy bên trong có vài chục nam nhân thôn Nạp Mộc A, nhưng chủ yếu là nam nhân thôn khác nàng chưa từng gặp qua.

Không có! Không có! Nàng không thấy gương mặt nam nhân Trát Tây nào! Trát Tây Lăng Thổ cùng mọi người. Là chết trận? Hay là. Trốn thoát? Hoặc là xen lẫn trong đám tù binh mà nàng không nhìn thấy? Trong lòng tuyệt vọng bị thương xuôi ngược không yên, bắt đầu có một chút hy vọng. Nàng di chuyển thân thể một chút, dấu điểm thân ảnh ở phía sau nữ nhân bên phải, cố gắng mà tìm kiếm.

"Vương, đã sẵn bắn tận hứng sao?"

Trong đoàn người hỗn độn, nàng nghe được có tiếng nam nhân ở phía trước cung kính hỏi han.

"Hừ, nghe theo lời nữ nhân đó nói, hai lãnh chúa đều đều mang dân binh giao chiến ở trong thung lũng khe núi đông." Đáp lại là tiếng nam nhân trầm mạnh, mang theo đầy từ tính, trong giọng điệu lạnh lùng cứng rắn thoảng qua ý cười khó nói nên lời, "Trừ bỏ tế phẩm, còn có thể bắt được chút ít tù binh, cũng có thể nói là không quá mức nhảm chán."

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Một Vị Vương Giống Như cầm Thú

Wương?!

Thanh âm trầm mạnh như tiếng Tàng ngao dồn nén gào rú, giọng điệu lạnh lùng cứng rắn thoảng qua ý cười kia chính là của người thống lĩnh cao nhất của đội kỵ binh — một vị vua?! Là hắn dẫn binh tập kích lúc Trát Tây Lăng Thổ và mọi người đang chiến đấu kịch liệt, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cũng là hắn chỉ huy cấp dưới tập kích thôn Nạp Mộc A từ phía sau?

Nữ nhân đứng đây trên đồng cỏ trống, tiểu hải tử cùng lão nhân cũng có rất nhiều người không phải người trong thôn Nạp Mộc A, đủ để hiểu rằng đội

quân này tập kích không chỉ riêng thôn Nạp Mộc A.

Cướp đoạt tài sản, bắt cóc nữ nhân, bắt giữ lão nhân cùng tiểu hài tử, giam cầm thanh niên trai tráng làm tù binh, hành vi này cùng cường đạo đại gian đại ác thời xưa có gì khác nhau?! Chỉ có điều là một tên trùm thổ phi cũng có thể tạo ra được một kỵ binh nghìn người nhanh nhẹn uy dũng lại nghiêm chỉnh đến như vậy được sao?

Tiếng vó ngựa tuy đã dừng lại, nhưng sát khí giá lạnh xung quanh so với lúc trước không biết nồng đậm hơn gấp mấy trăm lần. Nàng không dám quay đầu nhìn xung quanh, chỉ có thể liếc mắt nhìn coi một chút đã thấy hơn phân nửa nhóm kỵ binh đã vây quanh nơi này chặt như nêm cối. Đừng nói là người, chỉ sợ ngay cả ruồi bọ cũng trốn không thoát đi.

Mồ hôi lạnh một lần nữa tuôn ra như suối, thấp ướt áo bông bên trong. Tim đập thình thịch, rồi loạn mà thất nhanh lại. Từng tế bào trên cơ thể đều tràn ngập sợ hãi, thu hồi lại ánh mắt tìm kiếm Trát Tây Lăng Thố đã khóc đến vừa nháp lại vừa đau, cẩn thận mà nhìn qua khe hở mái tóc về phía trước. Nàng muốn nhìn xem kẻ làm cho người ta thống hận, vì vương làm cho người khác khiếp sợ hành động như giặc cướp này rốt cuộc bộ dáng dữ tợn đến nhường nào.

Phía trước đã không còn dấu vết con ngựa nào, nàng đầu tiên là nhìn thấy một đôi giày da màu đen đế bằng có thêu hoa văn sư tử cùng một chữ "卐" (chữ vạn), cạnh bên ống giày cao đến đầu gối được khâu vào hai hàng đinh bạc, phía mép ống được khâu một hàng đá lục tuyền nhỏ cùng chỉ vàng. Bên ngoài ống giày cùng trên ống quần có dính nhiều vết máu, bên ngoài áo bào màu đỏ thẫm là áo giáp Liễu Diệp màu đen, ánh sáng đen lạnh lẽo, nồng đậm mùi máu tanh.

Tầm mắt hướng lên trên dừng lại ở đại đao đeo bên trái thắt lưng. Vó đại đao màu ô kim (vàng đen) được bao quanh bởi bông hoa sen mười sáu cánh gồ lên, trung tâm của bông sen tinh xảo tuyệt luân kia chính là một hình đầu lâu trắng xám trông rất sống động. Mỗi một ánh mắt của đầu lâu đều được khảm ngọc bích, phản chiếu rực rỡ dưới ánh mặt trời, trong sự xa hoa lộ ra sự cổ quái thần bí, dường như muốn tỏa ra sát khí mà quỷ thần thiên diệt địa, cắn nuốt linh hồn.

La Chu không biết tại sao chính mình lại quan sát cây đao cẩn thận, kỹ càng đến vậy? Giống như có một loại năng lượng đáng sợ nào đó thu hút tầm mắt của nàng, làm cho nàng không rời ra được. Chỉ có thể yên lặng không ngừng ngắm nhìn thanh đao, giống như muốn nhìn xuyên qua vỏ vào bên trong để thấy được lưỡi đao nhuộm máu, nhìn thấy vũ trụ hắc ám ở sâu trong ánh mắt ngọc bích của hình đầu lâu.

"Dẫn tế phẩm tới đây." Giọng nam nghi ngờ là cường đạo vương hờ hững nói.

"Tuân mệnh, vương."

Sau tiếng cung kính, là tiếng quát lớn nghiêm nghị cùng một loạt tiếng bước chân nặng nề hỗn độn.

"Ta liễu mạng với ngươi!"

Bỗng nhiên, một tiếng rống giận thê lương đến xé rách cổ họng phá vỡ không gian, cũng đánh thức thần trí đang nhập ma của La Chu. Nàng phút chốc phản ứng ngẩng đầu nhìn lại, thấy được một màn khủng bố mà vĩnh viễn cũng không có cách nào quên được.

Một nam nhân trẻ nhanh nhẹn mặc giáp da hai tay bị trói như sư tử bị thương mà mãnh liệt lao tới nam nhân mặc giáp Liễu Diệp, nhưng chỉ thấy nam nhân mặc giáp kia không tránh không né, chỉ vung cánh tay trái lên nhẹ nhàng, giống như là đuổi đi ruồi bọ đáng ghét, tựa như phe phẩy cành liễu mà vung lên——

Một cái đầu người bay lên cao, một khối thân hình ngang tàng suy sụp rồi ngã xuống, máu tươi như suối mà phun đầy trời.

"Rống——"

Cùng với tiếng thú gầm sung sướng, một đạo thân ảnh mạnh mẽ tao nhã cấp tốc nhảy lao ra, đem chiếc đầu ở giữa không trung đang rơi xuống ngậm ở trong miệng xong lập tức quay về chỗ cũ, giống như hưởng thụ một miếng thịt tròn ngon miệng mà gặm cắn liếm ăn.

"Rống—— rống——"

Lại là âm thanh thú rú lên sung sướng hưng phấn, thân hình không đầu trên mặt đất kia bị vài bóng thú chạy tới vây quanh. Tức khắc, tiếng thú gầm gừ trầm thấp vui thích, tiếng răng nhọn xé rách thịt nhấm nuốt không ngừng chui vào trong tai.

Ôm lấy cái đầu gặm cắn chính là một con báo tuyết khỏe mạnh, vây lấy cắn xé thân thể cũng là một con báo tuyết khỏe mạnh cùng ba con ngao Tạng màu bạc thân mình không lồ như lửa. Một cái bóng không lồ màu nâu kêu lên thê lương rồi từ trên không trung đáp xuống, mổ lấy một miếng thịt rồi bay lên nóc nhà. Trên nóc nhà, còn có một bóng đen kiêu ngạo âm trầm đang đứng.

Ở thảo nguyên rộng lớn như vậy lại có "dịp may" tận mắt thấy một màn tù binh lâm vào yên lặng tử vong, kiềm nén tiếng khóc nức nở, tất cả rên rỉ thống khổ trong đầu phút chốc đều biến mất.

Sức mạnh phải lớn tới cỡ nào mới có thể nhẹ nhàng vung tay lên đã làm cho một cái thanh niên khỏe mạnh đầu bay ra ngoài? Phải tàn nhẫn lãnh khốc đến thế nào mới có thể làm ra loại hành vi giết người hủy xác khủng bố như vậy?

La Chu hiện tại hiểu được, thì ra một người khi hãi hùng đến cực điểm thì không thể hét nổi. Giờ phút này, miệng nàng há hốc, cổ họng mềm mại nay lại cứng nhắc không phát ra nổi một chút run rẩy. Mắt mở lớn đến phát đau, làm sao cũng không chớp mắt được một cái, chỉ có thể gắt gao mà nhìn một

màn trước mắt làm cho người ta sợ hãi, đem toàn bộ sự việc vừa rồi in sâu vào trong đầu.

Xác chết máu chảy đầm đìa, xương cốt trắng như tuyết, báo tuyết cùng ngao Tạng cắn ăn thật nhanh, kèn kèn thường thức thịt xác chết, không thứ nào là không khiêu chiến giới hạn thần kinh của một người xuyên qua từ một quốc gia hòa bình như nàng. Nhưng những thứ còn còn không phải điều đáng sợ nhất, làm cho người ta kinh hãi hơn chính là nam nhân nhẹ nhàng mà khua tay trái lên.

Thân hình mặc giáp Liễu Diệp cao ngoài hai thước so với nam nhân cao nguyên bình thường thì có vẻ phá lệ dũng mãnh, da thịt một màu đồng cổ, nổi bật lên một màu đỏ sẫm đặc biệt của người cao nguyên. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, bên dưới màu đen thô rậm là đôi mắt nâu uy nghiêm sắc bén, lạnh nhạt tàn nhẫn. Chóp mũi hơi cong (khoằm) xuống, sống mũi thẳng tắp như sống đao. Đường môi rõ ràng, cánh môi dày không hiện lên hấp dẫn, ngược lại lộ ra sự ác liệt tuyệt tình cùng kiêu ngạo, chiếc cằm chẻ càng làm tăng thêm sự cứng rắn nam tính.

Hắn không đội mũ, mái tóc xoăn nâu đậm xõa hỗn độn rối tung trên vai, nhưng hai bên tết mấy bím tóc nhỏ tinh tế, dùng mấy vòng khuyên bạc khắc hình đầu lâu khảm ngọc bích tinh xảo buộc lại. Tai trái không giống như nam nhân thảo nguyên bình thường đeo một cái khuyên tai thật to, mà mang một viên hồng ngọc cỡ hạt đậu tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, trên dưới toàn thân hắn chỉ có duy nhất đồ trang sức màu đỏ kia, giống như là một nốt rồi đỏ son.

Hắn ước chừng đã hai mươi, chân tùy ý mà đứng tại chỗ, lại giống như đỉnh thiên lập địa, sừng sững không thể lay động, toàn thân ngoài sự uy nghiêm cao quý không thể xâm phạm, còn tràn đầy sát khí máu tanh làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn lên mặt nam nhân dính sền sệt máu nạn nhân. Trong đầu cũng đờ trống rỗng của la Chu chậm rãi hiện ra những gì mà Vương Tất Khúc Mỗ kể về một nhân vật mơ hồ lại sâu xa khó hiểu.

". Dân chúng Cổ Cách đối với Cổ Cách vương phi thường kính sợ, truyền thuyết nói hắn cùng Thổ Phồn vương Tùng Tân Kiên Bó vĩ đại mấy trăm năm trước giống nhau đều là con thiên thần. Trời sinh liền có thể gọi kèn kèn, chỉ huy báo tuyết. Thân hình hắn hùng tráng cường kiện như trâu đen hoang dã, ánh mắt uy nghiêm lợi hại như kèn kèn, khí lực đáng sợ như gấu, tốc độ so với báo còn mau lẹ hơn. Hắn so với sư tử còn muốn cao quý hơn, so với dã lang còn thêm phần tàn nhẫn, so với."

Lúc ấy, nàng còn thấy hoang đường buồn cười, cảm thấy người hắn nói không phải người mà là cảm thú hợp thể, cảm thấy người như vậy phải gọi là ma nhân? Chính là hiện tại xem ra truyền thuyết không hề sai, mà sai chính là người kiến thức nông cạn, thiếu kiến đa quái (người ít trải nghiệm ít kiến thức), tầm nhìn hẹp hòi như nàng!

Nam nhân trẻ trước mắt này càng nhìn càng không giống người, mà là giống cảm thú! Một kẻ khoác lên mình da người, là cảm thú quái vật do ác điều cùng mãnh thú dung hợp mà thành!

Làm cho người ta sợ hãi chính là cỗ khí thế uy nghiêm cao quý này, cảm thú dũng mãnh tràn đầy tàn khốc tinh lệ thế nhưng lại không phải cường đạo vương chiếm núi vào rừng làm cướp, mà lại là Vương của vương triều Cổ Cách có lịch sử thống trị hơn bảy trăm năm! Một vị Vương giống như "cảm thú".

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Trở Thành Nô Lệ

Giày da dừng lại, đứng vững vàng ở trước mặt La Chu.

Đầu của nàng bắt đầu lờ mờ xuất hiện những tiếng vo ve, trái tim đang đập mãnh liệt bỗng đông lại. Da đầu căng chặt đau nhức, cái đầu cúi thấp bị một bàn tay to mạnh mẽ cầm bím tóc kéo lên, thẳng tắp trước mặt hiện ra khuôn mặt nam nhân dữ tợn tục tăng lại không kém phần dã man dường như đã từng gặp qua. Gương mặt ngăm đen lây dính máu tươi làm cho nó càng thêm phần dữ tợn, thấp phần dã tính, mũi tanh chết chóc đậm đặc phả thẳng vào mặt.

Là hán, chính là nam nhân khủng bố đã dùng Ngao Tạng bắt giữ mình! Thì ra tất cả mọi thứ đều đã được định đoạt, không ngờ chính mình cuối cùng sẽ chết ở trong tay hán. Không! Nàng tuyệt sẽ không để bàn tay to đó thâm nhập vào trong thân thể, tuyệt sẽ không chết bị thâm khuất nhục như vậy! Nếu bị mang ra liên lập tức cắn lưỡi tự sát, hoặc là dùng dao Thụy Sĩ giấu trong giày tự cắt cổ, suy nghĩ tất cả các biện pháp mà tự chấn dứt sinh mệnh bản thân trước. Dân gian có nói người tự sát trọn đời sẽ không được luân hồi, nhưng nếu so sánh với việc bị móc ra bộ phận sinh dục lúc còn sống, nàng thà rằng chọn trở thành u hồn trọn đời không được luân hồi.

Ánh mắt nam nhân nhiễm màu đỏ máu tàn lạnh híp lại, hán cũng nhận ra nàng. Mối đột nhiên mở ra, về mặt lại một lần nữa toát ra chán ghét cùng khinh bỉ đối với nàng.

"Nữ nhân này, sao mặt ngươi càng ngày càng bẩn? Cả khuôn mặt đều dính máu." Hán tàn nhẫn mà buông đầu nàng ra, một cước đá nàng ngã lăn trên đất, khinh miệt nói, "Nữ nhân dơ bẩn này không xứng trở thành tế phẩm cho Pháp Vương tối cao." Mũi chân di chuyển, thân hình cao lớn rời khỏi tầm mắt nàng, đi qua phía bên phải.

Không xứng mới tốt! Không xứng mới tốt!

La Chu nửa quỳ trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị tóc rối bù che khuất. Sau khi trong cổ họng cứng đờ phát ra một tiếng rên kỳ lạ thật nhỏ, cái miệng nhỏ lúc này mới lặng lẽ không tiếng động mà thở gấp. Vai phải bị đá trúng đau không chịu nổi, nhưng nàng căn bản không bận tâm. Tuy rằng trong chỗ chết tìm được đường sống, thân thể cùng tinh thần của nàng cũng không có một chút buông lỏng nào, ngay cả há mồm thở dốc cũng không dám, sợ rằng âm thanh thở to sẽ làm cho binh sĩ đi tuần này sinh sát ý.

Nằm sát phía bên phải nàng chính là thi thể nữ không đầu làm cho người ta sồn tóc gáy, nhưng trong lúc này, nàng lại cảm thấy chỉ có ở gần khối thi thể này mới là an toàn nhất, vô hại nhất. Mũi tanh đến gay cả mũi, thi thể lạnh như băng, nhưng cũng vì dính vết máu nàng mới có thể may mắn mà đào thoát khỏi móng vuốt của tử thần, được tiếp tục hít thở không khí trong lành, được tắm mình trong ánh sáng mặt trời, tại sao nàng còn phải sợ nó?

Nàng đem mặt vùi vào bãi cỏ dính máu, đưa tay đè lên mặt đất thấm đầy máu tươi, cố gắng áp chế sợ hãi đang cuộn cuộn nổi lên, xúc động đến muốn khóc, tích tụ chút khí lực cùng dũng khí để có thể tiếp tục cố gắng sống sót.

Không bao lâu, ba nữ nhân trẻ ăn mặc sạch sẽ bị binh sĩ kéo ra từ trong đội ngũ. Các nàng khóc đến thê thảm, liều mạng giãy giụa, nhưng chỉ tiếc là sự phản kháng của họ quá nhỏ bé, cuối cùng vẫn là bị các binh sĩ kéo tuột quần, vô tình tàn nhẫn mà cắt xuống bộ phận sinh dục.

Hai mươi mấy tù binh quý tộc lúc trước toàn bộ đều chết thảm, trên đồng cỏ trống tù binh bình thường cũng có không ít người bị chặt đầu. Tế phẩm đã thu thập đầy đủ, nhưng thảm kịch cũng chưa chấm dứt ở đây.

Nam tù binh phàm là thiếu tay thiếu chân, bị thương tương đối nghiêm trọng đều bị đưa vào chỗ lao nhân cung tiểu hải tử ở bãi đất trống bên phải, nữ tù binh lớn tuổi hiển nhiên cũng bị đưa sang bãi đất trống bên phải.

La Chu từ nửa nằm bò dưới đất khó khăn ngồi thẳng dậy, chợt nghe có tiếng nam nhân quát to từ trên truyền xuống: "Đóng ấn cho tất cả các nô lệ được chọn!"

Đóng ấn cho tất cả các nô lệ được chọn?! Là dấu gì?

Nàng hoảng sợ mà nhìn mấy trăm cái gậy sắt bị những binh sĩ đưa vào trong đồng lửa, ở trong ngọn lửa đang cháy hùng hực, những cây thiết bổng dần dần biến thành đỏ hồng.

Khi cái đầu gậy biến thành đỏ bừng liền bị binh sĩ rút ra, mang hướng về đám tù binh nam bên trái. Những binh sĩ này dùng sức kéo tụt cổ áo bên vai phải của tù binh, đầu gậy sắt sáng hồng dán lên đầu vai hờ ra. Da thịt cháy khét toát ra làn khói mỏng, trên khoảng không đồng cỏ một lần nữa vang lên những âm thanh tru lên thống khổ. Lúc gậy sắt kia rời đi, trên đầu vai cườm trắng bỗng nhiên xuất hiện một chữ cái cổ có nghĩa là "Nó", quán xung quanh chữ cái là một đóa hoa sen mười sáu cánh kèm theo đầu lâu, đẹp đến kỳ lạ mà lại vô cùng thần bí.

Vô luận ấn kí kia có đẹp đến thế nào, nó vẫn là một dấu ấn nô lệ làm cho con người ta đánh mất hoàn toàn tôn nghiêm, một dấu ấn đem con người trở thành một thứ còn không đáng giá bằng súc vật.

Nhưng mà một màn giết chóc khủng bố tanh máu vừa diễn ra đã làm sụp đổ tất cả sự phản kháng cuối cùng còn lại trong lòng của các tù nhân, bọn họ đều lặng lẽ chấp nhận số mệnh để có thể tiếp tục sống sót trong thời loạn lạc này, trở thành những cái xác không hồn nhẫn nhục chịu đựng. Chỉ là một cái nô ấn mà thôi, chỉ là biến thành nô lệ mà thôi, dù sao so với kết cục bị tàn nhẫn giết hại thì đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Con kiến còn ham sống, huống chi là con người. Là một người sống một quãng thời gian dài trong xã hội hiện đầy dẫy công danh lợi lộc, La Chu cũng không có cái loại kiêu ngạo của con người lòng đầy tự trọng cùng khí tiết. Nàng rất sợ chết, vô cùng sợ chết. Trong suốt ba năm làm một lữ hàng gia, vì sống, nàng có thể đổi mặt rồi chiến thắng các loại khó khăn, phát ra một loại dũng khí khó có thể tưởng tượng được. mà trong tình huống nếu có thể sống sót, nàng cũng giống như đại đa số người bình thường thà chọn làm ngôi lạnh, còn hơn ngọc nát.

Trở thành nô lệ thật đáng buồn nhưng mất đi tôn nghiêm con người, lại có thể sống sót. Sống có thể thấy được trời xanh mây trắng, thấy hoa tươi cùng cỏ xanh, thấy núi cao cùng hồ lớn, thấy được mọi thứ trên đời, vô luận đẹp hay xấu, chỉ có thể sống mới có thể thấy được. Đời người ngắn ngủi mấy chục năm, nàng không thể giống như cha mẹ mình lãng phí trong mơ hồ hỗn độn, sớm lãng phí sinh mệnh quý giá.

Nhìn đến binh sĩ tay cầm gậy sắt đi tới phía mình, tim La Chu đập mạnh tới nỗi như muốn nứt ra, cả cơ thể mỗi một tế bào đều căng thẳng. Bên khoe môi hé ra một nụ cười khổ, cư nhiên vẫn là nam nhân đã bắt nàng, lại buông tha nàng khỏi kiếp trở thành tế phẩm, nàng với hán là có ——nghiệt duyên.

"Ta muốn tự tay mình in dấu ấn lên con mồi mà ta bắt được." Nam nhân nhẹ nhàng cười đi đến trước người nàng, bàn tay to tóm lấy vạt áo phải dùng sức kéo xuống. Xoẹt một tiếng, quần áo từ trong đến ngoài đều bị phá hư, lộ ra đầu vai sạch sẽ hoàn toàn bất đồng với khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy máu bầm. Da thịt trên vai mặc dù nổi lên nhiều vết xanh tím ứ hồng, nhưng lại có thể dễ dàng nhìn ra nó mềm mại nhẵn nhụi khác xa với những nữ nhân cao nguyên bình thường. Nam nhân dường như giật mình, thân thể đột nhiên khẽ đi động, che đi phía bên phải của nàng, gây sát trên cao không chút lưu tình ấn xuống.

Tại lúc nam nhân xé hư quần áo, La Chu liền nhắm thật chặt mắt lại. Nàng tình tường cảm thấy một cỗ nóng bỏng đến phá da thịt càng ngày càng ép sát, tiếp theo đó trên vai truyền đến đau đớn kịch liệt. Tâm thần liệt co rút lại, đôi mắt nhắm chặt mở ra thật to, răng nanh cắn xuống môi dưới, mười ngón tay túm chặt gấu áo.

Đau! Đau quá! Đầu vai như có hàng ngàn con dao nhọn ra sức mà cắt xả, đi sâu vào da thịt, nóng đau không thể chịu được này dường như kéo dài vô tận, tới tận xương cốt, chạm vào linh hồn. Tiếng da thịt cháy xèo xèo vang vào trong tai giống như tiếng xâu thịt dê đang nướng trên bếp, ngay cả mùi cháy sém cũng tương đối giống nhau. Quả nhiên, người cũng là một loại động vật.

"A ——"

Nàng rốt cuộc không khống chế được mà thống khổ kêu lên. Mồ hôi chảy xuống như suối, linh hồn giống như dây đàn căng chặt đột nhiên bị gãy, thân thể thừa nhận sự đau đớn đến không thể chịu đựng thêm được nữa, giống như lá vàng trước gió lung lay sắp rụng. Trước mắt xuất hiện từng vòng tối, trong đầu xẹt qua từng trận choáng váng, mắt dần chìm vào vực sâu u tối.

"Nữ nhân dơ bẩn, đau có thể kêu lên, hôn mê cũng chỉ có con đường chết."

Trong mê muội, nàng mơ hồ nghe được tiếng nam nhân thô lỗ cười ác độc, gây sát nóng áp sát đầu vai chậm rãi ly khai.

Chết?! Không thể được! Ánh mắt rã rời hơi hơi cứng lại, nàng liều mạng mà khóc mà gào, đem toàn bộ nỗi sợ hãi đọng hồi lâu trong cổ họng tận tình phóng thích, đem thần trí cận kề hôn mê quay về. Mười ngón tay buông ra gấu áo nắm chặt thành quyền, móng tay ra sức ấn tiến lòng bàn tay, gây cho chính mình một sự kích thích thông qua đau đớn.

Sát khí tanh máu bên người bay đi theo gió, bóng tối trước mắt lui dần, trong tầm mắt đầy sương mù mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng mặc giáp cao lớn. Nàng lạnh lùng nhếch miệng, vừa rồi có thể xem như quái vật khát máu này có ý tốt cảnh báo sao?

Đầu vai phải đau như thiêu đốt, nàng cố gắng quay đầu, không ngờ nhiên thấy được một bông hoa sen đầu lâu mười sáu cánh bao quanh chữ nô cấm dấu hiệu này cho thấy nàng, một người từ hiện đại xuyên qua nóc nhà cao nguyên, đã trở thành một nô lệ hèn mọn nhất, một nô lệ mặc cho người ta chà đạp.

Cuộc sống trở nên ngày càng gian nan. Nhưng nàng sẽ không chịu thua, một ngày nào đó, nàng sẽ hủy đi nô ấn này, chạy trốn tới một nơi an toàn, mỹ lệ mà một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

Vén lên bím tóc che lấp, bàn tay trái dính đầy máu cùng bùn đất thật cẩn thận mà tránh khỏi nô ấn sung đỏ cháy đen, đem da thịt đầy mảng xanh tím nhanh chóng lau sạch, rồi chậm rãi đem từng lớp từng lớp quần áo rách rưới kéo lên như cũ.

Cái khung bố nam nhân kia trong ngăn ngại nhắc nhở nàng không chỉ có mặt cùng tay, mà ngay cả cổ, cổ tay, đầu vai, tất cả những nơi dễ dàng lộ ra da thịt đều phải lau sạch.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bắt Đầu Cuộc Sống Nô Lệ (1)

Ánh sáng mặt trời rực rỡ nhuộm đỏ một góc trời, sắp tới hoàng hôn rồi.

La Chu hoảng hốt nhìn xuyên qua bãi cỏ, mắt khô khóc sưng đỏ đến phát đau, không chảy ra nổi một giọt nước mắt.

Hai cổ tay của nàng bị dây thừng trói lại, gần sát bên cạnh là hai nữ nhân không quen biết, trên lưng còn có một nữ nhân khác, tổng cộng sáu nữ nhân bị chồng úp sắp xuống lưng một con trâu khỏe mạnh và dùng vải thô buộc cố định lại.

Ở trên bãi cỏ của thôn Nạp Mộc A, đều là dấu vết nam nhân cùng nữ nhân té xỉu bị giết chết, còn nô lệ thanh tỉnh thì bị trói hai tay lại. Gần một trăm nam nữ nô lệ bị gom lại thành từng đồng buộc trên lưng trâu như buộc hàng hóa vận chuyển.

Không biết có phải khát vọng tanh máu đã đạt tới thỏa mãn hay không mà Cổ Cách Vương cảm thấy không có xuống tay với lão nhân, tiểu hài tử, nam nhân thương tật cùng nữ nhân lớn tuổi. Chỉ xua tay một cái, cả trăm con kèn kèn đang đậu trên nóc nhà và lũ chó Ngao hung tàn liền cùng nhau hưởng

dụng những xác thịt trên mặt đất. Một màn đặc sắc ác diệu mãnh thú dùng bữa khiếp đảm linh hồn cùng cực kỳ bi thảm, may mà những người lớn có thể tự do hoạt động ngồi vây quanh thành một vòng, đem những đứa nhỏ đang khóc thét ôm thật chặt vào ngực, làm cho nàng ở trong địa ngục cuối cùng có thể thấy được một tia tình thân ấm áp.

Hôm nay, nàng đã vượt qua sự sợ hãi cùng đau đớn mà trong suốt hai mươi năm sống trên đời nàng chưa bao giờ từng trải qua, ngoan cường chống đỡ trước cảnh chém giết khủng khiếp như dưới địa ngục. Nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, những hình ảnh khủng bố thể thảm lại lần lượt hiện lên trong đầu, tiếng gào thét thể lương quanh quẩn không dứt bên tai.

Ở xã hội hiện đại sau khi có tai họa xảy ra, chính phủ sẽ phái bác sỹ tâm lý đến làm công tác tâm lý đối với những người sống sót. Mà nàng, chỉ có thể dựa vào ý chí của bản thân. Liên tục hai ngày, nàng không ngừng mà tự thôi miên chính mình. Quên đi, quên đi, kia chỉ là một con ác mộng, một bộ phim kinh dị nhất, con đường sau này của nàng còn rất dài, còn rất nhiều điều tốt đẹp đang chờ đón nàng. Mặt trời chiếu sáng rực rỡ trên nóc nhà cao nguyên, trời xanh mênh mông, mây trắng mềm mại như bông, núi tuyết thanh khiết mà thần thánh, những dãy núi nhấp nhô, thảo nguyên xanh biếc đầy hoa, hồ nước trong veo ngọt mát, bò dê chạy khắp nơi trên đồng cỏ, hoa Cách Tang đang nở. Nàng muốn đi tìm Trát Tây Lăng Thổ, muốn cùng hân sinh con, trải qua cuộc giông gia đình ấm áp bình thân. Nàng muốn đến Trung Nguyên cổ đại, nhìn xem lịch sử nơi đó có gì thay đổi, xem nơi đó đang ở thời đại nào, muốn tìm hiểu xem nếu như sau khi nàng mất đi Trát Tây Lăng Thổ, có thể một lần nữa tìm được một nam nhân giống như trong tiểu thuyết vậy ôn hòa nhu ngọc, ngay thẳng như trúc yêu thương chính mình hay không. Nàng mặc sức tưởng tượng đến rất nhiều điều tốt đẹp, như muốn dùng nó để an ủi trái tim đang xuất hiện bóng ma thật lớn kia.

Hai ngày qua, cách trấn an tâm lý như vậy dường như có chút ít hiệu quả. Ít nhất, hình ảnh khủng bố kia đã trở nên mơ hồ, tiếng la thảm thiết bên tai cũng nhỏ đi nhiều, buổi tối nàng đã có can đảm nhắm mắt đi ngủ. Hoạt động một chút khoe miệng cứng ngắc, sau khi La Chu thở dài một tiếng, lại cố gắng hít vào một hơi, ngũ quan thanh tú lại một lần nữa khó chịu mà nhăn lại thành một khối.

Kiên trì hai ngày, cuối cùng vẫn là quen với việc vì xóc nảy mà ói ra, ngay cả mặt vàng cũng phun ra. Mỗi khi ói xuống đồng cỏ, có chút dính lại ở trên da trâu, lại có chút dính lại ở trên người. Mùi chua thối, mùi máu tươi, mùi bùn, mùi cỏ, hơn nữa còn có mùi tanh trên người nữ nhân bên cạnh, tất cả hợp thành một mùi làm cho người ta giãy vò sống không được chết không xong, chỉ hận nàng lúc này có muốn ói cũng ói không ra.

Nàng hai ngày liên tục đều cùng sáu nữ nhân ở cùng một chỗ, vừa bị áp hai bên lại bị đè ở trên lưng. Làm đệm lót trên lưng trâu, lưng chịu đè ép, hai bên sườn bị kẹp chặt. Loại đè ép nóng bức cùng với xóc nảy, bộ ngực có biến dạng hay không đã trở thành chuyện nhỏ, quan trọng hơn là hô hấp, với nàng mà nói chuyện đó trở nên vô cùng khó khăn cùng nghiêm trọng. Có lẽ nàng phải tiếp tục chống đỡ, bằng không chỉ có một con đường chết.

Trong suốt hai ngày qua, các nô lệ chỉ có buổi tối mới được nghỉ ngơi mới được các binh sĩ thả xuống khỏi lưng trâu. Tới gần nguồn nước nghỉ ngơi, giữa các nô lệ không có một chút trao đổi, có thể tự mình lấy nước uống, nhưng thức ăn chỉ có xương trâu hoặc xương dê có dính chút thịt mà các binh sĩ gặm xong ném ra. May mà đội quân này có hơn một ngàn người, nô lệ chỉ có gần bốn trăm, hơn nữa sức ăn của quân nhân lại lớn, xương cốt ném ra coi như cũng nhiều, thời gian các nô lệ bị đói cũng không tính là lâu, thế nên mới không có xuất hiện tình huống có người đói quá độ mà tranh đoạt xương cốt. Xương tuy nhiều, nhưng bị những binh sĩ như lang như hổ gặm xong, trên xương dính lại làm sao có thể đủ để no bụng? Cùng lắm chỉ có thể giữ lại cái mạng hèn thôi.

Buổi tối, các binh sĩ ngủ trong lều, mấy trăm nô lệ lại nằm co quắp cùng trâu dê dựa vào sườn ẩm lạnh nhau trên cao nguyên tối đen. Bốn phía là hơn trăm binh sĩ mang đao thay phiên trông coi, ai cũng trốn không thoát. Sáng nay lúc khởi hành, có mười nô lệ không chịu đựng được đói khát cùng rét lạnh, bị trở thành đồ ăn cho báo tuyết, chó hoang cùng kền kền.

Đây chính là cuộc sống nô lệ, ti tiện như súc sinh. Không, phải nói là ngay cả súc sinh cũng không bằng. Ít nhất, súc sinh có chỉ số thông minh thấp, không thể suy nghĩ, sống đơn giản, không hiểu thế nào là khuất nhục. Cho nên nếu một nô lệ muốn sống thật tốt, nhất định phải đem chính mình trở thành súc sinh hạ hạ đẳng, thành chó, thành trâu, thành dê.

Trở thành nô lệ có bốn con đường để chọn, phải trở thành giống như súc sinh chịu khuất nhục mà lặng lẽ sống qua ngày, hoặc chịu nửa đường bất hạnh bị tra tấn mà chết thảm, hay thuận lợi trốn được rồi sống sợ hãi chui rúc như chuột, cuối cùng chính là đứng dậy đấu tranh. Cứ nhìn lịch sử từ trước tới nay, các nô lệ cho dù khởi nghĩa có thể nhất thời giành được thắng lợi, chỉ cần cả xã hội còn đang trong giai đoạn lạc hậu, như vậy kết quả cuối cùng nó vẫn là nô, vĩnh viễn đều không có cơ hội xoay người. Vương triều Thổ Phiên không phải là do nô lệ khởi nghĩa mà sụp đổ sao? Vậy sau khi sụp đổ thì sao? Xã hội rối loạn mấy trăm năm, cuộc sống nô lệ vẫn tồn tại vẫn bị thảm ti tiện như trước.

La Chu dùng hết sức hít vào một hơi không khí ghê tởm vẫn đục. Nàng không muốn làm nô lệ cả đời, nàng lựa chọn trốn đi. Chỉ cần tìm được thời cơ thích hợp, nàng liền lưu vong đến Trung Nguyên đi. Đương nhiên, trốn chạy cũng chính là đùa với tính mạng của chính mình, trước khi có thời cơ chắc chắn, nàng sẽ thành thành thật thật mà đóng vai một nô lệ ti tiện ngoan ngoãn giống như một con chó ngoan nghe lời chủ.

Trâu đen dưới thân chợt dừng lại, nàng nghe được khẩu lệnh binh sĩ truyền cho nhau chuẩn bị hạ trại nghỉ ngơi.

Cuối cùng.Cuối cùng lại chịu đựng qua một ngày nữa. Nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm thật dài, may mắn nữ nhân trên lưng hôm nay không có nặng giống như hôm qua, bằng không hiện tại nàng chắc chắn đã bị ép mất nửa cái mạng. Mặc cho binh sĩ túm chính mình xuống từ trên lưng trâu, giống như quăng một con chó đáng ghét mà ném xuống đất phịch một tiếng, miệng không nhịn được rên lên một tiếng. Cũng may quần áo trên người khá nhiều, hơn nữa cây cỏ trên mặt đất tuy khô vàng nhưng vẫn còn có chút mềm mại, ngã xuống cũng không phải quá mức đau đớn.

Nàng chậm rãi vận động, từng chút từng chút mà giãn thân thể ra. Cả người mỗi một bộ phận, từ các đốt ngón tay đến mỗi đốt xương đều đau đớn không chịu nổi, thật muốn nằm ngủ luôn trên mặt đất. Nhưng không thể được nha, nàng không thể làm vậy, một khi thuận theo sự khát cầu yếu đuối trong lòng, sẽ không thể quay đầu lại, thân thể sẽ trở thành đồ ăn ngon cho nhóm súc sinh. Nàng không biết trên đời này rốt cuộc có tồn tại linh hồn hay không? Cho dù có, thân thể của nàng cũng không phải đang nằm trong bệnh viện ở thế kỉ 21, không có khả năng sau khi chết sẽ có cơ hội quay trở về cơ thể khác.

Sinh mệnh, đối với nàng mà nói, là vô cùng quý giá. Cách Tang Trác Mã bị bắt hay đã chết, Trát Tây Lăng Thố trên chiến trường sống hay chết, già trẻ nhà Trát Tây sống hay chết, nói nàng vong ân phụ nghĩa cũng được, nói làng lang tâm cầu phế, vô tình bạc nghĩa cũng được, nàng thật sự không có dư thừa tình lực (tinh thần và thể lực) để bận tâm hay đau thương, nàng chỉ có một tâm niệm duy nhất đó là —sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bắt Đầu Cuộc Sống Nô Lệ (2)

Cổ tay bị dây thừng thô to buộc chặt để lại một dấu đỏ vòng quanh cổ tay, La Chu cố gắng cử động, theo một đám nữ nhân chậm rãi đi tới bên bờ sông. Đứng thẳng đi rất tiêu hao thể lực, dùng tứ chi bò sát như vậy mới có thể giữ được thể lực.

Đi tới bờ sông, khi đôi môi khô nứt chạm tới được nước sông lạnh lẽo, đại não có chút mơ màng trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Cho dù cổ họng đã ở gần nước thế này, nàng cũng không thể không có kỵ mà uống ừng ực, nàng sợ nước lạnh sẽ làm cho dạ dày trống rỗng co rút lại. Ấn ký nơi đầu vai còn chưa hết đau nhức, nàng cũng không muốn có thêm một cơn đau dạ dày nữa. Nhờ trời phù hộ, kì kinh nguyệt cũng vừa qua, bằng không ở trong hoàn cảnh gian nan khốn khổ này sẽ thành tai họa gì nữa không biết.

Ngậm nước lạnh trong miệng một lát, mới từ từ nuốt vào. Chờ đến lúc uống xong nước, cả khoang miệng đều lạnh đến chết lặng. Nghiêng đầu xem xét doanh trại cách đó không xa, lửa trại đã được đốt lên, trâu dê đã giết được mấy con, không bao lâu, sẽ có xương cốt, mà dạ dày trống rỗng của nàng đã réo gào mau chóng đỡ không nổi.

Nằm ghé bên bờ sông, nàng lén lút hái một chút rau dại còn mang một chút màu xanh, mà nhét từng chút vào trong miệng. Rau dại mùa thu đã sớm mất đi sự tươi mới nhiều nước của mùa xuân hạ, hương vị trong miệng vừa đắng lại vừa chát, so với nhai cỏ khô còn khô hơn, nàng nuốt từng ngụm tựa như nuốt vào một chuỗi huyết lệ chua cay, lại giống như lưỡi dao từng đợt cứa vào cổ họng. Nàng cũng thuộc họ nhà khí, không phải đồ ăn nên là các loại hoa quý linh tinh như đào hay sao? Có sao lại miễn cưỡng cướp đoạt độc quyền ăn cỏ của trâu, dê, ngựa cơ chứ?

Một bên cố gắng nhai nuốt, một bên suy nghĩ miên man mà tìm niềm vui trong nỗi khổ. Dần dần, dạ dày được rau dại cùng nước lấp đầy trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

Phải cảm ơn cha mẹ đối xử lạnh nhạt qua quyết với nàng trong suốt một thời gian thật dài, đem nàng bồi dưỡng thành một người tâm địa ích kỷ bạc bẽo đến thế này, làm cho nàng có thể nắm được thì cũng có thể buông được (dám đưa ra quyết định, hành động dứt khoát), có thể kiềm chế cảm xúc bản thân, không dễ bị tình cảm ràng buộc, không trở thành người lượng thiện có thể vô tư mà hi sinh vì người khác.

Cảm tạ ba năm sống lữ hành cùng nửa năm sống trên cao nguyên, làm cho nàng có được ý chí cứng cỏi, thể lực khỏe mạnh cùng năng lực sinh tồn nơi hoang dã.

Khi bị đắm chìm trong mồ hôi lạnh, khi sợ hãi, đau đớn cùng đối rét hành hạ, nàng không những không chết, ngay cả cảm mạo cũng chưa mắc. Sự dũng mãnh này có thể chứng minh được một khi con người có ham muốn sống mãnh liệt, sẽ kích thích ra một loại tiềm lực kỳ diệu.

Xuyên qua nước sông mát lạnh, mơ hồ có thể thấy được cá nhỏ đang bơi ở sâu dưới đáy. Cá này lưng đen bụng trắng, trên người ít vảy hoặc không có vảy, hình dạng có chút giống với cá Pollock sống ở sông Yalu. Thôn Nạp Mộc A là nửa làm nông nửa chăn nuôi, mọi người có tập tục đem tiểu hải tử chết non ném vào trong nước thủy táng, hơn nữa cho rằng cá là họ hàng của Long Thần, gần như không ăn cá.

Bọn họ mặc dù không ăn nhưng cũng sẽ không ngăn cản người khác ăn, có khi nàng dùng kim khâu đốt nóng bẻ cong làm móc câu, xuyên vào một cái gậy lớn, trước bắt một con cá nhỏ, dùng dao nhỏ cắt một miếng thịt nhỏ làm mồi để câu cá. Đừng thấy công cụ đơn sơ, mỗi lần đều có thể dễ dàng câu được cá. Lúc thời tiết nóng bức, không cần cần câu, trực tiếp dùng tay bắt cá cũng đặc biệt hiệu quả. Bất quá vì không muốn người trong thôn xem nàng giống như người ngoài hành tinh, nàng dùng hết khả năng mà hạ thấp khả năng bắt cá, cho dù bắt cá cũng là giấu diếm mang về trong phòng, lẹ lẹ luồn ăn. (Cái này có gọi là ăn mảnh không ta)

Loại cá trên cao nguyên này đun nấu tuy rằng hơi mất thời gian một chút, nhưng thịt vô cùng tươi mới, canh cá nấu ra hương vị cũng hết sức ngon miệng. Lúc việc sinh tồn trở nên vô cùng khó khăn, nàng cũng không sợ động chạm đến kính ngưỡng thân linh, cũng không sợ người ta nói cá này ăn thì thể người mà lớn lên. Dù sao đã trải qua một lần tiêu hóa, nàng ăn cũng không phải thịt người. Huống chi nạn đói trước mắt, việc cha mẹ dùng con cái để đổi lương thực cũng nhiều lắm, trong rừng Amazon cho đến tận hiện đại cũng không hề ít họ lạc nguyên thủy có tập tục ăn thịt người. Aizz, nếu nô lệ được phép câu cá thì nàng đã không suy bại đến nỗi phải ăn rau dại, gặm xương thừa.

Trong lúc miên man suy nghĩ, thời gian bất tri bất giác trôi qua, phía sau bỗng nhiên truyền đến từng đợt xôn xao. Nàng quay lại nhìn, thì ra là mấy chục binh sĩ đem xương ăn xong chuyển qua đây.

Rất nhiều nô lệ giống như phát điên bỏ nhào tới đồng xương, hi vọng có thể chọn khối có nhiều thịt một chút, việc cướp đoạt thức ăn so với hôm qua có vẻ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

La Chu âm thầm thờ dài, một người cao 1m62 như nàng ở vùng đồng bằng không tính là thấp, nhưng lưu lạc đến cao nguyên cổ đại này liền thành loại tàn phế yếu kém. Trên người thịt mặc dù không ít, nhưng khung xương lại quá mức nhỏ, dựa vào thân thể này sao có thể tranh đoạt với dân bản xứ đối khát đến phát điên.

Nàng cũng không muốn uống phó khí lực, chậm chậm mà đi tới. Nghe nói bò sát là một trong những phương pháp vận động tốt nhất, xã hội hiện đại khởi xướng việc mỗi người đều nên bỏ ra một chút thời gian trong ngày để dùng tứ chi mà thực hiện vận động bò sát, tăng cường sự hài hòa thân thể, giảm bớt áp lực cho cột sống. Vì cái gì mà phụ nữ lười người lại khó sanh hơn động vật giống cái? Đó là vì nhân loại đứng thẳng mà đi, kết quả làm xương chậu phát sinh thay đổi. Nàng đi như vậy, coi như là hưởng ứng vận động đường sinh ở hiện đại đi.

Nô lệ ôm chỗ xương giành được giống như vật trân bảo, gắt gao ôm lấy trốn vào một góc một mình gặm ăn. Còn những người nô lệ vô năng giống như La Chu cô găng mà tìm kiếm trong đồng xương tàn còn lại, hoặc là ngồi ở bên cạnh đồng xương đối khát thất vọng âm chờ đột phát xương kẻ tiếp.

Một đồng xương bên này, chỉ còn lại mấy cục xương trụi lủi, không còn chút gì để gặm; đồng bên kia, chỉ còn lại một đúm xương nhỏ bị nhai ra bã, cầm đều cầm không xong; bên trái một đồng nữa La Chu tìm đồng này đồng kia, cuối cùng ở trong một đám cỏ dại dài may mắn mà lục được một cục xương cổ dê còn dính thịt đỏ. Cũng không biết bị ai đá một cước tới trong bụi cỏ, thế nhưng không bị ai phát hiện. Vận khí của nàng cũng thật không tồi, loại xương cổ dê này là khó gặm nhất, nên thịt lưu lại cũng tương đối nhiều.

Nhặt lên miếng cổ dê, dùng ống tay áo lau qua loa ít cây cỏ dính phía trên, cẩn thận dùng móng tay móng thịt da còn dính lại ra, không chút lãng phí mà bỏ vào miệng. Khi thật, hai mươi năm, từ lúc nàng có trí nhớ đến giờ cũng chưa từng quý trọng thức ăn đến như vậy, ăn sạch sẽ gấp mấy lần so với ăn mày cùng người điên, tiếc là cũng không có ai đến khen ngợi phẩm chất tốt đẹp nàng thật vất vả lắm mới hình thành được.

Của nợ, cũng không biết ăn phải nước miếng của tên mồm thối nào, ngăn vạn lần không cần có vi khuẩn gây bệnh gì nha. Cô họng co rút ghê tởm một trận, nhưng vẫn không thể cưỡng rắn mà ngừng gặm được. Lúc này nàng hâm mộ nhất chính là lão hồ và sư tử, lưỡi vừa dài lại vừa dày, liếm nhẹ một cái, có thể liếm sạch sẽ mọi góc ngách trên xương cốt, tuyệt không cần cố sức, tuyệt không lãng phí, thật sự là rất tốt nha!

Một miếng cổ dê nhỏ nhỏ vẫn chưa đủ, nàng còn phải tiếp tục tìm kiếm xương tiếp mới được. Bỏ lại miếng cổ dê, nàng lần thứ hai di động tứ chi, bắt đầu triển khai hành trình tìm xương.

Đi được vài chục bước, phía trước bỗng bị một đôi giày da cản lại. Nàng thuận theo đôi giày da chậm rãi ngừng đầu lên nhìn, một người nam nhân cao lớn đang cúi đầu nhìn nàng từ trên cao.

Giữa trời chiều u ám, khuôn mặt nam nhân ngược với ánh sáng, ngũ quan cùng vẻ mặt đều không thấy rõ, thứ có thể thấy rõ ràng nhất chính là đôi mắt đang lóe ra ánh sáng lạnh lẽo tàn nhẫn, giống như mãnh thú trong đêm rình cắn người, không hổ là binh sĩ của cầm thú Vương. Ở trong tay phải của nam nhân là một miếng xương sườn dê còn đầy thịt, bóng nhảy, tản ra mùi thịt nướng thơm mê người.

Trong miệng bỗng chảy ra một lượng lớn nước bọt, một dải dịch nước miếng không có dấu hiệu báo trước mà rơi oạch một tiếng, từ bên mép chảy xuống cảm rồi rơi xuống đất, là hình ảnh đầy đủ nhất cho câu nói đầy tình tứ "Khẩu thủy trực lưu tam thiên xích" (Nước miếng chảy dài ba nghìn thước - há há).

"Rất muốn ăn?" Nam nhân cao lớn thấy tình cảnh như vậy không khỏi cười nhạo một tiếng, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, giống như dụ dỗ chó mà lắc miếng xương sườn trong tay.

Khuôn mặt có chút thô lỗ mang theo vẻ tàn nhẫn quen thuộc xuất hiện trước mặt nàng, lại là cái kẻ đã bắt nàng, là nam nhân đã in dấu ấn nô lệ cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Nam Nhân Khó Đoán (1)

"Người Người muốn làm gì?!" La Chu giống như con thỏ nhỏ bị giật mình phút chốc lùi về phía sau vài bước, mở lớn mắt cảnh giác nhìn nam nhân đáng sợ cả người đều sát khí tàn độc.

Từ chạng vạng ngày hôm qua, cũng không có binh sĩ ăn no nào lại lấy xương thịt dụ dỗ lừa đảo nô lệ, nếu muốn ăn nhất định phải thỏa mãn yêu cầu của bọn họ.

Nàng co ro thờ ơ ở trong một góc sáng, những yêu cầu này có bắt người ta chui qua háng, có sờ xoạc thân thể nữ nhân, có khẩu giao, có quan hệ đồng tính luyến ái với nam nô. Dù các loại vũ nhục, các loại khẩu vị, điều làm cho người ta cảm thấy may mắn lại không kém phần kỳ quái chính là không hề xuất hiện tình huống cường bạo dụ dỗ gian dân nữ nô. Nhưng nam nhân này, đêm nay. Tóc gáy gần như dựng ngược, trên trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh, hai tay nàng không tự giác mà dùng sức nắm chặt vạt áo.

"A, nữ nhân dơ bẩn sao lại khản trương như vậy? Chẳng lẽ người vẫn còn là xử nữ?" Nam nhân nhếch miệng cười đến thật dân tà, "Tạm thời yên tâm đi, trước khi Vương bãi bỏ lệnh cấm, tất cả binh sĩ đều không dám cường bạo nữ nô bọn người."

"Ta không ăn." Ngươi mau rút đi! La Chu hoảng hốt mà trừng hấn, nghẹn khuất nuốt vào mấy chữ sau. Chút yên tâm thoáng qua càng làm cho nàng bức thiết muốn thoát khỏi nam nhân nguy hiểm trước mắt.

"Ngươi dám bảo ta rút?" Lòng mày thô rậm của nam nhân giương lên, trong mắt tràn đầy độc ác.

"Ta không nói!" Nàng nhin không được lại lùi về mấy bước, trái tim co rút nhanh giống như lo lắng mà không ngừng đập thình thịch.

Nam nhân tiến lên hai bước, hơi hơi nghiêng người, hung ác nhìn nàng chăm chăm, môi dày nhếch sang phải, nhất thời mang đến cho khuôn mặt tục tũn vài phần dữ tợn tà nịnh: "Miệng của ngươi chưa nói, nhưng ánh mắt của ngươi nói như vậy." Hắn đột nhiên bước tới một bước dài, cánh tay dài duỗi ra, mạnh mẽ đem cả người La Chu kéo vào trong ngực.

"A ———— ngô."

La Chu bất ngờ không kịp phòng bị ngã vào trong lồng ngực rộng tanh nồng trộn lẫn mùi máu của nam nhân, nàng theo bản năng há mồm kêu gào, nhưng chỉ kịp phát ra một tiếng liền bị miếng xương sườn dẽ thơm phức chặn miệng, trên đỉnh đầu vang lên tiếng nam nhân khàn khàn hung ác uy hiếp: "Lại kêu, ta sẽ cởi sạch sẽ quần áo của ngươi!"

"Ngô ngô. Ngô ngô." Nàng ngậm xương sườn dẽ, hoảng sợ lắc đầu lia lịa, hai tay càng thêm nắm chặt vạt áo. Không kêu, nàng không kêu, nàng tuyệt đối không kêu.

"Thế này mới ngoan." Ngử điệu hung ác của nam nhân dịu xuống, ngón tay đầy chai nhẹ nhàng quét qua mí mắt sưng đỏ của nàng, thấp giọng cười nói, "Nữ nhân bản thủ, mắt ngươi tuy sưng như miếng vải vớ gồ lên, nhưng ánh mắt linh hoạt vẫn sẽ làm lộ ra suy nghĩ thực sự bên trong lòng ngươi."

Quý quái, hai cửa sổ tâm hồn đều sưng thành miếng vá ngươi đều nhìn thấy rõ ràng, còn muốn phá hoại nhân sinh của người khác sao? La Chu phản hận mà lấu xương sườn trong miệng nhét vào trong lòng nam nhân, mắt đảo từ miếng xương sườn nhìn lên mắt nam nhân, ý bảo hắn mau cầm lại.

Kỳ thật điều mà nàng muốn làm không phải trả vật về với chủ, mà là đập miếng xương lại vào mặt hắn.

Nhưng là sau khi bị nam nhân kéo vào lòng, nữ tính trực giác cùng bản năng của động vật cấp cao mơ hồ nhận thấy được nam nhân đang ôm mình có sự vững chắc mà người thường khó có thể với tới. Sức lực mà nàng rèn luyện được cùng thuật phòng thân của nàng ở trước mặt nam nhân này chỉ giống như đứa trẻ ba tuổi khua tay múa chân.

Đại trượng phu tương thời nhi động, thức thời vụ giả phương vi tuần kiệt (Đại trượng phu biết lúc nào nên hành động, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt). Nàng nhin xuống xúc động muốn đánh người. Nhưng mà cho dù là nô lệ cũng phải có chút khí phách, kiên quyết không ăn của bố thí.

"Ác? Không ăn?" Nam nhân nhìn chòng chọc vào mắt nàng, bàn tay đưa ra cầm lấy miếng xương sườn dẽ, có chút buồn cười mà đem lỗ hồng xuất hiện trên miếng xương sườn cọ sát bên môi nàng. "Vậy thì nói cho ta biết, miệng của ngươi có thể chứa bao nhiêu nha?"

Khuôn mặt dính đầy máu bùn của La Chu đỏ bừng lên, né tránh ánh mắt, không ngừng dao động, chính là không dám nhìn thẳng vào lỗ hồng trên miếng sườn. Nàng rất có cốt khí cự tuyệt, nhưng mà rằng nàng trước khi lấy mấy sườn ra tự tiện làm chủ mà cắn một miếng thịt dẽ thật to. Lúc này, nàng đang ngậm thịt trong miệng, nước bọt trong miệng trào ra sắp chứa không được, dạ dày lại đứng lúc nam nhân vừa dứt lời mà tấu lên một bản hòa âm đối khát. Tiếp theo nàng đành thành thật vượt qua sĩ diện bản thân, một bên không cố kỵ bắt đầu nhai, một bên lao nhanh đến đoạt lại miếng sườn dẽ trong tay nam nhân.

Nam nhân cười phá lên, làm cho mấy binh sĩ đang đùa giỡn nô lệ cách đó không xa nhìn lại, nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo hung lệ của hắn, lại nhanh chóng cúi đầu. Đội trưởng đội hắc kỵ là nhân vật hung tàn cường hân số một số hai trong quân đội, tính tình lại hi nộ vô thường, một khi cáu giận thì lục thân không nhận, ngay cả Cố Dát Kỳ Lĩnh đều phải nhường hắn ba phần. Trừ bỏ Vương cùng Pháp Vương, trên đời này chỉ sợ không ai có thể làm cho hắn kính phục.

Bàn tay thô to ngăm đen niết lên chiếc cổ mảnh khảnh dính bẩn của nữ nhân, chậm rãi nhẹ nhàng vuốt ve, mang chút dâm tà khiêu khích tình dục.

Thân mình La Chu cứng đờ, động tác gặm xương dừng lại một chút rồi lại giống như không hề hay biết mà tiếp tục miệng lớn gặm cắn. Nàng thiếu chút nữa đã quên, trước khi nắm chắc việc chạy trốn, nàng phải trở thành một chú cẩu ngoan ngoãn nghe lời. Nếu nam nhân này đã nói Cố Cách Vương không cho phép binh sĩ cưỡng bạo nữ nô, như vậy trình tiết của nàng đã được đảm bảo, cùng lắm chỉ bị nam nhân dâm loạn mà sờ niết một phen. Dù sao thân thể này cũng đã bị nam nhân sờ qua, một

nam nhân cũng là sờ, hai nam nhân cũng là sờ, mặc kệ có yêu hắn hay không, trước sự uy hiếp của tử vong, cũng không có khác biệt gì lớn. Cùng lắm sau khi bị nam nhân ghê tởm sờ qua, nàng tìm cơ hội tẩy trừ sạch sẽ của người là được. Ngược lại, nếu giãy dụa quá mức, chọc giận nam nhân này, không bị vụn đứt cổ mới là lạ.

Ngón tay thô lớn giật áo khoác rách của nàng ra, từng lớp từng lớp lột trần chiếc vai phải ra, khi nhìn thấy nó ẩn sưng đỏ biến thành màu đen, đôi mắt lạnh lùng tàn nhẫn xuất hiện một tia phức tạp. Da thịt bị nhiều vết xanh tím bên cạnh nó ẩn bị che giấu bởi những vết bẩn, vết bẩn kia kéo dài cả về sau lưng và trước ngực.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, bàn tay tiếp tục kéo xuống lớp quần áo rách, lớp ô bản cuối cùng biến mất, để lộ ra cái áo lót màu hồng nhạt. Ngón tay dùng sức kéo áo lót xuống, tuyết phong no đủ phút chốc nhảy bắn ra, hoạt nộn tinh tế, trắng nõn như nhựa cây lại mang một lớp phấn hồng trơn mềm. Nụ hoa xinh đẹp phấn nộn trên đỉnh, quầng nhũ xung quanh phủ một tầng hồng nhạt giống như hào quang xung quanh mặt trăng kiêu mị mê

người. Dưới ánh hoàng hôn, tuyết phong được phủ lên một tầng vàng óng ánh mờ ảo, quả thực đẹp không gì tả nổi, câu người ngất xuống chà đạp.

Nhận thấy nữ nhân trong lòng thân thể khẩn trương cùng tốc độ găm cắn chậm lại, hân lạnh lưng lướt qua cái đầu nhỏ nhắn đang cúi xuống, không chút hoang mang mà đem áo lót về vị trí cũ, lại kéo lên từng lớp từng lớp quần áo cũ rách, cảnh đẹp trong nháy mắt bị che khuất. Trong suốt quá trình, hơi thở nam nhân không có một tia hỗn loạn, lạnh lẽo như băng.

"Nữ nhân bản thủ, ngươi quả nhiên không phải người Bắc Ba. Nói, ngươi từ nơi nào tới?" Thanh âm ồm ồm không hề mang theo ý cười, trở nên dữ dằn tàn bạo, ẩn chứa sát khí máu lạnh.

La Chu vẻ mặt sợ hãi cả kinh, giá lạnh xuyên thấu vào trong ngực. Nam nhân này. Tất cả hành động vừa rồi là để điều tra thân thể của nàng!/? Hắn là đang hoài nghi nàng, hoài nghi nàng là một gian tế bụng dạ khó lường. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, cổ lấy hết dũng khí đối diện với cặp mắt thị huyết lạnh lẽo kia, run run nói: "Ta.Ta là người lưu lạc đến thôn Nạp Mộc A.Là.Là người tha hương, từ. Từ một nơi rất xa đến, ta.Ta cũng không biết vì sao. Vì sao lại.Đi tới nơi này? Tóm lại, sau khi câu chuyện.Mở mắt ra.Liền đứng ở trên thảo nguyên thôn Nạp Mộc A, ta.Ta không phải người xấu."

Nàng biết lời nói thật của chính mình nghe giống như lời truyện kể thiên phương dạ đàm (Nghìn lẻ một đêm), nàng vốn muốn thay đổi một chút cho đáng tin. Nhưng dưới ánh mắt thị huyết lạnh lẽo này, nàng dự cảm chỉ cần nói sai một câu, mệnh của nàng chắc chắn chấm hết.

"Ngươi quả nhiên là một nữ nhân vô cùng giao hoạt."

Thanh âm nam nhân lạnh lẽo tràn ra một tia tán thưởng, ngón tay nhẹ nhàng khều cằm nàng, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, "Da thịt cùng ngũ quan của ngươi giống nữ nhân quý tộc nhà Hán ở Trung Nguyên, nhưng quần áo bên trong của ngươi cùng các nàng lại bất đồng, thật sự là người đến từ phương xa." Hân buông cằm nàng, cười lạnh nói, "Ngươi biết rất rõ, vừa rồi chỉ cần ngươi nói dối một câu, mạng của ngươi sẽ không còn."

Thân phận của nam nhân này tuyệt đối không chỉ dừng ở một chức đội trưởng nho nhỏ đơn giản như vậy, hân nhìn giống như kẻ thô bỉ đã man, hung tàn khát máu, kì thực lại vô cùng thận trọng, quan sát tinh tế sâu sắc. Hơn nữa nghe lời hân nói, dường như không phải là kẻ nông cạn. Không biết từ lúc nào, sau lưng La Chu đã bị mồ hôi thấm ướt hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nam Nhân Khó Đoán (2)

"Mặc kệ ngươi từ nơi nào đến, cho dù ngươi tới đây kỳ diệu thế nào, chỉ cần nhớ cho kỹ, hiện tại ngươi là nô lệ, là nô lệ của Cổ Cách Vương vĩ đại!" Nam nhân cách lớp quần áo nắm lấy đầu vai phải của nàng, tiếng cười lạnh lẽo ồm ồm ẩn chứa sự hung ác u tối, "Không cần phản kháng vô ích, cũng đừng hy vọng chạy trốn. Trên vai ngươi là nô ấn của Mục Xích Vương Gia, vô luận ngươi trốn tới nơi nào, Pháp Vương cũng sẽ tìm được ngươi, ngươi vĩnh viễn đều là nô lệ của Vương."

La Chu khiếp sợ nhìn hân trừng trừng, đôi mắt không dám tin tràn ngập sợ hãi. Sao có thể như vậy, sao hân có thể nhìn thấu nội tâm của mình?

"Nữ nhân bản thủ này nhìn mềm mại tinh lặng, nhưng dũng khí cùng nghị lực thực sự vượt xa nữ nhân tầm thường. Biết co biết cúi, giao hoạt như hồ ly, ngươi sẽ cam chịu làm nô lệ mới là lạ." Cánh tay nam nhân đặt bên hông từ từ buộc chặt, bàn tay đặt trên vai phải dùng sức ấn, "Nữ nhân bản thủ, ngươi nói xem ta nói có đúng hay không?"

"A ——" La Chu thất thanh kêu lên, đau đớn làm thân mình như muốn nhảy lên, lại bị cánh tay bên hông gắt gao giữ lại. Trán tiết ra nhiều giọt mồ hôi lớn, hai má dính máu bùn trở nên trắng bệch, ngay cả cánh môi cũng mất đi huyết sắc, cả người không ngừng run rẩy.

"Nếu ngươi dám không nghe lời chạy trốn, tốt nhất nên cầu nguyện chính mình có thể may mắn thoát được binh sĩ canh gác đuổi bắt cùng linh tuyến truy tìm của Pháp Vương. Nếu ngươi bất hạnh bị bắt, sẽ phải có can đảm thừa nhận trừng phạt của Vương đối với nô lệ chạy trốn. Ngươi thông minh như vậy, hân có thể hiểu ý ta nói." Nam nhân buông ra vai phải của nàng, bàn tay to dò xét vào trong áo, không phép tắc mà kéo xuống áo lót của nàng, giống như cố ý hay nói chính xác là tùy ý xoa bóp hai bên tuyết phong, thanh âm tàn bạo dần dần biến mất, ca ngợi nói, "Nữ nhân bản này, vú của ngươi lớn mà lại vênh lên, mềm mại lại thập phần co dãn, trơn mềm no đủ, nhào nặn cảm xúc tốt lắm!"

La Chu vừa hé miệng định nói lại đột nhiên ngậm lại, khi thật thiếu chút nữa theo thói quen nói ra hai chữ "Cám ơn". Đây là nhục nhã! Là quấy nhiễu tình dục! Là dâm loạn! Là cợt nhả! Nàng cảm ơn cái quái gì a! Cũng là thường thức ngực nữ, khi Trát Tây Lăng Thổ làm thì nàng cảm thật vô cùng mất tự nhiên cùng e lệ, lại không ngừng dâng lên từng đợt xúc cảm ngọt ngào ấm áp. Khi nam nhân này làm, sự mất tự nhiên cùng e lệ phai nhạt đi rất nhiều, chủ yếu chính là không thể phản kháng cùng uất hận vô lực, thêm nữa là lạnh lẽo đến chết lặng. Thân thể từ trên xuống dưới đều ở trạng thái cảnh giác cao độ, giống như từng giây từng phút đề phòng nguy hiểm uy hiếp sinh mạng.

Cả bàn tay nam nhân cọ sát da thịt mềm mại của nàng đến phát đau, lúc một bên núm non nóng bị nhón tay thô ráp vờn về kéo ra, nàng cuối cùng nhịn không được nhíu mi thống khổ khẽ rên lên một tiếng.

"Đau?" Nam nhân tà ác khiêu khích, ngón tay lại tàn nhẫn chà xát thêm một chút, "Nhũ tiêm hồng vừa nhỏ lại đáng yêu mềm mại, thân thể cũng không đủ mẫn cảm, dâm loạn, xem ra ngươi chắc hơn phân nửa là xử nữ chưa từng trải qua nam nhân đùa bỡn. Chỉ tiếc ——" Hắn dừng lại, lực ngón tay buông nhẹ, quần lấy nhũ tiêm chậm rãi xoay tròn.

"Chỉ tiếc cái gì?" Xoay tròn mềm nhẹ làm cho thân thể xuất hiện một dòng điện tê dại, La Chu hoảng hốt nắm lấy cánh tay hắn. Không cho hắn tiếp tục trêu đùa, lại không dám trắng trợn phản kháng, sợ hai ngón tay hữu lực kia.Mất.Mất hứng liền đem nhũ tiêm của mình bóp vụn.

"Các ngươi là nữ nô mà Vương lựa chọn để lai giống cùng nam nô. Ngươi sẽ được mang tới phòng lai giống, tùy ý để nam nô gieo hạt, thẳng cho đến khi mang thai. Đến lúc đó, thân thể mềm mại thuần khiết sẽ trở nên điều tàn không chịu nổi." Nam nhân hạ giọng cười châm biếm nói. Chậm rãi rút tay ra khỏi ngực nàng, lại thay nàng mặc lại quần áo như cũ.

Nữ nô lai giống?!

Lời nói nam nhân giống như sấm sét giữa trời quang làm cả người La Chu đều choáng váng. Có nghe qua lai giống cho chó, cho lợn, cho trâu ngựa, cho gấu trúc, tất cả các loài súc sinh đều có thể lai giống, cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua việc cho con người lai giống. Tôn nghiêm con người, cuộc sống con người, tất cả đều không còn tồn tại. Tuyệt vọng ừn ừn kéo đến thôi bay mọi thứ, cả người như rơi xuống hầm băng, tim đập cùng suy nghĩ phút chốc đều đông lại.

"Nữ nhân dơ bẩn, nếu không muốn trở thành nữ nô lai giống, thì cố gắng làm cho Vương chọn ngươi." Hắn buông nàng đang ngây ngốc ra, lấy miếng sườn rơi xuống cõ nhét vào trong tay nàng.

La Chu chuyển động con mắt cứng đờ, kinh ngạc mà nhìn không mặt nam nhân đang cười hung ác đến quỷ dị. Miệng mở lại, lớn không thể nói ra điều gì.

Nam nhân giống như đã hiểu những từ mà nàng định nói ra, tiếng đến bên tai nàng, thanh âm nhỏ hơn nữa, "Nên cố gắng thế nào là chuyện của ngươi, không liên quan tới ta. Ta chỉ tốt bụng nhắc nhở ngươi một câu, không muốn chết sớm thì ngàn vạn lần đừng dùng phương pháp lên giường ngu xuẩn." Hắn đứng thẳng dậy, dẫm một cái vào vai phải của nàng, day day, sau khi nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng có chút vận vẹo, mới thích ý mà nói tiếp, "Nữ nhân bẩn thỉu, giữa trưa mai có thể trở về tới Vương thành, nên đem vết bẩn trên mặt xóa đi. Nhớ kỹ tên của ta gọi là Liệt Thích Già Thất Tu, đội trưởng đội hắc kỵ hoàng gia, là Trác Ni Khâm Ba của Pháp Vương." Dứt lời, thu chân lại nghênh ngang cười lớn mà đi.

La Chu nhìn trân trân theo bóng dáng nam nhân cao lớn biến mất giữa trời chiều, rất lâu sau, tim cùng suy nghĩ mới bắt đầu chậm rãi tan băng.

Liệt Thích Già Thất Tu, ở nóc nhà cao nguyên này từ xa xưa chỉ có đại quý tộc cao quý mới có thể được kế thừa họ của gia tộc được lưu truyền từ hơn một nghìn năm nay. Nam nhân kia vậy mà lại được sinh ra trong gia đình quý tộc, bề người đứng là nhìn không ra.

Trác Ni Khâm Ba của Pháp Vương, nếu nhớ không lầm thì đó là chức vị phụ trách truyền đạt trong ngoài, tương đương với vai người truyền lệnh quan trong phim. Tại thời đại chính trị tôn giáo hỗ trợ cho nhau này, vị trí đó lại có được quyền lợi vô cùng cao.

Rõ ràng, nam nhân tên gọi Liệt Thích Già Thất Tu này chính là cánh tay phải của Cố Cách Vương, lại là người đi theo đáng tin cậy của Pháp Vương, bản thân hẳn đã vô cùng cường hãn đáng sợ, phía sau lại có quyền thế ngập trời chống lưng. Tại sao nam nhân cao cao tại thượng này lại đối với nữ nô ti tiện như nàng, làm nhục xong lại hảo tâm nhắc nhở? Hẳn uy hiếp nàng rằng bỏ trốn sẽ có kết cục vô cùng đáng sợ, đáng nói tới là ý trong câu nói dường như lại ám chỉ nàng nên chạy trốn. Hẳn rốt cuộc suy nghĩ điều gì? Lại muốn làm cái gì? Việc làm cùng lời nói quả thật làm người ta đoán không ra.

"Ha ha ha ha ha ha ——" Tiếng binh sĩ cười sung sướng từ bên trái đột ngột vang lên, đánh gãy luồng suy nghĩ của nàng. Nàng hơi hơi nghiêng đầu, theo khe hở bím tóc mà dè dặt nhìn lại phía tiếng nói.

Bên trái cách hơn mười thước, có binh sĩ đang đề lên một nữ nô quần áo phía trên mở rộng vô cùng dâm loạn, mồm to mà liếm cắn nhũ phong cao ngất của nữ nô, bàn tay to của hắn chui vào trong váy, rõ ràng là đang sờ mó bừa bãi hạ thân nữ nô. Nữ nô kia không có khóc lóc thống khổ, cũng không có giãy giụa phản kháng, hai tay nàng nắm chặt một miếng sườn, chỉ tập trung tham lam gặm cắn.

Bên cạnh, còn có một nam nô quỳ rạp trên mặt đất, quần trên người nam nô tụt xuống ở trên người hắn không ngừng chạy nước rút. Vây quanh họ còn có hai binh sĩ cầm xương trong tay, quan khán cảnh nồng nhiệt. Thành thạo còn bước tới trước mặt bọn họ nuốt một miếng, trên mặt đều là ý cười dâm dăng tùy tiện.

.

Bức tranh khỏa thân mà dơ bẩn giống như tối qua được trình diễn lại, tiếng cười điên dại mất nhân tính liên tiếp vang lên.

Phía xa ngôi lầu trại cao nhất lớn nhất hoa lệ nhất, có một loạt người đang đứng, giống như đang thưởng thức xiếc khi, thỉnh thoảng lại chỉ trỏ qua hướng bên này. Ở giữa có một thân hình cao lớn oai phong nhất, đứng thẳng sừng sững như một ngọn núi. Cho dù cách thật xa, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng được trên người hắn tràn đầy khí chất vương giả, so với sư tử còn uy nghiêm cao quý hơn.

Nàng không biết phải cố gắng thế nào mới có thể được Cố Cách Vương lựa chọn để thoát khỏi vận mệnh làm nữ nô lai giống, cũng không biết được Cố Cách Vương lựa chọn sẽ có kết cục gì, nhưng chỉ cần có cơ hội tiếp cận Cố Cách Vương, nàng vẫn sẽ dốc toàn lực thử một lần. Thu hồi tầm mắt, nhìn xuống ý muốn nôn mửa, đem sườn giấu vào túi áo, lấy bùn trát lên cổ, cõ tay một lần nữa, chậm rãi đi tới chỗ tập trung nô lệ cùng trâu dê. Ở chỗ dê đầu đàn tìm một nơi ẩm áp tránh gió, thân thể miễn cưỡng chen vào, rồi mới lấy ra xương sườn tiếp tục gặm.

Kỳ thật là thịt dê nướng của người Cố Cách nàng ăn mấy cũng không quen, khi nguội rồi ăn vào miệng, cứng đờ lại đầy mỡ, mùi tanh nồng cơ hồ càng

đặc thêm. Nếu là lúc bình thường chắc chắn ăn không vô. Chính là hiện tại, nàng lại ăn với tất cả quý trọng, giống như đang được ném mỳ vị tuyệt hảo. Giữa trưa mai tiến đến vương thành Cổ Cách, bất luận thế nào, nàng nhất định phải cố gắng chịu đựng cho tới lúc đó.

Ánh mặt trời cuối cùng của ngày biến mất, màn đêm buông xuống. Gió mạnh mẽ thổi đến, giống như chứa bụi băng bên trong, lạnh đến đáng sợ.

Thời gian nghỉ ngơi của binh sĩ kết thúc, những binh sĩ đùa dỡn nô lệ đều ngừng lại trò chơi, nên nghỉ ngơi đi nghỉ, nên gác đi gác, mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ của mình. La Chu rút đi miếng sườn dê đã gặm sạch sẽ, đem mũ gấp trong áo lông bỏ ra đội lên, áo khoác lông bị rách, nàng chỉ có quần áo choàng thật chặt mới có thể phòng ngừa lông bị cuốn bay mất. Lui vào trong bụng hai con dê, đưa tay nhét vào trong lông dê, chớp mũi là mùi tanh nồng đậm, nhưng nàng chỉ có thể chịu đựng, bằng không sẽ bị lạnh chết trong đêm đông.

Nhìn lên vòm trời tối đen, chậm rãi nhắm mắt lại. Nàng cẩn thận suy nghĩ, trong mắt Liệt Thích Già Thất Tu, nàng chính là một món đồ chơi sống rất thú vị. Vô luận là làm nhục, hay tốt bụng nhắc nhở, đều không thoát được bị trêu đùa ác liệt.

Hắn muốn thấy, không ngoài việc muốn xem nữ nô ti tiện này đau khổ gãy dựa xoay mình thế nào để thoát khỏi kết cục làm nữ nô lai giống. Xoay mình còn không phải tìm chết, nhưng là nô lệ so với một con súc sinh đã chết còn không đáng giá bằng, quan trọng là hắn sẽ mất đi vật tiêu khiển.

Quả nhiên là cảm thú binh sĩ dưới quyền cảm thú Vương, không có ai tốt! Nếu nàng không chạy trốn, hai chữ "La Chu" này sẽ đổi thành "Heo" (chữ La Chu trong tiếng TQ đọc là lazhu đảo ngược lại thành zhula đồng âm với từ con heo - chị sẽ hối hận cho coi hí hí)!

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Vương Thành Cổ Cách Ở A Lý

Ngày thứ ba, La Chu không gặp lại Liệt Thích Già Thất Tu, nàng lại một lần nữa bất hạnh trở thành đệm lót, chỉ là lần này số người vận chuyển trên một con trâu thay đổi từ sáu còn bốn.

Nàng cũng không hiểu được, binh sĩ buộc các nàng ba ngày liên tục đều không cùng một người, vì quái gì lúc nào nào cũng bị đặt ở dưới làm đệm lót? May mắn, mỗi lần đều là một con trâu mới, vết bẩn bám trên áo cũng đã được nàng giặt sạch, bằng không dọc đường đi nàng sẽ phải tiếp tục ngửi mùi vị chua thối mà chính mình nôn ra.

Rất nhiều nữ nô hiện tại đều có một thân phong trần, một phần nữ nô tắm rửa vào buổi sáng đều không tránh được kết cục bị các binh sĩ dâm loạn ép buộc.

Hôm nay tốc độ di chuyển rõ ràng nhanh hơn so với hai ngày trước, hơn hai trăm con kền kền biểu tượng của Cổ Cách Vương kiêu ngạo mà bay lượn trên bầu trời xanh, hai con báo tuyết nhanh nhẹn chạy băng băng ở phía trước đội ngũ, theo đuôi phía sau chính là hơn trăm con ngựa khuyển.

Đội ngũ lấy Cổ Cách Vương làm trung tâm, hai trăm quân tinh nhuệ ở phía trước mở đường, trái phải cũng là hai trăm quân tinh nhuệ, phía sau là hơn ba trăm lính, ba trăm kỵ binh khác phụ trách áp giải hơn một nghìn trâu dê cùng mấy trăm nô lệ đang được chở trên lưng trâu. Mỗi nơi đi qua, tiếng chân rung trời, bụi bay mù mịt, làm kinh hách tất cả sinh vật hoang dã trên cao nguyên.

Tuy mặt trời vẫn chiếu sáng đến lóa mắt, nhưng độ ẩm rõ ràng giảm xuống rất nhiều. Sau ba ngày đường, La Chu thấy được những dãy núi nhấp nhô vô tận, hồ nước lớn nhỏ nhiều như sao trên trời. Đồng bằng càng ngày càng cách xa vô tận, đoàn người hành hương ngoạn đạo giống như những ngôi sao lẻ loi đi tới một hướng xác định. Dựa vào việc khí hậu giảm xuống kết hợp với những phong cảnh cao nguyên từng đi qua, nàng đoán vị trí hiện tại chắc là vùng A Lý (còn đọc là Ngari hay Ali các nàng có thể tìm hiểu thêm trên wiki nha) trên nóc nhà cao nguyên.

A Lý nằm ở phía bắc cao nguyên Thanh Tạng — mảnh đất trung tâm của cao nguyên Khương Đường, là nơi đẹp nhất của dãy Himalaya, là nơi các rặng núi giao nhau, được gọi là "Vạn sơn chi tổ". Nó bắt đầu từ dãy Đường Cổ Lạp kéo dài sang phía tây núi Tạng Mĩ, đoạn phía Tây đến Tây Nam dãy Himalaya giáp với Ấn Độ, Nepal cùng Kashmir, nối tiếp với núi Kailash, phía bắc dựa vào dãy Côn Luân là tỉnh mạch núi non phía Nam và tiếp giáp với khu tự trị Duy Ngô Nhĩ của Tân Cương, độ cao hơn 4500m so với mặt nước biển, là nơi cao nhất của nóc nhà cao nguyên, cũng là nơi được mọi người tặng cho cái tên "Mái nhà của thế giới". Đồng thời nó cũng là nơi khởi nguồn của sông Hằng, sông Ấn; sông Hằng là con sông bắt nguồn cho hàng trăm con sông lớn nhỏ khác, còn có mỹ danh là "Bách xuyên chi nguyên".

Từ thời cổ đại xa xưa, tôn giáo ở A Lý có Ấn Độ giáo, Jainism giáo, Tây Tạng bốn giáo, Phật giáo ở đây được tôn là "Trung tâm thế giới" hay "Nơi ở của Thần linh", "Thần sơn" Kailash nổi tiếng cùng "Thánh hồ" Manasarovar đều nằm ở đây, từ cổ chí kim đều không dứt người tới hành hương, có một vị trí độc nhất vô nhị trong cảm nhận của dân chúng.

Lịch sử nơi này biến đổi thể hiện ở phương diện hình thái xã hội như chính trị, kinh tế, dân tộc, nhân văn, còn tự nhiên địa lý không có gì thay đổi, nóc nhà cao nguyên vẫn là nóc nhà cao nguyên như cũ, A Lý vẫn là nơi cao nhất trên nóc nhà như cũ, vẫn là "Vạn sơn chi tổ", "Bách xuyên chi nguyên", là nơi

"Triều thánh chi địa".

Sau khi đi qua một con sông lớn, liền tiến vào lãnh địa quân hạt của vương triều Cổ Cách. Người Bắc Ba chặn thả càng ngày càng nhiều, khi nhìn thấy đội kỵ binh, tất cả người chặn nuôi liền quỳ xuống cung kính dập đầu trên mặt đất từ xa cung nghênh Vương đi qua. Chờ quân đội đi qua một hồi lâu, mới đứng lên tiếp tục công việc chặn thả.

La Chu tuy rằng bị buộc chặt ở phía dưới, nhưng nàng vẫn không thể ức chế được sự kích động trong nội tâm, thỉnh thoảng lại cố gắng ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh một chút. Sau khi đội ngũ đi qua khu dân cư cùng thành lũy phòng ngự nghiêm ngặt, ven đường đều là dân chúng quỳ rạp xuống đất cung nghênh. Đi qua mấy trăm dặm, vượt qua bao gợn núi đồng cỏ ngoại ô, cuối cùng cũng tới gần vương thành Cổ Cách.

Đám kèn kèn đồng ngật bay vút qua tường thành, những binh sĩ ở đội chính trấn thủ cửa thành dần thuộc hạ chạy bộ ra khỏi thành, xếp thành hai hàng nghênh giá.

"Cung nghênh vương hồi thành ——"

"Cung nghênh vương hồi thành ——"

Nàng có thể nghe được tiếng hô hưng phấn mà kiêu ngạo không dứt từ trong thành truyền ra, những binh sĩ cầm trường mâu sắc bén lóe sáng trong tay giờ lên hạ xuống, lại giờ lên hạ xuống, trên tường thành vurun ra hơn mười cây kèn thật dài, tiếng kèn to rõ ngân nga ở vương thành thật lâu không dứt.

Cửa thành ban đầu vốn chỉ mở một nửa giờ đã được mở ra hoàn toàn, đường lớn đi xuyên qua dãy núi đến Vương cung đã được các binh sĩ nhanh chóng dọn dẹp, hai bên là hàng người đang quỳ xuống dập đầu, loại kính sợ cùng thần phục đối với Vương lúc này được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Khi đoàn quân đi qua, La Chu vô cùng tò mò mà nhìn khắp xung quanh, Vương thành Cổ Cách trước mắt lớn hơn rất nhiều so với di chỉ ở hiện đại, tường thành được xây bằng gạch đá, cứ mười bước thì có một trạm canh, năm bước có một gò cắm cờ ngũ sắc. Địa thế trong thành vừa có lòng chảo, khe rãnh, vừa có đất bằng phẳng, dốc thoải, đại khái cũng tương đối giống khi quan sát ở hiện đại, vô cùng phức tạp.

Những dãy núi nhấp nhô mọc san sát nhau, bất kể lớn hay nhỏ đều có một hang động. Ăn hang ở hốc, dùng là phương thức độc đáo của người Cổ Cách ở A Lý. Dù là trên núi hay chân núi đều là màu xanh vô tận, mặc dù đã sang thu, nhưng ánh mắt trời vẫn chiếu rọi khắp nơi này, những thực vật nửa xanh nửa vàng vẫn đang dạt dào sức sống vẫn đang tận tình khoe dáng người cứng cỏi của mình trong gió.

Trong Vương thành những đường phố lớn nhỏ giăng khắp nơi, có những lô cốt cùng Phật tháp cao chót vót, có cửa hàng xây bằng gạch đá cùng các sạp bán hàng, bán gốm sứ, kim khí, đồ thủ công mỹ nghệ bằng lưu ly, còn có tơ lụa, vải bông, da lông, rượu, lá trà, gạo cùng vô số đồ vật khác, hết sức phong phú. Quý giới hai bên đường có cả những người đeo gươm, binh sĩ cầm giáo, có người địa dân Cổ Cách, cũng có người từ lãnh địa khác tới, thậm chí có cả những người ngoại quốc tưởng mạo kỳ quái. Dê trâu ngựa chó đứng lảng lạng bên ngã tư đường, hoặc đang cúi đầu gặm cỏ, thỏ ở ở một tiếng, trong thành khắp nơi đều tràn ngập sức sống của sinh mệnh cùng trang hoàng rực rỡ, nghiêm nhiên đây chính là một tòa thành được canh giữ nghiêm ngặt, một đô thành buôn bán cực kỳ sầm uất.

Ai có thể lường trước được một quốc gia được thành lập từ mười thế kỷ trước, trải qua mười sáu vị quốc vương kế thừa, thống trị A Lý đến hơn bảy trăm năm, có đến hơn mười vạn dân, một đại quốc to lớn như vậy thế nhưng lại bị thiêu thành tro bụi trong nháy mắt do cuộc chiến tranh xâm lấn của Lạp Đạt Khắc năm 1635, trở thành một ả số trần đầy hấp dẫn suốt nghìn năm nay.

Khỏi lửa chiến tranh đã phá hủy Vương thành, giống như thời gian đã che lấp anh tài. Ở hiện đại, di chỉ Cổ Cách đã bị sa mạc hóa vô cùng nghiêm trọng trừ bỏ sa mạc cát vàng chính là đất trọc, rải rác là các cánh đồng hoang vu đồ nát vô cùng thô lương, huyết động sụp đổ cùng những Phật tháp xiêu vẹo đổ vỡ. Nàng nhớ rõ một cách sâu sắc, trước khi xuyên qua, nàng đứng ở di chỉ Vương thành ngẩng đầu nhìn xa xăm, trên tường đất cao ba trăm mét, cung điện, chùa miếu ở di chỉ hiện ra vô cùng bị tráng cùng hoang vắng mà rõ ràng dưới ánh tà dương đỏ như máu.

Thân thể bị những binh sĩ ném mạnh xuống đất, làm La Chu chậm rãi hoàn hồn từ trong cảm xúc kích động. Nàng cùng hai nữ nô ngồi tựa lưng vào nhau. Cách đó trăm mét có một ngọn núi cao gần bốn trăm mét, mà ngọn núi này vừa vặn chính là vị trí của di chỉ Vương cung ở hiện đại.

Ngẩng đầu nhìn lên, vượt qua thời gian, hồi tưởng đến quá khứ, dưới bầu trời trong xanh, dưới ánh sáng mặt trời chói lóa, hiện ra ở trước mắt nàng là một dãy núi không hề hoang vắng trơ trụi, cũng không hề thô thảm. Nhìn từ bên ngoài, có cây rậm rạp um tùm, địa thế hiểm trở, hàng trăm hầm trú ẩn phân bố khắp núi, mơ hồ có thể nhìn thấy Phật tháp, lầu canh, miếu thờ, bóng dáng Vương cung từ cao đến thấp, tựa vào núi, hướng thẳng đến trời cao, khí thế khoáng đạt mà đồ sộ. Lịch sử tang thương cùng nỗi tiếc còn chưa có xảy ra tại Vương thành nổi tiếng này.

"Đứng lên! Đi mau!"

Tiếng hét ra lệnh của những binh sĩ, cùng tiếng vung roi ba ba vang lên trong không trung. La Chu cúi thấp đầu, cùng với những nữ nô khác tiến vào một huyết động vừa tối vừa sâu nằm ở dãy núi phía tây.

Mặt đất đầy cỏ khô cùng đá vụn, nàng quay đầu nhìn lại vương thành náo nhiệt phồn hoa phía sau, lại nhìn lại đám binh sĩ mặc giáp da dưng mảnh bên hông mang đao và roi, bỗng nhiên nhớ đến bài ca "Cổ Cách Vương triều"

Ai có thể biết được người từng cường thịnh như vậy,

Ai có thể biết được người lại biến mất trong một đêm,

Ngàn năm giống như mới hôm qua,

Cổ Cách, một giấc mộng mơ hồ.

Lắng nghe câu truyện huyền thoại cảm động từ người xưa,

Chân đặt lên mảnh đất trải qua bao tang thương,

Ngàn vạn câu cảm thán đều không nói nên lời,

Vương triều Cổ Cách trong lòng chúng ta.

Tiếng vó ngựa mãnh liệt,

Đao quang kiếm ảnh tranh đấu,

Ai là chúa tể trong mộng của Cổ Cách.

Tiếng chùa miếu khóc than,

Nữ nhân vương thất sầu tình,

Ai có thể đoán được kết cục của Cổ Cách.

Bức bích họa sống động làm cho người ta đặt câu hỏi,

Tàn tích san sát không thể gỡ bỏ thân bí của người,

Ngàn vạn câu cảm thán đều không nói nên lời,

Vương triều Cổ Cách trong lòng chúng ta.

.....

Tiếng chùa miếu khóc than,

Nữ nhân vương thất sầu tình,

Ai có thể đoán được kết cục của Cổ Cách,

Chúng ta truy tìm sau ngàn năm cát bụi.

(Hix, trình độ thơ ca nó hơi bị có hạn mong mọi người thông cảm)

Xuyên qua thời không trở thành nô lệ là bất hạnh của nàng, nhưng tùy theo góc độ mà nói, không cần truy tìm trong cát bụi, nàng có thể tận mắt chứng kiến Vương triều Cổ Cách một thời huy hoàng, nàng có lẽ lại là người vô cùng may mắn.

Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí. (Con người sẽ có những quan điểm khác nhau khi đứng ở các góc độ khác để nhìn nhận)

Sau một hồi rung động cảm khái cùng tò mò kích động, sau trăm mớ suy nghĩ ngổn ngang, sau khi cố nuốt vào mấy miếng bánh mì kho khan trong thạch động tối tăm, La Chu cuối cùng chỉ muốn hét lên một câu: "Con mẹ nó, ta cũng không phải là nhà khảo cổ nha a a a ——"

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nữ Nô A Lan Ni Mã (1)

Khi đoàn người vừa đến bên ngoài Vương thành Cổ Cách, nam nô đã bị binh sĩ áp giải đến lao động phía Đông Nam sau dãy núi cách xa trung tâm Vương thành, nữ nô bị giam giữ bên trong Vương cung, bên trong thạch động phía Tây dãy núi.

Cửa động không lớn lắm, nửa diện tích bên ngoài huyết động không mấy bằng phẳng. Khi vào trong động thì gặp một con đường nhỏ rất dài lại ngoằn ngoèo uốn khúc. Đường hầm cao gần hai thước, độ rộng đủ cho hai người có thể đi song song cùng một lúc. Địa thế hơi nghiêng xuống, trên đường có rất nhiều chỗ rẽ, mỗi chỗ rẽ đều nói tiếp với một đường nhỏ khác, nhỏ hơn con đường ban đầu, chỉ đủ cho một người đi.

Nửa đường phía trước có không ít các khe hở nhỏ hẹp khéo léo, đủ để ánh sáng cùng không khí tiến vào, tuy rằng hơi u ám nhưng vẫn có thể nhìn rõ mọi vật. Nhưng càng đi vào trong thì con người như bị nuốt chửng bởi khí lạnh cùng bóng tối, không khí trở nên có chút vắng đục. Trong đường hầm cứ khoảng bảy tám mươi bước thì có một ngọn đuốc cắm trên vách tường, ánh lửa đồng đưa dáo dạt, hắt bóng người lên trên vách động, khi ngắn khi dài, chớp lên không ngớt, nhuộm đậm sự đe dọa u ám.

Đi được chừng một dặm, ở hai bên vách động đều có một cái hang đá, lớn khoảng bốn mươi thước vuông, nhỏ cũng khoảng hai mươi thước, bên cạnh động đều có cắm một cây đuốc. Phía trước có cửa gác, mỗi một thanh chắn ngang thô to như cánh tay vậy, phía bên phải có treo một cái khóa sắt cực to. Không khí nơi này càng thêm âm thấp không chịu nổi, nơi nơi đều tràn ngập một mùi thối có thể diễn tả thành lời.

Tổng cộng nhóm nữ nô chiếm cứ sáu động quật ở hai bên vách đá, các động còn lại đều trống rỗng. Nơi này không có binh sĩ trong coi, cũng không thấy có người đến tra tấn hay cường bạo nữ nô. Ước chừng cứ khoảng tám đến chín giờ, sẽ có năm sáu binh sĩ đến đưa nước cùng thức ăn. Sau khi các nữ nô ăn uống ngấu ngiến, không có việc gì làm liền nằm ở động có khô thật dày trong động nghỉ ngơi, muốn đi vệ sinh thì đi ra chỗ cái hố nhỏ sáu được đào ra ở một góc trong động.

Đồ ăn là một mớ hỗn độn bánh mì khô khan, nước lạnh đến đông cứng cả răng, nhưng dù la bánh hay nước, đều vô cùng đầy đủ, có thể đủ cho mỗi nữ nô đều ăn no. Ở nơi này không thể biết được ngày đêm thay đổi khi nào, chỉ có ánh lửa lập lòe, tầm nhìn mờ mịt cùng hơi ẩm con người.

Sau khi lượt bánh mì thứ nhất vào bụng, trong động hoàn toàn im lặng; sau khi lượt bánh mì thứ hai vào bụng, trong động hoàn toàn im lặng; sau khi lượt bánh mì thứ ba vào bụng, trong động vẫn hoàn toàn im lặng.

Các nữ nô nằm trên đồng cỏ khô thật dày, dựa sát vào nhau để sưởi ấm, ở trong động chỉ ngủ rồi lại ngủ, chậm rãi bù đắp lại mấy ngày mệt mỏi đói khát vừa qua, sợ hãi căng thẳng dần dần trở thành hư không.

Sâu bên trong con đường hầm đen kịt vang lên tiếng bước chân, từ từ tiến lại gần, mấy binh sĩ thân hình cường tráng gánh xô gỗ đi tới.

"Ăn cơm." Một binh sĩ dẫn đầu lấy một chuỗi chìa khóa rồi mở từng cửa động một, một thùng bánh mì cùng một thùng nước được các binh sĩ chia ra nâng vào trong động, thùng gỗ rỗng không được mang ra khỏi động, rồi cửa lao lại được khóa lại thật chặt. Binh sĩ tới khóa cửa, gánh những thùng gỗ trống không tiến vào đầu khác của đường hầm, thân ảnh dần dần biến mất trong màn đêm.

Vì đồ ăn khá sung túc, các nữ nô đều không có tranh đoạt nhau, sau khi lấy bánh mì ra khỏi thùng gỗ thì lùi đến một bên lặng lẽ ăn. Khi nghẹn, hay bị nghẹn, lại tiến đến thùng đựng nước bên cạnh uống một ngụm, trong động nơi nơi đều là âm thanh cắn nuốt cùng tiếng uống nước.

La Chu cũng cầm một cái bánh mì lùi đến gần cửa lao đứng ăn. Nàng từng ghét bỏ miếng sườn dê tanh nồng được Liệt Thích Già Thất Tu cho vừa cứng vừa khó ăn mà bữa cuộc đời cũng ăn không quen, lại không biết rằng những thứ khó ăn hơn nữa còn chờ ở phía sau. Chết tiệt, không phải chỉ là một khối bánh mì thanh hoa thôi sao, thế nhưng còn trộn một nửa cám lúa mạch cho lợn ăn vào, khô cứng không thể nào nuốt được. Binh sĩ của cầm thú Vương rốt cuộc có hiểu thế nào là chế biến thực phẩm nhái kém chất lượng hay không, nếu ở hiện đại, đã sớm bị phạt đến cái quần cũng không có mà mặc.

Cổ họng ra sức hoạt động, cuối cùng đem một miếng bánh mì đã nhai đến nát như nuốt xuống, cổ họng run lên như có lửa cháy bên trong. Nàng chạy thật nhanh đến bên thùng nước uống một ngụm nước lạnh thật lớn, lại tiếp tục ăn. Khó ăn cũng phải ăn, không ăn sẽ không có thể lực, không có thể lực sẽ không thể chạy trốn.

Dựa vào số lần binh sĩ tới đưa đồ ăn mà suy đoán, phòng chừng đã hai ngày trôi qua. Tuy rằng cầm thú Vương cùng binh sĩ cầm thú đem các nàng nốt trong hang đá xong thì không có hành động gây tổn thương gì, nhưng cái loại yên bình vô hại này mới càng làm cho người ta run sợ.

Nàng chưa có một khắc nào quên lời Liệt Thích Già Thất Tu nói với mình: các nàng là nữ nô mà Vương chuyên dùng để lai giống với nam nô. Ngoảnh mặt để cho nó lệ ti tiện hết ăn lại uống, hết uống lại ngủ, hơn phân nửa là để cho các nữ nô khôi phục tinh thần cùng thể lực sau khi chịu đủ kinh hãi cùng tra tấn. Sớm hay muộn, các nàng cũng sẽ bị mang đi lai giống cùng các nam nô, giống như súc vật không ngừng mang thai đẻ con.

Liệt Thích Già Thất Tu có nói có gắng để được Vương chọn có thể tránh được việc bị mang đi lai giống, không biết là thật hay giả. Theo như tình huống trước mắt, các nữ nô này tám chín phần là không chiếm được sự chú ý của cầm thú Vương. So với việc đặt hi vọng vào việc mờ mịt khó đoán, không bằng nhân lúc thể lực đang dư thừa, nên nghĩ biện pháp thoát khỏi hang đá này, đây mới là biện pháp đúng đắn nhất.

Trong khoảng thời gian bị giam giữ trong này, nàng cũng không phải chỉ có ăn ngủ, ngủ ăn, mà là không ngừng tỉ mỉ dò xét. Không biết là có phải vì những người bị giam trong này đều là nữ nô nên canh giữ cũng không quá nghiêm ngặt. Nơi này cũng không có binh sĩ giám sát chặt chẽ, nhưng liệu có binh sĩ âm thầm giám thị mà nàng không hề hay biết.

Nàng nhớ rõ khi ở hiện tại đứng ở đỉnh dãy núi Vương cung Cổ Cách mà quan sát xung quanh, phía tả là dốc núi cao hai trăm mét, dưới dốc núi là một con rạch rộng rất sâu. Mà bốn phía lại chảy vào nội thành Cổ Cách, những con kênh ròi rầm này thông lẫn nhau, giăng khắp nơi, đường chảy vô cùng phức tạp. Các nhà khảo cổ khai quật ra cùng lắm mới chỉ là một phần chảy qua núi tuyết, rất nhiều thứ đều đã sụp đổ, tất cả lịch sử người xưa đã bị chôn dưới đất đá.

Từ lúc mới bước vào nơi giam giữ, nàng liền phát hiện vị trí hang đá ngầm nơi mình bị nhốt nằm ở dãy núi phía tây, xung quanh vách tường hang động đều là ngã rẽ. Nếu. Nếu cứ hướng phía tây chạy trốn, liệu có thể may mắn rời khỏi ngọn núi, trốn vào trong con kênh? Đương nhiên, lần chạy trốn này phải mạo hiểm rất lớn, nếu vô ý nhảy xuống mà chết hoặc là bị các binh sĩ gác ở đâu đó bắt được, kết cục tiếp theo nàng gần như không dám tưởng tượng.

Rốt cuộc có nên trốn hay không? Trốn, mạo hiểm lớn; không trốn, lại bỏ qua thời cơ bị trông coi lỏng lẻo nhất. Nhất thời, tâm trí La Chu trở nên rối bời, hết sức do dự.

"Này ——"

Trong tiếng nhai nuốt rất nhỏ, bỗng vang lên một tiếng gọi lạnh lạnh của một nữ nhân, tất cả các nữ nhân không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn theo phía tiếng nói phát ra.

Ân? Có người ra mặt? Đuôi long mây La Chu nhếch lên, phản xạ di chuyển thân thể, lui đến đứng trong bóng tối, nhìn qua khe hở mái tóc lặng yên đánh giá.

Phía bên phải hang đá, một nữ nhân chen tới giữa nhà lao. Cây đuốc trong động nằm phía bên trái nàng cháy sáng, giống như một bóng ma mà nhảy múa ở bên vai trái của nàng, làm cho khuôn mặt của nàng sáng bừng lên.

Da thịt nàng so với nữ tử cao nguyên trắng hơn một chút, gương mặt sạch sẽ nhuộm một màu hồng khỏe mạnh mê người. Long mi dài, mắt vừa to vừa ánh lên một tia kiên định, mũi cao thẳng thanh tú, môi dày kiều gợi, trong sự trẻ trung thanh xuân toát ra một cổ khí khái anh hùng tràn trề, là một cô gái cao nguyên mỹ lệ lại kỳ lạ làm cho người ta được mở rộng tầm mắt.

"Chào mọi người, ta tên A Lan Ni Mã, là con gái của thôn trưởng thôn Ca Lạp Trại."

Phụt ——

Bánh mì trong miệng La Chu văng ra, may là nàng ngồi ở trong góc, mới không bắn tung tóe lên người khác.

Ni Mã, tiếng Tây Tạng là chỉ mặt trời, lấy tên này cũng là gửi gắm ước nguyện cùng hi vọng vô cùng tốt đẹp. Chỉ có điều, ở xã hội hiện đại nghĩa của hai chữ này hoàn toàn bất đồng với tiếng Tây Tạng, trong lòng nàng thường xuyên sử dụng từ "ni mã" này mỗi khi chửi thề. (Ni mã = mẹ nó, mình hay dịch là chết tiệt - cái nàng này tên A Lan mẹ nó nè).

Ở xã hội hiện đại không gặp người nào có cái tên Ni Mã này, ở trong hang đá tại cao nguyên cổ đại lại đụng một người, của hiếm, thật sự là của hiếm nha. Khóe miệng lén lút nhếch lên, cắn một miếng bánh mì, dỏng lỗ tai tiếp tục lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nữ Nô A Lan Ni Mã (2)

"A Lan Ni Mã, ta là Khúc Trân Mai Đóa của thôn Khâm Bố Lạp, thôn của ta cùng thôn của ngươi gần nhau, rất nhiều người đều biết tiếng của ngươi." Trong hang đá chỗ La Chu ở có một cô gái ăn mặc mộc mạc đầy đặn bước ra, "Ngươi là con gái duy nhất của thôn trưởng thôn Ca Lạp Trại, lớn lên chẳng những mỹ lệ sáng chói như ánh mặt trời, còn có thể bắn tên săn thú giống nam nhân, là đối tượng cầu hôn của rất nhiều nam nhân, cả bốn huynh của ta đều vô cùng thích ngươi."

"Cám ơn lời ca ngợi của ngươi." A Lan Ni Mã nở một nụ cười chân thành với Khúc Trân Mai Đóa. Nhất thời, trong địa lao u tối như tràn ngập ánh mặt trời rực rỡ, làm cho người ta không khỏi trào dâng một cảm xúc ấm áp.

"Không cần cảm ơn. Ta kỳ thật vẫn luôn rất hâm mộ ngươi, ta vẫn thường xuyên quán lấy các huynh bắt bọn dạy bắn cung." Nói xong, Khúc Trân Mai Đóa ngưng ngưng mà cười rộ lên. Tiểu cô nương này cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi, lúc cười, khuôn mặt tròn tròn hiện lên rõ ràng sự ngây thơ trẻ con, nhưng thật ra dáng người nàng lại không tương xứng với khuôn mặt xinh đẹp.

"Khúc Trân Mai Đóa, ngươi cam tâm bị nhốt trong hang đá này giống như súc vật cả đời được người ta nuôi nấng sao?" A Lan Ni Mã cười xong, nhẹ giọng hỏi.

"A Lan Ni Mã, ngươi không cam lòng bị nhốt trong hang đá này sao?" Khúc Trân Mai Đóa ngây ngô hỏi ngược lại, "Chúng ta ở trong này cũng không có bị khi dễ gì a? Ta cảm thấy so với mấy ngày hôm trước đã là tốt hơn rất nhiều."

"Đúng vậy." Trong ngách bên trái hang có một nữ nhân hai mươi tuổi hồ hững nói tiếp: "Ta là người thôn Nỗ Cáp A Cách, ba ta cùng mẹ hiện không biết ở đâu, hai nam nhân thì một người đã bị giết, một người bị thương ở lại thôn Nạp Mộc A, xem ra hơn phân nửa cũng là không sống được. Ở trong này, ta không bị đánh, không bị gian dâm, có ăn có uống đầy đủ, so với những nữ nhân bị giết có thể nói là may mắn hơn rất nhiều, không có điều gì không cam tâm."

Buổi nói chuyện trở nên thật im lặng, ẩn chứa một chút lạnh lẽo. Phút chốc, trong động truyền ra tiếng khóc nức nở, rất nhiều nữ nhân bị gọi lên sự bị thương cùng sự hãi mà bật khóc.

A Lan Ni Mã nhắm lại đôi mày xinh đẹp, trong đôi mắt to kiên định ngậm cười cũng là một mảnh âm đạm. Nàng hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi khép nhìn

về cây đuối trên vách đá đối diện, buồn bã nói: "Ba của ta là thôn trưởng được mọi người kính yêu, cũng là thợ khóa nổi danh khắp trăm dặm. Từ nhỏ, hần là người hiểu ta rõ nhất, ta cũng chỉ có mình hần là người thân. Ở trong thôn Nạp Mộc A, hần do thân thể không được tốt, không chịu được vết thương đau đớn mà hôn mê bất tỉnh, bị binh sĩ chặt đầu ngay trước mắt ta. Ta tận mắt chứng kiến, lại nhất gan ngay cả khóc kêu cha một tiếng cũng không dám, huống chi là vì hần báo thù. Ba ngày đi đường, ta vừa đói vừa lạnh, buổi tối còn phải ứng phó các binh sĩ làm nhục, mấy ngày này so với hiện tại ở trong hang đá quả thực chính là địa ngục."

(Các bạn thấy chị La Chu nhà mình có phải còn quá sướng không?)

La Chu nghe đến hai từ "Thợ khóa" trong lòng đột nhiên nhảy lên, tiếp đó sinh ra một chút mừng thầm. Không chớp mắt mà nhìn chăm chăm cô gái chỉ tầm mười tám mười chín tuổi đang đau thương, cũng không biết nàng có kế thừa tay nghề thợ khóa của cha mình hay không?

"Có lẽ các người cam tâm bị nhốt trong này, nhưng ta không cam tâm." A Lan Ni Mã đột nhiên mờ lớn mắt, ánh mắt như lửa thiêu chứa đầy oán giận, "Là ta quá vô dụng, không thể vì ba báo thù, xứng đáng trở thành nữ nô để cho người ta ức hiếp. Nhưng các người có biết không? Chúng ta là nữ nô được chọn chuyên dùng để cùng nam nô lai giống! Binh sĩ Cổ Cách hiện tại cho chúng ta ăn uống no nê, chờ chúng ta khôi phục thể lực cùng tinh thần sẽ bị kéo tới phòng lai giống để cung nam nô phối giống!"

Cái gì?! Nữ nhân trong hang đá toàn bộ đều kinh hãi, ngay cả những tiếng nức nở đều bị tin tức đáng sợ này đánh tan. Nam nô cùng nữ nô không có quyền tự do theo đuổi tình yêu, bọn họ đều là tài sản tư hữu của chủ nhân. Chủ nhân có thể tùy ý ghép đôi cho nô lệ, tùy ý sát hại, gian dâm làm nhục, buôn bán thu lợi, hoặc ban cho người khác. Vì để có các nô lệ cường tráng hữu dụng hoặc càng thêm trung thành, chủ nhân thường thường sẽ chọn lai giống các nô lệ, có khi chỉ dùng nam nô và nữ nô của mình để lai giống, có khi lại trao đổi lai giống với nô lệ người khác.

Trong quá trình lai giống, vì để có thể chắc chắn nữ nô có thể thuận lợi mang thai, bình thường đều là mấy nữ nô cùng với mấy nam nô, cũng không loại trừ một nam nô cùng với mấy nữ nô. Bất kể là nam hay nữ, tất cả vận mệnh của nô lệ được chọn lai giống đều là bi thảm nhất, cũng là khuaht nhục nhất.

"Người nói vậy!"

"Sao người lại biết điều đó?"

Nữ nhân trong cả sáu hang đều kích động ào ào nhào ra trước cửa, hai tay cầm song cửa gỗ, như mất trí mà kêu la.

"A Lan Ni Mã, người đang gạt bọn ta phải không?" Nụ cười trên mặt Khúc Trân Mai Đóa cứng lại, hai ám đen hồng cũng nổi lên màu xám trắng.

"Ta không có!" A Lan Ni Mã trả lời chắc như đinh đóng cột, "Buổi tối sau ngày bị bắt, có một binh sĩ lấy xương thịt khi dễ ta, ta phản kháng hần, hần then quá hóa giận quát mắng ta, không cần thận lỗ miệng nói ra."

Trong khoảnh khắc các nữ nhân kích động đều trở nên im lặng, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ sầu thảm. Bàn tay cầm song gỗ nhẹ nhàng run, tất cả địa lao đều bị tuyệt vọng cùng sợ hãi bao phủ.

A Lan Ni Mã đột nhiên vén lên áo dài, trong ánh lửa, trên đùi phải của nàng có một dây thắt bằng da trâu, trên đó có đeo một thanh dao găm tinh xảo. Trước các ánh mắt ngạc nhiên cùng nghi ngờ của tất cả nữ nhân, nàng rút ra cây dao găm sắc nhọn mỏng manh, ngón tay cầm dao linh hoạt mà gọn gàng cắt đứt dây thừng thô to khỏi cổ tay.

"Ta có học được chút tay nghề của ba, có thể mở được khá nhiều loại khóa. Ta có thể mở cửa lao cho các người, cắt đứt dây thừng cho các nữ nhân không chấp nhận ở lại đây." Nàng vừa nói, vừa đem mũi dao găm với vào trong ổ khóa cửa đại lao. Mân mê một lát, chỉ nghe cách một tiếng, khóa lớn liền mở ra.

Rất nhiều nữ nô trong hang đá thấy cảnh đó, buồn bã chán nản trên mặt phút chốc chuyển thành vui sướng nóng lòng.

"A Lan Ni Mã, ta không cam lòng." Khúc Trân Mai đóa cắn môi, giậm chân, đưa tay ra theo khe hở giữa hai song gỗ, ra hiệu với A Lan Ni Mã.

"Ta cũng không cam tâm"

"Ta cũng không cam tâm"

Có Khúc Trân Mai Đóa đi đầu, các nữ nhân đều gọi theo A Lan Ni Mã.

A Lan Ni Mã mỉm cười, đẩy ra cửa đại lao, đi ra khỏi hang, trước tiên tới chỗ Khúc Trân Mai Đóa, cũng chính là chỗ của La Chu, khóa lớn ở cửa đại lao mở ra, tiếp theo đi thẳng vào trong hang.

Nữ Nhân A Lan Ni Mã này xuất hiện thật đúng lúc, bằng không nàng sẽ dùng dao Thụy Sĩ để xua song gỗ. La Chu âm thầm cảm thấy may mắn, đem dao trong giày nhét vào trong túi áo khoác, như vậy càng tiện sử dụng. A Lan Ni Mã, một nữ nhân thông minh quyết đoán, nàng thực vui mừng khi có nữ nhân như vậy làm đầu lĩnh dẫn đầu. Tục ngữ có câu thương đã xuất đầu điều (ý nói chim đầu đàn thường dễ bị bắn, nguy hiểm thường tập trung vào người đứng đầu), nếu viên đạn không phải hướng đến đầu nàng, nàng cũng không cần tiếp tục do dự, cứ theo đa số là được.

Lúc này, cũng không biết nữ nhân nào đột nhiên thốt lên một câu: "Nô lệ chạy trốn bị bắt được sẽ phải nhận cực hình! Các người có nhớ các nữ nhân ở thôn Nạp Mộc A đã chết thế nào ở sao?"

Không khí phấn chấn đột nhiên bị dòng nước lạnh cuốn trôi, trong nháy mắt nhiệt độ như hạ xuống không độ. Những bước chân tiến ra ngoài địa lao vì

khíép đảm mà đứng im tại chỗ, một lúc lâu sau cũng không có di chuyển.

Động tác mở khóa của A Lan Ni Mã cũng hơi ngừng lại, rồi lại tiếp tục, thẳng đến khi cả sáu cửa lao đều mở ra, mới đứng ở giữa hang, mặt không chút thay đổi lãnh đạm nói: "Khóa, ta đều mở ra tất cả, trốn hay không các ngươi tự mình quyết định. Ta đếm tới mười, người nào sợ cực hình cứ tiếp tục ở lại trong hang, không muốn bị lại giống thi bước ra, ta sẽ cắt đứt dây thừng cho. Sau mười tiếng đếm, ta sẽ trốn đi, tùy ý các ngươi."

Lặng yên, trong sự lặng yên lại chứa sự hỗn loạn sợ hãi, hèn nhát, kinh hoàng, do dự, hi vọng, rất nhiều cảm xúc phức tạp đang diễn ra trong hang đá.

"Một, hai, ba."

A Lan Ni Mã bắt đầu đếm, âm thanh tuy nhỏ nhưng lại rất rõ ràng, thậm chí lại gây cho người ta một cảm giác kinh tâm động phách.

Cơ hội chạy trốn chỉ có một!

Nếu bị bắt được sẽ phải nhận cực hình vô cùng đáng sợ!

Hai câu nói, hai ý niệm cứ lặp đi lặp lại trong đầu La Chu, chính mồm Liệt Thích Già Thát Tu cũng nói các nàng là nữ nô lai giống, A Lan Ni Mã cũng nghe một kỳ binh tiết lộ các nàng là nữ nô lai giống. Lại giống, đã là điều chắc chắn trăm phần trăm. Chỉ là.Trong suy nghĩ mờ mịt, việc bỏ trốn này thật quá mức phiêu lưu. Vốn vừa rồi tính toán nhiều người cùng trốn một lúc, tỷ lệ lẫn lộn sẽ rất lớn, nguy hiểm sẽ giảm đi tương đối, là một cơ hội chạy trốn tuyệt vời. Nhưng hiện tại các nữ nhân vì khiếp sợ mà thoái lui, người càng ít nguy hiểm càng lớn, tỷ lệ thất bại càng tăng lên. Nàng rút cuộc có nên bỏ trốn cùng A Lan Ni Mã, hay nên đợi cơ hội mà nguy hiểm thấp một chút, ôn hòa một chút? Nếu bỏ lỡ cơ hội này mà cơ hội kia lại không tới thì sao? Chẳng lẽ nàng sẽ phải trở thành nô lệ lai giống bị thảm?

"Bảy, tám." Tiếng đếm của A Lan Ni Mã trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn tiếp tục, không có chút tạm ngừng.

"La Chu a tỷ, ngươi có ở trong này hay không?"

Khi nàng đếm tới chín, ở hang đá bên phải phía đối diện có một nữ nhân bần thiêu đẩy cửa hang lao ra, đi đến giữa đường nhỏ, gọi nhỏ vào trong các hang đá.

Khuôn mặt của nữ nhân đã bị bám bẩn đến không thể nhận ra nguyên bản, nhưng dựa vào giọng nói kia có thể nhận ra đây là Cách Tang Trác Mã. Tốt lắm, cô nàng này vẫn còn sống thật khỏe mạnh. Trong lòng La Chu trào lên một cỗ sung sướng, đôi mắt hơi khép lại, nhưng không có lên tiếng trả lời, mà lui thân thể vào thật sâu bên trong ẩn nấp.

"La Chu a tỷ, ta không nghe được ngươi đáp lại, không biết rút cuộc ngươi có ở trong này hay không, có còn sống hay không? A tổ, mẹ, a tỷ cùng ba đệ đệ của ta còn ở lại trong thôn chờ ta, ta không cam lòng làm nô lệ lai giống, ta muốn cùng với A Lan Ni Mã trốn đi." Đôi mắt dài của Cách Tang Trác Mã sáng ngời đến kỳ lạ, bên trong tràn đầy quyết tuyệt, "Ta không sợ cực hình. Ta muốn cố gắng thay đổi vận mệnh của chính mình, dù có chết cùng không có gì tiếc nuối." Nàng không chút do dự mà đưa cổ tay hướng về phía A Lan Ni Mã.

"Ngươi đúng là một nữ nhân dũng cảm." A Lan Ni Mã trong mắt thoáng qua sự tán thưởng, dao găm nhẹ nhàng hạ xuống, dây thừng thô to ở cổ tay Cách Tang Trác Mã đứt ra không tiếng động.

"Ta. Ta cũng không sợ." Khúc Trân Mai Đóa cũng đi ra, tuy rằng cước bộ có chút cứng nhắc, nhưng trên khuôn mặt tròn được bao phủ bởi sự kiên định.

Hai cô gái dẫn đầu này như rút vào trong lòng các nữ nhân sợ hãi dũng khí muốn được thay đổi vận mệnh của mình. Rất nhiều khi trong cuộc sống tại cao nguyên, nữ nhân Bắc Ba vẫn nhiều lần độ sức với thiên nhiên ác liệt, cũng không ít trường hợp phải kiên quyết đưa ra quyết định được ăn cả ngã về không. Các nàng cần lao gián dị, trong sự mềm dẻo lại ẩn chứa sự kiên cường, thậm chí so với nam nhân Bắc Ba dũng mãnh lại càng có thể dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh sinh tồn.

"Ta cũng không sợ."

Lại một nữ nhân đi ra từ trong động, tiếp theo đó là hai người, bốn người, sáu người. Ước chừng hơn nửa số nữ nhân bị giam giữ trong hang đá đều đi ra.

A Lan Ni Mã khua dao đem dây thừng trên cổ tay các nàng cắt đứt, trầm ổn bình tĩnh mà nói: "Nơi này nơi nơi đều là các ngã rẽ, nếu chúng ta cùng nhau trốn, nếu gặp phải binh sĩ toàn bộ sẽ xong đời. Cho nên tốt nhất chúng ta nên phân ra mà trốn, bị bắt hay không đều dựa vào vận khí của mỗi người. Đương nhiên, các ngươi cũng có thể lựa chọn theo ta, cùng lắm nếu bị bắt cũng không thể trách ta chọn nhầm đường."

Các nữ nhân lựa chọn chạy trốn đều không có lên tiếng dị nghị, đều cầm lấy cây đuốc trên vách hang, nhanh chóng suy nghĩ triển khai con đường chạy trốn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Heo Chạy Trốn (1)

La Chu thừa dịp hỗn loạn dùng dao cắt đứt dây thừng của mình, ra sức chen vào chỗ bọn A Lan Ni Mã, không tiếng động đứng phía sau Cách Tang Trác Mã.

"Đi!" A Lan Ni Mã cầm lấy ngọn đuốc khê quát một tiếng, dẫn đầu bước vào một ngã rẽ tối đen. Có mười mấy nữ nhân đi theo phía sau nàng, La Chu cùng Cách Tang Trác Mã đi ở giữa đoàn người.

Một con đường nhỏ tối mịt ngoằn ngoèo, rắc rối phức tạp, tựa như mê cung. Mỗi khi gặp một ngã rẽ khác, A Lan Ni Mã sẽ đứng suy nghĩ một lúc, rồi mới chọn phương hướng để đi. Đi được một lát thì gặp một đường thông, trên khuôn mặt mười mấy nữ nhân chạy trốn không hện mà đồng thời lộ ra vài phần vui sướng.

Nhưng ở chỗ ngoặt phía trước lại có mấy cái ngã rẽ tối mịt, A Lan Ni Mã dẫn đường cũng lại đứng ở trước ngã rẽ cân nhắc một hồi, mới quyết định chọn một ngã bên trái.

Khi đi qua ngã rẽ bên phải, dưới chân La Chu đột nhiên loạng choạng, thân hình lung lay sắp ngã, lập tức sẽ ngã về phía trước. Trong lúc bối rối nàng vội vàng đưa tay nắm lấy áo Cách Tang Trác Mã, tùm nằng cùng nhau ngã xuống ngã sang bên phải đường hầm. Nữ nhân phía sau cũng không có dừng lại cứu bộ mà quan tâm, giúp đỡ hai nàng, trong lòng mỗi người đều chỉ tồn tại duy nhất một ý niệm nhanh chóng chạy trốn khỏi đây.

"Là ta." Trong khoảnh khắc ngã xuống, nàng xoay nửa người, nhanh tay lẹ mắt che lại miệng Cách Tang Trác Mã thấp giọng nói.

Cách Tang Trác Mã trợn tròn mắt, ánh mắt tập trung nhìn thẳng vào nữ nhân đang bịt miệng mình. Trong bóng tối, hai người đều không thấy rõ mặt đối phương, lại có thể nhìn thấy ánh nhìn quen thuộc từ đôi mắt của nhau. Hai người đều im lặng nhìn người đối diện, hít thở lấy hơi thở ấm áp của đối phương, không hiểu sao lại sản sinh một sự an tâm lạ kỳ.

Mặc kệ tiếng bước chân đang ngày càng xa dần, cây đuốc để lại một chút ánh sáng ảm đạm cuối cùng, ngã rẽ dần dần trở nên tối đen.

La Chu chậm rãi buông tay đang che miệng Cách Tang Trác Mã, tứ chi thả lỏng mà nằm ngửa trên mặt đất, mắt nhìn vào bóng tối nhẹ giọng cười nói: "Trác Mã, có thể gặp lại người, thật tốt."

"Có thể nhìn thấy La Chu a tỳ còn sống, thật tốt." Cách Tang Trác Mã cũng nằm ngửa trên mặt đất, nhìn vào bóng tối trước mặt nhẹ nhàng cười nói, lòng còn chút sợ hãi mà tự giễu nói, "Lúc ấy tình huống nguy cấp như vậy, mà người còn lo lắng kéo ta đứng lên, ta lại chạy chưa được hai bước đã bị binh sĩ Cổ Cách bắt được, thật sự là vô dụng triệt để."

"Vô dụng cũng không chỉ mình người. Ta thoát được mau hơn, cũng đã không bị bắt nha." La Chu mở ra năm ngón tay, nhẹ nhàng che ở trên mặt. Qua khe hở giữa các ngón tay mà nhìn ra bên ngoài, là cách thả lỏng mà nàng thích nhất, mỗi lần như vậy mi mắt nàng lại khép lại ngủ mất.

"Khi bị bắt, ta thấy một con chó ngao màu xám bạc rất lớn đuổi theo người, sau đó không thấy người đâu, còn tưởng rằng người bị chó ngao cắn chết." Cách Tang Trác Mã dừng một chút, thanh âm thanh thúy như chuông mang đầy ưu thương đột nhiên lại xuất hiện một tia vui mừng, "Bất quá trong lòng ta vẫn cảm thấy được người sẽ không chết dễ dàng như vậy. Quả nhiên, người còn sống."

"Ha ha, toàn thân người đúng là bản đến cha mẹ cũng không nhận ra được. Nếu không nói lời nào mà có thể nhận ra nhau giữa sự canh phòng nghiêm mật của binh sĩ Cổ Cách, mới là kỳ tích." La Chu cười nhẹ nói, "Đừng nói ta không có lương tâm, dưới sinh tử tồn vong, quan trọng nhất là chăm sóc bản thân mình thật tốt, chỉ có sống sót mới có hi vọng."

"Đúng vậy a, chỉ có còn sống mới có hi vọng. Cũng không biết ba, các huynh cùng ba nam nhân của ta còn sống hay đã chết, ta quan sát suốt ba ngày cũng không thấy bóng dáng của họ, một người cũng không thấy."

Trong bóng đêm truyền đến thanh âm nồng đậm sự ảm đạm của Cách Tang Trác Mã, trong ngã rẽ nhất thời rơi vào sự yên lặng.

Sau một lúc lâu, thanh âm trong trẻo như suối nước của La Chu nhẹ nhàng vang lên.

"Hoặc là đã chết, hoặc là còn sống, ai biết được. Chúng ta hiện tại chỉ cần ôm hi vọng có thể sống sót là được." Nàng ngồi dậy, sửa sang lại bím tóc rồi bời, "Trác Mã, đừng quên khi người đi ra khỏi hang đá, phải nhớ a tỳ, mẹ, a tẩu cùng các đệ đệ của người vẫn còn sống."

Cách Tang Trác Mã không lên tiếng, ngồi dậy trong bóng đêm, cười gòn tan: "Người nói đúng, La Chu a tỳ, ta nếu muốn tìm được người nhà còn sống, phải cố gắng sống sót, nữ nhân Bắc Ba đừng cảm không nên chìm đắm trong đau thương."

"Cô gái ngoan." Khóe miệng La Chu cong lên, trong lòng có chút ghen tị. Có thể sống vì người khác, vì người mình yêu mà cố gắng sống sót, cảm giác nhất định sẽ thật hạnh phúc. Chỉ tiếc suốt hai mươi năm qua từ lúc nàng bắt đầu có trí nhớ, nàng cũng chỉ vì chính mình mà cố gắng sống.

"La Chu a tỳ, vì sao chúng ta không đi theo A Lan Ni Mã?" Cách Tang Trác Mã phẫn chấn lên đem toàn bộ sự chú ý đặt vào việc chạy trốn.

"Nàng vừa rồi đã phạm sai lầm mà chọn hướng Nam. Hơn nữa chạy trốn trong nơi nhỏ hẹp như vậy, người càng nhiều, càng phiền toái." La Chu lấy ra

con dao Thụy Sĩ từ trong túi áo khoác, ấn xuống chốt khóa, phía trước chuôi dao bắn ra một ngọn đèn sáng ngời, tầm nhìn xa nhất có thể tới hơn năm thước.

"Vì sao chọn hướng Nam lại là sai?" Vừa đúng lúc Cách Tang Trác Mã ngạc nhiên đặt câu hỏi, lại bị ánh sáng lạnh thình lình xuất hiện làm cho sợ tới mức phát ra một tiếng kêu sợ hãi ngẩn ngui, nhanh chóng che miệng mình lại, mờ lớn ánh mắt sững sốt mà nhìn chăm chăm con dao kỳ quái dài gần bốn tấc trong tay La Chu.

Chiếc dao trong tay La Chu là hàng Victorinox chính hãng, chuôi dao cuộn sóng màu đen xám, có hơn hai mươi công năng, là một công cụ mạnh mẽ hữu lực có thể sử dụng trong mọi loại trường hợp. Sau khi nàng bỏ nhiều tiền ra mua còn dùng tiền mời người tinh thông máy móc tiếng hành nâng cấp, loại bỏ những thứ không cần thiết như cây tằm, cùn trang bị thêm đầu tua vít, la bàn, bật lửa và đèn pin ở trên chuôi dao. Du hành gần ba năm, con dao này cùng với nàng như hình với bóng, trợ giúp nàng vượt qua từng khó khăn. Sau xuyên đến thôn Nạp Mộc A an bình, con dao này vẫn là vật tốt nhất bầu bạn với cuộc sống của nàng. Chỉ là con dao này quá mức hiện đại, quá mức kỳ dị, nàng không dám tùy tiện sử dụng trước mặt người trong thôn.

Nàng không có lập tức trả lời vấn đề của Cách Tang Trác Mã, mà là dưới ánh mắt ngạc nhiên của nàng lôi ra một con dao dài tầm 9 li vô cùng sắc bén giấu trong chuôi dao, đôi mắt hung huyền trng treo mở to dưới ánh đèn LED lạnh lẽo ra sát khí lạnh lùng.

"La Chu a tỷ, đây là. . . . Là loại dao gì?" Cách Tang Trác Mã chần chờ hỏi, trong mắt tràn ngập một chút mê mang cùng kinh ngạc, La Chu a tỷ trước mắt sao lại đột nhiên trở nên xa lạ như vậy?

"Đây là chiếc dao đa công dụng của ta, vẫn thường giấu trong giày, chưa bao giờ đưa cho người xem." La Chu giải thích, mắt vẫn không quay sang nhìn nàng. Ngón tay thon trón thân dao inox đang lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào la bàn được khảm trong thân dao, lại thuận miệng hỏi, "Trác Mã, người có từng đánh nhau với ai không?"

"Không. . . . Ta chưa từng đánh ai. Trước đây chỉ cần có người khi dễ ta, ba cùng anh ta sẽ lập tức giúp ta giáo huấn hắn." Cách Tang Trác Mã từ trong mê mang giật mình mà hoàn hồn trở lại, nhanh chóng lắc đầu, vì hồi tưởng tốt đẹp mà khoe mỗi nói lên từng đợt âm áp.

"Thực hạnh phúc." La Chu ngừng đầu cười với nàng, con người trong treo chứa đầy sát khí lạnh lùng nháy mắt tan biến, lại trở về với sự chất phác dịu hiền mà Cách Tang Trác Mã vẫn quen thuộc, "Cha mẹ ta chỉ có một mình ta, từ nhỏ đến lớn đánh ta vô số lần, đánh đến đâu rơi máu chảy, xương cốt nứt gãy cũng chưa từng có người giúp ta." Ban đầu, nàng nghĩ đến nàng gây chuyện sinh sự thì có thể được cha mẹ chú ý. Về sau, chỉ còn lại một mình mình sống hiu quạnh. Thẳng cho đến lúc bắt đầu thích lữ hành, mới lại không tiếp tục gây hấn cùng người khác.

"La Chu A Tỷ ——" Cách Tang Trác Mã nhìn chăm chú vào đôi mắt đen bóng, gọi tên nàng lại đột nhiên không biết chính mình nên làm thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng có chút đau đớn, giống như có một cây trâm đang nhẹ nhàng đâm vào lòng mình.

"Cho nên xét về đánh nhau không chừng ta còn lợi hại hơn A Lan Ni Mã, người cứ an tâm đi theo ta." La Chu đưa tay đặt trên vai nàng, "Ồ trong này, ta chỉ biết một mình người, chỉ bảo hộ một mình người. Nữ nhân khác sống hay chết đều không quan hệ tới ta."

Nàng cũng không phải chưa từng nghĩ bỏ trốn một mình, chính là đấu tranh nửa ngày, cuối cùng vẫn là lựa chọn mạng theo Cách Tang Trác Mã. Khi người không có ở trước mắt nàng, lòng của nàng cũng không có rối loạn nhiều như vậy. Mà khi người xuất hiện rõ ràng trước mặt nàng, lòng nàng cố đến mấy cũng không thể trở nên lạnh lùng ích kỷ được. Nàng không phải là máy móc không có tình cảm, nàng làm sao có thể bỏ qua coi nhẹ, làm như không quen với người gia đình Trát Tây đã thu lưu nàng trong lúc nàng cô đơn, quan tâm nàng, cùng nàng sống chung hòa thuận suốt nửa năm, đối với cô gái là người đầu tiên mà nàng tiếp xúc thân mật, đem nàng xem như tỷ tỷ hạ ngoan tâm, nàng không làm được.

"La Chu a tỷ." Cách Tang Trác Mã vui vẻ mà ôm lấy thắt lưng nàng, đuôi mắt sáng ngời phoi phới ý cười sáng lạn. Nàng vẫn biết, La Chu a tỷ của nàng là người lạnh lùng lại có tâm, vừa lặng yên lại vừa nói nhiều, hiu quạnh lại mạnh mẽ, dịu hiền lại bất tuân, là một nữ nhân cực kỳ mâu thuẫn. Không có lý do gì, nàng chỉ là thích nhất La Chu a tỷ như vậy, mặc dù La Chu a tỷ có thể sẽ bỏ lại nàng một mình chạy trốn, nàng cũng sẽ không oán hận gì.

"Trác Mã, phía Tây ngọn núi này có sườn dốc cao tới trăm mét cùng con mương sâu, khẳng định sẽ có đường ra, chúng ta đi." La Chu kéo tay nàng, cùng nhau song vai hướng bên trong ngã rẽ đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Heo Chạy Trốn (2)

"Ân." Cách Tang Trác Mã trả lời giòn tan, chăm chú đi theo bên người La Chu.

Nàng không hỏi La Chu vì sao biết dãy núi phía tây cụ thể như thế nào, trong ba ngày bị bắt, nàng cũng từng gặp binh sĩ Cổ Cách đùa giỡn. Nếu không phải khuôn mặt này dính bùn đất bẩn đến không chịu nổi, chỉ sợ binh sĩ Cổ Cách tuyệt đối sẽ xuống tay xuống chân giống như đối đãi với động vật mặc áo người.

La Chu a tỷ nhất định cũng bị binh sĩ Cổ Cách nhục nhã, tin tức nàng đoạt được hơn phân nửa là giống như A Lan Ni Mã, do binh sĩ Cổ Cách không cẩn thận tiết lộ ra. Nàng sẽ không oán giận La Chu a tỷ ích kỷ mà không đem tin tức quý giá này tiết lộ cho các nữ nhân khác, bởi vì một khi nói ra, sẽ có nhiều người hơn nữa tranh đoạt cơ hội sinh tồn với các nàng.

Nàng không phủ nhận, dưới lòng tin phải còn sống để trở về gặp người nhà, nàng cũng đã lột xác thành một nữ nhân ích kỷ. Nàng sẽ không, cũng không có tư cách lấy thông tin mà La Chu a tỷ phải dùng khuất nhục đổi lấy nói ra để làm người tâm địa từ bi gì đó.

Phía trước xuất hiện mấy ngã rẽ đan xen, La Chu xác định được hai cái ngã rẽ gần đầu là hướng tây, nàng để Cách Tang Trác Mã chờ ở bên ngoài. Tự mình đi vào trong một ngã rẽ, đem ngón tay trái vói vào trong miệng chạm vào nước miếng, sau đó đặt ở trong không trung cảm nhận một lúc lâu rồi rời khỏi. Tiếp theo chuyển sang ngã rẽ hướng tây bên cạnh, cũng làm y trang như trước, sau đó ngoắc tay với Cách Tang Trác Mã ý bảo nàng đi theo mình.

"La Chu a tỷ, người vừa rồi làm cái gì vậy?" Cách Tang Trác Mã tò mò hỏi.

"Xác định sự di chuyển của không khí. Ngã rẽ đầu không khí lưu động không được mạnh, rất có thể là một đường cụt, mà không khí lưu động càng mạnh chứng tỏ nó thông ra bên ngoài."

"Ta có chút không hiểu, nhưng mà cảm thấy thật kỳ diệu nha. La Chu a tỷ hiểu biết thật nhiều thứ ngay cả những học giả trong thôn cũng không biết, là nữ nhân thông minh giỏi giang nhất ta từng gặp." Cách Tang Trác Mã mặc dù nghe không được mấy phần, lại tuyệt không làm giảm chút sùng bái nào trong lòng đối với La Chu.

Ách, nàng lại phạm lỗi, không cẩn thận giảng giải về lưu thông không khí với người cao nguyên cổ đại, người ta nghe hiểu được mới là lạ. La Chu cười giọng hai tiếng, đồng ý nói: "Sau khi chạy trốn được ta sẽ dạy cho người, chờ người học xong sẽ không còn cảm thấy thần kỳ nữa, cũng sẽ không còn cảm thấy ta thông minh giỏi giang nữa."

"Hi hi, La Chu a tỷ có thể dạy được cho ta cũng đã chứng minh người thực sự có khả năng a."

Hai người nhỏ giọng nói giỡn một hồi, rồi lại lần mò đi tiếp, nhưng cũng kỳ lạ là không có gặp trở ngại nào khác.

La Chu không khỏi âm thầm cảm thấy hôm nay là một ngày mà nàng đã dùng hết toàn bộ sự may mắn trong đời của mình. Rẽ qua một vách đá, tiến tiếp vào một ngã rẽ khác, đi thêm mấy trăm bước, bỗng nhiên nghe được một tiếng gầm quen thuộc đầy áp lực. Ngực nhanh chóng cứng lại, kéo Cách Tang Trác Mã dừng lại.

"La Chu a tỷ. . . ." Cách Tang Trác Mã có chút kinh hãi mà la to, hiển nhiên cũng đã nghe được tiếng vang như sấm truyền lại từ sâu trong nơi tối tăm phía trước truyền lại.

Khò khè — khò khè — khò khè —

Tiếng kia giống như là tiếng gầm giữ từ trong cổ họng phát ra, lớn dần lớn dần, tràn ngập sự cảnh cáo hung ác cùng sự hưng phấn cần xé.

La Chu không đáp lại Cách Tang Trác Mã, hít vào một hơi thật sâu, khống chế tim đập như điên dại. Tay phải nắm chặt con dao chiều đèn cào bên trong bóng tối, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào nơi ánh sáng chiếu tới.

Tiếng gào rú khó chịu tới ngày càng gần, một bóng dáng khủng bố xuất hiện ở nơi cuối cùng ánh sáng chiếu vào, đi tới gần nữa, gần nữa, thẳng cho đến khi cách các nàng tầm ba thước mới dừng lại.

Đó là một con ngao khuyến đầu hồ màu nâu, bộ lông dày sáng bóng, tứ chi nhanh nhẹn dừng hẳn lại cường tráng, ánh mắt hung tàn, miệng đầy răng sắc nhọn trắng toát, nước miếng thuận theo khớp miệng đang mở mà chảy xuống cằm nhỏ giọt xuống đất, cả thân mình lộ ra sự tàn ác đầm máu. Chi trước của nó hơi hạ xuống, cổ họng gầm gừ, tư thế bất động nhưng vẫn tỏa ra sức mạnh có thể xé rách mọi thứ. Tổng thể xem ra không bằng con ngao khuyến màu bạc uy mãnh cao lớn đã bắt mình trước kia, nhưng sát khí hung mãnh, lực sát thương rõ ràng cũng không thể coi thường.

Ngao Tạng! Chó chết, trời đánh cái con ngao Tạng ăn thịt người đang ngồi chồm hổm cản đường này! ! Sau nó liệu có binh sĩ cầm thú nào đang ôm cây đợi thỏ, chờ các nàng chui đầu vào lưới? Các nàng sẽ chết dưới nanh vuốt mãnh khuyến, hay là chết dưới cực hình đối với nô lệ trốn chạy? Giết chết được con Ngao Tạng này, liệu các nàng có thể tìm thấy được đường sống trong chỗ chết? Trong mấy phút ngắn ngủi, trong đầu La Chu đã hiện lên ngàn vạn ý nghĩ.

"Trác Mã, thực xin lỗi, ta có lẽ chọn sai đường rồi." Từ trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, sau lưng chớp mắt đã ướt đầm. Nàng cố gắng trấn định, ánh mắt gắt gao nhìn nhất cử nhất động của Ngao Tạng đối diện, miệng lại giống như đang thoải mái mà cười nói tiếu nuối với Cách Tang Trác Mã ở bên cạnh.

"Yên tâm đi, La Chu A Tỷ. Ta cho dù bất hạnh trở thành thứ ăn trong bụng ngao khuyến cũng sẽ không trách người nữa lời." Cách Tang Trác Mã lau mồ hôi lạnh trên trán, hai chân run nhè nhẹ, lại vẫn reu ghẹo mà trả lời, vẻ mặt so với La Chu còn muốn thoải mái hơn hai phần.

"Chúng ta cũng sẽ không trở thành thức ăn cho ngao khuyến." La Chu trong lòng ảm áp, tiến lên trước một bước, đem nàng giấu sau lưng. Không cần suy nghĩ nhiều, mặc kệ phía trước có binh sĩ hay không, nhiệm vụ trước mắt nàng phải làm là giết con ngao Tạng đáng sợ này.

Một ngao Tạng có thể giao chiến với ba con dã lang, nàng chỉ có chút sức mạnh cùng với thuật phòng thân phái nữ nếu muốn giết một ngao Tạng đã qua huấn luyện quân đội khắc nghiệt, xem ra nói dễ hơn làm. Chính là càng trốn chạy càng kích thích hung tính truy đuổi của ngao Tạng, nàng từng dùng thân thể chính mình chứng minh người hai chân cho dù đang trong trạng thái kích phát adrenaline cũng không chạy lại được mãnh ngao bốn chân nhanh nhẹn. Chỉ

có trực tiếp nghênh địch, đấu sống chết với nó, các nàng mới có hi vọng tìm được cử sống.

"La Chu a tỷ! Chúng ta cùng lên!" Cách Tang Trác Mã nắm lấy bả vai nàng, ý đồ muốn cùng nàng sóng vai chiến đấu, cùng nhau đối mặt ngao khuyển.

"Đừng tùy hứng, trong tay ta mới có vũ khí, người lùi lại sau một chút." La Chu tách ra hai chân, hơi hơi cúi người, lạnh lùng giằng co với ngao Tạng đối diện. Lúc này tất cả tề bào trên người nàng đều ở cảnh giới tập trung cao độ, giống như chỉ cần có gió thổi cỏ lay, sẽ mạnh mẽ nhảy lên, cùng địch chém giết đến cùng.

"Không được, ta không thể để người ——"

"Nghe lời! Lùi lại!" Nàng đột nhiên hung hãn ngắt lời Cách Tang Trác Mã, thanh âm như suối trong trẻo lạnh lùng, "Ta không cần kéo thêm một người đằng sau chỉ tổ vướng chân vướng tay."

Cách Tang Trác Mã mím chặt môi, sau nhiều lần đấu tranh, buông ra bàn tay đang nắm lấy vai nàng,

bước chân nặng nề, cuối cùng vẫn thuận theo mà lùi lại sau mấy bước.

"Ngao ——"

Cùng lúc đó, con ngao Tạng an thật người tanh máu đáng sợ kia ngửa đầu gầm nhẹ, há mồm bay lên không hướng phía La Chu cắn tới.

La Chu hai tay nắm dao, đứng im tại chỗ, ánh mắt nhìn cố định mục tiêu —— cổ ngao Tạng! Khi làn gió tanh đập vào mặt, bóng ma bao phủ, con dao đột nhiên phát ra một tiếng "ba" nhỏ, toát ra một ngọn lửa óng ánh cao cao.

Ngao Tạng này tuy đã có thói quen với lửa trại trong quân đội, nhưng khi ngọn lửa xuất hiện đột ngột trước mặt, bản năng tiềm tàng thuộc loại thâm căn cố đế của mãnh thú là sợ lửa làm cho động tác bỏ nhào tới của nó có chút trì trệ. Tận dụng thời cơ có một không hai, nhanh như tia lửa xẹt, La Chu nắm lấy chút trì trệ này, thấp người tiến lên, chen vào khe hở giữa hai chi trước của ngao Tạng, lưỡi dao sắc nhọn dùng sức đâm lút cán vào phía cổ trước tráng kiện.

"Ngao —— ngao ——"

Ngao Tạng đau đến cực độ tê rống, cổ họng bị đâm nhanh chóng trào ra máu tươi. Nó liều mạng xoay đầu, miệng như bốn máu đỏ hướng phía đầu La Chu cắn xuống.

La Chu ra sức nâng lên cánh tay, lưỡi dao giống như rấn đâm sâu hơn nữa vào cổ ngao Tạng, cũng đem chiếc đầu to cực đại của nó ngăn cách với đầu mình. Nhưng chân trước cường tráng của ngao Tạng lại hạ xuống cánh tay của nàng, móng vuốt bén nhọn xuyên phá y bào, đâm vào trong da thịt, chất lỏng đỏ sẫm ướt dính nhảy mất ứa ra.

Đau! Da thịt trên cánh tay bị xé rách đau đớn không thua kém gì vết bỏng ở đầu vai. Hai tay vì đau nhức mà hơi run rẩy, nhưng nàng không thể buông tay đi che miệng vết thương, càng không thể thả lỏng một ít lực đạo nào. Chỉ cần có chút lơ lỏng, răng nanh cứng mà hữu lực của ngao Tạng có thể sẽ đem đầu của nàng cắn đứt.

Ngao Tạng có đặc tính lớn nhất là, nó không chỉ dám cùng mãnh thú giao chiến, còn có tinh thần chiến đấu không ngừng nghỉ, không sợ chết. Bị thương rồi chạy trốn, là điều mà con người không thể tìm thấy trên loại chó này. Giờ phút này, cổ bị trọng thương làm cho ngao Tạng màu nâu này càng thêm cuồng bạo, hai mắt hung tàn ánh lên màu đỏ điên cuồng. Nó liều lĩnh dè đầu xuống, tựa hồ như muốn dè xuống đem đầu La Chu cắn nát.

Dưới sức nặng của việc ngao Tạng điên cuồng dè xuống tay La Chu cong xuống một chút, răng nanh sắc bén của ngao Tạng cách đầu nàng càng ngày càng gần, nước miếng tanh hôi từng giọt từng giọt rơi xuống trán nàng, kích thích thần kinh nàng thêm căng thẳng. Ngay lúc khuỷu tay sắp hoàn toàn bẻ cong xuống, một đôi tay ấm áp nắm lấy tay nàng đang cầm chuôi dao.

"Dùng sức đâm sang bên phải!" Nàng không kịp nghĩ nhiều, cũng không kịp trách cứ khàn giọng quát. Cơ thể giống như gà bị cắt tiết, không biết từ chỗ nào trào lên một cỗ năng lượng. Hai người, bốn bàn tay cầm chuôi dao cùng nhau hướng bên phải đẩy tới, lưỡi dao cuối cùng mở ra chiếc cổ dày của ngao Tạng, đem cổ họng nó cắt đứt hoàn toàn.

Một lượng lớn máu tươi từ cổ ngao khuyển bắn tung tóe ra, trong họng nó phát ra những âm thanh khàn khàn kỳ quái, chi trước cào lung tung, chi sau đập đập, cuối cùng buông tha sự cố chấp với cái đầu của La Chu, dốc sức lùi lại.

Thân thể nàng gắng gượng, đẩy người đang kề sát phía sau lưng, thuận thế bỏ nhào tới, đem ngao khuyển ngã ngựa kim chặt dưới mặt đất. Dùng sức nặng toàn thân áp xuống, dùng hết toàn bộ sức lực đâm lưỡi dao 9 phân cho đến khi chỉ còn sót lại chuôi dao. Máu tươi mãnh liệt bao phủ chuôi dao giống như đèn LED, ánh sáng trắng lạnh lạnh biến thành màu đỏ tươi lờ mờ, trong không gian mù mịt tràn ngập mùi máu tươi đậm đặc. Tứ chi của ngao khuyển đập mạnh yếu dần, cuối cùng dừng lại, mất đi sự sống.

"Chó.Chó chết."

La Chu thì thảo mắng một câu, mười ngón tay nắm chặt chuôi dao lúc này mới chậm rãi thả lỏng lực đạo, gian nan trở mình từ trên xác ngao Tạng, tê liệt vô lực mà ngồi xuống đất, dựa vào vách động lạnh lẽo cứng rắn mà thở hổn hển. Cùng nàng ngồi dưới đất thờ, còn có một người hợp lực với nàng vào thời khắc mau chốt giết chó ngao, Cách Tang Trác Mã.

Chương 36: Heo Chạy Trốn (3)

"Hô —— hỗn hên —— on. Cảm ơn. Hô ——" La Chu vừa thở hỗn hên, vừa quay đầu sang cười nói với Cách Tang Trác Mã, "Lần này là. Hôn hên —— lần đầu tiên ta đánh nhau. Hôn hên —— có người hỗ trợ. Hôn hên —— cảm. Cảm giác không tồi. Hôn hên ——" chỉ mấy câu đơn giản cũng bị cắt đứt bởi vô số tiếng thở hỗn loạn, điều này đủ để thấy người nói chuyện có bao nhiêu mệt nhọc suy yếu.

"Không. Không cần khách khí." So sánh giữa hai người, trạng thái thở của Cách Tang Trác Mã tốt hơn nhiều. Trên khuôn mặt ô bản của nàng tràn đầy tươi cười, lộ ra hàm răng sáng bóng. "Sau. Sau này La Chu a tỷ. A tỷ có đánh nhau nhớ rõ. Nhớ gọi ta. Ta. Ta cũng là một nữ nhân Bác Ba dũng cảm, sẽ không. Sẽ không làm vương chân người."

"Được. Cô gái ngoan!" La Chu nói khích lệ, trên mặt nở rộ nụ cười ngốc nghếch. Đây là lần đầu tiên sau khi đánh nhau, trong sự mệt mỏi không phải là lạnh lẽo tịch mịch, mà là ấm áp hạnh phúc. Quả nhiên, ấu đả có đồng bạn so với một mình thật làm cho người ta vô cùng vui vẻ, làm cho người ta phấn chấn, hôm nay cuối cùng nàng cũng có thể thể nghiệm loại khoái cảm trong lúc ấu đả thế này. Chỉ có một chút bất mãn duy nhất là không khí trên cao nguyên loãng hơn so với đồng bằng làm cho đánh nhau trở nên vất vả hơn, đáng cười là nàng nhưng mà chỉ cùng một con chó đánh nhau, tuy rằng thắng, lại cũng mệt mỏi thở hỗn hên như chó. Xem ra nàng còn phải tốn nhiều công sức rèn luyện, mới có thể thích ứng được với hoàn cảnh cao nguyên ác liệt.

Cách Tang Trác Mã dù sao cũng không phải người trực tiếp đối đầu, vô luận là tinh thần hay là thể lực đều không tiêu hao nhiều như La Chu. Thở gấp trong chốc lát xong, tuy rằng tứ chi có chút bủn rủn, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nói là khôi phục.

Nàng đứng dậy đi tới bên cạnh xác chó ngao, một cước đá vào cổ nó, hai tay cầm chuôi dao Thụy Sĩ, xoay tròn trái phải, rồi mới dùng sức rút ra. Nữ nhân Bác Ba nhiều năm làm nghề nông chăn thả vắt sữa, khí lực hai tay rất lớn, con dao dài 9 li đâm sâu rút ra mang theo một cổ máu đỏ sẫm.

Dùng tay áo lau sạch vết máu trên dao, ánh sáng đỏ tối tăm một lần nữa trở lại thành ánh sáng trắng rực rỡ. Nàng lúc này mới phát hiện trên khuôn mặt bản thủ của La Chu bên cạnh cũng nhiễm một tầng đỏ sẫm, hai tay máu tươi đầm đìa, hai ống tay áo rách mướp, từ trong ra ngoài đều bị dính sũng máu. Ngang bụng áo khoác cũng bị cào rách, thỉnh thoảng có một sợi lông tơ thật nhỏ giống như tuyết bay ra.

"La Chu A Tỷ, người. Người bị thương!" Nàng hoảng sợ hô lên, phần môi trắng bệch, vội vàng lao đến bên người La Chu xem xét.

"Không nặng, chỉ có cánh tay bị cào thương, còn lại chỉ là cào rách quần áo." La Chu nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười an ủi. Sau khi toàn thân trầm tĩnh lại, mới cảm thấy vết thương ở trên tay đầu nóng rát rát đến tận xương, bất quá đối với người đánh nhau như ăn như nàng mà nói vết thương này chỉ là việc nhỏ mà thôi, cần rửa, chịu đựng vài ngày là được.

"Ta băng bó giúp người." Cách Tang Trác Mã cuống quýt lấy hai tay áo rách buồm của nàng cuộn lên, lau cánh tay vốn trắng nõn giờ máu tươi đầm đìa, trên da thịt che kín những lỗ hồng dữ tợn.

Tỉ tách —— Tỉ tách

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống cánh tay đầy vết máu loang lổ của La Chu, nóng đến làm cho nàng hít vào một ngụm khí lạnh. Nước mắt rơi vào miệng vết thương, muối bên trong khiến cho miệng vết thương co rút đau đớn như bị kim châm vào, nhưng mà nàng cũng không muốn tránh đi loại đau đớn khiến cho người ta khoái hoạt này. Thì ra, có người vì vết thương của mình mà đau lòng khóc, cũng là một chuyện hạnh phúc vô cùng hạnh phúc.

Cách Tang Trác Mã, chỉ cần La Chu ta sống một ngày, liền nhất định bảo hộ người một ngày, thẳng cho đến khi sinh mệnh chấm dứt.

Nàng âm thầm thở, nhịn đau vỗ vỗ lên đầu Cách Tang Trác Mã, cười nói: "Khóc cái gì, không phải chỉ có mấy vết thương chảy máu thôi sao? Còn không mau tiêu độc giúp ta."

"Tiêu độc?" Cách Tang Trác Mã nâng lên hai mắt đầm lệ nhìn về phía nàng, con người trong suốt trang đầy mê mang khó hiểu.

La Chu sừng sốt, đột nhiên có chút xúc động muốn khóc. Dung dịch oxy già của nàng, cồn của nàng, thuốc bột Văn Nam của nàng. Tất cả mọi đồ tiêu độc cầm máu của nàng đều đang ở trong cái bao trong căn phòng gạch tại thôn Nạp Mộc A a a!

"La Chu a tỷ, tiêu độc là cái gì?" Cách Tang Trác Mã không cảm nhận được sự thống khổ rối rắm của La Chu, tiếp tục truy vấn.

"Tiêu độc chính là sát trùng, để phòng miệng vết thương bị nhiễm bẩn sinh mủ, nhưng là hiện tại chúng ta không có dược phẩm trong tay, không thể tiêu độc, cho nên coi như bỏ qua bước này đi." Để tránh cho chính mình vì quá hồi hận mà thất thố khóc, La Chu quyết định nhanh chóng chấm dứt sự ngạc nhiên của Cách Tang Trác Mã, "Nghe không hiểu cũng không sao, ta sau này sẽ dạy người. Đến đây, lấy áo người mặc bên trong xé ra giúp ta băng bó." Quần áo của nàng trong ngoài đều bị cào rách, nếu xé của nàng, chẳng phải là vô phương chống lạnh? Đây. Nàng là chủ lực trong việc đánh nhau, Cách Tang Trác Mã thân là người dự khuyết cống hiến một chút vải cũng là việc nên làm đi? Hơn nữa, nội y bằng vải của người cổ đều nhiều hơn người mặc trang phục hiện đại như nàng rất nhiều, cho dù xé thêm vài miếng vẫn có thể chống lạnh.

"Ác." Cách Tang Trác Mã có chút sững sờ mà vèn lên áo khoác, lộ ra lớp áo bằng vải thô trắng, tiếp theo dùng dao cắt một miếng lớn, lại cẩn thận chia ra thành bốn mảnh dài rộng bằng đốt ngón tay.

Trước cầm một miếng đem vết máu trên tay La Chu lau sơ qua, đau đến làm cho La Chu nhe răng trợn mắt hít vào một chút khí. Miệng vết thương trên hai cánh tay đại khái có mười vết, ngoài ra là vô số vết xước giằng khắp nơi, máu cũ vừa lau đi, máu mới lại trào ra, thoạt nhìn vô cùng dọa người.

"Từ từ, trước nặn miệng vết thương, gạt bỏ toàn bộ máu." Mắt thấy Cách Tang Trác Mã cầm lấy mảnh vải, nàng bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó vội vàng ngăn lại, ngữ điệu hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi, "Không phải sợ, đây là máu nhiễm bẩn. Cũng không cần lo cho ta, ta có thể chịu đau."

"Ân." Cách Tang Trác Mã đối với lời nói của La Chu nghe không hiểu lắm. Bất quá nếu La Chu a tỳ nói vậy, nhất định có đạo lý của nó, nàng chỉ cần nghe theo là được. Nàng buông mảnh vải, bỏ qua tình cảm, không nhìn La Chu, chỉ vùi đầu dùng sức đè ép lên miệng vết thương.

La Chu đau đến phát run cả người, trước mắt biến thành màu đen, mồ hôi lạnh tiết ra một tầng lại một tầng, răng nanh cắn thật sâu vào môi dưới, tràn ra một đường đỏ sẫm. Vì để dời đi lực chú ý, trong lòng nàng điên cuồng mà gào thét rồi lại gào thét.

Mẹ nó, cổ đại này đúng là rách nát mà? Nước xà phòng không có? Còn i-ốt không có? Vắc-xin phòng bệnh chó dại cũng không có? Nhớ là sau khi bị chó cắn, đầu tiên là dùng nước xà phòng rửa đi rửa lại vết thương trong nửa tiếng, rồi mới dùng cồn i-ốt tiêu độc, cuối cùng trong vòng 24 giờ đến bệnh viện tiêm vắc-xin phòng bệnh. Vết thương nặng sâu như của nàng, phỏng chừng còn phải thêm lòng trắng trứng. Mẹ nó cái gì cũng không có! Hại nàng chỉ có thể không ngừng ép miệng vết thương để đẩy máu độc ra ngoài, nếu không chắc sẽ bị bệnh chó dại quá, cho dù thành quý cũng phải quay lại thời xưa, đem mười tám đời tổ tông ngao Tạng diệt hết toàn bộ.

"Tốt lắm." Không biết qua bao lâu, cuối cùng nghe được thanh âm trời ban của Cách Tang Trác Mã.

La Chu thở ra một hơi dài, cả người đều giống như vừa lao từ trong nước ra. Đầu giống như bị hoa mắt chóng mặt, xuất hiện dấu hiệu thiếu máu rất nhỏ.

"Nhanh băng bó lại." Nàng liếc nhìn miệng vết thương đã khô, suy yếu nói.

Cách Tang Trác Mã lên tiếng, tùy tiện lau nước mắt, luống cuống nhanh tay băng bó. Chỉ chốc lát sau, hai cánh tay La Chu giống như xác ướp. Băng bó dày đặc làm cho khuỷu tay cũng không gấp lại được, nhưng mà đau đớn lại bớt đi không ít, cũng không biết có phải không đau vì quá đau không.

La Chu giờ cánh tay lên xem kỹ, cười rộ lên: "Trác Mã, không nghĩ tới tay nghề băng bó vết thương của ngươi cũng không tệ lắm."

"Ba, huynh cũng có khi sẵn thú bị thương, là mẹ cùng ta băng bó cho bọn họ." Cách Tang Trác Mã nhìn hai cánh tay bị bó chặt, lo lắng nói, "La Chu a tỳ, có sao không, cánh tay ngươi sẽ lưu lại nhiều vết sẹo khó coi?"

"Không sợ, ta có thể vào thăm mỹ viện loại bỏ." La Chu không cho là đúng nói.

"Vào thăm mỹ viện loại bỏ?"

"Ách, không hiểu cũng không sao, ta đang kể chuyện hài, nói giỡn thôi." La Chu hơi nghiêng mặt, nàng lại muốn đập đầu khóc rống lên. Mẹ nó ở cái cổ đại nghèo nàn này đào đâu ra thẩm mỹ viện a?! Cho dù là Hàn Quốc nổi tiếng với công nghệ chỉnh hình ở Châu Á cũng còn chưa có xuất hiện khoa chỉnh sửa sắc đẹp a a a! ! Gào thét trong lòng xong, nàng quay đầu lại với Cách Tang Trác Mã bên cạnh lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, "Trác Mã, ta hiện tại thật lòng hi vọng Trát Tây Lăng Thổ còn sống."

Cách Tang Trác Mã nghe được rất sáng lên, mạnh mẽ gạt đầu: "Ta cũng vậy. Lăng Thổ huynh yêu La Chu a tỳ như vậy, cho dù tất cả nam nhân trên đời này đều ghét bỏ La Chu a tỳ, hắn cũng nhất định sẽ không ghét bỏ ngươi."

Đừng nói nàng giống như đồ bỏ không nam nhân nào tiếp nhận được không? Nàng là hủy mất cánh tay, cũng không phải là gương mặt nha! Chỉ cần nàng nguyện ý xấu xa, hé ra khuôn mặt thanh xuân miễn cưỡng cũng có thể câu dẫn được nam nhân đó nha. Hơn nữa nơi này nơi đâu đều là núi tuyết, khẳng định sẽ có thánh phẩm mỹ dung tuyệt liên trăm ngàn năm sinh trưởng, không chừng gặp được một thần y, y thuật cao minh, vết sẹo của nàng không phải cũng sẽ xóa được sao? La Chu thực oán hận, vô cùng oán hận. Vì sao nàng chịu không phải là nội thương? Ngượng ngùng rơi lệ, quang minh chính đại phun máu vì nội tâm bị thương ai oán cũng tốt a.

Nàng mệt mỏi chỉ huy Cách Tang Trác Mã lấy dao xong, mới vừa đứng lên, chuẩn bị tiếp tục đi. Ngắn lên trong nháy mắt, máu trong toàn thân liền đông cứng lại.

Chiếc đầu lớn, chớp mũi rộng, mũi to ngắn. Hai mắt tam giác ngược màu lam ác độc đầy tình lạnh, thâm thúy hung lệ. Miệng đồng (mồm chó nhô ra như cái ống) trắng kiện chưa mở, mơ hồ lộ ra răng nanh sắc lạnh. Sau gáy là bộ bờm dày đứng thẳng, giống như một con sư tử Châu Phi màu bạc, phản xạ nhiều ánh bạc dưới ngọn đèn, tự nhiên làm tăng thêm vẻ đẹp cao quý uy nghiêm.

Thật sự không nghĩ tới, trong bóng tối cách các nàng bốn năm thước lại có một con ngao khuyển màu bạc quen thuộc đang đứng. Bộ dáng kia, La Chu rất quen thuộc, phi thường quen thuộc. Quen thuộc đến nàng giờ phút này vẫn còn nhớ rõ áp lực đè nặng trên vai, móng vuốt cứng rắn chạm vào da thịt, hơi thở nóng hầm hập chen lẫn mùi tanh hôi, cùng với âm thanh không ngừng xé rách thần kinh giống như từ dưới âm ti vọng lên.

Con ngao Tạng màu bạc này đúng là con ngao Tạng đã bắt được nàng ở thôn Nạp Mộc A! Khi đó Liệt Thích Già Thát Tu ở bên cạnh dừng nó lại, chỉ huy nó, hiện tại thì sao? Có phải nam nhân khủng bố kia cũng đi theo phía sau con ngao Tạng này? Hay là trong đường hầm này có rất nhiều ngao Tạng mai phục?

Đường lang bộ thiện, hoàng tước ở phía sau; trai cò choảng nhau, ngư ông đắc lợi.

Da đầu La Chu rất nhanh liền phát run, thật sự rất không muốn thừa nhận đầu ngao Tạng ở đối diện kia là hoàng tước cùng ngư ông, còn chính mình là vật hi sinh bị động.

Nàng cùng Cách Tang Trác Mã nắm lấy tay nhau, sắc mặt đều là một màu trắng. Hai tay cùng nhau nắm lấy chiếc dao, không khổng chế được mà run rẩy. Chỉ nhìn vẻ ngoài liền có thể thấy rằng đầu ngao Tạng màu bạc này so với con màu nâu lúc này lực sát thương cùng lực uy hiếp càng lớn, mà lúc này thể lực của các nàng không đủ, đến cuối cùng phải làm thế nào mới có thể chạy thoát được nanh vuốt của đầu ngao Tạng này?

Đầu ngao Tạng kia hướng các nàng thông thả bước tới, mỗi một bước đều thật nhẹ nhàng tao nhã, tràn ngập sức mạnh cùng thánh thoi.

"Đừng tới đây!" La Chu lập tức bật bật lửa, lạnh giọng quát, "Bằng không ta liền biến ngươi thành chó trại lông." Đáng tiếc trong tiếng quát lạnh lùng lại để lộ ra sự run rẩy, làm cho sự uy hiếp giảm đi rất nhiều.

Mất tam giác ngược lạnh lùng liếc nàng một cái, nổi lên một tia trào phúng, tức thì cúi đầu đi lách nửa vòng qua con ngao Tạng đã chết, lại tiến lại gần xác ngao hít ngửi cẩn thận, còn đuôi lưỡi liếm liếm miệng vết thương trên cổ.

"Trác Mã, ta có phải hay không mất quá nhiều máu, cư nhiên hoa mắt mà nhìn thấy trong mắt đầu ngao khuyến kia hiện lên sự châm biếm." La Chu trừng mắt mà nhìn nhất cử nhất động của ngao khuyến, có chút không dám tin mà hỏi nhỏ.

"Không có, trong mắt nó thật sự xuất hiện châm biếm, giống nhưGiống như thực xem thường chúng ta." Cách Tang Trác Mã cũng trả lời mù mờ.

"Chẳng lẽ thành tinh?" La Chu đang cân nhắc, đột nhiên bị cặp mắt hung lệ tàn nhẫn nhìn thẳng đến khiến cho bị dọa nhảy dựng lên, "Không được lại đây!" Dưới sự bối rối, nàng xoay mình đem dao găm đoạt lại nắm trong tay mình, hai tay cứng ngắc nhắm tới đầu ngao khuyến quái dị rất có nhân tính kia.

Ngao khuyến kia nhìn dao găm trong tay nàng, đột nhiên hướng nàng gừ một tiếng, xoay người đi sâu vào trong. Đi được hai bước, quay đầu lại nhìn thấy các nàng không nhúc nhích, liền không kiên nhẫn mà gào thêm hai tiếng.

Ách, đây là tình huống gì a? Vì sao không lao lên điên cuồng cắn xé? La Chu nghĩ không ra. Nàng hỏi nhỏ một tiếng: "Ngươi. . . .Ngươi là đang nói chúng ta đi theo ngươi?"

"Ngao ——"

Ngao khuyến sửa một tiếng, còn giống như đang gật đầu.

Ách, nàng thực là gặp yêu tinh quỷ quái đi. La Chu suy tính một lát, vẫn là không có cách nào khác tin tưởng chuyện quỷ dị vượt quá sức tưởng tượng này, lại cất tiếng hỏi: "Ngươi. . . .Ngươi xác định sao?"

"Ngao ——" Ngao Tạng lại sửa một tiếng, mang đầy nhẫn nại hung ác.

Thật sự, con ngao Tạng này thật muốn các nàng đi theo nó, mà không phải đem các nàng biến thành đồ ăn mà cắn xé.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã cùng run lên, nhìn lẫn nhau, dùng tâm linh tương thông tiến hành trao đổi.

Phải không. . . .Đi theo sao? La Chu nhú mày, bấu môi hướng phía ngao khuyến.

Trốn không thoát đâu. Cách Tang Trác Mã nháy mắt mấy cái, chỉ ra sự thật đau thương không thể nghịch chuyển.

Hai người suy sụp gục đầu xuống, không thể né tránh mà bước chân, bất an sợ hãi mà đi sau mõng ngao Tạng.

Ngao Tạng sẽ đem các nàng đưa tới chỗ nào? Chờ các nàng phía trước là sống hay chết? Hết thảy đều không thể đoán được, chỉ biết con đường trốn chạy của các nàng đã bị một con ngao khuyến chặn lại, trong đó một người cánh tay còn bị thương.

La Chu đột nhiên cảm thấy được lần chạy trốn này của chính mình thực nên được xưng là "heo (Trư la) chạy trốn". Sớm biết kết cục thế này, không bằng nàng liền ngồi trong hang chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Trò Chơi Của Cầm Thú Vương (1)

Hang nằm trong núi đá không có ánh sáng, bên ngoài lại là một thế giới tươi đẹp mặt trời chiếu rọi, muốn có bao nhiêu rực rỡ thì có bấy nhiêu.

Bên trong Vương thành, ở dãy núi phía tây là sườn dốc cao vài trăm thước, dưới sườn dốc là một khe vừa sâu vừa rộng. Tại đáy khe tối này là đá cuội lờm lờm, cỏ dại um tùm, có một dòng suối nhỏ men theo rìa khe chảy róc rách. Bên cạnh dòng suối nhỏ còn có hai ba cái ao nhỏ không rõ hình dạng, phía trên ao tỏa ra từng làn khói trắng mềm mại, đây đúng là suối nước nóng tự nhiên.

Ánh dương chiếu rọi vẫn sáng lạn như trước, nhưng cũng không mang lại bao nhiêu ấm áp.

Trạm nghỉ chân trong khe có hai hàng binh sĩ tay cầm trường mâu, thắt lưng mang trường đao, sau lưng là cung tiễn. Trên đầu đội mũ ni, mặc áo da ngắn tay màu xanh, áo giáp da trâu màu lá cọ, tất cả đều có dáng người cao ngất, nhanh nhẹn dũng mãnh uy vũ.

Ở một góc rộng, có một cái bàn đá cao tầm một thước, mặt bàn là một phiến đá mỏng rộng bốn thước được đánh bóng kỹ lưỡng. Trên mặt bàn được phủ một cái khăn ni màu đỏ, ở giữa được bày một tháp y (giường nằm) hoàng kim khảm đầy bảo thạch. Trên tháp y được trải tấm da hổ sáng màu lớn, từ đầu hổ đến cuối tháp y phải đến hai thước hơn. Hai con bảo tuyết khỏe mạnh mỹ lệ nằm ở hai bên trái phải trước tháp y, mắt hơi khép đầy thích ý mà phơi nắng dưới ánh mặt trời sặc sỡ.

Quỳ bên phải là một thị nữ tuổi còn trẻ tay bưng một cái khay bạc, phía trên là bầu rượu. Toàn thân nàng là áo tơ lụa màu phấn hồng in hoa, tóc được tết thành vô số bím ngang vai buộc lại ở sau lưng, dùng ba bộ trang sức lớn nhỏ bằng bạc. Đỉnh đầu đội cái mũ tròn bằng sừng trâu, rủ xuống một hàng dây bạc tạo thành một tấm màn che, trước ngực còn đeo một chuỗi vòng cổ lục tuyền thạch cùng san hô đỏ. Bên cạnh còn có một thị nữ trẻ tuổi ăn mặc giống y chang, khom nửa người, cúi đầu hạ mi, chuẩn bị tùy lúc mà hầu hạ chủ nhân châm rượu.

Một nam nhân thân hình hết sức cao lớn vạm vỡ lười nhác dựa vào tháp y, tóc nâu rối tung được tết thành từng bím tinh tế hai bên, dùng vòng khuyên hình khô lâu bằng bạc khảm ngọc bích buộc lại, vành tai trái đeo một viên hồng ngọc to cỡ hạt đậu tằm. Trên cổ đeo một chuỗi hạt chín viên, hai sấu san hô đỏ lớn nhỏ, một chuỗi hạt sập ong. Khoác trên mình là một áo bào bằng da dê cái dệt cùng tơ lụa thuần một màu đen, vạt áo cùng hai tay áp khảm da bảo tuyết quý báu, vạt áo trên dưới sớ dụng da bảo tuyết tạo thành hai màu bất đồng, hợp lại thành chữ thập, phần rìa da bảo tuyết được thêu đề lên bằng vải gấm màu tím, lại viền thêm cái sợi bạc và vàng.

Bên hông nam nhân cao lớn được buộc hai sợi dây lưng. Một cái buộc ở phía trên thắt lưng, một cái buộc ở phía trên mông, được một tấm bạc chạm hoa nổi liền tạo thành đai lưng. Trên đai lưng khảm nhiều viên ngọc bích lớn nhỏ, bốn phía khắc hình hoa sen cùng hai con phượng hoàng chúc phúc (không tước lưỡng chủng cát tường). Phía trước hông giắt một trường đao khảm hình hoa sen khô lâu mười sáu cánh bằng cẩm thạch đen cùng một cái hộp bạc khảm ngọc thạch khắc hình đầu ngựa, sau lưng đeo một cây roi màu đen chuỗi làm bằng gỗ bạch đằng. Đôi giày da trâu màu đen buộc chặt lại ống quần lụa màu trắng, hai sườn giày được khảm hai hàng khuy bằng bạc nguyên chất, xen kẽ ở giữa là những sợi dây thắt màu vàng, sợi dây màu vàng rủ xuống bên ống giày mềm mại mà lác lác.

Trang phục nam nhân đều toát ra sự quý giả phi phạm lòng lý, từ đầu đến chân tràn đầy uy nghiêm lãnh khốc khiến kẻ khác thần phục vái lạy. Hẳn chính là Vương của vương triều Cô Cách — Mục Xích Tán Bố Trắc Đốn. Thân là người có địa vị cao nhất Cô Cách, hẳn vốn nên ở trong cung điện trên đỉnh núi mà quan sát thần dân, vốn nên cười trên lưng tuần mã mà tuần tra lãnh địa. Chỉ khác là hôm nay hẳn lại dị thường nhân nhả ở tại khe rãnh này nghỉ ngơi.

Chính chiến tứ phương, cướp được rất nhiều lãnh thổ, hẳn quyết định tranh thủ chút thời gian nhân nhả chơi một trò chơi, một trò chơi vô thưởng vô phạt. Đôi mắt hung ác nham hiểm so với kèn kèn càng uy nghiêm lợi hại hờ hững đảo qua hai nhóm nữ nô được binh sĩ chia ra, khỏe môi không mang theo chút tình cảm nào gọi lên.

Khuôn mặt các nàng được các binh sĩ mạnh mẽ cạo rửa dưới dòng suối, lộ ra dung mạo hoặc trẻ tuổi non nớt, hoặc thanh xuân mỹ lệ, hoặc vô cùng tầm thường. Một đám co rúm lại dưới đài, không dám đưa mắt nhìn hẳn, ánh mắt đầy hoảng sợ, giống như một đám chuột đáng thương hại lại làm cho người ta càng thêm chán ghét xem thường.

Bất quá, đối diện dưới đài có một nữ nô thoát nhìn so với những nữ nô còn lại không giống nhau. Da thịt so với nữ nhân bình thường trắng hơn một chút, dưới mi dài thanh tú là một đôi mắt to sáng ngời. Dưới chiếc mũi xinh đẹp là một đôi môi đầy đặn mê người, thân thể có lồi có lõm, trong thanh thuần mỹ lệ có một cỗ anh khí dồi dào, làm cho mọi người không khỏi lóa mắt. Hai má của nàng tuy rằng tái nhợt, trong mắt cũng tràn ngập sợ hãi, lại có thể cố gắng trấn định, dùng phương thức nắm tay mà an ủi những tiểu cô nương đang vô cùng sợ hãi bên người nàng.

Hắn nhớ rõ nữ nô này thống lĩnh mười mấy nữ nô bị lạc phương hướng trong đường hầm, cuối cùng bị binh sĩ áp giải ra khỏi đường hầm. Binh sĩ trong động bẩm báo nói là nữ nô này là người đi đầu trong việc kích động các nữ nô chạy trốn, nàng dùng đao cạy mở tất cả khóa sắt, cũng cắt đứt dây thừng trên tay các nữ nô chạy trốn. Một nữ nô xinh đẹp lại tự cho mình là thông minh, nguyên nhân cũng vì có nàng kích động mới có thể làm cho trò chơi chạy trốn lần này thuận lợi triển khai. Có phải nên tặng cho nàng một chút phần thưởng sao?

Tán Bố Trắc Đốn từ từ di chuyển chén dạ quang, mắt ung lợi hại xẹt qua tia lạnh lùng, giọng nói khát máu.

"Liệt, tất cả nữ nô đều đi ra rồi sao?" Hắc hướng nam nhân bên trái tháp y thản nhiên nói.

Đứng ở bên trái tháp y đúng là Hắc kỳ đội trưởng hoàng gia Liệt Thích Già Thát Tu, cũng là một trong những tâm phúc mà Cô Cách Vương tín nhiệm nhất. Hôm nay đầu hẳn đội nón da đầu cáo, tai trái đeo một cái vòng tai bạc, trên cổ là hai tràng hạt bằng san hô đỏ. Một thân là áo gấm màu xanh phủ da, cổ tay áo, vạt áo cùng áo dài là lông cáo. Thắt lưng đeo ba đoạn da traai màu nâu đậm, mặt trên khảm mấy bông hoa bạc. Trên thắt lưng đeo trường đao, nghiêng xuống là hộp bạc, thắt lưng sau mông cũng buộc một đoạn đao. Chân đi một đôi giày da màu đen, trên ống dày được buộc những sợi tơ màu sắc rực rỡ. Khuôn mặt tục tũn tàn nhẫn dưới bộ trang phục trên cơ nhiên rút bớt đi vài phần thêm khát chém giết tanh máu, lại thêm vài phần quý khí cuồng dã.

Tán Bó Trác Đồn hơi khép mắt, uống một ngụm rượu ngon, tựa tiểu phi tiểu nhĩn về một chỗ cao cách đấy khe chừng hai thước. Nơi đó bụi cây sinh trưởng vô cùng rậm rạp, nhìn qua thì cũng không thấy gì, chỉ có đầy bụi cây ra mới phát hiện phía sau có một miệng hang đủ cho một người đi vào. Trong trò chơi chạy trốn mà hần chủ đạo, tuy rằng đã đóng lại tất cả các cơ quan trong hang, cũng cường chế các binh sĩ canh giữ không được tùy ý khua đao, cam đoan sinh mệnh các nữ nô có thể bảo toàn hết mức. Nhưng đại bộ phận đều là chết hoặc lạc đường trong hang tối, nữ nô chạy trốn cuối cùng đều sẽ được các binh sĩ áp giải đi ra. Duy chỉ có một con đường là đi thông ra khe phía tây, màu trong đường hầm này lại mai phục mấy chục ngao khuyến hung tàn. Người xâm nhập chỉ có một kết cục, đó là cái chết!

"Người xác định sẽ có nữ nô sống sót đi ra từ trong đường hầm kia?" Tán Bó Trác Đồn liếc qua Thích Già Thát Tu một cái, vươn vai, cao quý như sư tử dần trở thành một dã lang tàn ngược. Khửu tay phải của hần dựa vào tháp y, đem rượu ngon còn thừa trong chén dạ quang đưa bờn, dường như có một ít đồ xuống thăm nĩ, nước rượu đỏ sẫm nhanh chóng tràn ra tạo thành một đóa hoa nhỏ ẩm ướt trên thăm.

"Không thể khẳng định." Thích Già Thát Tu dừng một chút, bổ sung nói, "Nhưng mà hạ thần quả thật phát hiện có một nữ nô do Ngân Nghê tự mình bắt giữ còn chưa có đi ra."

"Ác?" Đến đây Tán Bó Trác Đồn tràn đầy hứng thú, tay tùy ý đem chén dạ quang đặt lên khay mà thị nữ đang bưng. "Chẳng lẽ Ngân Nghê lúc ấy không đem con mồi một ngụm xé nát, mà là đem con mồi đặt dưới móng?"

"Đúng vậy, Vương."

"Xem ra Ngân Nghê rất muốn có một nô lệ hầu hạ nó." Tán Bó Trác Đồn dường như có chút đắm chiêu, đôi môi nở nang hiện ra một hình cung mờ nhạt, tay trái nhẹ nhàng vuốt lên chiếc nhẫn hình hoa sen khô lâu đeo ở ngón giữa tay phải, "Bất quá nếu muốn được Ngân Nghê ưu ái" Hần dừng lại, con ngươi xẹt qua hai đầu báo tuyết bên chân, hồ hững nói, "Có thể so với được Đại Tuyết, Tiểu Tuyết ưu ái càng thêm khó khăn."

Hai con báo tuyết đột nhiên nghe được chủ nhân gọi tên chính mình, cả cơ thể phút chốc buộc chặt, lập tức dựng thẳng tai lắng nghe, quay đầu nhìn lại. Đợi một lát, không thấy ra lệnh gì, mới quay đầu, thả lỏng thân thể, một lần nữa neho mắt đường thần.

Thích Già Thát Tu buông mắt nhìn hai đầu báo tuyết hùng mĩ (hùng dũng mĩ lệ) bên chân Vương, lại ngẩng đầu nhìn về phía lùm cây đối diện, đôi mắt lãnh đạm nhiệm vài phần ý cười. Đúng vậy a, nữ nhân bản thiêu lại giao hoạt như hồ ly kia đến cuối cùng là còn sống hay đã chết?

"Vương, vẫn là đợi thêm chút nữa, hay là bắt đầu trò chơi kế tiếp?" Hần cúi đầu, cung kính hỏi.

"Chờ một chút, khó lắm mới gặp được một chuyện thú vị." Môi trên của Tán Bó Trác Đồn mở ra, ngũ quan góc cạnh nhìn không ra cảm xúc gì.

Vừa dứt lời, phía lùm cây đối diện xuất hiện sự rung chuyển khác xa so với gió thổi, tiếp theo một khuôn mặt nhỏ nhắn bản đến nhìn không ra nguyên dạng hé ra, trên mặt khảm một đôi mắt đen tỏa sáng.

Cặp mắt kia hưng phấn chuyển động một vòng, cũng từ từ dừng lại, trong con ngươi đen cũng tràn ra sự tuyệt vọng không cùng.

"Ngao ——" trong vách đá truyền ra tiếng ngao khuyến buồn bực sữa, tựa hồ tràn ngập sự hờn giận.

Giống như bị thứ gì đó thúc vào, kêu lên một tiếng "A ——" sợ hãi, khuôn mặt dơ bẩn nhỏ nhắn bỗng nhiên bỏ nhào đến phía trước. Một cái gì đó giống như mảnh vải dính máu rơi xuống từ độ cao trên hai thước, "Phanh" một tiếng ngã chống vó xuống bụi cỏ đại mộc dưới đáy khe.

"La Chu a tỷ ——" sau tiếng hét chói tai, lại là một cái bản thiêu gì đó từ trong cửa hang ngã nhào xuống dưới, bất thiên bất ý (không nghiêng lệch gì) mà rơi xuống vật gì đó.

Tiếp theo đó, là một đầu ngao khuyến hung hãn khỏe mạnh màu bạc chui ra, mạnh mẽ nhảy xuống từ độ cao hai thước, vững vàng đứng bên hai cáo vật bản gì đó. Rồi sau đó lại là một đầu ngao khuyến nhảy xuống, hai đầu ngao khuyến nhảy xuống. . . . Từ bên trong hàng liên tục nhảy xuống hơn ba mươi đầu ngao khuyến hung hãn màu lông không giống nhau.

"Liệt, Ngân Nghê mang ra hai nữ nô còn sống, người đi nhìn xem cái đệm lưng kia có ngã chết không." (Ồi giờ ơi, cái đệm lưng là chị Chu nhà ta đấy ạ) Trong đôi mắt ung hung ác nham hiểm của Tán Bó Trác Đồn hiện lên một sự hứng thú mờ nhạt, "Đã chết liền thưởng cho ngao khuyến ăn, không chết liền tha lại đây, chuẩn bị tiến hành trò chơi kế tiếp."

"Tuân mệnh, Vương." Thích Già Thát Tu xoay người tao nhã hành lễ với Tán Bó Trác Đồn, sau đó thân hình cao lớn nhảy xuống khỏi chiếc bàn đá, sai bước đi đến chỗ hai đồ này nọ bị ngao khuyến vây quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Trò Chơi Của Cầm Thú Vương (2)

Sau khi bị bắt đi theo sau mông mấy con ngao khuyến màu nâu được mấy chục bước, La Chu cùng Cách Tang Trác Mã thật sự cảm thấy quyết định của

mình lúc nguy hiểm có bao nhiêu sáng suốt, bao nhiêu chính xác.

Khi đang thăm cảm thấy may mắn không có binh sĩ nào canh giữ, nhưng khi ngọn đèn vừa đảo qua phía trước, cứ cách mười bước lại có một con ngao khuyến ăn thịt người đáng sợ gấp nhiều lần so với các binh sĩ. Một đôi mắt ngao trong bóng đêm bắn ra tia hung ác dọa người, trong chiếc cổ trắng kiện dày lông thỉnh thoảng phát ra tiếng gừ trầm mạnh đầy áp lực. Nhưng khi ngao khuyến dẫn đường đi qua, chi trước của chúng nó đều nửa hạ xuống đất, đầu to hơi cúi, giống như quỳ lễ thần phục với vương giả. Chờ các nàng đi qua, liền tự động đi theo phía sau.

Phía trước là một ngao khuyến hung tàn nhanh nhẹn dũng mãnh, sau cũng là một ngao khuyến hung tàn nhanh nhẹn dũng mãnh, một con đi ngang hàng cùng nàng và Cách Tang Trắc Mã. Trốn, chỉ còn lại là hy vọng tốt đẹp xa vời. Chờ đợi mình phía trước là loại cực hình gì, La Chu hoàn toàn đánh mất sức tưởng tượng của mình, hiện tại nàng sợ nhất, đề phòng từng giây từng phút chính là đám ngao khuyến phía sau có thể bị mùi máu tươi trên người nàng kích thích thú tính hay không, đột nhiên tấn công đem nàng cắn xé thành mảnh nhỏ, cuối cùng ăn đến không thừa mẩu vụn nào.

Lưỡi dao dài 9 li vẫn sắc bén như trước, nhưng đã bị nàng thu vào trong chuôi dao. Ở trước mặt mấy chục ngao khuyến hung tàn cường hãn, chiếc dao Thụy Sĩ từng hỗ trợ nàng được vô số việc, giúp nàng thoát hiểm vô số lần lại có vẻ trở nên nhỏ yếu vô dụng.

"La Chu a tỳ, phía trước dường như có ánh sáng!" Đường lúc căng thẳng, bên tai chợt vang lên tiếng hưng phấn của Cách Tang Trắc Mã.

La Chu đưa mắt nhìn phía trước, quả nhiên, phía trước mơ hồ xuất hiện vài tia sáng, đó là. ánh sáng tự nhiên! Chẳng lẽ ngao khuyến dẫn đường này muốn tự mình thả các nàng? Trong lòng không khỏi xuất hiện cảm xúc mừng phát điên. Dưới sự hí hửng, nàng thể nhưng lại kéo theo Cách Tang Trắc Mã nghiêng người lướt qua ngao khuyến màu bạc dẫn đường, lao đảo chạy như điên về phía ánh sáng.

Cửa hang! Là cửa hang! Là cửa hang hàng thật giả thật! Cửa hang đang đứng trước mặt, nàng cơ hồ mừng muốn khóc lên. Thật cẩn thận đẩy ra lùm cây rậm rạp che trước cửa hang, lộ ra ngoài xem xét. Vậy mà, kinh hãi, kích động cùng hưng phấn vừa rồi liền biến thành tuyệt vọng không bờ bến.

Phỏng đoán của nàng quả nhiên không nhầm, phía tây là sườn dốc cực, dưới dốc cực là một khe thật sâu, trong khe có một lối ra cực kỳ bí mật. Nhưng là, vì sao trong khe lại có một loạt binh sĩ võ trang nghiêm nghị đứng xếp hàng? Một bãi đá đối diện cửa hang, trên bãi đá không chỉ có mấy nam nữ hoặc đứng hoặc ngồi, còn có hai con báo tuyết đang nằm, dưới bãi đá lại có một đám nữ nô dường như vô cùng quen thuộc. Ở giữa bãi đá bóng bẩy còn có một người ăn mặc đẹp đẽ quý giá, một nam nhân toàn thân đều tràn ngập khí chất cảm thú, Cổ Cách Vương. Mà nam nhân đứng cạnh hắn lại là kẻ đã từng một lần lại một lần ngược nàng, là đội trưởng đội kỵ binh Vương gia, là người truyền tin của Pháp Vương, Liệt Thích Già Thất Tu.

Bốn chữ to "Ôm cây đợi thỏ" đánh mạnh vào đầu La Chu, giờ khắc này trong lòng ngực nàng giống như có ngàn vạn con ngựa chạy lao qua cây cỏ bùn đất, điên cuồng đến muốn gào lên, muốn gầm lên giận dữ. Mẹ nó, ngao khuyến ăn thịt người là thú bình được cảm thú Vương thuần dưỡng thì sao có thể tốt bụng vậy? Đúng là nàng tự mình nghĩ ra cái ý nghĩ kỳ lạ ngu ngốc. Chó chết, thì ra nàng quả nhiên đã trình diễn một hồi heo chạy trốn cho cảm thú giải trí! Không chừng A Lan Ni Mã cùng nàng sờ đi nghe được tin tức lại giống cũng là do cảm thú Vương có ý bày mưu đặt kế tiết lộ, mục đích chính là muốn áp bách các nàng liều mạng chạy trốn để giải trí. Khó trách trong hang đá không có binh sĩ canh gác nghiêm mật, khó trách lại cung cấp cho các nàng ăn uống no đủ dường chừng thể lực, khó trách trong hang đá không gặp phải một cái cơ quan chết người nào! Quay lại! Lão tử sẽ quay trở về tiếp tục ngồi trong hang đá, kiên quyết không làm hầu tử (con khỉ) phụng bồi cảm thú!

Trong lòng nàng đầy cảm phần chuẩn bị lùi thân thể về, thỉnh linh móng bị vật gì đó mạnh mẽ đẩy một cái, cả người liền rớt từ trên miệng hang xuống.

Thân thể quay quay, trời quay, đất xoay, sau đầu đập mạnh xuống đất, trước mặt xoay tròn rồi chìm dần vào bóng tối, trong lúc dần chìm vào tối đen còn rải rác xuất hiện vài ngôi sao nhỏ tròn tròn màu vàng.

Phanh ——

Một vật thể không hề nhẹ lại hóa vô đơn chí mà đè lên trên ngực nàng. Ngực như tắc lại, dạ dày trĩ trệ đau đớn, hô hấp ngưng lại, nàng ọc một tiếng, toàn bộ bánh mì thô ráp vừa mới nuốt vào dạ dày đều phun ra hết. Chỉ cảm thấy ánh tối đen trước mắt càng ngày càng đậm, xoay tròn ngày càng nhanh hơn, các ngôi sao nhỏ xuất hiện càng nhiều.

Đầu choáng váng, đầu đau, vai đau, lưng đau, mông đau, ngực đau, tay đau, chân đau.(bị thương 10/10 lun XD) Tứ chi bách hài (tay chân xương cốt cơ thể) đều đau đến muốn rụng ra, hoàn toàn không thể tự lại một chút khí lực nào. Cố gắng mở mắt, lại mờ mịt cái gì cũng không thấy rõ, thậm chí cứ như vậy mà nằm luôn, nằm luôn.

"La Chu a tỳ! La Chu a tỳ!" Vật nặng trên ngực tuy đã chậm rãi dịch chuyển đi, nhưng có một tiếng khóc loạn không ngừng bay vào trong tai, thân thể đã suy yếu đến không chịu nổi lại còn bị lay một cách mãnh liệt tàn nhẫn, lay đến đầu nàng càng choáng, thân thể càng đau.

Mẹ nó, Trắc Mã ngu ngốc, uống cho chị đây tốt bụng làm đệm lưng cho người, người ít nhất cũng nên có lương tâm kiểm tra xem xương cốt ta có gãy chút nào không đi? Vừa động liền giống như chủ ngựa ngu xuẩn rít gào điên cuồng mà lay ta? Lại lay tiếp đi, ta thật sự sẽ chết vì chấn thương sợ hãi.

Giống như là hiểu tiếng nàng đang gào lên trong lòng, lay động kịch liệt bỗng nhiên biến mất, tiếng khóc thảm cũng thấp lại, một bàn tay to hữu lực chạy trên người nàng. Không tình dục, không tục tĩu, thực nghiêm túc mà xem xét mỗi một cái xương chịu tổn thương. Bàn tay to đụng đến hai cánh tay quăn băng của nàng, đột nhiên hung hăng nắm chặt.

"A ——"

Trong lúc kêu lên kinh thiên động địa, nàng cố gắng mở mạnh mắt, đồng tử rời rạc cuối cùng tập trung lại, xóa tan sương mù tối đen, thấy rõ thế giới đầy màu sắc.

Mây trắng giống như đai lưng vắt ngang bầu trời, tia sáng mặt trời sắc sở ánh vàng. Trong bóng râm hé ra khuôn mặt nam nhân tục tăng mà tàn nịnh, hơi mỉm cười với nàng.

"Xương cốt không gãy, chỉ là người càng thêm bản càng thêm xấu." Thích Già Thát Tu nhếch miệng lộ ra một vòng cung màu trắng như sứ, nâng lên một cánh tay của nàng lắc lắc trước mắt. Hắn mạnh mẽ nắm chặt, trên vải trắng dần nhuộm từng tầng đỏ sẫm, nhìn thấy mà ghê cả người.

La Chu thất thần liếc mắt nhìn hắn một cái, sống hay chết đã không còn do nàng làm chủ, nàng cũng thật sự không còn khí lực để phản kháng.

Thích Già Thát Tu nắm bàn tay dính đầy máu của nàng đưa tới mũi ngửi, trong ý cười tàn nhẫn có thêm một tia tán thưởng, "Giết chết một ngao khuyến, đôi lấy ưu ái của Ngân Nghê, cho dù hai tay đứt lìa cũng đáng." Hắn giờ lên chiếc dao nhọn trên mặt đất, nhủ mảy, nói chắc chắn, "Là dùng nó."

Từ lúc ngã xuống từ trên cao, dao rơi khỏi tay, bóng đèn LED ở chuỗi dao cũng bị va vào đá, hỏng mất. Loại đèn hiện đại này hỏng đi cũng tốt, miễn cho bị người ta xem là yêu quái.

"Đưa ta!" Phản ứng đầu tiên của La Chu là đúng lý hợp tình mà đòi lại công cụ dao đa năng đã giúp mình sinh tồn trong suốt ba năm qua, khi nhìn đến ánh mắt cân nhắc của nam nhân mới giác ngộ lời nói cùng hành động dừng cảm của mình có bao nhiêu ngu muội. Lập tức mắt bò mới lo làm chuồng mà hơi khép lại mắt, ngậm miệng nhanh chóng biến thành người gỗ.

"Chính người hướng Vương mà đòi lại đi." Nhìn phản ứng nhảy bén của nữ nhân bản giáo hoạt này, tâm tình Thích Già Thát Tu quả thật rất tốt, lộ ra một hàng răng trắng, cười đến vô cùng vui vẻ. Cũng không kiêng dè gì vết bản trên người La Cu, từ giữ chặt cánh tay nàng phúc chốc đem nàng nâng lên khỏi mặt đất khiêng ở trên vai, "Theo ta." Hắn từ trên cao nhìn xuống Cách Tang Trác Mã tinh thần sợ hãi đang ngồi trên đất, lạnh lùng nói, tươi cười trên mặt giấy lát ngưng lại thành thị sát nghiêm túc.

Tay đứt lìa, tay đứt lìa, tay đứt lìa! Cả người La Chu run rẩy treo ngược trên vai rộng lớn cứng như thép của nam nhân, bụng mềm mại bị vật cứng ấn vào, miệng hé ra lại phun ra dịch trong dạ dày, hầu như đều lưu lại trên áo khoác xa hoa của nam nhân.

Thích Già Thát Tu vỗ mạnh một cái trên mông nàng để trừng phạt, cũng không so đo gì thêm, sai bước đi trở về chỗ Vương, dưới đài, không chút nào thương tiếc đem nữ nhân bản trên vai ném xuống đất. May mắn Cách Tang Trác Mã đang lao đảo đi theo phía sau tiếp được thân thể nàng, mới làm cho La Chu may mắn thoát được lần thứ hai rơi xuống đất.

"La Chu a tỷ, người. Người có sao không?" Cách Tang Trác Mã cố gắng hết sức mà hỏi han. Cả người nằm sấp trên mặt đất, cắn răng mà chịu đựng va đập.

"Nào. Nào chấn động, đầu choáng váng muốn nôn. Cả người đều đau. Không cử động được." La Chu ngã vào trên lưng nàng, hít mắt nhìn bầu trời xanh, thành thực mà kể ra hiện trạng thâm của thân thể.

Nửa câu đầu Cách Tang Trác Mã nghe không hiểu, nửa câu sau tuy rằng hiểu, nhưng cũng không có khí lực cử động hoặc xoay người xem xét giúp đỡ người bệnh trên lưng, đành bất đắc dĩ nói:"Ta. Ta cũng không chuyển động được, La Chu a tỷ liền. Liền nằm trên lưng ta. Nghỉ ngơi đi."

Các nàng có được tính là một đôi nan tử nan muội không đây (chị em số khổ)? Trong lúc khổ sở La Chu lại suy nghĩ mua vui một chút, đột nhiên, phía trên đầu che phủ một cái bóng lớn, một cái đầu ngao cực đại màu bạc nhảy ra trước mắt, mắt tam giác màu lam thâm thụy hung tàn, độc ác, lạnh như băng.

Làm gì vậy? Muốn cắn nàng? Trái tim sắp ngừng đập lại bắt đầu điên cuồng đập mạnh, nàng tập trung tất cả khí lực còn lại hung ác mà trừng lại cặp mắt tam giác kia. Lão từ đã suy bại đến cái hoàn cảnh thâm này, cái gì gọi là đầu trục đầu sọ bị nắm tóc - vua cũng thua thằng liều, đằng nào cũng không sống được, có gì trước khi chết lại còn sợ một con chó.

Đầu ngao màu bạc hơi lắc lắc, một cái lưỡi đỏ tươi vươn ra, liếm lên khuôn mặt dơ bẩn lạ kỳ của nàng, liếm từ cằm lên đến trán. Cho dù cách một tầng máu bản thật dày, cũng vẫn có thể cảm nhận được thật rõ đầu lưỡi thô ráp ấm áp kia.

La Chu cứng ngắc, không phải chưa từng bị thú cưng liếm qua, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng bị ngao khuyến hung mãnh khủng bố đến có thể ăn thịt người lại không phải thú nuôi nhà mình liếm qua.

Sau khi liếm xong, đầu ngao lại dúc vào trên bộ ngực cao ngất của nàng, rồi cọ cọ trên vật mềm mại một lúc, có chút thích ý mà nheo mắt lại.

La Chu hóa đá, đây là. Một con sắc ngao sao? !

Hành động của cả người lẫn ngao dưới đài đều được hai nam nhân thu vào trong mắt, thần sắc hai người đều lộ ra một tia kinh ngạc hiếm có.

"Thật đúng là Ngân Nghê chọn nàng hầu hạ?" Tân Bố Trác Đốn hơi hạ mi.

"Hắn là như vậy." Thích Già Thát Tu nhắm lại mắt, khoe môi hơi nhếch lên. Vận khí của nữ nhân bản này cũng không tồi, Ngân Nghê là ngao khuyến nghìn con mới có một, rất được Vương sủng ái.

Tân Bố Trác Đốn ngấm ngấm con dao ngắn mà Thích Già Thát Tu đưa lên, đem các loại dụng cụ trong chuỗi dao lôi ra, ngón tay màu đồng mon trơn vết máu khô lại trên thân dao, ánh mắt dần tối lại: "Liệt, nữ nô kia dùng con dao nhỏ này giết chết ngao khuyến?"

"Dạ phải"

"Thường cho người." Hắn tùy ý ném con dao đi.

"Hạ thân tạ ơn Vương ban thưởng." Thích Già Thát Tu chuẩn xác bắt được con dao, vội vàng hành lễ tạ ơn.

"Ha ha, bắt đầu trò chơi kế tiếp đi." Tấn Bồ Trắc Đốn xoa bóp mười ngón tay, phát ra một chuỗi răng rắc giòn tai. Nhân nhả đứng lên khỏi tháp y, bước thong thả tới phía trước đài, tầm mắt quan sát các nữ nô dưới đài trở nên cổ quái lại dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Trò Chơi Của Cầm Thú Vương (3)

Ba —ba — ba —

Hắn vỗ tay nhẹ ba cái, một đội binh sĩ lập tức tiến lên đem ba mươi mấy nữ nô đang quỳ bên phải đài đẩy xuống đất, mặc kệ các nữ nô giãy dụa khóc lóc, hai ba phát liên đem quần áo trên người các nàng kéo xuống, nháy mắt lột thành trần truồng.

Sau đó, Thích Già Thát Tu với ngón trỏ vào miệng, huýt một tiếng sắc bén. Mấy chục con ngao khuyến lập tức gật gù đắc ý chạy vội tới đảo quanh phía sau từng nữ nô, trong cổ gầm gừ sủa tràn đầy hưng phấn khó hiểu.

Chỉ thấy binh sĩ áp chế nữ nô lấy ra một viên thuốc ném vào trong miệng ngao khuyến, ngao khuyến lập tức giống như uống thuốc kích thích, trở nên ngày càng rối loạn khó kiềm chế. Mắt ngao dần chuyển thành màu đỏ tanh máu, miệng ngao mở ra, thò ra những tiếng động ồ ồ, dịch nước miếng tanh hôi không ngừng nhỏ xuống, khủng bố nhất chính là từ dưới bụng mỗi một con ngao đều vờn ra một cây gậy dài màu đỏ vô cùng dữ tợn.

Mấy trăm nữ nô đang quỳ ở giữa đài bị binh sĩ cầm roi da mạnh mẽ đẩy mặt hướng qua phía bên phải, trên mặt mỗi người đều trở nên xanh trắng lẫn lộn.

"Cỗ Cách cần chính là cơ thể mẹ có thể nuôi dưỡng được nô lệ cường hãn, nô lệ ngay cả chạy trốn cũng không dám chỉ xứng làm đồ chơi cùng thức ăn cho ngao khuyến." Tấn Bồ Trắc Đốn đứng ở trên đài tựa như thiên thần đưa ra lời tuyên bố lãnh khốc đối với những nữ nô dưới chân.

Thích Già Thát Tu lại huýt một tiếng, đám ngao khuyến đang kiềm chế giống như được xóa bỏ lệnh cấm, gần như đồng thời chạy đến chỗ người. Chỉ trước khoảnh khắc lên phía sau cơ thể trần trụi của nữ nô, không biết là do huấn luyện, hay là trời sinh thành thạo mà đem bộ phận sinh dục hướng hạ thân nữ nô đẩy vào.

"A — không — không —"

"Không được! A a —"

Cả nữ nô bị lột trần cùng những nữ nô bị bắt nhìn cảnh tượng trên đều hét lên thất thanh, tiếng kêu thê lương thống khổ vang vọng khắp khe vực, làm kinh động những con kền kền đang nghỉ ngơi trên bãi đá.

Khuôn mặt những nữ nô xích lửa vặn vẹo, toàn cơ thể co chặt, khóc thảm, kêu gào khản giọng, cực lực giãy dụa thân mình muốn thoát khỏi sự xâm phạm của ngao khuyến. Nhưng mà các nàng rất nhanh bị các binh sĩ dùng tay cùng chân tựa như kim sắt mà giam cầm chặt chẽ trên mặt đất, không có đường chạy trốn, không thể động đậy, chỉ có thể phát ra những tiếng khóc thét bị phản thảm thiết mà bất lực. Rất nhiều dung mạo mềm mại chưa đủ ướt át bị vật thô dài cứng rắn nóng bỏng của ngao khuyến xuyên qua xé rách, máu tươi trào ra theo sự đâm vào rút ra của ngao khuyến, làm ẩm ướt mảnh đất khô cằn.

Bên cạnh, tiếng roi da khua trên không trung đồm độp, những binh sĩ cho phép nữ nô được khóc thét roi lệ, kêu thảm thiết, nhưng nếu có nữ nô nào dám có can đảm che lấp tai, nhắm mắt lại không xem lập tức sẽ bị quất đến trầy da tróc thịt.

Tấn Bồ Trắc Đốn đã lui về ngồi dựa vào tháp y, một bên thưởng thức rượu ngon, một bên lạnh lùng thưởng thức hình ảnh người thú quan hệ dâm loạn với nhau dưới đài, khóe môi trào lên một nụ cười cao quý lạnh như băng.

"La. La Chu A Tỷ. Ta. Ta lại nhìn thấy. Thấy địa ngục. Địa ngục." Lệ theo hai má Cách Tang Trắc Mã cuộn cuộn chảy, mười ngón tay cào thật sâu xuống đất, mắt không ngừng run rẩy, ngay cả thân thể cũng không chịu được mà run run.

"Địa. Địa Ngục?" La Chu nằm ngửa ở trên lưng Cách Tang Trắc Mã. đầu chỉ cần lay động một chút liền bắt đầu phát đau. Nàng không nhìn thấy tình huống bị thảm phía bên kia, tầm mắt nhìn được chỉ có trời xanh mây trắng, còn có vách đá dốc ngược cùng mấy bụi cỏ dại mọc nhô ra trong khe. Tuy rằng nàng cũng nghe được những lời nói lãnh khốc vừa rồi của cầm thú Vương, nghe được tiếng gào thét thống khổ khua nhức của các nữ nhân, nhưng từ lúc nhìn thấy những hình ảnh ở giữa sân thôn Nạp Mộc A nàng đã không còn phản ứng nào thái quá nào, cũng không có hứng thú hiểu rõ. Nàng quá chú tâm vào đầu ngao khuyến khủng bố đang ngù gât đường thân trên ngực mình, ái biết được cái miệng ngao kia có hay không lên con động kinh cần một ngụm trên người nàng?

"Ngao khuyến. Đang gian dân nữ nhân. Súc sinh. Súc sinh cùng nữ nhân tăng tị với nhau!" Cách Tang Trác Mã cắn lớp cò khô trên mặt đất, thanh âm thống hận nghẹn ngào cùng bi thương. "Miệng ngao khuyến cắn lấy sau cổ nữ nhân, móng vuốt bầu vào bả vai nữ nhân, da thịt nữ nhân nơi nơi đều bị cào rách, nơi nơi đều là máu tươi đang chảy. Các binh sĩ áp chế chơi đùa vú các nàng, kéo nát đầu vú, còn quấy nhiễu miệng cùng hạ thể các nàng. Máu, chảy thật nhiều máu. Không phải là người, cũng không phải người, cũng không phải người." Nàng kể lại những hình ảnh mà mình chứng kiến cho La Chu, cuối cùng dừng lại với những tiếng nỉ non đến gần như sụp đổ.

"Người nói đúng, không phải là người." La Chu vỗ nhẹ thân mình cô gái đang run dưới thân, cúi đầu ôn nhu an ủi nói, "Mấy con ngao khuyến đó không phải là người, nô lệ chúng ta cũng không phải người, còn lại tất cả đều là cảm thú đáng chém ngàn đao. Trác Mã, không có gì phải sợ, ngoan à, khóc ra đi, khóc thành tiếng sẽ không còn thấy sợ nữa." Nếu không phải bị internet cùng những phim AV hạng nặng trọng khẩu vị làm hỏng, tin chắc rằng tinh thần nàng cũng sẽ giống như Cách Tang Trác Mã thuần khiết cách không xa sự sụp đổ.

Nô lệ không phải người, hiện tại nàng càng thêm cảm thụ đầy đủ mà sâu sắc được câu nói này. Nguyên nhân chính là vì nô lệ không phải người, cho nên cảm thú Vương cùng với binh sĩ cảm thú sẽ đem việc nô lệ thô kệch kém cỏi chạy trốn ra làm trò giải trí, sẽ cười mà xem nô lệ cùng ngao khuyến giao hợp, sẽ đem sinh mạng nô lệ giống như rom rác.

Ánh sáng mặt trời đã chiếu nghiêng lên trên vách đá, nhưng tiếng khóc kêu thảm thiết vẫn quanh quẩn liên tiếp không chấm dứt. Thời gian trôi qua vô cùng gian nan, tiếng khóc của Cách Tang Trác Mã dưới thân cũng chưa có ngừng. Từ trong tiếng khóc than, nàng biết đã có nữ nô chết dưới sự gian dân của ngao khuyến, còn biết ngao khuyến vẫn còn hưng phấn mà tiếp tục gian dân thi thể, còn nghe thấy tiếng ngao khuyến sau khi thỏa mãn thú tính cùng với đám kền kền đậu trên bãi đá cùng nhau nhai nuốt thi thể nữ nô. Cũng biết phạm là nữ nô trong lúc nhìn cảnh này mà ngất xỉu không có ngoại lệ lập tức bị lột sạch quần áo kéo ra bên ngoài mặc cho ngao khuyến chà đạp, chết không toàn thây.

Ánh mắt đã hết sung độ của nàng lại trở lại giống như hai ngày trước, làm sao cũng không thể chảy nổi một giọt lệ, khô khốc như thế. Một bàn tay của nàng không ngừng vỗ về Cách Tang Trác Mã dưới thân, tay kia thì lại nhẹ nhàng đặt lên đầu ngao khuyến trên ngực, nàng gãi cầm, gãi lỗ tai cho nó.

Cứ qua một tiếng kêu khóc thảm thiết sợ hãi đối với đầu ngao khuyến trên người này lại bắt tri bắt giác mà vui đi một chút, từ đáy lòng nàng dâng lên một tia cảm kích kỳ lạ. Nếu không phải nhờ có đầu ngao này, nàng cùng Cách Tang Trác Mã đã sớm bị đám ngao khuyến trong đường hầm xoi mắt. Nếu không phải cái đầu ngao khuyến này nằm ghé vào trên ngực nàng, nói không chừng nàng cũng đã bị xếp vào đám nữ nô bị súc sinh trà đạp đến chết.

"Liệt, trong nhóm nữ nô chạy trốn chọn mấy người diện mạo xinh đẹp sung làm cung nô, toàn bộ số còn lại đưa đến phòng lai giống." Khi trò chơi gần kết thúc, Tán Bó Trác Đốn phân phó với Thích Già Thất Tu bên cạnh.

"Vâng." Thích Già Thất Tu cúi đầu đáp, con người di chuyển, chỉ chỉ dưới đài, "Vương, vậy nữ nô mà Ngân Nghê lựa chọn thì sao?"

"Người không đề cập tới, ta thật thiếu chút nữa đã quên." Mi phải của Tán Bó Trác Đốn nhếch lên, trong sự mạnh mẽ ung dung lại lộ ra sự lãnh khốc tàn nhẫn, "Đây chính là nô lệ đầu tiên mà Ngân Nghê lựa chọn." Hắn bung chén rượu đứng lên khỏi thấp y, nhảy xuống bãi đá, đi đến trước mặt La Chu.

Ngao khuyến đang nằm trên ngực La Chu chộp mắt liền ngẩng đầu, dịu dàng mà sủa một tiếng, dưới mắt ung uy nghiêm lợi hại nhanh chóng lùi về phía sau.

Cách Tang Trác Mã dưới thân La Chu dưới sự uy nghiêm vương giả cùng sát khí tanh máu phô thiên cái địa mà sợ hãi đến quên cả khóc, La Chu nằm ngửa bị buộc phải đứng mũi chịu sào mà đối mặt với tầm mắt đang quan sát từ trên xuống. Lòng nàng thu nhanh lại, hô hấp gần như đình chỉ, tứ chi bất lực khẽ run lên.

Ánh mắt cảm thú Vương hung ác nham hiểm mà lãnh khốc, bén nhọn mà sâu thẳm, tựa như ánh mắt kền kền đang thông thả mà tuần tra trên người nàng. Ánh mắt nâu đồng sâu không thấy đáy tràn ngập vô tình lạnh lẽo cùn đăm đăm, mà phía sau đó lại ẩn núp sự tàn bạo khát máu đến điên cuồng. Trong tầm mắt lạnh như băng, mỗi tế bào trên cơ thể dường như đông lại, từ da thịt cho đến linh hồn.

"Liệt, đem nàng đi rửa mặt." Tiếng nói trầm mạnh mẽ theo chút từ tính, cũng lạnh nhạt vô tình đến cực điểm.

"Dạ." Thích Già Thất Tu thuận tay nhấc lên La Chu, bước đi đến bên suối nước nóng, một tay chế trụ sau gáy nàng, đem đầu của nàng ấn toàn bộ vào trong nước, một bàn tay khác thô lỗ mà chà xát mặt nàng.

Dòng nước ấm áp trong nháy mắt tiến vào lỗ tai, lỗ mũi, vào mắt, miệng, làm cho nàng ho khan vì sặc nước, không kịp phản ứng mà nuốt vào mấy ngụm to nước suối. Bàn tay to nắm sau gáy tựa như thiết trảo, không để cho nàng có chút cơ hội giãy dụa. Bàn tay to đang tàn phá bờ bãi trên mặt thô ráp vô cùng, không hề mang nửa điểm thương hương tiếc ngọc, xoa nắn đánh thép giống như đang đang đối đãi với một khúc gỗ.

La Chu gần như nhịn đau đến choáng váng tùy ý cho nam nhân làm nhục, cuối cùng vào thời điểm sắp chết chìm tới nơi thì được lôi ra khỏi nước.

Tán Bó Trác Đốn cùng Thích Già Thất Tu đột nhiên nhìn đến khuôn mặt sau khi tẩy qua nước suối, đều hơi giật mình. Khuôn mặt vừa đỏ vừa sưng phù, phía trên loang lổ các vết trầy da, giống như là một con rắn đang lột da xấu xí đến làm cho người ta ghê tởm.

"Xấu như heo vậy. Nếu Ngân Nghê thích, vậy để nàng làm ngao nô tùy thân hầu hạ là được." Tán Bó Trác Đốn cười lạnh lùng, đi khỏi. Thị vệ thân cận đã bê thấp y da bỏ lại đây, hai đầu báo tuyết cùng ngao khuyến màu bạc cũng đi theo đến bên thấp y. Hắn vén lên áo choàng, ngồi ngay ngắn trên thấp y, thần nhiên nói với Thích Già Thất Tu, "Dường vài ngày, sẽ đem đến bên người Ngân Nghê."

"Tuân mệnh, Vương." Thích Già Thất Tu quỳ một gối xuống hành lễ, cung nghênh Cổ Cách Vương rồi đi.

Chờ cho Vương đi khỏi, hần mới đưa mắt nhìn về phía nữ nô đang dựa vào tay mình gian nan hô hấp, ngón tay dùng sức búng vào da mặt đang sưng đỏ tróc da của nàng, chế nhạo nói: "Quả thực đúng như Vương nói, xấu như heo vậy."

La Chu đau đến hút vào một ngụm khí lớn, suy yếu mà phụ họa: "Đúng, ta xấu như heo." Thực may mắn mấy ngày nay chịu đựng gió lạnh cùng phơi nắng, làm cho làn da mẫn cảm của nàng bị sưng đỏ lại bong da, trở nên thay đổi hoàn toàn, không bị cảm thú Vương nhìn trộm.

"Coi như vận khí của ngươi tốt." Thích Già Thất Tu lại dùng sức đánh vào hai má nàng, thực hưởng thụ bộ dáng nàng đau đến hít vào một hơi khí lạnh.

"Liệt đội trưởng đại nhân, ngao khuyến trong đường hầm là ta cùng Cách Tang Trác Mã giết, xin cho nàng cùng ta trở thành ngao nô." Tuy rằng nam nhân đang ôm hồ chính mình cũng thật tàn nhẫn, cũng là cảm thú, nhưng trước mắt lại là cảm thú mà nàng tiếp xúc nhiều nhất. Hần có quyền lực tuyệt đối, cầu hần, là việc bất đắc dĩ.

"Để thưởng cho sự may mắn của ngươi, ta đồng ý với thỉnh cầu này." Thích Già Thất Tu lạnh lạnh cười, thổi khí vào trong tai nàng, nhỏ giọng dặn dò nói, "Nhớ kỹ lời ta nói trước kia, ngàn vạn lần đừng có ngu xuẩn mà tìm cách lên giường của Vương."

Trong lúc nàng đang kinh ngạc, hần ôm nàng đi trở về chỗ cũ, đem nàng đặt lên người Cách Tang Trác Mã, tâm tình vô cùng khoái trá đi đến chỗ nữ nô khác.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã dựa thật sát vào nhau, tựa lưng vào nhau, che lại lỗ tai, cố gắng không nghe không nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cảnh Đông Cung Sống

"A ân A Đại nhân Tha ta đi Nhẹ Nhẹ một chút Ngó ngó" Nữ nhân da thịt màu mật ong nằm trên giường thấp, đáng người trần đầy quyến rũ, mềm dẻo lại nóng bỏng. Nàng lúc thì khó nhìn mà giờ chân lên cao, khi thì tứ chi co rút mà run rẩy. Mi đen thanh tú nhắm lại, đôi mắt khép hờ đầy mơ màng, cả người đầm đìa mồ hôi. Chiếc trần xinh đẹp thỉnh thoảng lại lay động, nước miếng trong suốt theo bên khóe miệng uốn lượn chảy xuống, trong miệng không ngừng phát ra lời cầu xin cực kỳ thống khổ mà lại vô cùng vui thích.

Nam nhân cao lớn trên người nàng rong ruổi, một thân da thịt ngăm đen, gồ lên những khối cơ bắp mạnh mẽ đánh thép, tư thế cho thấy sức mạnh cường đại. Từng giọt mồ hôi bắn ra từ trên người hần, lộ ra một sự gọi cảm vô cùng cuồng dã lại không kém phần hấp dẫn. Ngũ quan thô kệch và ác của hần lúc này có chút vụn vẹo, con ngươi trước giờ vẫn sắc nhọn lạnh lẽo hung tàn đến cực điểm xuất hiện sự nóng bỏng đầy thú tính, nam nhân không giống như đang thâm mê trong tình dục, mà lại giống một con mãnh thú đang cắn xé con mồi. Trong họng phát ra những tiếng thở dốc như thú, bàn tay lớn rắn chắc như thép đang nắm lấy ngực đầy đặn của nữ nhân ngày càng ra sức, nhào nặn đôi gò bồng đảo kia giống như muốn chúng hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Hần không hề chú ý đến sự cảm thụ của nữ nhân, hoàn toàn dựa vào sự ham muốn của chính mình điên cuồng tiến công nhịp nhàng, phát ra những tiếng thân thể va chạm vang dội, xen lẫn vào đó là tiếng nước dâm mĩ do giao hợp tạo ra.

Một màn đông cung sống đầy dã man này làm cho La Chu cùng Cách Tang Trác Mã đang trú ở phòng bên cạnh nhìn mà ghen hòng trần trối lại thêm mặt đỏ tai hồng.

Thời gian trôi qua thực nhanh, từ sau khi bị bắt trong rãnh, đến nay đã hơn mười ngày.

Thân là ngao nô được Vương cho phép dưỡng thương, La Chu được hưởng thụ đãi ngộ cực cao giống như là gấu trúc quốc bảo. Nàng được Thích Già Thất Tu đưa đến tỉnh dưỡng ở trong một cái hang dưới sườn núi, ngủ trên rom rạ cùng da thú trải lên trên một cái giường thấp, cái chính là có thêm chăn nhung thô. Được ăn bánh mì xịn, thịt bò phơi khô, rau tươi, uống trà bơ cùng trà sữa. Quần áo được cấp là trang phục vải nhung thô được đặc chế riêng dành cho ngao nô, đương nhiên, còn thưởng cho nàng một cái áo khoác da dê. Mặt khác còn mời một y sư đến kiểm tra thân thể, trị liệu vết thương trên cánh tay nàng, trước khi đi còn để lại đồng dược phẩm.

Nô lệ tàn tạ vô dụng như bèo, bình thường các chủ nô đều là một đao xong việc, miễn cho lãng phí lương thực, làm sao mà có thể nằm trên giường ấm, ăn ngon, mặc đẹp, được thầy thuốc chăm sóc tỉnh dưỡng? Là trùng tà sao? Lúc nàng thử một lần nói ra suy nghĩ muốn được tắm trong sữa dê với Thích Già Thất Tu, nhưng lại phá lệ nhận được sự đồng ý của hần ngay lập tức. Thực thực là trùng tà sao? ! Không chỉ có ánh mắt nô lệ đưa đồ ăn thức uống cho nàng là quái dị, y sư khám bệnh cho nàng trong mắt cũng tràn đầy kinh ngạc, ngay cả chính nàng cũng không dám tin. Đến đêm sau khi nằm ngủ, tự cầu đầu mình vài ngày, sau khi để lại trên da thịt một mảng xanh tím, cuối cùng từ trong đau đớn mà nhận ra việc mình được đãi ngộ như gấu trúc là thật 100%.

Ngao nô, nói đi nói lại vẫn chỉ là nô lệ, hơn nữa không phải nô lệ hầu hạ người, mà là nô lệ hầu hạ ngao khuyến, nếu lý giải theo mặt chữ thì cấp bậc càng thấp hơn nữa, thế nào lại có thể hưởng thụ được đến loại đãi ngộ cao cấp đến không thường này? Đánh chết nàng cũng không tin Thích Già Thất Tu lại

trúng tà phân phát tình yêu lan tràn. Sau khi vụng trộm trao đổi với Cách Tang Trắc Mã về sự thần kỳ đến quái lạ này, cô gái nhỏ sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết trải qua vài ngày trở yên bình lặng tĩnh dưỡng lại khôi phục bùng bùng sức sống, cặp mắt dài sáng ngời đầy phong tình tự nhiên toát ra thần thái mơ mộng, không hề nghĩ nhiều đã đưa ra kết luận chỉ có thể là vì Thích Già Thất Tu đã yêu nàng.

Yêu nàng? Cái nam nhân khủng bố kia, một mãnh thú vô nhân tính lại yêu nàng? Không một giây chần chờ La Chu liền phủ định cái đáp án làm cho người ta mao cốt từng nhiên (sồn gai ốc) này. Không phải là nàng tự tăng bốc mình, nàng đã cân nhắc thật kỹ rồi mới cảm thấy được là nam nhân này khó gặp được một món đồ chơi sống thú vị như nàng, không muốn nàng bị chết quá nhanh, cho nên trước đường lạnh, rồi chậm rãi tra tấn để giải trí. Tựa như lần đầu bị bắt vậy, cho nàng đầu mối, dụ dỗ nàng chạy trốn, xem nàng giãy dụa thống khổ dưới móng vuốt răng nanh của chó ngao.

Hừm, món đồ chơi sống sao? Cũng tốt, ít nhất chính mình còn có giá trị giải trí với người khác. Tại cái thời đại mạng người như cỏ rác, giết người chớp nhoáng này, nàng giống như gà đã bị trói, từ thiếu nữ bất hạnh mà trở thành nô lệ cũng chỉ có thể dựa vào chừng đó giá trị để sinh tồn. Tôn nghiêm tính cái gì, khuất nhục tính là gì, giải trí cho người khác thì đã sao. Sống, không phải mới là điều quan trọng sao? Miễn man trần tục suy nghĩ, nghĩ càng xa, lại càng lo sợ không đầu. Nàng thầm quyết định, lúc có thể hưởng thụ, phải tranh thủ mà hưởng cho tốt. Khi bị bắt sắp vai hầu tử cho người khác giải trí, phải cố gắng giãy dụa mà sinh tồn, phát huy cái giá trị giải trí duy nhất của mình.

La Chu sau một lần lại một lần tiến hành xây dựng tâm lý mạnh mẽ cùng xác định vai trò, cuộc sống tĩnh dưỡng lại càng dễ chịu thoải mái hơn.

Sau ngày nàng trở thành ngao nô, cầm thú Vương liền tự mình dẫn quân xuất chinh đến Phổ Lan (Burang - một quận của Tây Tạng hiện nay), đầu ngao tên Ngần Nghê kia cũng hộ giá xuất chiến. Thích Già Thất Tu thân là tâm phúc trung thành của cầm thú Vương lại không cùng đi chinh chiến, nhiệm vụ của hắn là chân thủ Vương thành. Nhiệm vụ này so với ra sa trường chinh chiến cũng không thoải mái hơn chút nào, hết phòng ngự kẻ thù bên ngoài đánh lên, lại phải cảnh giác rối loạn bên trong. Trong vài ngày ở đây, La Chu mới hiểu được đội Hắc Kỳ là đội cận vệ trong các đội cận vệ của Hoàng gia, vai trò cùng nhiệm vụ của đội Hắc Kỳ là đối ngoại cùng quân sự, địa vị tương đương với quân đội xuất chiến, nói là quyền cao chức trọng cũng không ngoa chút nào.

Thời gian này, trong khu A Lý cũng đã hình thành Phổ Lan, Lạp Đạt Khắc (Ladakh - một khu vực ngày nay thuộc Ấn Độ nằm gần Tây Tạng), Cổ Cách; nhưng từ đời Cổ Cách Vương thứ tư bắt đầu xuất hiện biến động lịch sử. Lúc ấy có Thổ Phiên Vương thuộc chính dòng bị chính Vương Phi cùng huynh trưởng ám sát, mẹ đẻ của Vương Phi thuộc dòng thứ của Vương thất Thổ Phiên, họ Mục Xích. Sau khi bị huynh trưởng đoạt vị, trải qua cuộc tranh chấp tanh máu, cuối cùng cũng có được vương quyền của họ Mục Xích mới lên ngôi, truyền cho tới Cổ Cách Vương hiện tại là Mục Xích Tán Bố Trắc Đôn, đã là đời thứ chín. Khi dòng họ Mục Xích nắm vương quyền, bốn giáo yếu thế trước đây đã đạt được đến sự hưng thịnh, cùng tâm nguyện của Cổ Cách Vương đệ nhị mời cao tăng Ấn Độ A Đề Hiệp (Phát âm Atisha) truyền bá, bốn giáo Tây Tạng cùng Phật giáo lại tiến thêm một bước mà dung hợp với nhau, sau đó lại tiến cử Tát Già (Sakya) giáo phái, cuối cùng hình thành giáo lý Phật giáo vô cùng độc đáo tại A Lý. Trước mắt, có địa vị tối cao trong Phật giáo tại Cổ Cách chính là người từ nhỏ đã xuất gia Liên Hoa Pháp Vương Bạch Mã Đan Cát, hần tinh thông hiểu mật lương tông trong Phật giáo, chẳng những được dân chúng Cổ Cách tôn sùng kính yêu, mà danh tiếng trên khắp nóc nhà cao nguyên này cũng không phải là nhỏ.

Vương thành Cổ Cách uốn lượn theo bờ Hà Nam, phía Bắc Vương thành đối diện với Hương Tư, Hương Ba, Đông Dát, Bi Ương, phía tây là Đa Hương, phía nam giáp Đạt Ba, Mã Na, thành Khúc Long Đẳng, thực lực bất kể là phòng ngự quân sự, hay là quy mô dân cư đều không thể xem thường. Cầm thú Cổ Cách Vương từ một tháng trước đã dẫn đại binh xuất chinh Phổ Lan, mấy ngày trước lại tự mình ra trận phát ra mệnh lệnh cuối cùng phá hủy Phổ Lan. Tin tức truyền về thông báo đã chiến được Vương cung Phổ Lan, giết hết huyết mạch Vương thất Phổ Lan, bắt được một lượng lớn nô lệ. Nói cách khác, trước mắt Cổ Cách thống trị cả vùng đất từ phía Bắc núi Tư Nặc Ô, phía nam biên giới Ấn Độ, phía Tây Lạp Đạt Khắc, phạm vi thế lực phía Đông kéo dài tới chân núi Cương Đề Tư, đem thung lũng Không Tước thâu tóm trong bàn đồ.

CÓ thể nói Cổ Cách vương triều thời gian này bởi vì huyết thống vương thất thay đổi, phát triển ngày càng cường đại. Cổ Cách có thể xóa bỏ tình trạng chia cắt mấy trăm năm nay, trở thành thể hệ thống trị mới của nóc nhà cao nguyên kế thừa dân tộc Thổ Phiên, làm cho lịch sử lệch khỏi quỹ đạo vốn có? Tất cả đều không thể đoán được, còn rất nhiều ẩn số lớn.

Ngoài những điều mà mười mấy ngày nay Thích Già Thất Tu nói cho nàng, đương nhiên, hắn nói ra tương đương với việc tùy ý tiết lộ rồi rạc, thậm chí có chút mờ mịt, nàng dựa vào đôi câu trả lời của hắn kết hợp với kiến thức xã hội hiện đại, tiến hành chỉnh sửa thay đổi lại mới tính luyện ra những kiến thức mới. Nàng không biết vì cái gì mà hắn lại nói với nàng những chuyện đó, chung quy cảm thấy nam nhân kia khi nói cho nàng biết gì đó khỏe mỗi lại nhếch lên lộ ra một loại biến hóa kỳ lạ vô cùng sâu xa, làm cho nàng nhìn thấy mà hết cả hồn.

Nhưng mà nàng tin tưởng hoàn toàn vào câu họa từ miệng mà ra, hắn nói, nàng liền cúi đầu giữ im lặng, cố gắng làm bộ mắt điếc tai ngơ, trừ khi nào bắt đắc dĩ còn không tuyệt không hé nửa lời.

Thích Già Thất Tu cho người xem bệnh cho nàng vô cùng tốt, độ chấn động não sau vài ngày tĩnh dưỡng cuối cùng cũng được loại bỏ hoàn toàn, máu cũng được bổ sung. Miệng vết thương trên hai tay cũng bắt đầu khép lại, để lại mấy chục vết sẹo màu nâu đỏ giăng khắp nơi, thoát nhìn có chút dọa người. Những vết va chạm bầm tím trên người đều nhạt dần đi, hao mòn tinh thần cũng được dưỡng khá tốt, tứ chi bắt đầu có sức lại. Nhờ trời thương xót, nàng giống như siêu cấp tiểu cường (con gián) từng bị dẫm đạp dẹp lép lần thứ hai sống lại tràn đầy linh hoạt.

"Trắc Mã, người bây giờ còn cảm thấy nam nhân đó yêu ta không?" Nàng hướng nam nhân đối diện mình đang làm vận động kịch liệt mà bĩu môi, nhỏ giọng chế nhạo nói, "Người sẽ không nói với ta rằng hắn cố ý hoan hão cùng nữ nhân khác trước mặt ta, là vì muốn ta nổi lên ghen tị đi?"

Chỉ cách đây mấy tiếng trước, người mỗi ngày đều đến liếc mắt xem xét nàng mang theo một nữ nhân đi vào trong nhà. Sau khi đắc ý khoe với nàng vài câu về việc cầm thú Vương chiếm được Phổ Lan, liền kéo nữ nhân xinh đẹp đến chiếc giường nghỉ ngơi của Cách Tang Trắc Mã đối diện với nàng không e dè mà bắt đầu vận động, hoàn toàn không biết liêm sỉ mà sử dụng đồ của người khác.

Thích Già Thất Tu co rúm lại mà nhìn nam nhân về mặt dữ tợn, mắt lóe ánh đỏ, rất giống ma quỷ đang chiến đấu hăng hái phía đối diện kia, can đảm thu hồi ánh mắt, khó khăn mà lắc đầu.

Nữ nhân bị nam nhân áp chế dưới thân hầu hạ đã muốn chết ngắt, giống như búp bê vải vô lực phản kháng mà tùy ý đã thú trên người xâm phạm. Nàng có ba nam nhân, cho dù cả ba nam nhân có hợp lại cũng không có胆子 bằng nam nhân kia, quả thực là lo lắng cho nữ nhân dưới thân hân.

"La Chu a tỷ, có thể tránh xa. Liền tránh thật xa. Càng xa càng tốt."

Nàng ngập ngừng nhỏ giọng nói. Nữ nhân ngắt xiú đích thị là thị thiếp của nam nhân kia, nàng ấy còn bị đối đãi tàn bạo như vậy, huống gì thân nô lệ như các nàng, vốn là đối tượng cho những người quyền cao chức trọng tùy ý lăng nhục chém giết, bóp chết các nàng dễ dàng như bóp chết một con côn trùng vậy.

"Người hiểu được là tốt rồi." La Chu thành khẩn nói vỗ vỗ tay nàng, thả lỏng ngữ điệu. Mộng đẹp của cô gái nhỏ nên chấm dứt được rồi, miễn cho sau này đầu óc u mê mà gánh chịu thêm nhiều vết đao.

Lời nói còn chưa dứt, nam nhân như mãnh thú đối diện đã phát ra một tiếng rít gào sung sướng, cuối cùng màn đông cung sống đau mắt viêm tai này cũng đã chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoaay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ngao Nô Tên Heo

"Tiến vào."

Sau khi Thích Già Thất Tu phát tiết xong, liền gọi thị nữ đứng chờ ngoài cửa phòng.

Sáu thị nữ mặc áo xanh lam thêu hoa cúi thấp đầu, cầm quần áo cung kính đi vào trong phòng. Hai thị nữ dùng khăn ẩm caanrt hận chà lau khắp thân thể hân, hai thị nữ giúp hân mặc lại quần áo gọn gàng, hai cái khác đem thị thiếp đang ngắt nâng xuống mặt đất, nhanh chóng lau sạch chiếc giường dính bẩn.

Thị nữ nằm trên mặt đất, hai chân mở lớn, chất lỏng màu trắng đục chảy ra từ giữa hai chân mang theo chút màu đỏ sậm, hiển nhiên phần mềm mại bên trong đã bị sự thô bạo của nam nhân làm cho bị thương.

Chỉ chốc lát sau, Thích Già Thất Tu đã mặc xong đồ mới, sáu thị nữ nâng lên thị thiếp đang hôn mê cùng các đồ thay, lại cúi thấp đầu khom người nói đuôi nhau rời đi.

La Chu đi tới chỗ nam nhân đang đứng liền thu hồi lại tầm mắt, rất quy củ ngồi lên giường nhắm mắt lại dưỡng thần. Cách Tang Trác Mã đang ngồi phía sau giường, nàng cố gắng trấn định mà ở vuốt ve hai chiếc bánh mì trong thùng.

Hai tay Thích Già Thất Tu khoanh trước ngực, lẳng lặng nhìn hai nữ nô. Một lát, hân đột nhiên cười nhạo một tiếng, hạ thấp thân thể, trực tiếp ngồi xuống giường bên cạnh La Chu.

"Vừa nãy ta đã nghe thấy các người thì thầm to nhỏ điều gì? Bây giờ cư nhiên còn dám lộ ra cái bộ dáng chán ghét này với ta." Hân duỗi tay, mạnh mẽ kéo La Chu vào trong lòng, "Lại đây, để cho ta thử "kiểm tra" người."

Hơn mười ngày điều dưỡng, Thích Già Thất Tu vẫn chưa từng động tay chân với nàng. Hôm nay là do thú tính chưa phát tiết hết, lại là thú tính phát tiết xong dẫn tới hậu đi chứng phát xuân tình, mới ra tay với nàng.

La Chu hoảng trong lòng, cũng không dám trực tiếp nhìn hân, tiếp tục im lặng trong lòng hân mà ngo ngoáy. Nhưng mà tự nhận ra sức trời gà không chặt của mình đối với nam nhân trước mắt này tựa như kiến rung cây, thật sự là nhỏ bé không đáng kể. Sau một hồi giãy giụa, áo bên hông nàng rút ra, dây quần áo lốt cũng tụt ra. Hai bàn tay thô to ngăm đen mãnh mẽ cắm vào giữa hai chân nàng, không kiêng nể gì mà qua lại sờ soạng trong hoa cốc mềm mại.

Không muốn! Không muốn! Nàng không cam lòng mà tiếp tục giãy đạp, không ngừng bối rối sợ hãi. Sớm biết hôm nay sẽ bị dã thú khủng bố này cường bạo, nàng thà rằng trước đây cho Trát Tây Lăng Thổ, hân mới là một nam nhân chân thành rất xứng đáng để nữ nhân hiến thân.

Cách Tang Trác Mã ở phía sau giường bị làm cho khiếp sợ, khi nhìn đến ánh mắt tuyệt vọng của La Chu, lòng đầy ngang trái, cầm lên thùng gỗ hương lưng của Thích Già Thất Tu nện xuống.

Thích Già Thất Tu giống như có mắt phía sau, ôm La Chu nhẹ nhàng nghiêng người né tránh. Chân phải ở trên giường vẽ lên một đường vòng cung, liền đem Cách Tang Trác Mã đang bỏ nhào theo quán tính đá tới cửa phòng, ngã thật mạnh xuống đất.

Bình sĩ canh giữ sau cửa lập tức lao vào trong, đem hai tay Cách Tang Trác Mã áp sau lưng, khiến nàng không thể động đậy.

"Buông La Chu a tỷ ra!" Cách Tang Trác Mã dù thua vẫn không bỏ cuộc, dù từng bị nhốt trong tù, gương mặt nhỏ nhắn vẫn rất rạng rỡ, không sợ cái ác mà gào lên với Thích Già Thất Tu.

Đối với sự kêu la của Cách Tang Trắc Mã, Thích Già Thát Tu một chút cũng không để vào mắt, không thèm quan tâm đến lý lẽ mà đậm mặc gặt đầu với hai binh sĩ, ý bảo bịt lại miệng nàng, đưa nàng nhốt sang gian phòng khác.

Hắn hạ mắt nhìn nữ nô trong lòng từ lúc hắn đá Thích Già Thát Tu đến giờ không hề nhúc nhích, vô cùng nghe lời giống như một con dê con, lộ ra một nụ cười sâu xa.

"Lựa chọn không tồi. Chỉ cần ngươi dịu ngoan một chút, ta sẽ không tra tấn nữ nô kia." Ngón tay thô to sau khi chạm vào đóa hoa, liền đi vào bên trong miệng bông hoa nhỏ đang nhắm chặt, thanh âm thô lỗ khàn khàn sau tình dục, "Thật sự là một xử nữ ngây ngô, nhìn xong màn kịch tình kịch liệt như vậy, cư nhiên không ra một chút tình dục nào."

Nhìn cái loại dã thú như người hung tàn phát tiết, sợ còn không kịp, còn có thể động tình sao? Có lẽ phải ăn xuân dược vào mới động tình nổi. Không nói đến nàng còn là xử nữ chưa từng cùng nam nhân hoan ái, đến thực nữ như Cách Tang Trắc Mã đã có ba nam nhân, không chừng cũng không sao động tình nổi.

La Chu oán thầm trong lòng, đầu cúi ngày càng thấp, mái tóc đen mượt toàn bộ rủ xuống đầu vai, che lại hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn. Chân nàng hơi giật giật, ngón tay đang vuốt ve giữ hai chân quá mức thô ráp, lực tuy rằng nhẹ, lại làm cho hoa cốt khô khốc của nàng có chút phát đau, rất không thoải mái. Lực đạo mạnh hơn cũng đã từng chịu, cô nương ta cũng đã trở lại từ trong địa ngục vào lần, chỉ cần khẽ cắn môi là có thể chịu được.

Thấy nàng không hề động tình, Thích Già Thát Tu bất thành linh mà ngừng lại xâm phạm. Hắn đưa tay ra khỏi hai chân nàng, vén lên áo nàng, chuyển sang vuốt ve người nàng. Giống như đang đi chọn heo mà vừa lòng nói, "Không tồi, béo ra một chút. Mười ngày nay ăn uống thật tốt, cuối cùng có thể hồi phục lại vài cân thịt đã mất." Hai tay qua lại vuốt ve ở thắt lưng nàng, "Cảm giác ôm so với ngày trong khe đúng là thoải mái hơn nhiều."

Thế chất của nàng quả có dễ dàng đẩy đà, thế thì đã sao? Dù sao thịt của nàng cũng không tập trung trên mặt, khung xương lại nhỏ nhắn, một bộ quần áo, từ ngoài nhìn vào còn không phải là một mỹ nữ thanh tú mảnh mai.

La Chu thấp đầu, mười ngón tay nắm lại, nói từng chữ một: "Liệt, đội, trưởng, ta, không, béo!" Dáng người nữ nhân là không thể vũ nhục, ai dám nói nàng béo, cho dù Thiên Vương lão tử chém xuống nàng cũng không sợ.

"Ta còn nghĩ cả ngày hôm nay cũng không nói gì chứ." Thích Già Thát Tu đem dây lưng cùng áo của nàng mặc lại như cũ, khoe môi nhếch lên một độ cong sung sướng, "Trong mười ngày này, ta tùy tiện nói với người một số chuyện liên quan tới Vương cùng bí mật quốc gia, người tuy rằng luôn cúi đầu không nói gì, nhưng phản ứng của người cho ta biết, người thật sự không phải gian tế do kẻ thù bên ngoài phái tới."

Mẹ cái dã thú âm hiểm! Nam nhân đáng chết! Nam nhân xấu xa! Thế nhưng vẫn nghi ngờ nàng, thử nàng, theo dõi nàng! Thì ra đãi ngộ may mắn mà nàng đang được hưởng, trên đầu lại treo một con dao mổ! Khốn kiếp. Miếng bánh từ trên trời rơi xuống quả nhiên chứa thạch tín bên trong. (Nghiêm cấm ăn đồ từ trên trời rơi xuống >

La Chu thấp đầu không nói một lời giữ yên lặng, nhưng bàn tay đặt cạnh người không biết nắm chặt từ bao giờ, hơi hơi run rẩy. Cuối cùng, sau khi nam nhân cười to bước khỏi phòng, nàng nắm lên chiếc thùng gỗ Cách Tang Trắc Mã đánh rơi dưới chân giường hung hăng ném đi, hai mắt trợn trừng tràn đầy tàn ác.

Mẹ nó, người mới không phải là người! Khốn kiếp, cả nhà người mới là heo!

Nàng hung hăng đâm xuống giường, nước mắt chảy dài trong lòng, mẹ nó vì cái gì không có can đảm nắn hắn a a a!

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Một Ngày Của Ngao Nô (1)

Gió tuyết bắt chợt thổi đến, gào thét suốt một đêm, mùa đông dài giá rét không hề báo trước mà chính thức tiến vào A Ly.

Ngày hôm sau, tuyết ngừng rơi, mỗi góc trong Vương thành Cổ Cách đều được phủ một lớp tuyết trắng thật dày. Mặt trời chói lọi ở trên cao, tỏa ánh sáng rực rỡ, nhưng trong con gió lạnh lại đánh mất đi hoàn toàn hơi ấm vốn có.

Loạt kèn sừng trâu thứ hai nổi lên trên tường thành, cùng với âm thanh của những con kèn đang bay lượn quanh tường thành. Nó tuyên cáo cho thắng lợi của đại quân chinh chiến Phổ Lan, cũng tuyên cáo rằng Cổ Cách Vương Mục Xích Tán Bồ Trắc Đốn vĩ đại đã thắng lợi trở về.

Trong Vương thành, gần như toàn bộ dân chúng Cổ Cách đều đổ ra đường, ngừng lại toàn bộ công việc, không sợ giá rét mà thành kính quỳ lạy Vương ở hai bên đường. Các nhóm thương nhân tới Vương thành Cổ Cách cũng đều nhập gia tùy tục mà cùng dân chúng trong Vương thành cung kính quỳ lạy.

Liên hoa Pháp Vương của Thác Lâm tự là Bạch mã Đan Tăng dẫn dắt đông đảo tăng nhân ra khỏi tự, tự mình nghênh đón Cổ Cách Vương trở về. Đầu hân đội pháp mạo (mũ nhà sư) đỏ đen, thân mặc áo cà sa xích hoàng (đỏ vàng), để lộ ra cánh tay phải màu mặt ong, cổ cùng cổ tay đều đeo tràng hạt Bồ Đề, ngồi vững vàng trên một con trâu màu trắng. Trên sừng trâu là vô số chuông bạc cùng cờ nhiều màu, trên lưng khiêng một cái ô kim ngư bát thụ (cái này ta chả hiểu hix) tuyệt đẹp cùng một cái đệm nỉ. Trên đường đi phủ đầy cờ ngũ sắc, trên cờ là những lời kinh văn chúc phúc cùng siêu độ. Các tăng nhân mặc áo tăng màu vàng cùng màu đỏ thẫm theo thứ tự cấp bậc từ thấp đến cao, chia làm hai nhóm, một nhóm đứng ở hai bên, hai tay tạp thành chữ thập, nhắm mắt không ngừng tụng kinh, vì chiến thắng của Vương mà cầu nguyện tẩy trần, siêu độ cho những linh hồn tiêu vong trong chiến tranh. Một nhóm cầm pháp khí, hầu hạ bên cạnh Pháp Vương cùng người cung nghênh vương giá.

Đại quân Cổ Cách tiến vào Vương thành xong, liền chia làm từng nhóm đóng ở các ấp. Một vạn quân đã chia ra chiếm đóng các doanh trại xung quanh vương thành. Cuối cùng hộ giá phía sau Cổ Cách Vương nhận dân chúng quy lễ bái tạ cùng các tăng nhân tụng kinh nghênh giá chỉ có một ngàn cận vệ.

"Cung nghênh Vương trở về thành." Bạch Mã Đan Tăng ngồi ngay ngắn trên lưng trâu, hai tay kết hợp tạo thành thập án, cúi đầu thi lễ với Tán Bố Trắc Đốn. Nhắm mắt cúi xuống, chuẩn mực từ tốn.

"Đa tạ Pháp Vương cung nghênh." Tán Bố Trắc Đốn lập tức xoay người xuống tạo thành chữ thập tạ lễ. Lúc này, một gã hộ pháp thượng sư mặc áo cà sa bằng nhung dắt tới một con trâu lông trắng trên lưng trải bát bảo thụ cùng đệm nỉ đến. Hân cười cười, leo lên lưng trâu, cùng Bạch Mã Đan Tăng đi song song tới Thác Lâm tự.

Trước khi chinh chiến, Vương sẽ tới chùa miếu để cử hành tế tự (cúng bái), sau khi chinh chiến, Vương cũng sẽ tới chùa cử hành tế tự tịnh trai ba ngày.

Địa vị cao nhất Cổ Cách là Vương và Pháp Vương cùng cưỡi trâu trắng sống vai mà đi, hai bên cùng phía sau chính là hơn một ngàn kỵ binh hung mãnh uy dũng cùng các tăng lữ tôn quý, uy phong thần thánh đến nhường nào? Dân chúng quy trên mặt đất trong lòng vừa kính vừa sợ, lại thành kính đến mức một chút cũng không dám nhúc nhích.

"Pháp Vương, hôm nay tế phẩm trình đến là Vương thất bộ tộc Phổ Lan, không biết ngài có vừa lòng không?" Tán Bố Trắc Đốn nhẹ giọng cười nói.

Bạch Mã Đan Tăng khẽ gật đầu, ánh mắt dừng lại ở trường đao ô kim bên hông Tán Bố Trắc Đốn. Vô đao khảm hoa sen ô kim mười sáu cánh, ở giữa khảm khô lâu màu trắng hiện giờ trở nên đỏ sẫm, những oan hồn nhốt bên trong mới là tế phẩm cao cấp nhất.

"Đầu lâu đã bị biến sắc, trường đao của Vương cũng nên siêu độ rồi." Hân mỉm cười nói, nụ cười rạng rỡ, tựa như nắng hạn gặp mưa rào, mơ hồ tỏa ra ánh hào quang thánh khiết, khí tức tanh máu trên người binh sĩ đi theo vô thanh vô tức được thanh lọc.

"Đa tạ Pháp Vương." Bạch Mã Đan Tăng hít một hơi, mũi máu tanh nồng đậm trên người nhờ nụ cười của Bạch Mã Đan Tăng mà đã phai nhạt đi rất nhiều.

"Vương, hơn hai mươi ngày trước, trong lúc ta thiền phát hiện có người nhìn trộm vào hồn nhân của trường đao." Hai tay Bạch Mã Đan Tăng đặt trên đầu gối kết ấn thiền định, ánh mắt hơi hạ xuống, vẫn đạm phong khinh hời, "Không biết ngài có từng gặp gỡ người nào kỳ quái hay không?"

Người kỳ quái? Tán Bố Trắc Đốn nhíu mi suy nghĩ một lát, cuối cùng không ra kết quả đành lắc đầu: "Không có."

Bạch Mã Đan Tăng lại mỉm cười, giống như tuyết liên trong gió. Hai mắt nhẹ nhàng khép lại, thanh âm linh hoạt kỳ ảo như có như không: "Có thể nhìn trộm đến hồn mất của trường đao quả thật là người vô cùng thú vị. Nếu Vương tìm được, xin giữ tế phẩm này nguyên vẹn tặng cho ta."

"Được." Tán Bố Trắc Đốn hồ hởi đáp, cũng nhẹ nhàng khép mắt không hề nhiều lời.

#####

Cổ cách vương Tán Bố Trắc Đốn phải ở Thác Lâm tự tịnh trai ba ngày, La Chu cùng Cách Tang Trắc Mã đã được Thích Già Thất Tu đưa vào Vương Cung trước khi hân trở về thành.

Nơi ở của Cổ Cách Vương được chia làm hạ cung và đông cung, hạ cung là kiến trúc cung điện trên mặt đất, đông cung là thành được tạc trên nham thạch (cung xây trong núi), một kiểu kiến trúc hang động. Theo như khảo sát hiện đại kết luận, đông cung là nơi vương thất tránh đi gió tuyết lạnh của vùng A Lý, cũng là trái tim của Vương cung. Các cung được nối liền với nhau bởi một con đường, tuy là trong núi có nhiều hang động, nhưng cũng rất chú ý đến việc tạo ra các cửa sổ thông với bên ngoài. Hai bên là vách núi đá dựng đứng cao hơn mười thước, đứng ở trước cửa sổ có thể nhìn thấy quần thể các dãy núi phía xa, nhìn xuống có thể thấy thung lũng Trượng Tuyền. Mà những phòng không có cửa sổ thì tối vô cùng, nếu đi vào trong, phải đốt đèn mới có thể nhìn rõ mọi vật.

Sủng vật của Cổ Cách Vương là hai con báo tuyết được nuôi từ nhỏ đến lớn là Đại Tuyết và Tiểu Tuyết, Ngân Nghê đứng đầu mấy ngàn đầu ngao cũng không phải sủng vật chân chính. Nó vốn là một đầu ngao hoang dại sống trong núi sâu, hai năm trước bị Vương bắt được trong lúc đi săn, sau đó thuần phục phục vụ trong quân đội. Bởi vì các phương diện đều vô cùng xuất sắc, cho nên rất được Cổ Cách Vương sủng ái, thường xuyên cùng Vương săn bắn chinh chiến. Vào ngày thường, mọi lúc đều có hơn mười ngao khuyến hưng hân cùng binh sĩ canh gác, những ngao khuyến này tất cả đều là dã ngao tinh nhuệ theo Ngân Nghê từ trong rừng sâu, trải qua hoàn cảnh khắc nghiệt huấn luyện mà chọn lọc ra, so với ngao khuyến thuần dưỡng trong quân đội còn hung tàn gấp 10 lần, cũng tương đối được Cổ Cách Vương yêu thích.

Bất luận Cổ Cách Vương đi đến nơi nào, bên người đều có hai sủng vật báo tuyết cùng các ngao khuyến đi theo, thậm chí ngay cả tắm thất (buồng ngủ) cũng cho phép các mãnh thú này tùy ý ra vào. Nhưng lần này tịnh trai ở Thác Lâm Tự, không thể đem báo tuyết cùng ngao khuyến theo mình. Hang phòng của Cách Tang Trắc Mã cùng La Chu được an bài ở trong phòng của ngao khuyến. Bởi vì sự yêu thích của Cổ Cách Vương đương nhiệm đối với ngao khuyến hoang dại không giống với người thường, cho nên phòng của ngao khuyến nằm cạnh đông cung, mở ra một cửa sổ hình vuông ở hướng nam

trên nền đá thạch bích quý giá, dài rộng của khoảng một thước sáu. Ánh sáng chiếu vào phòng coi như miễn cưỡng đủ để chiếu sáng khắp căn phòng hai mươi thước vuông, trên mặt đất được trải cỏ khô thật dày, thật mềm mại rồi trải da trâu lên trên. Trên da trâu có mấy con ngao khuyến màu đen đang chiếm giữ mấy cái đệm lót ni để nghỉ ngơi. Phòng của ngao khuyến mỗi ngày đều có cung nô quét tước, thân thể ngao khuyến mỗi ngày đều có người rửa sạch, cho nên trong phòng tuy rằng tràn ngập mùi thú vật, nhưng cũng không đến nỗi làm cho người ta muốn nôn ra.

Đối với việc bị an bài ở trong phòng ngao khuyến, La Chu không có oán giận gì. Rất nhiều nô lệ trên nóc nhà cao nguyên này đều không có phòng ở riêng, chần ngửa sẽ nghỉ ngơi ở chuồng ngựa, chần bò dê sẽ phải canh giữ ở trong lều chần. Các nàng là ngao nô, tự nhiên nên ở cùng một chỗ với ngao khuyến. Nếu xem phòng này chỉ như một phòng bình thường, bên trong có cỏ, có da trâu, có đệm ni, bốn phía đều có thể che gió tránh mưa lại chần tuyết giữ ấm, còn có một cửa sổ thông khí, đối với nô lệ mà nói, điều kiện như vậy có thể xem như là vô cùng xa xỉ. Mà thân là ngao nô của Vương, ở lại trong Vương cung, dựa vào vấn đề hình tượng bên ngoài, còn thêm phúc lợi có thể đứng giờ rửa mặt tránh tanh hôi. Nhưng mà điều này lại làm cho La Chu vừa mừng lại vừa lo lắng, mừng chính là nàng sẽ không đến nỗi bán thiu như tên khát cái, lo lắng là vạn nhất không cẩn thận để lộ ra da thịt vốn có liền xong đời. Dựa vào giọng điệu của Thích Già Thất Tu, dường như cảm thú Vương có sở thích làm nhục nữ nhân da trắng. Muốn sống, nhất định phải chú ý che giấu.

Lại nói đến điều kiện được rửa mặt cũng chỉ là chuyện nhỏ, làm cho nàng sợ đến tay chân nhũn ra chính là đối mặt với hơn mười đầu ngao khuyến hung hãn đến điên cuồng. Màu bạc, màu đen, màu trắng, vân hổ, mỗi con đều cao một thước ba đến một thước bốn, đầu to vô cùng, lông dày đặc, thân hình nhanh nhẹn cường kiện, cơ thể cường tráng. Đôi mắt tam giác ngược hung tàn lạnh lẽo, miệng rộng như bồn máu cùng với những chiếc răng dài sắc bén. Trong đám ngao khuyến còn thêm hai đầu báo tuyết khỏe mạnh, nhìn vô cùng tao nhã cao quý, đáng yêu như mèo, trong ánh mắt báo màu vàng lại cũng là một sự hung tàn lạnh lẽo vô cùng.

Thích Già Thất Tu trước khi đi có nói đến điều gì nhỉ? Hình như là mỗi ngày đều có cung nô bị cắn bị thương hoặc bị chết. Từ hôm nay trở đi, việc quét tước phòng, tắm cho ngao khuyến mỗi ngày đều do ngao nô đảm nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Một Ngày Của Ngao Nô (2)

Này là hơn mười đầu ngao khuyến ăn thịt người nha! Kia lại là hai con vật nổi tiếng lãnh khốc sát thủ báo tuyết nha! Hàm răng nhọn dày đặc kia so với đao kiếm sắc bén không thua chút nào. Một khi đàn mãnh thú này nổi cơn khủng giương nanh múa vuốt lao lại đây, thân thể giòn yếu nhu nhược của các nàng nhất định sẽ thành mảnh vụn trong chớp mắt.

Sau khoảnh khắc tưởng tượng quá khích, La Chu đột nhiên vô cùng hoài niệm chế độ bảo hiểm của thế kỉ 21. Tính đi tính lại công việc của nàng cũng coi như được gọi là nguy hiểm, ở hiện đại nếu mua bảo hiểm, bị thương tàn phế còn có thể dựa vào tiền bồi thường mà miễn cưỡng nuôi sống bản thân, mà ở nơi này nếu tàn phế là sẽ trực tiếp tiến đến cửa địa ngục, tương lai đen tối vậy gọi.

Dưới chân mềm nhũn, nàng cùng Cách Tang Trác Mã kiệt lực mà ngồi xuống đất, gắt gao nhìn đám mãnh thú chạy tới, đến thở mạnh cũng không dám. Mồ hôi thấm ra đầy trán, bị gió lãnh thổi một hồi, cơ hồ ngưng đọng thành băng.

"Ngao ——"

Một tiếng sủa dài như sấm rền, đầu ngao khuyến xám bạc thủ lĩnh đột nhiên đứng lại cách các nàng chừng 2 thước. Hơn mười đầu ngao khuyến giống như nghe được mệnh lệnh, phút chốc toàn bộ dừng lại bước chân. Không ngừng gầm gừ, bảo trì tư thế nửa nằm, mõm nhếch lên cao, chi trước thấp xuống, là tư thế có thể tùy lúc lao lên cắn xé.

Hai đầu báo tuyết không dừng lại, mà nhàn nhả đi tới bên ngao khuyến, một trái một phải đứng ở bên cạnh đầu ngao màu xám bạc.

Ba đầu súc sinh lạnh lùng nhìn chăm chú La Chu cùng Cách Tang Trác Mã, vẫn không hề nhúc nhích. Dường như đang đánh giá xem nên cắn vào chỗ nào thì thích hợp, lại giống như đang tiến hành đánh giá sâu sắc.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã dựa sát vào nhau, run rẩy mặc cho ba con súc sinh đánh giá, từng tế bào trong thân thể đều không ngừng run lên. Cách đó không xa là mấy cung nô khuôn mặt thanh tú, đáng người cao gầy. Các nàng đối với tình huống đối mặt mãnh thú đầy nguy hiểm này đã quen thuộc không còn sợ hãi, tất cả đều cúi đầu, đứng im lặng bên cạnh bốn ăn thật lớn, ánh mắt bình lặng như nước, không có một chút gợn sóng, không có một tia sức sống.

Tay phải của La Chu bị Cách Tang Trác Mã bóp càng ngày càng đau, La Chu lại không thể giống như người khác la hét, giãy rút tay ra. Mắt liếc sang khuôn mặt cứng đờ đầy sợ hãi của Cách Tang Trác Mã, cả lòng đều chán nản, bộ dạng của cô gái nhỏ đã như vậy không thể trông chờ nàng cùng đồng tâm hiệp lực được. Nàng hơi thở dài, làm người phải có ý thức trách nhiệm, nếu nàng đã kéo theo Cách Tang Trác Mã trở thành ngao nô, nàng sẽ chịu trách nhiệm đối với tính mạng của cô gái nhỏ này.

Hít vào một hơi khí lạnh tựa như tuyết vào trong cổ họng, lạnh đến đem da dày cũng đông cứng lại, cũng dường như đem trái tim co cứng lại.

"Ngân. Ngân Nghê. Chào. Chào người." Nàng dừng lại tầm mắt trên thân ngao khuyến màu xám bạc, cố gắng lộ ra một nụ cười ôn hòa lấy lòng. Đầu ngao khuyến này mới từ chiến trường trở về, toàn thân đều tỏa ra sự tàn ác khát máu, dã tính hung tàn, khí thế của nó so với ngày gặp ở thôn Nạp Mộc A còn khủng bố hơn, cũng làm cho nàng ngày càng thêm sợ hãi.

Đôi mắt màu lam hung ác của Ngân Nghê chợt lóe, đi thêm một bước tới phía nàng. Đầu ngao thật lớn tiến đến người người bên cổ trái của nàng, rồi lại đổi sang người phía bên phải. Hơi thở ẩm áp đầy ẩm ướt phả vào cổ nàng, nháy mắt cả người La Chu cứng lại, nụ cười đông lại, trong đầu nàng nổi lên một màn sương trắng mờ mịt. Nàng dò dẫm nhìn ngao khuyến hạ thấp thân xuống bắt đầu người giày của nàng, dần dần di chuyển lên cẳng chân, đùi, giữa hai chân, thắt lưng. Người từng chỗ một trên cơ thể nàng, lại đi vòng quanh nàng cùng Cách Tang Trác Mã một vòng, rồi tiểu trên giày của nàng cùng Cách Tang Trác Mã, gừ nhẹ một tiếng nghiêng người lui về phía sau.

Tiếp theo hai đầu báo tuyết đi lên, chúng nó trước tiên người La Chu không ngừng, rồi mới chuyển qua Cách Tang Trác Mã, cuối cùng nhếch miệng lộ ra những chiếc răng sắc nhọn cùng cái lưỡi thật dài, đem nước tiểu tanh tưởi tưởi lên giày ngay trước hai ánh mắt thất thần của các nàng.

"Ngao ——" chờ cho báo tuyết tiểu xong, Ngân Nghê quay đầu sửa một tiếng với hơn mười đầu ngao sau lưng.

Hơn mười đầu ngao sửa nhỏ như đáp lại, rồi mới theo thứ tự lần lượt người La Chu cùng Cách Tang Trác Mã, rồi tiểu lên giày các nàng.

Sau khi con ngao cuối cùng tiểu xong, hơn mười đầu ngao cùng hai đầu báo tuyết cùng ngửa cổ lên trời gầm lên. Trong tiếng gầm trở nên đầy đắc ý cùng vui thích, ánh mắt nhìn hai ngao nô trở nên ôn hòa hơn.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã từ đầu đến chân đều hóa đá không biết phải làm sao, toàn bộ não đóng băng, hoàn toàn nhìn không ra điểm biến hóa vừa rồi. Hai đầu báo tuyết ngậm lấy đuôi áo hai nàng, kéo các nàng tới trước bồn thức ăn thật dài trên mặt đất.

"Ngao —— ngao ——" hơn mười đầu ngao hướng tới mấy cung nô đứng trước bồn thức ăn gầm gừ, nghe răng trợn mắt mà giương vuốt, một bộ dáng chờ cắn người.

Sắc mặt mấy cung nô trắng bệch, "A" hét thảm một tiếng, sợ tới mức chạy trốn chết, trong giây lát đã không còn bóng dáng, để lại trên mặt đất trống một bãi dã thú cùng hai ngao nô đã bị dọa choáng váng.

Ngân Nghê sửa một tiếng với La Chu, nhưng La Chu vẫn ngồi như tượng gỗ dưới đất không có bất cứ phản ứng nào. Đại tuyết bên kia cũng gầm một tiếng với Cách Tang Trác Mã, tròn mắt của Cách Tang Trác Mã đột nhiên hướng lên trên, rồi té xỉu trên đất.

"Ngao ——" Ngân Nghê nóng nảy gầm một tiếng, Tiểu Tuyết canh bên cạnh La Chu quệt quệt miệng, vươn ra chân trước, đánh mạnh một cái vào sau đầu La Chu.

Bịch ——

La Chu không hề phòng bị bị bàn chân hữu lực của báo tuyết đẩy một cái, cả khuôn mặt cùng bồn ăn đầy thịt trâu bò máu me đầm đìa tiếp xúc thân mật, mà cú đẩy này cũng đem linh hồn đang bay lên chín tầng mây của nàng quay trở về.

Hai tay nàng chống đỡ thành chậu ăn, chậm rãi ngừng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy vết máu bò liền biến thành màu nâu. Nàng lắc đầu vung hai bím tóc đang dính chặt vào má, then quá thành giận quát, "Con mẹ đứa nào đánh. Ta." Lời nói mới ra đến ngoài liền nhìn thấy chân một con báo tuyết xinh đẹp đang dừng ở không trung phút chốc trở nên thật nhỏ, (chị hồ rồi

Nàng là ngao nô, là ngao nô, ăn thức ăn qua miệng ngao khuyến là chuyện vô cùng bình thường, thực bình thường. Nàng không ngừng tự nhủ với chính mình, nhưng khóa mắt lại không có cách nào ức chế được mà tràn ra hai hàng lệ trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Một Ngày Của Ngao Nô (4)

La Chu mở mắt, vừa vặn thấy Cách Tang Trác Mã đang ngồi bên cạnh gặm bánh mì.

Thấy nàng tỉnh, Cách Tang Trác Mã vội vàng đưa hai ba miếng bánh mì đang ăn trong tay, lộ ra một vệt mặt tràn đầy kinh hi: "La Chu a tỹ, buổi sáng tốt lành." Giọng nói thanh thúy như chuông bạc, khuôn mặt đỏ ngăm đen rậm rờ mỹ lệ vô cùng, giống như đóa hoa hướng dương dưới ánh sáng mặt trời.

"Trác Mã, buổi sáng tốt lành." La Chu dụi đôi mắt còn nhiễm sương mù, trả lời theo bản năng. Chóp mũi người được mùi thú vật ấm áp, lúc này mới phát hiện con thú màu bạc gần như phủ lên nửa thân của nàng, bên hông còn có một bàn chân cường tráng đầy lông mềm mại. Từng hơi thở nhẹ nhàng âm âm bên cổ, còn mang theo thoang thoảng mùi tanh của máu.

"Ngao ——" bên tai vang lên tiếng sủa rầu rĩ, lòng nàng liền run lên, thần trí bỗng chốc thanh tỉnh lên rất nhiều. Nghiêng đầu sang một bên, lại gần như thấy chính mình đã bị nhốt trọn dưới cái đầu lớn của Ngân Nghê.

"Sáng Buổi sáng tốt lành, Ngân Nghê." Nàng vội vàng lộ ra một nụ cười, đưa tay gỡ gỡ dưới cằm nó. Dù là ngao nô hầu hạ ngao khuyến cũng tốt, là sủng vật mà ngao khuyến nuôi dưỡng cũng tốt, trước mắt cái chân mà nàng có thể ôm được cũng chỉ có cái chân thô lớn của cái đầu ngao khuyến này (ý chỉ là bộ đồ ý). Cho dù sợ hãi lại khuất nhục đến đâu cũng phải học cách lấy lòng nó. Ngón tay vô cùng nimh bộ mà gỡ gỡ, trong lòng không ngừng thốn thức. Đầu tiên nàng tính toán chính là nuôi một con dê rồi ôm qua mùa đông, sau lại gặp Trát Tây Lăng Thố, kế hoạch liền thay đổi thành ôm nam nhân qua mùa đông. Nhưng thế sự khó ngờ, kế hoạch không ngừng biến hóa, nàng hiện tại phải ôm đầu ngao khuyến này qua mùa đông. Tổng hợp lại tất cả, so sánh giữa bả lò sữa bất đồng về chủng loại, nam nhân là tốt nhất, tiếp theo là dê sữa, tệ nhất là ngao khuyến. Bỏ qua hương vị dã thú không mấy dễ ngửi, sự nguy hiểm lại đặc biệt lớn. Trường hợp xấu nhất, lỡ như ngao khuyến nửa đêm đói bụng, cái đầu này không chừng sẽ bị cắn mất một miếng. Nàng sủa này. Còn muốn giành miếng ăn trong miệng ngao này sao? Tự nhiên, La Chu sinh ra thêm mấy phần bất an lo lắng không yên.

Cổ họng Ngân Nghê không ngừng phát ra tiếng âm thanh sung sướng, nhẹ nhàng nâng cằm, hít hít lại đôi mắt tam giác ngược hung lãnh (hung bạo lạnh lùng) hướng thụ.

La Chu vừa gỡ cho nó, vừa ngồi dậy, xoay xoay thân mình cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Ngao phòng hiện tại sáng sủa lên không ít, trong phòng trừ Ngân Nghê ra, không còn một đầu ngao khuyến nào. Không nghĩ tới ôm cái lò sữa lông xù này, nàng cư nhiên cũng có thể ngủ ngon giấc đến hừng đông! ? Đúng rồi, nó lẽ không phải nên thức dậy sớm hơn cả gà sao? Trời đã sáng trưng cũng chưa có người nào tới bắt nàng làm việc? Nàng nghi hoặc nhìn về phía Cách Tang Trác Mã mà hỏi: "Trác Mã, giám thị quản lý nô lệ trong Vương cung không có tới sao?"

"La Chu a tỹ, quản sự trong Vương cung từ sớm đã tới một chuyến. Nhưng người không cần lo lắng, ta đã làm xong tất cả mọi việc rồi." Cách Tang Trác Mã cười nói.

La Chu hơi ngáy ra, tiếp đó liền đỏ mặt, sờ sờ mũi ngượng ngùng nói: "Trác Mã, thực xin lỗi. Ta ngủ say quá, sao người không gọi ta dậy?"

"La Chu a tỹ nói gì vậy. Chẳng lẽ ta chỉ có thể nhận sự chiếu cố của người sao, ta không thể chiếu cố lại cho người sao?" Cách Tang Trác Mã giống như mất hứng mà quệt quệt miệng, đôi mắt nhọn dài tràn đầy ý cười cùng sự ôn nhu nồng đậm.

La Chu cười hi hi, lắc lắc đầu, hơi cúi thấp xuống, có chút tùy tiện sửa mà sửa qua loa lại mái tóc rối loạn trong lúc ngủ.

Bộ dạng này lại làm cho Cách Tang Trác Mã thấy buồn cười, La Chu a tỹ lúc không được tự nhiên thật sự là cực kỳ đáng yêu, khó trách Lăng Thố huynh lại thương nàng. Chỉ tiếc. Khóe miệng hơi mím lại, ánh mắt sáng ngời có chút ảm đạm.

Chạng vạng hôm qua nàng đã tỉnh lại từ cơn mê man. Trong lúc mơ hồ, nàng nhìn đến bóng dáng lơ mơ của La Chu a tỹ đang ngủ say bị ngao khuyến giam cầm sát bên người, nước mắt không ức chế được mà chảy ra. Là nàng vô dụng, thế nhưng lúc mười đầu dã thú này vây quanh lại ngắt xiu, để mặc lại một mình La Chu a tỹ đối phó với cả bầy dã thú. La Chu a tỹ chỉ là một nữ nhân tha hương, lại vô cùng chiếu cố nàng trong hoàn cảnh vô cùng đáng sợ như vậy, kéo nàng vào trong ngao phòng ngủ. Kiếp trước nàng nhất định là một người vô cùng lương thiện từ bi hi xả, nên kiếp này mới gặp được La Chu a tỹ.

Trong lúc gạt lệ, một cặp ánh mắt thâm thúy hướng tới phía nàng, làm nàng sợ tới mức run cả người, gần như chỉ muốn nhảy vào đám cỏ khô cùng đồng chân cuộn mình lại lui vào trong góc.

"Ngao ——" Ngân Nghê sủa một tiếng nhỏ, tám đầu ngao khuyến đang nằm lập tức đứng dậy, vẫy vẫy cái đuôi, sủa đáp lại.

Có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên bên ngoài phòng, một nam nhân trắng kiện mặc trang phục người hầu trong Vương cung xách một cái lồng đèn đốt bằng bơ xuất hiện trước cửa, tay kia còn cầm một cây roi bằng gỗ trâu.

Nhìn thấy tám đầu ngao khuyến hung lệ cường kiện dừng mảnh nhìn chòng chọc vào mình, thân thể hần không tự chủ được mà co lại một chút, nắm gậy gao chiếc roi trong tay, mãi cũng không dám vùng lên. Bầy ngao khuyến mà Vương yêu thích đều là dã ngao chưa thoát dã tính, roi tự nhiên có thể giáo huấn nô lệ làm biếng, nhưng nếu vùng roi với ngao khuyến sẽ làm chúng nó hiểu lầm là đang công kích, lúc đó hần có chín cái mạng cũng dùng không đủ. Nghĩ đến số cùng nó cùng cung thị chết dưới nanh vuốt của ngao khuyến, quả thật không rét mà run. Giọng nói vốn phải vô cùng lớn tiếng thô nhô lại rất nhiều, hướng về phía Cách Tang Trác Mã cất lên: "Ngao nô, còn không mau đứng lên dọn dẹp ngao phòng, rửa sạch thân thể ngao khuyến, hầu hạ chúng nó ăn uống." Nói xong đem đèn gác lên cửa, tiếng chân bước khỏi so với thở còn muốn nhanh hơn.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, Cách Tang Trác Mã có thể thấy rõ đầu ngao khuyến màu bạc dùng tư thế bá đạo tới thế nào bao lấy La Chu a tỹ, La Chu a tỹ thế nhưng không sợ chết đem hai tay hai chân vói vào trong bộ lông rậm của ngao khuyến, cái đầu ngao vô cùng lớn vừa uy vũ vừa hung tàn

lại nhẹ nhàng gác vào bên cạnh đầu La Chu a tỳ. Sau giây phút chấn động vừa rồi, hình ảnh người cùng ngao gắn bó với tư thế kỳ dị khó thể tưởng tượng được làm giảm đi không ít nỗi sợ hãi trong lòng nàng.

Nàng dùng hết dũng khí nhìn thẳng vào cặp mắt ngao màu lam kia, trong ánh mắt thú hung lệ lạnh lùng tràn ngập cảnh cáo cùng ra lệnh, giống như. . . .
Giống như kêu nàng mau đứng lên. . . . Làm việc? !

Chẳng lẽ sự thật mà La Chu nói, chính là. . . . Đầu ngao tên Ngân Nghê này đã thành tinh? ! Nàng liú cả lưỡi, lại thấy một ngao khuyến lưng đen chân nâu bốn mắt cùng một đầu ngao đốm bước thong thả về phía mình, đuôi sau mông đang nhếch lên hơi hơi rũ xuống, trước mệnh lệnh của Ngân Nghê cúi đầu khẽ rên nhẹ một tiếng đáp lời.

Chỉ thấy Ngân Nghê thu lại mệnh lệnh bằng ánh mắt với nàng, bước đi với lực đạo vô cùng nhẹ nhàng về phía nàng. Mà đầu ngao khuyến bốn mắt cùng ngao khuyến đốm ban nãy liền thay thế vị trí của nó, một trái một phải nằm bên người La Chu a tỳ, giữ nguyên sự ảm áp lúc đầu.

Cách Tang Trác Mã ngây ngốc. Thẳng cho đến khi Ngân Nghê giám sát xong chính mình hoàn thành nhiệm vụ dọn dẹp ngao phòng, rửa sạch thân thể cho mười đầu ngao xong, hầu hạ chúng nó ăn uống xong, nàng vẫn cảm thấy như bản thân mình vẫn đang ở trong mộng.

Cầm miếng bánh mì bừa cứng vừa lạnh trong tay mà gặm, thỉnh thoảng lại uống một ngụm nước lạnh, nàng mơ mơ màng màng mà nhớ tới câu chuyện a tổ đã kể lúc trước. Tổ tiên của ngao khuyến là từ trên trời rớt xuống, nó hùng tráng uy hung hãn, uy vũ như vương giả, có thể tranh cùng cùng lang báo, là thần thủ hộ của người Bắc Ba trăm ngàn năm qua. Bị bắt mấy ngày qua, nàng đã thấy được ngao khuyến trong quân đội của Cổ Cách Vương so với bất kì loài chó nào đã gặp qua đều hung tàn hãn mãnh hơn, lại vô cùng dâm độc khủng bố (chắc do cái màn nhân - ngao kia mà bị mang tiếng dâm XD), chúng nó cũng ăn thi thể người giống như kền kền, là loài vật làm cho người ta sợ hãi, khác xa với hình ảnh trong lời kể của a tổ. Liệt đội trưởng có nói hơn mười đầu ngao thủ hộ Vương cung đều đã ngao, chưa trải qua độ hồn (kiểu trải qua thăng cấp về linh hồn - trở nên thông minh như Ngân Nghê á), đã tính mười phần, mỗi một con đều là dã thú so với sói còn đáng sợ hơn, thường xuyên có cung nô bị chúng nó cắn chết. Dưới móng vuốt hung tàn của dã thú, nàng cùng La Chu a tỳ thể nhưng vẫn bình an tới bây giờ, còn được chúng nó coi là vật sở hữu, quả thực là trời phật phù hộ.

Khi tắm sạch sẽ cùng hầu hạ ngao khuyến ăn, vẫn không thể tránh việc phải đi một vòng quanh núi tuyết, trên chiếc giày động tuyết vẫn còn lưu lại mùi nước tiểu của dã thú. Có lẽ chính nàng cũng không dám cời ra giặt sạch, chỉ sợ không có mùi này, sẽ bị đám dã thú coi là kẻ địch mà xé thành trăm mảnh ăn tươi nuốt sống.

Sau khi nhóm ngao khuyến ăn xong, trừ Ngân Nghê, hơn mười đầu ngao khác toàn bộ đều theo các binh sĩ đi tuần tra Vương cung. Dưới sự ra hiệu của Ngân Nghê, lá gan của nàng liền lớn thêm một chút, cầm hai khối bánh mì trong chậu ăn của nó, còn có thêm hai khối thịt bò ngon nhất, rồi mới trở lại ngao phòng ngồi trông giữ bên cạnh La Chu a tỳ, vừa ăn vừa chờ nàng tỉnh lại. Mà Ngân Nghê sau khi ăn uống no đủ liền xua đi con ngao bốn mắt cùng con ngao đốm, một lần nữa vây lấy La Chu a tỳ lại bên mình.

Bánh mì thực sự là vừa cứng vừa khó ăn nha, nhưng dù sao cũng không có lẫn vỏ trấu bên trong. Chỉ cần làm nó mềm một chút, cũng không khó ăn lắm. Vừa ăn xong, La Chu a tỳ liền tỉnh lại.

"La Chu a tỳ, có đói bụng không?" Kiên nhẫn chờ La Chu sửa sang lại bím tóc xong, nàng nhanh chóng thu hồi ưu thương, lôi ra chiếc bánh mì ảm giấu ở trong ngực.

"Người ăn đi. Ngày hôm qua lúc tối ta đã ăn luôn phần bánh của người rồi." La Chu đẩy miếng bánh trở lại.

"Không, cái này là thuộc về La Chu a tỳ, La Chu a tỳ ăn đi." Cách Tang Trác Mã tránh đi tay của La Chu, kiên quyết đem miếng bánh đến trước mặt nàng, còn thật thà nói, "Ngày hôm qua ta mê man, bốn không cần ăn bánh."

Lần này La Chu không đẩy tay Cách Tang Trác Mã ra, nàng đứng lên đi lại bên cửa sổ. Trên thành cửa sổ rộng 1 mét được pho một tảng tuyết thật dày, hai khối thịt bò phơi ở trên đã không thấy bóng dáng đâu. Cúi đầu nhìn xuống chân cửa sổ có đặt bốn khối thịt bò. Trong đó có hai khối máu chảy đầm đìa, bên ngoài thoạt nhìn là đồ tươi mới.

Xem ra tối qua gió tuyết quá lớn, đem thịt bò thổi vào trong phòng, buổi sáng lại bị Cách Tang Trác Mã nhặt được, mới đem chúng nó đặt dưới chân cửa sổ. Nhưng mà hai khối thịt bò kia. Nàng cầm lấy một khối thịt tươi mới xoay qua lại. Nhíu mày nhìn Cách Tang Trác Mã, quơ quơ khối thịt bò trong tay hỏi: "Từ đâu ra vậy?"

"A Là nó đồng ý cho ta lấy ra từ trong chậu ăn." Cách Tang Trác Mã chớp chớp mắt hướng Ngân Nghê. Tuy rằng biết là đầu ngao khuyến thành tinh này sẽ không tùy tiện xé xác các nàng, nhưng trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi.

La Chu đưa mắt nhìn Ngân Nghê, thầm nghĩ trong lòng: Ngân Nghê nếu có thể chủ động chia sẻ thức ăn, thì. Sẽ không vì nửa đêm đói bụng mà cần nàng đi? Nàng sau này có thể tiếp tục lấy thức ăn từ miệng ngao sao? Một lần nữa nàng cầm hai khối thịt bò bị gió thổi bay tới quá đi về chỗ Cách Tang Trác Mã, đưa cho nàng một khối.

"Chúng ta mỗi người một khối bánh mì, một khối thịt bò." Nàng tiếp nhận khối bánh mì còn ảm nhờ nhiệt độ cơ thể của Cách Tang Trác Mã, khẽ miệng nhếch lên, mặt mũi tươi tỉnh.

"Ăn." Cách Tang Trác Mã cười khanh khách tiếp nhận miếng thịt bò, đang miếng há miệng cắn, bỗng dừng dừng lại, giơ khối thịt trong tay lên, chau mày khó xử, chỉ tăng da lông bên ngoài, gượng cười nói, "La Chu a tỳ, ta không sợ ăn thịt tươi. Nhưng mà, này. Lốp da lông này quả thực không ăn nổi, làm sao đây?"

La Chu nhìn theo tay Cách Tang Trác Mã chỉ lốp da lông bao ngoài khối thịt, lại nhìn miếng thịt trong tay mình, rồi lại nhìn qua cặp mắt tam giác ngược

màu lam kia. Vật lộn, chần chừ một hồi, cuối cùng thờ dài, mặt mày như cha mẹ chết mà đưa miếng thịt bò tới bên miệng Ngân Nghê, kéo kéo lớp da lông, cắn cắn đực đực mà cười trừ nói: "Ngân. Ngân Nghê, phiền người xé bỏ lớp da lông này xuống."

Nơi mũi Ngân Nghê co lại tạo ra vài nếp nhăn, môi trên mở ra, lộ ra hàng răng trắng nhọn sắc, đôi mắt màu lam hình tam giác ngược tựa như tràn ra vài phần ý cười châm biếm. Nó dùng vuốt đề lại khối thịt, răng nanh sắc bén ngậm lớp bì xé một cái, một khối da lông cứng rắn liền dễ dàng kéo ra, lộ ra lớp thịt đỏ au.

Là thành yêu, hay là tiên đây, cái thân ngao khuyến trước mắt này, trí lực tuyệt đối không chỉ dừng lại ở trẻ em 5 tuổi.

La Chu cúi người thu lại ánh mắt, vỗ vỗ nhân vật đang ngây ngốc, Cách Tang Trác Mã, trong lòng vô cùng áy náy nói: "Trác Mã, kỳ thật đồ ăn của ngao nô có dính chút nước miếng của ngao khuyến cũng. . . . Thực bình thường." Con mẹ nó, cảm thú Vương tại sao lại đoạt con dao Thụy Sỹ của nàng! Còn có, vì sao cả đêm qua gió thổi như vậy mà bên trong thịt bò vẫn còn nhiều máu như vậy! Rốt cuộc làm sao ăn đây? Làm sao mới nuốt vô bụng được? Lòng nàng rối rắm thông khổ muốn chết, chỉ biết hướng lên trời mà cầu nguyện: lão thiên gia, xin người hãy phù hộ cho tiểu nữ có được một cơ thể cường tráng có thể kháng được ký sinh trùng gây bệnh cùng độc chó đại a!

Có bình thường hay không? Cái đầu ngao có thể hiểu được chính xác từng từ mà người ta nói, còn thường thường lộ ra ý cười cùng sự trào phúng trong ánh mắt, liệu có thể gọi là bình thường không?

Cách Tang Trác Mã tựa như tượng gỗ đem khối thịt của chính mình tới bên miệng Ngân Nghê, một lần nữa chứng kiến sự yêu nghiệt của đầu ngao khuyến màu bạc này.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Một Ngày Của Ngao Nô (5)

Sau một phen khổ sở đấu tranh, La Chu cùng Cách Tang Trác Mã cuối cùng vẫn không thể ăn nổi miếng thịt bò sống đã phơi cả một đêm. đành bất đắc dĩ đem khối thịt đặt ở vị trí đón gió trong ngao phòng, dưới sự uy hiếp của Ngân Nghê, đem cái bụng no một nửa theo sau mõng nó, hành động này nói cho hoa mỹ chính là — dắt chó đi dạo.

Thế là, rất nhiều thị vệ trong cung cùng các cung thị cung nô đều bất giác được một cảnh tượng kỳ lạ, hiếm thấy. Đi đầu là một đầu ngao màu bạc cao gần một thước rưỡi, bồm phía sau dựng thẳng vuron cao như sư tử đứng mãnh, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, bộ dạng nhanh nhẹn dũng mãnh, bước đi lại thông thả uy nghiêm tựa như vương giả. Phải trái phía sau là hai ngao nô đang cúi khom người, cúi đầu nhắm mắt theo đuôi, đi lại vô cùng cẩn thận, bộ dáng của ngao nô thấp hơn nhìn vô cùng thành thạo lại mang theo chút nịnh nọt lấy lòng.

Má nó chứ, có chỗ nào nhìn giống người dắt chó đi dạo, rõ ràng chính là kẻ hầu người hạ của "Đại vương cầu"! La Chu hơi cúi đầu, vừa đi vừa tồn hơi thừa lời lầm bầm, đến khi đếm đến "con ngựa bần" (cái chỗ này không bik là chỉ con ngựa hay là chửi thề, từ con ngựa bần này giống với cách phát âm từ đmm trong tiếng TQ - chỉ Chu nhà ta thì khéo là chửi thề quá) thử một vận, khó chịu trong người mới vui đi.

Đồng cung (nơi ở) của Cỗ Cách Vương gọi là cung điện, nói trắng ra cũng chỉ là mấy chục cái hang lớn nhỏ trên đỉnh núi, đa số chỉ cao tầm 1,8 mét, so với di chỉ nhìn thấy ở hiện đại cũng không khác là mấy. Hai bên hành lang được treo đèn hoa sen bằng lưu ly, ngoài ra còn có những bức vẽ rực rỡ đầy sinh động, quang cảnh dần thay đổi sang một không khí đầy thần bí xa xỉ. Cứ cách mười bước lại có một thị vệ cung đình mặc giáp da khoác áo bảo màu nâu, lưng đeo nỏ, thắt lưng đeo trường đao, tay cầm trượng thương. Thân hình mỗi người đều thật cao lớn, khuôn mặt oai hùng trang nghiêm, đứng im bất động giống như tượng được đúc từ thép. Ánh mắt nghiêm túc lạnh lùng đảo qua cảnh tượng hai nô một ngao trước mắt một lúc, rồi sau đó lại coi như không nhìn thấy.

Là do các nàng toàn thân không có một chút tính uy hiếp cùng lực sát thương nào, hay vẫn là do đặc quyền ghê gớm của Ngân Nghê? Nếu nàng thật sự là sát thủ, đây không phải là các thị vệ đã quá sơ sẩy hay sao, tất cả đều đáng chém đầu. La Chu đi theo phía sau Ngân Nghê có chút buồn bực mà liếc mắt nhìn các thị vệ cung đình như tượng tạc này, trong lòng không ngừng thầm oán trách.

Ngân Nghê đứng ở trước một cửa hang cao tầm 2,5 mét, trong tâm đèn hoa sen vàng lưu ly đặt một cái đài sen, giữa tâm là năm viên dạ minh châu cực lớn. Hai bên cửa động là bốn thị vệ dũng mãnh nhanh nhẹn bắt phàm đang canh gác, thấy các nàng đi vào, mắt cũng không nháy một cái. Ngân Nghê coi như bọn họ không có ở đó mà nghiêng ngang bước thông thả vào trong tâm cung, thái độ tự nhiên giống như đã vào trong đó cả trăm lần.

Giờ đây? Cái hang này. Là tâm cung của Cỗ Cách Vương, khác với vị trí so với di chỉ hiện đại. Cũng đúng, cảm thú Cỗ Cách Vương tuyệt đối cao hơn 2 thước, sao có thể ở trong hang thấp hơn 2 mét. Ở hiện đại khi đi tham quan, nơi ở của Vương là nơi thông khí nhất, sáng nhất, quang cảnh đẹp nhất, có thể quan sát toàn bộ thung lũng. Hiện giờ xảy ra sự biến hóa này, nơi ở của Vương xuất hiện thay đổi, không biết vận mệnh có thay đổi gì to lớn không? Bày trí trong gian phòng sẽ xa hoa đến thế nào đây? Ở hiện đại nó chỉ là một cái hang trống rỗng.

Cửa vào tâm cung tuy là rộng mở, nhưng cách cửa cung một thước được treo một tấm rèm lông cừu rất dày, đem mọi thứ bên trong đều lấp kín, người ngoài không thể nhìn thấy một chút gì. Trong lòng La Chu trôi dạt một cỗ tò mò vô cùng mãnh liệt, làm cho La Chu có thêm dũng cảm bước theo Ngân

Nghê đi vào.

"Phanh!", tiếng kim loại lạnh lẽo va vào nhau vang khắp phòng, hai cây trường thương sắc bén trong tay thị vệ nháy mắt chắn ngay trước mặt các nàng, cản trở đường đi.

"Lui ra!" Một thị vệ trong chỗ đó lạnh giọng quát các nàng, "Ngao nô ti tiện tự ý tiến vào tẩm cung của Vương, chặt hai chân."

"Xích lạp —", lời còn chưa dứt, hai thị vệ khác đã tiếng lên trước một bước, đem trường đao bên thắt lưng rút ra một phần ba.

Dưới ánh sáng êm dịu của dạ minh châu, đầu thương bén nhọn cùng non nửa lưỡi đao lóe ra từng tia lạnh lẽo, từng đợt sát khí dày đặc trong nháy mắt đầy đe dọa hướng tới các nàng.

"A —"

Nàng sợ tới mức hét lên sợ hãi, không tự chủ được mà nhanh chóng thối lui hai bước, toàn thân mềm nhũn, vô cùng chật vật mà ngã nhào xuống đất.

Thị vệ đại ca, ta. Ta quả thực không phải cố ý oán thầm các người sơ sẩy công việc nhà. Các người đều có bộ dáng thực đẹp, là những thị vệ ưu tú của cấm thú Vương! Ta ta. Ta nhận là ta đã sai rồi còn không được hay sao? Tẩm cung của cấm thú Vương, ta cũng không tiến vào nữa! Chúng ta không vào nữa! La Chu nắm chặt bàn tay không ngừng run rẩy của Cách Tang Trắc Mã, môi run lấy bầy không thể khép lại nổi.

Ngân Nghê vừa mới bước vào trong tầm trong nghe thấy tiếng hét liền dừng lại, xoay người đi tới bên người La Chu. Vươn lưỡi thô ráp ầm ập liếm mặt nàng hai cái, dùng thân hình khỏe mạnh che trước mặt nàng, trong ánh mắt tam giác ngược màu lam phủ kín sự âm ngoan cùng hung tàn, lạnh lùng lườm về phía mấy thị vệ. Cô hống phát ra từng đợt gầm gừ giận, miệng nhếch lên để lộ ra hàm răng vô cùng sắc bén, chỉ trước hạ thấp xuống, bồm cô cùng đuôi dựng ngược lên tựa như kim châm.

Bốn thị vệ liếc nhìn lẫn nhau, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, rồi mới nhanh chóng thu lại trường thương, rút đao vào vỏ, lui về vị trí cũ tiếp tục tư thế đứng gác.

Không chỉ có mình các thị vệ kinh ngạc, mà hai người mất hồn ngồi dưới đất là La Chu cùng Cách Tang Trắc Mã cũng thực kinh ngạc. Nhưng mà sau một hồi suy nghĩ, La Chu liền bình thường trở lại. Ở trong mắt mọi người, các nàng là ngao nô ti tiện, nhưng ở trong mắt Ngân Nghê, các nàng lại là sủng vật mà nó nuôi dưỡng. Sủng vật nhà mình bị khi dễ, kẻ làm chủ đương nhiên phải bao che khuyết điểm.

A a a, người không bằng chó! Người thật sự không bằng chó mà! Không tính việc bị chó coi là sủng vật, còn phải dựa vào nó bênh vực mình! Thế giới này rốt cuộc là nơi điên khùng gì! ? La Chu thật muốn tới một nơi không có ai để gào thét một phen.

Ở dưới mái nhà người ta, không thể không cúi đầu. Mặc dù có đầu ngao hoang đại Ngân Nghê này che trở nàng, nhưng hung khí trong tay các thị vệ với mình lại như hổ rình mồi, toàn thân nàng vẫn mềm nhũn ra, căn bản không có dũng khí mà đưa mắt đầu cùng sát khí khốc lệ của bọn họ, cũng càng không có dũng khí trở thành chó cắn gần nhà, gà cắn gần chuồng trở thành người dựa vào chó, không sợ chết mà xông vào tẩm cung của cấm thú Vương.

Hít sâu rồi lại hít sâu, nàng tạm thời áp chế sợ hãi, nhin xuống tất cả sự xấu hổ cùng không cam lòng, đỡ Cách Tang Trắc Mã cùng nhau đứng lên. Cũng không dám chạm vào ngao khuyến đang nổi giận đùng đùng, vận sức chuẩn bị tấn công, chỉ có thể ủy khuất đứng phía sau Ngân Nghê mà nói:"Ngân. Ngân Nghê, ta. Ta đói bụng." Khi Ngân Nghe quay đầu lại nhìn, lại cứng ngắc vỗ vỗ cái bụng.

Ngân Nghê nghiêng đầu nhìn hai nàng, lại quay đầu nhìn bốn thị vệ, lặp lại như thế ba lần, trong ánh mắt tam giác ngược hung tàn xuất hiện một tia đấu tranh.

Đấu tranh? Đấu tranh! ! Ông trời, hãy cho sét đánh vào đầu nàng đi! Chỉ là một đầu súc sinh thôi mà, thật sự không cần phải yêu nghiệt như vậy chứ. Phải biết rằng đây là một đầu súc sinh yêu nghiệt trí lực siêu việt của chủ nhân (Vương), nàng là kẻ được súc sinh này coi là sủng vật, thật sự là càng thêm đánh mất tôn nghiêm mà. Khóe mắt La Chu giật giật mấy cái, trên trán xuất hiện đầy hắc tuyến, gồng hết sức mà đè xuống cơn xúc động này.

"Rống — rống —"

Từ trong tẩm cung Cổ Cách Vương truyền ra hai tiếng thú rống gào, tấm màn lông cừu nặng trĩu khẽ di chuyển, hai đầu báo tuyết xinh đẹp lần lượt bước đi ra, đó là hai sủng vật của Cổ Cách Vương là Đại Tuyết và Tiểu Tuyết. Chúng nó hiển nhiên vô cùng hưng phấn mà bước ra đón Ngân Nghê, phát ra từng tiếng gừ nhỏ tựa như đang chào hỏi.

Ánh mắt Ngân Nghê đang nhìn chăm chú các thị vệ thân nhiên quét về phía hai đầu báo tuyết, tùy ý lắc đuôi, không quá nhiệt tình mà chỉ đơn giản đáp lại lời chào hỏi.

"Ngân. Ngân Nghê, ta. Ta cũng đói bụng." Cách Tang Trắc Mã rất ấn ý nói khi Ngân Nghê quay đầu nhìn về phía các nàng, khẽ cắn môi, mặc cho ánh mắt lạnh lùng dần dần muốn giết người của bốn thị vệ, học theo La Chu, nàng cũng vỗ bụng, nói lí nhí.

Hai đầu báo tuyết nghi hoặc mà nhìn xét nét bốn thị vệ, lại nhìn sang Ngân Nghê, đột nhiên một cơn hướng phía La Chu tiến tới, một con lại đi về phía Cách Tang Trắc Mã. Đầu báo tuyết tuyệt đẹp lại đáng sợ cọ cọ ở bên chân phải các nàng, tựa như hai con mèo nhỏ hiền lành đáng yêu, thỉnh thoảng lại hé miệng, dùng răng sắc bén ngậm lấy toàn bộ cẳng chân cọ cọ qua lại. Cho dù cách một lớp vải thô, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng được phần răng nanh đầy nguy hiểm của mãnh thú.

Quý dị, quý dị, thế giới này thật sự quá quý dị. Nàng có thể giải thích hai đầu báo này là đang giải vây cho bốn thị vệ đại ca sao?

Bốn bàn tay của La Chu cùng Cách Tang Trác Mã đều nắm lại thật chặt, mặt mũi không hề còn chút huyết sắc nào. Trên trán chảy xuống từng giọt mồ hôi lạnh, thân thể căng cứng lại, các nàng hoảng sợ đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích sợ hai đầu báo tuyết này tâm tình khó chịu sẽ ngoạm các nàng một miếng, bỏ qua khí tiết loài người mà hướng ánh mắt cầu xin về phía Ngân Nghê.

Ngân Nghê lạnh lẽo nhìn hai đầu báo tuyết đang làm bộ như vô cùng thân thiết nhưng thực chất lại đang uy hiếp, hừ nhẹ một tiếng, cuối cùng bỏ qua không tiếp tục so đo với các thị vệ, nhắc chân hướng đi tới một ngã rẽ.

La Chu bước theo, lại giống như dẫm lên bông, chân không chông đỡ nổi. Bùm một cái, té lăn ra đất, cũng kéo theo Cách Tang Trác Mã đang trong trạng thái đông cứng cùng ngã xuống.

Không biết là do bị sát khí của các thị vệ dọa đến, hay là do bị hàm răng sắc bén của báo tuyết đe dọa, mà có lẽ lại một lần nữa do các đầu súc sinh này quá hiểu chuyện mà bị dă kích. Tóm lại, sau lưng nàng đổ ra từng giọt mồ hôi lạnh, trán cũng chớp mũi tất cả đều là mồ hôi, tứ chi giống như biến mất, cả người vô lực.

Ánh mắt hai đầu báo tuyết bỗng nhiên sáng lên, không đợi hai ngao nô đứng lên, liền hé miệng, vô cùng gọn gàng chính xác mà ngậm cổ áo sau của La Chu cùng Cách Tang Trác Mã, kéo các nàng đi theo sau Ngân Nghê.

Bị báo kéo đi trong hang động hẹp này cũng coi như là hưởng thụ đi. Dọc đường đi vô cùng gập ghềnh, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh bang bang va chạm, kéo theo đó là những ánh mắt kinh ngạc của thị vệ ven đường cùng các cung thị cung nô, họ giống như là đang xem xét động vật quý hiếm vậy. Mà toàn bộ sự xấu hổ phần uất cùng khuất nhục bị thương linh tính gì đó, đối với La Chu mà nói, lúc này đã bay lên tận tầng mây thứ chín rồi, nửa cuối con đường tâm trí nàng dần thoát khỏi sợ hãi, trong đầu nàng chỉ còn lại duy nhất một ý nghĩ:

Mùa đông cũng là một mùa thật tốt đẹp, ăn mặc thật nhiều, càng không dễ bị trầy da.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Gặp Lại A Lan Ni Mã

Sau quãng đường vô cùng lát léo, một đầu ngao khuyến, hai đầu báo tuyết kéo theo hai ngao nô phía sau đã đi tới phòng bếp Vương gia.

Phòng bếp Vương gia được đặt ở một sân trời lớn, gồm ba gian thông với nhau tạo thành một nhà đá lớn. Một nửa nhà đá nằm ở trong lòng núi, một nửa kéo dài ra sân trời, tổng diện tích ước chừng hơn trăm thước vuông. Sân trời được vây quanh bởi ba bức tường lớn, bên phải núi cao là một lầu canh cực cao, trên tường tháp canh có các lỗ châu mai, được che giấu khá tốt rất tiện cho việc phòng ngự, mấy chục thị vệ hoàng gia được trang bị vũ trang hạng nặng thường xuyên qua lại tuần tra.

Tuy rằng Cô Cách Vương chưa hồi cung, nhưng ở trong đông cung vẫn có mấy thị thiếp ở, nên phòng bếp hoàng gia vẫn ngày ngày tỏa ra khói bếp.

Khi Ngân Nghê bước vào phòng bếp, phát ra một tiếng gầm gừ hung ác, tựa như tiếng sấm rền, cơ hồ mọi người trong phòng bếp đều bị dọa đến tay chân mềm nhũn.

Hai đầu báo tuyết đằng sau thò bước vào, đem hai vật gì đó đang ngậm trong miệng tùy tiện quăng lại trên mặt đất bóng loáng, lưng chừng đi lại chỗ bàn thấp được bày đầy cơm canh nóng hổi, đôi mắt báo màu vàng lạnh lẽo mà liếc nhìn mấy cung nô cung thị đang sợ hãi mà cuộn tròn lại tránh né.

Ở trong Cô Cách vương cung, báo tuyết cùng ngao khuyến là hai loài vật mà Vương yêu thích, chúng nó có thể tùy tiện tấn công con người, cho dù cần chết người ăn thịt, cũng sẽ không bị trừng phạt. Đối với việc dã thú hung tàn này tùy ý dạo chơi trong Vương cung, trừ những binh sĩ cảm thương mạng đao không quá sợ hãi, những cung nô cung thị bình thường không ai là không kinh sợ đến co rúm lại. Giờ phút này, tất cả đều co rúm lại, cúi đầu, liếc mạng hạ thấp nhất sự tồn tại của bản thân mình, chỉ sợ bất hạnh bị mấy đầu dã thú này chọn làm con mồi.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo đầy khinh miệt của Ngân Nghê quét qua từng người một, đối với sự sợ hãi thần phục của họ có vẻ như rất vừa lòng. Nó đi đến ngồi xuống trước mặt La Chu, vươn lưỡi liếm chớp mũi nàng một chút, cúi đầu gừ nhẹ một tiếng, ý bảo nàng đi lấy chỗ thức ăn mà báo tuyết đang trông giữ.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã nhìn nhau, im lặng một lúc lâu, đến khi cả hai đạt chung nhận thức. Cùng lúc đều đi tới phía bàn thấp, vươn tay lấy chỗ đồ ăn nóng ấm thơm ngon.

Các nàng không sợ bị người ta mắng chửi là hèn mọn thoái tha, nhân trương cầu thế (làm người mà lại ý lại vào chó), không sợ bị coi là giống súc sinh hèn hạ, các nàng chỉ hiểu một điều duy nhất là: sống sót, nhất định phải sống sót, hi vọng tương lai chỉ dành cho người còn sống.

La Chu cầm lấy một miếng bánh khoai tây cùng một cốc trà bơ sữa. Bánh khoai tây này được làm từ khoai tây lột vỏ nấu chín, trộn cùng với bột mì, rồi đem bao lấy thịt nghiền rang gia vị giống như bánh bao, lại rắc một chút thịt vụn phía trên, cuối cùng cho vào chiên trong bơ. Nếu không chên nhiều dầu mỡ, ăn vào hương vị cũng không tệ, nhất là đối với người lâu ngày không được ăn thịt, thật sự là thiếu chút nữa nuốt cả lưỡi vào bụng. Kết hợp cùng với trà bơ sữa thơm ngon, lại làm cho nàng bỗng nhiên sinh ra cảm giác hạnh phúc.

Một cái bánh khoai tây kẹp thịt đầy dầu mỡ, một ly trà sữa mang chút mùi tanh, lại có thể mang lại cảm giác hạnh phúc đến vậy! ? Nếu đổi lại là lúc bình thường, việc này quả thực không thể nào tin được. Khi nào mà hạnh phúc của nàng lại hạ thấp xuống tận trình độ này? Là khi bị đóng nô ấn, định kiếp này trở thành nô lệ? Vẫn là khi đánh mất tôn nghiêm, cùng ngao khuyến ăn chung một chỗ? Ánh mắt đột nhiên cảm thấy thật buồn, cô nàng không hiểu sao có chút ngẹn ngào, nàng vội vàng ngửa đầu uống cạn cốc trà to, đem chất lỏng sắp tràn ra khỏi hốc mắt kéo ngược trở lại. Khịt khịt hít vào, nhắm mắt bỏ qua phần đa sâu da cảm lại phía sau, vừa nhẹ nhàng cắn bánh khoai, vừa thông qua khe hở mái tóc mà đánh giá phòng bếp hoàng gia đã bị nước lũ lịch sử của loài ngoài nhấn chìm.

Phòng bếp cũng như những phòng bếp bình thường đều có đầy đủ các dụng cụ nấu ăn, bếp nấu cùng các loại gia vị. Chỉ khác là, những dụng cụ được sắp xếp có cả đồ gốm sứ Thanh Hoa đến từ Trung Quốc, còn có các đồ dùng khác đến từ Nepal, Ba Tư cùng các nước khác. Thời Vương triều Thổ Phiên, nóc nhà cao nguyên kết giao vô cùng thân thiết với các nước Nam Á như Thiên Trúc, Kasmira, Nepal tùy theo văn hóa tôn giáo và quy mô mậu dịch. Lúc Vương triều Thổ Phiên diệt vong, truyền thống đối ngoại kết giao với các nước khác vẫn tiếp tục tồn tại và phát triển. Theo như lịch sử ghi lại, Vương triều Cổ Cách từ khi mới thành lập vẫn có quan hệ kinh tế văn hóa vô cùng chặt chẽ với thế giới bên ngoài, trong đó nhiều nhất chính là với Nam Á, cùng với Trung Nguyên đại lục. Từ lúc tiến vào A Lý, rồi vào trong Cổ Cách Vương thành, từ căn phòng tĩnh dưỡng mà Thích Già Thất Tu cấp cho nàng, cho tới phòng bếp hoàng gia, đều ít nhiều cho thấy sự dung hợp văn hóa cùng buôn bán phồn vinh của Cổ Cách vương triều hiện tại.

Khi nàng bị lọt vào vòng xoáy không gian, nàng được chứng kiến một mặt khác của lịch sử, nhưng mà trong lòng nàng không có một chút hưng phấn nào cả, chỉ có vô cùng vô tận chua xót. Nàng nuốt nốt miếng bánh khoai cuối cùng, mắt nhẹ nhàng khép lại, môi khẽ nhếch lên một nụ cười tự giễu, hai tay ôm lấy cốc trà sữa, vô cùng trân quý mà uống từng chút một. Dù sao cũng đã mất tôn nghiêm, phải cạy vào chỗ mới có được thức ăn ngon, không có lí do gì để lãng phí, cho dù là một giọt.

Cách Tang Trác Mã cũng không thể nào tập trung vào ăn nổi. Lớn lên trong vùng thung lũng này, suốt mười bảy năm qua nàng chưa bao giờ rời khỏi nhà quá ba trăm dặm nên có rất nhiều thứ chưa thấy qua, nhưng mà cá tính ngay thẳng cùng tò mò của nàng so với La Chu còn lớn hơn nhiều, thậm chí hoàn toàn xem nhẹ đám cung thị cung nô đang co rúm lại ở góc bếp mà nhìn khắp căn bếp.

Nhất thời, trừ tiếng nhai nuốt, phòng bếp lâm vào một sự im lặng vô cùng quý dị.

Đột nhiên, tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa vọng lại, tiếp theo, trước cửa bếp xuất hiện hai cung nô trẻ tuổi mặc áo thêu hoa màu xanh nhạt. Hai nữ cung nô đều có dáng người cao gầy, mái tóc xen lẫn nhiều sợi tơ màu, màu da đen hồng khí khái bùng bùng lại không kém phần ngây thơ, non nớt, vô cùng đáng yêu.

Vừa mới tiếng vào bếp, hai nàng liền giật mình. Cung thị phụ trách trừ thiện (Nhà bếp cùng com nước) cùng các cung nô đều co ro lại ở trong góc, hai nữ nô khoác áo choàng ti tiện nhất lại đang ngồi ở trên bàn no say. Trong bếp còn có hai đầu báo tuyết tao nhã nhanh nhẹn đứng mảnh, vô cùng quen mắt, ở giữa hai con báo tuyết còn có một đầu ngao khuyến màu bạc cao lớn trông vô cùng hung ác. Mà báo tuyết kia, chẳng phải chính là...? Là sủng vật của Vương sao? ! Nghe nói trong Vương cung có thêm hai ngao nô, chẳng lẽ chính là hai nữ nô kia? Đã là ngao nô, tại sao so với các phi tần còn dám lớn mật mà tùy tiện ăn ngay trong nhà bếp?

Đối với ánh mắt kinh ngạc đang nhìn chằm chằm còn chưa liếc mắt một cái, tiếp tục động tác cúi đầu uống sữa. Nhưng Cách Tang Trác Mã sau một hồi ngây ngốc, hưng phấn quên hết tất cả mà hô to: "A Lan Ni Mã! Khúc Trân Mai Đóa!"

Hai người càng nghi hoặc mà nhìn Cách Tang Trác Mã, trên mặt vẫn lộ rõ sự khó hiểu.

"A Lan Ni Mã, ta là Cách Tang Trác Mã. Ngươi có nhớ ở trong hang đá ta là người thứ nhất xin ngươi cắt dây thừng." Cách Tang Trác Mã buông vật trong tay, vén làn tóc hai bên má đến sau tai, ngại ngừng cười nói, "Mặt ta khi đó thật bẩn, cũng khó trách các ngươi không nhận ra."

Về mặt mờ mịt của A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa bỗng biến mất, bốn mắt lộ ra vui sướng. Khúc Trân Mai Đóa đang muốn mở miệng, A Lan Ni Mã lại đột nhiên kéo ống tay áo nàng thật mạnh, thu hồi lại tươi cười trên mặt, thì lễ với đám người các đó mấy thước, cung kính nói: "Ma ma, nô phụng mệnh thị phi (phi tần hầu hạ Vương) Đức Ương Lạp Trạch đến lấy com canh."

Sau vài giây tĩnh lặng, một nữ cung thị trung niên run rẩy nâng lên cánh tay phải, chỉ chỉ vào chiếc bàn thấp dài, tiếng nói chứa đầy hoảng sợ: "Thức ăn đang được báo tuyết của Vương cùng ngao khuyến canh giữ, các người tự mình lấy đi."

Việc này —

A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa vô cùng khó xử mà nhìn mi lại, nhìn Cách Tang Trác Mã cùng La Chu đang bên người ngao khuyến và báo tuyết mà vẫn bình an vô sự, cảm thấy có chút thất vọng, cứng rắn tiến lại gần chiếc bàn, ngay lập tức lại nhận được một tiếng gầm gừ cảnh cáo.

Hai đầu báo tuyết lười biếng nhắm mắt lại mà nằm hai bên phải trái của chiếc bàn, nhằm chán mà lắc lắc cái đuôi báo, mắt khẽ mở ra, trong con ngươi vàng lười qua một tia ánh sáng lạnh, răng nhọn sắc như ẩn như hiện dưới đôi môi đang nhếch lên. Ngân Nghê vẫn đứng thẳng bên trong khe nâng đầu, tai cùng đuôi dựng thẳng, mắt xanh tắn ra làn khí lạnh như băng. Mồm mở ra đóng lại, một cuống nước miếng theo chiếc răng nhọn làm người ta kinh sợ chảy xuống, ẩn giấu sự đe dọa hung ác muốn cắn người.

A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa cứng ngắc tại chỗ. Nhìn chi trước của Ngân Nghê dần hạ xuống, đầu ngao bày ra hàng răng sắc bén với những đường cong khủng bố, nỗi sợ hãi trong mắt các nàng ngày càng nồng đậm, hai khuôn mặt nhỏ nhắn dần mất đi sự hồng hào vốn có.

"La Chu a tý —" thấy cảnh tượng như vậy Cách Tang Trác Mã không đành lòng, khăn cầu La Chu.

La Chu thở một hơi dài, đối với Cách Tang Trác Mã xinh đẹp lại thiện lương này thật sự là hết cách. Dưới loại tình huống này, Trác Mã cư nhiên còn có dư thừa tình cảm cùng tâm tư để lo lắng, thương hại người khác? Hơn nữa không thấy nàng hai bên đều là sông sao — bản thân còn khó bảo toàn. Giờ khác này nhìn giống như không có chuyện gì, nhưng ai biết được có thể hay không lại chọc giận ba đầu súc sinh này, bị cắn xé đến xương không còn? Trong lòng muốn làm như không thấy, mắt điếc tai ngơ, nhưng dưới ánh mắt cầu xin tràn đầy thương xót, cùng vô vàn tin tưởng chờ đợi, sáng ngời tựa như sao trên trời, trong suốt giống như nước hồ trên núi tuyết đang nhìn mình chăm chăm, nàng cho dù kiên trì đến mấy, cuối cùng cũng phải giơ tay đầu hàng.

Đặt cái cốc trên tay xuống, nàng ngồi xuống bên cạnh Ngân Nghê, cẩn thận vươn tay sờ cái trán nó một chút. Thấy nó không có phản ứng gì, lòng mới hơi thả lỏng mà gãi cổ nó, nhẹ nhàng lắp bắp nói: "Ngân. Ngân Nghê. Nghê, chúng ta. Ăn no rồi." Nàng phát hiện, sau khi ôm đầu ngao khuyến này ngủ say suốt một buổi tối, bản năng muốn run sợ quả thật cũng đã giảm đi rất nhiều, nhưng đối với hai đầu báo tuyết thì vẫn mạnh mẽ như cũ.

Cổ họng Ngân Nghê gừ gừ hai tiếng, xóa bỏ tư thế chuẩn bị tấn công, quay đầu đi, vươn lưỡi ăm ắp liếm lên khuôn mặt nàng.

"Trác Mã, Ngân Nghê đồng ý, để các nàng đến lấy đồ đi." Nàng né trái tránh phải muốn thoát đi lưỡi của nó, cố gắng giữ lại một mảnh khô ráo cho khuôn mặt mình. Mà lúc này, hai đầu báo tuyết cư nhiên cũng đứng dậy vây quanh lại chỗ nàng, hai đầu báo bỗng nhiên hiền dịu giống như mèo con liên tục qua lại cọ sát trên người nàng, có vẻ hết sức đáng yêu.

"Trác Mã, người. Các người có thể chuyển giúp ta đồ ăn qua đây được không?" A Lan Ni Mã nhìn hình ảnh người vật hải hòa lúc này, mắt to hiện lên một tia ánh sáng lạ kì, nở một nụ cười thật sáng lạn với Cách Tang Trác Mã. Trong phúc chốc, căn bếp tăm tối giống như có ánh dương chiếu sáng.

"Được." Không đợi La Chu cự tuyệt, Cách Tang Trác Mã đã vô cùng cao hứng trả lời.

Mắt thấy đã không thể ngăn cản, La Chu ủ rũ ôm lấy cổ Ngân Nghê, không chút nào để ý đến đám người lui vào góc bếp đều đang nhìn thăm dò về phía mình.

Biểu tình xuất hiện nhiều nhất chính là kinh ngạc không tưởng nổi, xen lẫn sợ hãi chưa tiêu tan, đủ kiểu tò mò soi mói. Trên nét mặt phức tạp thậm chí còn có một chút ghen tị khó phát hiện.

Ghen tị? ! Ha ha, trở thành ngao nô, trở thành sủng vật của một đám súc sinh hoang dã cũng đáng để ghen tị?

Đáy lòng nàng liên tục cười lạnh, dù sao cũng đã ăn uống no đủ, liền giúp đỡ Cách Tang Trác Mã đưa đồ ăn cho A Lan Ni Mã rồi thuận tiện rời khỏi phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Toan Tính Của A Lan Ni Mã (1)

Để lại ba đầu dã thú ở lại ngoài hành lang, La Chu theo hai người A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa khom người cúi đầu đi vào một hang động rộng hơn hai mươi thước vô cùng xa hoa mỹ lệ, cung kính đem khay đồ ăn đặt ở trên bàn.

Trong khoảnh khắc hành lễ rồi khỏi, La Chu nhìn trộm thị phi Đức Ương Lạp Trạch, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Đức Ương Lạp Trạch tuổi chừng mười tám mười chín, thân khoác áo gấm da rái cá màu hồng, tóc xoắn đen nhánh, làn da đen bóng, lông lấy lại vô cùng khỏe khoắn. Giữa làn mi cong được điểm một dấu chu sa đỏ tươi, mắt to sâu thẳm quyến rũ, nhưng lại ẩn chứa ưu thương. Mũi cao thanh tú xinh đẹp, bên mũi trái được điểm một viên kim châu nhỏ nhỏ, cánh môi nâu hồng nhạt đầy đặn mà gợi cảm, môi dưới cũng được điểm ba viên kim châu nhỏ lông lảnh. Tuy rằng lớp áo khoác rất dày, nhưng vẫn giữ được tư thái yêu kiều, thướt tha động lòng người, mỗi động tác đều lộ ra mị lực phong hoa tuyệt đại.

Thân là thị phi của Vương đương nhiên bộ dáng phải xinh đẹp, đều làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc chính là dáng dấp của nữ nhân này rõ ràng rất giống phụ nữ Ấn Độ. Nhớ tới thể từ người Nepal của Tùng Tấn Kiên Bẩm nàng lặng lẽ bĩu môi, xem ra hậu cung của cầm thú Vương cũng thể hiện đầy đủ sự giao thương giữa các quốc gia thông qua các đám hội chính trị. Nàng có chút khó hiểu chính là cô gái Ấn Độ này có khí chất vô cùng tao nhã cao quý, không khó để nhận ra là người có giáo dưỡng cùng thân phận bất phàm, vì cái gì con cầm thú kia chỉ phong nàng làm thị phi thấp kém? Ở trong Cô Cách Vương cung hai ngày, ngoài việc biết được ở phía đông ngoài cung có mấy thị phi ở, nàng cũng không nghe ngóng được tin tức gì liên quan đến chính phi và sủng phi của cầm thú Vương. Các nàng, là những nữ nhân như thế nào?

Cung nô chỉ có thể làm những công việc tạp dịch thấp kém, không có tư cách hầu hạ bên cạnh thị phi, tùy thân hầu hạ cho Đức Ương Lạp Trạch chỉ có hai cung thị có gia thế trong sạch.

Sức ăn của Đức Ương Lạp Trạch không lớn, bọn La Chu chỉ ở bên ngoài rèm cửa chưa đến mười phút, liền nghe được tiếng truyền nhẹ nhàng gọi mang thức ăn đi. Giọng nói kia giống như tiếng hoàng anh, thanh thúy điểm chút ôn nhu, thật vô cùng dễ nghe.

Thức ăn còn thừa được A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa bung đi ra, đặt ở chiếc bàn bên ngoài rèm, đây cũng chính là thức ăn của các cung nô hầu hạ thị phi.

"Trắc Mã, các người đến nô phòng của ta cùng Khúc Trân Mai Đóa ngồi đi." A Lan Ni Mã lấy đi thức ăn thuộc về mình, rời khỏi đông cung đưa ra lời mời mọc với Cách Tang Trắc Mã. Sau khi thị phi dùng bữa xong, cung nô sẽ có một khoảng thời gian để đi ăn cơm, rồi mới tiếp tục làm việc, thẳng cho đến lúc mặt trời lặn.

Cách Tang Trắc Mã lo ngại nhìn về phía La Chu, thấy nàng nhẹ nhàng gạt đầu, đôi mắt dài sáng ngời tràn đầy thỏa mãn cùng vui thích.

"Được." Nàng kéo lấy tay A Lan Ni Mã, lại dắt tay La Chu, nhiệt tình giới thiệu, "A Lan Ni Mã, đây là La Chu a tỷ, nàng là a tỷ tốt nhất trên đời này."

Cô nàng này, La Chu bật cười lắc đầu, trong mắt toát ra dung túng cùng sùng nịnh đến ngay cả nàng cũng không nhận ra.

Ánh mắt A Lan Ni Mã có chút ái muội, cười nói với La Chu: "La Chu a tỷ, xin chào, ta là A Lan Ni Mã." Nàng kéo tay Khúc Trân Mai Đóa, cũng giới thiệu cùng La Chu và Cách Tang Trắc Mã, "Đây là Khúc Trân Mai Đóa, là cô em gái đáng yêu nhất trên đời này." Nói xong, còn cố ý nhìn chằm chằm.

"A Lan tỷ, người nói vậy!" Khúc Trân Mai Đóa nhẹ nhàng dậm chân, hé ra khuôn mặt xinh đẹp trẻ con thanh khiết đang đỏ bừng lên, càng lúc nhìn càng đáng yêu.

Trên mặt bốn nữ nhân đều lộ ra ít nhiều ngượng ngùng hoặc ôn nhu cười, sự ngăn cách xa lạ dần bị cuốn trôi đi trong tiếng cười.

Xuyên qua con đường quanh co nhỏ hẹp, liền đi vào trong phòng của cung nô. Ngăn Nghê cùng báo tuyết tiếp tục ở bên ngoài, bốn nữ nhân đi vào trong một hang rộng tầm bốn năm thước, bên trong rất tối, không nhìn rõ vật gì.

A Lan Ni Mã thấp sáng đèn bơ trên vách động, ngọn đèn mờ ảo lay động, có thể thấy rõ được một ít đồ dùng đơn sơ trong căn phòng nhỏ, một tảng cỏ khô dày được đặt sát tường bên phải, trên lớp cỏ khô là một khối vải thô cũ nát, mặt trên là một lớp thảm ni được gấp chỉnh tề.

"Thật tốt." Cách Tang Trắc Mã ngồi trên mảnh vải thô, hăm mộ mà đánh giá bốn phía, "Ta cùng La Chu a tỷ là ngao nô, cùng ở chung một chỗ với đàn ngao khuyến ăn thịt người đáng sợ, khắp nơi trong phòng đều là mùi dã thú, không có thảm ni trải trên, cũng không có giường nằm." Đầu hơi hạ xuống, nàng dụi dụi mắt, lại ngẩng đầu cười nói, "Bất quá vẫn có thể sống, không bị đi lại giống ta thấy cũng đủ rồi."

Nghe được lời nói của nàng, Khúc Mai Trân Đóa ít tuổi nhất cũng như nhớ lại gì đó, hốc mắt cũng đỏ lên, mắt lộ ra sợ hãi nhưng lại miễn cưỡng tươi cười nói: "Đừng vậy a, được chọn làm ngao nô so với những nữ nhân chết thảm dưới thân ngao khuyến cùng bị lôi đi lại giống không biết đã may mắn gặp bao nhiêu lần, nên thấy đủ."

"Không, ta không thể thỏa mãn." A Lan Ni Mã tiếp lời, giọng nói thật nhẹ nhàng nhưng lại mang khẩu khí như chém đinh chặt sắt, mặt mũi bùng bùng ánh khí, khuôn mặt chợt ngưng trọng lại lạnh lẽ như băng, nàng chăm chú nhìn ngọn đèn, thần nhiên nói, "Cổ Cách Vương tuy rằng dũng mãnh thiện chiến, sở trường về quốc sự, được Cổ Cách coi là con thiên thần, nhưng hần trời sinh tính tình tàn nhẫn hiếu sát, bạo ngược lãnh khốc, là nam nhân so với ma quỷ còn kinh khủng hơn. Ta vĩnh viễn cũng không quên được màn huyết tinh trong thôn Nạp Mộc A, hần chỉ lệnh một tiếng, đã biết bao người bị chém đầu, lôi ruột, khui mắt cắt lưỡi, móc tim lột da, tiếng kêu rên thảm thiết vẫn chưa từng một lần dừng lại bên tai ta. Một đao chém xuống, ta tận mắt chứng ba mình biến thành hai nửa, còn thấy thi thể hần bị ngao khuyến ăn tươi nuốt sống."

Mắt to ẩm áp chảy ra hai hàng lệ, khuôn mặt xinh đẹp vì bị ai phẫn nộ mà trở nên vụn vỡ đến quái dị. Lời của nàng cũng làm gọi nên màn huyết tinh trong trí nhớ của ba nữ nhân còn lại, ba khuôn mặt liền trở nên trắng bệch, sợ hãi vô biên vô hạn không ức chế được mà tràn ngập trong lòng.

". Người. Còn muốn nói gì?" La Chu hít một hơi thật sâu ép xuống nôn khan, tận lực cưỡng chế thân thể run rẩy, có chút nén giận mà nhìn chòng chọc mà A Lan Ni Mã đang bị cừu hận cùng vô tận bi ai bao phủ. Mẹ nó, thực muốn cho nữ nhân này hai phát tát, thật rất vất vả mới làm phai nhạt được ký ức khủng bố, nay lại bị lời nói ba lớp của nàng kéo đi ra, hỏi nàng làm sao có thể tiếp tục ăn ngon ngủ yên?

A Lan Ni Mã mỉm cười với các nàng, khuôn mặt vụn vỡ xuất hiện vài phần biến hóa kỳ lạ, giọng nói phảng phất như u hồn âm lãnh: "Sự đáng sợ của Cổ Cách Vương còn nằm trong vận xui ác nghiệt của hần, nghe nói năm hần mười bảy bắt đầu thú phi, từ đó đến ba năm sau, tất cả phi tử không một ai có thể sống quá ba tháng, chứ đừng nói chiếm được Vương sủng, sinh dục con nối dòng. Đến nỗi, quý tộc Cổ Cách thả rằng buông tha cho vinh hoa phú quý cùng quyền thế ngập trời, cũng không dám lại đem nữ nhân gả cho hần. Hiện tại ở đông cung, ngoài Đức Ương Lạp Trạch là thị phi do một người quyền quý ở Thiên Trúc kính hiến cho hần một tháng trước, còn lại năm thị phi kia đều là do Cổ Cách Vương chinh chiến các nơi, cướp từ các nhà quý tộc về."

"A Lan tỷ, người. sao người biết các việc này? !" Khúc Trân Mai Đóa kinh ngạc nhìn A Lan Ni Mã, vẻ mặt không thể tin.

A Lan Ni Mã âm u cười, "Sinh sống ở trong cung hơn mười ngày, chỉ cần có tâm, tự nhiên sẽ biết, huống chi mấy chuyện này cũng không phải bí mật gì lớn trong cung." Nàng cúi đầu nhìn ngón tay thon dài có chút thô ráp, ngẩng đầu hỏi ba người, "Các người nói ta bộ dáng có xinh đẹp không?"

Ách, chuyện đề tài cũng không khỏi quá nhanh đi? Ba người không nói gì mà đánh giá nàng, cuối cùng đều gạt đầu.

"Trước kia, ta từng nghĩ sẽ không có cơ hội tiếp cận Cổ Cách Vương cao cao tại thượng, chỉ có thể liều mạng nuốt vào cừu hận kia. Nhưng ta lại may

nấn được trở thành cung nô trong Vương thành, có cơ hội tới gần hấn." Nàng xoa hai má bóng loáng, âm thanh lạnh lùng nhu hòa đi rất nhiều, "Các nữ nhân ở vị trí này trong Vương cung đều rất sợ Cổ Cách Vương, tin tưởng chỉ cần ta chủ động câu dẫn hấn, liền nhất định có thể báo được thù cho cha ta." Hai chữ báo thù được nói vô cùng rõ ràng.

Báo thù? A Lan Ni Mã lại muốn báo thù? !

Cách Tang Trác Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa đều giật mình mà nhìn nữ nhân trước mắt tràn đầy thù hận cùng quyết tuyệt, môi mấp máy, một chữ cũng không thể nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tính Toán Của A Lan Ni Mã (2)

Cổ Cách Vương, con của thiên thần, người đứng đầu của vương triều Cổ Cách, mặc dù chỉ nhìn từ xa, cũng có thể cảm nhận được sâu sắc khí chất vương giả cùng sự uy nghiêm, lãnh khốc dữ dội của hấn. Chỉ cần tới gần thêm một chút, loại sợ hãi này sẽ làm cho người ta cảm thấy từng tế bào trong cơ thể đều muốn hét lên, chỉ muốn cúi đầu nằm run rẩy dưới đất. A Lan Ni Mã rút cục đã ăn bao nhiêu gan báo, cư nhiên muốn báo thù với kẻ vương giả đứng đầu bao trùm chúng sinh khủng bố như vậy? !

"Người. Thực sự có thể sẽ chết." La Chu yên lặng giây lát, nhẹ nhàng chỉ rõ.

"Ta không sợ." A Lan Ni Mã đưa mắt, cười trả lời, "Ta sẽ không bỏ qua cơ hội báo thù vất vả lắm mới có được này, ta sẽ dốc toàn lực cắm dao vào trái tim của Cổ Cách Vương, làm cho linh hồn cha ta chết thảm được an lòng nơi chín suối." (Bạn A Lan này nghĩ mình là siêu nhân sao đòi giết anh ấy @.@) Dưới ánh sáng mờ nhạt khuôn mặt nàng phát ra ánh sáng tựa như ngọc bích, cả người như có vàng hào quang tỏa ra bốn phía, lại giống như một đóa hướng dương vàng óng ánh, ấm áp, xinh đẹp vô cùng.

La Chu cười thâm trong lòng, cũng không biết có nên nói lời kính nể với cô gái không biết sợ chết là gì này không, hay là nên phi nhỏ nàng vì đã coi thường mạng sống. Mím môi một hồi, ánh mắt nàng nhìn xuyên qua khe hở tấm màn, dừng lại ở một vạch mà bạc phía bên ngoài, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt nhẽo, nhỏ giọng nói: "Vậy người còn cần chúng ta làm gì?"

"La Chu a tỷ thật sự là một nữ nhân thông minh." Ánh mắt A Lan Ni Mã lộ vẻ tán thưởng, ngón tay cuộn lấy sợi tóc, nghiêng đầu cười khanh khách nhìn các nàng, "Ta hi vọng Mai Đóa có thể hỗ trợ ta tiếp cận Cổ Cách Vương, La Chu a tỷ cùng Trác Mã có thể ngăn chặn hai đầu báo tuyết cùng ngao khuyến của Cổ Cách Vương trong khi ta đang ám sát hấn.

Ý nghĩ báo thù đã được sinh ra ngay ngày đầu tiên khi bước vào trong cung trở thành cung nô hầu hạ trong đông cung. Nghe các cung nô khác nói Cổ Cách Vương cực kỳ yêu thích báo tuyết cùng ngao khuyến, cho phép chúng nó nằm ngủ ở trong phòng mình. Nếu thật sự là như vậy, nàng nếu có thể qua mặt các thị vệ, cũng rất có thể sẽ thất bại dưới móng vuốt của mấy đầu súc sinh hung mãnh này, điều này thật sự làm cho nàng lo âu rất nhiều. Nhưng sáng nay ở phòng bếp nhìn thấy mấy đầu súc sinh này đối xử với La Chu cùng Cách Tang Trác Mã vô cùng thân thiết, trong lòng nàng liền dâng lên một chút hi vọng.

Nô phòng trải qua một hồi yên lặng. Qua một lúc lâu, Khúc Trân Mai Đóa cảm tay A Lan Ni Mã, trịnh trọng mà kiên định hứa hẹn: "Mạng của ta là do A Lan tỷ cứu, A Lan tỷ cần ta làm gì, ta liền làm cái đó, ta nguyện ý vì A Lan tỷ mà hi sinh tính mạng này."

"Mai đóa, cảm ơn người, cảm ơn người." A Lan Ni Mã nức nở nói, nước mắt bắt đầu trào ra nơi khóe mắt.

"La Chu a tỷ." Cách Tang Trác Mã chuyển hướng qua La Chu, ngập ngừng gọi, trong mắt lộ ra vài phần khẩn cầu.

Ánh mắt La Chu không gọn sóng liếc qua Cách Tang Trác Mã, nhìn thẳng A Lan Ni Mã, hồ hững nói, "A Lan Ni Mã, ta cùng Trác Mã không có khả năng hứa hẹn gì với người. Chúng chỉ là ngao nô địa vị thấp hèn, không phải chủ nhân thuần dưỡng của ngao khuyến cùng báo tuyết, tùy lúc cũng có thể chết dưới móng vuốt không nhân tính của mấy con súc sinh này, người tốt nhất không nên ôm hi vọng quá lớn." Nàng nắm tay Trác Mã, nhanh chóng đứng lên, "Trác mã, chúng ta cần phải đi."

"La Chu a tỷ!"

Ba nữ đệ khẩu đồng thanh (nói cùng một lúc) gọi, một người giữ lại cánh tay nàng, hai người khác kéo áo khoác nàng, ba đôi mắt xinh đẹp tràn đầy đau khổ cầu xin.

"La Chu A Tỷ, ta. Ba huynh của ta. Tất cả đều sống chết không rõ." Cách Tang Trác Mã giọng nói ảm ách chứa vài phần nức nở, khó khăn nói, "Ta. Ta muốn trợ giúp cho A Lan Ni Mã."

La Chu ngắt ra, tầm mắt đảo qua Cách Tang Trác Mã đang chực khóc, dừng lại ở đôi mắt kiên định mà liều lĩnh của A Lan Ni Mã. Nhìn hơn mười giây, bất đắc dĩ khuôn mặt mà thờ dài: "Ta và các người không giống nhau, ta sợ chết, cũng không muốn báo thù. Ta chỉ có thể nói. Tận lực."

"Cám ơn La Chu A Tỷ."

A Lan Ni Mã không nên được nước mắt đang trào ra, Khúc Trần Mai Đóa cũng hướng chỗ nàng nói cảm ơn, vì A Lan Ni Mã mà cảm thấy vui mừng.

"Không cần cảm tạ." La Chu lắc đầu, "Ta tuy rằng nói ta sẽ tận lực, nhưng có thể giúp nhiều hay ít, hay có thể giúp gì hay không, ta tuyệt không dám cam đoan." Nàng nâng tay vén lên tấm rèm, xoay người rời khỏi nô phòng.

Cách Tang Trác Mã nhìn A Lan Ni Mã hai mắt run rẩy đầm lệ, dậm chân một cái, bỏ lại một câu: "A Lan Ni Mã, ta sẽ cố hết sức hỗ trợ." Nói xong, liền vội vàng vén rèm đuổi theo La Chu.

Lặng yên theo đuôi được mấy chục bước, Cách Tang Trác Mã đột nhiên đi thật nhanh, túm lấy cánh tay La Chu, khóc nói: "La Chu a tỷ, thực xin lỗi, ta. Ta vừa rồi đã làm người khó xử." Nàng biết tính tình La Chu a tỷ lạnh lẽo ích kỷ, hiểu được quan hệ của nàng với A Lan Ni Mã không liên quan gì đến La Chu a tỷ. Chính là. Chính là cừu hận của A Lan Ni Mã làm cho nàng nghĩ tới ba huynh nhà mình, nàng. Nàng không có cách nào làm phai nhạt nó đi giống La Chu a tỷ.

Bước chân La Chu hơi chậm lại, ngược lại kéo tay nàng tiếp tục đi, nghiêng đầu cười với nàng: "Không, Trác Mã, đừng khổ sở, người cũng không làm ta khó xử gì. Tục ngữ nói giúp đỡ là gốc rễ của sự hạnh phúc, nhưng dưới điều kiện nó không nguy hiểm đến tính mạng, kỳ thật ta cũng rất nguyện ý trợ giúp A Lan Ni Mã."

"Thật sự?" Đôi mắt khổ sở u ám hơi hơi sáng lên.

"Gạt người là con chó nhỏ." La Chu búng cái mũi nàng, nháy nháy mắt.

"La Chu a tỷ, người là nữ nhân thiện lương nhất." Cách Tang Trác Mã cuối cùng trút bỏ được gánh nặng, nhẹ nhàng hoan hô một tiếng, gất gao tựa vào người nàng, trên mặt thoáng qua một nét khó hiểu.

"Quá khen." La Chu xò lên đầu Ngân Nghê, không nói gì mà chỉ im lặng mỉm cười.

Nàng vẫn nhớ rõ câu nói mà mãnh thú Thích Già Thất Tu đã nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần "Ngân vạn lần không nên có ý nghĩ leo lên giường của Vương". Hiện giờ kết hợp với tin tức trong đông cung mà A Lan Ni Mã tiết lộ, đã có thể kết luận Cổ Cách Vương chẳng những là kẻ cầm thú hung tàn thị sát, lại có sở thích hành hạ nữ nhân thật biến thái.

A Lan Ni Mã, nàng đã khuyên rồi, nhưng nữ nhân này vẫn bướng bỉnh lựa chọn dùng thân thể cùng tính mạng để báo thù. Nàng ta không sợ chết, nhưng mà nàng sợ. Khảo sát di tích hiện đại được biết, đông cung có một đường bí mật nối thẳng ra ngoại thành. Cái nàng cần chính là tinh tâm chờ đợi cho đến lúc phát hiện ra cửa con đường bí mật trong đông cung, rồi tìm thời cơ dẫn Cách Tang Trác Mã chạy trốn.

Đáp ứng tận lực, không phải là do bị ba nữ nhân kia khẩn cầu làm mũi lòng, cũng không phải lương tâm của nàng trời dậy, mà chỉ là nàng đột nhiên nghĩ đến, ám sát thất bại, người chết cũng không phải nàng, chỉ cần cẩn thận một chút, tánh mạng của nàng sẽ không bị liên lụy. Mà nếu ám sát thành công, đến lúc đó Vương cung rung chuyển, lòng người lo sợ bất an, cơ hội chạy trốn của nàng sẽ rất lớn.

Nếu A Lan Ni Mã dũng cảm không sợ chết, như vậy nàng cũng không ngại đáp ứng, nếu có thể giúp nàng tiếp cận cầm thú Vương. Như vậy mới có thể tạo cơ hội cho mình chạy trốn, lại cũng an ủi được tâm địa thiện lương của Cách Tang Trác Mã, nhất cử lưỡng tiện, có sao lại không làm? Nhưng cuối cùng giúp được đến đâu, liền tùy tình huống rồi quyết định. Người lúc nào cũng tính toán lợi dụng người khác như nàng mà lại là người có tâm tính lương thiện sao? La Chu nắm tay Cách Tang Trác Mã chậm rãi đi trong con đường hẹp, không cười nổi một nụ cười tủn tủn.

Cuộc đời này, người mà nàng cần phải bảo vệ chỉ có một, đó là Cách Tang Trác Mã. Người khác, bất kể là già trẻ, nếu ảnh hưởng đến tánh mạng nàng, cho dù bị lăng trì ngay trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không giúp đỡ dù chỉ một đầu ngón tay.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Trò Chơi Của Ngân Nghê Và Báo Tuyết

Nếu bỏ qua mùi tanh tươi trên người dã thú, chế ngự được nỗi sợ hãi tùy lúc có thể bị dã thú cắn xé, xét một cách công bằng, cuộc sống làm sủng vật của dã thú vẫn xem như là không tồi.

Buổi tối, có lòng thú giữ ấm, ban ngày, theo dã thú đến phòng bếp hoàng gia ăn uống. Ngày ngày quét tước ngao phòng sạch sẽ, tắm rửa cho ngao khuyến, chuyện còn lại chính là cùng Ngân Nghê và hai đầu báo tuyết dạo chơi khắp Vương cung, hoặc là cùng một đám ngao khuyến rảnh rỗi chơi đùa. Nếu ai dám rầy rà các nàng một câu hay phân phó thêm việc, liền bị đám dã thú bao che khuyết điểm kia coi là đối nghịch.

La Chu vẫn giả ngây giả dại dùng việc cùng Ngân Nghê và báo tuyết chơi đùa để che dấu, liên tục ba ngày đều tiêu tốn hai ba tiếng tìm tòi mọi góc

ngách trong đông cung, lại thủy chung không thể tìm được cửa bí mật, nhưng lại chiếm được vô số ánh mắt đồng tình hoặc khinh bỉ của các cung thị cung nô cùng thị vệ. Lúc đầu Cách Tang Trắc Mã còn cùng nàng cùng nhau chơi đùa với đám dã thú, sau vì chịu không nổi ánh mắt kỳ thị của đại chúng, liền kiên quyết ngồi xem, chỉ cung cấp nước cùng thịt cho đám dã thú đã chơi đùa mệt mỏi.

Bà má nó, rốt cuộc cửa vào ở đâu? Vì sao nàng tìm muốn chết cũng không thấy đâu? Vẫn là do lịch sử thay đổi, nên cửa ra vào không tồn tại? Không cần dả kích người ta như vậy chứ, cắt đứt mất con đường sống cuối cùng? A, đúng rồi, cửa bí mật nhất định là trong tấm cung của phi tử, hoặc là Ngay trong tấm cung của cầm thú Vương! Mất La Chu sáng lên, lại lập tức ảm đạm xuống, thân phận nàng chỉ là ngao nô ti tiện nhất, phải làm sao mới có thể vào trong cung thất đông cung để điều tra?

"Ngao ——"

"Rống ——"

Ngân Nghê cùng hai đầu báo tuyết bắt đầu phiên chán với mấy trò trong đông cung, cùng nhau rú một tiếng, đột nhiên đem La Chu đang uể oải cùng Cách Tang Trắc Mã kéo ra khỏi đông cung. Đi qua khỏi một con đường hẹp, tới một nơi bằng phẳng, đẩy một cái cửa gỗ nhỏ, liền đi tới đình nội.

Hôm nay là một ngày mặt trời chiếu rọi rực rỡ, gió tuyết đã yếu đi rất nhiều, trên mặt đất bày ra một lớp tuyết động thật dày, ở dưới ánh dương hoàng kim phản xạ lại ánh sáng trắng vô cùng bắt mắt. Cách đó không xa, là một cung điện đỉnh băng, nguy nga cao lớn, màu sắc vôi tường là một màu đỏ thẫm, bên cạnh là các hình chạm khắc nối tiếp nhau, khảm đầy những đồ trang trí rực rỡ, đó là hạ cung đã sụp đổ trong lịch sử.

Cách hạ cung một con đường dốc, là một tòa kiến trúc rộng gần hai trăm thước vuông, đó là phòng nghị sự của Cổ Cách, nơi Cổ Cách Vương triệu tập hội nghị quan trọng, lúc này vách tường vẫn hoàn hảo không có tổn hại gì, nóc nhà cũng vẫn chưa sụp xuống, mặt trước là một cửa lớn tinh xảo đẹp đẽ trông có vẻ nặng nề, khí thế trang nghiêm, trước cửa còn có hai đội thị vệ uy vũ đứng gác.

Nhìn đến kiến trúc Vương cung cổ hoàn mỹ trước mắt, La Chu đã không còn sự kích động cảm khái như trước. Ở trong mắt nàng, đây chính là nhà giam, là nơi giam cầm tự do, ban cho nàng vô vàn khuất nhục, là địa ngục làm cho nàng từ người trở thành vật.

"Ngao ——" Ngân Nghê rung đùi đắc ý sửa một tiếng về phía nàng, đưa ánh mắt đang nhìn xa xăm của nàng trở về, lúc này nàng mới phát hiện bên cạnh còn có mấy nam nô cùng bảy tám đầu ngao khuyển.

Một con ngao khuyển dùng móng vuốt đập vào trong tuyết, một khối tuyết lớn bay thẳng về phía xa. Một cung nô vội vàng chạy về hướng khối tuyết, khó khăn lắm mới tiếp được viên tuyết tròn, ngao khuyển kia nhất thời cao hứng mà ngao ngao rú lên. Tiếp theo, lại có ngao khuyển không ngừng đập vung lên những viên tuyết lớn, mấy cung nô tựa như "xuyên hoa hồ điệp" (bướm bay giữa vườn hoa) vội vàng tiếp từng viên tuyết.

Này ——

La Chu cùng Cách Tang Trắc Mã liếc nhau một cái, đầu hiện lên vô số hắc tuyến. Vì sao trò chơi của người và chó lại trở nên khôi hài đến vậy? Nhưng mà không chờ cho các nàng kịp oán thăm, một thám kích làm cho người ta sợ hãi đã xảy ra.

Một cung nô trong lúc vô ý chạy đã trượt ngã, không tiếp được viên tuyết đúng lúc. Khi hắn vừa mới nhồm lên còn chưa kịp đứng dậy, chỉ thấy một con tuyết ngao hung ác cắn vào tay phải của hắn, một cái đầu ngao lớn nhẹ nhàng dao động. Trong lúc cung nô thê lương kêu thảm thiết, một miếng tay áo còn dính theo một khối thịt lớn bị xé rách xuống. Máu đỏ sẫm rơi đầm đìa xuống mặt tuyết trắng, dính cả lên lớp lông trắng của tuyết ngao, nhìn điễm lệ đến chói mắt.

Mà mấy cung nô khác đối với cảnh tượng này có vẻ rất quen thuộc tựa như đã thấy hàng trăm lần, thân thể chỉ hơi run lên một chút, sau đó càng thêm ra sức đón những viên tuyết bay đến. Cung nô bị cắn thương kia sắc mặt trắng bệch, vẫn cắn răng chịu đựng đau đớn mà tiếp tục đón các viên tuyết bay lại.

La Chu nhận ra con tuyết ngao kia, chính là đêm mà Ngân Nghê rời đi, nó đã thay thế Ngân Nghê nằm bên cạnh nàng, làm ấm cho nàng. Tuyết ngao cả người không có một cọng lông pha tạp nào ở hiện đại cũng là vô cùng quý hiếm, quý giá hơn các màu ngao khuyển khác, bộ dáng tuyết ngao có vẻ đáng yêu vô hại hơn rất nhiều, lúc ấy nàng còn lớn gan sờ sờ bòm của nó.

Vô cùng hoảng sợ khi thấy nó nuốt miếng thịt người rơi trên mặt đất vào bụng, lại còn tham lam liến hết chỗ máu đỏ sẫm lây dính trên tuyết, cuối cùng còn giống như chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi. Ánh mắt u ám lạnh lẽo kia dữ tợn nhìn quét qua người mấy cung nô, giống như đang đánh giá một khối thịt bò ngon miệng, cần nhắc xem nên cắn vào đâu.

Gáy cùng trán nàng đã toát ra mồ hôi lạnh, nàng từ từ thở ra một hơi khí đục, di chuyển ánh mắt sang bên cạnh, Cách Tang Trắc Mã cũng đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, về mặt trắng bệch, trong mắt đầy hoảng sợ. Nhưng mà "nhất ba vị bình nhất ba hựu khôi" (chuyện này chưa qua chuyện khác đã tới), hai con báo tuyết không kiên nhẫn mà đảo quanh hai bên chân nàng. Đột nhiên, chúng nó sửa nhỏ một tiếng, cái đầu lông xù liền nhắm thẳng giữa hai chân nàng mà húc vào.

"A, lưu manh!" La Chu sợ hãi tránh né, lại bị một con báo tuyết khác thấp người xuyên qua quần chui vào, nháy mắt đem nàng công lên. Giữa nỗi sợ hãi mất thăng bằng, nàng theo bản năng ôm lấy chiếc cổ cường kiện của báo tuyết.

Ngân Nghê phát ra tiếng sửa vui mừng, chân lớn đưa lên, một viên tuyết nhanh chóng bay ra. Báo tuyết dưới thân lập tức gầm một tiếng, tựa như tên ròi cung mà nhảy né đi viên tuyết đang bay đến.

Tiếng gió gào thét bên tai nàng, da mặt đau tựa như có dao cắt qua. Thân thể vì di chuyển nhanh mà xóc nảy lên xuống, có mấy lần suýt rơi xuống, đều ở tình huống mãnh chỉ treo chuông mà ôm chặt được cổ báo tuyết, nhờ đó thân thể mới được kéo về trở lại trên lưng báo tuyết. Đình đầu đột nhiên bị vật gì

đó đập trúng, lập tức cảm thấy thật lạnh, bột tuyết nhỏ vun là tả rơi trước mắt, rơi xuống chiếc cổ áo, làm nàng lạnh thấu xương.

"Rống ——" báo tuyết dưới thân phát ra tiếng kêu hưng phấn, giống như tướng quân thắng trận ưỡn ngực trở về. Nàng đưa tay phui đi tuyết trên đỉnh đầu, sờ sờ thấy ngao khuyến màu bạc xoay người chuyển qua hướng khác ném tới một viên tuyết khác, một đầu báo tuyết công Cách Tang Trắc Mã vội chạy đi. Viên tuyết dừng lại chuẩn xác trên đỉnh đầu Cách Tang Trắc Mã làm nàng thét chói tai, nó vỡ ra thành bột tuyết, dưới ánh sáng mặt trời phản chiếu ra từng dải ngũ sắc, vô cùng xinh đẹp.

Thì ra, Ngân Nghê và báo tuyết muốn chơi loại trò chơi này, đầu các nàng chính là công cụ tiếp tuyết của con báo. Nếu bất hạnh để rơi xuống thân thể báo, hoặc đầu không chuẩn xác tiếp nhận được viên tuyết, các nàng sẽ bị báo tuyết dưới thân này cắn một miếng hau sẽ bị Ngân Nghê cắn một phát lên đầu? Tình huống bi thảm của cung nô kia vừa hiện lên trước mắt, thân thể của La Chu không ức chế được mà run rẩy, lông báo tựa như kim thép đốt nóng, đâm vào da nàng đau đớn khó chịu vô cùng.

Không muốn! Không muốn chơi loại trò chơi khủng khiếp này! Nàng chỉ biết cười ngượng, sẽ không cười báo tuyết nha a a a!

Nhưng mảy kiến của nàng căn bản sẽ không được dã thú tiếp thu, sự sợ hãi của nàng căn bản cho tới giờ chúng nó đều không quan tâm. Một Ngân Nghê, hai báo tuyết lần đầu tiên chơi loại trò chơi này, tinh thần hiển nhiên vô cùng cao hứng, một bên vui vẻ đá tuyết một bên chạy băng băng đón tuyết. Chỉ chốc lát sau, trò chơi của chúng nó làm cho đám ngao khuyến còn lại chú ý, vút lại đám cung nô, vây quanh bên người bọn họ, cùng nhau chạy tới tới lui lui trong tuyết vô cùng vui vẻ.

Ba ——

Ngân Nghê khua chân phải, toàn lực tấn công, viên tuyết trắng noãn bay vút tựa như sao băng. Đại Tuyết công La Chu cũng không cam lòng yếu thế rít gào một tiếng, khom người chạy bắn tới.

"A a a ——" La Chu kinh hoàng liên tục hô lên, liều mạng ôm lấy đầu báo, kẹp chặt bụng nó, cố gắng khống chế cân bằng bản thân. Cũng không biết cảm thụ Vương tử nơi nào tìm được sủng vật này, báo tuyết dưới thân so với báo tuyết thông thường còn khỏe mạnh gấp nhiều lần, công nàng chạy trên tuyết nhanh vậy mà không cần cố sức chút nào.

Viên tuyết lần này Ngân Nghê ném đi thật xa, thẳng tắp tới con đường dốc phía trước. Kia. Kia chẳng phải là hướng phòng nghị sự sao?

Báo tuyết chạy tới càng gần, La Chu kinh hoàng mà nhắm chặt mắt lại khi thấy cửa lớn đột nhiên mở ra, từ bên trong một đám nam nhân cao lớn dừng hẳn đi ra. Không kịp định thần nhìn kỹ, báo tuyết dưới thân đột nhiên tới gần đường dốc, chuẩn bị lao lên không trung, hướng tới viên tuyết đang bay trên không trung.

"A ——"

Khi báo tuyết khom người nhảy lên làm cho cơ thể của nàng hoàn toàn mất đi thăng bằng, hai tay hai chân đang ôm chặt bị sức bật mạnh mẽ đẩy bay, cả người ngã nhào khỏi thân báo, xuôi theo con đường dốc lăn xuống dưới. Thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng), đầu văng mất hoa, tuyết lạnh lẽo đâm vào mặt vừa cứng vừa đau.

Phanh ——

Thân thể đang lăn nhanh đụng phải một vật thể cứng rắn, lập tức dừng lại. Đám tuyết dính trên người do va chạm kịch liệt mà tán ra, thất lực trực tiếp đụng tới vật cứng đau giống như muốn nứt ra. Bên tai lại nghe được tiếng cười nhạo quen thuộc, đó là tiếng cười của Thích Già Thát Tu, phải. Là bị hấn ngăn lại? ! Lồng nàng âm thầm thở ra, chậm rãi mở mắt, tầm mắt đen dần rút đi, nàng đối diện với một đôi mắt nâu đang nhìn xuống.

Ấn tượng về sự lãnh khốc nham hiểm hung ác trong lòng giống như dùng dao khắc sâu vào tận xương. Đôi mắt nâu đồng sâu không thấy đáy tràn ngập vô tình lạnh lẽo cùng hồ hững, ẩn phía sau sự vô tình hồ hững đó là sự tàn bạo khát máu đến điên cuồng. Sự uy nghiêm vương giả cùng hơi máu tanh bao phủ xuống phủ thiên cái địa, áp bách thần kinh người ta, chấn động đến tận linh hồn.

Nàng. Nàng lăn tới bên chân cầm thú Vương! !

Mắt bên này liếc một cái, mắt kia chớp một cái, tất cả hình ảnh khủng bố trong trí nhớ toàn bộ đều trở lại.

Đáy lòng La Chu xẹt qua từng đợt tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết

"Cung nghênh Vương hồi cung." Mấy cung nô đang cùng ngao khuyến chơi đùa kính sợ, nhanh chóng quỳ xuống bái lạy. Nếu quan sát cẩn thận, có thể thấy được thân hình quỳ xuống dù không nhúc nhích nhưng dường như đang co lại vì run sợ. Tương phản với nó chính là hai báo tuyết cùng một đám ngao khuyến vây đuôi đặc ý mà nghênh đón trước đó, chúng vô cùng nhiệt tình mà đảo quanh chân của Cổ Cách Vương, mỗi con đều phát ra tiếng sủa vui sướng.

Do bị Tiểu Tuyết cồng trên lưng, Cách Tang Trác Mã khó khăn lắm mới có thể quỳ được xuống sùn dốc, tuy rằng quỳ không nhúc nhích, nhưng ánh mắt vẫn nhìn xuyên qua khe hở giữa mái tóc mà hướng về phía La Chu đang nằm bên chân Cổ Cách Vương. Vừa thấy Cổ Cách Vương, thân thể nàng liền run sợ đến mức hóa đá, nhưng lúc này nàng càng lo lắng cho La Chu a tỷ hơn. Phạt tử từ bị, chư thần nhân tử, xin các ngài hãy phù hộ cho La Chu a tỷ. Mi dày chậm rãi hạ xuống, cái trán mềm mại thành kính đặt sát xuống mặt đất, đây không phải là sự thần phục đối với Vương, mà là nàng đang cầu nguyện vì La Chu a tỷ kính mến.

Cặp mắt nâu sâu thẳm kia dò xét từng tác trên cơ thể La Chu, ngũ quan sắc nét mang theo sự dừng mảnh làm cho người ta sợ hãi, không xinh đẹp như tiên giáng trần, không mê hoặc như yêu ma, không trong sáng như ánh trăng, không lạnh như băng sương, không xa cách như sao trên trời, cũng không dịu dàng như gió xuân. Cổ Cách Vương tựa như một con sư tử đứng mảnh đứng trên đỉnh ngọn núi tuyết, lạnh lùng ác nghiệt như kèn kèn, tao nhã như báo tuyết, lại xảo quyết tàn nhẫn như sói hoang, cao lớn khỏe mạnh như trâu. Toàn thân hắn đều tràn ngập loại hơi thở nguyên thủy của loài cầm thú hung ác mà tàn độc, nhưng bên trong lại là sự kiêu ngạo, uy nghiêm mảnh liệt làm cho người ta phải run rẩy mà thần phục.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cầm thú Vương là người đáng sợ, khủng bố nhất, nhưng không làm gì im lặng chịu chết vĩnh viễn không phải là phong cách của La Chu. Sau 5 giây hoảng loạn, nàng liều mạng mà điều khiển khóe miệng đã xơ cứng, cố gắng lộ ra một nụ cười hèn mọn nịnh bợ, tay phải yếu ớt nâng lên, đưa ra lời tiếp đón thân thiết nhất với cầm thú Vương đang nhìn xuống.

"Cung. Cung nghênh Vương. Vương hồi cung."

Tiếng nói khiêm tốn kính sợ dường như bị băng tuyết làm đông lại, vừa cứng vừa nhám, giống như ngay sau đó chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào một cái sẽ nứt ra làm nhiều mảnh nhỏ, bề nát thành phần.

Cổ Cách Vương không có phản ứng gì, vẫn chỉ lạnh nhạt nhìn nàng chăm chú. Chúng đại thần vây quanh bên cạnh Vương không nói một lời nào, tất cả đều im lặng nhìn chăm chú vào hành động kỳ quái của nữ nô nằm trước chân Vương. Ánh mắt mỗi người đều hờ hững bình tĩnh, giống như thứ họ nhìn chỉ là một con kiến nhỏ bé không đáng để ý.

Thích Già Thất Tu đứng bên trái Cổ Cách Vương nhìn cô gái trước chân Vương, nhếch mày, đuôi lông mi thoáng qua một ý cười mờ nhạt. Vừa rồi cũng chỉ có mình hắn - tâm phúc của Vương, đội trưởng đội hắc kỵ, là phát ra một tiếng cười như có như không.

Vì sao lại không có phản ứng gì? La Chu cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương, trong nháy mắt không thể nào hiểu nổi ánh mắt lạnh lùng của người bên ngoài đang nhìn chăm chú. Suy nghĩ một lát, nàng gờ hai tay hướng cầm thú Vương, dùng giọng điệu giống như đang hát: "Con của thiên thần vĩ đại, Cổ Cách Vương kính yêu, nô cung nghênh ngài hồi cung." Kỳ thật nàng rất muốn nhào người về phía trước mà bày tỏ sự tôn kính, nhưng phần eo do va chạm mạnh, vừa cử động đã đau muốn chết, thật sự là hữu tâm vô lực (có lòng mà không có sức). Xin ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng có gãy xương, trở thành người liệt thì thật sự là sống không bằng chết.

Ách, nữ nô đang tế trời hay là tế thần? Cư nhiên dám làm cản trước mặt Vương? ! Chẳng lẽ là chán sống? Ánh mắt hờ hững của mọi người hiện lên một tia kinh ngạc, khóe môi của Thích Già Thất Tu lại nhẹ nhàng nhếch lên.

Khóe môi Cổ Cách Vương Mực Xích Tán Bồ Trác Đốn đột nhiên nhếch lên, khuôn mặt lạnh nhạt bỗng tràn đầy sự lạnh lùng khát máu, mắt ung khe khép lại, đồng thời nhắc chân đem vật gì đó đang dựa vào trên giày đá bay ra ngoài.

Gió chợt thổi, La Chu chỉ cảm thấy thất lưng vô cùng đau đớn, còn chưa kịp kêu lên, thân thể đã bay lên không trung. Bầu trời quang đãng vô cùng chói mắt, tiếng kèn kèn kêu như tuyên cáo rằng nàng sắp chết. Răng nanh cắn thật mạnh vào môi dưới, kiên quyết không để mình phát ra một tiếng kêu hoảng sợ nào. Có lẽ, nàng nên cảm ơn rằng giày của cầm thú Vương không trực tiếp đâm xuống đầu nàng, làm cho nàng chết ngay tại chỗ. Nhưng loại lơ lửng trong không trung kéo dài thời gian chết này, chả khác gì lãng tử.

Cách Tang Trác Mã vẫn nhìn trộm La Chu cả người đều bắt đầu run rẩy, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào bóng dáng người đang bay trong không trung, cả thế giới dường như trở nên mơ hồ. Không, La Chu a tỷ không chết được, không thể chết được! Chỉ là, nàng không cứu được La Chu a tỷ, cô hòng co rút lại thành một khối, thân thể cứng như đá tảng, ngay cả một tiếng khóc nàng cũng đều không cất lên được.

Ở trong mắt mọi người, việc La Chu chết đã là điều chắc chắn. Chúng đại thần cùng bọn thị vệ vẫn hờ hững nhìn như trước, trước mắt chỉ là một con kiến hèn mọn đến không hèn mọn hơn được nữa.

Ngân Nghê đột nhiên hú lên một tiếng dài, bảy tám đầu ngao khuyến vây quanh người Vương cùng hai đầu báo tuyết nhanh chóng đi theo nó về phía con đường dốc. Đi hơn mười thước, lại nghe Ngân Nghê hú lên một tiếng dài nữa, thân hình màu bạc lực lưỡng đột nhiên ra sức nhảy lên theo cơ thể La Chu đang bay trong không trung, tiếp theo đó một đầu báo tuyết nhảy lên lưng nó, chỉ sau lại cấp tốc ra sức nhảy lên một lần nữa, đuôi báo dài mạnh mẽ hướng về phía lưng La Chu, làm giảm tốc độ tiếp đất của La Chu lại.

Lúc này một đầu ngao khuyến đốm đã sớm nhảy lên từ phía sau, một đầu báo tuyết khác lại nhảy lên lưng nó, dùng lưng mình đỡ lấy La Chu, làm giảm đi một chút lực bay. Không ngừng có các đầu ngao khuyến nhảy lên, thay đổi vị trí liên tục, không ngừng dùng lưng mình làm giảm nhẹ lực bay của La Chu. Tùy theo độ cao mà rơi chậm lại, lực đá của Cổ Cách Vương không ngừng được làm giảm xuống. Cuối cùng, Ngân Nghê bỏ nhào về phía trước, ngâm La Chu ở trong miệng, khoảnh khắc sắp chạm đất, nhóm ngao khuyến liền dùng bụng lông mềm mại của mình làm đệm lót cho cả hai.

Trên nền đất tuyết, bất kể là Cổ Cách Vương cao cao tại thượng Tán Bồ Trác Đốn, hay là các cung nô tò mò nhìn trộm, toàn bộ đều tròn mắt há hốc

mồm. Cho tới bây giờ, báo tuyết cùng ngao hoang đều là những dã thú giết người hung tàn, mà nay, chúng nó lại giống như những vệ sĩ trung thành nhất, dùng trí tuệ không ai tưởng nổi cứu mạng một nữ nô cả gan mạo phạm Vương! ?

"Liệt." Hai tay Tán Bô Trắc Đồn khoanh lại trước ngực, lạnh lùng nhìn nữ nô đang cố gắng cử động trên bụng ngao khuyến ở phía xa.

Thích Già Thát Tu nhanh chóng thu hồi lại kinh ngạc trong mắt, cung kính bước về phía trước, cúi đầu trang nghiêm nói: "Hồi bẩm Vương, đó là ngao nô mà Ngân Nghê lựa chọn, nô danh Heo." (Bị đặt tên lun nà)

Tán Bô Trắc Đồn nghe vậy đột nhiên thu hồi tầm mắt, thân nhiên dừng lại trên người Thích Già Thát Tu, nhìn tới nhìn lui, môi nở ra một nụ cười: "Liệt, người hơi nhiều lời."

Thích Già Thát Tu chợt rung mình, vội vàng vén áo choàng quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: "Hạ thần biết sai, thỉnh Vương trách phạt."

"Thứ cho tội của người." Tán Bô Trắc Đồn không cho Thích Già Thát Tu đứng dậy, tầm mắt lại nhìn qua bóng dáng phía xa đang quỳ hướng về phía mình, khóe môi tràn đầy ý cười lạnh lẽo tựa như tuyết đang đọng trên mặt đất. Ở giữa vùng khắp nơi băng tuyết, hình bóng kia có vẻ bé nhỏ yếu ớt, giống như chỉ cần một đầu ngón tay đều có thể đem nàng giết chết. Nhưng mà Ngân Nghê thân là thủ lĩnh quân đội ngao lại đang rúc đầu vào bên người nàng, không ngừng dùng đầu nhẹ nhàng đẩy đẩy thân thể nàng, ngẫu nhiên lại nhìn về phía mình. Cách xa gần trăm mét, nhưng vẫn thấy vô cùng rõ ràng, sự âm độc lạnh lùng trong mắt ngao khuyến này đã vui đi rất nhiều, sự hung hãn tàn bạo trên người cũng đã giảm đi không ít.

Hai đầu báo tuyết được nuôi từ nhỏ nhẹ nhàng vọt tới, đầu báo thân thiết cọ sát bên cạnh ông quần mình, trong cổ phát ra tiếng mừng rỡ làm nũng. Nhưng mà vừa rồi, chúng nó lại nghe theo sự kêu gọi của Ngân Nghê, liền thủ cứu nữ nô ti tiện kia. Nếu không phải trong lòng cũng yêu thích, cho dù Ngân Nghê kêu gọi thế nào, hai con báo tuyết kiêu ngao này tuyệt đối cũng sẽ không hỗ trợ.

Ngao nô sao? Theo như tình huống trước mắt, không giống như nô lệ hầu hạ ngao khuyến, mà lại giống như nô lệ được ngao khuyến nuôi dưỡng. Ha ha, thú vị, nữ nô vẫn là người đầu tiên có thể sống sót dưới chân của hắn.

"Liệt, dẫn thị vệ hắc kỵ, cho phép ngao nô hộ tống ngao khuyến tùy ý ra vào tầm cung của ta." Hắn thật sự muốn thử xem, đã ngao xưa nay luôn trở mặt vô tình, chưa trải qua độ hồn sẽ giữ gìn cái nữ nô kia đến tận khi nào. Lúc nào thì sẽ cần xé ăn tươi nuốt sống nàng? Mắt ưng khép nửa lộ ra một tia khát máu, chỉ giây lát lại tiêu biến.

Thích Già Thát Tu không đồng ý ngay lập tức, chần chờ giây lát, nói, "Vương, ngao nô có hai người." Hắn chỉ về phía Cách Tang Trắc Mã vẫn đang quỳ bên đường dốc, "Kẻ kia cũng là ngao nô."

Tán Bô Trắc Đồn nhìn theo ngón tay hắn, nụ cười bên khóe môi dường như đã bị gió tuyết thổi bay: "Như nhau." Nói xong, liền mang theo hai con báo tuyết rời khỏi.

Thích Già Thát Tu vội vàng đứng dậy đi theo bên cạnh, cuối cùng liếc mắt nhìn hình bóng nhỏ xinh trong tuyết, khuôn mặt lộ ra một nụ cười tà ác. Nữ nhân bản thù này, muốn tiếp tục sống phải nhờ kỹ lời ta nói: đừng toan tính leo lên giường của Vương.

Lúc những bóng dáng vừa rồi biến mất, La Chu mới tê liệt mà ngã xuống trên nền tuyết. Nỗi sợ hãi với tai kiếp này đã may mắn chấm dứt, tứ chi không không chế được mà run rẩy không thôi, vô cùng trung thực phản ánh lại bản năng sợ hãi của cơ thể. Cho đến khi đầu lưỡi thô dài ẩm áp tanh nồng liếm lên mặt nàng, nàng không hề né tránh, lần đầu tiên lộ ra một nụ cười thật tâm với Ngân Nghê: "Ngân Nghê, cảm ơn người, lại cứu ta một lần nữa."

Trong khoảnh khắc bay lên, nàng thật sự nghĩ mình chết chắc rồi. Không làm sao nghĩ nổi, nàng sẽ được một đám dã thú hung ác vô cùng thông minh này cứu. Ngao nô, là sùng vật mà ngao khuyến nuôi dưỡng, hiện tại thật sự cảm thấy nó cũng không đến nỗi khuất nhục đến không chịu nổi như mình nghĩ.

"La Chu A Tỷ, người không sao chứ? La Chu A Tỷ!" Từ xa truyền tới tiếng gọi thất thanh đầy quan tâm của Cách Tang Trắc Mã.

Nàng hơi hơi nghiêng đầu, thấy một cô gái vừa vấp ngã lại tiếp tục chạy tới, động tác vừa ngốc vừa buồn cười giống như một chú chó nhỏ. Nàng muốn cười, nhưng lại nhìn thấy trên mặt cô gái đã giàn dụa nước mắt, lại không sao cười nổi, chỉ cảm thấy mắt nóng lên.

"Ta không sao, người chạy chậm một chút, đừng có té ngã như cụ già vậy chứ." Nàng nắm lấy cổ Ngân Nghê, cùng một con Tuyết Ngao, khó khăn ngồi dậy, khóe miệng khẽ nhếch lên nói với cô gái đang không ngừng tới gần mình.

Khi bị Cách Tang Trắc Mã chạy tới ôm lấy, nàng đau đến nỗi thò hắt ra. Mẹ nó sao thất lưng lại đau như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Nương Tựa Lẫn Nhau

Vì cảm thú Cổ Cách Vương đã hồi cung nên La Chu cùng Cách Tang Trắc Mã cũng không dám. dựa thế "cầu" mà ăn uống thả ga trong phòng bếp, vô cùng ngoan ngoãn mà ăn bánh mì trong chậu ăn của ngao khuyến, lại tránh ở trong ngao phòng mà ăn mấy miếng thịt bò phơi qua đêm cho no

bụng. Vừa ăn vừa buồn ngủ về cuộc sống quãng đời còn lại, tiện thể lại đã kích sự tàn nhẫn lãnh khốc của cấm thú Vương, cuối cùng cũng ăn hết hơn phân nửa miếng thịt bỏ phơi khô lúc nào không biết.

Đêm nay số lượng ngao khuyến trong ngao phòng chợt giảm, chỉ còn Ngân Nghê cùng một con ngao khuyến bốn mắt màu nâu làm bạn, tất cả ngao khuyến còn lại đều đi bảo vệ ở cửa đông cung.

"La Chu a tỷ, nghỉ ngơi một thời gian, thất lưng của ngươi đã đỡ nhiều chưa?" Cách Tang Trác Mã ngả người nằm ghé vào con ngao bốn mắt, lo lắng hỏi La Chu. Cách đây không lâu, nhân lúc mặt trời vừa lên, nàng xem vết thương sau lưng giúp La Chu a tỷ, đã bị làm cho khiếp sợ. Cái lưng non mịn bóng loáng lại có vết bầm tím đỏ bao hơn phân nửa, quả thực nhìn thấy ghê người.

"Có thể cử động." Trong bóng tối, La Chu nhếch miệng cười khổ, nói, "May mắn không gãy xương sống, bằng không La Chu a tỷ đời này chỉ có thể ngủ ở trên giường, trở thành kẻ tàn tật liên lụy người khác." Tuy rằng nàng không thấy rõ Cách Tang Trác Mã ở đối diện, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở thơm mát, thân thể ấm áp cùng với ánh mắt quan tâm. Lòng ngực lạnh ngắt như có hơi ẩm vậy quanh, đầu đón nơi thất lưng cũng gần như không còn.

"Ta sẽ nuôi La Chu a tỷ cả đời." Cách Tang Trác Mã nghiêm túc nói, mơ hồ có thể thấy được tia sáng ánh mắt trong bóng tối.

"Ha ha, đừng nguyên rủa ta. Ta một chút cũng không muốn để cho ngươi nuôi dưỡng." La Chu lần mò ôm lấy cổ Ngân Nghê, hai tay vùi thật sâu vào lớp bờm dày sau cổ ngao khuyến, vui đùa nói, "Ta bỗng nhiên phát hiện ra rằng để cho Ngân Nghê nuôi dưỡng cũng rất thích." Trong một tháng gần gũi, nàng bị nó săn một lần, cứu mạng hai lần, lại liên tục đêm đêm "thân mật" mấy ngày, sự sợ hãi với nó đã trở nên mỏng manh như khói, thậm chí dám thò tay vào trong chiếc mồm rộng đầy răng sắc bén.

Ngân Nghê, một con dã ngao khiến mọi người sợ hãi, một con ngao dẫn đầu mệnh lệnh cho mấy ngàn ngao khuyến, đối xử với nàng tuyệt không hề giống với người thường. Mà sự khác biệt này, hiển nhiên sẽ làm cho nàng mừng thầm, thậm chí sinh ra chút kiêu ngạo hư ảo.

"La Chu a tỷ, sao qua miệng của ngươi, ta lại thấy Ngân Nghê giống như là tình nhân của ngươi vậy." Cách Tang Trác Mã trêu chọc, nhắc nhở nàng, "Ngươi có thể tiếp tục tìm một người nam nhân yêu thương mình, nhưng dù sao cũng cần thận trọng đừng yêu nhầm một con ngao khuyến hung ác."

"Phi, miệng chó không thể mọc ra ngà voi." (kể xấu không thể nói ra những lời tử tế) La Chu khẽ ngắt lời, buông cổ Ngân Nghê ra, cười thầm, nói, "Xem ta làm sao xử lý cô gái hay hồ ngôn loạn ngữ này." (nói xằng) Chưa dứt lời, tay nàng đã hướng tới Cách Tang Trác Mã mà làm bậy.

"Ha ha, La Chu A Tỷ bị ta nói trúng tâm sự, then quá thành giận." Cách Tang Trác Mã cười lớn, không cam lòng chịu yếu thế mà đưa tay ra ngăn cản.

Hai người đang vui đùa với nhau, đột nhiên, tiếng thét phụ nữ cực kỳ thống khổ lại vô cùng thê lương đánh vỡ sự an bình của đông cung.

Cả hai nàng đều dừng lại động tác, giống như bị ai làm phép hóa đá, không hên mà gặp cùng nín thở lắng tai nghe. Tiếp theo đó tiếng gào thét khóc lóc qua tầng tầng lớp lớp ngăn cách đã trở nên thật yếu ớt, lại vẫn có thể nghe rõ được sự sợ hãi khủng khiếp ẩn chứa bên trong, kèm theo đó là sự đau đớn tuyệt vọng, làm cho người ta tưởng tượng ra một sự tra tấn khủng bố.

Theo chiếc cửa sổ không có gì che đậy, gió tuyết tràn vào biến hóa thành thứ âm thanh kỳ lạ như đang rít gào, tiếng gió hòa cùng tiếng khóc của người phụ nữ tạo thành một bản nhạc địa ngục khiến người ta dựng tóc gáy. Sự lãnh lẽo âm thầm xâm nhập vào tận xương, từng bước chiếm lấy mỗi góc nhỏ trong phòng. Da gà dần nổi lên, tóc gáy cũng đã dựng đứng.

"La. La Chu A Tỷ, ngươi. Ngươi nghe được tiếng nữ nhân. Nữ nhân. gào khóc không?" Cách Tang Trác Mã nắm chặt áo khoác, tiếng nói khàn khàn đầy run rẩy.

"Nghe được." La Chu buồn bã nói, yên lặng nhìn khuôn mặt Cách Tang Trác Mã lơ mơ ngay trước mắt, thầm nghĩ: ngày đầu tiên cấm thú Vương hồi cung liền nghe được tiếng kêu khóc tuyệt vọng của phụ nữ, liệu có phải là bị cấm thú Vương hành hạ đến chết không? Đối với các nàng mà nói, liệu có nguy hiểm không?

"Vi. Vì cái gì ——"

Cách Tang Trác Mã còn chưa nói xong, thì thân thể run rẩy đã bị La Chu kéo vào trong ngực.

"Trác Mã, nghe này, bất kể có xảy ra chuyện gì cũng nhất quyết đừng lên giường cùng Cổ Cách Vương." La Chu nói nhỏ bên tai nàng, nói một cách kiên quyết. Hai tay ôm thật chặt cô gái trong lòng, bộ dáng này không giống như đang bảo vệ, mà là giống như người đang chết đuối vớ được cọc gỗ.

". Ừm"

Một lúc lâu sau, trong bóng đêm, Cách Tang Trác Mã đáp lại như có như không.

Hai người ôm chặt lẫn nhau, dựa sát vào nhau, ngao khuyến phía sau rất thức thời mà nằm sát lại, thân mình to lớn cường tráng duỗi dài ra, đem các nàng bao kính lại, tạo thành một bức màn bảo vệ ấm áp. Hơi thở lạnh lạnh mang theo mùi tanh của dã thú tiến vào trong mũi, làm cho hai trái tim đang đập mạnh cũng phải chìm vào vực sâu băng giá, hai thân thể mềm mại dần đông lại như đá.

Tiếng khóc của người phụ nữ ngày càng yếu dần, cuối cùng biến mất trong tiếng gió ồn ào. Hai thân mình ôm nhau vẫn giữ nguyên vị trí, không biết qua bao lâu, sự cứng ngắt mới biến mất mà trở về với sự mềm mại vốn có. Phần lưng tiếp xúc với ngao khuyến tiết ra một lớp mồ hôi mỏng, mà phía hai bên thân thể kẻ sát nhau cũng đã thấm đẫm mồ hôi, nhưng vẫn cảm thấy lạnh tận xương.

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân rất nhỏ, có cái gì đó sủa gâu gâu nối đuôi nhau tiến vào trong ngao phòng. (Sủa thế là chó mà tỷ nhà ta còn thối mắc được...) Theo đó là một cổ mùi máu tươi ủa ủa, nháy mắt lần ất đi mùi tanh trên người ngao khuyển đang nằm trong phòng. Đêm nay khác với sự ảm áp quen thuộc của con ngao khuyển mọi khi bao vây lấy hai bàn chân mang giày vải, nhiệt độ hùng hực này thật sự làm cho người ta thích thú, nhưng cái bụng mà bàn chân đặt lên giường như phình ra, giống như vừa mới ăn xong bữa khuya. Liên tưởng việc này với tiếng hét của người phụ nữ ban nãy, càng nghĩ càng làm người ta hoảng sợ, càng muốn hưởng thụ sự ảm áp này lại càng thấy sợ.

"La. La Chu A Tỷ, chúng nó. Chúng nó ăn. Thịt người!" Cách Tang Trác Mã run rẩy sợ hãi kêu nhỏ, liều mạng lui bàn chân vào trong lòng La Chu.

"Ngủ đi, đừng nghĩ nhiều, có Ngân Nghê ở đây, chúng nó cũng không dám ăn chúng ta." La Chu nhẹ nhàng trấn an, vỗ vỗ lưng nàng, lại xoay tay lại ôm lấy cổ Ngân Nghê, kéo kéo cái bôm sau cổ nó, rất thoải mái mà cười nói một cách đáng yêu, "Ngân Nghê, ta nói có đúng không?"

"Ngao ——" Ngân Nghê nằm rất sát các nàng, trong cổ phát ra tiếng gừ vui thích. Mắt tam giác ngược màu xanh vẫn dễ dàng tìm được vị trí La Chu trong bóng tối, nó vươn lưỡi cẩn thận liếm mặt nàng, giống như cam đoan, lại giống như đang an ủi.

Trong bóng đêm, sự lạnh lẽo lan tỏa; máu tanh, cũng lặng lẽ tản đi trong đêm.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã bị sự sợ hãi dày vò, không ngừng ngẫm nghĩ: ngày mai, nếu gặp lại Cổ Cách Vương, sẽ đáng sợ đến mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Nó Thề Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Đi Vào Tầm Cung Của Cẩm Thú (1)

Ngân Nghê là ngao hoang dã sống ở trong núi sâu, so với ngao thường nó kiêu ngạo, tôn quý, lạnh lùng, tàn nhẫn cùng trí tuệ hơn nhiều. Nhưng mà, nó cũng là quân ngao trong quân đội của Cổ Cách Vương, tất cả sự trung thành cùng cam tâm phục tùng của nó đều hiến hết cho Cổ Cách Vương.

Mỗi sáng sớm, sau khi tắm rửa sạch sẽ nó sẽ đến tầm cung của Vương báo danh. Khi Cổ Cách Vương ở trong cung, nó thường cùng hai con báo tuyết cùng nhau ở trong tầm cung, làm hết bốn phận của một "thù vệ". Nếu chỉ có hai con báo tuyết, nó liền hò nhau cùng bọn chúng tuần tra hoặc là chạy chung quanh tìm vui.

Đêm qua, Cổ Cách Vương hồi cung, theo thói quen trước đây, Ngân Nghê vốn nên cùng báo tuyết nghỉ ở trong tầm cung của Vương. Nhưng bởi vì thất lưng La Chu bị thương, chỉ có thể miễn cưỡng đi bộ, hay ngồi dựa lưng. Dưới ánh mắt cầu xin, từ chối loay quanh của La Chu, cuối cùng nó vô cùng khó khăn quyết định bỏ qua việc ở lại tầm cung, mà mang theo một con ngao khác về ngao phòng chăm sóc nàng.

Nhận nài cả một buổi tối, sáng sớm hôm sau, nó liền mang theo La Chu cùng Cách Tang Trác Mã đi đến tầm cung của Cổ Cách Vương.

Đền hoa sen lưu ly tỏa ánh sáng dịu dàng, thù vệ ở hành lang rõ ràng khác với ngày hôm qua, họ dùng thùng da trâu buộc lại áo giáp bạc, lấy dây buộc màu xanh hoa văn chữ thập buộc mái tóc quần thật cao sau đầu, sau mỏng đeo đoản đao, roi dài được cuộn chặt ở thắt lưng, tay cầm thương, ánh mắt nhìn thẳng ẩn chứa sát khí tanh máu. Một tốp bốn năm cung nữ mặc áo màu sắc rực rỡ, đeo những chiếc vòng khoa trương, phong thái lồi lạc, yếu điệu khỏe đẹp, bề các đồ vật đi qua lại im lặng dưới bức màn sắc sỡ, tựa như một bức họa đầy đặc sắc màu.

Từ lúc Cổ Cách Vương hồi cung, đông cung giống như trải qua thời kỳ tuyết tan, từ hoang vu lạnh lẽo trở nên tràn đầy sức sống. Nhưng mà chỉ cần chú ý, có thể nhận thấy đằng sau sự tràn đầy sức sống kia không phải nhẹ nhàng sung sướng gì, mà là căng thẳng tốt độ, nơi nơi trong không khí đều tràn ngập sự đen tối cắn nuốt tâm hồn con người cùng mùi máu tươi phảng phất.

"Ngân Nghê, xin người đi chậm một chút được không?"

Nơi góc tối trong hành lang đột ngột truyền đến tiếng xuyt xoa vô cùng đáng thương. Một vài hình bóng được ánh đèn chiếu rọi lên trên vách đá, những hình ảnh bị kéo dài tối tăm run rẩy.

Khuôn mặt La Chu đều nhiễm một sắc đỏ ửng, tay phải nắm lấy Cách Tang Trác Mã, tay trái đỡ ở thất lưng, thân hình cong lại như con tôm, xiêu vẹo đi từng bước, bộ dáng đi đường so với cụ bà tám mươi tuổi lưng công còn muốn vất vả hơn. Cũng không thể trách nàng đánh mất hình tượng nha, trải qua một đêm nghỉ ngơi phục hồi, vết bầm ở thất lưng cũng đã tốt lên nhiều, nhưng phải cái mỗi lần bước chân lớn, lưng hơi thẳng lên một chút, là lại đau đau như châm kim xát muối. Chết tiệt, vì cái gì cầm thú Vương mới thúc một cú, thân mình đã bay đi như bóng, hậu quả này chỉ có thể dùng một chữ "thảm" để hình dung.

Suốt một buổi tối, nàng gần như chỉ nằm trên chiếc bụng ảm áp mềm mại của Ngân Nghê, bằng không chỉ mỗi việc đứng lên thôi cũng đã là cả một vấn đề. Toàn bộ công việc buổi sáng đều dựa hết vào Cách Tang Trác Mã, nàng thì ngay cả cầm lấy cái chổi thôi cũng đã vô cùng thống khổ, chỉ có thể ngắc ngoài ngồi một bên. Nhưng mà Ngân Nghê một chút cũng không có lo lắng cho tình trạng của nàng, chỉ chờ Cách Tang Trác Mã tắm rửa cho nó xong, ngay cả thịt bò cũng không ăn, đã gào rú chạy tới tầm cung của cẩm thú Vương.

Nó chạy tới gặp cầm thú Vương còn chưa tỉnh, vì sao lại còn cố tình bức bách nàng đi cùng? !

Nàng chỉ là ngao nô, không có tư cách cũng không cần thiết phải yết kiến cầm thú Vương đi? Huống chi, quá khứ đáng sợ, cú đá vào lưng đầy đau đớn, tuyệt vọng muốn chết, tiếng phụ nữ kêu thảm thiết tới qua, không có thứ gì là không nhắc nhở nàng về sự khùng điên của cầm thú Vương, nàng làm sao có thể tự tìm đường chết mà chủ động dâng mình tới trước mặt cầm thú chứ? Sự đau đớn trên lưng so với ngày hôm qua còn kịch liệt hơn, bước chân ngày càng chậm lại, thậm chí còn xảy ra tình huống nực cười, tiến một bước lùi hai bước.

"Ngân. Ngân Nghê, thân mình ta bị thương nặng, có thể hay không. Không cần đi?" Nàng không không thêm đề ý đã thú phía trước có thể nghe hiểu hay không, chỉ ngập ngừng nói nhỏ ở phía sau.

Ngân Nghê bỗng nhiên dừng lại bước chân, quay đầu nhìn tư thế siêu buồn cười của La Chu cùng vẻ mặt hoảng sợ muốn lui bước, ánh mắt xanh lộ ra sự mỉa mai trêu tức, âm ừ đưa cọt nàng một tiếng, liền quay đầu lại không thêm đề ý, chỉ có điều bước chân đã chậm lại rất nhiều.

Sắc mặt La Chu cứng đờ, lập tức nổi giận, mẹ nó nàng thế nhưng bị đầu súc sinh này cười nhạo! Thật sự là "thị khả nhẫn thực bất khả nhẫn"! (cái này có thể nhìn được thì cái gì cũng nhìn được) Nhưng nhìn được sao? Con oán giận áp chế đi sự sợ hãi cùng đau đớn, nàng muốn đưa chân xông lên đâm đá một phen. Thân thể vừa động lại bị Cách Tang Trác Mã nắm chặt lại.

"Trác mã, buông, ta muốn dạy cho con chó hoang kia một bài học!" Nàng cố sức dẩy giữa, cố gắng thoát đi trôi buộc, muốn dùng chân đá bay cái con súc sinh kiêu ngạo xem thường người khác kia đi.

"Không thể." Cách Tang Trác Mã tròn trừng mắt, thẳng thắn cự tuyệt, "Muốn dạy dỗ nó cũng phải chờ cho lưng của ngươi tốt hơn nữa mới được, bằng không sẽ càng bị thương nặng thêm, nặng nữa sẽ liệt luôn đó."

"Trác Mã, cẩn thận cái miệng quạ của ngươi nha, rõ ràng là cùng một giuộc với Ngân Nghê." La Chu cá giận nói.

"La Chu a tỳ, ngươi đứng thẳng còn không nổi, có thể đấu lại nanh vuốt của Ngân Nghê sao? Tay chân ngươi khỏe mạnh hơn Ngân Nghê sao? Ta thà giữ chặt ngươi cũng không muốn ngươi đi thí mạng." Cách Tang Trác Mã mặc kệ sự tức giận của nàng, tận tình khuyên bảo.

"Ngươi ——" La Chu trừng mắt chán nản không nói nổi một câu. Nghiến răng nghiến lợi, tay đang đặt ở thắt lưng đập mạnh xuống một cái. Bỗng dưng, một tiếng thét chói tai lan khắp hành lang, khuôn mặt thanh tú lập tức biến đổi, thân thể mảnh khảnh bật ra khỏi tay Cách Tang Trác Mã.

"Câm miệng!" Hai thị vệ oai hùng nhanh nhẹn lập tức quát lớn, "Bên trong Vương cung, mà ngươi dám lớn tiếng, chịu chết."

Phanh, bốn chiếc thương cùng giao nhau, đem dư âm tiếng thét của La Chu cắt đứt, thì ra trong lúc bọn họ cãi nhau đã đi tới bên ngoài tầm cung Cổ Cách Vương lúc nào không biết. Nàng nhìn xuống bốn mũi giáo chỉ cách cổ họng chừng ba bốn tấc, miệng mở lớn, không tiếng động; miệng lại mở lớn hơn nữa, nhưng vẫn không hề phát ra âm thanh, cổ họng đã hoàn toàn phản chủ, chịu khuất phục trước mũi giáo sắc nhọn.

Một giọt mồ hôi lạnh không hề báo trước theo trán chảy xuống, nàng di chuyển mắt, ánh mắt vô cùng lấy lòng nhìn bốn thị vệ trang nghiêm tràn đầy sát khí kia, vì cơ thể đau đớn mà nụ cười trên khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi, nàng bối rối mà xua tay lắc đầu xong, lập tức vô cùng quy củ mà quý cạnh cửa. Bị cản là tốt, bị cản rất tốt! Phải chịu đựng sự hãi dưới lưỡi giáo này cũng rất có giá trị.

"Chúng tôi không vào, không vào." Cách Tang Trác Mã một khắc cũng không trì hoãn vội vàng quỳ ở một bên ra sức phụ họa.

Bốn tên thị vệ lập tức nhớ tới lời căn dặn của Liệt đội trưởng, lạnh lùng nhìn xuống từ trên cao quét qua các nàng một lượt, lại nhìn Ngân Nghê đang rảo bước tiếng vào bên trong, sau khi xác định thân phận liền lập tức thu hồi giao quay về vị trí canh gác. Trong đó có một thị vệ vô cùng cứng nhắc nói: "Các ngươi cùng Ngân Nghê đi vào đi, tránh lớn tiếng gây náo loạn."

"Không, không, chúng tôi thân phận ti tiện, ở. Ở bên ngoài chờ Ngân Nghê là được." La Chu cuối cùng cũng lấy lại giọng bình thường, vội vàng cự tuyệt. Nói giỡn sao, ngày hôm qua mới chỉ dựa vào chân cầm thú Vương, đã bị đá thành cả lưng đầy thương tích. Nếu không rõ tôn ti trật tự xông vào tầm cung của hắn, không phải sẽ bị giết sống sao.

Ngân Nghê quay đầu lại liếc các nàng, không hề hờn giận sửa một tiếng, mắt lam tràn ngập sự lạnh lùng tàn bạo, môi mở ra để lộ hàm răng sắc nhọn.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã đều run rẩy, mặc dù sợ hãi bản tính dã thú, nhưng lại cẩn thận một bước cũng không rời.

Ngân Nghê thấy các nàng vẫn bất động, có chút cáu kỉnh mà nhe răng gầm nhẹ, qua lại đảo quanh các nàng, dùng đầu cứng vào phía sau lưng hai người, thúc giục các nàng nhanh đi vào.

Cách Tang Trác Mã thiếu chút nữa bị Ngân Nghê cùng lộn nhào, vội vàng lấy tay chống đỡ thân mình. Đưa mắt nhìn thấy ánh mắt Ngân Nghê ngày càng trở nên thâm độc, sự kiên định vốn có lập tức bị chọc thủng, lắp bắp hỏi: "La Chu a tỳ. Chúng ta. Chúng ta thật sự không vào sao?"

Đầu gối La Chu chạm đất, tay bám ghế vào bên tường, để giảm bớt sự đau đớn ở phần eo. Sau một hồi im lặng, kiên quyết lắc đầu: "Ta không vào đâu."

Đối với tầm cung trước mắt, chỉ cần bước qua tấm màn nhung kia sẽ biết kết cấu bên trong, nhưng nàng đã sớm mất đi sự tò mò vài ngày trước, mà lúc này chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi muốn bỏ trốn khỏi đây. Nó giống như chỉ cần tiến thêm một bước, sẽ ngã xuống vực sâu; giống như chỉ cần đi vào, sẽ bị cầm thú cắn xé thành trăm mảnh, ăn đến xương cốt không còn.

"Ngao ——"

Đối với hai kẻ không nghe lời này, Ngân Nghê tức giận gầm lên, bộ mặt trở nên hung ác, miệng rộng cắn vào vai La Chu, rồi kéo nàng đi vào bên trong.

"A ——đau!"

La Chu hét lên vì đau, giấy dựa theo phản xạ, va phải nhất thời truyền đến một luồng đau nhức, cả thân thể lão đảo nhào vào bên trong cánh cửa. Thất lưng không thể dùng sức, cả thân thể xụi lơ để mặc cho Ngân Nghê hung ác kéo vào bên trong.

Cách Tang Trắc Mã quá sợ hãi, cuống quýt quỳ ở cửa đi vào, vén lên tấm màn để La Chu đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đi Vào Tẩm Cung Của Cầm Thú (2)

Đi qua tấm màn nhưng nặng nề, khung cảnh tẩm cung Cổ Cách Vương hiện ra trước mắt khác hẳn với khi ở hiện đại. Không gian bên trong rộng một cách bất ngờ, tẩm tẩm mười chín mươi mét vuông, bố cục đơn giản chia làm hai gian. Gian ngoài chừng khoảng chục mét vuông, trên sàn được trải lớp thảm lông cừu màu đỏ, nổi bật trên nền đỏ là hoa văn chữ thập màu đen ánh vàng, sáu cung nô xinh đẹp được chia làm hai nhóm quỳ hai bên. Có người hai tay cùng trán đều quỳ chạm đất, có người tay cầm khay bạc, bên trên khay có rất nhiều đồ vật, nhưng tất cả đều không hề nhúc nhích tựa như những pho tượng.

Đi qua phần động dài chừng một thước lộ thiên, phòng bên trong cũng được trải thảm lông cừu màu đỏ. Giữa thảm là một hình "kim cương bát bảo luân" chừng bốn thước vuông, đẹp tuyệt, ở giữa là hình "kim ngư đăng bát thụ". Bên ngoài bảo luân lớn là tám bảo luân nhỏ xếp vòng xung quanh, giống như các hành tinh quay xung quanh mặt trời. Rìa thảm là hoa văn rồng cùng mây màu đen ánh vàng. Trong tẩm cung ngoại trừ chiếc giường nằm, còn có một cái bàn thật dài, chấn màn gối đệm dư thừa hầu như không có. Các vách tường quanh phòng được đặt một cái đèn cao chừng một thước, trên cùng của chiếc đèn là một rồng bao quanh. Miệng con rồng mở lớn, nó ngậm bên trong một chiếc đầu lâu màu xám, trên đỉnh đầu lâu là một đài sen lưu ly, trong đài sen là ba viên dạ minh châu tỏa ra ánh sáng dịu dàng soi sáng mỗi một góc phòng. Bốn vách tường trong tẩm cung đều được treo những bức tranh vô cùng tinh xảo, màu sắc tươi sáng lại vô cùng sang trọng quý phái, làm cho người ta có cảm giác kính sợ kỳ lạ.

Cửa sổ được trở nhìn thẳng ra vách núi đen, được khảm một lớp thạch anh mỏng trong suốt để che gió tuyết. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua lớp thạch anh chiếu lên trên chiếc giường thật lớn bên dưới cửa sổ, dưới ánh sáng tranh sáng tranh tối, tạo ra một thế giới với ánh sáng vô cùng quý mị.

Phía trước chiếc giường là một cái bàn dài, phía trên được bày đầy các loại thức ăn. Cổ Cách Vương ngồi sừng sững ở trên giường, vẫn mái tóc xoắn đen dài quá bả vai, bên mai được tết mấy bím tóc nhỏ, điểm trên đó là trang sức ngọc bích hình đầu lâu, trên cổ đeo một chuỗi chín hạt châu cùng hai viên hồng san hô. Trên người là một bộ áo tơ lụa trong, ống tay cùng vạt áo thêu hoa văn cây cỏ cùng rồng màu bạch kim, cổ tay cùng cổ áo được tô điểm một lớp da chồn tía màu nâu. Thân dưới phủ một cái giáp khổ rộng bằng tơ lụa thêu hoa văn hình rồng, chân mang đôi giày da cao cổ, sườn giày dùng kim tuyệt thất lại, từ đầu đến chân đều toát ra vẻ ung dung hào hoa khó nói thành lời. Nhưng mà nước da màu đồng kia, cộng thêm ngũ quan mạnh mẽ, đôi mắt lạnh lùng khốc liệt như kèn kèn, thân hình cao lớn dị thường lại làm cho phần hào hoa ung dung sang trọng này tăng thêm một cổ khí thể dũng mãnh lạnh lẽo thấu xương.

Hai con báo tuyết hùng tráng lông lầy nằm ở bên cạnh chân hắn, giờ phút này giống như những con mèo con ngồi dựa lưng lười lười da lông, động tác tao nhã mà cao quý.

Tẩm cung nữ mỹ lệ dào dạt sức sống, người đứng người quỳ xung quanh chiếc bàn thấp, vô cùng hèn mọn và cẩn thận hầu hạ vị vương giả tôn quý nhất.

La Chu bị Ngân Nghê tha đi thẳng một đường, tuy cung cảnh tẩm cung của Cổ Cách Vương rất lộng lẫy ánh vào trong mắt của nàng, nhưng không có cách nào tiến vào được trong đầu nàng. Vai phải cùng thất lưng vô cùng đau đớn làm cho lòng nàng tràn ngập sợ hãi, mà quanh quần đầu đó trong tẩm cung, mùi máu tanh như có như không kia làm cho lòng nàng lại thất lại càng chặt hơn. Bất kể là người hay vật, tất cả mọi thứ trước mắt đều được nhuộm một tầng đen hồng tanh nồng, từ khắp bốn phương tám hướng giương nanh múa vuốt về phía nàng, làm cho nàng hít thở không thông.

Phanh ——

Nàng bị Ngân Nghê đặt ở trước bàn, chấn động mạnh làm cho sự đau đớn ở thất lưng truyền khắp cơ thể, làm nàng không khống chế được mà phát ra tiếng rên rỉ. Răng nhọn của Ngân Nghê đã rời khỏi đầu vai làm giảm đi chút bớt đau nhức, nhưng chất nhầy ẩm áp lại bắt đầu chảy ra từ đầu vai, thấp ướt áo ngoài.

Răng nanh cắn thật mạnh xuống môi dưới, nàng có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng sự khát máu khủng bố đang đè áp trên đỉnh đầu, làm cho nàng gần như không thở được. Từng giọt mồ hôi tinh nịn tranh nhau chảy ra, nháy mắt đã thấm ướt đầm áo trong. Cúi đầu nhắm mắt, nàng chịu đựng đau đớn không nhúc nhích, chinh lại thân thể, dùng tư thế hèn mọn nhất quỳ xuống kính bái Cổ Cách Vương.

"Ngao ——"

Ngân Nghê nhìn thấy Cổ Cách Vương, liền sửa một tiếng hân hoan, vẫy vẫy đuôi đi tới. Thị nữ hầu hạ bên cạnh Cổ Cách Vương liền lập tức nhường vị trí cho nó.

Khỏe môi của Cổ Cách Vương Mục Xích Tán Bó Trắc Đốn như có như không nhếch lên, tay trái xoa đầu Ngân Nghê đang ngồi bên cạnh, tay phải cầm một miếng thịt bò thanh hoa ở bàn bên cạnh, vô cùng sùng ái đưa tới bên miệng Ngân Nghê.

"Làm tốt lắm, Ngân Nghê. Đối với nô lệ ti tiện không nghe lời không cần phải hết lòng quan tâm." Hắn tán thưởng rồi lại ban cho Ngân Nghê một miếng thịt, âm thanh trầm khàn, nụ cười mỉm lạnh lẽo đến tận xương. "Nếu có nô lệ làm trái, người liền ăn lỗ tai của nàng, cắn đứt cổ họng của nàng."

"Ngao ——" Ngân Nghê lẳng lặng sửa một tiếng mơ hồ, cũng không biết nó đồng ý với lời nói của Tán Bó Trắc Đốn, hay là đang làm nũng.

"Ngân Nghê, nô lệ Cổ Cách thiên thiên vạn vạn (anh đang khoe nhà có điều kiện), người muốn bao nhiêu nô lệ hầu hạ sẽ có bấy nhiêu." Giọng nói lạnh lùng lại thay đổi qua chuyện khác, thêm vào đó là vài phần hứng thú, "Nhưng mà nữ nô có thể đồng thời được cả người lẫn Đại Tuyết, Tiểu Tuyết đều ưa ái, ta thật cũng là gặp lần đầu."

Hôm qua, nếu không có ngao khuyến cùng báo tuyết cứu giúp hết mình, nô lệ ti tiện đang nằm úp mặt dưới đất này sớm đã "tứ phân ngũ liệt" (thân thể chia năm xẻ bảy >.<). Nàng cũng là nô lệ đầu tiên còn sống dưới chân của hắn.

Cái ngày gặp ở trong thung lũng, gương mặt hắn nhìn thấy đã sung tấy, gần như thay đổi hoàn toàn. Hiện tại khuôn mặt kia chắc hẳn cũng đã tiêu sưng. Tiễn tay cầm roi dài ở trên giường, vung lên một cái, liền cuốn nữ nô đang quỳ dưới đất lên. Cánh tay kéo về, nô lệ kia liền bay theo roi vọt qua chiếc bàn thấp, kéo tới trước mặt hắn.

Roi được thu lại, nhìn nàng vô cùng cứng ngắc mà nhanh chóng quay về tư thế quỳ lạy, suốt cả quá trình, đầu cũng không nâng lên một cái, độ cong khỏe mẽ hẳn không khỏi lại sâu thêm một chút, hắn dùng giày nâng cằm của nàng lên.

Bím tóc được tết tỉ mỉ vì gương mặt nâng lên mà tản về hai bên, lộ ra hơn phân nửa gương mặt nhỏ nhắn. Nữ nô này ước chừng mười tám mười chín tuổi, có da thị trắng hồng khác hẳn với phụ nữ Bắc Ba. Hai má ửng đỏ, cái tron bóng căng mịn, lông mi cong đen nhánh. Đôi mắt to trong suốt đối diện với ánh mắt hắn, nó tràn ngập kinh hãi, giống như con thú nhỏ bị thợ săn bức đến đường cùng. Chiếc mũi nhỏ cao ngất, cánh môi giống như mất đi màu đỏ của máu không lớn không nhỏ, hơi dày, bên ngoài có chút da khô. Cánh môi tuyệt đẹp không có vân giữa, chỉ có hai đường viền môi cong cong, môi trên còn thoáng vênh lên, giống như hai cánh hoa đáng yêu lại hấp dẫn. Cái chính là cánh môi dưới còn loang lổ vết máu cùng dấu răng sâu, vừa nhìn là biết đã từng bị cắn thật mạnh.

Khuôn mặt này thực thanh tú, ở trong Vương cung chỉ nằm ở mức trung bình. Nhìn thoáng qua chỉ thấy sự khiếp đảm, vô hại, hèn mọn, nhưng trên thực tế nữ nô ti tiện nhu nhược này đã thoát được lễ chặt đầu hiển tể, sống sót qua việc in dấu nung, chịu được đói khát trên đường đi, giết chết một con ngao khuyến, giành được sự cho phép của Ngân Nghê, còn mang theo một nô lệ khác trốn thoát ra khỏi hầm ngục.

Nếu hắn không đoán sai, Liệt là người con trai thứ nhất chú ý tới nàng. Hắn thật muốn thấy nữ nô được Liệt chú ý, được ngao khuyến cùng báo tuyết yêu thích thú vị đến nhường nào? Ánh mắt dừng ở trên vai phải của nàng, nơi đó có một vòng màu nâu ươn ướt át, tỏa ra mùi máu tanh ngọt tươi mới mẽ người.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Đi Vào Tầm Cung Của Cầm Thú (3)

Hắn bỏ đi đáng người tôn quý mà cúi người xuống, nắm vạt áo bên phải của nàng kéo nhẹ một cái, lớp lớp quần áo toàn bộ đều bị phá, lộ ra bờ vai trần trụi.

Trên đầu vai mượt mà lại bị in lên một dấu nô ấn của hoàng gia Cổ Cách, nô ấn màu đen lờm vào bên trong, bên ngoài là một vòng đỏ sẫm. Nếu muốn loại bỏ nô ấn, trừ phi khoét đi một mảng lớn thịt vào tới tận xương, may ra mới có thể xóa được. Phía dưới đầu vai, là một dấu răng nhiễm đầy máu, đó là dấu vết do Ngân Nghê tha đi vào tạo thành. Ngón tay thô to đi tới bên đầu vai dính đầy máu, dùng sức cọ mạnh vài cái, mất nhũn lại, thoáng qua một tia lạnh lùng kỳ lạ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của các thị nữ, Tán Bó Trắc Đốn thể nhưng lại đem La Chu ôm vào trong lòng, nắm lấy chỗ quần áo đã rách rưới tiếp tục kéo xuống, đến khi cả cánh tay phải đều lộ ra.

Trên cánh tay nhỏ xinh giăng kín các vết sẹo, nhìn qua cực kỳ đáng sợ. Nơi bị thương vẫn còn là một vết đỏ dài, vậy mà còn hơi hơi tróc ra nhếch lên, xem ra chỉ một hai ngày nữa sẽ tự động bong ra hết.

Ngón tay dài trượt đến chỗ vẩy khô đang tróc ra, đầu ngón tay đặt dưới chỗ miếng vẩy nhếch lên, hần cười một nụ cười nhợt nhạt lạnh lẽo với La Chu. Ngay lập tức ngón tay kéo xuống, đem toàn bộ lớp vẩy khô trên cánh tay bóc hết ra.

Từ khi bị cầm thú Vương dùng roi kéo đến trước mặt, thể xác và tinh thần La Chu liền ở trong trạng thái sợ hãi cao độ. Không cần nằng phải ám thị gì nhiều, cơ thể tự lựa chọn thần phục dưới áp lực khủng khiếp tuyệt đối này. Sau sự nhói đau trên cánh tay, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía cánh tay đã bị "xử lý".

Ở giữa vết thương đã bóc vẩy là màu đỏ sẫm, bên ngoài là màu hồng đậm, bên cạnh đó là lớp da trắng hồng. Trắng hồng, trắng hồng. Thân thể La Chu không tự chủ được mà khẽ run lên. Vết thương sau khi lành đã để lộ ra màu sắc nguyên bản phần hồng của da thịt.

"Một ngao nô tí tiện, cư nhiên dám lừa gạt ta!"

Giọng nói trầm thấp, lạnh lẽo cứng rắn thân nhiên vang lên bên tai. Bàn tay lớn màu đồng cổ cầm lấy cánh tay phải của nàng, tựa như kim sắt siết thật chặt cánh tay nàng. Bàn tay thô ráp giống như chiếc bảo chày rơi trượt lên trên cánh tay nàng, đi tới đâu lại loại bỏ lớp vẩy khô ở chỗ đó. Một số miệng vết thương chưa khép lại liền nứt ra, máu đỏ nhanh chóng ứa ra, uốn lượn trên cánh tay giống như những sợi tơ hồng vô cùng bất mắt.

La Chu cắn chặt răng, liều mạng áp chế xuống tiếng rên. Từng trận đau nối tiếp nhau, giống như da thịt đang bị lăng trì. Thân thể run rẩy ngày càng dữ dội, mồ hôi chảy xuống hai bên má giống như dòng suối nhỏ.

"Cút!" Khi bàn tay to tiến tới chiếc cổ mảnh khảnh, một tiếng quát vang lên, nàng bị ném mạnh ra ngoài.

Một con báo tuyết cầm đầu cầm cổ chạy bắn ra, ngay lúc thân thể của nàng rơi xuống. Mặc dù có tấm đệm đỡ mềm mại như vậy, nàng vẫn cảm thấy như trời đất đang rung chuyển, xương cốt toàn thân như muốn gãy ra.

Nàng vô lực nằm ghé vào người báo tuyết, qua khe hở của mái tóc nàng nhìn thấy máu của mình lây dính trên ống tay áo cầm thú Vương, xinh đẹp như đóa hoa mai hồng đang nở rộ, tỏa ra vẻ đẹp thể lương. Cầm thú Vương ngồi trên giường đưa bàn tay to dính máu tới bên miệng Ngân Nghê. Con ngao khuyến màu bạc mà nàng vẫn nghĩ rằng nó sẽ không cắn nàng, hại nàng vuron chiếc lưới đỏ tươi liếm lăm hưởng thụ máu của nàng, mất tam giác ngược màu xanh đều là một vẻ âm u độc ác.

Cầm thú chính là cầm thú, có lúc nó có thể đối xử với mình vô cùng thân thiết, ngay sau đó có thể đem mình cắn xe thành mảnh nhỏ, ăn sạch sành sanh. Mất hạ xuống hồ hững, lạnh lùng nhìn báo tuyết dưới thân xoay đầu, cũng vuron lưới dài liếm cánh tay phải đang chảy máu đầm đìa. Đầu lưới dài thô to của dã thú liếm lên da thịt non mịn vừa ngứa vừa đau, lòng nàng lại càng lạnh hơn, lạnh đến mức chết lặng.

Nàng nghe được cầm thú Vương phân phó với thị nữ bên cạnh: "Đ dẫn đi tắm rửa sạch sẽ lại kéo tới đây."

Thân thể bị mấy thị nữ mỗi người một tay một chân kéo vào phòng tắm chuyên dụng, cả người vẫn ê ẩm như cũ, nàng đau muốn chết lặng. Giống như một con búp bê vải mặc cho người ta kéo vào trong thùng gỗ rửa sạch từ trên xuống dưới, trong cơn đau, đầu chỉ không ngừng suy nghĩ về một vấn đề duy nhất đó là — sống.

Cách Tang Trác Mã mới đi tới sảnh cửa, đã bị hai cung nô giữ chặt dưới đất, xuyên qua cửa tò vò hình vòm, nàng chỉ còn biết trở mắt nhìn La Chu a tỷ bị Ngân Nghê cắn, bị Cổ Cách Vương làm nhục tăn nhẫn.

Khoảnh khắc thân thể La Chu a tỷ bay lên, nàng vô cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại, răng cắn thật sâu xuống môi dưới, nuốt lại tiếng kêu sợ hãi đã muốn tiến tới cổ họng. Từng giọt từng giọt nước mắt nhỏ xuống chiếc thảm đỏ, khoảng ướt đầm không ngừng không ngừng lan rộng.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, nàng mới mở ra ánh mắt vừa khô vừa đau, tiếp tục quan sát mọi thứ qua khe tóc.

Chiếc bàn ăn trước giường đã được dời đi, bên chân Cổ Cách Vương được đặt một cái chậu lớn, bên trong là những phần thịt bò ngon nhất. Nét mặt hần mang một nét cười nhẹ nhàng, ném từng khối thịt ra bên ngoài, dụ dỗ Ngân Nghê cùng hai con báo tuyết chơi đùa, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu uống một ngụm rượu mà thị nữ đưa tới. Nếu không phải bên ống tay trái hần đang dính một đóa hoa máu vô cùng chói mắt, thì cảnh tượng tàn nhẫn ban này tựa như chỉ là một cảnh hư ảo trong mộng.

Nàng nghiêng răng lại, La Chu a tỷ nói quả không sai, hần chính là cầm thú, là cầm thú đội lốt người.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy bốn thị nữ đang kéo La Chu từ phòng tắm đi ra. Xem nàng giống như đồ bỏ đi mà ném tới trước mặt cầm thú Vương, rồi lại im lặng khom người lui về đứng phía sau giường.

Khi nhìn sang La Chu a tỷ đang vô cùng khó khăn cử động trong bộ áo vải thô, run lấy bảy quỳ trước cầm thú Vương, thân thể mảnh khảnh rung giống như cỏ khô trong gió mùa thu, ánh mắt khô của Cách Tang Trác Mã bỗng chốc lại ướt tiếp lần nữa, hai bàn cuộn trên thảm của nàng nắm lại, áy náy tự trách vô cùng. Là do nàng vô dụng, một chút cũng không giúp đỡ được La Chu a tỷ.

La Chu a tỷ, người phải kiên cường chịu đựng. Ta tin tưởng người, tin rằng người nhất định có thể sống sót trước răng nanh của ngao. Người còn phải tiếp tục bảo vệ ta, ta nhất định cũng sẽ làm gì đó cho người.

Nàng gõ nhẹ trán trên mặt đất, nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng niệm kinh văn cầu phúc. Ở thôn Nạp Mộc A, vào mỗi buổi sáng, bọn họ đều thấy a tổ ở trong phòng thờ xoay ống kính, thành kính đọc kinh văn, cầu phúc cho mọi người trong nhà. Có khi, nàng cùng mẹ và hai em trai sẽ cùng a tổ cầu phúc cho mọi người trong nhà. Mà hiện tại, nàng chỉ cầu phúc cho một mình La Chu a tỷ, hi vọng tất cả thần phật có thể nghe được lời cầu nguyện của nàng mà ban phúc cho La Chu a tỷ, cho dù có đem tất cả may mắn của nàng chuyển qua cho La Chu a tỷ cũng không sao.

Tán Bô Trác Đồn ném cho Ngân Nghê miếng thịt bò cuối cùng xong, ngay lập tức liền có hai thị nữ quỳ trước mặt hắn, dùng chiếc khăn thơm ngát, cẩn thận lau sạch hai góc tay hắn.

Hắn vẫy lui thị nữ, nhìn qua nữ nô ti tiện đang quỳ ở dưới chân, đôi mắt uy nghiêm lạnh lùng híp lại, thản nhiên nói: "Đi lại đây."

"Dạ" La Chu nhẹ giọng đáp. Dùng cả tay lấn chân, chậm rãi đi về phía trước. Mỗi khi tiến lên một bước, thắt lưng lại nhói lên từng đợt, nhưng nàng chỉ cố thể cắn răng mà chịu đựng. Trong lúc bị các thị nữ dùng sức tẩy rửa, nàng không thể suy nghĩ bất kì điều gì, chỉ có một thứ duy nhất rõ ràng, đó là bất luận thế nào cũng phải sống sót, sống để chạy thoát khỏi Vương cung địa ngục này.

Đi đến gần chiếc giày màu đen, nàng rụt rè dừng lại, nằm yên trên mặt đất.

Tán Bô Trác Đồn ngắm nghía chiếc nhẫn ngọc siêu lớn ở ngón giữa, nhưng thực chất ánh mắt đang xăm xoi dò xét từng tác trên người nàng.

Nữ nô hèn mọn đang quỳ dưới chân, mái tóc chải tỉ mỉ ướt sũng càng làm nổi bật màu tóc đen, qua những kẽ hở giữa các sợi tóc có thể mơ hồ nhìn thấy được da thịt trắng sáng bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đi Vào Tầm Cung Của Cầm Thú (4)

"Ngẩng đầu lên."

Nghe được giọng nói lãnh đạm kiên định kia, La Chu co rúm lại chậm rãi ngẩng đầu lên. Đối diện với cặp mắt lãnh khốc lợi hại, sâu thăm thẳm giống như có thể đem người đối diện nuốt hết vào trong, mỗi tế bào thần kinh trên cơ thể nàng đều kêu gào muốn chạy trốn. Nàng sợ người đàn ông khủng bố này, thật sự rất sợ. Vừa nhìn thấy hắn, màn máu tanh ghê người ở thôn Nạp Mộc A sẽ lại hiện lên trong tâm trí nàng. Nàng sợ, sợ chính mình còn chưa kịp giãy dụa bỏ trốn, chỉ nhát mắt đã trở thành một khối thi thể không trọn vẹn trong địa ngục tanh máu đó.

Nữ nô này sau khi tắm rửa sạch sẽ, quả nhiên da thịt đã trở nên trắng hồng nhẵn mịn. Chỉ là hai gò má cùng cánh môi đều có dấu vết xanh tím, sự sợ hãi trong mắt so với lúc trước càng tăng lên, tinh thần mảnh mai tới mức tùy lúc đều có thể ngất đi.

"Người không phải người Bác Ba." Hắn đưa tay nắm lấy chiếc cầm nhỏ của nàng, đầu ngón tay có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng sự run rẩy nhỏ nhỏ của nàng, vừa treu trọc vừa vạch trần nàng, "Chỉ có quý nữ Trung Nguyên được nuôi dưỡng nơi khuê phòng mới có thể có làn da trắng nõn như vậy. Nói, người là ai?" Dừng lại một chút, hắn đùa giỡn thổi một hơi nhẹ tới khuôn mặt thanh tú đầy vết xanh tím, môi hiện lên một độ cong sắc bén kiên định, đôi mắt lãnh khốc không hề có chút mềm mại nào, "Đừng nghĩ có thể lừa gạt ta, hậu quả người chắc chắn không thể thừa nhận nổi."

"Hồi bẩm vương, thần. Thần không phải Trung Nguyên quý nữ, nhà của thần cách nơi này rất rất xa, thần. Thần đang chuyển kinh trên đường cầu nguyện, mờ mắt ta thì. Thì thấy mình đang đứng ở trong thôn Nạp Mộc A, rồi xa khỏi quê hương mình. Thần. Thần cũng không biết vì sao. Vì sao lại. Đi tới nơi này? Thần ở nhờ một nhà trong thôn Nạp Mộc A, nửa năm sau thì. Thì trở thành ngao nô." Toàn bộ nội dung đã kể với Thích Già Thất Tu, giờ lại được kể lại một lần nữa. Thực vỡ vụn, nhưng cũng là những lời chân thật nhất. Nàng lúc này càng cảm thấy may mắn vì lúc trước không nói dối với Thích Già Thất Tu.

"Liệt Thích Già Thất Tu đã từng đặt ra nghi vấn về lai lịch của người?" Đôi mắt nheo lại một cách nguy hiểm, bắn ra từng tia ánh sáng lạnh. Nghĩ lại, hắn đã biết ngao nô trước mặt này tuyệt đối biết cái tên Liệt Thích Già Thất Tu này.

"Dạ phải" La Chu run sợ mà trả lời.

Tán Bô Trác Đồn yên lặng suy nghĩ, Liệt từng đặt nghi vấn về nữ nô này, lại vẫn giữ lại tánh mạng của nàng, như vậy chứng minh lời nói của nàng tám chín phần là thật. Hắn đột nhiên nhớ lại khi mới quay về Vương thành, Bạch Mã Đan Tăng từng nói với hắn có người nhìn trộm mắt hỏn của trường đao, cũng hỏi hắn có gặp gỡ người nào kỳ lạ không. Lúc ấy hắn trả lời là không, hiện tại nghĩ lại, chẳng lẽ người kỳ lạ mà Bạch Mã Đan Tăng nói chính là nữ nô lai lịch kỳ quái này? Hắn đột nhiên nhắc La Chu dưới đất lên, kéo tới bên giường thấp, thân thể cao lớn đè ép lên, chóp mũi cao thẳng tiến đến bên cổ nàng cẩn thận ngửi ngửi.

Thân thể La Chu đột nhiên cứng lại, thắt lưng bị thương tổn quá mức đã làm tiêu tán toàn bộ lực giãy dụa của nàng. Nàng cũng không dám vượt râu cọp, phản kháng vô ích. Chỉ có thể giống như một miếng thịt mềm ngò ở trên giường, mặc cho người ta muốn làm gì thì làm. Tầm mắt nàng ngưng lại trên một đóa sen màu vàng kim, ánh mắt không hề có sự chuyển chú, mà dần dần trở nên mê mang.

"Trên người người tỏa ra mùi xừ nữ." Không lâu sau, bên cổ phát ra tiếng nói nhỏ trầm, không mang theo chút tình cảm nào. Ngũ quan sắc bén chặn đi bông hoa sen, đôi mắt ung lãnh khốc nhìn thẳng xuống nàng, tựa như mãnh thú sắp vườn vuốt xé rách con mồi.

"Hồi bẩm vương, thần. . . . Thần là xử nữ." La Chu lúng túng khó hiểu, không biết vì sao đề tài lại chuyển qua vấn đề thân thể nàng, nhưng vẫn trả lời ngay không dám chậm trễ. Là xử nữ, liệu có thể qua được cửa này, tiếp tục sống sót?

"Nhưng mà xử nữ cũng không nhất định phải có màng trinh hoàn hảo." Tán Bô Trác Đồn cười lạnh, "Mở chân lớn ra, ta muốn kiểm tra."

La Chu hoảng sợ lắc đầu, môi cùng má càng thêm trắng bệch, thân thể giống như rơi vào hầm băng, từ trong ra ngoài đều lạnh thấu xương. Nàng tình nguyện bị Ngân Nghê cắn một phát, bị cầm thú Vương đá một cú, nhưng một lần cũng không nguyện để hân xâm phạm tàn bạo tẩm thân xử nữ hơn hai mươi năm này.

"Mở ra." Tán Bô Trác Đồn hung ác đến đáng sợ nhìn nàng, môi hé ra nói những lời tuy hiếp tàn khốc, "Hay là, ngươi muốn giao thân xác cho ngao khuyến cùng báo tuyết?"

Thân thể lạnh lẽo thoáng chốc đông cứng nhưng cũng không dám kháng cự, nàng cắn chặt môi dưới, nhin xuống nỗi sợ hãi cùng khuất nhục, run rẩy mở đùi ra.

Bên trong áo khoác mỏng manh, không mặc bất cứ thứ gì. Bàn tay to của cầm thú Vương kéo áo nàng xuống, không có động tác dư thừa, cũng không có chút thương tiếc nào, nó cứ tần nhần mà đâm vào trong thân thể khô khốc nhỏ nhắn của nàng.

Từ trong nơi chưa từng có ai xâm nhập truyền đến sự đau nhức tựa như xé rách, tầng tầng lớp lớp thịt xinh đẹp mềm mại bên trong co rút kịch liệt, ý muốn đem thứ xâm nhập đẩy ra ngoài. Nhưng cố hết sức lực lại vẫn là vô cùng nhỏ bé so với người đàn ông cường hãn, ngón tay thô to vẫn chen vào, từng bước tách ra vách thịt, chen vào bên trong hoa kính chặt căng lại không kém phần mềm mại.

Ngón tay thô dài của Tán Bô Trác Đồn mới tiến vào một đoạn liền dừng lại, hân nhú mi, ngón tay nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve lớp màng mềm dẻo, đột ngột cười ra thành tiếng, "Hừm, không ngờ lại là hình bán nguyệt hoàn nguyệt."

Cả người La Chu cứng ngắc, chỉ có thể run rẩy, ánh mắt thất thần không có tiêu cự mà nhìn người đàn ông khủng bố trên người, hết sức nhẫn nại chịu đựng sự khó chịu khác lạ trong thân thể truyền ra. Ở dưới thân Trát Tây Lăng Thố, nàng là trân bảo gìn giữ trong lòng bàn tay, trong lòng ngoại trừ e lệ chỉ có ngọt ngào ấm áp. Ở trong tay Thích Già Thất Tu, nàng là món đồ chơi có giá trị. Ở dưới thân cầm thú Vương, nàng chính là món hàng đang được kiểm nghiệm. Hình ảnh binh sĩ loi ra bộ phận sinh dục nữ từ trong thân mình các cô gái ở thôn Nạp Mộc A lại hiện lên, lồng ngực phập phồng nỗi sợ hãi cái chết. Nỗi sợ hãi kia lớn tới mức, nó dễ dàng áp chế đi sự xấu hổ của nữ tính và sự giận dữ khi bị làm nhục.

Tán Bô Trác Đồn tỉ mỉ sờ soạn một hồi mới chậm rãi rút ngón tay ra, ngón tay màu cổ đồng vẫn còn dính chất lỏng động tình trong suốt, đầu ngón tay còn dính theo một ít tơ máu.

"Tuổi?" Hân cầm lấy tay trái La Chu, ngón tay thô to ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay đầy sẹo của nàng.

"Hai mươi." La Chu tuyệt vọng nhìn ngón tay màu đồng chơi đùa chỗ da khô. Cánh tay trái của nàng có thể thoát được không?

"Hai mươi. . . ." Tán Bô Trác Đồn ni non lặp đi lặp lại, mắt ưng sâu thăm khó dò vô cùng.

Hai mươi đã là tuổi giới hạn để làm đồ cúng, rốt cuộc hân có muốn đem nữ nô này hiến cho Bạch Mã Đan Tăng làm đồ tế hay không? Cánh tay giờ lên đem nữ nô đang ở trong tay quăng ra ngoài, không ngoài ý muốn, liền thấy Ngân Nghê cùng báo tuyết cùng nhau thận trọng đỡ lấy nàng.

Thân thể nữ nô nhỏ xinh cuộn thành một đoàn, cũng không biết là do sợ hãi hay là do đau đớn. Mái tóc mượt mà đem khuôn mặt nhỏ che lại hết, thấy không rõ biểu tình của nàng lúc này. Ngân Nghê cùng báo tuyết bao quanh nàng, thỉnh thoảng lại liếm da thịt của nàng đang lộ ra ngoài, thỉnh thoảng dùng móng vuốt khảy qua khảy lại giống như đang nghịch bóng, có vẻ rất thích thú.

Bạch Mã Đan Tăng từng nói người có thể nhìn trộm mắt hồn của trường đao rất thú vị, hân thật sự cảm thấy nữ nô lệ được ngao khuyến cùng báo tuyết xem là sủng vật chơi đùa lại càng thú vị hơn.

Trong lòng liền ra quyết định, đứng dậy để cho bọn thị nữ giúp mình thay đi áo ngoài dính máu. Hân không hề cười lấy một cái, đi rất nhanh ra bên ngoài tẩm cung. Đến khi ra đến bên ngoài, bước chân dừng lại một chút, đột nhiên đưa chân đá Cách Tang Trác Mã vào trong phòng.

"Nếu ngao nô tên 'Heo' kia chết, ngươi cũng đừng mong sống." Hân thản nhiên bỏ lại một câu, rồi đi ra cửa tẩm cung.

Ngay từ lúc ban đầu, hân đã cảm nhận được một luồng ánh mắt như thiêu như đốt, khi thì nhìn hân oán hận, khi thì lo lắng mà nhìn ngao nô đang bị hân làm nhục. Thị ra cả hai ngao nô đều bất tuân như vậy. Chỉ là ngao nô quý gồi bên ngoài không có hương thơm xử nữ, đã làm cho hứng thú của hân mất hơn phân nửa.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cuộc Sống Địa Ngục (1)

Từ ngày đó, La Chu cùng Cách Tang Trác Mã chính thức trở thành ngao nô, Cổ Cách Vương gọi thì đến, vẫy tay thì đi.

Chỉ cần Ngân Nghê canh phòng ở bên cạnh Vương, trừ những buổi thương thảo việc quốc gia đại sự, thì đại đa số thời gian đều có thể thấy đoàn thị nữ cùng thị vệ đi phía sau Vương tăng thêm hai ngao nô thân phận thấp nhất.

Mỗi giây mỗi phút các nàng đều giữ tư thế cúi đầu khom người, mái tóc toi xuống hai bên mặt, che quá nửa khuôn mặt, làm cho người ta không thể thấy dung mạo rõ ràng. Nhưng mà gần như mỗi người đều biết ngao nô có vóc dáng hơi thấp, làn da trắng nõn, bởi vì chiếm được sự cứu giúp của ngao khuyến cùng bảo tuyết đã trở thành người may mắn duy nhất còn sống từ dưới chân của Vương.

Nghe nói sớm hôm sau, Vương liền tuyên triệu nữ nô này, ban cho nàng quyền được phép cùng ngao khuyến tùy ý ra vào tắm cung, có thể nói là sủng ái đến cực điểm.

Chỉ là hai ngao nô dễ tiện, lại có thể chiếm được Vương sủng như vậy, từ xưa tới nay, tuyệt đối là người duy nhất. Nhưng àm, quý dĩ ở chỗ là cả Vương cung, từ quan to quý tộc cho tới nô lệ chuồng bò, trừ bỏ mấy cung nô cung thị mới tăng thêm là trong mắt toát ra vài phần hâm mộ ghen tị oán hận, thì đại đa số đều là hồ hững bình tĩnh, cá biệt có vài người khi nhìn về phía các nàng, đáy mắt thậm chí sẽ xuất hiện một tia thương hại sâu đậm.

Thương hại cái mông, lão tử không cần có được không? Cái gì mà sủng ái đến cực hạn, lão tử cũng không thèm?

La Chu không ngừng gào thét ở trong lòng, cuối cùng chỉ có thể yên lặng nhận mệnh. Nàng thừa nhận, sau khi cảm thú Vương làm nhục hai cánh tay của nàng ngày đó cũng không hạ độc thủ gì với nàng. Đương nhiên, với điều kiện là hành động thường xuyên đem nàng quăng lên không trung không tính là hung tàn. Dưới sự đồng ý ngầm của Vương, Cách Tang Trác Mã đã lấy một lọ rượu thuốc hết lòng mát xa vết thương ở thắt lưng cho nàng. Mặt khác có thể do cảm thú Vương có một loại ham mê đặc biệt với nữ nhân có da thịt trắng mềm, nàng lại được phá lệ sủng ái mà dùng suối nước nóng thiên nhiên mỗi tối, còn được dùng được liệu trần quý pha chế thành dầu chống nắng. Trừ việc hàng đêm cùng đã thú lẫn lộn cùng một chỗ, ngày ngày quét dọn ngao phòng, một ngày hai bữa không đủ no, thì nàng được đãi ngộ không thua gì một phi tử được sủng ái.

Nhưng mà, nàng thực không cảm nhận được mình sống những ngày qua có gì dễ chịu.

Bởi vì nàng nhớ vô cùng kỹ câu nói của Thích Già Thất Tu "Ngân vạn lần đừng có ý đồ lên giường của Vương", cho nên sai lầm mà nghĩ rằng cảm thú Vương là một vị vua hoang dâm vô độ. Nhưng mà sự thật lại không phải như vậy, cảm thú Vương không ngờ lại là một người vô cùng thanh tâm quả dục (lòng dạ trong sáng không có ham muốn). Nàng cùng Ngân Nghê ở bên người hần gần một tháng, tuy rằng bên hần mỗi giây mỗi phút đều có một đám mỹ nữ, nhưng chưa từng thấy hần động tay động chân với ai bao giờ, cũng không thấy hần truyền gọi người nào thị tẩm. Hằng đêm ngủ cùng đều là hai bảo tuyết, thỉnh thoảng lại thêm mấy con ngao khuyến. Nàng từng nghĩ đến sẽ bị xâm phạm tàn bạo, nào ngờ toàn là lo lắng không đầu, có khi thấy cảm thú Vương sống nghiêm túc giống như một cao tăng đắc đạo, lại cảm thấy suy nghĩ của chính mình thật thiếu trong sáng cùng quá đa nghi.

Nhưng mà hần thật sự vô cùng xứng với danh hiệu "cảm thú". Hần tàn nhẫn lãnh khốc, hung ác nham hiểm, hi hỷ vô thường, coi mạng người như cỏ rác, chỉ cần. Có điều gì không như ý sẽ giết người, lấy việc thực thi hình phạt là bình thường như ăn cơm hàng ngày. Dù mọi loại hình ảnh máu tanh thì nhau tra tấn thử thách thần kinh yếu ớt của nàng và Trác Mã, làm cho các nàng cảm thấy mình dường như mình đang sống trong một địa ngục ngập máu.

Mỗi ngày đều được xem phim kinh dị, xem đến gần một tháng, cái đạt được không phải chết lặng, mà là sợ hãi chống chọi. Nàng không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, chỉ biết thật sự nếu không nghĩ được cách bỏ trốn, nàng thực sự sẽ trở thành người mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng do sợ hãi quá độ hay dây thần kinh bị vỡ, hoặc bị mang trọng bệnh do kiểm chế quá nhiều uất ức.

Tắm mình dày sang trọng lại được cung nữ đứng hai bên nhẹ nhàng nhắc lên, một thị nữ xinh đẹp khom người, bước đi nhẹ nhàng tiến vào thư phòng chừng bốn mươi mét.

"Vương, mời dùng trà." Thị nữ thật cẩn thận đi tới quỳ xuống bên cạnh Tán Bố Trác Đốn đang ngồi phê duyệt sổ sách, cung kính nâng mâm bạc khắc hoa văn trong tay lên, trong mâm được đặt một ly trà bọt thượng hạng đang tỏa khói.

Nhưng Tán Bố Trác Đốn đang chìm ngập trong việc xử lý quốc sự, vẫn chưa hề trả lời thị nữ vẫn đứng giờ ấn định mà đưa trà tới cho hần. Thị nữ thân phận thấp hèn nào dám lên tiếng thúc giục Vương, chỉ có thể im lặng mà nâng mâm bạc quỳ trên đất.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã không cùng Ngân Nghê đang nằm bên tay trái của Tán Bố Trác Đốn, mà là cố gấn lui về phía sau, ở nơi ngọn đèn bọ không chiếu đến, trong bóng tối không ai để ý mà ngồi quỳ. Thấy tình cảnh như vậy, hai người nhìn nhau một cái, khẽ lắc đầu nhìn đi chỗ khác.

Một lát sau, La Chu nhìn không được tiếc thị nữ kia một cái, trong lòng không khỏi bội phục. Không hổ là thị nữ trải qua huấn luyện khắc nghiệt, tố chất quả thật không giống người thường, cư nhiên vẫn còn cảm vững như núi. Đổi lại là nàng, cánh tay kia đã sớm run bần bật, không biết rơi vãi ra bao nhiêu nước trà.

Đợi cho Tán Bố Trác Đốn phê duyệt xong chỗ sổ sách còn lại, ước chừng đã qua hơn nửa giờ. Cánh tay thị nữ bung trà cuối cùng chịu không được mà lắc lắc, đột nhiên, cái mâm lắc lư rơi xuống, trà bọt thanh hoa cực phẩm thuận thế đổ xuống trên thảm đỏ, phát ra một tiếng trầm đục.

"Vương tha mạng! Vương tha mạng! Vương tha mạng."

Khuôn mặt xinh đẹp của thị nữ dâng trà thoáng chóng trắng bệch, lộ ra sự sợ hãi cái chết. Cuống cuồng quỳ xuống, đập đầu thật mạnh xuống đất, miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

Đối với những lời cầu xin của thị nữ đang run rẩy vì sợ hãi, Tấn Bó Trác Đốn làm như không nghe thấy, chậm rãi phê duyệt nốt quyển sổ cuối cùng. Rồi hần ngang đầu lên, mặt không chút thay đổi vỗ tay một cái.

Rèm cửa lại được nâng lên, hai thị vệ đứng mảnh, toàn thân đầy sát khí tiến vào, quỳ một gối nhận lệnh: "Vương, xin hãy ra lệnh."

"Mang thị nữ này chặt tay, rút lưỡi, cho ngao ăn." Tiếng nói trầm nhỏ nhẹ nhàng vô cùng lạnh lùng, giống như những lời vừa rồi hoàn toàn không quan trọng.

"Dạ, Vương."

"Không không, vương tha mạng, cầu vương tha mạng, cầu vương tha mạng." Thị nữ phạm sai lầm toàn thân run rẩy, không ngừng khóc lóc cầu xin, dập đầu cái sau càng mạnh hơn cái trước, nháy mắt trán đã ứng đỏ một mảnh, đôi mắt đẹp lộ ra sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Tấn Bó Trác Đốn một môi tựa lưng vào đệm da hổ trên ghế, tay phải chậm rãi vuốt đầu báo tuyết, trán ngập sùng ái. Khóe môi cong lên, giống như đỉnh núi tuyết vạn năm, lạnh thấu xương; lại giống như mây trắng trên cao nguyên, không cách nào nắm bắt được. Ngũ quan sắc bén không vì nụ cười mà trở nên mềm mại hơn, ngược lại lại càng lộ ra sự nghiêm khắc.

Hai thị vệ nhận lệnh không hề do dự, nhanh chóng bước lên, quỳ một gối đè lưng thị nữ phạm lỗi xuống thảm, bàn tay to bắt lấy hai cổ tay nàng đặt trên thảm, làm cho nàng không thể cử động. Một người rút ra đoản đao sau hông, ánh sáng lạnh ánh lên, tiếp theo là một tiếng hét vô cùng thê lương, hai cổ tay xinh xắn đã bị lưỡi đao chặt đứt. Máu tươi đỏ sẫm phun ra từ hai cổ tay, làm cho tấm thảm ướt một mảng lớn, mùi máu tươi nhanh chóng phân tán ra khắp phòng.

Thị vệ thuận tay nhặt lên hai tay đã bị chặt rồi, không cần nhìn mà ném tới trước mặt Ngân Nghê đang nằm ở bên trái Tấn Bó Trác Đốn, tiếp theo một tay nắm hai má thị nữ, thô bạo bắt nàng há miệng lớn. Thị vệ cầm đao đưa tay kéo đầu lưỡi thị nữ ra, đoản đao kề nhẹ nhàng vào lưỡi xoẹt một tiếng, một đầu lưỡi đỏ hồng đã bị cắt đứt ném ra ngoài.

Ngân Nghê mở to miệng, vô cùng chuẩn xác đỡ được đầu lưỡi kia. Miệng ngậm lại, chỉ hai tiếng động phát ra, đầu lưỡi nho nhỏ đã bị nuốt vào bụng. Nó liếm liếm miệng, mắt tam giác ngược có vẻ không vui do chưa được thỏa mãn. Bất đắc dĩ nó đành cúi đầu, tha một cái cổ tay bị chặt đứt nhai tạm.

Tấn Bó Trác Đốn liếc nhìn máu tươi tuôn ra, thị nữ kia đã ngất xỉu, hần thần nhiên ra lệnh với hai thị vệ: "Tha ra ngoài cho các ngao khuyến thêm đồ ăn."

"Dạ, Vương." Hai gã thị vệ xách một thị nữ bị đứt cổ tay giống như đang tha xác chết mang ra ngoài, trên thảm lưu lại một dấu vết tối màu ẩm ướt. Mà cái mà họ mang đi, thật sự cũng sắp trở thành "thị thể" sống trong bụng ngao khuyến.

Quất roi, trượng tể, khoét mắt, rút lưỡi, cắt mũi, gọt tai, chặt cổ tay, chặt chân, rút gân, lóc xương, in dấu sắt nung, cho ngao ăn. Trong gần một tháng đủ các chủng loại khổ hình không ngừng được biểu diễn, chỉ cần hầu hạ ở bên cạnh cầm thú Vương, gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy một màn tanh máu, hầu như lúc nào cũng đều cảm thấy lo sợ tiếp theo có thể hay không sẽ đến lượt mình. Cuộc sống như vậy cũng không trách được thu hút nhiều ánh mắt ghen tị phẫn hận, cũng không trách được lại giành được ánh mắt thương hại của mọi người.

La Chu lại cắn môi dưới một lần nữa, cổ lăm lăm có thể không chế được muốn hét lên, nhưng thân thể vẫn không chịu nổi chế mà run bần bật.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoc Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Cuộc Sống Địa Ngục (2)

Cách Tang Trác Mã thấy hết tất cả cũng không ngừng run rẩy, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, một giọt mồ hôi lạnh từ trán xuôi theo má chảy xuống. Mắt dài sáng ngời cũng âm ảm vô thần, hoảng sợ cùng hãi hùng ở trong mắt thi nhau nổi lên, giống như mưa giông gió giật. Nàng dựa thật sát vào La Chu, cổ họng co rút một trận, dạ dày chột nổi lên một cổ ghê tởm, liền há miệng nôn ra.

La Chu nhanh tay lẹ mắt cầm lấy vật áo dài chặn lại miệng nàng, đem đầu nàng ôm vào trong ngực, tìm cách ngăn chặn tầm mắt nhìn về phía nàng.

"Không cho phép nôn." Nôn ra sẽ mất mạng. Giọng nói khàn khàn thẳm thì như có như không, hai tay ôm Trác Mã càng chặt. Tầm mắt nàng không dừng lại trên người Cách Tang Trác Mã, cũng không dừng lại trên người cầm thú Vương, mà là dừng ở chiếc cổ tay phụ nữ trên miệng Ngân Nghê.

Với hàm răng sắc bén cứng chắc của dã thú, cổ tay cô gái xem ra có vẻ vừa non mềm vừa giòn tan. Ngân Nghê giống như đậu tằm nhai đi nhai lại, rồi khạc ra một cái xương ngón tay, sau đó lại là một cái khác, cuối cùng biến toàn bộ bàn tay mềm mại thành một đồng xương máu lẫn lộn. Hàm răng trắng đầy nhuộm đậm màu máu tươi, giữa các khe răng còn rất một ít da thịt, nước miếng trong suốt giờ đã biến thành màu đỏ tươi. Mắt tam giác ngược màu lam đã bớt đi sự u ám lạnh lẽo, giờ đây bày ra trước mắt nàng là một đôi mắt tràn ngập sự hưng phấn tanh máu cùng sự tham lam độc ác.

Gần một tháng trước, Ngân Nghê chỉ mới hơi ra sức cắn nàng một cái, lại liếm một chút máu của nàng trên tay cầm thú Vương. Ngay lúc đó, nàng hiểu được, cho dù trí tuệ Ngân Nghê có cao thế nào, cho dù nó có thích sùng vật là nàng đến mức nào, cũng không thể làm thay đổi bản chất dã thú tàn bạo

của nó. Từ đó đến giờ, mỗi khi đối mặt với Ngân Nghê nàng đều cẩn thận, cảnh giác. Cũng không biết có phải do vừa lòng với sự nghe lời của nàng hay không mà từ những đêm ở chung sau đó, Ngân Nghê cũng cầm thú Vương kia đều không thương tổn gì tới nàng, mà còn đối với nàng rất giữ gìn.

Nó mỗi ngày đều dùng lưỡi ẩm ướt liếm mặt nàng, mỗi đêm sẽ dùng bộ lông dày ấm áp của nó để sưởi ấm cho nàng. Nó còn thường xuyên tỏ ra vô cùng thân thiết dùng đầu cọ cọ thân thể nàng, dùng vuốt gãi nàng, muốn nàng chơi đùa cùng với nó. Nó sẽ để lại cho nàng những miếng thịt bò ngon nhất, còn công nàng đi khắp Vương cung. Còn có thể ngâm tay chân nàng trong miệng, dùng răng nanh nhẹ nhàng cọ sát. Lực được không chế vừa đủ, sẽ không làm cho nàng cảm thấy đau, chỉ tạo ra một loại cảm giác ngứa ngứa rất thoải mái.

Nó cũng không ngăn những hành vi tấn công cung thị cung nô của ngao khuyến khác, nhưng cũng không tham dự, bình thường chỉ đứng bên ngoài lạnh lùng nhìn vào, lỗ tai dựng thẳng lắng nghe, giống như đang thưởng thức một màn biểu diễn vô cùng kích thích.

Dần dần, sự đề phòng của nàng cũng hạ thấp xuống, nàng đã vô ý thức coi Ngân Nghê giống như một người bạn một người trong gia đình, thậm chí còn cho rằng Ngân Nghê cũng có tình cảm với nàng giống như vậy. Chỉ là hiện tại, sự thực tàn nhẫn đã làm tan vỡ tất cả những ảo tưởng tốt đẹp. Người mà nàng xem như bạn như người trong nhà chỉ là một con dã thú, là con dã thú muốn cắn người, muốn ăn thịt người. Nàng chưa bao giờ nhận được sự trung thành của nó, nó vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội chủ nhân cầm thú Vương mà nó đã nhận định từ sớm. Mà nàng, vĩnh viễn chỉ là một sủng vật, một món ăn sẵn bên miệng mà nó có thể nuốt vào bụng bất cứ lúc nào.

Tán Bó Trác Đốn ngoài đầu lại nhìn thì thấy nữ nô thú vị kia đang không chớp mắt nhìn bộ dạng ăn vô cùng háng hái của Ngân Nghê.

Nàng ôm thật chặt đầu ngao nô kia vào ngực, thân thể mảnh mai hơi run rẩy. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lộ ra vẻ u sầu, răng trên dùng sức cắn vào môi dưới làm nó tái nhợt, đôi mắt to đen láy phản chiếu toàn bộ hình ảnh Ngân Nghê gặm xương tay người. Về mặt phải nói là vô cùng sợ hãi rụt rè, nói chính xác hơn là rơi xuống hố sâu tuyệt vọng không thấy ánh mặt trời, giống như những thứ tình cảm tốt đẹp mà nàng vô cùng ý lại đã vỡ nát thành bụi phấn, làm cho nàng không thể thừa nhận, cũng không có cách nào thừa nhận. Chẳng lẽ ngao nô này lại có một tình cảm trên mức bình thường với Ngân Nghê? Nghĩ đến đây, hần không khỏi lại tăng thêm vài phần hứng thú.

Hần biết Ngân Nghê vô cùng yêu quý ngao nô mà nó chọn, nhiều lúc, nó thậm chí để lại sau lưng sự hung tàn lạnh lùng cùng bản tính cao ngạo độc ác mà lấy lòng ngao nô của nó. Vì ngao nô này, nó đã ra lệnh cho các ngao khuyến khác nằm bò xuống, cùng hai sủng vật bảo tuyết của hần kết hợp, hoàn toàn không còn là vị vương giả uy nghiêm trong rừng sâu, cũng không giống thủ lĩnh của mấy ngàn quân ngao dũng mãnh. Lúc trước cũng bởi vì lý do không tưởng tượng nổi này, hần mới có thể đột nhiên nghĩ ra ý tưởng nuôi dưỡng hai ngao nô này. Xem ra, tình hình càng lúc càng thú vị.

Hần nghiêng người ra sau, tay đặt ở cằm, tò mò hỏi La Chu: "Heo, xem Ngân Nghê ăn thịt người rất thú vị sao?" Hần không hề có hứng thú tìm hiểu xem tên của một ngao nô là gì, vẫn gọi nàng theo cái tên mà Liệt đã nói.

La Chu đang chìm trong thế giới riêng đột ngột bị hỏi làm cho giật mình, ánh mắt ngây dại chớp chớp, đầu nhất thời ở trạng thái trống rỗng, chỉ phản xạ theo bản năng nhìn về phía giọng nói phát ra.

Đôi mắt đen bóng tràn đầy tuyệt vọng, sợ hãi ngơ ngàng, ngao nô trước mắt này thật giống như chú nai con bị cha mẹ bỏ rơi trong hoang mạc. Ánh mắt lạnh lùng cứng rắn của hần hơi hơi động, một loại dục vọng mãnh liệt muốn cắn xé hành hạ mãnh mẽ dâng trào.

"Ngân Nghê ăn tay người rất thú vị sao? Người sao lại chuyên chú đến ngay cả mắt cũng chưa nháy một cái." Tán Bó Trác Đốn kiềm chế xuống khát vọng làm nhục, cánh tay vịn xuống dưới giường, bàn tay chống má, viền môi đỏ sẫm hơi hơi nhếch lên, mắt ưng híp lại, ánh mắt sắc bén dần trở nên nghiêm khắc mỉa mai, "Ta hôm nay tâm tình không tồi, đại phát từ bi mà ban thị nữ đứng ở cạnh rèm cửa thưởng cho Ngân Nghê ăn, cho người xem một lần đầy đủ, có được không?"

"Vương tha mạng." Hai thị nữ bên rèm cửa đột nhiên nghe được tin giữ, liền hồn phi phách tán, vội vàng quỳ xuống, miệng hô to xin tha mạng.

Âm thanh cầu xin thất kinh, tràn đầy sợ hãi đánh thức La Chu từ trạng thái ngây dại. Sắc mặt nàng càng thêm trắng bệch, vội vàng buông ra Cách Tang Trắc Mã, dập đầu xuống đất phát ra những tiếng "bình, bình".

"Vương, nô không. Không dám nhận ân huệ của Vương, xin. Xin Vương."

Bình — Bình — Bình —

Nàng úp sấp xuống đất, dường như không biết đau mà ra sức dập đầu cầu xin Tán Bó Trác Đốn. THEO như một tháng tiếp xúc vừa qua, nàng biết rõ nếu như mình từ chối, cũng có nghĩa là đã nghĩ mình sống đủ lâu rồi. Cầm thú Vương ghét nhất chính là ai làm trái ý hần. Mặc kệ có có sinh mệnh hay không; cho dù là con người có trí tuệ cao hay thú vật trí tuệ thấp, nếu làm trái hần, kết cục tuyệt đối vô cùng thảm hại.

"Ngao —" Ngân Nghê nghe được âm thanh, ngẩng đầu nhìn về phía La Chu, nghiêng đầu suy tư một lát, lại quay đầu về phía Tán Bó Trác Đốn, vẫy đuôi sủa nhỏ. Tiếng sủa có chút kéo dài, ẩn chứa một chút ý từ làm nũng.

Tán Bó Trác Đốn cúi đầu cười rộ lên: "Heo, dừng lại đi, Ngân Nghê không thích nghe tiếng dập đầu đâu."

Động tác của La Chu lập tức dừng lại, thân thể cũng không dám cử động, cái trán dính sát vào nền thảm, mồ hôi lạnh lẽo chảy xuống như suối. Giờ phút này, nàng vạn phần cảm ơn mái tóc rũ xuống hai bên đã cho nàng một không gian để có thể hít thở.

Nhưng mà không đợi nàng hít thở đủ, da đầu đột nhiên bị kéo căng, tiếp đó là một trận đau nhức, nàng bị bắt ngẩng đầu lên.

Mắt ưng uy nghiêm lợi hại chậm rãi dò xét khuôn mặt nàng, mang theo một chút nghiền ngẫm, lại lạnh lùng vô cảm: "Đêm nay, người cùng Ngân Nghê tới

tầm cung nghỉ ngơi đi."

Lời nói vừa dứt, cả người La Chu như muốn hét ầm lên, theo bản năng muốn tuôn ra từ "Không", nhưng lý trí mạnh mẽ đã ngăn lại được, răng nanh cắn mạnh xuống môi dưới. Ngừng lại, nằng run run, vô cùng khó khăn mà nhả ra một từ "Dạ".

"Nhớ kỹ, một mình ngươi cùng Ngân Nghê vào tầm cung, đừng mang thêm thức ăn cho báo tuyết." Tán Bó Trác Đồn chỉ xuống Cách Tang Trác Mã đang ngất xỉu trên mặt đất, khẽ môi nhẹ nhàng nâng lên, "Ngươi vừa rồi làm cho nàng nghẹn thở, ấn đầu xuống quá mạnh, may mắn làm cho nàng ta ngất đi, ít nhất đầu cũng không sưng mề gì. Nếu không phải ngươi đã dập đầu đến sưng vù lên, thì ngao nô dám bắt kính trước mặt Vương đã sớm bị phân thây." Dừng lại một chút, ngón tay hần kéo bím tóc La Chu hướng lên trên, chờ đến khi thần sắc nàng lộ ra thống khổ, mới thản nhiên nói, "Ngươi là ngao nô mà Ngân Nghê đã chọn, sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời, lấy lòng nó." Ngón tay buông bím tóc ra, làm cho cái đầu nhỏ rơi mạnh xuống nền thảm, lạnh lùng bỏ lại một câu, "Nhớ kỹ, mất đi tư cách làm ngao nô hầu hạ, sẽ không cần thiết sống."

Ha ha, hần muốn nhìn xem, ngao nô tên Heo này sau khi chính mắt nhìn thấy Ngân Nghê ăn thịt người, có thể tiếp tục xem như không có việc gì mà giữ nguyên sự thân thiết, hay là sẽ sợ hãi mà trốn tránh? Giới hạn mà Ngân Nghê tha thứ cho nàng là tới đâu? Cuối cùng có hay không sẽ đột phát thủ tính mà một nhát cần chết nàng? Chắc chắn, thật sự là làm cho người ta chờ mong.

"Dạ Vương" La Chu quỳ sát đất, tiếng nói nhẹ nhàng giống như chỉ cần một làn gió thổi qua sẽ tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Cuộc Sống Địa Ngục (3)

La Chu đưa Cách Tang Trác Mã đang hôn mê về một góc kín gió trong ngao phòng, cẩn thận trải một lớp thảm lông cũ, rồi lại trải thêm một lớp cỏ khô thật dày để giữ ấm.

Thảm lông này là do A Lan Ni Mã cùng Khúc Trần Mai đóa mang mấy tấm thảm bị rách mà các cung thị không sử dụng nữa tới, rồi khâu vá lại với nhau. Nó rất lớn, có thể bao kín được hai người. Hai người bọn họ may tổng cộng hai chiếc, một chiếc để dùng, một chiếc tặng cho mình và Cách Tang Trác Mã. Lúc ấy, người nhận tấm lông các nàng chính là Cách Tang Trác Mã, nàng giả vờ như không biết mà chơi đùa cùng Ngân Nghê.

A Lan Ni Mã cùng Khúc Trần Mai Đóa nếu không nghe nàng khuyên nhủ mà một lòng muốn báo thù, nàng cũng sẽ không nhiều lời làm gì, cũng sẽ không ngăn cản, thậm chí có thể sẽ giả vờ vô ý giúp các nàng có cơ hội tiếp cận cầm thú Vương, chỉ cần việc báo thù của các nàng tạo nên sự hỗn loạn, nàng sẽ nhờ đó mà trốn đi. Dĩ nhiên, nếu không có cơ hội thoát đi, nàng cũng sẽ không tổn hại gì, nhiều nhất lại tiếp tục chịu khuất nhục làm ngao nô. Chi tiết là dù có báo thù được hay không, A Lan Ni Mã và Khúc Trần Mai Đóa tuyệt đối đều không thể sống sót. Nàng cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều với họ, lại liên lụy tình cảm, trong lòng nàng mặc kệ một mình Cách Tang Trác Mã là quá đủ rồi.

Ngón tay nàng nhẹ nhàng mon trón quần thâm dưới mắt Cách Tang Trác Mã. Cũng không hiểu tại sao chỉ trong một thời gian ngắn thể chất của Cách Tang Trác Mã lại thay đổi nhiều như vậy: chỉ c ần thấy máu tanh là sẽ nôn mửa, hai má cũng không còn đỏ hồng, cả người suốt ngày mệt mỏi bần thần, chỉ cần nhắm mắt lại là có thể ngủ được ngay. Chưa nói tới ham ngủ, nàng còn động chút là xỉu, rồi ngủ thảng đến ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Nàng biết nô lệ dễ tiện nhiễm bệnh sẽ không có tư cách được khám bệnh, nhưng nàng cũng không thể trơ mắt nhìn tình hình Cách Tang Trác Mã ngày càng xấu đi, cuối cùng suy kiệt mà chết. Nếu không, thử mạo hiểm tới phòng nghị sự, cầu xin Thích Già Thất Tu tìm đại phu cho Cách Tang Trác Mã thử xem? Tuy người đàn ông kia hung tàn lạnh lùng như mãnh thú, nhưng cũng không xem nô lệ giống như con rối, nếu so sánh với cầm thú Vương khủng bố, ít nhất hần cũng hòa nhã dễ gần hơn nhiều. Dù sao, lúc hiến tế, hần từng buông tha nàng; lúc nàng đói khát, hần từng vớt cho nàng một miếng xương; lúc dường thương, mỗi ngày hần đều đến nhìn nàng một cái. Nàng là nô lệ được hần khắc ấn, hần là sẽ không tùy tiện đem nàng làm thịt đi? Ách, hần là.Sẽ không đi?

La Chu nghĩ trái lo phải một lúc, cuối cùng cũng không thể xác định Thích Già Thất Tu có dùng một đao giết mình hay không. Mắt hạ xuống nhìn khuôn mặt vô cùng tiêu tụy của Cách Tang Trác Mã, thờ dài một tiếng trong lòng. Quên đi, mặc kệ kết cục thế nào, nếu nàng đã thể sẽ bảo vệ Cách Tang Trác Mã, sẽ nhất định không nuốt lời, qua hai ngày nữa sẽ đi cầu xin Thích Già Thất Tu.

Sau khi tính toán xong xuôi, nàng đứng dậy dùng một miếng đệm chắn cửa sổ lại, chỉ để lại một cái lỗ thông gió. Trong phòng chỉ có bảy tám con ngao khuyến đang nghỉ ngơi, hai con ngao khuyến trong số đó đột nhiên đứng dậy, chủ động dựa sát vào Cách Tang Trác Mã rồi nằm ngủ bên cạnh nàng. Nàng nhìn chăm chú, nhận ra hai con ngao này gần một tháng nay đều đi rất gần Cách Tang Trác Mã, cũng thân mật với nàng nhất. Mặc dù ngao khuyến là dã thú hay thay đổi nhất, nhưng nếu so sánh với Ngân Nghê, thì tính nết chúng nó đơn thuần hơn một chút. Giờ phút này chúng nó đang bảo vệ Cách Tang Trác Mã, nàng cũng có thể yên lòng một chút rồi.

"Ngao ——"

Ngoài cửa truyền đến tiếng sủa của Ngân Nghê, nó đang thúc giục nàng đi đến tầm cung. Nếu nói thật tâm, La Chu vô cùng không muốn đi, nhưng vì để bảo toàn cái mạng nhỏ của mình, nàng không thể không đi.

Thân thể đã được tẩy rửa sạch trong nước lấy từ suối nước nóng mà cung nô mang tới, nàng đem toàn bộ quần áo mình có mặc hết lên người, từ quần

áo nhưng thô cũ cho đến áo khoác da dê, nhưng lại không có chút đồ trang sức nào cả.

Nô lệ trong Vương cung có thể nói là sống khá giả hơn so với nô lệ trong các nhà quý tộc bình thường, có thể tắm rửa đúng giờ, có nơi để ở, còn có quần áo mùa đông để mặc. So với cuồng phong, bão tuyết ngoài trời, quần áo đúng là có mòng thật, nhưng tốt xấu gì cũng có thể miễn cưỡng che được một chút lạnh lẽo. Trước đây mỗi lần nghĩ đến điều này nàng đều nghĩ đây là một chút nhân tính còn sót lại của cầm thú Vương, nhưng sau mới biết loại đãi ngộ nô lệ cao cấp này này có liên quan đến tính khiết phích (bệnh thích sạch sẽ) quái dị của hắn.

"Trác Mã đành giao cho các người chăm sóc." Nàng vỗ đầu hai ngao khuyến, cười tủm tỉm dặn dò, "Có thể ở gần một chút, cẩn thận đừng để cho Trác mã bị lạnh."

Hai con ngao khuyến hướng đầu lên nhìn nàng, miệng ậm ừ một tiếng, liền cuộn tròn lui mình, không thêm để ý tới nàng.

Mẹ nó hai con cầu này, thực dám xem thường bốn cô nương không có răng sắc, không thể cắn các người có phải không? Sắc mặt La Chu cứng đờ, phần nộ từng mất hai con vật đã nhắm mắt nghỉ ngơi, hận đến mức răng cũng ngứa luôn.

"Ngao ——"

Ngoài cửa lại truyền đến một tiếng sủa quen thuộc, bên trong ẩn chứa sự không kiên nhẫn cùng nôn nóng.

Lòng nàng run rẩy, mặt trắng lại, cắn môi chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Ngân Nghê đứng ở ngoài cửa vừa thấy nàng đi qua, sự mất kiên nhẫn trong mắt tam giác ngược màu xanh liền biến mất, thay vào đó là hân hoan vui sướng. Chạy quanh nàng một vòng, đầu ngao to lớn cọ cọ vào hai chân nàng, răng cắn vào áo bào kéo kéo, ý muốn bảo nàng đi trước.

La Chu cười khò, hạ thấp tầm mắt che dấu sự sợ hãi đang dâng lên, kéo lại áo bào của mình không để lại chút dấu vết nào, mềm mại nói: "Ngân Nghê đi trước đi, ta đi phía sau."

Trước mặt chính là một con dã thú vô tình dễ trở mặt, một con dã thú hung tàn chuyên ăn thịt người. Ngân vạn lần dừng để cho sự ôn thuận của nó lúc này làm cho mê hoặc, ngân vạn lần dừng xem nó là bạn hay người thân, dừng ý lại vào nó, phải biết rằng những người dễ không nhớ những câu này mà chết đều là gieo gió gặt bão.

Nàng vẫn duy trì khoảng cách ba bước với Ngân Nghê, khom người cúi đầu đi theo, nhưng trong lòng vẫn không ngừng tự cảnh báo bản thân mình.

Những bức bích họa tuyệt mỹ hai bên vách lần lượt trôi qua, thảm hồng phía sau lưng ngày càng kéo dài, ngọn đèn hai bên hành lang nhẹ nhàng lay động, những thị vệ mặc giáp oai hùng cùng những thị nữ xinh đẹp đi qua đi lại nhẹ nhàng như gió thổi mây trôi giống như những người vừa thoát ra khỏi thế giới hắc ám, tàn mất ra sự biến hóa lạ kỳ dưới ánh đèn. Bóng dưới chân do ngọn đèn hai bên hành lang lay động mà biến hóa thành những hình thù quái dị, giống như là mở đường cho người chết tới tuổi vàng. Mà nơi sáng ngời ở chỗ xa nhất kia, chính là địa ngục đang chờ đợi nàng. Nàng không thể phản kháng mà tiếp tục bước từng bước, dần thân vào địa ngục, linh hồn nàng như đang quay cuồng giữa đại dương của nỗi sợ hãi, mỗi lần đặt chân đều mềm nhũn vô lực.

Trước tấm cung cầm thú Vương được đặt đèn hoa sen lưu ly, bên trong là biên dạ minh châu sáng trong, xa xỉ. Vàng sáng nhu hòa nằm giữa từng hai gãi thị vệ đứng mảnh ở hai bên, bốn con ngao khuyến nằm ngủ ở gần cửa, thấy Ngân Nghê đi vào đều mở mắt cúi đầu, thần phục sủa một tiếng.

Ngân Nghê thân nhiên liếc mắt quét qua bốn con ngao khuyến một cái, sủa nhỏ một tiếng rồi ngừng đầu bước vào tấm cung.

Nàng theo đuôi nó chậm rãi nâng lên tấm màn vô cùng nặng, bên trong là quang cảnh vẫn giống như trước đây, vẫn là sáu cung nô xinh đẹp đang quỳ xuống hầu hạ. Trong đó có một cung nô đột nhiên ngừng đầu nhìn nàng một cái rất nhanh, tiếp đó lại cúi đầu xuống rất nhanh, động tác mau lẹ làm cho nàng suyt chút nữa nghĩ mình hoa mắt. Bước chân hơi dừng lại một chút, lòng nàng bỗng kinh ngạc, cung nô kia hóa ra lại là A Lan Ni Mã! ? Nàng ta cũng thật giỏi, không có gì dựa vào, thế nhưng cũng có thể từ cung nô hầu hạ thị phi nhảy qua hầu hạ cầm thú Vương, từng bước tiến gần đến kế hoạch báo thù của mình. Tốt lắm, người thật có khả năng, hi vọng bỏ trốn của bốn cô nương lại có thêm chút hi vọng. Mong người có thể không ngừng cố gắng, mong rằng sự sẽ thành.

Đôi chân bước lên tấm thảm dày, La Chu khom người đi thêm mấy bước, hướng qua phía Cổ Cách Vương Tán Bó Trác Đốn đang nằm ở trên giường quỳ xuống, khoe miệng hiện lên chút tươi cười khó phát hiện.

"Nô yết kiến vương." Âm thanh dập đầu đầy hèn mọn kèm thêm vài phần sợ hãi.

"Ngao ——"

Ngân Nghê vọt tới trước mặt Tán Bó Trác Đốn, chân trước đặt lên giường, đứng lên nửa thân trên, liếm gò má trái của hắn một cách thân thiết, làm cho người ta cảm thấy vô cùng vui vẻ. Hai con báo tuyết đã tìm được chỗ phía trước giường nhắm mắt cuộn tròn lại, về mặt an nhàn tao nhã mềm mại giống như hai con mèo lớn nuôi trong nhà, khiến người ta cảm thấy vừa yêu vừa thương, nhưng chớ có xem nhẹ bản tính hung tàn cắn người của chúng.

"Ngân Nghê, ta chờ người đã lâu." Tán Bó Trác Đốn ôm cổ Ngân Nghê, đưa tay gãi cằm nó, ánh mắt ung lợi lại liếc xuống La Chu đang quỳ bên dưới. Đêm nay hắn chỉ đeo hai viên bảo thạch đỏ ở tai, còn lại không có phụ tùng gì. Trên người là một bộ quần áo tơ tằm rộng rãi, ống tay cùng vạt áo được thêu long vân. Nửa vạt áo mở rộng lộ ra cổ, nửa phần xương quai xanh hấp dẫn cùng non nửa phần cơ ngực cổ đồng kiên cố, hơi thở của giống cầm thú được dừng nhanh nhẹn đã tính lan tỏa khắp nơi, nồng đậm đầy mê hoặc. Áo khoác rai cá được khảm long vân màu xanh ngọc ở viền rộng thùng thình nặc trên thân hình cao lớn vạm vỡ của hắn không những không làm cho hắn trở nên mập mạp, mà ngược lại tăng thêm vài phần thanh nhàn

mê người.

Uy nghiêm vương giả đầy ác liệt sắc bén bao phủ trên đỉnh đầu, làm cho thần kinh La Chu căng thẳng, đè ép từng tế bào trong cơ thể nàng, làm cho nàng căn bản là không thể nào thoải mái mà cảm thụ sự dịu dàng của giống đực đối diện. Nàng hít một hơi thật sâu nhằm kìm lại bản năng sợ hãi, run run nói: "Vương thứ tội, là nô tri hoãn Ngân Nghê."

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười như có như không, tiếng nói trầm mạnh lại vô cùng lạnh lùng cứng rắn vang lên: "Ngân Nghê, ta mệt mỏi, ngươi mang ngao nô đi trị hoãn người đi qua một bên ngủ. Đêm mai nếu lại trì hoãn, đừng trách ta lòng dạ độc ác mà trừng phạt ngươi."

"Ngao ——"

Ngân Nghê đáp lại thật vui vẻ, cũng không biết là nó nghe có hiểu hay không. Tóm lại, La Chu nghe là hiểu ngay: thứ nhất, ngày mai nàng phải tiếp tục ngủ ở nơi này; thứ hai, ngày mai nếu lại đến muộn, mạng nhỏ của nàng sẽ không còn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cuộc Sống Địa Ngục (4)

Tâm cung của cảm thú Vương vẫn trống trải như cũ, cả căn phòng rộng lớn chỉ có bốn chiếc đèn dạ minh châu, một chiếc bàn thấp dài và một chiếc giường thật lớn. Trên chiếc thảm đỏ thảm không có bất kì chương ngại vật nào, có thể lăn được từ đầu này qua đầu kia, từ đầu kia lại tới đầu khác, đường thẳng đường xiên, đường chéo mặc sức mà lăn lộn quay cuồng.

Vị trí nằm ngủ mà Ngân Nghê thích nhất không phải ở góc bên dưới chiếc đèn, cũng không phải trên chiếc thảm rộng rãi bên cạnh giường, mà là chiếc thảm lớn hình kim cương bát bảo luân ở chính giữa. Nó rời đi Tán Bồ Trắc Đốn, lắc đuôi đến bên chiếc bát bảo luân rộng bốn thước rồi nằm xuống, rồi sủa một tiếng với La Chu đang đứng cách đó không xa.

La Chu cắn chặt môi, đập đầu thật mạnh ba cái với cảm thú Vương, dưới ánh mắt lạnh lẽo, đầy uy lực, thân thể nàng tận lực giảm bớt sự luống cuống, chậm rãi dùng tư thế khuất nhục nhất đi về phía Ngân Nghê. Khi ánh mắt kia đã khuất phía sau, hai hốc mắt nàng liền nóng lên, lăn xuống hai giọt lệ nóng, phút chốc rơi xuống thảm đỏ thẫm, tìm không thấy tung tích.

Nàng là người a, là người a, chỉ là hiện tại chả khác gì chó —— không, là thân phận dê tiện so với chó còn hèn mọn hơn, chỉ biết chấp nhận khuất nhục mà sống.

Mạnh Từ nói "Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất, thử chi sở vị đại trượng phu." (Giàu có mà không phóng dăng, nghèo hèn mà không dôi tính, uy vũ không chịu khuất nhục, mới là đại trượng phu). Đại trượng phu phải mạnh mẽ đầy khí phách. Nhưng nàng không phải đại trượng phu thân cao bảy thước, nàng là chỉ là cô gái nhỏ sợ chết, cái mà gọi là khí phách gì đó quá mức trừu tượng, nàng thật sự không thể hạ quyết tâm đi tìm chết được, chỉ biết chịu đựng mà sống trong cái địa ngục này, chẳng sợ mình ti tiện không bằng một đám ngao khuyển. Răng nanh không ngừng ra sức cắn xuống môi dưới, đầu lưỡi nếm được vị tanh ngọt quen thuộc, nàng cố gắng mà nghẹn ngào nuốt xuống, lau đi dấu vết ẩm ướt, đi lại chỗ kim cương bát bảo luân. Trăm ngàn năm qua, tất cả nô lệ đều là như vậy, là thứ mà người khác có thể coi thường làm nhục, tham sống sợ chết giống súc vật, nàng lại chả so bì cao quý được với ai, vì sao không thể chịu được?

Sợ tơ kim tuyến đen thêu nên bát bảo luân thật sự là đẹp tuyệt, tổng thể đều xoay tròn về bên phải, kim ngư châu bát thụ tạo nên ánh sáng kỳ ảo, nhìn vô cùng sống động, tập trung nhìn rõ lại có một cảm giác vô cùng thần bí, giống như chúng đang xoay tròn. Ngân Nghê to lớn nằm ở giữa, lông dày tăn ra xung quanh, hai tai dựng thẳng, trên mũi xuất hiện một nếp nhăn, mắt tam giác xanh sâu đầy thâm thúy, lạnh lùng cao ngạo, môi khép lại lộ ra một cái răng trắng sắc nhọn, giống như thần thú bảo vệ canh giữ nơi trung gian giữa sự sống và cái chết.

Lòng La Chu thất lại, tránh đi tầm mắt Ngân Nghê, cẩn thận đi tới bát bảo luân, nằm ở bên cạnh nó, cả người căng cứng như một xác chết. Thẳng cho đến khi luồng ánh mắt lợi hại lạnh lẽo dời đi, sự căng thẳng trong lòng mới nơi lỏng. Cứ thế mà ngủ đi, mặc dù cảm thú Vương có uy hiếp, nhưng ít nhất vẫn chưa có hành vi gì nhục nhã nàng, nàng nên cảm thấy may mắn mới đúng chứ?

Mạnh Từ còn nói "Vua Ngô- Thuần được tín nhiệm từ nơi đồng ruộng, Phó Thuyết được tín nhiệm từ công việc xây tường, Giao Cách được tín nhiệm từ công việc bán cá bán muối, Quản Di Ngô được tín nhiệm từ trong ngục, Tôn Thúc Ngao được tín nhiệm từ vùng biển, Bách Lý Hề được tín nhiệm từ nơi chợ búa. Cho nên trên trời sẽ giáng xuống trọng trách nặng nề lên những người như thế, trước tiên nhất định phải khiến họ đau khổ trong lòng, khiến họ thân xác mệt mỏi, khiến họ chịu đói chịu khát đến khi cơ thể yếu gầy, khiến họ nếm mùi khổ cực bần hàn, khiến mỗi việc họ làm đều bị rối tung, đều không như ý, cho nên khiến họ lo sợ cảnh giác, khiến họ kiên nhẫn, tăng thêm cho họ những tài năng chưa có đủ." Không chừng những khuất nhục mà hôm nay nàng phải chịu đựng có thể sẽ tôi luyện nên huy hoàng cho ngày mai.

Nàng nhắc đi nhắc lại lời của Mạnh Từ mấy lần, cảm xúc khuất nhục đan xen đã bình ổn đi rất nhiều, xem ra noi theo gương người trước quả nhiên là một cách an ủi hiệu quả. Khóe miệng giật nhẹ một chút tự giễu, nàng nhắm mắt lại, giây phút đó trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một cái bát bảo luân màu đen ánh vàng thật lớn, phối hợp vô cùng ăn ý với bát bảo luân bên dưới thân. Trong đầu nàng hiện lên một ý niệm vô cùng kinh khủng: nàng.

Giống như đã trở thành gia súc để hiến tế!

Bốn thị nữ hầu hạ trong phòng che lại đèn dạ mình châu ở bốn góc tường xong, liền nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Tầm cung liền chìm vào yên tĩnh tối tăm, mơ hồ có thể nghe được tiếng gió tuyết rít gào bên ngoài. La Chu lẳng lặng mở mắt ra, hướng tầm mắt về khoảng không tối đen.

Trong bóng đêm như mực, nàng không thất bất cứ thứ gì, nhưng lại cảm giác chính mình đang đối mặt với một con lốc xoáy màu đen. Giữa trung tâm lốc xoáy dường như có một con mắt thật lớn, nó nhìn nàng thật chăm chú, dường như muốn bóc đi từng lớp quần áo nàng, xé rách da thịt gân cốt nàng, cướp lấy linh hồn bên trong cơ thể nàng, giống như chỉ cần một khắc nó sẽ nuốt chửng nàng. Thân thể giống như bị ghim chặt lại, trái tim co rút run rẩy, tầng tầng lớp lớp sợ hãi như sóng dâng trào cuộn cuộn. Rõ ràng là đã sợ hãi đến cực điểm, nhưng tầm mắt lại không thể rời đi chỗ khác, chỉ có thể giống như dê con bất lực nằm chờ người ta đến làm thịt, tùy ý cho ánh mắt hư vô trong bóng đêm kia tuần tra mổ xẻ từng tác trên cơ thể. Thần trí dần mơ hồ, mí mắt vô thức chậm rãi hạ xuống, nàng dần lâm vào mê man.

La Chu ngủ say không có nhìn đến đôi mắt ung trên giường lóe ra ánh sáng âm u lạnh lẽo trong bóng tối, bên trong chứa vài phản kính ngọc cùng một chút đăm chiêu.

Quả nhiên không sai, dựa theo những phản ứng vừa rồi của nữ nô này, nàng quả thực có thể nhìn trộm vào mắt hồn do Bạch Mã Đan Tăng thiết lập. Chà chà, có thể nhìn lén được mắt hồn của Bạch Mã Đan Tăng, làm cho trái tim băng đá nghìn năm như hắc cũng nổi lên ngọn sóng, cũng không biết nữ nô này là may mắn hay bất hạnh. Nhưng mà hiện giờ hắc đang vô cùng có hứng thú với nàng, cũng không tính đem nữ nô kỳ quái này đi hiến tế. Ánh mắt u ám lạnh lùng nhìn xuyên qua bóng tối, vô cùng chuẩn xác mà dừng lại trên người nữ nô đang nằm trên mặt đất.

Hắn nhìn ra được màn ăn thịt người của Ngân Nghê ban ngày kia đã để lại cho nàng một nỗi sợ hãi vô cùng sâu sắc. Nhìn nàng giống như đang dựa vào Ngân Nghê, lại vô cùng cẩn thận chỉ để áo ngoài chạm vào bộ lông của Ngân Nghê, mà Ngân Nghê lại lựa chọn làm bộ như không biết nàng đang xa lánh chính mình, dung túng sự né tránh của nàng, thật đúng là nằm ngoài dự kiến của hắn.

Đối diện với hồn mắt đã làm tiêu hao tinh lực của nàng. Tuy là một mối mà ngủ mất, nhưng thân thể mảnh khảnh kia vẫn cứng ngắc như đá. Nếu cứ như vậy, không chừng ngày mai sẽ không thể đi lại được, nếu vậy làm sao mà trừng phạt được nàng đây? Mắt ung khẽ cong lên, lông mày khỏe mắt tràn đầy sự hưng phấn khi chơi đùa.

Nàng sợ hắc đến cực độ, khi đối mặt hắc, từ cử chỉ cho đến lời nói đều vô cùng hèn mọn, nhưng mà cặp mắt trắng ít đen nhiều kia lại vô thức xẹt qua một tia không chịu khuất phục, nhất quyết không cam lòng, đầy phần hận, bị thương cùng cô độc. Nhiều lúc, nàng co ro lại như một chú nai con bị làm cho kinh hãi, một con thỏ hoang bị đẩy đến đường cùng. Mà khi nàng giấu mình ở trong góc tối, lại giống như một con sói cô đơn trên thảo nguyên đang tự mình liếm láp, an ủi vết thương trên thân.

Nàng so với đại đa số phụ nữ khác càng thêm ích kỷ bạc bẽo, nhưng lại vô cùng chiều chuộng cho ngao nô bên người. Nàng cùng với đại đa số phụ nữ khác đều nhu nhược mềm mại, nhưng lại có nghị lực cứng cỏi tham sống không gì sánh bằng. Thân thể mềm mại tinh tế, da thịt trắng hồng, ngũ quan yêu kiều thanh tú hoàn toàn bất đồng với phụ nữ Bắc Ba sinh hoạt trường kỳ ở trên cao nguyên. Mà sự quả cảm kiên nghị, sự dũng mãnh gan dạ, tính tình lúc nhu lúc cương lại khác hẳn với quý nữ nhà Hán ở Trung Nguyên. Một nữ nô như vậy, cũng khó trách Liệt Thích Già Thất Tu lại chú ý tới nàng.

Liệt Thích Già Thất Tu, tên cũng giống với con người của hắc, một người đàn ông nửa thì từ bi như Phật, nửa thì hung tàn phóng đảng như Tu La. Bất luận là Thần Phật hay là Tu La, là từ bi hay hung tàn, thì bản chất của hắc vẫn là vô tình. Là đội trưởng của đội hắc kỵ hoàng gia cùng người đưa tin của Liên Hoa Pháp Vương, một nửa trung thành của hắc kính dâng cho chính mình, một nửa kính dâng cho Bạch Mã Đan Tăng. Bên ngoài, bất kì ai cũng không thể lọt được vào mắt hắc, càng không chạm được tới trái tim hắc. Chỉ là hiện tại, nữ nô này lại làm cho hắc đánh vỡ nguyên tắc.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ nhịp trên giường, khỏe môi sắc lạnh câu lên một độ cong nhỏ. Tầm mắt hắc dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đang nổi lên sắc xanh trắng lẫn lộn, trở nên vô cùng rét lạnh sắc bén.

Một nữ nô đạt được Ngân Nghê quan tâm chiều chuộng, bảo tuyệt yêu thích, Liệt Thích Già Thất Tu chú ý, cùng Bạch Mã Đan Tăng hứng thú rốt cuộc có nên sống trên đời không? Con người hung ác nham hiểm hơi thay đổi, chuyển qua bờ vai phải của nữ nô.

Trên đầu vai của nàng được in dấu ấn của Mục Xích Vương gia, từ linh hồn tới thân thể đều là nô lệ của hắc. Hắc muốn nàng sống, nàng sẽ được sống, muốn nàng chết, nàng chỉ có thể chết. Trước mắt khi hứng thú của hắc với nàng còn chưa biến mất, không ngại để cho nàng sống thêm một thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Cuộc Sống Địa Ngục (5)

Nửa đêm, La Chu bị lạnh mà tỉnh dậy.

Tâm cung cảm thú Vương tuy là hoa lệ hơn ngao phòng rất nhiều, nhưng nếu nói về độ ấm thì lại kém rất nhiều.

Mỗi đêm trong không gian nhỏ hẹp của ngao phòng lúc nào cũng có tám chín con ngao khuyển nóng ấm dễ chịu. Buổi tối, nàng cùng Cách Tang Trác Mã nằm cạnh nhau, đắp cùng một cái chăn, phía trên phủ lớp cỏ khô thật dày, xung quanh là nhiệt độ cơ thể của dã thú, cho dù không có cửa sổ che gió tuyết, vẫn không cảm thấy lạnh một chút nào.

Nhưng trong tâm cung của cảm thú Vương chỉ có mỗi hai người và ba con dã thú nằm phân tán khắp nơi. Không khí vây quanh mũi không phải mùi dã thú tanh tươi ấm áp, mà là một mùi máu người nồng đậm lạnh lẽo âm u.

Thân thể sau một thời gian căng cứng liên tục, chỉ cần vừa thả lỏng, liền cảm thấy vừa đau đớn vừa chua xót, giống như vừa bị một chiếc xe tải cán qua vậy. Thân thể lạnh lẽo giống như được đặt trong hầm băng, tứ chi lạnh đến mức mất đi tri giác. Thật sự nếu không có biện pháp làm ấm, cơ thể cùng tinh thần của nàng chắc chắn có thể sẽ bị lạnh làm cho hỏng toàn bộ.

Nàng thần thờ bỏ ngón tay vào trong miệng, cả đầu lưỡi đều lạnh lẽo thấu xương, giống như thứ ngấm trong miệng không phải máu thịt trên cơ thể người, mà là một cái que đá ngàn năm. Phía bên phải truyền đến chút hơi ấm, nó hấp dẫn nàng tiến lại gần.

Nàng kiệt lực nhìn xuống sự khó chịu trong lòng, trong bóng đêm hai chân nhẹ nhàng cọ sát sưởi ấm, sợ sẽ gây ra tiếng động quá lớn, sẽ đánh thức cảm thú Vương đang nằm trên giường. Đợi cho ngón tay khôi phục chút tri giác, nàng ngồi dậy một cách khó khăn, cẩn thận cởi đôi giày vải mỏng. Chạm vào một cái, hai chân quả nhiên lạnh như băng.

Thân thể nằm dưới đất lạnh không ngừng run rẩy, nàng vừa cắn môi vừa xoa nắn hai chân, trong lòng không ngừng thầm oán. Khốn kiếp, đông cung khi gió sao lại rách nát như vậy, ngay cả giường sưởi cũng không có, ít nhất nếu có một cái chậu than ngồi sưởi ấm cũng tốt a.

Chà sát lại chà sát, nước mắt rơi xuống tí tách như mưa. Nàng làm sao có thể chịu được, vừa cô đơn vừa giá lạnh. Ở hiện đại, nàng có máy sưởi, có thảm điện cùng điều hòa; ở thôn Nạp Mộc A, nàng có túi da trâu, có Trát Tây Lăng Thổ ôm ấp; ở ngao phòng, nàng có ngao khuyển, có Cách Tang Trác Mã nằm bên cạnh. Chỉ là hiện tại nằm trong tâm cung của cảm thú Vương, cái gì nàng cũng không có, thứ duy nhất có thể dựa vào chỉ là con dã thú trở mặt vô tình chuyên ăn thịt người. Lòng nàng tràn ngập sự sợ hãi đối với nó, có thể giống như trước đây không kiêng nể gì mà ôm nó sưởi ấm sao?

Từng giọt chất lỏng ấm áp rơi xuống mu bàn chân trần trụi, ngay lập tức liền mất đi độ ấm. Khí lạnh tựa như kim châm chui vào da thịt nàng, len vào trong mạch máu, làm cho máu nàng đông lại, đột nhiên một sự ủy khuất như phủ thiên cái địa thổi quét toàn thân nàng, nước mắt giống như nước sông Giang Hà phá đê tràn ra. Từng chuỗi nước mắt dâng trào, thổi quét hủy diệt tất cả, dù có làm thế nào cũng không ngăn lại được.

Tí tách tí tách, đột nhiên bàn chân lạnh như băng lọt vào trong một không gian ấm áp mềm mại. Cả người nàng cứng đờ, thật nhanh lấy tay che miệng lại, cứng rắn nuốt lại tiếng thét chói tai.

Vật mềm dẻo thô ráp mà nóng ấm liếm qua lại trên bàn chân lạnh lẽo, từng cỗ khí nóng vây quanh bàn chân đã mất đi tri giác, cảm giác nhói nhói rõ ràng từng chút một làm thức tỉnh hệ thần kinh đã đông cứng, đó là Ngân Nghê đang dùng lưỡi liếm làm ấm chân cho nàng.

Hình ảnh Ngân Nghê tham lam cắn nuốt tay người ban ngày bỗng dừng lại hiện lên trước mắt, đầu lưỡi tanh hồng duỗi ra, từng giọt nước miếng màu đỏ nhỏ xuống đất, răng nhọn loang lổ vết máu, giữa kẽ răng còn dính ít da thịt. Cảnh này tựa như bức họa đã được cuộn tròn lại nay lại được mở ra. Thân thể mới nơi lòng một chút lại xơ cứng thành đá, lạnh như băng.

Không cần! Không cần! Không cần!

Mỗi một tế bào thần kinh trong cơ thể đều muốn gào thét, ánh mắt gắt gao nhìn vào nơi tối đen, môi dưới đã bị răng nanh dùng sức cắn nát từ lúc nào. Không biết qua bao lâu, hai chân thật lớn đặt lên đầu vai, một đôi mắt xanh của dã thú đột ngột xuất hiện trước mắt, làm cho ý nghĩ của nàng thoáng chốc trống trơn. Thân thể dưới ánh nhìn chăm chú đầy thâm thúy của dã thú mà từ từ nằm xuống, một thân mình đầy lông xù ấm áp bao trùm trên người nàng, từng trận nhiệt ấm mang theo mùi thanh tươi chuyển tới thân mình lạnh lẽo, hòa tan sự cứng ngắc của nàng.

Đầu lưỡi thô nóng nhẹ nhàng liếm mặt nàng, từng chút từng chút, chứa đầy sự thân thiết, đầy an ủi, khuôn mặt thấm đầy nước mắt dần được nước miếng tanh của ngao khuyển thay thế.

Sau hồi lâu, cuối cùng hai tay La Chu cũng ôm lấy đầu Ngân Nghê, ngón tay run rẩy sờ soạng tiến vào trong miệng đang mở lớn của nó. Đầu lưỡi thô to nóng ướt quần lấy từng ngón tay lạnh lẽo của nàng mà liếm mát, đem tất cả hơi ấm ấm tặng cho nàng.

Lúc sau, Ngân Nghê đột nhiên từ trên người nàng đứng lên, ngậm áo nàng tha nàng đứng lên. Trong bóng đêm, nàng không biết Ngân Nghê muốn đem mình đi đâu, nhưng sự sợ hãi với Ngân Nghê đã biến mất dần trong hơi ấm truyền tới, hình ảnh Ngân Nghê ăn thịt người đáng sợ nhạt dần rồi biến mất trong bóng đêm, chỉ còn lại một chút thấp thòm.

Đợi cho Ngân Nghê buông nàng ra, phủ lên người nàng một lớp thảm dày, nàng mới giật mình phát hiện ra Ngân Nghê đã đem mình tới góc phòng, cũng kéo một góc thảm đến đắp lên người nàng.

Này. Yêu nghiệt! Rất yêu nghiệt! Nàng giật mình kinh ngạc, không hiểu sao sự cảm động cùng ấm áp lại như dậy sóng trong lòng. Có lẽ, trong cái Vương cung tàn khốc ăn thịt người này, Ngân Nghê đối với nàng là thật tâm muốn sống nàng; có lẽ, hàm răng sắc nhọn của Ngân Nghê vĩnh viễn sẽ không bao giờ cắn xé nuốt nàng vào bụng.

Nàng vươn hai tay, giống như mọi khi chen vào lớp bờm thật dày sau cổ nó, thân mình dán sát vào chiếc bụng mềm mại ấm áp của nó, hai gối cuộn lại, chân nhỏ trần trụi chui vào giữa hai chân sau của nó. Chiếc thảm dày đem hơi ấm của Ngân Nghê khóa lại trong không gian hẹp kín, chỉ chốc lát sau, cả

thân thể đều tràn đầy hơi ấm.

Không để ý mùi tanh tươi khắp cơ thể nó, khuôn mặt nàng vẫn dán vào bộ lông khô ráo bên gáy nó mà nhẹ nhàng cọ sát, nháy mắt nước tuôn ra lại làm ướt bộ lông khô ráo một mảng lớn. Nàng đã cảnh cáo chính mình vô số lần, nhưng vẫn không có cách nào cự tuyệt sự ám áp sùng nịnh của Ngân Nghê trong bóng đêm lạnh giá này. Nàng đã phải chịu đựng một mình lâu lắm rồi, trừ bỏ gia đình Cách Tang Trác Mã đã cho nàng sự ám áp trong suốt nửa năm qua, chỉ còn lại mỗi mình con dã thú này.

Ở trong Vương cung lãnh khốc này, nàng đã hao hết biết bao nhiêu tâm tư để vật lộn quả thực rất mệt mỏi, cho dù Ngân Nghê chỉ là một con dã thú tàn nhẫn vô tình, cho dù trong lòng nàng chỉ còn sót lại sợ hãi với nó, nàng cũng chấp nhận.

Từ lúc La Chu bắt đầu cọ xát hai chân để sưởi ấm, Tấn Bố Trác Đốn liền tỉnh. Hắn nằm nghiêng trên giường, phủ trên người là một chiếc chăn bông thật dày, tay phải chống đầu, giống như đang nằm thưởng thức nhất cử nhất động của La Chu.

Trong bóng tối, nữ nô kia giống như chú chuột già đang tất bật chà xát tay chân, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu cảnh giác xung quanh, tựa hồ như rất sợ hãi bưng tỉnh. Nhìn đôi mắt không có tiêu cự của nàng, hắn biết chắc rằng trừ bỏ bóng tối nàng không thể thấy bất cứ thứ gì khác.

Chà xát trong chốc lát, nước mắt nàng rớt xuống, nước mắt tựa như những hạt châu rơi không ngừng trên chân cùng tay nàng, chúng tựa như thủy triều lên không ngừng nghỉ. Chỉ chốc lát sau, Ngân Nghê liền đứng lên, nằm xuống bên chân nàng, ngậm tay nàng mà mút liếm.

Nàng nhanh chóng che miệng lại, ức chế chính mình, không dám phát ra tiếng động nào, thân thể chỉ biết run rẩy sợ hãi, nước mắt chảy càng nhanh. Nhưng trong lúc nàng đang áp chế thân thể sợ hãi Ngân Nghê, thì nó lại vô cùng thân thiết liếm mặt nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sợ hãi thể nhưng dần dần biến mất, thậm chí nàng còn chủ động đưa tay vói vào trong miệng của Ngân Nghê để sưởi ấm.

Ban ngày không phải còn sợ đến muốn sống muốn chết sao? Vậy mà chỉ cần Ngân Nghê trấn an một chút, liền nhanh chóng thu hồi sự phòng bị, này cũng thật mất thú vị đi.

Hắn lạnh lùng nhìn Ngân Nghê tha nàng đến góc phòng, dùng miệng dờn đèn đặt trên mặt đất, kéo thảm đắp lên người nàng, rồi mới chạy đến giữa phòng ngậm chiếc giày rớt lại của nàng về đặt ở góc phòng, cuối cùng vội vội vàng vàng chui vào trong thảm nằm im.

Liếc nhìn thăm ở góc nhà bị cuốn thành một bọc, đuôi lông mày hơi nhếch lên, mắt ung sắc bén như dao, trong lòng thoáng dâng lên một cổ dục vọng muốn làm nhục nàng.

Chờ trời sáng, hắn tuyệt sẽ không tha cho nữ nô dám can đảm tự tiện thay đổi vị trí, làm cho hắn thức giấc.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Pháp Vương Bạch Mã Đan Tăng

Trong mặt điện âm u tràn ngập làn khói màu xanh huyền ảo, mùi máu tanh cùng mùi đàn hương hòa lẫn nhau tràn ngập từng góc nhỏ.

Mặt trước của mặt điện được dựng chuyển luân đồng gắn vào chín hạt gạo thật lớn, ở bên cạnh khắc trên đó là năm Không Hành Mẫu (Hộ Pháp của Đức Phật A Di Đà) tay cầm một nhánh dây leo được tết thành hình lưới câu cùng hình dây thừng, cổ đeo chuỗi ngọc, dung nhan đoan trang quyền rũ, đáng người xinh đẹp đầy đủ. Chuyển luân ở giữa là Pháp Thân của Tỳ Lô Giá Na Phật (Phật Như Lai), sát bên trái Phật Thân là vị Phật phương Nam Phật Bảo Sinh, sát bên phải là Tây Phương Phật A Di Đà, ngoài cùng bên trái là vị Phật phương Đông A Súc Bệ hay Phật Bất Động, ngoài cùng bên phải là Bắc Phương Phật Bất Không Thành Tựu. (Cái này là thể hiện cho Ngũ Phương Phật - bạn nào có hứng thú thì tìm hiểu thêm trên mạng nhá - đến khổ vì mấy cái liên quan đến Phật giáo).

Phật Thân vô cùng quý báu trang nghiêm, khỏe mỗi mỉm cười, từ đầu đến chân đều được đúc từ đồng thau, phản chiếu ánh vàng, chỉ có duy nhất mắt Phật là tỏa ánh bạc sáng lạnh, tràn ngập thần bí cùng kính cẩn, từ bi cùng nhân ái. Trên bàn thờ được sắp mười cốc đèn nhỏ theo thứ tự. Rất nhiều dụng cụ bằng bạc được sử dụng để đựng các đồ thờ cúng như đầu, trái tim, mắt, lỗ tai người; năm chiếc xương sọ được chế thành lư hương, phía trên được cắm chín cây hương màu nâu mảnh nhỏ.

Phía trước bàn thờ được đặt một bông sen làm từ vàng ròng đường kính ước chừng một thước. Mười sáu cánh hai bày ra những đường con lư loét, cánh hoa tinh xảo vô cùng. Người đang ngồi xếp bằng trên đài sen vàng chính là người được dân chúng Cổ Cách yêu kính, người vô cùng uy quyền danh tiếng được cả nóc nhà cao nguyên biết tới, Pháp Vương Bạch Mã Đan Tăng. Hai mắt hắn hơi khép lại, môi mỏng hiện lên nụ cười yếu ớt, hai tay kết ấn trước ngực. Áo cà sa xích hoàng (đỏ vàng giống Đường Tăng) cài lại trước ngực, quanh thân tỏa ra một vàng hào quang nhàn nhạt, tinh thuần thánh khiết, giống như một vị thánh. Ở trước mặt hắn, có một người đàn ông vóc dáng thành kính, chính là Liệt Thích Già Thất Tu.

Mắt phương mở ra, bên trong hào quang gọn sóng, phảng phất như cất chứa cả vạn vật bên trong. Nhìn kỹ lại, lại thấy rộng lớn mênh mông như vũ trụ. Ngón tay thon dài chậm rãi mở ra kết ấn, vàng sáng trong mắt từ từ biến mất, trở nên thật ôn nhu từ ái, thần thánh tinh khiết, khiến kẻ khác cũng bái tín ngưỡng.

"Thích Già Thất Tu." Giọng nói kỳ ảo thu hút mang đầy ý cười ôn nhu, có thể dễ dàng cướp lấy tâm trí con người.

"Có."

"Ngẩng đầu đáp lời."

"Vâng" Thích Già Thất Tu cung kính ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Mã Đan Tăng trên đài sen.

"Bên cạnh Vương xuất hiện người nào kỳ lạ nào không?" Hắn ôn nhu nhìn Thích Già Thất Tu, khóe môi mang ý cười như lưu phong hồi tuyết, trong trẻo mà tĩnh lặng.

"Ngân Nghê đã lựa chọn hai nữ nô hầu hạ, không lâu, Vương đặc biệt ban thưởng cho hai nữ nô này được tự do ra vào tầm cung của người." Thích Già Thất Tu dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp, "Không biết các nàng có được coi là kỳ lạ hay không?"

"Là hai người a. . . ." Bạch Mã Đan Tăng nhẹ giọng nỉ non, ánh mắt chuyển đến khuôn mặt tục tĩu của Thích Già Thất Tu, ý cười bên môi lại đậm hơn một chút, "Thích Già Thất Tu, không lâu nữa, sẽ có tể phẩm vô cùng trân quý được dâng lên, đến lúc đó ta sẽ tiến hành nghi thức Quán Đỉnh (nghi thức xối nước lên đầu của người Tây Tạng) cuối cùng cho người."

"Tạ ơn Pháp vương." Trong mắt Thích Già Thất Tu lộ ra kinh hãi. Nghi thức Quán Đỉnh cao nhất cần có chín liên nữ song tu, hắn từng đưa lên rất nhiều người, nhưng cũng không được Pháp Vương ưa thích, cho nên trì hoãn mãi vẫn chưa thể thực hiện được nghi thức. Hiện tại lại nghe Pháp Vương nói tới tể phẩm cho nghi lễ Quán Đỉnh, trong nội tâm không thể không có chút phấn khích.

"Đến bên cạnh Vương đi, gắng hết sức bảo vệ tính mạng cho hai nữ nô kia." Bạch Mã Đan Tăng phất tay, thân nhiên nói, "Ngươi lui xuống trước đi."

"Dạ"

Thích Già Thất Tu cung kính hạ thấp người cúi chào rồi rời khỏi mật điện. Trong khoảnh khắc hắn xoay người, trong mắt không giấu được ngạc nhiên cùng nghi ngờ. Chẳng lẽ hai ngao nô kia chính là tể phẩm trân quý mà Pháp Vương nói tới? Nhưng các nàng đã có một người không phải xử nữ, một người đã vượt qua tuổi tốt nhất để làm nghi thức Quán Đỉnh. Hay là, có bí mật nào đó mà hắn không biết. Nghĩ đến món đồ chơi thanh tú kia, lòng hắn khẽ rung động, khóe môi gợi lên một nụ cười tà ác. Nếu tể phẩm trân quý kia thực sự là nàng, hắn thật sự vô cùng chờ mong.

Nhìn theo bóng dáng mạnh mẽ cường kiện của Thích Già Thất Tu biến mất sau cửa, Bạch Mã Đan Tăng cười ôn nhu như nước, đôi mắt thánh khiết dần bị bóng tối âm lãnh xâm chiếm, nụ cười từ ái đọng lại bên khóe môi trở nên thật lạnh lùng.

Thân thể khẽ cử động, từng luồng ánh sáng dần được thay thế bởi từng trận khí màu đen tanh máu, trong mật điện bỗng nhiên có tiếng gió đầy bi thảm, từng cái bóng mờ ảo như đang nhảy lên gào thét bên trong điện phủ. Ngọn đèn lơ lửng động, lúc sáng lúc tối, trọn mắt nghe rằng, tất cả hào quang thánh khiết cùng nhân từ trở thành hư không, cả điện phủ bị bóng tối đáng sợ cắn nuốt hoàn toàn.

Ngón tay màu mật ong chậm rãi gảy một hạt Bồ Đề, tay trái kết ấn, mắt phượng u ám hơi khép lại.

Thế gian có năm loại mắt, mắt thường, thiên nhãn (mắt trời), tuệ nhãn (con mắt có thể nhìn thấu quá khứ tương lai), mắt thần (có thể nhìn được chân tướng của sự vật), mắt Phật. Mấy trăm năm trước hắn đã tu được đến mắt thần, chỉ kém mắt Phật vô hạn vô ngần một bước. Nhưng từ đó về sau cho dù tiềm tu (bế quan tu luyện) thế nào, hắn thủy chung không thể nào đột phá được mắt thần, mở ra mắt Phật, nhưng vô tình lại luyện ra được một loại mắt khác —mắt hồn.

Mắt hồn nhìn được lục đạo sinh tử luân hồi (cõi trời, cõi người, cõi Atula, cõi súc sinh, cõi quỷ đói, cõi địa ngục), có thể tới cùng trời cuối đất, chạm đến vũ trụ bao la, có thể biến vô hình thành hữu hình, có thể cắn nuốt hồn, giam cầm hồn phách của tất cả sinh linh. Nó giống như mắt quỷ đến từ nơi hắc ám nhất, bất đồng hoàn toàn với mắt Phật tươi sáng.

Có thể nhìn trộm được hồn mắt của hắn mà không bị cắn nuốt, trên người kẻ này nhất định chảy dòng máu tinh khiết nhất từ thượng cổ xa xưa, linh hồn đã siêu thoát khỏi thế giới này. Tể phẩm thứ vị hiếm có như vậy sao lại có thể không trân quý? Chỉ cần có được tể phẩm này, tu vi của hắn sẽ càng thêm thăng tiến, ngày mở ra mắt Phật sẽ không còn xa nữa.

Trong thế giới suy tưởng, hắn nhận thấy được có âm tính (chỉ giới tính nữ) nào đó nhìn trộm được mắt hồn. Lần đầu tiên nàng nhìn trộm mắt hồn là linh hồn trường đào của Tán Bố Trắc Đốn, trong lòng tràn ngập sự mờ mịt; lần thứ hai là nhìn trộm mắt hồn trong tầm cung của Tán Bố Trắc Đốn, trong lòng tràn ngập sợ hãi. Bởi vì tập trung quá mức vào mắt hồn đã hao hết tinh lực mà ngủ mất. Thích Già Thất Tu nói là có hai nữ nô, vậy đến cuối cùng người nào mới là nàng?

Tán Bố Trắc Đốn, người lừa gạt ta. Nhưng mà, ta tha thứ cho ngươi. Sớm hay muộn, ngươi cũng sẽ phải chủ động đem vật thứ vị trân quý đó dâng nạp.

Bạch Mã Đan Tăng khẽ cười, thoáng chốc quanh thân hắn giống như có hoa sen nở rộ, mùi hương hoa tràn ngập bốn phía, vàng hào quang từ bi xua tan đi bóng tối lạnh lẽo, sự nhân từ thiêng liêng như đang đi chuyển khắp hai gò má hắn. Trong miệng không ngừng niệm mật chú, tràng hạt đang lăn trong tay đột nhiên vung lên, một trăm lẻ tám hạt Bồ Đề bỗng phóng ra những tia nhọn. Những cái bóng đen tối đang gào thét trong đại điện giống như là thiêu thân lao vào lửa, không ngừng thu nhỏ lại rồi liêu mạng chui vào trong mắt phượng. Chỉ chốc lát sau, trong mật điện lại là một bầu không khí trang nghiêm thần bí.

#####

Sáng sớm hôm sau, không đợi cho Tán Bó Trác Đồn kịp trùng phạt, La Chu đã bị bệnh tật hành hạ trước.

Mặc dù lúc nửa đêm được Ngân Nghê chăm sóc, nhưng trước đó do ngủ một mình, nàng vẫn không thể chịu đựng được mà trúng phong hàn. Cái thứ nhất nhận thấy được sự khác lạ của nàng là Ngân Nghê, nhiệt độ cơ thể nàng đã nóng tới mức vượt qua cả độ ấm của dã thú.

Ngân Nghê liên tục găm gù bên tai nàng, dùng răng cắn vào tay nàng, dùng lưỡi liếm má nàng, dùng đầu xô vào thân thể nàng, dù đã dùng mọi cách nhưng vẫn không thể gọi nàng tỉnh lại. Quá hoảng, nó liền chạy vội tới bên giường, dùng móng vuốt ra sức lay Tán Bó Trác Đồn, sửa một cách nôn nóng buồn bực.

Hai con báo tuyết đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng chạy tới bên người La Chu, cố thử sức một phen, cuối cùng tay trắng ra về, cùng với Ngân Nghê bao xung quanh chiếc giường.

Tán Bó Trác Đồn nhắm chán nhìn ba con thú đang nôn nóng, dưỡng thần một lát, mới chậm chạp đứng dậy, tiện tay nhặt lên áo khoác da bên cạnh giường. Cất bước đi tới bên cửa sổ, hắn kéo ra tấm thủy tinh trắng mờ, tấm thủy tinh liền rớt xuống vỡ vụn tựa như những khối băng nhỏ, không khí trong lành rét lạnh mạnh mẽ tiến vào trong phòng mang theo những bọt tuyết thật nhỏ, làm phai nhạt đi mùi máu tươi.

Hắn khoanh hai tay trước ngực, dựa vào bên cạnh cửa sổ, đưa mắt nhìn xuống quang cảnh bên dưới. Những dãy núi nhấp nhô, suối đầu nguồn yên tĩnh chảy tạo thành một dải ánh sáng bạc thuần khiết, Vương thành phồn hoa náo nhiệt ban ngày tựa như còn đang ngủ say trong sáng động lạnh. Đây chính là Vương quốc của hắn, là lãnh địa của hoàng gia Mục Xích. Một ngày nào đó, hắn sẽ chinh chiến mở rộng lãnh thổ, khai sáng ra một vương quốc Cổ Cách hưng thịnh còn mạnh hơn cả dân tộc Thổ Phiên của Tùng Tán Kiền Bó.

Hắn muốn tất cả mọi người dân Bắc Ba đều phải thần phục dưới chân mình, lấy hắn làm trời, kính hắn như thần.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: La Chu Sinh Bệnh (1)

Thấy Tán Bó Trác Đồn không đếm xỉa gì tới, Ngân Nghê lại càng nôn nóng, nhiều lần đảo quanh chân hắn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu sủa một tiếng. Hai con báo tuyết tua rằng không thúc giục chút nào trước mặt Tán Bó Trác Đồn, nhưng hai cái đuôi báo lại không ngừng đồng đưa trái phải, để lộ ra nội tâm đang vô cùng vội vã.

Ngân Nghê đột nhiên nâng lên thân thể, chân trước đạp trên cửa sổ, đầu ngao to lớn vừa ngay đứng tấm ngực của Tán Bó Trác Đồn.

"Ngao ——" nó mở ra chiếc miệng vuông vắn, làm lộ ra hàm răng sắc, hướng về phía Tán Bó Trác Đồn sủa một tiếng, mắt tam giác xanh chứa đầy sự nịnh nọt cùng lấy lòng.

Tán Bó Trác Đồn thu hồi tầm mắt, hơi hơi nâng lên môi nở ra một nụ cười. Tay nhẹ nhàng xoa đầu Ngân Nghê, nói ra mấy lời trêu tức: "Ngân Nghê, bộ dáng này thật sự là không giống người. Thôi, nếu người đã cầu xin, ta đành phải giúp người nhìn xem Heo thế nào." Hắn rời đi cửa sổ, lưng thường đi tới góc tường kín gió.

Ngao nô tên Heo này trên người đang đắp tấm thảm đỏ rực mà Ngân Nghê kéo tới, chỉ lộ ra mỗi cái đầu. Mái tóc đen nhánh mềm mại tỏa ra đất, lông mi cong thanh tú xinh đẹp vì hơi khó chịu mà nhăn lại. Hai mắt nhắm nghiền, hai gò má đỏ ửng, đôi môi khê mờ dù khô héo nhưng vẫn đầy hấp dẫn, da thịt trắng nõn trơn bóng, làm cho khuôn mặt thanh tú trở nên diễm lệ lạ thường, như đang tỏa sáng dưới ánh bình minh.

Tán Bó Trác Đồn hơi nhếch lên mi mắt, bàn tay to đặt trên trán nàng, vừa chạm vào đã cảm nhận được độ nóng của da thịt, hiển nhiên là do bị phong hàn mà sốt cao lâm vào hôn mê. Nếu như ngày hôm qua nàng không có bị kinh hãi, ban đêm không tiêu hao tinh lực xâm nhập vào hôn mê, cho dù ban đêm có bị lạnh, cũng sẽ không nghiêm trọng tới nỗi bị bệnh. Một ngao nô đề tiện mà thôi, chết thì chết thôi, còn trị liệu cái gì? Hắn nghĩ thầm như vậy. Ngón tay nắm chặt cằm nàng, chỉ hơi ra sức, trên chiếc cằm mượt mà liền xuất hiện vết tím.

Da thịt nàng thật sự là quá mềm mại, còn hơn cả quý nữ Bắc Ba sống sung sướng từ nhỏ.

Ánh mắt hắn đảo lại gần vết tím hình trứng, thần nhiên hơi nóng, trong lòng hơi hơi xúc động một chút. Ngón tay thô dài dao động khắp khuôn mặt nóng bỏng của nàng, lòng ngón tay lơ đãng lướt qua đôi môi khô héo. Một cổ khí nóng dồn về đầu ngón tay, khiến cho nó dừng lại. Lặng lặng cảm thụ hơi thở toát ra từ khe hở đôi môi, ma xui quỷ khiến thế nào ngón trở lại đẩy ra khe hở, tiến vào trong miệng.

Ngón tay cảm giác được đầu lưỡi trơn mềm nóng. Hắn chậm rãi nghịch tới nghịch lui đầu lưỡi mềm mại vô lực phản kháng này, sờ toàn bộ từ trên xuống dưới, dần dần hắn có xúc động muốn đem nó rút ra, cho vào trong miệng mình nhai nuốt. Ngón tay sờ từ chiếc lưỡi chuyển qua vách thịt, so với cái lưỡi nó càng thêm mềm mại trơn bóng lại nóng bỏng như lửa, kích thích đáy lòng hắn. Hắn tiếp tục chậm rãi sờ soạng, đầu ngón tay bất giác muốn tăng lực để chọc xuyên qua tầng thịt non mềm ấm nóng này, muốn làm cho những chiếc răng trắng như ngọc kia tan nát. Nhưng đây là ngao nô mà Ngân Nghê lựa chọn, được Ngân Nghê yêu sủng. Nàng có thể bệnh chết, nhưng trăm ngàn lần lại không thể chết dưới tay hắn, nếu không cho dù lòng trung

thành của Ngân Nghê đã hoàn toàn dâng cho hắn, nó cũng sẽ bị chọc giận, tiếp đó sẽ trở mặt. Mà sau này lúc chinh chiến, còn rất nhiều thời điểm cần tới Ngân Nghê dẫn đầu đội quân ngao chiến đấu giúp hắn.

Sau mấy lần hầu kết lẫn lộn, cân nhắc một lát, hắn cuối cùng lưu luyến mà rút tay ra. Tuy rằng miễn cưỡng kiềm chế được cảm xúc, nhưng cảm giác ngứa ngáy kia còn chưa ngừng lại. Hắn quyết định đứng lên, vỗ tay ba cái thật mạnh, sáu cung nữ bên ngoài lần lượt ba các đồ vật khác nhau tiến vào.

"Mang ngao nô này quay về ngao phòng, gọi thầy thuốc tới xem bệnh cho nàng ta." Hắn phân phó hờ hững với một thị nữ.

"Dạ"

Thị nữ ra phòng ngoài, gọi bốn cung nô đi vào. Bốn cung nô này mặc dù đều là nữ, nhưng nàng La Chu đang hôn mê vẫn thật dễ dàng.

Ngân Nghê lắc lắc cái đuôi, dùng đầu cọ vào sau chân Tán Bô Trác Đốn vô cùng thân thiết, sau đó liền chạy theo các cung nô ra khỏi tẩm cung.

Tán Bô Trác Đốn đột nhiên đưa tay nâng lên cằm của thị nữ vừa giúp hắn thắt đai lưng, mắt ưng hơi hơi nheo lại, ánh mắt nguy hiểm đánh giá khắp khuôn mặt thị nữ.

Thị nữ bị bắt ngừng đầu lên, ánh mắt đầy hoảng sợ, hai má nếu không phải có chút ngượng ngùng mà trở nên đỏ ửng thì ngược lại đang dần dần trở nên trắng bệch.

Hai ngón tay màu đồng theo khe hở giữa đôi môi mà tiến vào trong miệng, đầu ngón tay tách ra hai hàm răng nhẹ nhàng mà đầy sức mạnh. Thị nữ không dám làm trái, miệng thuận theo ngón tay mở lớn ra, cuối cùng tạo thành hình chữ "O".

Tán Bô Trác Đốn di chuyển ngón tay, đầu ngón tay thô to chậm rãi vuốt ve phần thịt non mềm trong miệng, mày kiếm không khỏi hơi nhăn lại. Ngón tay lại di chuyển từ vách thịt quay trở lại đầu lưỡi, tí mỉ vuốt ve.

Thị nữ mở lớn miệng, hai tay áp sát vào bên người, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, sự sợ hãi trong mắt ngày càng đậm thêm.

Đột nhiên, khoe môi Tán Bô Trác Đốn nhếch lên, hai ngón tay kẹp lấy đầu lưỡi thị nữ kéo mạnh ra bên ngoài một cái. Tức khắc, máu tươi liền phun tung tóe ra ngoài.

Thị nữ bị hắn rút đầu lưỡi ra ngoài không ngừng run rẩy, cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ không rõ ràng, ngũ quan xinh đẹp vì đau nhức mà trở nên vằn vẹo, đầy miệng đều là máu đỏ sẫm.

Đối mặt với tình huống bi thảm bất thành linh xảy ra, mấy thị nữ còn lại vẫn cúi đầu khom người như cũ, tay vẫn không ngừng giúp Tán Bô Trác Đốn sửa sang lại quần áo trên người, chỉ là mắt họ ngừng trệ lại trong khoảnh khắc cho thấy nội tâm các nàng đang sợ hãi tới mức nào.

Vết đỏ sẫm bắn tóe ra dính lên gương mặt khắc sâu như phủ phách đao tước (như riu chặt dao vót) của Tán Bô Trác Đốn, làm cho những đường cong cương nghị tăng thêm một phần khát máu của dã thú. Tà áo thêu Long văn màu bạch kim cũng không tránh được lây dính vài đóa hồng mai, chúng nở rộ đẹp đến thê lương như muốn đoạt đi hồn phách con người.

Mắt ưng lợi hại chợt nhìn về phía đầu lưỡi hồng nhuận đang cầm nơi ngón tay. Trên đầu lưỡi hiện rõ lên từng mạch máu, từ đó chảy xuống từng giọt từng giọt máu đỏ sẫm. Mi phong nhăn lại tạo thành một nếp nhăn, trong mắt ưng xẹt qua một tia chán ghét. Tán Bô Trác Đốn niết chặt cằm thị nữ đã vì đau đớn mà ngất xỉu, làm cho miệng nàng mở ra, đem đầu lưỡi đang cầm trong tay nhét trở lại miệng nàng, rồi tiện tay quăng nàng xuống đất.

Mắt hạ xuống nhìn thị nữ miệng đầy máu đỏ đang nằm xụi lơ trên mặt đất, nâng lên hai ngón tay cọ sát lẫn nhau, giống như thấy có gì đó giống như trước, lại giống như có gì đó khác khác. Một lát, hắn nghiêng đầu thần nhiên nói với báo tuyết đang nằm sắp cạnh người: "Đại Tuyết, Tiểu Tuyết, cho các người thứ này xem như phần thưởng."

"Rống —— rống ——"

Hai con báo tuyết hưng phấn, chiếc đuôi dong đưa liên tục giống như chú chó nhỏ, hướng hắn sủa hai tiếng. Trong đó một con báo tuyết một ngụm cắn vào yết hầu thị nữ kéo nàng ra bên ngoài, một con khác vô cùng hưng phấn đi sát bên cạnh.

"Thay bộ quần áo khác." Hắn thu hồi ngón tay, mặt không chút thay đổi lạnh lùng ra lệnh với các thị nữ đang hầu hạ xung quanh.

"Dạ"

Đám thị nữ mới dừng lại liền lại lu bù chuẩn bị mọi thứ lại từ đầu, có người cởi bỏ quần áo cùng trang sức trên người Tán Bô Trác Đốn, có người lại đi ra bên ngoài mang tới một bộ quần áo sạch sẽ cùng trang sức mới, động tác càng thêm cẩn thận, sâu trong đáy mắt đều ẩn chứa sự sợ hãi, sợ người chôn thấy trong bụng báo tuyết tiếp theo là chính mình.

#####

La Chu cảm thấy mình giống như bị dây thừng buộc chặt rồi ném vào trong một cái bếp lò đang cháy hùng hục, da thịt của nàng bị ngọn lửa nóng hun nướng, không ngừng đem toàn bộ nước trong ngoài cơ thể bốc hơi ra ngoài. Đầu óc bị ngọn lửa thiêu đến dần dần, mơ mơ hồ hồ, lỗ tai cùng lỗ mũi như bị nhét bông, ánh mắt lại giống như bị nhựa cao su dính chặt lại. Nghe không được, nhìn không thấy, kêu không ra, không thể cử động, ngay cả hô hấp cũng vô cùng khó khăn. Nàng giống như cá đã nằm trên chảo, mỗi một tế bào thiếu nước đều đang giãy dụa, mỗi một sợi dây thần kinh đều đang kêu

gào thảm thiết.

Nước, nằng cần nước, vô cùng thèm khát được tưới nước lên người.

Có ai đó giống như hiểu được nỗi khao khát của nằng, một cổ chất lỏng man mát chảy vào trong miệng nằng. Nằng quá sức vui mừng, nhưng chỉ ngay sau đó lại nhũu mảy thật chặt. Đáng! Đáng quá! Mẹ nó thứ nước này rốt cuộc đã cho bao nhiêu Hoàng Liên (tên thuốc)? Sao lại đáng đến muốn chết người như vậy.

Không được, nằng còn muốn sống nha! Nhất định phải sống sót! Không uống nước còn có thể sống được một thời gian, nhưng tuyệt đối không thể vì đáng mà chết được!

Một cổ nước đáng không ngừng tiến vào trong miệng nằng, lại bị nằng cự tuyệt, liền theo khóe miệng chảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: La Chu Sinh Bệnh (2)

"La Chu a tỷ, van xin người mau uống một chút đi, bằng không người sẽ chết đó. Ô ô. Sẽ chết đó." Cách Tang Trác Mã vẫn ở bên cạnh chăm sóc La Chu, chỉ có thể nhìn nằng phun ra toàn bộ chén thuốc, nước mất rốt cuộc không kim nén được mà tuôn ra.

Sau khi La Chu a tỷ bị cung nô đưa về phòng, đã qua một ngày một đêm, nằng cũng đã sốt mà hôn mê một ngày hai đêm. Tuy rằng Vương mở lòng từ bi, phái thầy thuốc chuyên chúc trong Vương cung đến khám và chữa bệnh, cũng hạ lệnh nấu thuốc mang đến. Nhưng khi nước thuốc được rót vào miệng La Chu a tỷ, liền theo khóe miệng chảy toàn bộ ra ngoài, có làm gì cũng không vào được trong bụng nằng, làm cho bệnh tình không thể chuyển biến tốt nổi. Trán vẫn y như cũ, nóng đến bỏng tay, môi vì khô nóng đã nứt ra đến chảy máu, tạo thành một lớp vảy khô thật dày. Mỗi khi nghe được La Chu a tỷ mơ hồ rên rỉ, tâm của nằng lại giống như bị dao cắt.

"Sống. Sống sót." La Chu a tỷ vẫn rên rỉ như vậy, chỉ là —

La Chu a tỷ, người có biết người hiện tại đang bị bệnh không! Bị bệnh đó! Nếu muốn sống sót nhất định phải uống thuốc nha! Uống thuốc a! Van xin người nuốt nước thuốc xuống đi mà được không? Uống hết đi được không?

Nước mắt nằng rơi xuống như mưa, cổ họng nghẹn ngào, thật sự muốn nắm lấy vai La Chu a tỷ mà gào to với nằng.

Tất cả là tại nằng, muốn trách cũng nên trách nằng, nếu nằng không ngắt đi, La Chu a tỷ cũng sẽ không bị Vương bắt tới tẩm cung ngủ một mình. Nếu không phải ngủ một mình, tỷ ấy cũng sẽ không bị nhiễm lạnh ban đêm mà bị cảm.

Đều là lỗi của nằng! Đều là lỗi của nằng! Tất cả lỗi đều tại nằng!

Cách Tang Trác Mã cắn môi dưới tự trách, tay lại run rẩy rót một chén thuốc khác, nhẹ nhàng mở miệng La Chu ra, thật cẩn thận đưa thuốc rót vào miệng nằng.

Chỉ thấy đầu lưỡi La Chu hơi hơi mấp máy, nước thuốc chảy vòng trong miệng nằng một lúc, liền theo khóe miệng chảy ra ngoài, thấm ướt thấm ni bên dưới.

"Hu — hu hu ——" Cách Tang Trác Mã cuối cùng không nhịn được nữa mà khóc rống lên, "La Chu a tỷ, hu hu, không cần! Không cần chết! Hu Hu ——"

"Ồn áo muốn chết." Một giọng nói mang theo vài phần hắc ám lơ mơng đột nhiên vang lên cắt đứt tiếng khóc thảm thiết của Cách Tang Trác Mã, trong giọng nói có mang theo chút không kiên nhẫn, trong sự không kiên nhẫn lại có chút hài hước, "Chăm sóc người bệnh giống như người, không chết cũng muốn chết."

Bên cạnh khung cửa hẹp của ngao phòng, có một người đàn ông cao lớn đứng mảnh dựa vào. Hắn mặc một thân áo khoác màu chàm, viền quần áo lụa bên trong được thêu chữ Vạn bằng sợi màu bạc và màu xanh, áo khoác bên ngoài thì dùng sợi tơ màu đen cùng màu bạc thêu thành hoa văn hình mai cùng sư hổ, vạt áo cùng ống tay áo được viền vào lông rai cá quý báu. Thất lưng da buộc ngang hông được khảm các loại bảo thạch quý giá, đôi giày da màu đen ôm sát cao tới ống chân.

Người đàn ông này mang một đầu tóc đen rối dài tới vai, trên trán buộc một sợi dây được bên bằng gân trâu. Cánh tay phải chống xuống khung cửa, chân trái tao nhã gác qua bên chân phải. Ánh sáng nhân nhật chiếu qua cửa sổ xuyên tới khuôn mặt tục tũn tàn tạ đầy oai hùng của hắn, đôi mắt sâu hẹp dài tựa hồ nhuộm đầy sắc sớm mang theo ráng vàng của ánh mặt trời cùng hơi lạnh của gió tuyết, nó đã bớt đi sát khí tanh máu tàn ác ngày trước, hơi lạnh đã trở nên yếu ớt, thay vào đó là một chút hơi ấm. Đôi môi hé mở lộ ra một đường vòng cung sáng trắng, nổi bật trên làn da ngăm đen, nhưng nụ cười bên môi lại có chút lời cuốn kích động người khác. Trong không gian tranh tối tranh sáng, toàn thân người đàn ông này đều lộ ra khí chất thần bí sạch sẽ lại cao quý.

Người đang ông này chẳng phải là. Là đội trưởng đội hắc kỵ. Vương gia Liệt Thích Già Thát Tu hay sao? !

Cách Tang Trác Mã không dám tin mà dụi dụi mắt, lau đi lớp sương mù trong mắt rồi nhìn lại. Không sai, người này hoàn toàn bất đồng với kẻ mà mình quen biết trước đây, người đàn ông này thật sự là Thích Già Thát Tu.

"Người. Người." Nàng nghẹn họng trân trối nhìn Thích Già Thát Tu nửa ngày, trong đầu bỗng trống rỗng, mãi mới nói nổi một chữ, về mặt tràn đầy mồ mịt thất thố.

"Ngày hôm qua ta nghe nói Heo bị bệnh, hôm nay đặt biệt tranh thủ lúc sáng sớm, bớt chút thời gian tới xem nàng. Dù nói thế nào, nàng cũng là nô lệ mà đích thân ta in xuống nô ần." Thích Già Thát Tu cười, giải thích. Chân dài bước từng bước thong thả tiến vào ngao phòng.

Bốn con ngao khuyến hưng hân đang canh giữ trong ngao phòng chẳng những không có quay qua cản hấn, mà ngược lại, cúi nửa thân trên, vẫy đuôi, tạo ra tư thế thần phục.

"Đừng. Đừng lại gần đây!"

Nhìn người đàn ông càng ngày càng tới gần, Cách Tang Trác Mã vừa vội lại vừa sợ, dưới tình thế cấp bách nàng quay mạnh người, mở ra hai tay che trước người La Chu giống như gà mẹ đang che chở gà con, ngăn cản Thích Già Thát Tu tới gần.

Hình ảnh tên đàn ông cầm thú này chà đạp phụ nữ, khinh bạc La Chu a tỳ, còn tàn nhẫn đá nàng ra ngoài đang hiện lên vô cùng rõ. Đối lập với vẻ hung bạo man dại cùng hiếu sát tanh máu trước đây, người trước mắt này toàn thân đều tỏa ra sự sang trọng thánh khiết, nụ cười của hấn vô cùng ấm áp nhân từ lại có vẻ toát ra sự quý dị làm cho lòng người thêm hoảng sợ.

"Không lại gần, làm sao ta có thể xem xét bệnh tình của Heo?" Thích Già Thát Tu nhìn xuống nàng từ trên cao, đôi mắt hẹp dài đầy thâm thúy thần nhiên lộ ra một nụ cười trào phúng, "Ngao nô, toàn thân ngươi đều phát run, thức thời thì nên tránh ra đi. Ta hôm nay tâm tình rất tốt, không muốn giết nô lệ." Hấn hơi cúi người, dễ dàng xách lên Cách Tang Trác Mã trước mặt, tiện tay vứt ra phía sau.

Cách Tang Trác Mã nhanh chóng trở mình lại từ dưới mặt đất, bắt chắp đầu đón trên thân thể, bỏ lại phía Thích Già Thát Tu, vì sợ hãi cùng lo lắng mà quát to: "Không nên đụng La ——"

Lời nói đột nhiên bị ánh mắt hung thần của Thích Già Thát Tu cắt đứt. Nàng ngồi phịch xuống đất, kinh hãi co rúm lại nhìn Thích Già Thát Tu, thân hình run lên không ngừng lại được. Người đàn ông đáng sợ này chỉ một cái quay đầu đã trở nên đáng sợ như vậy, từ nhân từ biến thành tàn ác.

Thích Già Thát Tu vừa lòng với ánh mắt của Cách Tang Trác Mã, hấn lạnh lùng hừ một tiếng, rồi mới quay đầu ngồi xuống xem xét La Chu. Ánh mắt dừng lại trên cái trán vì sao söt cao mà trở nên đỏ bừng, một tia sáng khác lạ thoáng qua trong đáy mắt, khóe môi hấn nhếch lên một cái đồng tình, lại giống như có chút gì đó châm chọc, "Chắc chắn, thật sự là một ngao nô đáng thương, đều söt thành như vậy, cư nhiên còn không có giường để nằm." Hấn tỏ ra ghét bỏ nhón lên miếng đệm ni đã tiếp nhận toàn bộ chỗ nước trở ra của La Chu, lắc đầu thờ dài rồi nói, "Thứ này quá thô ráp, làm cho cảm Heo cũng đỏ hết cả rồi." Tay lấy chiếc khăn lụa trắng mềm mại trong túi ra, ôn nhu lau nước thuốc màu nâu tràn ra bên khóe miệng La Chu, lơ đãng hỏi: "Heo hôn mê bao lâu rồi?"

Cách Tang Trác Mã sùng söt, thân thể đột nhiên ngừng run rẩy. Giấy lát sau, nàng thật cẩn thận di chuyển ra phía sau hấn, kinh hãi nhìn liếc hấn một cái. Thấy hấn nhìn La Chu a tỳ về mặt có vẻ thần nhiên, kì thực lại rất chuyên chú, trong lòng không khỏi dâng lên một chút hy vọng. Có lẽ. Có lẽ người đàn ông này thực sự có chút thích La Chu a tỳ? Ý nghĩ sẽ bị đối xử tàn nhẫn bỗng vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, ý niệm sống lại được thay thế vào đó, nàng vội vàng nhẹ giọng đáp: "Tính cho đến lúc Liệt đại nhân đến đây, đã được một ngày hai đêm rồi."

Một ngày hai đêm?

Thích Già Thát Tu nhíu khề mi, bàn tay lớn đặt lên trán La Chu, lòng bàn tay nhất thời cảm thấy nóng vô cùng. Bàn tay men theo trán đi xuống dưới, chậm rãi mon trón hai má đỏ hồng, lòng ngón tay ấn lên đôi môi vì khổ nóng mà nứt nẻ, mảy không khỏi nhíu lại càng chặt. Pháp Vương hôm qua mới vừa dặn dò phải bảo vệ tánh mạng hai ngao nô, không nghĩ tới ban đêm mới từ Thác Lâm Tự trở về, lại nghe được tin ngao nô thú vị này bị bệnh.

Theo lời Pháp Vương nói, trong hai ngao nô này có một người là tế phẩm trần quý hiếm thấy nhất. Có nàng, hấn có thể tiến hành lễ Quán Đỉnh cuối cùng, có thể đạt được thành tựu mới trong tu luyện Mật Tông. Dựa trên trực giác, hấn lập tức loại trừ ngao nô bộ dạng xinh đẹp nhưng lại không phải là nữ kia. Chỉ là, hấn tính toán luẩn quẩn trong lòng mãi, nhưng đến cuối cùng cũng không đem những gì mình hoài nghi bẩm báo cho Pháp Vương.

Hấn cũng không phản bội Pháp Vương, lòng trung thành của hấn với Pháp Vương vẫn trước sau như một. Chỉ là Pháp Vương không hỏi hấn cận kề, hấn cũng không chủ động bẩm báo mà thôi.

Đạt đến lễ Quán Đỉnh cuối cùng là một trong những tâm nguyện lớn nhất của người tu luyện Mật Tông. Khi mới biết được có thể tiến hành Quán Đỉnh, hấn thật sự vui mừng cùng kích động. Nhưng không hiểu vì sao khi biết được tế phẩm Quán Đỉnh là ngao nô thú vị kia, sự kích động nóng lòng trong hấn lại biến mất, thay vào đó lại là sự vui mừng khác thường với lúc trước.

Từ nhỏ đến lớn, Quán Đỉnh hơn mười lần, đây vẫn là lần đầu tiên hấn này sinh hứng thú đối với tế phẩm Quán Đỉnh, mơ hồ cảm thấy được vận mệnh cuộc đời cùng tu hành Mật Tông của chính mình mà chiếm được loại tế phẩm này thật sự sung sướng viên mãn.

Hấn không vội, nếu y theo lời nói của Pháp Vương, không lâu sau tế phẩm trần quý hiếm thấy này sẽ được chủ động hiến cống. Cho nên hiện tại, hấn sẽ đem chú Heo này nuôi cho thật béo. Chẹp, mặc dù trước mặt Vương, nuôi con Heo này có chút khó khăn, cũng có chút phiền toái, nhưng cho tới bây

giờ hần luôn là người đàn ông không sợ khó khăn, lại ưa thích phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: La Chu Sinh Bệnh (3)

"Không phải Vương đã cho thầy thuốc khám chữa bệnh sao? Vì cái gì mà còn chưa hết sốt?" Bàn tay thô đen không còn sự thô bạo như trước đây, nó mềm nhẹ ôn hòa vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn vì sốt cao mà trở nên đỏ hồng.

"La. La Chu a tỷ không chịu uống thuốc." Nhắc tới vấn đề này, khuôn mặt tú lệ của Cách Tang Trác Mã lại nhăn lại thành một khối, đôi mắt đỏ lên, nước mắt dâng trào.

Bàn tay to di chuyển qua lại một chút, rồi bóp miệng La Chu. Thân trên cầu Thích Già Thất Tu cúi thấp xuống, đầu lưỡi mềm dẻo bất ngờ tiến vào trong khoang miệng tràn đầy mùi đàn hương, khuấy đảo một vòng ở bên trong rồi mới rút ra. Mỗi lần lại, đôi mắt hẹp dài hiện lên một tia thích thú, hần cười ha hả đứng lên, "Thì ra là sợ thuốc đắng a." Ngón tay nhẹ nhàng đặt trên đôi môi kiên định, nửa yêu thương nửa trêu đùa mà nói, "Thật sự là một con Heo gốc nghềch mà."

Nàng hoa mắt rồi ! Hoa mắt rồi ! ! Nàng thật sự hoa mắt rồi ! ! !

Cách Tang Trác Mã nhẹ nhàng dụi mắt, rồi lại làm lại một lần nữa, cho đến khi xóa sạch nước mắt, nàng nhìn chăm chăm Thích Già Thất Tu không chớp mắt, trong con ngươi tràn ngập sự kinh hãi, một chút cũng không thể tin nổi. Nàng đoán rằng Thích Già Thất Tu thích La Chu a tỷ, nhưng nàng cho tới bây giờ cũng không dám quá mức ảo tưởng rằng một người hung ác tàn nhẫn như Thích Già Thất Tu sẽ có loại hành động này đối với người mình thích. Tuy rằng từ trong mắt hần khó có thể nhìn ra được sự dịu dàng của tình yêu, nhưng hành vi của hần thật khó thể tưởng tượng được.

Bàn tay thô bạo hung tàn dã man kia khi vuốt ve La Chu a tỷ thật sự là vô cùng âm áp dụi. Dụi —— chờ đã, hai bàn tay kia ngày càng dời xuống, đã đi vào trong chân! ?

"Người đang làm gì đó? !" Giọng nói của Cách Tang Trác Mã mang theo một chút thờ ơ gấp, "La Chu a tỷ còn đang bị bệnh đó!"

"Đương nhiên là xem xét bệnh tình của Heo." Thích Già Thất Tu không vì sự bất kính của Cách Tang Trác Mã mà nổi giận, hần thân nhiên đáp. Hai tay trong chăn không một giây ngừng lại mà kéo xuống chiếc thất lưng của La Chu, sau đó lại linh hoạt cời ra áo khoác, vén lên hai lớp áo nhung, rồi chui vào trong lớp áo vải thô.

Cái hần cảm giác được là một làn da non mịn, hơi hơi ướt mồ hôi, nó tựa như một đóa hoa mềm mại, lại giống như váng sữa trắng mịn trong chén. Cho dù không kéo chăn lên để nhìn cho kỹ, hần cũng có thể tưởng tượng được vẻ đẹp câu hồn đoạt phách của làn da hồng hào khi sốt cao. Lúc trước khi phụng lệnh Vương giám thị Heo dưỡng thương, cũng bởi vì luyện tiết làm phá hư làn da này, hần mới có thể không chút do dự mà đồng ý yêu cầu xa xỉ của nàng dùng sữa súc vật để tắm rửa, đây là một đãi ngộ quá đặc biệt cho một nữ nô, ngay cả quý nữ Bác Ba cũng chưa được hưởng sự đãi ngộ này.

Khung xương mảnh khảnh non nớt đến mức chỉ cần dùng lực một chút sẽ lập tức gãy, vô cùng chiếm được lòng người thương xót. Không biết có phải các chư thần đã quá mức yêu quý nàng hay không, mà gần một tháng làm ngao nô lại thêm hai đêm sốt cao, nàng cư nhiên không giảm đi chút thịt nào, thân thể nhỏ nhỏ vẫn thật đầy đặn, tán mát ra mùi trà sữa trong veo thơm mát. Chỉ cần vuốt ve, nhào nặn qua, không nam nhân nào không lưu luyến quên đường về, yêu thích không buông tay.

Bàn tay to không kim nỏ mà vuốt ve khắp cơ thể nàng, từ hai thất lưng tiến lên trên, cuối cùng đi tới đôi vú đầy đặn cao ngất, tùy ý xoa bóp nhào nặn. Hai mắt trở nên sâu không lường được, mơ hồ còn toát ra một ngọn lửa tình dục.

"Ân, hai vú Heo vẫn cao ngất mềm mại như vậy, đầy đặn non nớt, vô cùng co dãn, làm cho ta sờ qua một lần cũng không thể nào quên nỗi cảm giác này." Không có nhiều kỹ xảo dư thừa, hần chỉ vuốt ve tùy theo ý thích, hần ngậm miệng lại, khóe môi lại câu lên một nụ cười sâu xa, lời nói trêu đùa có chút trầm khàn, "Heo, năm ngoan, ta muốn kiểm tra xem ngươi có động tình không?"

Ngón tay nắm một viên bội lồi mềm mại đang dần dần dựng đứng lên, không nặng không nhẹ xoa nắn, một tay khác nói lỏng đai lưng tiến vào trong quần, vuốt ve bụng dưới. Nơi đó vừa non mềm lại khô cứng, pháp phòng nhăn mịn. Lúc nằm trong lòng bàn tay gồ bồng đảo xoa bóp, lòng hần không khống chế được mềm đi vài phần. Ngón tay theo bụng phẳng tiếp tục đi xuống, tiến vào hang động, chạm được hoa cóc khê mờ, nó vẫn như cũ không có một cộng lông nào.

Ý cười ở khóe môi Thích Già Thất Tu càng sâu, lộ ra một chút quỷ dị hung ác.

Hần mỉm cười nhìn La Chu đang nằm hôn mê, đối với sự mềm mại không chút phản kháng của nàng vô cùng vừa lòng. Ngón tay thô dài thông thả di động ở trong hoa cóc, khi thì vuốt ve, khi thì vân vê, khi thì dùng ngón tay miêu tả lại hình dáng nó. Lòng ngón tay xẹt qua miệng hoa huyết xinh đẹp đang khép lại, vỗ nhẹ lên miệng cánh hoa nhỏ xinh, rồi quay trở lại với cánh hoa lớn. Nơi đó non mềm mảnh mai tựa như một đóa hoa sen, run rẩy tùy ý hần sờ

nhu, không bao lâu liền sung lớn lên.

Hắn lấy toàn bộ kiên nhẫn cùng ôn nhu sờ lần toàn bộ bốn phiến lớn nhỏ của đóa hoa, cuối cùng đẩy ra tầng tầng cánh hoa sen, lấy đầy ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra lớp vỏ thịt trên đỉnh hoa, bắt giữ lấy viên hoa để nhỏ nhỏ đang ần ần.

So với cánh hoa thì hoa để càng thêm mềm mại mượt mà, cũng vô cùng mẫn cảm, lòng ngón tay cùng lăm mồi chỉ khi nặng khi nhẹ xoay tròn hai bên trái phải, vật nhỏ đã chậm rãi đứng thẳng, bên tai còn nghe tiếng rên rỉ mơ hồ.

"Xem ra chỉ cần nhẹ nhàng chơi đùa chỗ mẫn cảm một chút, thân thể ngây ngô này vẫn rất có hương vị nha." Thích Già Thát Tu cười, nói nhỏ, ngón tay niết bội lồi trên ngực bắt đầu ngày càng dâm mãnh hơn, nhẹ nhàng ma sát, ngón tay kìm trên đầu hoa để bắt đầu ngày càng biến hóa, thay đổi góc độ khác nhau kích thích làm cho hoa để dần trưởng lớn, đỏ lên.

Trong nháy mắt, dưới sự khiêu khích đầy kích tình, hoa hạch nhỏ nhỏ đã trở nên lớn như ngón tay trẻ con, chỉ chạm liền run rẩy. Trong lòng Thích Già Thát Tu vừa mừng vừa sợ, số nữ nhân hắn chạm qua không ít, lại trăm triệu lần không nghĩ tới đài hoa sen của ngao nô thú vị này sau khi vương cư nhiên lại mồm mím tron mềm giống như thân thể của nàng, yêu thích không buông tay, đúng là trần phẩm hiếm thấy trong những người phụ nữ. Thật làm cho hắn hận không thể lập tức kéo bỏ lớp chăn, tiến lên hung hăng liếm hôn ngạo cần một phen. Hắn như lấy được vật chí bảo, lòng kiên nhẫn trêu đùa người con gái này không khỏi lại tăng thêm một chút.

Yết hầu hắn cao thấp lặn lộn, cổ sức kiềm xuống xúc động muốn kéo chăn lên liếm hôn, miễn cưỡng tĩnh tâm một lúc sau, hắn mới dùng ngón trở nhẹ nhàng ve âm để đang sung lớn, giống như chuồn chuồn vỗ cánh mỗi khi chuẩn bị chiến đấu, thỉnh thoảng lại lấy đầu ngón tay giữa gãi gãi phía dưới cùng hai bên âm đế.

"A ần. Ngộ ngộ." Cho dù đang lâm vào hôn mê, La Chu cũng không thể nào ức chế được bản năng tình dục của thân thể. Đôi mắt nhắm lại hơi nhech lên, môi hồng nứt nở thỉnh thoảng lại tràn ra từng tiếng ngâm nga nhỏ nhỏ, mang theo sự quyến rũ mềm mại, hai má nóng bừng che kín một lớp sóng tình.

Thấy cảnh tượng như vậy, khoe môi Thích Già Thát Tu nở ra một nụ cười tà nịnh. Ngón áp út cùng ngón út song song trượt qua lại bên miệng hoa huyết, phối hợp với ngón giữa liên tục gãi gãi, đâm chọc quanh miệng huyết. Chỉ chốc lát sau, liền cảm thấy đầu ngón tay đã ướt đầm một mảnh.

Ngón giữa thừa dịp có mật dịch chảy ra mà tham tiến vào bên trong, cảm giác bên trong nóng ẩm mềm mại, chặt dịt thường. Bên trong đầy những nếp nhăn mềm mại tron bóng giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ có sinh mệnh riêng, liêu mạng co rút lại, hỗn loạn muốn đẩy dịt vật đang xâm nhập ra ngoài. Nếu có thể đem nam căn tiến vào trong nơi chật trát nóng bỏng này, mạnh mẽ đưa đẩy, không biết sẽ có bao nhiêu mất hồn đấy?

Đầu lưỡi tham lam và liếm liếm môi dưới, ngón tay tiếp tục tiếp sâu vào trong hoa kính. Tiến vào không bao lâu, liền chạm được một tầng niêm mạc mềm dẻo.

"Thực ngoan, còn chưa cầu dẫn người đàn ông nào lên giường." hắn vừa lòng mà nói khích lệ, ngón tay lại nhẹ nhàng vuốt ve lên lớp màng mềm dẻo tượng trưng cho sự trinh trắng thuần khiết, đầu ngón tay dao động ở khe hở của lớp màng bán nguyệt. Thấy Heo đang hôn mê mà khuôn mặt lại hiện ra một chút khổ sở, lòng hắn liền mềm nhũn, chậm rãi rút ngón tay ra. Cúi đầu hôn vào giữa trán nàng, rồi trượt tới bên tai, dùng âm thanh không để cho người ngoài nghe thấy mà ní non, "Mất to trong trời linh động, mi dài cong vút, thân thể thơm mê người, da thịt tron nhẵn mềm mại, vú vỉnh cao đầy đặn, mông cong rất tròn, thật làm cho người ta không thể chán ghét, mà chỗ màng cũng hoàn hảo không có tổn hại gì. Ngay cả cái trán tron bóng lúc sốt cao tạo ra một đường đỏ ửng cũng thật đáng yêu. Heo, người nói tại sao trước đây ta lại xem nhẹ người, để cho người chạy đi mất?" Những chữ cuối cùng vừa nói ra, môi kiên nghị cứng rắn của hắn liền ngậm lấy lỗ tai non nớt của nàng mà nhẹ nhàng cọ sát, cắn cắn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: La Chu Sinh Bệnh (4)

Cách Tang Trắc Mã nhìn trần trần một màn trước mắt. Tuy rằng chiếc chăn ni đã che khuất toàn bộ động tác của Thích Già Thát Tu, nhưng nàng đã không còn là xử nữ thuần khiết tựa như dê con mới sinh nữa rồi, từ vẻ mặt đen tối của người đàn ông, cùng tiếng ní non tà ma đó cũng không khó đoán ra trong chăn đang xảy ra màn ve vãn nóng bỏng tới mức nào.

Này. Này. Tại sao sự việc lại trở thành thế này? !

Thích Già Thát Tu rốt cuộc là tới thăm bệnh La Chu a tỷ hay là thừa dịp La Chu a tỷ bệnh tật ốm yếu, muốn bỏ đá xuống giếng, khinh bạc dâm loạn nàng? Tuy nói kẻ bề trên có thể tùy ý lăng nhục nữ nô, làm chủ sinh mạng nô lệ. Nhưng các nàng nói cho cùng cũng là nữ nô được thống lĩnh quân đoàn ngao - Ngân Nghê lựa chọn, là ngao nô có thể tùy ý ra vào tầm cung của Vương. Chẳng lẽ Thích Già Thát Tu thật sự kiêu ngạo tới mức không kiêng kị gì Vương, thật sự không sợ Vương nghi kị mà ảnh hưởng tới tính mạng? Hay là nói Thích Già Thát Tu quá mức chần chừ rằng trọng lượng của các nàng trong lòng Vương quá mức nhỏ bé không đáng kể, cho nên hắn mới có thể lấy danh nghĩa thăm bệnh tiến vào ngao phòng, không kiêng nể gì mà khinh bạc La Chu a tỷ?

Trong lúc nàng đang lạc giữa sự ngạc nhiên lẫn nghi ngờ, nàng nhìn đến đôi mắt sâu nóng bỏng của người đàn ông, nghe được tiếng La Chu a tỷ rên rỉ theo bản năng, hai gò mắt bất chợt trở nên đỏ hồng, kim lòng không được mà nhớ đến quãng thời gian triền miên cùng với nhóm tình nhân của mình.

"Ngao ——"

Trong ngao phòng đột nhiên vang lên tiếng sủa như sấm rền, theo đó là những tiếng bước chân rất nhỏ.

"Là Ngân Nghê!" Cách Tang Trắc Mã bừng tỉnh, thốt lên, "Nó thấy La Chu a tỷ sáng nay không chịu uống thuốc, từ sáng liền đi gọi Vương đến."

Thích Già Thất Tu nghe được lập tức dừng động tác, sự thích thú khi trêu đùa hạ xuống rất nhiều. Dù tiếc nuối nhưng hắn vẫn buông lỏng tai La Chu ra, đôi tay lưu luyến rời khỏi người nàng. Hắn dùng tốc độ cực nhanh thắt lại đai lưng của nàng, mặc lại áo, rồi mới chỉnh sửa lại góc chăn. Cổ Cách Vương Tán Bô Trắc Đốn mang theo hai thị vệ xuất hiện trước cửa ngao phòng, đi phía trước dẫn đầu vào trong phòng chính là Ngân Nghê.

Đầu lưỡi thô to màu hồng của Ngân Nghê vươn ra bên ngoài, lộ ra nửa hàm răng trắng sắc nhọn, mắt tam giác ngược màu lam tràn đầy lạnh lẽo âm tàn liếc nhìn bốn ngao khuyến qua cúi người chào đón đoàn người vào phòng, trong mắt lộ ra vài phần hờn giận. Nhưng mà khi nhìn đến Thích Già Thất Tu đang ngồi bên cạnh La Chu, sự cảnh giác trong mắt liền chậm rãi thu lại.

"Ngao ——", nó sủa nhỏ một tiếng, vọt tới trước mặt La Chu, vươn đầu lưỡi liếm hai má nàng, đôi mắt tam giác ngược càng trở nên âm u. Trong cổ liên tiếp toát ra những tiếng gầm gừ, tựa hồ như nó đang cảm thấy vô cùng nóng nực cùng lo lắng vì La Chu đã hôn mê hai ngày chưa tỉnh.

"Cung. Cung nghênh vương." Cách Tang Trắc Mã đã muốn lùi lại tới sát vách tường, nàng sợ hãi tới mức chỉ dám run run quỳ xuống lạy, còn không dám có động tác nào khác. Nàng sợ ngao khuyến cùng báo tuyết, sợ những thị vệ hiếu sát trong Vương cung, sợ Liệt Thích Già Thất Tu, sợ rằng sẽ bị chặt đầu bẽ cô mà chết. Thứ làm nàng sợ hãi có rất nhiều, nhưng sợ nhất chính là Cổ Cách Vương Tán Bô Trắc Đốn.

Tất cả những màn tanh máu ở thôn Nạp Mộc A cùng cuộc chạy trốn tới khe thung lũng ngày đó, lại thêm hơn một tháng sống kiếp ngao nô, làm cho nàng biết thế nào là một Cổ Cách Vương lãnh khốc đến mức làm cho người ta phẫn nộ.

Cổ Cách Vương căn bản không xem nô lệ cùng chúng cung thị là người. Trong mắt hắn, bọn họ chính là đồ vật hạ đẳng có thể nói và hầu hạ. Giá trị so ra còn kém xa tấu chương trong tay hắn, so ra còn kém một miếng thảm, thậm chí ngày cả những sợi tơ trên giày hắn cũng không bằng. Hắn hi vọng vô thường, ham mê tra tấn, giết người không chớp mắt, so với cảm thú càng cảm thú hơn. Những lời từ trong tim gan này nàng chỉ dám thủ thi trong lúc ngủ ở ngao phòng cùng với La Chu a tỷ, thần kinh mới được vài ngày nói lỏng nay lại càng thêm căng cứng. Hiện tại La Chu a tỷ đang hôn mê, nàng không có ai để dựa vào, phải học theo La Chu a tỷ tận lực giảm xuống sự tồn tại của bản thân để bảo hộ chính mình, cố gắng không gây sự chú ý với Cổ Cách Vương. Nàng phải giữ lại tính mạng để chăm sóc La Chu a tỷ, làm cho nàng mau chóng khỏe lại.

"Hạ thân cung nghênh Vương giá lâm." Thích Già Thất Tu tiến tới hai bước nghênh đón, quỳ gối xuống đất, cung kính vái chào Tán Bô Trắc Đốn.

"Ngẩng đầu trả lời." Tán Bô Trắc Đốn nhìn xuống người đàn ông đang quỳ bên chân, thần nhiên nói.

"Tạ ơn vương." Thích Già Thất Tu chạm trán xuống đất ba lần, rồi mới đứng dậy, cung kính nhìn Tán Bô Trắc Đốn.

"Liệt hạ mình tới ngao phòng để thăm bệnh ngao nô sao?" Tán Bô Trắc Đốn cất lời hỏi, giọng điệu nhẹ nhàng không có chút gì giống như đang hỏi.

"Dạ phải, ngao nô này được đích thân thần hạ nô ẩn ở thôn Nạp Mộc A, hạ thần lại từng phụng Vương lệnh chăm sóc vết thương của nàng hơn mười ngày. Không hiểu lại sinh ra ràng buộc đối với nàng, cho nên không muốn nàng ta chết quá sớm, sáng nay cố ý bớt chút thời gian đến xem bệnh tình của nàng." Thích Già Thất Tu không hề che giấu điều gì, tất cả đều là một bộ dáng ăn ngay nói thật.

"À?" Về mặt lạnh nhạt Tán Bô Trắc Đốn bị nhẹ nhàng phá vỡ, đuôi lông mày bên phải của hắn nhếch lên ra vẻ kinh ngạc, "Người nói nô ẩn của ngao nô này là đích thân người hạ xuống ở thôn Nạp Mộc A?"

"Dạ phải, khẩn cầu Vương đem ngao nô ban cho hạ thần, hạ thần xin khấu tạ Vương ân." Thích Già Thất Tu nhanh chóng quỳ xuống tiến lên mấy bước quỳ bái trước mặt hắn.

Tán Bô Trắc Đốn hơi kinh ngạc, môi hé ra một nụ cười nhợt nhạt: "Liệt, khó có được lúc người cầu xin ta, ta vốn nên đồng ý. Nhưng nữ nô này là nô lệ mà Ngân Nghê lựa chọn, người nếu muốn nên bàn bạc với Ngân Nghê đi."

Vừa dứt lời, Ngân Nghê đã xoay đầu qua, sủa một tiếng hờn giận với Thích Già Thất Tu, mắt tam giác ngược lộ ra ánh sáng lạnh lẽo tàn nhẫn.

"Liệt, xem ra Ngân Nghê không muốn đem nô lệ của nó tặng cho người." Tán Bô Trắc Đốn thu hồi lại nụ cười trên môi, khó xử đưa tay, "Người cũng biết rõ tính nết của nó, nếu muốn cướp đi đồ vật mà nó không muốn dâng ra, nó sẽ nghĩ mọi cách mà phá hủy đồ vật đó. Người nếu đã sinh ra ràng buộc với ngao nô này, làm sao có thể để cho nàng bị Ngân Nghê cắn phá được?"

"Hạ thần hiểu rõ." Thích Già Thất Tu cười cười tỏ ra không có việc gì, "Hạ thần cũng không bắt buộc."

Tán Bô Trắc Đốn đưa tay nâng hắn dậy, vỗ vỗ bờ vai hắn, đồng ý nói: "Để bồi thưởng, ban thưởng cho người tượng Phật vàng chín tấc, các loại da thú quý mỗi loại hai mươi tấm, ngọc trai đá quý, cộng thêm mười nữ nô xinh đẹp, như vậy được không?"

"Hạ thần tạ Vương ban thưởng." Thích Già Thất Tu chấp tay xoay người, đứng thẳng thi lễ với Tán Bô Trắc Đốn. Thần sắc lạnh nhạt, cũng không hề

tỏ ra chút gì là đang nén giận, cũng không hề câu nệ sợ hãi.

Kể từ lúc mười sáu tuổi, hấn liền vừa theo Pháp Vương tu hành, vừa đi theo làm thủ vệ hầu hạ bên cạnh Vương. Hai mươi năm qua, hấn coi Pháp Vương vừa là thầy vừa là cha, đối với Vương vừa là vua tôi vừa là bằng hữu. Trung thành của hấn chia làm hai, một nửa hiến cho Pháp Vương, một nửa hiến cho Vương. Bất kể là ai trong hai người, hấn đều có thể trở thành một lưỡi dao sắc bén không gì phá nổi; bất kể là ai trong hai người, hấn đều có thể kính dâng sinh mệnh và linh hồn mình.

Chỉ là ngao nô tên Heo này, làm cho hấn ngoài sự trung thành lại nảy sinh ra một loại tình cảm khác.

Ngay từ đầu, một thân da thịt trắng mịn cùng đầu óc linh hoạt của nàng đã làm cho hấn chú ý, rồi tới lai lịch hoang đường khác người mà nàng kể cho hấn lại tạo cho hấn một sự hứng thú khác. Một tháng trước, hấn tuy rằng đưa nàng đem vào trong hậu cung xong chưa hề gặp lại. Nhưng từ một nơi bí mật gần đó, hấn vẫn thỉnh thoảng lắng nghe những lời đồn đại liên quan đến nàng, tâm mắt thường vô ý thức nhìn theo bóng dáng tinh tế mơ hồ thoáng qua.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: La Chu Sinh Bệnh (5)

Hấn lạnh nhạt nhìn Ngân Nghê, nó từ trước đến nay vẫn cao ngạo hung tàn lại vô cùng dũng mãnh, tuy rằng nó đã hiến dâng cho Vương tất cả lòng trung thành, nhưng ở trước mặt nàng nó lại hiền lành giống như một con chó bình thường vậy. Không, nói cho chính xác Ngân Nghê đối với nàng tràn ngập sự sùng ái của cha đối với con, giống như nó đối với nàng vô cùng hứng thú, loại tình cảm xa lạ này cùng với trung thành không thể nào phân ra được. Cho nên hấn có chút luyến tiếc không muốn bóp nát phần tình cảm lạ lẫm mới bắt đầu nảy sinh này.

Hấn tin tưởng lời nói của Pháp Vương, nàng cuối cùng sẽ trở thành tể phẩm liên nữ trân quý, trở thành một phần trong con đường tu hành của hấn, cho nên hấn cũng không nóng lòng cướp đi nàng dưới nanh vuốt Ngân Nghê. Điều kỳ quái duy nhất mà hấn cảm thấy đó chính là thái độ của Vương, người đối với mọi sự đều là lạnh lùng hà khắc, bậc Vương giả bậc tình cao cao tại thượng lại vì ngao nô này mà truyền thầy thuốc, lại còn tới ngao phòng từ sáng sớm để thăm nàng.

Tuy nói là do Ngân Nghê lấy lòng khản cầu, nhưng hấn đi theo Vương hai mươi năm, rất hiểu tính tình của Vương. Nếu là Vương không để ý, bất luận kẻ nào, cho dù là Pháp Vương cũng không thể bắt buộc Vương thay đổi dù chỉ sợi lông. Nếu là Vương muốn ban cho hấn, cho dù Ngân Nghê nổi giận, hấn cũng có thể có được ngao nô này. Chính là Vương lại mượn Ngân Nghê làm cớ để cự tuyệt thỉnh cầu của hấn, hay là ngao nô này cũng khiến cho Vương có hứng thú? Hấn thầm đoán trong lòng, sắc mặt lạnh nhạt cung kính cũng không lộ ra một chút gì là hấn đang có ý nghĩ riêng.

Tán Bô Trác Đồn tiến vài bước tới trước mặt La Chu, đứng thẳng nhìn nàng một lúc lâu, trong mắt chớp qua một tia sáng phức tạp. Khóe môi hướng xuống rồi lại cong lên, nhẹ giọng hỏi: "Liệt, nói vậy ngươi đã xem xét trước rồi, vì sao Heo lại không uống thuốc?"

Thích Già Thất Tu trả lời cung kính lại mang theo một chút ý cười bất đắc dĩ: "Hồi bẩm Vương, có thể là do nàng ghét bỏ vị đắng của thuốc."

Tán Bô Trác Đồn kinh ngạc nhích mi, ghét thuốc đắng tới mức cho dù đã hôn mê, tư tưởng vẫn cự tuyệt uống thuốc? Nô lệ này rốt cuộc là ở đâu dưỡng thành, tùy hứng còn hơn cả quý nữ, làm cho Ngân Nghê mới sáng sớm đã chạy vào trong tâm cung đánh thức hấn. Lúc rửa mặt chải đầu dùng com, còn không ngừng ở bên người hấn đi qua đi lại, thường xuyên lại sửa một tiếng thức giấc.

Cũng may là Ngân Nghê còn có giá trị rất lớn với hấn, mà hấn đối với nó cũng quả thật rất yêu thích, hơn nữa cảm xúc ảm áp non nớt mềm mại còn lưu lại trên tay đêm đó, nếu không phạm tội bất kính giống như Ngân Nghê đã sớm bị hạ lệnh rút gân, róc xương tách thịt, nghiền thành bột phấn.

Hấn tò mò ngồi xuống đánh giá cẩn thận, ngao nô tên Heo này vẫn giống như sáng qua, hai mắt nhắm nghiền. Mi dài cong vút, giống như hai cánh bướm, tạo thành một hình cánh quạt duyên dáng ở mí mắt. Ngày hôm qua hấn còn chưa chú ý tới trán nàng vì sốt cao mà biến thành một dải mây hồng, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm phần xinh đẹp kiều mỹ. Hai má ửng đỏ tuyệt đẹp, nhưng đôi môi khô héo tạo ra những lớp vảy khô, máu đỏ tươi còn như ẩn như hiện ứa ra giữa những khe nứt, lại có chút gì đó vô cùng đáng thương.

Đôi mày đang nhíu lại kia làm tăng thêm năm phần khó chịu, ba phần mảnh mai, hai phần ủy khuất trên khuôn mặt ngày thường luôn cúi xuống làm cho nó giờ phút này trở nên thật sinh động. Tuy rằng mắt chưa mở ra, nhưng lại làm cho hấn có một loại cảm giác, ở bên trong đó đang ẩn chứa thứ gì đó sống động, khiêu gợi sự tò mò.

Ngón tay lại một lần nữa đẩy hai cánh môi khô nứt, tiến vào trong trêu chọc đầu lưỡi ướt át non mềm, vuốt ve hai bên vách tường mềm mại, từ đó có một mùi hương trà sữa trong veo tỏa ra quanh quẩn bên mũi hấn. Ngón tay một lần nữa lại được xâm nhập vào nơi nóng bỏng non nớt kia, làm cho cảm xúc muốn rút lưỡi ra cắn nuốt trong hấn lại bùng lên.

Trong đôi mắt của Liệt quả thật vẫn chứa đựng sự trung thành với mình như cũ, nhưng quả thật đúng như hấn nói, hấn đối với ngao nô này đã sinh ra một thứ tình cảm kỳ lạ. Không chỉ có sáng sớm liền tới ngao phòng thăm hỏi, còn dám cầu với mình muốn nàng. Nếu là lúc trước, chỉ cần hấn mở miệng nói muốn, cho dù chính mình có hứng thú với ngao nô này, thì niệm hai mươi năm hấn tận lực trung thành, đem ngao nô này ban cho hấn cũng không phải

không thể. Nhưng kỳ quái chính là mới nghe hẳn cầu xin, phản ứng đầu tiên của bản thân lại là cự tuyệt, thậm chí sâu trong nội tâm còn nổi lên một chút tức giận. Chỉ là một nô lệ so với kiến còn tầm thường hơn, hẳn vì sao lại nổi lên ý nghĩ không muốn buông tha nàng? !

"Mang thuốc lại đây." Tạm thời bỏ qua một bên những suy nghĩ vừa rồi, hẳn thân nhiên phân phó với thị vệ bên cạnh.

"Tuân lệnh." Một thị vệ tiến lên hai bước, mang chiếc bát bạc trong tay cung kính dâng lên.

Chén thuốc này cùng chiếc bát bình thường không khác nhau mấy, chỉ có điều ở một chỗ bên cạnh miệng vuren ra một cái ống dài, còn những chỗ còn lại vẫn là viền vòng cung.

Hắn tiếp nhận chén thuốc dưới những ánh mắt kinh ngạc, rồi dùng ngón tay banh miệng La Chu ra thật lớn, để cho chiếc ống dài trên bát tiến vào trong miệng nàng, nghiêng chén thuốc, đổ nước thuốc từ từ.

Khi nhận thấy cái lưỡi của La Chu bắt đầu mấp máy muốn phun thuốc ra, hắn liền đưa một ngón tay đè lên mặt lưỡi, không chế chặt chẽ mọi hoạt động của chiếc lưỡi. Rồi đem đầu ống bát đưa sâu vào trong miệng thêm một chút, trực tiếp đổ thẳng thuốc xuống yết hầu.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ chén thuốc đáng không chịu nổi đã được đưa hết vào trong bụng La Chu.

Vương thế nhưng lại dứt thuốc? ! Vương cao cao tại thượng, lạnh lùng hà khắc lại dứt thuốc cho một ngao nô đề tiện hèn mọn? ! Cách Tang Trác Mã, hai thị vệ, cùng Thích Già Thất Tu người có thể tự xưng là vô cùng quen thuộc Vương, đều vô cùng kinh ngạc. Chỉ có Ngân Nghê, khi nhìn thấy giọt nước thuốc cuối cùng tiến vào trong bụng La Chu, ánh mắt nó như trút được gánh nặng, nó cao hứng mà đi đến bên cạnh Tán Bố Trác Đồn dụi đầu, ngoáy đuôi làm nũng.

Tán Bố Trác Đồn kéo bát thuốc ra khỏi miệng La Chu, đưa cho thị vệ bên cạnh. Thị vệ vẫn còn đang ngáp trong khiếp sợ suýt chút nữa phản ứng không kịp phạm lỗi lớn, làm rơi chén thuốc.

Ngón tay khẽ bấm vào cái lưỡi không ngoan của La Chu, rồi nhẹ nhàng khép miệng nàng lại, thích thú khi thấy mảy của nàng nhui lại úy khuất vô cùng, giống như sắp khóc đến nơi. Lúc rút ngón tay ra, một giọt thuốc màu nâu khế tràn ra bên khóe miệng nàng, hắn liền xấu xa bôi giọt thuốc lên trên môi nàng, không ngoài ý muốn vui sướng khi thấy úy khuất trên mặt nàng lại tăng thêm một chút.

"Ngao nô, ngươi đã thấy cách dứt thuốc chưa?" Trêu chọc đủ, hắn thu tay lại, mắt ưng nhìn về phía Cách Tang Trác Mã đang đứng ở sát vách tường, ánh mắt hắn đầy uy hiếp, giọng nói sang sảng khắp không gian u ám.

"Thấy. Thấy rõ." Cách Tang Trác Mã giật mình run rẩy, vội vàng dập đầu đáp lời.

Tán Bố Trác Đồn đứng lên, nói với Thích Già Thất Tu đang đứng gần đó: "Liệt, ngươi theo ta tới phòng nghị sự, sau này rảnh lại tới ngao phòng thăm hỏi."

"Dạ, Vương." Thích Già Thất Tu cung kính xoay người.

Cuối cùng, Tán Bố Trác Đồn trộm nhìn La Chu đang hôn mê một chút, khóe môi vênh lên một chút, rồi không chút lưu luyến mà xoay người rời đi. Nàng là ngao nô của Mục Xích Vương gia, có thể hầu hạ người khác, có thể bị người khác mơ ước, nhưng vĩnh viễn là nô lệ của hắn. Da thịt của nàng, đầu lưỡi của nàng, đôi mắt của nàng. Mọi thứ của nàng đều thuộc về hắn. Hắn mới là người sở hữu mọi thứ của nàng, là vị Vua nắm trong tay tính mạng của nàng.

Thích Già Thất Tu cũng nhìn La Chu, trong sâu đôi mắt lướt qua một chút ánh sáng mờ ám.

Xem ra Vương không chỉ sinh ra hứng thú với ngao nô thú vị này, mà còn sinh ra khát vọng chiếm giữ. Nhưng mà, chỉ cần Vương muốn hoàn toàn giữ lấy ngao nô này, nhất định sẽ phải nhờ tới sự giúp đỡ của Pháp Vương.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: La Chu Tỉnh Lại

La Chu hôn mê suốt ba ngày, cuối cùng cũng mở mắt, trước tầm mắt là mảnh mờ ảo sang sáng, đầu óc hỗn loạn, giống như mọi thứ bên trong đều bị đảo lộn hết cả.

"La Chu a tỷ, người tỉnh!" Bên tai vang lên tiếng hét kích động đầy vui mừng của Cách Tang Trác Mã, tiếp theo đó là tiếng sủa như sấm rền của Ngân Nghê, trong tiếng sủa của nó tràn ngập sự hân hoan.

Khuôn mặt mỹ lệ ngăm đen dần dần hiện lên rõ ràng trước mắt, đôi mắt hẹp dài sáng ngời phủ kín tơ máu, con ngươi đen trong suốt ẩn chứa sự sung sướng vô hạn, khóe mắt còn vương chút nước mắt.

"Cách. Cách Tang Trác Mã." Nàng nháy mắt mấy cái, rồi lộ ra một nụ cười yếu ớt chứa đựng sự xin lỗi, "Thật có lỗi, ta cả người đau nhưc vô lực, không có cách nào cùng người làm việc."

Cách Tang Trác Mã ngẩn người, òa khóc, "La Chu a tỳ, người bị bệnh, hôn mê đã ba ngày nay rồi." Nàng vừa khóc vừa tự trách, "Đều là do ta vô dụng, ngắt đi trong thư phòng! Bằng không người sẽ không phải một mình ngủ trong tấm cung của Vương, cũng sẽ không bị lạnh mà sinh bệnh, hu hu, đều do ta vô dụng!" Nàng lấy tay lau đi nước mắt, nước nỡ nói, "Cũng may thần phật phù hộ, người cuối cùng đã tỉnh lại, hu hu, thật là may mắn."

Thì ra là bị lạnh mà sốt a? La Chu nhớ lại ký ức nóng như bị thiêu trong lò, bừng tỉnh lại được cũng thật sự là quá may mắn. Xem ra ông trời còn chưa tàn nhẫn đến mức bỏ rơi nàng, ngay lúc mùa đông trên cao nguyên cao bốn nghìn thước này, nàng cư nhiên có thể sống sót sau ba ngày hôn mê do sốt cao! Đối với phụ nữ yếu đuối không quen sống trên cao nguyên, đây tuyệt đối có thể nói là kỳ tích.

"Cô gái ngọc, đừng khóc, đây không phải lỗi do người. Ta sinh bệnh tất cả đều do cái tên cầm thú Vương kia." Nàng kéo tay Cách Tang Trác Mã an ủi, cười trừ ghẹo, "Ta còn sợ người sẽ tìm ta tính sổ đó chứ?"

"Ta tìm người tính sổ?" Cách Tang Trác Mã ngừng khóc, hoang mang nhìn về phía nàng.

La Chu nâng tay sờ trán nàng, giải thích: "Đúng vậy, ta ép người đập đầu quá mạnh, kết quả làm người xỉu mất. Trác Mã, người sẽ không đánh lại ta chứ?" Nói xong, nàng còn làm ra một bộ dáng giống như đang vô cùng sợ hãi.

"Sẽ không, vĩnh viễn không." Cách Tang Trác Mã dùng sức lắc đầu, bị nàng làm cho vừa khóc vừa cười, "Nếu không phải La Chu a tỳ che miệng không cho ta hét lên, nói không chừng ta đã sớm bị ——"

"Tốt lắm tốt lắm, La Chu a tỳ nằm nhiều, toàn thân đều mệt mỏi, người có thể giúp đỡ ta ngồi dậy được không?" La Chu cười khanh khách đánh gãy lời của nàng

"Ân, La Chu a tỳ từ từ nha." Cách Tang Trác Mã luống cuống tay chân lau nước mắt, rồi nhanh chân nhanh tay đỡ vai La Chu giúp nàng ngồi dậy.

Ngân Nghê bị vắng vẻ, giận sủa một tiếng, nhanh chóng nhảy đến nằm sát sau lưng La Chu, trở thành một cái đệm dày ấm áp cho nàng dựa vào.

Có sự hỗ trợ mạnh mẽ của Ngân Nghê, Cách Tang Trác Mã thoải mái hơn rất nhiều, rất nhanh liền đỡ La Chu ngồi dựa lên người Ngân Nghê. Sau khi đem chiếc chăn cũ nát phủ kín đến tận vai La Chu, đảm bảo không có chút không khí lạnh nào tới được người nàng mới dùng tay.

Khuỷu tay La Chu hạ xuống vừa vặn đặt ngay trên chiếc đầu lớn của Ngân Nghê, nàng thuận tay xoa xoa đầu nó, thừa dịp nó ngẩng đầu lên, chọc một cái lên cái mũi ướt của nó, nhìn cặp mắt tam giác ngược màu xanh lộ đang lộ ra chút vui vẻ mà cười nói với nó: "Ngân Nghê, hại người lo lắng nhiều rồi." Ngân Nghê là dã thú khủng bố trở mặt vô tình, nhưng cho dù thế nào nàng cũng không thể nào quên được khi ở trong tấm cung của Cổ Cách Vương, con dã thú ăn thịt người này đã an ủi, mang lại ấm áp, che chở nàng qua cơn giá lạnh như thế nào.

Ngân Nghê nhếch miệng, vươn đầu lưỡi thô ráp liếm bàn tay trên đầu nó. Rồi nó quay đầu gầm lên một tiếng với bảy tám con ngao khuyến trong phòng.

Một con tuyết ngao lập tức nhảy lên trên đệm, nhanh nhẹn dừng lại ở bên trái La Chu, nằm dựa sát vào bên cạnh nàng, giống như một cái túi sưởi ổn định nhiệt độ của nàng.

"Cám ơn." Về mặt La Chu đầy chịu mến, tay đưa qua vuốt ve con tuyết ngao giống như nó chỉ là một chú mèo nhỏ.

Vì hành động này mà chiếc chăn phủ trên người nàng tuột xuống, làm cho Cách Tang Trác Mã phát hoảng, lập tức chạy lại bó nàng lại chặt như cũ.

"La Chu a tỳ, đừng cử động quá mạnh, cẩn thận lại bị cảm lạnh." Nàng oán hận nói.

"Được, ta không cử động nữa." La Chu cười mỉm nhìn Cách Tang Trác Mã dùng chăn vây khắp người nàng, chỉ cảm thấy sự đau đớn trong thân thể giảm đi rất nhiều trong hơi ấm này.

Ách, đúng rồi, Cách Tang Trác Mã đem chăn phủ lên vai nàng, vậy cái nàng ta đang đắp là cái gì nha? Nói cho cùng A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa chỉ chi viện được cho nàng mỗi một chiếc chăn cũ.

Nàng sờ lên chiếc chăn, đột nhiên thấy có vấn đề. Nghi hoặc cúi đầu xuống nhìn, trên đùi nàng chính là một tấm vải nhung thô, nhìn. Nhìn nó hình như có chút quen mắt? Nàng ngạc nhiên nghi ngờ đưa mắt về phía Cách Tang Trác Mã hỏi: "Này???? Tấm vải nhung này là do Liệt Thích Già Thất Tu mang tới?" Chăn này rõ ràng chính là vật mà người đàn ông mãnh thú Liệt Thích Già Thất Tu kia cầm trong tay dưỡng thương hơn một tháng trước mà. Khó có được lúc nàng nhiễm lạnh sinh bệnh, tên mãnh thú kia lại mang chăn cho nàng dưỡng bệnh? Hắn có lòng tốt thật sao?!

Cách Tang Trác Mã gật đầu, nói: "Liệt đội trưởng đại nhân đã đem tới vào buổi tối hau ngày trước. Tổng cộng có hai chiếc chăn bông, một cái được kê bên dưới La Chu a tỳ làm đệm giường."

".Thì ra mãnh thú kia.Cũng có điểm tốt.Là một người đàn ông tốt." La Chu rối rắm lắm lắm, lại cũng không dám tin vào lỗ tai mình, "Sao lại có thể như vậy? Không thể a." Đôi mày thanh tú không tự giác nhăn lại tạo thành một chữ "Xuyên" trên trán. Hình ảnh Liệt Thích Già Thất Tu trước đây hiện lên trong đầu, nghĩ muốn nát óc cũng không thể nào hình dung nổi người đàn ông như mãnh thú toàn thân ngập tràn sát khí khát máu lại sẽ trở thành một chủ nô lương thiện mang chăn cho nô lệ bị bệnh.

Cách Tang Trác Mã nghe được tiếng than thở của La Chu, mi tâm cũng dựng lên, vô cùng rối rắm mà nhăn mặt lại. Rốt cuộc, có nên nói cho La Chu a tỳ là, trong khi nàng hôn mê, cái kẻ mãnh thú mang tên Liệt Thích Già Thất Tu kia đã khinh bạc thân thể nàng, còn từng cầu xin Vương muốn nàng, muốn mang nàng về nhà chậm rãi tra tấn, may mắn mà bị Vương cùng Ngân Nghê cự tuyệt.

Suy đi nghĩ lại, nàng cuối cùng chọn lựa giấu giếm. La Chu a tỳ bệnh chưa lành hẳn, thân thể vô cùng suy yếu, lại vướng thêm chuyện nam nữ này, chỉ e sẽ bị dọa sợ, bệnh không đỡ được thì nguy.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Tính theo thời gian, thì hẳn là cung nô mang thuốc tới. Nàng vội vàng dùng ống tay áo đem nước mắt còn sót lại trên mặt lau sạch, dặn dò La Chu: "La Chu a tỳ, người trước cứ ngồi nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài một chút." Đỡ chân La Chu qua một bên xong, nàng mới đứng dậy xoay người đi tới phía cửa. Sau khi nhận thuốc cùng thức ăn từ tay cung nô nàng mới quay về, La Chu vẫn còn đang chìm trong cơn thất thần.

Nàng đem thuốc đổ vào trong chiếc bát đặc biệt, rồi nhẹ nhàng ném thử, sau khi thấy thuốc đã bớt nóng, mới cẩn thận đem tới trước mặt La Chu nói: "La Chu a tỳ, đừng suy nghĩ nhiều. Nào, người mau uống thuốc nha."

La Chu di chuyển mắt, tầm mắt mơ hồ nhìn vào chất lỏng màu nâu đang bốc khói, biểu tình cứng đờ trên khuôn mặt khế thay đổi: "Đây là. Ta phải uống thuốc sao?" Nàng chần chờ hỏi.

"Ân, La Chu a tỳ có thể hạ sốt tỉnh lại, hoàn toàn là nhờ vào thuốc này đó." Cách Tang Trác Mã không nhận ra chút khác lạ, mạnh mẽ gật đầu thừa nhận.

"Ta. Là dựa vào uống thuốc mà hạ sốt?" Không phải dựa vào hệ miễn dịch mạnh mẽ của thân thể sao? La Chu nhìn trừng trừng nước thuốc, biểu tình khuôn mặt ngày càng vụn vỡ.

"Đương nhiên rồi." Cách Tang Trác Mã vẫn xem nhẹ sự khác thường của La Chu, thích thú mà nói, "Thầy thuốc kê đơn này chính là người đã xem bệnh và chữa thương cho La Chu a tỳ trước đây đó."

"Chúng ta. Không phải là nô lệ sao?"

"A? Phải a" Cách Tang Trác Mã bị hỏi có chút không hiểu.

"Nô lệ." Mày La Chu nhăn lại thật chặt. Trùng hợp lúc đó có một cơn gió lạnh thổi tới, mùi thuốc đông y được đưa tới bên mũi nàng, một cổ khó chịu liền nổi lên. Thực đáng nhá. Thân thể không hiểu sao thối lui về phía sau, cách xa chén thuốc thêm một chút, mới tiếp tục nói, "Hẳn là không có tư cách được thầy thuốc khám chữa bệnh." Vết thương ở tay được khám chữa là do cảm thú Vương đặc biệt vì Ngân Nghê mà hạ ân điển ban thưởng, không có khả năng lịch sử lại được tái diễn đi?

"Hi hi, cái này phải cảm tạ Ngân Nghê phía sau người. Nếu không phải nó cầu xin Vương thì căn bản sẽ không có khả năng Vương truyền thầy thuốc chữa bệnh cho người, càng không chủ động tự mình dứt thuốc cho người." ĐỒi mắt dài của Cách Tang Trác Mã sáng rõ như lửa cháy, đầy ý cười châm chọc, "A Tổ nói thật đúng nha, giao khuyến quả nhiên là thần thú bảo vệ."

"Người. Người nói cái gì? Vương tự mình đem thuốc dứt cho ta? !"

La Chu hét thất thanh câu mấu chốt, độ lớn tuyệt không giống như người bệnh vừa mới tỉnh lại sau hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tỉnh Cũng Muốn Ta Dứt Thuốc?

Chẳng lẽ thánh giác của nàng đã cháy sạch sau cơn sốt? Cảm thú Vương lại tự mình dứt thuốc cho nàng? Việc này quả thực so với chuyện mãnh thú Thích Già Thất Tu tặng chân cho nàng dưỡng bệnh còn rợn người hơn! Làm cho người ta sợ hãi khủng khiếp!

"Đúng vậy a." Cách Tang Trác Mã nhớ lại nói, "Khi đó mỗi dứt thuốc vào miệng, La Chu a tỳ đều phun ra, căn bản không có cách nào chữa bệnh, ta gấp đến mức phát khóc."

"Ta phun thuốc?" Nàng không tin nhủ mày.

"Ân." Cách Tang Trác Mã gật đầu như chém đá chặt sắt.

La Chu im lặng, nhớ tới cảm giác đắng muốn giết người trong lúc bị nướng bởi hơi nóng. Nàng vì sợ đắng chết mà kiên quyết kháng cự mấy lần. Đây. Có tính là gieo gió gặt bão không? Sự hối hận cuộn cuộn trong lòng nàng, hận tới mức không thể lập tức lấy dao mổ bụng.

"Sau đó Ngân Nghê mời Vương tới, Vương chủ động cầm chén đút thuốc cho La Chu a tỳ. Lúc ấy không chỉ ta, mà ngay cả tùy tùng bên người Vương cùng Thích Già Thất Tu đều sợ ngây người." Khuôn mặt Cách Tang Trác Mã tỏa ra một chút ánh sáng tự hào, "La Chu a tỳ, tuy rằng Vương thực khủng bố, nhưng thân là ngao nô có thể được một người giống như thánh thần tự mình rót thuốc, vinh quang này thật sự là vô cùng to lớn."

Nhìn biểu hiện hưng phấn giống như trúng xổ số của Cách Tang Trác Mã, La Chu không chỉ không có cảm giác vinh hạnh lớn lao, mà ngược lại cảm thấy lạnh hết sống lưng. Một cỗ khí lạnh từ bàn chân dâng lên, men theo cột sống leo lên trên, sau gáy thậm chí cả đỉnh đầu đều cứng lại. Nàng thật sự khó có thể tưởng tượng được hình ảnh cầm thú Vương đút thuốc cho mình.

"A nha, nói chuyện sau, thuốc đều lạnh hết rồi." Cách Tang Trác Mã bỗng nhiên thốt lên, vội vàng đưa tay lấy chén thuốc cạnh đó, thân thiết nói, "La Chu a tỳ, nhanh uống thuốc đi."

Mùi thuốc đắng nồng đậm đột nhiên tiến vào trong mũi, nước thuốc màu nâu bập bềnh thành những gợn sóng xuất hiện trước mắt. Ngũ quan thanh tú của La Chu nhàn thành một khối, nhanh chóng ngã đầu về phía sau, tạo thành một độ cong kỳ dị trên lưng Ngân Nghê.

Nàng không sợ trời, không sợ đất, không sợ bị cha mẹ coi thường vứt bỏ, không sợ đánh nhau cô lập, không sợ bị xuyên qua dị thể trở thành ngao nô hầu hạ, không sợ ăn không đủ no mặc không đủ ấm, chỉ có duy nhất là uống thuốc Đông y, từ nhỏ nàng đã rất sợ rồi.

Trước đây nàng sợ uống thuốc Đông y, là bởi vì nước thuốc vừa đắng vừa chát. Lúc còn nhỏ sau mỗi lần uống thuốc Đông y, mỗi một ngụm thuốc đắng nuốt vào đều như quét sạch toàn bộ mọi suy nghĩ ẩn giấu trong trái tim nàng, cảm thấy như nước đắng kia chảy vào không chỉ là cổ họng cùng dạ dày của nàng, mà còn chảy vào trái tim nàng, chảy vào từng mạch máu, từng tế bào trong cơ thể. Một chén thuốc vào bụng, cả người trong ngoài đều như ngâm trong nước thuốc, đắng tới mức làm cho nàng muốn khóc.

Nàng chán ghét cái loại cảm giác đắng chát không chịu nổi này, càng chán ghét mình yếu đuối vô dụng. Cho nên, từ khi nàng bắt đầu cuộc sống một mình đến giờ, cho dù là sinh bệnh nàng cũng đều sử dụng thuốc tây. Chẳng sợ truyền dịch hơn mười ngày, mặt cũng sẽ không nhăn lấy một cái. Trong lúc hôn mê, bị ép uống thuốc, nàng không thể nào kháng nghị, cũng không có sức phản kháng. Nhưng hiện tại đã thanh tỉnh, muốn bắt nàng ngoan ngoãn uống thuốc sao, nàng chỉ có thể tặng cho hai chữ —đừng hòng!

"Trác Mã, ta đã hồi phục rồi, không cần uống thuốc." Nàng ngượng ngùng nói, cẩn thận đưa tay ngăn cách bát thuốc với miệng.

"Không được, thầy thuốc nói, sau khi La Chu a tỳ hạ sốt, còn phải uống thuốc này hai ngày nữa mới hết bệnh." Cách Tang Trác Mã quả quyết bác bỏ. Đối mặt với sự kháng cự rõ rệt của La Chu, tinh thần hưng phấn mới vừa rồi của nàng liền biến mất. Thì ra mãnh thú Liệt Thích Già Thất Tu kia nói đúng, La Chu a tỳ trong lúc hôn mê nôn thuốc ra, chính là vì nguyên nhân ghét bỏ thuốc đắng.

Còn phải uống hai ngày? Dù chỉ nửa ngày nàng cũng không muốn! La Chu nghe được mà hết hồn, cẩn thận đẩy bát thuốc cách miệng mình thêm một chút, cười nói lấy lòng Cách Tang Trác Mã, "Trác Mã, ta biết người quan tâm ta, nhưng mà ta thật sự rất khỏe. Không tin, người sờ xem!" Đẩy chén thuốc ra, nàng kéo tay Cách Tang Trác Mã tới trán của mình, "Có phải không nóng chút nào đúng không?"

Lòng bàn tay chạm vào chiếc trán trơn bóng chỉ có chút hơi hơi ấm áp, đích xác là không có phát sốt. Chỉ là —

Cách Tang Trác Mã chần chờ nhìn đôi mắt mình nọt sáng ngời, đầy trong mong của La Chu, lại nhìn qua bát thuốc trên tay, chần chờ một lát, khẽ cắn môi, kiên quyết đưa bát thuốc tới mặt La Chu một lần nữa.

"La Chu a tỳ, cho dù không sốt, cũng phải nghe lời thầy thuốc uống thuốc mới được!"

Không cần đâu? La Chu đưa mắt nhìn về mặt kiên định không thể thay đổi của Cách Tang Trác Mã, lại nhìn xuống bát thuốc đưa tới bên miệng, lòng dần chìm vào tuyệt vọng, nét mặt nhàn lại như cái bánh bao lớn.

Trong phim từng có cảnh rít gào hất tay đánh bay bát thuốc, nàng sống hai mươi năm, còn chưa từng làm chuyện kiêu ngạo như vậy. Hơn nữa hành động này nhất định sẽ làm tổn thương một người thực sự quan tâm đến mình, nàng thật không đành lòng; còn cầm lấy bát thuốc, nín thở uống ực một ngụm, cái loại cảm giác cả người ngâm trong nước đắng này thật sự quá khó chịu, giống như đối xử quá mức tàn nhẫn với chính bản thân mình, nàng cũng không thể nào ra tay được. Nhất thời, nàng lâm vào thế khó xử, đấu tranh tinh thần kịch liệt.

"La Chu a tỳ, uống nhanh đi, thuốc sẽ lạnh, công hiệu sẽ yếu đi." Bên tai tiếng thúc giục trong trẻo như tiếng chim sơn ca của Cách Tang Trác Mã.

"Trác mã, ta. . . ." La Chu xấu hổ mà liếc Cách Tang Trác Mã một cái, rồi cúi đầu, má ửng đỏ, lí nhí nói ra sự thật, "Ta sợ.Sợ đắng."

Cách Tang Trác Mã sùng sốt, khỏe môi lập tức nâng lên. Ha ha, La Chu a tỳ thật đáng yêu nha. Nàng cố ý giả bộ giáo huấn: "La Chu a tỳ, người không thể trẻ con như vậy được, vì sợ đắng nên không uống thuốc? Nếu người không uống, cẩn thận Vương sẽ tới đây đút thuốc nga."

"Cô gái xấu xa này, đừng có làm ta sợ." La Chu dẩu miệng, có chút làm nũng nói.

"Ai nói là nàng ta hù dọa người."

Cách Tang Trác Mã chưa trả lời, một giọng nói trầm khàn lạnh lẽo lại mang theo chút tươi cười liền xuất hiện tiếp lời. Tiếp theo đó, một người đàn ông dẫn theo hai con báo tuyết đi thông thả vào trong ngao phòng.

Thân hình người đàn ông cao ngoài hai thước lộ ra sự dũng mãnh hơn hẳn người bình thường, thân mặc áo gấm màu vàng thêu hoa văn rồng được tô

điểm bởi da chồn đen, thất lưng khảm hai phiến mã não màu đen, chân đi một đôi giày da màu đen cao tới ống chân. Cổ hần đeo một chuỗi chín hạt châu, san hô, mã não, trước sau hông là một thanh trường đao cùng một đoản đao, toàn thân đều tỏa ra khí thể vô cùng tôn quý xa hoa.

Mái tóc nâu dày của người đàn ông xổ sau lưng, hai bên mai được tết thành những bím tóc và dùng những trang sức hình đầu lâu tinh xảo buộc lại, tai trái đeo một viên bảo thạch đỏ sẫm như màu máu. Làn da hồng sậm đúng đặc trưng của người cao nguyên, ngũ quan mạnh mẽ, khắc sâu như búa chặt dao khắc. Hần cao ngạo như sư tử, tao nhã như báo tuyết, âm hiểm tàn khốc như kèn kèn. Mỗi một bước đi, sự nguy hiểm, áp bách cùng lạnh lẽo lại tản ra thêm vài phần trong không khí.

Lời nói xen vào vừa rồi, rõ ràng thuộc về người đàn ông đang thông thả đi vào phòng, cũng chính là người đã làm mẫu rút thuốc cho Cách Tang Trác Mã hai ngày trước, Cổ Cách Vương Mục Xích Tán Bó Trác Đốn.

"Vương. Vương." Cách Tang Trác Mã sợ hãi nhìn chằm chằm kêu lên, sau đó liền nhanh chóng chuẩn bị quỳ xuống, trong lúc bối rối nàng lại quên mất tay mình đang cầm bát thuốc.

Vừa thấy bát thuốc sắp rơi xuống, Tán Bó Trác Đốn liền ra tay nhanh như điện, chuẩn xác đỡ được bát thuốc, tiếp đó hứng lại toàn bộ nước thuốc vãi ra trong không trung, không để sót một giọt.

"Xin. Xin Vương thứ tội!" Sắc mặt Cách Tang Trác Mã đã trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, cả người run rẩy. Thân thể hèn mọn cúi sát đất, trán đập thật mạnh xuống đất.

Tán Bó Trác Đốn đối với lời thỉnh tội của Cách Tang Trác Mã đang quỳ bên cạnh xem như không nghe thấy, bước tới ngồi cạnh bên La Chu. Thấy bộ dạng hóa đá của nàng, khốc môi hần khê nhếch lên, thản nhiên nói, "Heo, tỉnh rồi cũng muốn ta dứt thuốc sao?"

A? A!

La Chu đầu tiên là mờ mịt, chớp mắt sau vì kinh hãi quá độ mà quên cả chớp mắt, tiếp đó như bừng tỉnh mà rơi lệ.

Cái miệng của Cách Tang Trác Mã thật sự là quá thối rồi, vừa mới nhắc tới cảm thú Vương rút thuốc, thì cảm thú Vương liền xuất hiện, đúng là không muốn người khác sống mà. Tim nàng như ngừng đập, răng cắn mạnh một cái, rồi cười nịnh nọt: "Tiện nô sao dám làm phiền Vương dứt thuốc?" Để làm rõ, nàng đưa tay muốn đoạt đi bát thuốc trong tay Tán Bó Trác Đốn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Cảm Thú Vương Dứt Thuốc

Ai ngờ khi đầu ngón tay vừa chạm vào bát thuốc, tay Tán Bó Trác Đốn liền rút lại, bát thuốc liền rời thoát khỏi đầu ngón tay của nàng. Nàng ním môi lại, giả bộ như không biết, chuyển hướng tay, vói theo bát thuốc. Mọi việc lại diễn ra y như trước, ngón tay cứ chạm tới bát thuốc, thì Tán Bó Trác Đốn lại đưa tay đi chỗ khác, bát thuốc liên tục rời khỏi tay của nàng.

Này.

La Chu không đoán được cảm thú Vương nghĩ gì, không khỏi trở nên lo sợ, không dám lại đưa tay đoạt bát thuốc. Răng nanh cắn nhẹ vào môi dưới, hơi cúi đầu, giọng nói nhỏ xíu vô cùng cung kính: "Vương, xin.Ban thuốc."

"À? Không sợ đáng?" Tán Bó Trác Đốn chăm chú nhìn ngao nô bỗng nhiên trở nên khúm núm, nhếch lên mày trái một cách gian tà. Mắt ung nâu sậm lợi hại lãnh khốc, sâu xa khó dò.

Giọng nói của cảm thú Vương lạnh lùng mà cứng rắn nhưng vẫn ẩn chút ý cười bên trong, nghe qua coi như có một chút thân thiết. Nhưng nghe kỹ, lại làm cho con người ta cảm thấy rét lạnh tận xương. Quanh thân hần tản ra sự oai nghiêm vương giả xen lẫn sự tanh máu của dã thú, tạo ra một chiếc lưới nguy hiểm khủng bố. Một khi rơi vào chiếc lưới kia, một khi chiếc lưới kia được thu hồi lại, thì không có bất cứ thứ gì có thể còn sống thoát được.

"Tiện nô có thể được Vương sai thầy thuốc tới khám chữa bệnh đã là vinh hạnh tận trời, cho dù đáng cũng. Cũng có thể uống." La Chu chỉ cảm thấy chiếc lưới to lớn khủng bố kia đã vây quanh mình thật chặt, rồi từng chút từng chút co lại, toàn thân căng cứng, lại càng thêm không dám ngẩng đầu nhìn cảm thú trước mặt.

Cho ta đi! Cho ta đi! Cho dù thuốc kia đáng gấp mười lần, trăm lần, ngàn lần so với Hoàng Liên, ta cũng có thể uống hết bằng một ngụm! Cảm thú Vương vĩ đại, van cầu ngài mở lòng từ bi, mang hơi thở tôn quý uy nghiêm của ngài rồi xa tiêu nhân, không cần áp bách thần kinh, gia tăng gánh nặng cho tiểu nhân nha, tiểu nhân sắp không chịu nổi nữa rồi!!!

La Chu bị phần gào lên trong lòng. Nhưng mà không như mong muốn của nàng, ngón tay thon dài màu đồng cổ dùng sức nâng cằm của nàng lên, bắt

nàng nhìn thẳng về phía người đang ông khùng bố kia.

"Ta hôm nay tâm tình không tồi, không ngại. dứt thuốc cho ngao nô một lần nữa." Mắt ung nheo lại che đầy đầy nguy hiểm, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười lạnh lẽo. Lòng ngón tay thô ráp lại chậm rãi vuốt ve đôi môi đầy da khô của La Chu, động tác có chút mờ ám, có chút tà tử.

La Chu kinh hãi nhìn hắn, động một cái cũng không dám, sắc mặt so với Cách Tang Trác Mã còn trắng hơn. Trái tim co lại như muốn ngừng đập, ngay cả thở cũng vì quá khản trương mà ngừng lại.

Ngón tay màu đồng cổ mảnh mẽ đẩy ra hai cánh môi của nàng, tiến vào bên trong khoang miệng ảm áp đầy mùi đàn hương, chậm rãi di chuyển bên trong, sờ soạng từng nơi một. Chiếc lưỡi mềm mại non nớt, vách thịt nhẵn mịn, từng chiếc răng nhỏ trắng sáng, lưỡi gà nhỏ yếu ớt trong cổ họng. Tán Bồ Trác Đốn vô cùng vừa lòng với xúc cảm này, đầu ngón tay lại tiến sâu thêm vào trong, làm cho cổ họng nóng bỏng co rút lại, gất gao bao vây ngón giữa, làm cho hắn sinh ra một loại khoái cảm mất hồn. Cổ họng mềm mịn không ngừng tiết ra nước miếng trong suốt, men theo khóe miệng không thể khép kín chảy xuống, cũng làm ẩm ướt ngón tay hắn.

Mắt ung khép nửa càng ngày càng âm trầm, vẻ mặt lãnh khốc không thay đổi một chút nào. Hắn không chỉ kiểm chế cảm ngao nô, mà còn đẩy ngón trở cùng ngón giữa vào càng sâu, xoay tròn bên trong cổ họng chật hẹp mềm mại.

Miệng La Chu bị đẩy ra đến cực hạn, cổ họng bị vướng víu vật làm cho nàng co rút họng nhiều lần vì buồn nôn. Vì khó chịu mà khóe mắt tràn ra chút nước mắt, nước miếng bị kích thích mà tuôn ra càng nhiều, nhưng không có cách nào nuốt vào, chỉ có thể không ngừng tích tụ, cuối cùng tràn ra, chảy xuống làm ướt chiếc cằm duyên dáng, tạo thành sự dâm nhiễm đến câu hồn.

Sự khó chịu đã thúc giục nàng chiến thắng bản năng sợ hãi vốn đã ăn sâu, nàng nhịn không được mà đưa tay bắt lấy cổ tay cầm thú Vương, dùng sức kéo nó ra, hồng kéo ngón tay đang ở sâu trong cổ họng ra ngoài.

Đối với lực phản kháng nhỏ bé như kiến của nàng, Tán Bồ Trác Đốn khẽ mỉm cười, hai ngón tay khuấy đảo trong cổ họng đột nhiên cao thấp tách ra, một cái chặn lại chiếc lưỡi, một cái đẩy lên hàm trên. Trong lúc La Chu còn ú ớ, thì đầu dài nhỏ của bát thuốc đã tiến vào trong miệng nàng, cảm thấy tới yết hầu, nước thuốc chậm rãi chảy xuống.

Cơ thể bị co rút mạnh mẽ, nước thuốc đắng chát không có chạm vào bề mặt lưỡi của nàng, mà trực tiếp theo cổ họng xuống thẳng dạ dày. Không cảm thấy đắng lắm. Chát, lại lan từ cổ họng tới từng bộ phận trên cơ thể. Đôi mắt to sáng đóng chặt lại, nước mắt đọng ở khóe mắt cuối cùng cũng đầy mà tràn ra, thành hai hàng chảy xuôi xuống, chạm tới hai bên tóc mai hỗn độn.

Đút thuốc bao lâu, thì nàng khóc bấy lâu.

Ngay lúc Tán Bồ Trác Đốn rút bát thuốc ra, đôi mắt sáng nhẹ nhàng mở ra. Bên trong vốn tràn ngập hèn mọn lấy lòng giờ đã trở thành hư không vô tận, con người bị nước mắt làm cho trở nên giống như trong suốt tràn đầy ủy khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nháy mắt giống như trở nên có sức sống.

Hắn nhìn một lát, ngón tay thô dài liền rút ra khỏi miệng La Chu, đầu ngón tay còn lưu lại một sợi chỉ bạc. Ngón tay vẫn còn dính chỉ bạc trực tiếp đặt lên giữa đôi lông mày, không nói gì mà nhẹ nhàng ấn ấn.

"Thật đắng. Thật chát."

Đôi môi khẽ mở, khẽ run run nói ra những tiếng thật nhỏ, giống như là thở dài, lại giống như khóc, lại vừa giống như đang làm nũng. Mắt to buồn đầy ủy khuất phủ kín một tầng u oán, nước mắt tựa như một chuỗi hạt lăn xuống, cả người La Chu giống như đang rơi vào thế giới cách biệt với bên ngoài.

Cái thế giới mà chỉ có một mình nàng co ro trong góc tường hoảng sợ nhìn cha mẹ mình cãi nhau kịch liệt; chỉ có một mình nàng ngồi dưới ngọn đèn bên đường bồi hồi, liếm những vết thương đánh nhau với người khác; chỉ có một mình nàng ngồi bên cửa sổ nhìn về cuối ngã tư đường, khát vọng nhìn thấy bóng hình cha mẹ. Một ngày chờ đợi, một tháng chờ đợi, một năm chờ đợi, nàng chờ đợi một chút yêu thương ít ỏi, chờ tới mức bị coi rẻ lạnh nhạt. Cho tới khi lòng giá lạnh, tình phai nhạt, cho đến khi cả cha lẫn mẹ cùng vĩnh viễn biến mất, nàng đã không còn chờ đợi nữa.

Nàng dùng mười bảy năm chờ đợi cha mẹ ngoài đầu nhìn lại, chờ đợi cha mẹ yêu thương, lại chung quy muốn mà không được. Vào thời khắc chôn cất cha mẹ, nàng thề từ nay về sau chỉ sống vì chính bản thân mình, cố gắng sống cho thật tốt.

Nàng chán ghét thuốc đông y, vô cùng chán ghét nó, chất lỏng đắng chát ảm áp kia làm cho nàng nghĩ tới hình ảnh chôn cất đã giấu kín trong đầu. Thân thể thật đắng! Thật chát! Trên lưỡi là đắng chát, máu cũng là đắng chát, da thịt cũng đắng chát, lục phủ ngũ tạng tất cả đều là đắng chát, đắng chát đến mức không thể nào không chế được nước mắt trào ra.

Tán Bồ Trác Đốn lạnh lùng nhìn ngao nô khóc không tiếng động, ngón tay đang ấn trán nhẹ nhàng trượt đi, đem nước mắt chảy xuống bôi khắp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng.

"Heo, thuốc thực sự rất đắng rất chát sao?" Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve cổ nàng. Giọng nói âm trầm bớt đi một chút lạnh lẽo, lại tăng thêm một chút hấp dẫn.

La Chu di chuyển mắt, nước mắt lại tiếp tục chảy dài, hít hít mũi, mơ hồ um một tiếng.

"Trực tiếp đổ vào cổ họng sao có thể nếm được vị đắng?" Tán Bồ Trác Đốn hừ nhẹ, khóe môi nhếch lên cực kỳ dữ tợn, "Ngao nô lừa gạt Vương chính là trọng tội, phải rút lưỡi chặt tứ chi treo cổ."

Lời nói máu lạnh vô tình kéo La Chu ra khỏi thế giới đầy nước mắt cùng thống khổ vô tận.

Nàng vội vội vàng vàng lau nước mắt, sống chết lắc đầu, nói liên mồm: "Tiện nô nói sai rồi, Vương dứt thuốc tuyệt đối không đáng, tuyệt đối không chất. Vương, tiện nô nói sai rồi, xin người nể tình Ngân Nghê mà tha thứ cho tiện nô đi, tha cho tiện nô đi." Tiếng cầu xin mang theo tiếng khóc hãi hùng.

Nhớ rõ ở nóc nhà cao nguyên cổ đại có một bộ gọi là "Mười sáu pháp điển", bên trong có quy định đối với người hạ đẳng như sau: "Ba loại người lang thang, thợ rèn, đồ tể, mạng không bằng cây cỏ." Làm nô lệ, mạng của nàng còn không bằng một cọng cỏ. Phàm là nông nô, nô lệ cùng người hạ đẳng có hành vi phạm thượng, trừng phạt theo luật pháp vô cùng nghiêm khắc, dã man, nhục hình thi hành gồm có "Khoét mắt, chặt đầu gối, cắt lưỡi, chặt tay chân, quăng xuống vực, giết từ từ", có thể nói là hoàn toàn phủ định quyền sinh tồn.

Cầm thú Vương trước mắt nàng đã từng hành hạ không biết bao nhiêu người, hẳn hi vọng vô thường máu lạnh vô tình đã in thật sâu vào trong lòng nàng. Một tháng qua, nếu không phải có Ngân Nghê bảo vệ nàng, nếu không phải nàng từng giây từng phút chú ý lời ăn tiếng nói, hèn mọn tuân theo, không chừng đã sớm trở thành kẻ tàn tật, hoặc sớm là linh hồn nơi chín suối.

Nhìn xem hôm nay nàng đã làm gì? Có ý đồ đoạt bát thuốc từ tay cầm thú Vương, cào cấu tay hắn nhằm rút tay hắn ra ngoài, khóc lóc âm ỉ còn kêu thuốc đắng chất. Nay. Nay không phải là muốn chết sao? Càng nhớ lại, La Chu lại càng sợ hãi, thân thể không không chế được mà run rẩy.

"Nói sai rồi sao?" Tân Bố Trắc Đốn nhẹ nhàng bóp chặt lại năm ngón tay đang nắm lấy cổ nàng, chữ cuối cùng nói thật nhẹ, ẩn ý khó đoán.

"Sai lắm rồi, sai lắm rồi, Vương, tiện nô sai lắm rồi." La Chu khóc thút thít nói, hai gò má lúc trắng lúc xanh, ánh mắt nghẹn lại cổ không để rơi nước mắt trở nên hồng như mắt thỏ.

Tân Bố Trắc Đốn buông cổ nàng ra, đứng thẳng dậy, đôi mắt sắc bén xẹt qua ý cười châm chọc: "Nếu biết sai rồi, liền phạt người uống thuốc bốn ngày. Nếu để rơi một giọt, nhất định rút lưỡi chặt tứ chi treo cổ!"

A? ! La Chu ghé vào trên người Ngân Nghê, ngơ ngác nhìn nam nhân trên cao, trong đầu trống rỗng.

Tin dữ! Đây là tin dữ ngang với rút lưỡi chặt tứ chi treo cổ!

Sau một lúc lâu, cho tới khi bóng dáng của Tân Bố Trắc Đốn cùng hai con báo tuyết biến mất, Cách Tang Trắc Mã đứng lên dùng sức lay nàng, nàng mới phun ra một ngụm khí đục, cảm hận nói: "Mẹ nó, đúng là rất cầm thú mà."

Cách Tang Trắc Mã ngồi dựa vào bên người nàng mê mang đồng ý, rồi rảo nhìn ra cửa ngao phòng trống không.

Vương đối với tội đại bất kính của La Chu a tỷ cũng chỉ phạt nàng uống thuốc thêm hai ngày, thật sự đối lập với những khổ hình tàn bạo trước đây, quả thực không thể tin được. Hơn nữa, uống thêm hai ngày thuốc cũng là trừng phạt sao? Nàng chuyển mắt nhìn La Chu đang đau khổ sống không bằng chết, nàng giật mình. Đối với La Chu a tỷ mà nói, uống thêm hai ngày thuốc tuyệt đối đáng sợ hơn so với trừng phạt quái roi.

Vương, quả thực rất khủng khiếp!

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tới Phòng Nghị Sự

Suốt nửa tháng, La Chu không làm gì cả, mỗi ngày chỉ phụ trách uống thuốc rồi ngủ trong ngao phòng. Thức ăn ngoài bánh mì, còn có trà sữa nóng cùng thịt bò nấu khoai tây thơm ngào ngạt. Theo lý mà nói, là một ngao nô, mà nàng có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy có thể nói là chưa từng có. Nhưng thực tế thì nàng sắp bị nhảm chán đề nên đến sắp mắc chứng uất ức cùng dễ cáu kỉnh rồi.

Sau khi cầm thú Vương dứt thuốc, thực hiện toàn bộ hành vi cầm thú của hắn xong, liền đặc phái sáu cung nô lại đây giám nàng dưỡng bệnh. Nước thuốc đắng chất nhất định phải uống không sót một giọt, thức ăn đưa tới ít nhất phải ăn hai phần ba, chỉ được hoạt động trong phạm vi ngao phòng, mỗi buổi sáng trưa tối hàng ngày phải hoạt động một lần, mỗi lần không quá hai mươi phút, còn lại phần lớn thời gian nàng đều bị cưỡng chế nằm trên đệm tĩnh dưỡng. Trừ bỏ Cách Tang Trắc Mã cùng các cung nô hầu hạ ra, những người không liên quan không được vào thăm. Tự ý bước vào ngao phòng, giết không tha.

Bốn ngày đầu, thân thể còn suy yếu, lại bị nước thuốc đắng chất tra tấn sống không bằng chết, nằm vẫn còn mê man, nhưng từ ngày thứ năm trở đi thì không còn nữa. Đúng như Cách Tang Trắc Mã nói, y thuật của thầy thuốc quả thật quá mức cao minh, bệnh của nàng được dưỡng tốt lắm, ngay cả thân thể cùng tinh thần đều được dưỡng tốt quá mức cần thiết, lại được nằm tĩnh dưỡng, chỉ trừ có mỗi việc chịu tra tấn thống khổ lúc uống thuốc. Nhưng đối mặt với sáu cung nô tận tụy quan tâm nàng quá độ như hồ rình mồi, lại thêm Cách Tang Trắc Mã lòng đầy sợ hãi, nàng ngay cả tự bụng thuốc uống cũng không có cơ hội, càng không thể nói đến đi ra ngoài ngao phòng.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể lợi dụng ba lượt vận động hàng ngày để rèn luyện, sử dụng toàn bộ tinh lực bản thân, để đảm bảo chất lượng giấc ngủ. Mà thu hoạch lớn nhất của nàng là thuộc gần hết hai mươi đầu dĩa ngao dưới trướng Ngân Nghê, cơ bản là để đem chúng nó thành gối ôm tùy ý ôm ấp vuốt ve cũng sẽ không xảy ra sự cố gì.

Cứ như vậy dưới sự hầu hạ như rập khuôn của các cung nô, sự an ủi mềm mại của Cách Tang Trác Mã cùng với Ngân Nghê và đám ngao khuyến khích, nàng giống như lão bà sống qua những ngày uống thuốc khổ hình, sống một cuộc sống chán ngắt đến mức meo, cuối cùng đợi được cảm thú Vương hạ lệnh đặc xá, kết thúc hình phạt.

Vì lần bị bệnh này, La Chu thật sự lĩnh ngộ được ý nghĩa của lao động. Cuộc sống sâu gao này không phải người bình thường nào cũng tiêu thụ nổi, nếu muốn cuộc sống được phong phú, nhất định phải lấy lao động làm vinh quang. Chẳng sợ khổ chút, mệt chút, bi thảm chút, cũng phải chấp nhận. Cũng bởi vì lần bị bệnh này, nàng trở thành tâm điểm của cả Vương cung. Từ vương công quý tộc cho tới nô lệ tạp dịch, tất cả đều đồn đại không ngớt. Chỉ cần nàng vừa xuất hiện, những ánh mắt như tia X xuyên qua gân cốt tạng phủ của nàng, nhìn thấu vào trong xương máu, linh hồn nàng.

"Trác mã, ta. Ta cảm thấy áp lực quá. . . ."

La Chu chau mày, mắt chứa đầy bất an, đi tới chỗ rẽ không người nàng nhỏ giọng nói với Cách Tang Trác Mã. Ở phía trước hai nàng, có hai thị vệ đứng mãi dẫn đường, đi thẳng hướng tới phòng nghị sự của Cô Cách Vương.

"Tất nhiên rồi." Cách Tang Trác Mã cũng nhỏ giọng đáp lại, "La Chu a tỷ chính là nữ nô duy nhất chiếm được sự ưu ái của Vương mà."

Ưu ái? !

La Chu nghe được mà thở ra một ngụm khí lạnh, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại: "Ai dám bịa ra chuyện này? Lão tử nhất định làm thịt hẳn!"

"La Chu a tỷ không cần kích động, mọi người trong cung đều truyền nhau như vậy. Ai kêu ngươi thân là nữ nô, lại được tự do ra vào tẩm cung của Vương, được thầy thuốc chẩn bệnh, Vương tự mình dứt thuốc, rồi cung nô hầu hạ bên người, thật sự là vô cùng vinh dự, ngay cả tư cũng được hưởng đãi ngộ đặc biệt đến lạ lùng." Cách Tang Trác Mã nói một hồi toàn bộ những chuyện xảy ra, thở một chút rồi lại nói tiếp, "Hiện tại Vương lại hạ lệnh cho người tới phòng nghị sự hầu hạ, người muốn bọn họ nghĩ sao chứ? A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa từng cố ý tìm lúc canh gác sơ hở tới tìm ta chứng thực, thuận tiện chuyển tới lời chúc mừng, nhắc nhở người tranh thủ cơ hội này."

La Chu thật muốn phun máu! Thở ra một ngụm khí lạnh, mẹ nó, hai người này còn chưa từ bỏ ý định ám sát cảm thú Vương! Quả thực giống như nàng vẫn không thể nào bỏ được ý định bỏ trốn, tinh thần này thật đáng khen, hi vọng tất cả đều có thể thành công. Nàng hít sâu một hơi, ngưng trọng hỏi Cách Tang Trác Mã: "Trác Mã, Vương đề ý ta sao?"

Cách Tang Trác Mã lặng yên một lát, rồi thở dài một tiếng, nói: "Lời đồn cũng không phải vô lý. La Chu a tỷ, ta cảm thấy được ta miễn cưỡng cũng có thể được coi là một người phụ nữ Bắc Ba thông minh. Lấy kinh nghiệm phong phú của ta, người được Vương ban cho nhiều vinh hoa như vậy, đã khẳng định sự khác biệt của người trong lòng Vương. Nhưng mỗi khi nhìn Vương và người ở chung, ta vừa thấy lo lắng cho mạng mình, vừa lo cho cái đầu của người. Bởi vậy, Vương ưu ái người không giống như một người đàn ông đối với người phụ nữ mình thích." Nhưng mà Liệt Thích Giã Thất Tu thật sự là ý muốn quấy rối với người a. Nhưng nàng lại nuốt lại câu cuối cùng, nhắm mắt lại cân nhắc xem có nên tìm cơ hội nói việc này cho La Chu a tỷ sau khi nàng khỏi bệnh hay không, để cho nàng cảnh giác, tìm kế sách phòng bị, miễn cho nàng chịu tổn hại.

Điều Cách Tang Trác Mã nói, La Chu kỳ thật cũng hiểu rõ trong lòng. Ngay từ đầu, Vương vì Ngân Nghê mà có hứng thú với nàng, nên nàng mới có thể sống sót. Chính là trải qua một thời gian, nàng phát hiện cảm thú Vương dường như đặc biệt thích khi dễ nàng, hơn nữa hâm mê thi hình giết người trước mặt nàng, lấy sự run rẩy, hèn mọn cầu xin của nàng để mua vui, đúng là biến thái mà!

Khốn kiếp, từ lúc nào mà nàng lại trở thành đồ chơi mua vui cho tên cảm thú đó cơ chứ. Nàng thở ra một ngụm khí đục, sự kiên định dần dần biến mất.

Khi nhìn thấy hai thị vệ đã dừng chân tại cuối con đường, nàng lập tức ngậm miệng. Cúi đầu hèn mọn bước vào trong, len lén nhìn qua hai bên hành lang.

Tới đây cũng đã được mười hai tháng, người Bắc Ba ở nóc nhà cao nguyên này, dù là giàu sang hay bần cùng, đều luôn ưa thích chuẩn bị cho lễ mừng năm mới. Dù Cô Cách Vương cung tràn ngập sự khủng bố tanh máu, nhưng vào đêm 30, nô lệ hèn mọn nhất cũng có được một miếng thịt cùng một chén rượu thanh khoa.

Trên hành lang sáng ngát, cứ mỗi mười bước lại được đặt những giá bằng gỗ lim, hình rồng, hổ, sư tử, rùa bằng bạc đẹp tuyệt mỹ, trên miệng chúng ngậm ngọc quý, trên lưng cõng bát bạc. Trong bát bạc được đựng mầm lúa mì thanh khoa ngâm trong nước tuyết, tới năm mới hạt mầm đã nảy mầm cao gần 2 tấc, đây là để cầu chúc cho mùa thu hoạch năm tới.

Bức bích họa tuyệt đẹp được thêu trên hai tấm lụa lớn. Bức tranh này chỉ dùng tơ lụa, lông dê, vải bông thêu thành. Tấm lụa bên trái miêu tả "Nhu ý đăng" thường xuất hiện trong chùa miếu, màu sắc lộng lẫy, nhắn nhủ lại thường, thể hiện trí tuệ rộng khắp của Phật Tổ; tấm lụa bên phải miêu tả quá trình ra đời câu Mục Xích Vương Gia, cảnh chinh chiến mạnh mẽ đầy lời oán, lễ đăng vị khoan thai mà hoa lệ. Hai bên sườn tấm lụa là những bức tranh liên hoàn, thêu bằng tơ tằm với những phong cảnh thiên nhiên hài hòa khác biệt, đủ để thấy sự kỳ diệu trong tay nghề chế tác của con người. Nếu có thể gặp được ở thế kỷ 21, tài năng này nhất định có thể hiện được kết tinh thành quả lao động quý giá của người dân cổ đại.

La Chu cảm khái, bất giác trong lúc đi lại vừa nghĩ vừa nói ra miệng.

Trong lúc thị vệ mở cửa ra khỏi cung, gió tuyết lạnh lập tức tạt thẳng vào mặt, làm cho nàng lạnh run cả người. Xoang mũi bị khí lạnh kích thích, nhẹn không được hắt xì một cái.

"La Chu a tỷ! Ngươi lạnh không?" Cách Tang Trác Mã khẩn trương lo lắng hỏi. Nàng là một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng. Tuy rằng bị cắn không phải là nàng, nhưng khi vừa nghe La Chu hất xi, lòng đột nhiên như thùng một lỗ.

Lạnh, tất nhiên rồi. Da thịt bị gió tuyết thổi vào đầu gối bị bị dao cứa. Chỉ cần rời đi cơ thể ấm áp của ngao khuyến, trong thời gian ngắn ngủi tay chân nàng liền lạnh giống như cột băng, cả nhiệt độ thân thể cũng nhanh chóng hạ thấp, chỉ còn ngực là ấm áp. Nhưng mà chỉ cần không phải lúc ngủ, cái lạnh này nàng vẫn còn chịu được.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi." La Chu đem áo khoác trên người kéo vào thật chặt, dắt tay Cách Tang Trác Mã chuẩn bị bước đi.

"Chậm đã, Vương hạ lệnh, sau khi ra khỏi đông cung, chỉ có Heo mới có thể vào hầu hạ trong phòng nghị sự." Một thị vệ vườn trường mâu ngăn cản Cách Tang Trác Mã, nghiêm túc nói, "Ngươi, chờ ở chỗ này."

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã biến sắc, nhìn lẫn nhau, nháy mắt liền trở nên sợ hãi.

"La Chu a tỷ." Khuôn mặt Cách Tang Trác Mã hiện lên vô tận lo lắng, nàng cầm ngược lại tay La Chu, trên mu bàn tay hiện lên đầy gân xanh.

La Chu nhắm chặt mắt, rồi lại mở ra, sợ hãi trong mắt đã được áp chế. Nàng đẩy ra ngón tay Cách Tang Trác Mã, khóe môi hơi nhếch lên: "Cô gái ngoan, ở chỗ này chờ ta, ta nhất định sẽ trở về."

". Ân, ta chờ La Chu a tỷ." Cách Tang Trác Mã gật đầu, bắt đầu đi thu tay lại.

La Chu xoay người, chống lại gió lạnh như dao cắt, đi theo thị vệ bước qua cửa nhỏ.

Thấy thân thể của nàng đã khỏi hẳn, liền khẩn cấp muốn trêu chọc tìm vui sao? Sống 20 năm, cũng không biết bản thân mình có giá trị giải trí lớn như vậy. Nàng nên cảm thấy may mắn hay đau buồn đây.

Còn có, tại sao gọi nàng là Heo chứ? Nàng rót cuộc giống Heo chỗ nào? Dù quần áo đầy trên người, nhưng thoát nhìn vẫn rất mảnh mai có được không?

Oán niệm khó chịu cùng sợ hãi không yên đan vào trong gió tuyết, theo những bông tuyết tung bay khắp trời.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Tiến Vào Phòng Nghị Sự

Thấy nàng tới, thị vệ đứng ở trước phòng nghị sự lập tức đẩy ra chiếc cửa hoa lệ cực nặng phía sau. Nhất thời, một luồng khí ấm bao khắp toàn thân nàng, xua tan đi không ít khí lạnh trên người.

Bước vào chỗ tối, nàng đưa mắt cẩn thận tò mò nhìn xung quanh, thứ chiếm được ánh nhìn không phải con người, mà là sự hoa lệ mãnh liệt cùng sự uy nghiêm huyền bí. Hình ảnh di chỉ đồ nát trước đây sụp đổ trước đây đã sống lại, tạo nên một dấu ấn hoàn toàn mới.

Những cây cột trụ vuông màu đỏ cực kỳ đặc sắc, nền nhà được lát bởi những khối đá màu xanh, trên trần nhà phủ kín những hoa văn đầy màu sắc, vách tường bốn phía cũng ngập tràn những hình màu. Nội dung của những hình này chủ yếu đề cập đến Phật, Độ Mẫu, Kim Cương, người động, các loại động thực vật, chủ đề thì về biện kinh, lễ mừng, nhạc cổ, ca múa. Những đường cong sinh động lưu loát mà không kém phần tinh tế; bố cục biến hóa đầy ngẫu hứng, hợp tan đan xen; bố trí đầy màu sắc, đẹp không tả xiết, lấy màu đỏ là chủ đạo, thêm vào đó là những màu sắc đối lập như màu xanh dương, xanh lá cây. Mỗi bức hình đều thể hiện sự sáng tạo, trở thành vật trang trí lộng lẫy trong bầu không khí quý dị thần bí này.

Những bức bích họa sống tiên diễm này so với những bức tranh phai tàn ở di chỉ hiện đại càng thêm phản ánh rõ ràng nền tảng văn hóa độc đáo được dung hòa từ Ấn Độ, Kashmir, Nepal, Islam. Các họa sĩ vĩ đại không lưu lại tên tuổi này đã thể hiện được trình độ của mình đối với nghệ thuật tạo hình và tinh luyện, vận dụng những sức thái đối lập cùng sự hài hòa sáng tối, tốt đến mức mà người hiện đại cũng không thể tin được, rồi lại không thể không bị thuyết phục bởi những bằng chứng sống này.

Phòng nghị sự rộng mấy trăm thước, hai sườn được đặt rất nhiều bàn thấp, trên bàn được đặt đầy rượu cùng thức ăn, trước bàn rất nhiều người đang ngồi. Bọn họ người thì uống rượu, người thì thử món ăn, người lại thích thú thưởng thức ca múa. Dựa trên trang phục họ đang mặc, đa số đều là quan viên quý tộc, nhưng hình thức trang phục thì lại khác xa với người Cổ Cách. Nhìn sơ qua thì có Ba Tư, Ấn Độ, Ladakh, Nepal, còn có Û-Tsang., có thể không chút khoa trương mà nói hình ảnh trước mặt chính là một bức tranh miêu tả sự hợp mặt của các quốc gia Nam Á sống động nhất.

Đầu thế kỷ 17, thầy tu Adam Bolswert người Bồ Đào Nha tới Vương quốc Cổ Cách đã từng ghi lại rằng: "Cổ Cách là trung tâm giao thương của các nước xung quanh, các đoàn vận chuyển nguyên liệu lụa, gốm sứ, trà, gạo, quả sung, nho, đường. từ nhà Hán, Bruzha tới Sri Baja Bay (tên cổ của thủ đô Malaysia) đều phải thông qua nơi này. Đồng thời, các thợ thủ công Nam Á cũng không ngừng đi tới Cổ Cách, đưa văn minh của cải vào tay Cổ Cách. Mà lông dê, muối ăn, phen chua. những đặc sản của Cổ Cách cũng được vận chuyển tới Nam Á." Trong khoảng khác, nàng như sinh ra ảo giác hai thế giới đã được dung hòa làm một.

Trong đại sảnh, mười hai người đàn ông mặc áo đỏ sẫm, bên ngoài phủ áo khoác dày sắc sỡ tách ra theo trình tự hình quạt, mỗi người đều ôm một cái trống tròn bằng da dê, gõ lên những tiếng trống nhịp nhàng, tay kia . Ở giữa là hai mươi mấy cô gái trẻ đang nhảy múa, thân mặc những chiếc áo khoác điểm lệ, đầu họ đội mũ khảm đầy trân châu cùng vàng bạc, trên người đeo vòng cổ san hô, trên cổ tay là những chiếc vòng vàng bạc khảm đầy ngọc quý. Những chiếc áo choàng bên ngoài đã thể hiện đầy đủ sắc màu nơi nóc nhà cao nguyên này, màu hồng sậm cùng da cam được phối hợp với nhau cùng những trang sức quý giá tạo nên một hương vị đặc biệt mạnh mẽ. Mà mỗi màu sắc trang phục trên người vũ nữ đều giống với hoa văn áo choàng của họ, hình thành một chỉnh thể lạ mắt nhưng lại hài hòa tới mức đáng ngạc nhiên.

Trong tiếng nhạc huyền diệu, đám vũ nữ đưa tay múa rất nhịp nhàng, khi thì gấp lại đưa về phía trước, khi thì tiến tiến lui lui, tựa như những con đường uốn lượn bên trong Vương cung, chẳng những đem lại cảm giác bên vững kiên cố, lại còn mang đầy tinh thần đoàn kết, hơn nữa bên trong còn ẩn giấu sự cao quý nhẹ nhàng nơi Vương cung, đoan trang thanh lịch, xinh đẹp duyên dáng lại đầy sôi nổi. Nó cũng giống như bức tranh bên ngoài làm cho người ta ngạc nhiên không thôi.

Đây chính là điệu múa "Huyền" được sáng tác vào thời đại Cổ Cách, điệu múa này không cần nhạc cụ, chỉ cần dùng tiếng trống cùng âm thanh ma sát cạnh trống, hơn nữa những trang sức phụ tùng trên người vũ nữ va chạm lẫn nhau cũng tạo ra những âm thanh thật êm tai, vô cùng có tiết tấu.

Tương truyền, điệu múa "Huyền" là do một nghệ sĩ múa sau một thời gian liên tục nghiên cứu ngẫu nhiên tìm ra, nó dựa trên kết cấu của tòa thành Cổ Cách, có thể nói đó là tác phẩm xuất sắc để đời của người nghệ sĩ này. Trước tiên nó được tiến hành diễn thử trong cung và được các đại thần nhất trí thừa nhận, Cổ Cách Vương liền chọn nó trở thành điệu múa cung đình, để các vương công quý tộc thưởng thức. Mà trong các hoạt động chúc mừng, Cổ Cách Vương cũng sẽ mời bằng hữu, phú thương ở các quốc gia khác đến thưởng thức, và đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

Ở hiện đại, điệu múa "Huyền" tuy rằng không còn giống như nguyên bản mấy trăm năm trước, những vẫn rực rỡ đến lóa mắt không thua kém gì điệu múa gốc, có thể nói là phát triển trường tồn, độc đáo đầy mỹ lực. Ở trong các trận đấu, chi tiết mục này của người A Lý cũng đã đủ áp đảo các tiết mục khác, giành được giải thưởng lớn. Mà nàng, cũng đã có vinh hạnh được xem qua.

Nhưng mà hiện giờ, nếu so sánh giữa hai bên, điệu múa "Huyền" cổ đại bất luận là trang phục hay động tác, tiếng trống hay vũ đạo cũng đều tăng thêm một phần thu hút đầy thần bí rung động lòng người.

Thẳng cho tới khi bị vật gì đó dùng sức lôi kéo, La Chu mới giật dỗi cúi đầu xuống nhìn thì gặp ngay Ngân Nghê đang đứng sát ngay cửa gác.

Ngân Nghê nhẹ đưa ra chiếc lưỡi hồng, mắt tam giác ngược màu lam có vài phần thúc giục cùng lo lắng, nhìn nàng, rồi lại quay đầu nhìn về phía sau.

Nàng nhìn thuận theo tầm mắt của Ngân Nghê thì thấy cảm thú Vương.

Cảm thú Vương đang ngồi ngay ngắn ở chính vị trên đại sảnh lớn, trên người hắn vẫn là những phục sức xa hoa y như cũ. Hắn ngồi dựa lưng trên một chiếc giường hẹp thật lớn, trên giường được khảm đầy những viên ngọc quý báu, tạo thành một bức tranh Cát Tường. Trên giường được trải một tấm da hổ lông lầy, còn được đặt thêm mấy cái đệm dày êm ái. Trước giường có một chiếc bàn thật dài hơn những chiếc bàn khác, bên cạnh còn có hai thị nữ xinh đẹp đang quý, trước bàn là hai con bảo tuyết tạo nhả đang nằm, gặm nhấm những miếng thịt xương ngon lành. Sau chiếc giường cũng là một loạt thị nữ xinh đẹp, giống như là một tấm bình phong bằng cơ thể con người, tuyệt đẹp lại đầy màu sắc. Xung quanh chiếc giường là hơn mười con chó ngao khỏe mạnh, màu sắc khác nhau, lộ ra vẻ hung tợn trắng trợn, nhưng lại càng giúp hắn nổi bật hơn, phú quý không tả nổi.

Vách tường đằng sau giường của Vương là một bức tranh sinh tử luân hồi thật lớn, màu sắc tươi sáng, hình ảnh trong rất sống động, nền bức luân hồi là một mảnh xanh lam, phẳng phất giống như sự thâm thúy của vũ trụ, tay Không Hành Mẫu cầm hoa Mạn Liên tứ giác xoay tròn, đoan trang quyền rũ lại có chút lạnh nhạt từ bi, nó cùng với hình ảnh Diêm Vương miệng ngậm tay cầm vòng luân hồi trong tay hình thành hai lực lượng đối lập.

Chính sự uy nghiêm thần bí đến dọa người ẩn chứa trong bức bích họa cộng với vị cảm thú Vương đang ngồi ngay ngắn trên giường kia đã tạo thành một sức mạnh làm cho kẻ khác vừa thấy liên kính sợ không thôi, bất giác muốn quý xuống thân phục.

Cảm thú Vương cầm lên chiếc cốc bạc, hơi hơi mỉm cười, giống như đang thưởng thức điệu múa "Huyền" cùng với các sứ khách, nhưng tầm mắt nguy hiểm lạnh lẽo của hắn lại đang phóng về phía nàng.

Tia lạnh này lập tức kéo La Chu đang bay bổng theo ngôi sao chổi nghệ thuật trở về hiện tại. Sau khi thanh tỉnh, nàng hận không thể cho mình hai phát tát. Cái lúc khi gió nào rồi mà còn có tâm tình thưởng thức nghệ thuật, tán thưởng điệu múa "Huyền", xúc động với lịch sử. Thứ nhất nàng không không. phải một nhà nghệ thuật, thứ hai không phải một nhà lịch sử, thứ ba không phải nhà khảo cổ, miễn cưỡng cũng có thể coi là một người có chút ít tri thức lịch sử, có điều, so với những là người say mê yêu những di chỉ cổ, thì nàng chỉ là một người thích phiêu lưu thám hiểm mà thôi. Chọc giận cảm thú Vương là chuyện nhỏ, không cần thận mất đầu mới là chuyện lớn.

Nàng nhanh chóng khom người cúi đầu, hạ sự tồn tại của mình xuống thấp nhất, dùng tư thế hèn mọn nhất theo Ngân Nghê đi tới bên cạnh cảm thú Vương. Thân hình mảnh khảnh quá mức nhỏ bé so với hội trường náo nhiệt rộng lớn này, gần như không có ai chú ý tới sự di chuyển của nàng. Đi tới gần khu vực giường của cảm thú Vương, những ngao khuyến nằm dày kín xung quanh liền tự động nhường cho nàng một chỗ. Nàng học theo bộ dáng của hai thị nữ bên cạnh bàn, cúi đầu khiêm tốn quý xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Vương Cùng Nữ Nô Vô Cùng Thân Thiết

"Tiện nô khấu kiến Vương." Hai tay nàng dán sát đất, trán cũng nhẹ nhàng đặt trên đất, giọng nói mang theo chút sợ hãi, chút khấn trương, chút cung kính, chút hèn mọn lại có chút lấy lòng.

Tán Bô Trác Đốn nghiêng người nhìn nữ nô bên cạnh chân phải của hắn, mắt ung khê híp lại. Chỉ ở trước mặt hắn, giọng của nô lệ này mới có thể mang nhiều cảm xúc phức tạp như vậy. Không biết từ lúc nào, hắn lại có ham mê phân biệt cảm xúc của nàng, đặc biệt thích nâng đầu của nàng lên, đánh giá cẩn thận từng biểu tình ẩn sâu trong ánh mắt nàng.

Cặp mắt trong suốt có thần kia tuyệt không khô khan chút nào, nó khác hẳn sự yên lặng kiêu ngạo của nàng, thường xuyên không khống chế được mà để lộ ra nội tâm, ngẫu nhiên lại nở rộ ánh hào quang vô cùng sinh động. Bi phần cũng tốt, hoàng sợ cũng tốt, uy khuất cũng tốt, âm đạm cũng tốt, hung ác cũng tốt, thống khổ cũng tốt, đều làm cho hắn cảm thấy không biết chán. Đây là lần đầu tiên hắn gặp được thứ đồ chơi thú vị như vậy.

"Rót rượu." Hắn dời đi tầm mắt, thần nhiên nói.

"Dạ." La Chu trả lời thật nhỏ, đứng thẳng người, cầm lên bầu rượu trên bàn, thật cẩn thận rót vào chiếc cốc bạc trên tay cầm thú Vương.

Rót rượu, cũng là một môn kỹ thuật sống. Thân thể cùng cánh tay của người rót rượu tuyệt đối không thể đồng đưa, lượng rượu rót ra phải được duy trì lưu lượng cùng tốc độ chảy, không thể rót quá ít, cũng không thể quá đầy. Trong quá trình rót rượu, không thể để rượu bị bắn ra ngoài. Nếu vô ý bắn lên tay đang cầm cốc của cầm thú Vương, nhẹ thì đánh gãy tứ chi, nặng thì loạn công đánh chết.

Đây là những hiểu biết mà La Chu đã tổng kết được dựa trên kết cục điều tàn của không ít cung nô cung thị khi rót rượu. Trước kia là nhìn người ta rót rượu cho cầm thú VƯơng, giờ là đến phiên nàng, tìm đập càng lúc càng nhanh. Những tiếng gào thét, kêu rên thê lương, máu chảy đầm đìa từ cổ tay, những cổ thi thể bị phá nát thành mảnh nhỏ dần dần xuất hiện trong đầu nàng, tay ôm bầu rượu liền không nghe theo lệnh mà run run.

Nước rượu khi ngừng khi chảy, lúc to lúc nhỏ, lúc trái lúc phải, làm cho tay của cầm thú Vương ướt đầm, mà trong cốc lại chỉ có một phần ba.

Mùi rượu thơm lan khắp nơi, ba chiếc nhẫn trên ngón tay đều bị nước rượu thấm ướt. Hắc diệu thạch cùng ngọc bích được khảm trên nhẫn lóe ra ánh sáng âm u, cùng với thân nhẫn màu bạc cổ xưa hòa lẫn vào nhau, chúng giống như biến thành ba ánh mắt lạnh băng, ma quái cực điểm, mà cũng lạnh lẽo tới cực điểm.

Nàng gặt gao cắn môi dưới, cố gắng ức chế những tiếng sở hãi tràn ra khỏi miệng, nàng run càng lúc càng mạnh. Ngay lúc nàng rót rượu đầy cốc bạc, dưới tay cầm thú Vương đã là một bãi rượu lớn, nó nghiêng theo chiếc bàn, chảy xuôi xuống dưới.

Đặt bầu rượu lên bàn, nàng lập tức quay về vị trí cũ: "Vương, xin.Xin.Thứ.Thứ tội." Một câu nói ngắn ngủn mà lắp bắp không thôi, nó tràn đầy khủng hoảng, có thể nghe rõ từng tiếng răng nàng va chạm vào nhau.

Lúc đó, tiếng trống lan truyền thật lớn, trang sức ngọc bội đồng loạt rung động, tiếng bước chân mạnh mẽ tràn đầy sinh lực, màu sắc rực rỡ của những chiếc áo choàng tạo nên vẻ diễm lệ cho những làn váy lượn sóng, điệu múa "Huyền" đã tiếng tới cao trào, hấp dẫn khiến cho tất cả mọi người say mê.

"Quất roi, chặt tay, trượng đánh, người chọn cái nào?" Tay cầm cốc của Tán Bô Trác Đốn vẫn không hề nhúc nhích, vẫn yên lặng dưới làn rượu tinh khiết thơm nồng. Giọng nói lạnh lẽo không chút độ ấm, không chút tức giận, chỉ đơn giản là liệt kê ra các lựa chọn.

Thân thể La Chu run lên, toàn thân như rơi xuống hầm băng. Cầm thú Vương chính là chờ cho cơ thể nàng được dưỡng tốt lên, rồi tìm cơ giết sao? Giống như là nuôi cho heo béo mập rồi giết thịt vậy. Không, tuyệt không thể chết! Nàng ngẩng phắt đầu, hải hùng nhìn về phía khuôn mặt không chút thay đổi của cầm thú Vương, hoảng sợ nói nhanh: "Ta không chọn, Ta.Ta lập tức liêm sạch sẽ cho người."

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tán Bô Trác Đốn, nàng ngã nhào tới, bất chấp tôn ti lấy đi cốc bạc trong tay hắn, dùng tay áo lau sạch rượu trên bàn, rồi mới ôm tay phải dính đầy rượu của hắn, chuyên chú mà thành kính nhanh chóng liếm láp. Tại đó không có nước lau, cũng chỉ có thể dùng lưỡi liếm sạch. Trong nhận thức của nàng, đây là phương thức lấy lòng hèn mọn ti tiện nhất. Người giống như chó, vì mạng sống, đừng nói là liếm tay, cho dù là bắt nàng liếm chân, nàng cũng sẽ bất chấp nhục nhã mà làm.

Xúc cảm mềm mại, ấm áp non nớt truyền lên từ đầu ngón tay, Tán Bô Trác Đốn chăm chú nhìn đầu lưỡi phấn hồng thông thả chạy khắp ngón tay, sự bạo ngược quay cuồng trong lòng hắn dần trở nên bình ổn.

Cái lưỡi kia giống như con cá nhỏ nghịch ngợm, bơi qua lại giữa ngón tay hắn, từ ngón út tới ngón cái, đảo quanh mỗi đốt ngón tay thô dày, thỉnh thoảng lại dừng lại ở những nơi ướt đầm rượu. Đôi môi có chút trắng đã mất đi lớp da khô, trở nên non mềm tươi tốt hơn, ngẫu nhiên cùng với lưỡi chạm vào da thịt hắn, mang đến một loại thoải mái khác biệt.

Ngao nô này mỗi lần bị uy hiếp tính mạng, nàng luôn hành động có chút ngoài dự đoán. Không xưng tiện nô, cũng không xưng Vương, nàng nghĩ rằng dùng môi lưỡi liếm sạch rượu là có thể bù lại sai lầm sao? Cứ cho là bỏ qua nước rượu dính trên tay, vậy nước miếng lưu lại đầy tay thì nên trừng phạt thế nào? Cắt lưỡi sao?

Khôe môi Tán Bô Trác Đốn hơi nhếch lên, mắt ung lãnh khốc hiện lên một tia nghiền ngẫm, tay cứ để mặc cho ngao nô liếm láp. Tay trái nâng lên cốc bạc, đưa tới bên môi nhắm nháp, ánh mắt quay trở lại điệu múa "Huyền" đang diễn ra trên đại sảnh.

Liệt Thích Già Thất Tu ngồi ở hàng bên trái, lần này hắn phụng mệnh lấy thân phận đại sứ của Liên Hoa Pháp Vương tham dự, toàn thân hắn khoác một

chiếc áo cà sa đỏ sẫm viền vàng, trước ngực đeo một tràng hạt Kim Cang, tay trái quán niệm một chuỗi hạt Atula.

Từ lúc La Chu tiến vào trong sảnh, hần liền chú ý tới thân mình mảnh khảnh của nàng. Từ sau kho đưa chân bông, hần đột nhiên bị Vương giao cho rất nhiều nhiệm vụ. Chờ tới lúc hần hoàn thành, Vương đã hạ lệnh ngoài cung nô hầu hạ cho ngao nô, bắt kẻ kẻ nào tự ý tiến vào ngao phòng thăm bệnh, giết không tha. Dục vọng chiếm giữ của Vương ngày càng mạnh mẽ. Hần bùi ngùi than nhẹ, có chút tiếc nuối tạm thời không thể chạm vào da thịt trắng mịn nõn nà kia.

Heo nhỏ được Vương dưỡng rất khá, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thoáng tia phấn hồng, khác hoàn toàn với màu hồng rực khi sốt cao. Vệt màu hồng giữa mày đã biến mất, vẻ mặt sợ hãi luôn khiến cho người ta có ham muốn chà đạp.

Nàng giống như con thú nhỏ tránh ở chỗ tối đưa mắt nhìn bốn phía, không biết thấy được cái gì, cảnh giác sợ hãi trong mắt dần được thay thế bằng sự say mê. Cho tới khi Ngân Nghê kéo áo choàng thì nàng mới chợt tỉnh, hèn mọn đi tới bên cạnh Vương.

Nàng nhắc tay nhắc chân rót rượu, chảy ra tay Vương, thoáng nhìn thấy mắt Vương ngưng tụ lãnh lẽo, hần âm thầm nhủ mày, cần nhắc xem nên làm thế nào để phân tán sự chú ý của Vương.

Nàng liền dập đầu tạ tội, bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong lúc hần còn kinh ngạc thì nàng đã ôm lấy tay phải của Vương không ngừng liếm láp. Nhìn khuôn mặt của Vương biến hóa, hần lặng lẽ thở ra một hơi, hoàn hảo, Vương vẫn chưa tức giận lâu.

Nữ nô này so với heo còn ngoan hơn, ngay cả rót rượu cũng làm không xong. Hần khẽ giữu cột trong lòng. Nhìn đầu liễu phấn hồng phía xa không ngừng liếm láp qua lại quanh ngón tay Vương, cả người hần có chút khô nóng, dưới thân có chút trướng lên. Ngón tay gầy một hạt Atula, trộm nhìn về mặt thích ý của Vương, hần có chút yên tâm, lại có chút lo lắng.

Vương ít ham muốn, mọi người đều biết. Vương đối xử tàn nhẫn với phụ nữ, mọi người vẫn bàn tán bấy lâu nay, nhưng sự thật trừ những phụ nữ đã chết, người sống biết việc này không quá ba người. Nếu Vương chán ngấy heo nhỏ, liệu có tàn nhẫn hủy diệt nàng giống như những phụ nữ đã chết kia không?

Lần đầu tiên, trong lòng Thích Già Thất Tu nổi lên chút xú hối hận. Nếu lúc đầu, trước khi Vương chưa nảy sinh hứng thú cùng ham muốn chiếm giữ heo nhỏ, hần đoạt lấy nàng thì tốt rồi. Dù sao đem nàng hiến cho Pháp Vương, cũng an toàn hơn so với ở lại bên cạnh Vương hi vọng vô thường.

Điều múa chấm dứt dưới tiếng vỗ tay cùng khen ngợi không ngớt, nhạc sĩ cùng vũ nữ lần lượt lui ra. Lúc này, mọi người đều thấy một nữ nô bị bím tóc che nửa mặt đang nâng tay Cổ Cách Vương liếm láp không ngừng.

Chúng thần Cổ Cách sau chút kinh ngạc liền trở lại bình thường, vì họ đều nhận ra nữ nô trước mặt kia là ngao nô được Vương sủng ái nhất. Mà những khách ngoại lai không hiểu biết Vương cung đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc cùng tò mò.

Cổ Cách Vương đương nhiệm Mục Xích Tán Bố Trắc Đồn là Cổ Cách Vương anh minh lỗi lạc nhất, tàn bạo hiếu chiến nhất, cũng là người bạc tình ít ham muốn nhất.

Hần thích nhất là báo tuyết cùng ngao khuyến mà không thích phụ nữ. Hậu cung vô cùng trống trải, trước mắt chỉ có năm thị phi. Nghe nói, kể từ tuổi mười bảy bắt đầu lập phi, cực ít người có thể sống hơn ba tháng bên cạnh hần. Các đại thần cũng không dám khoa tay múa chân, can thiệp gì tới hậu cung, chỉ sợ khuê nữ nhà mình bất hạnh bị Vương chiêu vào hậu cung, sớm nhận cái chết không toàn thây. Đến lúc đó vương quyền phú quý không được hưởng, mất con con gái, còn làm cho Vương không vui, đây mới thật sự là ăn trộm gà không được còn để mất nắm gạo.

Trước đây, phú thương cùng hoàng thân quốc thích vương tộc cũng từng hiến các mỹ nhân muôn màu muôn vẻ, nhưng bất kể người đẹp thế nào, Cổ Cách Vương cũng đều dùng sắc mặt lạnh nhạt mà nhận lấy. Mỹ nhân có thể sống hay không mới là vấn đề, còn muốn dựa vào nhan sắc để mê hoặc Cổ Cách Vương thu thập tin tình báo hay để trục lợi, chỉ có thể nói là nằm mơ. Dần dần, khách quý bên ngoài cũng không còn hiến mỹ nhân nữa, bởi vì đơn giản là họ đang lãng phí tài nguyên quý giá.

Chính là hôm nay bọn họ thấy được Cổ Cách Vương bạc tình ít ham muốn lại thân thiết với một nữ nô đến như vậy. Chẳng lẽ là. Chẳng lẽ là Cổ Cách Vương đã thông suốt? Hiểu được thưởng thức tình cảm mỹ nhân.

Này là cơ hội ngàn năm có một, không thể tuột mất a!

Thoáng chốc, các khách quý trong đại sảnh mỗi người một tâm tư khác nhau, sóng ngầm nổi lên cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Thăm Sát Trong Phòng Nghị Sự

Một người ăn mặc theo phong cách một quý tộc Bắc Ba, trang sức có nhiều điểm giống quý tộc Vương cung, cung kính hàng lễ với Tán Bố Trắc Đồn đang ngồi trên ghế, cười khen: "Vương, đa tạ ngài đã nhiệt tình khoản đãi. Khi ta ở thành Lhasa đã từng nghe nói điệu múa "Huyền" của hoàng cung Cổ

Cách tuyệt vời đến mức nào, hôm nay có vinh hạnh được xem, quả thực danh bất hư truyền. Để tỏ lòng cảm kích, có chút lễ mọn, vạn lần mong Vương không ghét bỏ."

Tán Bó Trác Đốn còn chưa trả lời, một người phú thương mặc trang phục người Hán cũng đứng lên từ phía bên phải, cười đến mức đôi mắt híp tịt lại không thấy đâu, xoay người hành lễ vô cùng cung kính, nói: "Vương, tiểu nhân cũng có lễ mọn dâng, mong Vương không chê."

Vừa dứt lời, một vị phú thương Ba Tư, mũi cao mắt sâu, chòm râu đậm, da trắng, thân hình cao lớn cũng đứng lên, nôn nóng nói: "Vương, ta cũng muốn dâng lên một phần lễ mọn, để thể hiện thành kính đối với ngài."

Tán Bó Trác Đốn đợi một lúc, không thấy người nào tiếp tục đứng lên, ý cười bên môi càng nồng đậm, mở lời nói: "Đem lễ mọn của các người trình lên cho ta xem thử."

Ba tân khách nhìn nhau, xác định suy nghĩ qua ánh mắt, vỗ vỗ tay. Tùy từng tôi tớ phía sau bọn họ không hẹn mà cùng đi ra một người, tay người đó còn dẫn theo một người con gái che mặt.

Ngay lúc ba người con gái này được dắt tới giữa sảnh, rồi lột bỏ che mặt. cả đại sảnh giống như trở nên tỏa sáng, khắp không gian vang vọng nhiều tiếng kinh ngạc tán thưởng.

Dáng người cô gái bên phải cao gầy đầy đặn, mi đen thon dài như Viễn Sơn, mắt dài trong suốt sáng ngời như sao, dưới chiếc mũi thanh tú thẳng thắn là đôi môi như hoa mới nở. Da thịt màu mật ong bóng mịn, thần thái rực rỡ xinh đẹp, mái tóc đen dài được tô điểm bởi những viên bảo thạch đầy màu sắc, toàn thân được phủ lên bộ trang phục người Bắc Ba hoa lệ cao quý, hình dáng có thể nói là vạn người mới có một, tràn ngập sức sống thanh xuân.

Cô ở giữa thì xinh xắn lạnh lùng, mái tóc đen dài được búi lên, rồi cài lên một cây trâm Phi Thúy Hồ Diệp cùng một dải hoa bằng lụa, thanh tú lại không mất đi vẻ đáng yêu. Tóc mai đen được xếp gọn, mi thanh như lá liễu, mắt như hồ nước gọn sóng, dưới chiếc mũi ngọc là đôi môi anh đào khiến người khác ao ước. Toàn thân là bộ váy vàng nhạt thêu trăm con bướm tôn lên dáng người yếu điệu, lông mày trắng như tuyết được lót viền làm tôn thêm làn da nõn nà, trơn mịn. Chỉ đưa mắt nhìn quanh cũng thể hiện sự uyển chuyển phong lưu, mông lưng như mưa bụi Giang Nam, thanh lệ có một không hai.

Đứng bên trái cũng là một cô gái dáng người cao gầy, ngũ quan lập thể sâu sắc, giống như một bức tượng Hy Lạp hoàn mỹ không chút sứt mẻ. Tóc quấn vàng kiêu mỹ, một chiếc vòng hình rắn nhỏ được đeo qua trán, đôi mắt xanh biếc sáng ngời như ngọc Lục Bảo. Bộ váy màu tím bó sát người ngắn trên thắt lưng với tay áo dài, đi kèm với một chiếc áo khoác bằng sợi bông lụa. Bộ trắng ngực trắng tuyết lộ ra non nửa bị quần áo bó chặt tạo thành một đường rãnh sâu hun hút, làm cho tốc độ tim đập của người đối diện tăng nhanh. Vòng eo mềm mại tinh tế, cái bụng phẳng rắn chắc không một chút sọc lõi, trên rốn được điểm một viên hồng ngọc rực rỡ, một cái đưa tay nhắc chân cũng tràn ngập đầy dã tính.

Vật báu! Lễ vật hiển lên đúng là ba báu vật sắc màu sống, phong cách khác nhau! Sắc đẹp này so với thị phi người Ấn Độ Đức Ưng Lạp Trách có thể nói là trên một bậc.

La Chu không biết người khác thấy gì, cảm nhận ra sao, ít nhất nàng nhìn mà thấy choáng váng. Ở hiện đại, đại mỹ nhân gặp trên tạp chí điện ảnh và ti vi nhiều không đếm nổi, người đẹp ngoài đời thì diện mạo giống nhau mất 3 phần, phong cách ăn mặc thì giống đến 7 phần. Kỹ thuật PS (photoshop) càng tinh tế, kỹ thuật chỉnh hình phát triển tới chưa từng có như ở hiện đại, lòng tin của nàng với các mỹ nữ trên tạp chí cũng như truyền hình chỉ có thể nói là nửa tin nửa ngờ. Mà sự thật cũng đã chứng minh, các mỹ nhân này sau khi tháo trang sức, xóa bỏ trang điểm, kỳ thật cũng chả phải tuyệt sắc giai nhân gì cho lắm.

Không thể tưởng tượng được tại cao nguyên cổ đại này. Nàng lại thấy được ba bảo vật tuyệt sắc quá mức nguyên bản tự nhiên như vậy. Có câu liên quan tới việc này, hình như là "Thiên nhiên khứ điêu sức, thanh thủy trạc phù dung" (1). Mỹ nhân không trải qua PS, không cần chỉnh dung, không cần trang điểm, mà vẫn đẹp đến kinh động lòng người, quả thực là bảo vật trân quý còn hơn gấu trúc quốc bảo. Khi thật, tại sao nàng không xuyên vào người mấy bảo vật này cơ chứ?

Đột nhiên một cơn đau nhức từ đầu lưỡi truyền tới, nàng nếm thấy vị ngọt tanh của máu. Mắt nhìn xuống, hai ngón tay màu đồng cổ phóng đại mơ hồ trước mắt, đầu ngón tay không chút lưu tình bấm vào đầu lưỡi của nàng, máu tươi theo đầu ngón tay không ngừng ứa ra, đau thấu tim.

"Ba người phụ nữ kia xinh đẹp tới mức câu mắt hồn người rồi sao, làm cho người ngay cả động đậy lưỡi đều quên, hửm?"

Bên tai là tiếng trêu tức khàn khàn của cảm thụ Vương, âm cuối còn thoáng qua sự lạnh lẽo thờ ơ không mấy phù hợp với nụ cười đầy chán ghét bên môi hắn. Một tiếng "hửm" này làm cho La Chu cảm thấy nhiệt độ không khí quanh người nàng đã hạ xuống 0 độ rồi.

Nàng đưa mắt nhìn lên, cả người lạnh run, nắm chặt lấy cổ tay Tán Bó Trác Đốn, kinh hãi nhìn hắn, trong mắt tràn ngập sự cầu xin tuyệt vọng. Không dám lắc đầu, không dám phát ra tiếng động, nàng linh cảm chỉ cần mình lại làm thêm một động tác nào trái ý hắn, thì ngón tay đang bấm vào đầu lưỡi sẽ lập tức biến lưỡi nàng thành hai đoạn.

Trước mặt mọi người, tay trái của Tán Bó Trác Đốn không kiêng nể gì vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của nàng, cũng làm cho mọi người thấy rõ ràng tay phải của hắn đang bấm thẳng vào đầu lưỡi của nữ nô.

Máu tươi đỏ sẫm không ngừng từ miệng của nữ nô trào ra, nhuộm đỏ ngón tay thon dài, thuận theo chiếc xinh xắn chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi vào trong cốc rượu.

Cả đại sảnh đột nhiên lâm vào im lặng, im lặng tới mức có thể nghe rõ từng âm thanh máu rơi vào trong cốc, chấn động mà ba báu vật tuyệt sắc kiêu diễm mang lại bị hình ảnh tanh máu xóa tan hầu như không còn. Hình ảnh luân hồi trong sinh tử đồ như hiện hữu trước mắt, Diêm Vương tà ác đang nhe nanh cười như đang hòa thành một thể với vị vương giả khủng bố kia.

Tí tách, tí tách, tí tách. Cốc rượu bạc dần được lấp đầy.

Tán Bó Trác Đốn cuối cùng buông đầu lưỡi La Chu ra, ôn nhu khép lại miệng nàng, một tay nhấc nàng từ trên đất, kéo vào trong lòng một cách thô bạo. Hắn bung lên cốc bạc, đem thứ nước đỏ sẫm trong cốc uống vào. Buông ra cốc bạc, đầu lưỡi hắn liếm qua đôi môi dính máu, mắt tung thâm thút uy nghiêm lại vô cùng hung ác nham hiểm lộ ra một tầng một tầng say máu.

"Lễ mọn của ba vị ta xin nhận." Hắn thân nhiên nói, chờ tới khi ba vị khách quý hiển mỹ nhân trên mặt đều tỏ vẻ vui mừng, lại chậm rãi nói tiếp, "Nhưng mà hôm nay tâm tình ra không được tốt, để cho ngao khuyến Vương cung tới nhận lễ đi."

Mọi người sùng sốt, rồi tiếp theo họ nhìn thấy gần hai mươi con chó ngao đứng sau và bên cạnh giường của Vương bỏ nhào về phía ba mỹ nhân, cho dù trong lòng tính toán thế nào, tất cả họ đều thay đổi sắc mặt.

"A — a —"

Ba cô gái hoa dung thất sắc, lớn tiếng hét, thân thể giống như lá bị gió mạnh thổi phát run, nhưng lại vì sợ hãi quá độ mà không thể cử động.

Ngân Nghê nhảy ra nhanh nhất, phi thân lao thẳng hướng cô gái người Hán ở giữa. Cấn một ngụm, liền đem nửa đầu của cô gái cắn đứt. Nó chán ghét thống hận ba cô gái này, nếu không phải các nàng xuất hiện, sủng vật nó gìn giữ bấy lâu nay sẽ không bị Vương khi dễ đến bị thương. Mắt tam giác ngược màu lam đã bốc lên màu đỏ tươi, cổ họng không ngừng phát ra những tiếng rít gào. Tiếng rít này giống như một mệnh lệnh, gần hai mươi con chó ngao bắt đầu cắn xé ba cô gái.

Tiếng cắn nuốt, nhai xé rít gào đè ép các cô gái mỏng manh trông vô cùng thê thảm, hình ảnh chó ngao ăn người sống vô cùng tàn nhẫn đang được trình diễn trong đại sảnh.

Phản đông khách khứa sắc mặt là trắng bệch, trong mắt tràn đầy kinh sợ, có chút muốn chạy ra ngoài. để nôn mửa. Chúng thần Cổ Cách đối với việc này đã thành quen không hề sợ hãi, tuy rằng mỗi người ngoài mặt thoạt nhìn như đang thương thức chó ngao tàn phá lễ vật, thực tế tầm mắt lại dừng ở nữ nô đang run rẩy trong ngực Vương.

Vương, nhưng lại không đem nữ nô chọc giận hẳn quãng cho chó ngao ăn. Chẳng lẽ lời đồn là thật, Vương xưa nay bạc tình ít ham muốn, tàn nhẫn lãnh khốc lại để ý nữ nô này.

Thích Già Thát Tu hạ thấp tầm mắt, ngón tay không ngừng gảy tràng hạt. Trong miệng không ngừng niệm tụng kinh văn, kiệt lực áp chế ý chí mãnh liệt muốn băm ba cô gái kia thành vạn mảnh, đôi mắt hẹp dài tàn nhẫn cũng đã chuyển qua màu đỏ tươi giống chó ngao.

Nhìn đến Heo nhỏ vì ba cô gái kia mà bị phạt, trong lòng hắn xuất hiện một tia đau lòng kỳ lạ. Nhìn đến từng giọt máu đỏ sẫm rơi vào trong cốc, hắn lại thấy miệng đắng lưỡi khô, cư nhiên nảy ra ý nghĩ đại bất kính muốn cướp lấy chiếc cốc trong tay Vương uống một ngụm. Hoặc là. Ngậm lấy đầu lưỡi kia tận tình cắn nuốt, đem tất cả chất tanh ngọt ấy uống vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Y Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Lễ Mọn Quá Mức Yếu Ốt

Máu tươi đỏ sẫm rõ nét chảy lan khắp trên sàn đá, làm cho bầu không khí trong phòng như đông lại, toàn bộ phòng nghị sự phảng phất mùi tanh làm cho người ta buồn nôn. Dưới ánh mắt mọi người, mới chỉ trong chốc lát, ba tuyệt sắc bảo vật đều bị phá thành từng mảnh nhỏ, rồi từ mảnh nhỏ trở thành thịt vụn xương thừa.

Vết máu cùng xương người rải rác khắp phòng. Lũ chó ngao gặm cũng không phải thực sạch sẽ, trừ bỏ những chỗ đã gặm trắng ra, đa phần xương đều còn dính lại chút ít da thịt. Phần nội tạng non mềm trừ bỏ phần mật đắng cùng ruột tanh hôi bị bỏ lại, thì tất cả đều nằm trong bụng chó ngao.

Ba cái đầu giai nhân đã mất hơn phân nửa thịt, cái thì sọ trắng lộ ra dưới mái tóc xơ xác, bên dưới toàn bộ hàm răng đều lộ ra ngoài, xương gò má thì trống điểm thêm chút ít màng thịt; cái thì đầu bên trái thì thiếu mất một miếng, mắt trái không biết đã bị con chó ngao nào ăn mất, trên mặt thì da thịt rách tung hết cả, gần như không có chỗ nào còn lành lặn; cái còn lại thì ngay cả bộ tóc quần cùng cái mũi cao đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại đầy những lỗ nhỏ lộ ra xương trắng đang rỉ máu, đôi mắt xanh biếc nay không còn là viên ngọc huyền bí nữa, nó nhô ra giống như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt.

Màu trắng, màu đen, màu đỏ; da rách, thịt nát, xương tàn. Thê thảm tanh máu, chẳng khác nào địa ngục.

Những con chó ngao khỏe mạnh thì phát ra những âm thanh thỏa mãn, rồi còn tham lam không ngừng liếm những vết máu trên mặt đất, đôi mắt dã thú của chúng nổi lên đầy tia đỏ, khát máu mà hung tàn. Trên lòng chúng dính đầy máu tươi, mỗi một con đều giống như sứ giả tới từ địa ngục. Mà con chó ngao màu bạc cường tráng toàn thân dính đầy máu đang đứng ở giữa kia, cái đầu cực đại đầy dữ tợn, những chiếc răng nhọn bén ngọt lộ ra ngoài, đôi

mất tam giác ngược màu lam ngập tơ máu, ẩn sâu trong đó là sự sâu sắc, lạnh lẽo ngạo nghễ đầy độc ác, giống như một vị vua.

Từng mỹ nhân đều biến thành dữ tợn khủng bố, phong tình vạn chủng dưới móng vuốt của chó ngao cũng tan thành mây khói. Các cô gái trước khi chết đều kêu rất thảm thiết giống như một cái cây màu đỏ bị chó ngao quẩn quanh, vô cùng hãi hùng, tràn đầy thống khổ, tuyệt vọng cùng oán hận.

Trong suốt màn chó ngao cắn người đầy kinh hãi này, từ đầu đến cuối Tân Bố Trác Đốn đều chỉ nhếch khóe môi lên một cách lạnh nhạt. Mắt ung nhăm hiềm khát máu thậm chí còn có chút ít chán ghét, giống như đang xem điều gì đó cực kỳ nhàm chán. Mà hắn, cũng thực sự thấy phiền chán cảnh tượng này, điều duy nhất làm cho hắn thấy thú vị là ngao nô trong lòng vẫn không ngừng run rẩy.

Khi các cô gái kia kêu gào thảm thiết, thân thể trong lòng chợt run rẩy mạnh hơn, làm cho hắn lo lắng không biết thân thể giòn nộn đó có thể nào run tới rụng ra không. Cho đến khi những tiếng kêu gào kia trở nên yếu ớt, thân thể đang run rẩy kịch liệt kia bắt đầu cứng ngắc, bắt giác tiến sát vào trong ngực hắn, giống như muốn cuộn tròn lại chui vào bên trong thân thể hắn. Run rẩy yếu ớt đó giống như chiếc lá tươi bị gió thổi nhẹ, giống như tay đang gảy đàn, vuốt ngực hắn có chút thích thú, thoải mái.

"Heo, người không quay ra nhìn ba chiếc đầu xinh đẹp kia sao?" Một tay hắn ôm lấy thắt lưng nàng, một tay thông thả vuốt lưng nàng, ni non mang chút ý cười giống như tình nhân đang thì thầm bên tai.

Hơi thở nam tính mang theo chút vị tanh phun ra bên trên tai phải, mang lại cảm giác ngứa ngứa tê dại, dày đặc lực hấp dẫn giống đực. Nhưng mà thân thể cứng ngắc của La Chu cũng không theo bản năng nữ tính bị mê hoặc, nàng chỉ cảm thấy cảm giác ẩm ngứa kia giống như một ngọn giáo bằng băng băng đi qua tai, xuống cổ họng, tiến vào trong tim, làm cho xương cốt nàng lạnh lẽo, đau nhức.

"Không Không nhìn. Không muốn nhìn nữa."

Cái đầu bị chó ngao gặm qua. Cho dù không quay qua nhìn, nàng cũng có thể tưởng tượng được nó kinh khủng tới mức nào. Mối dưới bị ranh nanh cắm vào thật sâu, mỗi một chữ phun ra, cho dù chỉ là một chữ run run móng vuốt, đầu lưỡi cùng môi nàng cũng đều thật đau nhức.

Nàng không phải chưa thấy qua cảnh chó ngao ăn thịt người, nhưng là lần đầu tiên thấy chúng nó ăn thịt người sống. Ba sinh mệnh trong chốc lát liền chôn vùi dưới nanh vuốt của hơn hai mươi con ngao khuyến, nàng đã không còn cách nào phân biệt trong tiếng kêu thảm thiết kia ẩn chứa bao nhiêu tuyệt vọng bao nhiêu sợ hãi, đã không thể nghĩ nổi ba thân thể mềm mại kia rốt cuộc thừa nhận bao nhiêu kịch liệt cùng thống khổ.

Nàng yếu đuối, không có cách nào giống như những nhân vật trong tiểu thuyết xuyên qua không ngại hiểm nguy mà quở trách cảm thù Vương tàn bạo ác độc, mất hết nhân tính. Nàng sợ chết, sợ tới nỗi lỗ tai cũng không dám che, sợ tới mức khóc lên cũng không dám.

Nàng chỉ là một ngao nô, một nô lệ thấp hèn nhất, một nô lệ không có quyền sinh tồn lại ham sống sợ chết. Nàng là người bình thường nhất trong những người bình thường, không dám đương nổi nữ cường, càng không dám đương được thánh mẫu, không dám đương nổi tiểu bạch hoa, cứu không nổi các nàng. Các nàng, không có quan hệ với mình, từ đầu tới chân không có chút quan hệ nào. Cho dù các nàng chết thảm, nguyên nhân cũng bởi vì sự thương thức của mình, cũng chỉ có thể trách các nàng bộ dạng quá xinh đẹp, trách các nàng đẹp lại không mê hoặc được cảm thù Vương, trách các nàng bất hạnh trở thành lễ vật hiến tế. Là lễ vật, tất nhiên sẽ bị xé mở, tổn hại là điều đương nhiên.

Cho nên, ba vị mỹ nữ, cho dù các người bị chết vừa oan vừa khuất, vừa đau vừa hận, cũng ngàn vạn lần đừng tới tìm ta. Muốn tìm thì tìm cảm thù Vương, là do hắn hạ lệnh, là chó ngao của hắn cướp đi tính mạng của thân thể các người nhà.

La Chu liều mạng thuyết phục bản thân mình, liều mạng áp chế run rẩy, liều mạng nuốt xuống cơn buồn nôn. Trốn không thoát, tránh không khỏi, nàng liền cố gắng cuộn tròn thân lại, giống như con nhím dính chặt lấy cảm thù Vương, làm cho hắn không thể dễ dàng tóm được cảm của nàng, bắt nàng quay qua nhìn cảnh chó ngao ăn thịt người. Chẳng sợ cuộn lại trong ngực dày rộng của cảm thù Vương giống như đang có cả vạn thanh kiếm đâm vào người, giống như biển lửa thiêu đốt.

Nghe được giọng nói run rẩy yếu ớt của nàng, khóe môi Tân Bố Trác Đốn mở càng lớn, tràn ra một tiếng cười sung sướng. Tiếng cười trầm mạnh phá tan bầu không khí tanh máu còn đọng lại trong đại sảnh, bức tranh sinh tử luân hồi như đang chậm rãi xoay tròn trong tiếng cười của hắn, nụ cười trên môi Không Hành Mẫu như tăng thêm mấy phần yêu mỹ, Diêm Vương dữ tợn tăng thêm phần oai nghiêm. Gần hai mươi con chó ngao nhất tề đứng thẳng trong vũng máu xương tàn, toàn thân đều toát ra hung ác dữ dằn khiến người ta kinh sợ.

Không một ai dám mở miệng trong giờ phút này, cũng không một người nào dám hành động thừa thải, cả một phòng nghị sự lớn như vậy chỉ có tiếng cười điên cuồng rét lạnh của Cổ Cách Vương Mục Xích Tân Bố Trác Đốn vang vọng. Thẳng cho tới khi tiếng cười chấm dứt, sự áp lực uy nghiêm đầy cay nghiệt mới dần mờ nhạt.

"Lễ mọn của ba vị khách quý quá mức yếu ớt rồi." Tân Bố Trác Đốn cười với ba người đáng lễ vật đang đứng cứng ngắc như tượng, nói "Ta thích lễ vật có thể chống lại sự tàn phá của ngao khuyến." Hắn dừng một chút, trên môi lộ ra chút tàn nhẫn, "À, tựa như thứ đang ở trong lòng ta chẳng hạn." Tiếng nói vừa dứt, nhưng cổ áo sau của La Chu lại bị xé rách, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đem nàng tùy ý ném vào chỗ đám ngao khuyến giữa sảnh.

"A ——"

Chúng thần Cổ Cách có mặt tại đây không nhận được phát ra tiếng kinh hô rất nhỏ, Vương. Vương không phải rất ưu ái ngao nô kia sao? ! Tân khách có người đã nhanh chóng nhắm mắt lại, không đành lòng, cũng không dám nhìn cảnh ngao khuyến ăn thịt người tàn nhẫn sắp tiếp tục diễn ra.

La Chu cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng đi, rồi mới bay lên không trung. Nàng không có kinh sợ mà hét chói tai, cảm giác bay lên không trọng lượng này đối với nàng mà nói rất quen thuộc. Một tháng qua, gần như cứ cách một hai ngày, cảm thù Vương sẽ có việc gì không như ý sẽ quăng nàng đi. Mà đám chó

ngao siêu phẩm kia, sẽ vô cùng chuẩn xác đỡ được nàng. Tình huống này, giống như là người ta đang huấn luyện chó vậy, chẳng qua nàng đã bị xui xẻo trở thành công cụ huấn luyện chó mà thôi.

Khoảnh khắc bị quăng đi, thần kinh bị kéo căng của nàng thả lỏng ra không ít. Cuối cùng. Cuối cùng có thể rời xa cầm thú khủng bố kia! Nàng thả ràng tiếp xúc với đám chó ngao người cùng mồm miệng dính máu người, cũng không muốn ở lại trong lòng cầm thú Vương.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chiết Dát Nghệ Nhân Côn Giáng Tang Ba (1)

"Ngao ——"

Con chó ngao màu bạc tựa như một nhà vua, găm lên một tiếng hùng hồn giống như sư tử, đôi mắt tam giác ngược màu xanh dày đặc ánh sáng lạnh. Gần hai mươi con chó ngao đang đứng thẳng trong vùng máu liền thu lại về hung hãn vừa rồi, thân hình khỏe mạnh liền di chuyển nhanh như gió.

Nhưng lạ thay chúng nó không vurun móc sắc, không nhe nanh nhọn. Một con lông đốm nhảy lên lưng con bên cạnh, dùng lưng nó làm đà nhảy lên thật cao. Chiếc lưng dày lực lưỡng liền tiếp ngay thân mình mảnh khảnh kia, làm đệm cho nó, phân tán đi lực va chạm. Bốn chân của chưa chạm tới đất, một con ngao tuyệt lại lập tức nhảy lên, đỡ thân mình kia thay cho con lông đốm, góp phần giảm nhẹ tiếp lực chạm đất.

Tiếp theo đó là con thứ ba, thứ tư, thứ năm. Sau vài lượt hít thở, một nhóm chó ngao lần lượt thay nhau nhảy lên, giống như đang biểu diễn xiếc vậy, từng lượt từng lượt làm biến mất lực tiếp đất của thân mình mảnh khảnh kia, giúp nó dần dần tiếp đất. Cuối cùng chừng mười con chó ngao nằm song song ngửa bụng trên mặt đất, tạo thành một tấm thảm mềm mịn thật dày.

Bịch ——

Thân hình bị Cỗ Cách Vương quăng ra đã bình an đáp xuống trên tấm thảm tạo nên từ chó ngao đã chấn động tâm hồn mọi người, cũng làm cho trông mắt của họ suýt rớt ra ngoài.

Không chết! ?

Vậy mà không bị quăng chết bởi tay Cỗ Cách Vương, cũng không bị chó ngao hung tàn cắn chết! ? Phần lớn tân khách đều trờng thật to đôi mắt không dám tin.

Đó là nữ nô mặc chiếc áo da dê cũ kĩ mộc mạc. Nàng nằm trên bụng chó ngao nhúc nhích tay chân, có chút gian nan ngồi dậy. Nàng lắc lắc đầu, giống như có chút mê muội, mái tóc đen bóng bị ném qua phía sau, lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn.

Mi cong không dày không mỏng, phía dưới là đôi mắt to đen nhiều trắng ít. Lúc này, đôi mắt như phủ sương đầy sợ hãi mờ mịt, giống như còn chưa phục hồi lại tinh thần sau khi bị ném. Dưới chiếc mũ thanh tú là đôi môi cong không chút góc cạnh. Môi khẽ nhếch lên dường như thiếu chút màu máu, môi trên trên đầy đặn non mềm, môi dưới loang lổ vết máu, hiển nhiên đã bị răng nanh chà đạp. Da thịt tuy rằng trơn mềm nhẵn nhụi, lại có vẻ trắng quá mức, bên dưới còn lộ ra sự tái nhợt.

So với ba tuyệt sắc bảo vật khi nãy, nhan sắc nữ nô này chỉ được xem là thanh tú. Nhưng mà, nàng lại có thể ôm tay Cỗ Cách Vương cao quý mà liếm láp, có thể cuộn tròn mình run rẩy trong lòng Cỗ Cách Vương tôn quý. Mà chó ngao hung tàn không những không cắn nàng, mà còn trình diễn một màn đón người hết sức phấn khích.

"Ngao ——"

Con ngao màu xám bạc vẫn đứng một bên chỉ huy khi nãy sủa lên một tiếng, nhẹ nhàng dẫm lên bụng đồng loại, tiến tới chỗ nữ nô kia. Nó cúi đầu vurun liếm hai má nàng vô cùng thân thiết, đầu ngao to lớn vô cùng hung ác cọ qua lại bên tóc mai nàng, trong cổ không ngừng khô khò.

Tiếng khô khò kia cực kì dịu dàng, làm cho người ta khó có thể tin tưởng được đây là do một con chó ngao đáng sợ phát ra. Đôi mắt tam giác ngược thuần túy một màu xanh lam, sâu thăm thẳm tràn ngập ôn nhu thân thiết mà không phải độc ác hung tàn. Trong sự thân thiết lại hàm chứa sùng nịnh dung túng cùng sâu đậm an tâm.

Này.

Cho dù chúng thần Cỗ Cách, hay là khách ngoại lai, rất nhiều người đều xoa xoa mắt kính nghi lại cộng thêm mấy phần hoang mang. Trước mặt thật sự là chó ngao ỉ? Con chó ngao màu bạc tên gọi Ngân Nghê, con chó ngao được Cỗ Cách Vương yêu thích nhất, là thống soái mấy ngàn quân ngao, là chó ngao vua lập vô vàn chiến công hiển hách, nhưng quan trọng là tại sao một con dã thú thiên phú dị bẩm, một con súc sinh lại xuất hiện ánh mắt giống như con người? !

"Thứ này là nô lệ được Ngân Nghệ lựa chọn." Tán Bố Trác Đốn quan sát tất cả ánh mắt kinh ngạc cùng thần sắc quý dị của mọi người, giải thích. Hắn ra hiệu cho thị nữ rút đầy rượu, đuôi lông mày nhếch lên, giọng nói đầy bình thản kiên định, "Cũng là ngao nô ta sai sử suốt một tháng này. Sau này nếu các vị còn muốn hiến lễ mọn, đừng ngại nhìn ngao nô này mà cân nhắc, vật chỉ có hào nhoáng bên ngoài thì không cần lấy ra khoe khoang." Hắn đem cốc rượu uống cạn, con ngươi lưu chuyển, cười như có như không, hướng ba người tặng lễ đang đứng như tượng đá nói, "Ba vị khách quý, các người nghĩ thế nào?"

Một luồng khí lạnh lùng hà khắc làm cho người ta hít thở không thông lao thẳng tới những người tặng lễ vật, chỉ thấy thân thể bọn họ run lên, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Vương nói phải, Vương nói phải, là tiểu nhân suy nghĩ không thấu đáo, xin thỉnh Vương tha thứ cho tiểu nhân."

Phụ thương người Hán tỉnh ngộ đầu tiên, vội vàng xoay người, thất lễ chấp tay cười giữ hòa khí. Sau đó quý tộc Bắc ba cùng thương nhân Ba Tư cũng nhanh chóng thi lễ làm hòa cùng thỉnh tội.

"Ba vị khách quý chẳng qua chỉ là tặng lễ vật không hợp ý ta thôi, có tội gì lớn? Mau ngồi xuống." Tán Bố Trác Đốn nhếch môi, mở miệng trấn an, ung mầu lại vô cùng nguy hiểm mà nheo lại, quét về phía phần đông tân khách trong đại sảnh, "Thịt rượu sơ sài, hi vọng các vị khách quý không ghét bỏ, ăn uống tận hưởng."

"Vương khách khí."

"Vương khách khí."

Tiếp đó phòng nghị sự lại tiếp tục vang lên những lời đối đáp xã giao. Giữa những tiếng nâng chén cùng kính rượu, rất nhiều người không ngừng đưa ống tay áo lau mồ hôi nơi thái dương.

Cổ Cách Vương Mục Xích Tán Bố Trác Đốn, con thiên thần, trời sinh có thể gọi kèn kèn, chỉ huy báo tuyết, kêu gọi chó ngao, thân hình hần cường tráng như trâu hoang, ánh mắt uy nghiêm lợi hại hơn kèn kèn, khí lực khỏe hơn gấu, cao quý hơn sư tử, tàn nhẫn hơn sói hoang. Hần hiểu chiến thành tính, lãnh khốc vô tình, cũng là một quân vương vô cùng tài hoa, khiến cho chúng dân Cổ Cách vừa kính vừa sợ.

Trong không gian ăn uống linh đình, vô số ánh mắt vẫn liếc qua vũng máu cùng hài cốt vương vãi giữa sảnh, dáng hình ngao nô đang ngây ngốc bị đâm ngao khuyên tha đến bên cạnh giương của Vương.

Nhiều người không tiếng động thở dài, những tính toán trong lòng gần như tiêu tan hết cả. So dung mạo, có nhiều người có thể thắng được ngao nô kia, nhưng so với vận may, xem ra. Có hi vọng sống sót dưới móng vuốt ngao khuyên quả thật quá xa vời. Mỹ nhân kế, xem ra hoàn toàn không thể dùng được với vị vua đang ở trước mắt này.

"Vương, nghệ nhân chiết dát Côn Giáng Tang Ba không lâu trước đây đã tới quốc gia của ta, hạ thần đã dặn dò đưa hần tới Tây Môn, có cần triệu kiến hần vào biểu diễn không ạ?"

Qua một tuần rượu, Thích Già Thát Tu mới đứng hướng về phía Tán Bố Trác Đốn xin chỉ thị.

Mọi người chột nghe được tin, đầu tiên là ngạc nhiên sau đó là kinh hãi, ánh mắt chờ mong không hẹn mà cùng hướng về phía Tán Bố Trác Đốn.

Côn Giáng Tang ba cũng không phải nghệ nhân chiết dát bình thường. Hần sinh ra trong một gia đình quý tộc xuống dốc, còn nhỏ đã xuất gia làm tăng, sau lại hoàn tục, nhưng mà trong thời gian ba năm đã trở thành một nghệ nhân chiết dát kiệt xuất tại Tuyệt Vực.

Những câu hát của hần tuyệt đẹp mà cô đọng, nội dung vô cùng lời quán, đến cao trào có thể làm cho người ta nở gan nở ruột, nói đến hài có thể làm cho người ta ôm bụng cười to, nói đến bi thương có thể làm cho người ta rơi lệ âm thầm; nói cảnh đẹp thì làm cho người ta tha thiết hướng tới, nói quý dị thì làm cho người ta sồn tóc gáy, nói đạo lý thì làm cho người ta triệt để bình tĩnh. Một ánh mắt, một cái đưa tay, nâng chân, xoay người của hần đều vô cùng nhịp nhàng ăn khớp, rất sống động. Bỗng nhiên hóa thân thành Phật, bỗng nhiên hóa thân thành ma, bỗng nhiên lại là tiểu đồng lạnh lợi, bỗng nhiên lại là một người ngu si dốt nát, bỗng nhiên lại là một vị vua uy nghiêm, bỗng nhiên lại là một nô lệ ti tiện. Hần có thể hóa thân thành nghìn thành vạn, có thể hóa thân thành trời thành đất. Bất kể là vương công quý tộc hay dân chúng hèn mọn, bất kể là người Bắc Ba ở thành Lhasa hay là người Bắc Ba ở vương quốc Cổ Cách, không có một ai có vinh dự chính tai nghe hần hát một lần, tài năng siêu việt của hần thậm chí khuynh đảo rất nhiều người bên ngoài Tuyệt Vực.

Một năm bốn mùa hần đều mặc áo da dê, mang mặt nạ da dê, trước ngực có một cái chén gỗ, tay cầm một cây côn gỗ, ngao du từ thị trấn phồn hoa cho đến sơn thôn hẻo lánh. Có khi xuất hiện trong hoàng cung huy hoàng, có khi xuất hiện trong lều trại cũ nát, có khi dùng hết biện pháp cũng không thể mời được hần đến hát, có khi hần sẽ tự chủ động tới cửa nhà chúc phúc. Hần chưa bao giờ tháo mặt nạ da dê trước mặt bất cứ ai; giọng nói của hần khi thì tỉnh trẻ con khờ dại, khi thì tang thương trầm ổn, khi thì cứng rắn lỗ mãng, khi thì trong sáng làm cho người ta không thể đoán ra tuổi của hần. Mọi người chỉ biết hần là một nghệ nhân chiết dát kiệt xuất, chỉ biết là có thể gặp được hần, mời được hần tới, có thể nghe được hần ca hát là chiếu cố lớn lao nhất mà Thần Phật đã chiếu cố.

Giờ phút này, sau khi trải qua một hồi đe dọa máu me, nếu có thể nghe được tiếng hát của Côn Giáng Tang Ba, kia quả thực là một loại hạnh phúc cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thế Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Nghệ Nhân Chiết Dát Côn Giáng Tang Ba (2)

Nghệ nhân chiết dát của cao nguyên cổ đại? !

La Chu đã an tâm quý gối bên giường không khỏi giật mình, dâng lên vài phần tò mò.

Chiết dát, là một trong những loại hình nghệ thuật cổ xưa của người Tạng, tiếng Tạng có nghĩa "tinh khiết hoặc may mắn". Biểu diễn chiết dát, cũng có nghĩa là tặng cho ai đó vận may hay dẫn đường cho vận may.

Dân gian có lưu truyền, thứ kỷ thứ 7 sau công nguyên, mọi người bắt đầu kiến tạo Vương cung Bồ Lạp Đạt, đang bị ma quỷ quấy phá không thể hoàn thành. Lúc này có một người dân công đi tới hát và nhảy múa rất cổ quái. Ma quỷ cảm thấy kỳ quái và say mê, mọi người nhân cơ hội đó mà tiếp tục xây dựng. Tạng Vương Tùng Tấn Kiên Bồ biết được sau này đặt tên cho loại hình biểu diễn này là "Chiết dát". Từ nay về sau, hình thành nên loại hình ca múa "Chiết dát". Trên thực tế ở hiện đại, các tư liệu cũng không ghi lại gì nhiều về chiết dát, rất khó xác định niên đại hình thành, nhưng mà hình thức cùng với trang sức rất giống với thầy mo của Tạng tộc, có rất nhiều người cho rằng nó là khởi nguồn của tôn giáo Tạng tộc hiện nay.

Nghe nói đại bộ phận nghệ nhân chiết dát là dân du cư hoặc là khát cái chuyên môn ăn xin, có địa vị rất thấp trong xã hội. Bọn họ mang theo lương thực ngũ sắc, mặt nạ da dê chuyên chế, chiếc gậy ngũ sắc, đang sừng trâu cùng hình nhân đất nặn đi khắp các hang cùng ngõ hẻm, dùng những lời chúc may mắn, sự biểu diễn khôi hài để cầu xin bố thí. Mỗi khi tới lễ hội, sự kiện buôn bán hay những chuyện vui, thường thường đều có nghệ nhân chiết dát tới biểu diễn. Bọn họ đến đâu, chắc chắn sẽ làm cho bầu không khí nơi đó càng thêm vài phần rộn rã, trở thành một loại hình nghệ thuật phổ biến được mọi người yêu thích.

Ở hiện đại, nàng cũng từng nghe qua chiết dát, ấn tượng cũng không tồi. Bất quá người này lại là nghệ nhân Côn Giáng Tang Ba được đích thân Thích Già Thất Tu mang tới biểu diễn, hơn nữa dựa trên biểu hiện kinh ngạc lại không kém phần mong chờ của các vị đại thần và tân khách, không chừng tài năng của người này không giống như nghệ nhân chiết dát thông thường, rốt cuộc hẳn là người như thế nào đây?

Nàng cẩn thận xoay người ngồi qua phía sau Ngăn Nghệ, đôi mắt to nhìn trộm phòng nghị sự từ đông qua tây, cũng chưa có dấu hiệu nào cho thấy hành động được coi là dấu điểm dấu vết của nàng bị Tấn Bồ Trắc Đốn và Thích Già Thất Tu phát hiện.

Tấn Bồ Trắc Đốn híp lại đôi mắt ung quét một lượt nét mặt mọi người trong sảnh, khỏe môi kéo thành một đường cong tà ác, muốn tàn nhẫn đập nát biểu hiện kinh hi mong muốn của bọn họ, lại đột nhiên thấy được vật bên giường mình di chuyển. Tầm mắt nghiêng qua, chỉ thấy vật kia đang quý rúm rỏ nấp hơn phân nửa người đằng sau Ngăn Nghệ, mượn lớp lông dày của Ngăn Nghệ để che dấu, lẳng lặng nhìn vào cửa phía Tây. Trong đôi mắt đen láy kia có cánh giác, có tò mò, giống như chú chuột nhỏ hèn mọn nhút nhát đang trốn trong hang động.

Thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như trước của nàng, cánh môi loang lổ máu, lồng ngực hẳn tựa như có chiếc lông chim nhẹ nhàng phát qua, tà ác bên khỏe môi hẳn phai nhạt đi đôi chút. Hắn chuyển tầm mắt, cười nói với Thích Già Thất Tu: "Truyền vào."

Hai chữ ngắn ngủn làm cho mắt mọi người như sáng lên, cả phòng nghị sự trong phút chốc trở nên sáng sủa thấy rõ, sự tanh máu trong không khí và nỗi sợ hãi dường như biến mất không còn tăm hơi.

"Tuân lệnh" Thích Già Thất Tu truyền lệnh cho người đứng sau, rồi quay qua nhìn nữ nô vói về mặt tò mò đang nhìn hướng về cửa Tây, trong đôi mắt dài nhuộm một lớp nuông chiều mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Cửa gỗ lim nặng nề được mở ra, tiếng đàn du dương như nước chảy vang vọng, như rửa sạch đi toàn bộ bụi bặm cùng sự mệt mỏi trong lòng mọi người. Một bóng người tiến vào vừa đi vừa nhảy theo tiếng nhạc, mang theo vàng hào quang rực rỡ xua tan giá rét.

Hắn không tính là cao, khoác một thân áo da dê cũ kỹ, trên đầu là chiếc mặt nạ da dê màu trắng. Mặt nạ vua Cách Tát Nhĩ tượng trưng cho trí tuệ chiếu rọi bốn châu, giữa mi tâm mặt nạ là chữ "A" trong tiếng Tạng, tăng cường sức mạnh Phật pháp, là ký hiệu mong sao cho vạn vật sinh linh trong tam giới được may mắn. Sau gáy là năm dải ruy băng màu đỏ, vàng, lam, lục, trắng, tượng trưng cho thiên thần, lịch thần, chiến thần, long thần cùng với lương thực tạo thành năm sắc màu hình thành thế giới. Bên tai phải của hắn đeo một con ốc nhỏ tượng trưng cho nam giới, bên tai trái là một viên đá tượng trưng cho nữ giới.

Bên hông hắn cầm một cây gậy gỗ dài ước chừng 2 thước màu sắc rực rỡ, trong tay là một chiếc huyền cầm dùng dây thừng mảnh tết lại vô cùng vững chắc, trong lòng hắn còn có mười con rối đất nặn mặc áo, nam nam nữ nữ. Nàng nhận ra đó là "Như ý bảo đồng" (tiểu đồng canh giữ kho báu). Khi biểu diễn, nghệ nhân chiết dát sẽ tùy hứng mà điều khiển dây thừng trên tay điều khiển con rối cùng lúc với chơi đàn, nhằm thể hiện nội dung mà mình đang hát.

Nghệ nhân chiết dát Côn Giáng Tang Ba tiến vào đại sảnh liền cúi đầu hành lễ với Tấn Bồ Trắc Đốn, sau đó không quý lạy dập đầu dư thừa mà trực tiếp gậy đàn sừng trâu bắt đầu hát.

"Cổ Cách Vương vĩ đại a, xin cho ta đem những điềm báo, vận mệnh, mong ước hát thành một bài: ở dưới bát phúc thiên luân, ở trên tám cánh hoa sen, ở trên chiếc thảm mau mắn phú quý, hòa cùng với sao trên bầu trời, hòa cùng thời gian trên trái đất, hòa cùng những chòm sao trong không trung, nơi nơi đều viên mãn. Nha — kính thượng thiên giới, kính thượng Thần Phật, đầu tiên gọi bình ninh đến, gọi mặt trời mọc nơi đằng đông, ba tiếng gọi hòa cùng

trời xanh. Triều báii."

Tiếng đàn vang vọng như có như không, giống như từ trên trời vọng lại. Âm thanh mộc mạc lại ẩn chứa sự thần bí từ xa xưa, lời hát đầy chân thành dâng lên các vị thần linh. Tay áo dài hất lên, bước chân đàn chéo đầy tao nhã, tràn ngập đoan nghiêm thần thánh, phảng phất như đang tiếng hành lễ nghi cúng bái thành kính nhất. Nội tâm như gió bão dần dần bình yên trở lại, sắc mặt mọi người đều trở nên nhẹ nhàng cung kính, tất cả đều cùng nhau tán tụng chư thần vạn vật.

Tiếng đàn cao vút dần dần trầm lắng lại, chuyển từ linh hoạt kỳ ảo sang trong trẻo tang thương lại ẩn chứa sự vui mừng cùng mỗi một, Côn Giáng Tang Ba đang kể lại cho người nghe những hiểu biết trên đường du ngoạn của mình.

"Ta trải qua đại nguyên A Lạp Thiện Minh, bốn ba khắp sa mạc, ánh trời chiều trải hoàng kim trên mặt đất. Ánh trăng trên mặt hồ tinh khiết, như đôi mắt cô gái ẩn xuân tình nhộn nhạo. Hồ dương đỏ đầy máu tươi, là linh hồn người chiến sĩ kiệt ngạo, sinh mà ngàn năm bất tử, chết mà ngàn năm không già, già mà ngàn năm không bất diệt. Thành lũy đen chắn ngang Tuyết Sơn, đã có kẻ địch không tự lượng sức mình."

Trong lúc hát, chiếc đàn sừng trâu không biết từ khi nào đã dừng lại, Côn Giáng Tang Ba rút ra chiếc gậy ngũ sắc bên hông khi thì cười lên xem nó như ngựa, khi thì coi nó như cung tên, khi thì là đại đao chém xuống, khi lại là roi dài múa quật. Một cây gậy ngũ sắc lại có vạn cách biến hóa. Mà hẳn, trong nháy mắt là quân giặc hung tàn, trong nháy mắt lại là tướng quân uy phong, trong nháy mắt lại là chiến sĩ thà chết không chịu khuất nhục, trong nháy mắt lại là tù binh ti tiện cầu xin tha thứ. Thiên biến vạn hóa làm cho người ta không kịp nhìn. Chiếc gậy cũ nát nằm ở trên nền đá khi nhanh khi chậm, khi nặng khi nhẹ. Dù thứ cảm xúc ừ ừ kéo đến, chỉ có một người một gậy thôi, đã có thể mang đến cho người ta một hoạt cảnh sinh động đến như vậy, giống như đưa con người lạc vào một thứ giới khác.

Ánh mắt mọi người không rời khỏi bóng dáng người đang nhảy giữa sảnh, về mặt khi thì thoải mái khi thì lo lắng, hoàn toàn bị rơi vào trong thế giới mà người kia tạo ra.

Khi La Chu nghe tới hai chữ Đại Nguyên thì như tỉnh mộng, trong lòng như có sóng biển cuộn trào, như dề bị Hoàng Hà đánh vỡ, phần chiến tranh Hắc thành vô cùng phấn khích phía sau hầu như không có chữ nào lọt được vào tai nàng.

Đại nguyên? Đại nguyên? !

Sách sử có ghi lại, nguyên thế tổ Hốt Tất Liệt sau khi lập thủ đô ở Yên Kinh, theo như trong Kinh Dịch chính thức vào năm 1271 sửa đổi tên quốc hiệu từ "Đại Mông Cổ Quốc" thành Đại Nguyên. Chẳng lẽ. Lúc này ở Trung Nguyên chính là thời kỳ người Mông Cổ thống trị - Nguyên triều.

Trong lịch sử Nguyên triều là triều đại phân biệt đối xử có tiếng, đem người chia làm bốn loại; đứng đầu là người Mông Cổ, thứ hai là người sắc mục, chính là Tây Hạ, dân tộc thiểu số ở Tây Bắc, thứ ba là người Hán, thứ tư là người phía Nam, chỉ bộ phận người Hán ở phía Nam Trường Giang cùng các dân tộc thiểu số ở Tây Nam. Người Mông Cổ đâm chết người Hán, chỉ cần đánh năm mươi trượng, cho gia đình người chết tiền là được. Người Hán đánh chết người Mông Cổ, nhất định phải tử hình, bồi thường tiền bạc tới táng gia bại sản. Bị bắt hơn, người nhà còn có thể bắt hạnh trở thành nô lệ. Có thể nói thời kỳ Nguyên triều, địa vị của người Hán trong xã hội là thấp nhất. Người Hán có tiền thì tốt hơn một chút, còn người Hán không có tiền thì tuyệt đối là thống khổ bội phần so với người Mông không có tiền. Nếu như nàng có thể thuận lợi trốn tới Trung Nguyên, là một người không quyền không thế, không tiền không sắc, bộ dáng giống như con gái nhà Hán, sinh mệnh cũng là không thể bảo đảm được a a a!

La Chu kìm lại tiếng rít gào trong lòng, giấc mộng trước mắt như bị bôi đen, một cảm giác tuyệt vọng dần dần lan tràn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nghệ Nhân Chiết Dát Côn Giáng Tang Ba (3)

Trên nóc nhà cao nguyên, nhận người khi dễ, ngày ngày sống trong lo sợ; chạy trốn tới Trung Nguyên lại ăn bữa nay no bữa mai, cũng cùng một cuộc sống ngày ngày lo sợ. Thế giới lớn như vậy, rốt cuộc đâu mới là nơi nàng có thể yên tâm mà sống? Đòi này liệu có thể tìm được một người đàn ông cùng nhau sống một cuộc sống ấm áp bình thường hay không? Chưa có lúc nào, La Chu lại nhớ cái xã hội pháp chế hòa bình thế kỷ hai mốt như vậy. Ông trời ơi là ông trời, lão tử rốt cuộc có thù gì với người, người mới có thể cho lão tử xuyên tới cái thế giới hắc ám hỗn loạn này!

Trong lòng nàng bốc lên một cảm giác tuyệt vọng bi phẫn, nàng gắt gao nhìn bóng dáng người không ngừng nhảy múa kia, giống như muốn cắn nát nó ra vậy. Con mẹ nó, chính là nghệ nhân đáng ghét này hủy hoại hi vọng của nàng! Vì sao không chờ nàng chạy tới Trung Nguyên rồi mới phát hiện ra sự thật tàn khốc này? Vì sao phải dập tắt hy vọng xa vời chạy trốn tới Trung Nguyên của nàng? Có biết loại hành vi này cực độ tàn nhẫn và không đạo đức tới mức nào không?

Đôi mắt không ngừng phun ra lửa oán hận, giống như muốn đem nghệ nhân đáng giận kia đốt thành tro bụi. Ngũ quan của chiếc mặt nạ da dê trắng không ngừng hiện lên rõ ràng trước mắt, rõ ràng tới mức làm cho nàng hoảng hốt. Bên tai tựa như đang có tiếng đao kiếm không ngừng va chạm, tiếng ngựa hí đầy phẫn nộ, tiếng kêu thảm thiết, không ngừng tiến vào tai. Trước mắt đâu đâu cũng là một màu đỏ! Màu đỏ nóng bỏng! Màu đỏ khủng bố! Từng cái bóng màu hồng chém giết nhau lập lòe, đứt thân gãy chân, luồng sát khí phô thiên cái địa hướng nàng thổi đến, như muốn tóm lấy linh hồn nàng kéo xuống địa ngục.

Một sợi dây lạnh như ướp đá từ sâu trong linh hồn tiến ra ngoài thân thể, men theo lưng tiến tới sau gáy, đây là bản năng xuất hiện khi con người đối mặt với sự nguy hiểm cực độ.

Không! Không cần! La Chu hoảng sợ la hét, miệng như cá rời nước không ngừng khép mở, nhưng cổ họng lại không tràn ra nổi một chút âm thanh, thân thể giống như bị buộc chặt cứng, không thể động đậy.

Đang lúc nàng cảm thấy như linh hồn sắp bị hút ra, nội tâm tuyệt vọng tới cực điểm thì, da đầu đột nhiên đau xót, thân thể bay vọt lên, rồi rơi vào vòng ôm rộng lớn ấm áp lại đây không bỏ tanh máu. Hơi thở giống được ấm áp hỗn loạn cùng mùi trâu bò tanh nồng bỗng vây quanh nàng, đem nàng bao bọc thành chủ nhộng, cũng đem linh hồn sắp thoát ly của nàng giam cầm chặt chẽ.

Nàng lại bị cảm thụ Vương kéo vào trong lòng!

Không còn sự sung sướng trong suốt quãng đời còn lại, cũng không còn hy vọng tìm được đường sống khi chạy trốn, linh hồn từ thoát khỏi tuyệt vọng kinh hãi sáng một thứ tuyệt vọng sợ hãi, giống như người bị cuốn trong mạng nhện. Nàng, chính là chủ sâu nhỏ đã lọt lưới, vô luận giấy gựa thể nào cũng thể thể thoát ra. Thân mình, lại một lần nữa không chịu khống chế mà run rẩy. Nhưng mà nàng biết rõ, lúc này đây ở trong ngực cảm thụ Vương thoáng có chút bất đồng với lúc trước. Hai tay cường kiện ôm gắt gao chính mình từ gây cho nàng sợ hãi, còn cho nàng một chút an tâm.

Không nên a, điều này thật không nên! Nàng làm sao có thể đối với một tên cảm thụ tàn nhẫn lấy tra tấn mình làm vui cảm thấy an tâm? ! Nàng muốn chạy trốn! Nhất định phải trốn! Chỉ là. Tại thời không hắc ám này, nàng không biết trốn làm sao? Bị thương chảy xuôi trong lòng, làm cho nàng mất đi phương hướng.

Tán Bố Trắc Đốn dùng sức đem La Chu ôm vào ngực, mắt ung uy nghiêm lợi hại có chút tức giận trừng về phía Côn Giáng Tang Ba. Tên vô liêm sỉ dám ăn gan báo, dám thi "mị" với ngao nô của hắn.

Tán Bố Trắc Đốn nhẹ nhàng thay đổi bước nhảy, người từ từ tiến về giữa trung tâm trước giường của Vương. Tiếng đàn vang lên, giọng điệu bỗng nhiên thay đổi, trở nên vang vọng có lực, vui mừng đầy xúc động, giống như tuyên bố cho thắng lợi cuối cùng của hắc thành.

Tán Bố Trắc Đốn hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ xoay đầu La Chu, ánh mắt thẳng tắp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, giọng nói lạnh lẽo hơi hơi mỉm cười: "Heo, nghệ nhân hát về cuộc chiến hắc thành chẳng lẽ còn làm cho người sợ hãi hơn chó ngao ăn thịt người? Nhìn người bị dọa thành như vậy." Hắn hài hước kéo chiếc răng nanh đang cắn vào môi dưới của nàng, ngón tay thô thô nhẹ nhàng vuốt cánh môi bị cắn rách.

La Chu dờ dẩn nhìn hắn, đôi mắt đen nhánh vô hồn, giống như đã mất đi toàn bộ sự sống.

Tán Bố Trắc Đốn khẽ nhú mi, hai ngón tay tiến vào đôi môi vô lực khép hờ, dùng sức sờ vào chỗ bị thương, vừa lòng nhìn ánh mắt đen kìa lóe lên một tia thống khổ.

Rút ra đầu ngón tay dính máu, hắn kim đầu nàng vào trong lòng. Giống như đang trấn an một đứa bé hoảng sợ, bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy nàng, lạnh giọng trào phúng: "Đại Nguyên thì có gì đáng sợ, chúng vài lần phải binh tới Cổ Cách ta, đều là có đến mà không có về."

Cái gì? ! Trong đôi mắt vốn đang ngập tràn bóng tối bỗng dưng lấp lóe một ngọn lửa mỏng manh, La Chu vô cùng bất kính giãy khỏi ngực hắn ngẩng đầu lên, kinh ngạc mà khiếp sợ nhìn hắn.

Sau khi sụp đổ dân tộc vương triều Thổ Phiên, nóc nhà cao nguyên tiếp tục trong tình trạng chia cắt, cho tới khi Tát Già phái xuất hiện. Năm 1247, con của Oa Khoát Đài (con trai thứ ba của Thành Cát Tư Hãn) là Khoát Đoan cùng Tát Già Ban Trí Đạt gặp mặt ở Lương Châu, thương định điều kiện nóc nhà cao nguyên quy thuận Mông Cổ. Tát Già Ban Trí Đạt thừa nhận quyền lực của người Mông Cổ tại nóc nhà cao nguyên là cao nhất, tất cả người dân cũng như tăng ni, thủ lĩnh của nóc nhà cao nguyên đều là thần dân của Mông Cổ. Những quan viên đứng đầu đều do phái Tát Già đề cử, những vị trí khác đều do Mông Cổ gửi chiếu thư cất cử, dùng danh nghĩa "Đạt Lô Hoa Xích" quản lý quan dân của nóc nhà cao nguyên, các quan viên cấp cao từ Đạt Lô Hoa Xích trở xuống đều tuân theo ý chỉ của Hãn Vương Mông Cổ. Chùa miếu tăng chúng, tôn giáo sự vụ, Mông Cổ đều ủy thác cho thủ lĩnh phái Tát Già quản lý. Phái Tát Già thống lĩnh toàn bộ tôn giáo ở nóc nhà cao nguyên, khai sáng ra lịch sử các giáo phái hợp nhất. Năm 1264, Hốt Tát Liệt rời đô về Yên Kinh, xây dựng quy chế quản lý Phật Giáo cả nước cùng việc quản lý nóc nhà cao nguyên, bổ nhiệm Tám Tư Ba là người kế nhiệm Tát Già Ban Trí Đạt, lấy thân phận quốc sư kiêm tổng quản chế viện, thống kê dân số, thiết lập dịch trạm, đồn trú quân đội, đem nóc nhà cao nguyên chính thức đưa vào bản đồ Nguyên triều.

Mà hiện tại, nàng nghe được cái gì?

"Đại Nguyên thì có gì đáng sợ, chúng vài lần phải binh tới Cổ Cách ta, đều là có đến mà không có về."

Không nói tới giọng điệu nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, làm cho kẻ xâm phạm phải run sợ, thì những lời nói đó có nghĩa là cho dù lịch sử xuất hiện Oa Khoát Đài cùng việc Oa Khoát Đoan bàn bạc với Tát Già ban Trí Đạt, xuất hiện quốc sư Tám Tư Ba, thì nóc nhà cao nguyên vẫn chưa được cho vào bản đồ Nguyên triều, A Lý cùng lân cận cũng không bị người thống trị Nguyên triều phong làm A Lý Tam Vạn Hộ.

Khi gió, nàng làm sao có thể quên đây là không gian lịch sử đã bị thay đổi. Vương quyền của dòng chính dân tộc Thổ Phiên đã chuyển sang cho dòng thứ Mục Xích, quốc gia dưới sự thống trị của cảm thụ Vương phát triển vô cùng cường đại. Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, tin rằng không bao lâu, Cổ Cách sẽ độc chiếm được A Lý, thống nhất sức mạnh nóc nhà cao nguyên.

Nếu gót sắt của Mông Cổ không đạp tới nóc nhà cao nguyên, thì hơn phân nửa là lịch sử Nguyên triều thống trị Trung Nguyên cũng thay đổi đường ray. Chiều theo bộ dạng phú thương người Hán kia, có thể cuộc sống người Hán ở Trung Nguyên cũng không bị thăm lăm? Ngọc lửa hi vọng lại chuyển mình thành lớn, đôi mắt một lần nữa tỏa ra sự sáng ngời của sự sống.

"Câu trả lời này đúng rồi." Tân Bố Trác Đốn xoa khuôn mặt nhỏ của nàng, lại vỗ vỗ vào hai má tái nhợt, khen ngợi nói. Dừng một chút, mắt ung lại ngưng tụ sát khí dày đặc, ni non những lời vô nghĩa, "Heo, một ngày nào đó, ta sẽ dẫn binh san bằng tất cả trở ngại, thống trị cả cao nguyên, khai sáng ra một Cổ Cách huy hoàng thịnh thế."

"Ác." La Chu ngơ ngác lên tiếng. Nháy mắt mấy cái, khuôn mặt sắc bén kia liền nâng lên, khóe môi mỉm cười vẻ mặt lạnh lùng tiếp tục thưởng thức Côn Giáng Tang Ba biểu diễn.

Nàng giật mình nhìn về đường cong chiếc cảm mê người của cảm thú Vương, sự vui vẻ ngạc nhiên vừa rồi làm cho sợ hãi của nàng với hắn hòa tan đi không ít. Hắn ở trước mặt nàng giết người như quý, trình diễn một lần lại một lần khổ hình; hắn hồ chút lại đem nàng ném đi, không chút lưu tình tổn thương nàng, tra tấn nàng, đe dọa nàng, nhưng vì sao giờ phút này lại đem nàng ôm chặt trong ngực, nói chút gì đó giống như an ủi, thậm chí còn lộ ra đã tâm với nàng? Hừ, hắn chẳng lẽ không biết thứ nàng muốn tránh xa nhất chính là hắn.

La Chu hạ tầm mắt, nhếch miệng mỉa mai. Không chừng an ủi kia cũng giống như đút thuốc, hay là hắn sợ món đồ chơi thú vị của mình chết quá nhanh, không thể chơi cho tận hứng nên mới miễn cưỡng ra tay? Cánh môi cắn thương bị hắn kéo liền đau, ứa ra chút ẩm ướt. Đầu lưỡi cũng là rất rất đau đau, khắp miệng đều là mùi rỉ sắt, này đều là do cảm thú đó ban cho.

Nàng liên tục hừ lạnh không tiếng, nội tâm không còn rối rắm, sự an tâm vừa mới sinh ra quả nhiên là do quá sợ hãi mà sinh ra ảo giác.

".Chiết dất mang lại đại phúc, chiết dất vô cùng uy lực, chiết dất vô cùng lợi ích, không có ta chiết dất không thể tới mọi nơi, không có ta chiết không có nơi để đến, Cổ Cách Vương vĩ đại a, con của thiên thần vinh quang, chiếu sáng muôn chúng dân Cổ Cách, ta mong ước ngài."

Tiếng hát như suối róc rách từ trên trời chảy xuống quần quanh khắp thân thể, lúc nào biểu diễn tới phần mong ước may mắn, viên mãn rồi vậy? La Chu di chuyển đầu trong lòng Tân Bố Trác Đốn, một bộ mặt nạ da dê bỗng nhiên phóng đại trước mắt.

Sau chiếc mặt nạ là đôi mắt màu nâu trẻ trung quý dị, mang theo hơi hơi ánh kim, giống như có nắng hè rót vào, lại giống như chứa đựng cả hồ nước mùa xuân, sáng lạng thuần khiết, ấm áp màu nắng. Khi nhìn chăm chú vào ánh mắt này, tất cả mọi hắc ám ghê tởm phức tạp trên đời đều như không còn tồn tại, chỉ còn lại sự trong sạch tốt đẹp.

Đẹp quá! La Chu kinh ngạc, không khỏi ngây dại. Ánh mắt như dính lên chiếc mặt nạ, dao động theo nó. Giây lát, một cổ khí nóng phả lên tai trái.

"Heo, nếu ngươi không phải ngao nô mà Ngân Nghê yêu quý, ta đã sớm đem ngươi ra băm thây vạn mảnh."

Hắn cúi đầu mỉm cười lạnh như băng tuyết ngàn năm, cánh tay giữ bên hông cũng ngày càng dùng sức. Vòng eo truyền đến đau nhức, bị kẹp chặt sắp không thở nổi. Nàng rung mình, thân thể nhất mất căng như dây cung. Răng lại cắn xuống môi dưới, lặng yên quay đầu, như con rối không nói một lời.

"Thật sự là im lặng làm cho người ta chán ghét." Tân Bố Trác Đốn cười nhẹ, cánh tay thu mạnh một cái.

La Chu mở lớn miệng, đôi mắt tràn ra thống khổ, rồi bị ghim ngát xi.

Đôi mắt Tân Bố Trác Đốn rét lạnh, tiện tay đưa người đang ngất trong ngực cho Ngân Nghê, nói: "Mang về tắm cung, để cho nàng ngủ ngon giấc."

Ngân Nghê sủa nhỏ, đem La Chu khảy lên lưng, cùng hai con ngao khác lui xuống, rồi đi giường Vương, theo hành lang âm u rồi đi tĩnh lặng, ra cửa bên hông.

Tầm mắt mọi người trên sảnh đều dính trên người Côn Giáng Tang Ba, thần trí đều rơi vào lời hát động lòng người, căn bản không chú ý tới một ngao nô nho nhỏ biến mất.

Thích Già Thất Tu nhìn theo hình bóng La Chu cùng Ngân Nghê biến mất sau cửa, nâng lên cốc bạc, hạ mắt từ từ uống, khóe môi gợi lên một độ cong mờ nhạt.

Hàng động của Vương rất không bình thường a, ánh mắt kia bỗng nhiên hiện lên mềm mại, chỉ sợ ngay cả hắn cũng không có phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Lại Quay Về Tắm Cung Cảm Thú Vương

Trong lúc La Chu mơ mơ màng màng mở mắt, hiện lên rõ ràng nhất chính là khuôn mặt vui sướng kích động của Cách Tang Trác Mã.

"La Chu a tỷ, người tỉnh!" Tiếng nói như chim sơn ca chứa đầy sự mời mọc.

"Ân." Ý thức còn chưa thật thanh tỉnh, nàng mơ mơ màng màng lên tiếng, hoảng hốt nhớ lại lúc mới sinh bệnh, "Đây là chỗ nào?" Trần ngập trong mũi không phải mùi đã thú tanh nồng, mà là mùi máu người nhàn nhạt. Đập vào mắt không phải khung cảnh đơn giản của ngao phòng mà là những tranh vẽ tuyệt đẹp, nhìn có chút quen mắt.

"Là tẩm cung của Vương." Cách Tang Trác Mã dụi dụi mắt, có chút nức nở nói.

Tẩm cung cảm thú Vương? ! Tim nàng phút chốc lên tới tận cổ họng, đầu óc hỗn loạn đột nhiên trở nên rõ ràng, ánh mắt sương mù thoáng chốc thấy rõ cả bát bảo luân hắc kim trên đỉnh đầu, vẫn thần bí quý dị như trước, phảng phất có thể hút hồn phách người ta. Trái tim run lên, lại nhớ tới nghệ nhân chiết dát trong phòng nghị sự, hần giống như. Giống như có thể cắn nuốt thần hồn người ta. Khôn kiếp, những thứ không biết về cao nguyên này cũng thật quá khủng bố đi!

Nàng dùng sức lắc đầu, dứt bỏ mọi tạp niệm. Nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, hoàn hảo, ngoại trừ mấy con ngao nằm bên cạnh thì không có ai khác, tâm trạng căng thẳng lúc này mới được thả lỏng.

"La Chu a tỷ!" Cách Tang Trác Mã có chút cáu giận vì nàng vừa tỉnh liền mất hồn mất vía nhìn đông nhìn tây, có chút lớn tiếng, "Có biết lần này ngươi làm ta sợ thế nào không! Đi vào êm đẹp, tại được Ngân Nghê công đi ra, hại ta thiếu chút nghĩ ngươi bị Vương giết mất? May mà, ngực ngươi còn phập phồng, hơi thở cũng bình thường, chỉ là." Nàng lẩm bẩm cần nhân.

Nghe được lời tâm tình của Cách Tang Trác Mã, La Chu có chút dờ khóc dờ cười. Nhìn cái miệng khép mở của nàng, ơ ơ liên tục bên lỗ tai, nàng lại không hề thấy phiền chán một chút nào. Ngược lại, một dòng nước ấm tràn đầy lòng ngực. Ha ha, thì ra được người thân cần nhân, là một việc hạnh phúc đến như vậy.

"Trác Mã, ngươi còn lải nhải nữa sẽ thành bà cụ à nha." Nàng không để ý vết thương trên môi, nhếch miệng trêu chọc.

Cách Tang Trác Mã đặt tay ngang hông, hung hăng nói: "Vậy cũng chỉ trách La Chu a tỷ, là do ngươi biến ta thành bà cụ."

"Được được, tại ta tại ta." La Chu vui cười nói, vừa định ngồi xuống. Mây đột nhiên nhú chặt, ai u một tiếng rồi nằm lăn ra đất.

"La Chu a tỷ, ngươi xảy ra chuyện gì?" Cách Tang Trác Mã lộ vẻ kinh hoảng, vội vàng tới trước mặt nàng truy vấn.

"Cô gái tốt, giúp ta nhìn thất lưng xem, có phải bị thương hay không?" Nàng nghiêng răng tháo dây lưng. Thoáng thấy Ngân Nghê nằm bên cạnh, liền tựa người vào nó.

Cách Tang Trác Mã nhanh nhẹn cởi quần áo La Chu, nhìn chăm chú, không khỏi hít một hơi lạnh, kinh hô: "Này. . . . Ai đã gây ra vậy?"

La Chu cúi xuống nhìn lại, trên chiếc eo nhỏ đầy vết tím hồng, càng làm tăng thêm vẻ trắng nõn của da thịt, thoạt nhìn có chút hơi khủng bố. Lập tức con đau như thất lưng bị bẻ gãy làm cho nàng khó thở, trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần phần hận với cảm thú Vương.

"Trừ cảm thú Vương, còn có thể là ai?" Nàng nhẹ nhàng xoa nhẹ vết thương, le lưỡi nhìn Cách Tang Trác Mã, giận dữ nói, "Không chỉ thất lưng bị thương, mà ngay cả đầu lưỡi cũng suýt bị hấn xé thành hai đoạn."

"La Chu a tỷ ít nói thôi." Cách Tang Trác Mã nhanh chóng dẫn dờ, rồi giúp nàng xoa vết thương, bỗng buồn bã nói: "La Chu a tỷ, tối hôm qua ta nằm mơ. Thấy a tổ kể cho ta nghe chuyện cổ, mẹ ngồi trước bếp lò đun nấu, ba cùng ba huynh uống rượu, ba đệ thì chạy đuổi nhau, cười rất vui vẻ. Ta còn mơ thấy ba huynh đệ nhà Vương Tất vây quanh ta ca hát, không ngừng bày tỏ tình ý từ đáy lòng."

La Chu không lên tiếng, cúi đầu xoa vết thương bên hông, lẳng lặng nghe.

Bàn tay màu mật ong có chút thô ráp đối lập hoàn toàn với bàn tay trắng nõn mảnh dẻ. Tuy rằng các nàng đều trở thành nô lệ, nhưng chung quy các nàng vẫn là khác nhau.

Nửa năm sống với gia đình Trát Tây là một giấc mộng ám áp ngăn ngui đối với nàng, tình mộng, liền lưu luyến, giấc mộng đẹp kia thậm chí đã trở nên mơ hồ trong tâm trí nàng. Nàng hiện tại chỉ còn vướng bận một mình Cách Tang Trác Mã mà thôi, mà Cách Tang Trác Mã cũng chỉ vướng bận một mình nàng. Trong linh hồn Cách Tang Trác Mã vẫn luôn nhớ thương thân nhân của nàng, cùng người yêu của nàng.

"La Chu a tỷ, chúng ta thật sự có thể thuận lợi trốn khỏi Vương cung sao? Ta thật rất muốn quay về thôn Nạp Mộc A." Cách Tang Trác Mã cúi đầu nói nhỏ đến mức La Chu ngồi cạnh cũng nghe không rõ.

Đau xót bị thương trong lòng nàng đã hiện một chút ra ngoài.

Hiện đại cùng cổ đại, ở cả hai khoảng không gian họ đều không có nhà, không có người đợi họ trở về. Nàng tính toán trốn tới Trung Nguyên, nhưng Cách Tang Trác Mã tâm tâm niệm niệm trở về lại là thôn Nạp Mộc A. Là nàng sơ sót, là nàng làm không tốt, nếu đem Cách Tang Trác Mã coi là người quan trọng nhất trong cuộc đời, nên đứng ở góc độ của cô ấy mà suy nghĩ mới đúng.

Hít một hơi thật sâu, nàng ngẩng đầu kiên định nhìn Cách Tang Trác Mã, trịnh trọng hứa: "Trác Mã, ngươi yên tâm, La Chu a tỷ nhất định sẽ đưa ngươi bình an trở về thôn Nạp Mộc A."

"Ân." Cách Tang Trác Mã nở một nụ cười từ tận đáy lòng, "Ta tin La Chu a tỷ."

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ. Hai người rùng mình, luống cuống sửa lại quần áo. Vừa mặc lại chỉnh tề, ngoài cửa liền vang lên tiếng thị vệ nghênh giá.

Tiếp theo rèm cửa bị nhấc lên, một cỗ nòng đậm mùi rượu tiến vào, Thích Già Thát Tu đỡ Tán Bó Trác Đốn vào tẩm cung, thật cẩn thận đặt hân nằm trên giường. Xoay người, nhìn về phía hai ngao nô mờ mịt quỳ dưới thảm, cười cười, ánh mắt xẹt qua một tia biến hóa, nói: "Yên hội hôm nay, Vương tâm tình không tốt, uống hơi nhiều rượu, đem toàn bộ thị nữ hầu hạ giết sạch. Đêm nay các người tạm thời đến hầu hạ Vương đi, cần gì tùy ý sai sử cung nô quỳ bên ngoài."

Giết Giết sạch? ! Mẹ nó thật sự là khủng bố mà! Rất tàn bạo! Rất cảm thú!

"Dạ" La Chu cùng Cách Tang Trác Mã sợ đến không dám nói thêm một lời dư thừa, lập tức cúi đầu nhận lệnh.

"Tận tâm hầu hạ Vương." Thích Già Thát Tu đi đến bên La Chu thì dừng lại, ngồi xổm xuống đem nàng ôm vào trong ngực, cắn lỗ tai của nàng thấp giọng nói, "Heo nhỏ, Vương say rượu. Người ngàn vạn lần nhớ kỹ lời của ta, đừng nên có ý lên giường của Vương."

Nàng tên La Chu, không phải Heo nha, người đàn ông mãnh thú này thực sự xem nàng là Heo sao? Phàm là người con gái bình thường, có ai không muốn sống mà lao lên giường tên cầm thú không vui là đem toàn bộ thị nữ giết sạch chứ.

La Chu tròn trĩnh mắt nhìn hân, giãy ra khỏi lòng hân. Mới gặp, nàng đối với Thích Già Thát Tu là vô cùng sợ hãi, nhưng từ khi Thích Già Thát Tu thu dần sát khí dữ tợn cùng khát máu trước mặt nàng, nàng đã chậm rãi không còn sợ hân.

Thích Già Thát Tu cười ha ha hai tiếng, thừa lúc nàng chưa chuẩn bị, liền néo bóp vật cao ngất của nàng một cái, rồi mới nghênh ngang đi ra.

La Chu bắt ngờ không phòng kịp, đợi tới khi phản ứng lại, thì đã quá muộn. Nàng đỏ mặt, giậm giữ trùng chỗ rèm cửa lắc lư, nghiêng rãnh nghiêng lợi mắng: "Luu manh!"

Cách Tang Trác Mã nhìn thấy, trong đầu lại bắt đầu rối rắm, Thích Già Thát Tu thật ra đã làm rất nhiều hành động lưu manh với La Chu a tỳ. Nàng rốt cuộc có nên đem việc này nói cho nàng ấy biết không? Suy nghĩ lại, cuối cùng vẫn là bỏ qua. Chỉ là xò ngực thôi, La Chu a tỳ đã phản ứng lớn vậy, nếu biết được Thích Già Thát Tu sớm đã đem toàn thân nàng xò hết từ trong ra ngoài, chắc chỉ còn nước lấy đao chém người.

Một nô lệ lại đắc tội với đội trưởng Hắc kì của hoàng gia, không nghi ngờ là lấy trứng chọi đá, cũng là phạm trọng tội, nàng một chút cũng không muốn mất La Chu a tỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Muốn Ra Tay?

"La Chu a tỳ, chúng ta. Chúng ta cứ hầu hạ Vương ngủ trước đi đã nhỉ?" Nàng từ đề nghị, ý muốn đòi đi sự chú ý của La Chu, miễn cho La Chu chìm ngập trong sự xấu hổ và giận giữ mà lại phạm phải trọng tội không tha thứ được.

La Chu nghe tiếng liền thôi trừng mắt về phía rèm cửa, nhìn qua cầm thú Vương đang nằm tựa vào giường, mày nhăn lại thật sâu. Tuy nói một tháng trở lại đây, nàng cũng từng rót trà, đưa nước, nâng áo, đóng cửa sổ cho cầm thú Vương, nhưng mà đúng là chưa từng rửa mặt, rửa chân, lau người, mặc quần áo cho hân bao giờ, vì việc này là của người khác.

Trước mắt trong tẩm cung chỉ có ba con ngao khuyển cùng Cách Tang Trác Mã, không có người giám thị nếu không. Nếu không chỉ cần bằng mặt không bằng lòng một chút. Chỉ mới tưởng tượng thôi, nàng liền muốn loại bỏ ngay suy nghĩ này khỏi đầu. Nếu ngày hôm sau cầm thú Vương tỉnh, phát giác ra người hầu hạ hân không thỏa đáng, người sạch sẽ quái dị như hân chắc chắn sẽ vô cùng tức giận, tiến tới cho nàng cùng Cách Tang Trác Mã một đao, nàng vẫn là không nên mạo hiểm.

"Được." Nàng cần môi đồng ý, cũng lười nói nhiều. Bỏ qua Ngân Nghê bên cạnh, nhìn đau đi tới bên giường.

Mùi rượu nồng đậm tiến vào mũi, thân hình cầm thú Vương dừng mạnh nhanh nhẹn hơn nhiều so với đàn ông Bác Ba bình thường, khi dựa vào càng cảm thấy cao to vững chắc. Lông mày dày thô sắc như kiếm, tiếp theo đó là đôi mắt uy nghiêm lạnh lẽo hung ác như chim ưng đang khép chặt, hai hàng lông mi dày hạ xuống tạo thành bóng đen dưới mắt, làm dụ đi cỗ cao ngạo tanh máu của vương giả. Sống mũi thẳng tắp cao ngất, chóp mũi góc cạnh tạo cho hân đường nét lãnh khốc vô tình. Viên môi rõ ràng, cánh môi nở nang hiện rõ màu đỏ hồng, giống như đang mở lại giống như đang khép lại, khóe môi câu lên như có như không, mang lại chút sự sắc bén. Chiếc cằm cương nghị tạo nên một độ cong đầy mị lực của đàn ông, hai gò má vì say rượu lộ ra ửng hồng, nhưng lại làm cho khuôn mặt này có một vẻ anh tuấn khác thường.

La Chu liếm liếm môi dưới đang bị thương, trong lòng lại giống như chú thỏ nhỏ đang lịch bạch đứng dậy sau kinh hoàng, bắt đầu phán đoán. Không gian

này đúng là muốn đòi mạng mà, một tên cầm thú cũng có thể anh tuấn như vậy? Không có khả năng nha!

Ba —

Nàng nâng tay tát vào mặt mình một cái thật mạnh, cũng đem Cách Tang Trác Mã đứng sau giật nảy mình.

"La Chu a tỳ, ngươi tự đánh mình làm gì vậy?" Nàng thét hỏi, đau lòng thấy bên má trắng nõn hiện lên năm dấu tay rõ ràng.

"Ta choáng đầu hoa mắt, nhìn lầm cầm thú Vương thành mỹ nam. Phải chịu đau một chút, mới có thể tỉnh ra." La Chu dùng sức dụi mắt.

"Vương bộ dạng vốn anh tuấn bất phàm, giống như con trai thiên thần." Cách Tang Trác Mã bắt đầu nhìn nàng, "Ngươi trước kia bởi vì có thành kiến sợ hãi Vương, mới xem nhẹ việc này. Hiện giờ phát hiện sự thật lại thả tự đánh mình cũng không chấp nhận. La Chu a tỳ, ngươi không biết hành vi này của mình thật rất ngu ngốc không?"

"Ha ha, phải không?" La Chu bị nói trúng tim đen, xấu hổ cười mĩa hai tiếng, phần nộ chà xát da mặt, chán nản nhận thua. Được rồi, bị một cô gái nhỏ tuổi hơn mình phê bình chỉ sai, cũng thực mất mặt. Nàng liền rộng lượng một chút, thừa nhận Cổ Cách Vương là một cầm thú có bộ da vô cùng tuấn tú. Nhìn cầm thú Vương say nằm trên giường, lại cau mày khó xử, hỏi, "Trác Mã, hầu hạ thế nào?" Nếu là nàng nói, tốt nhất là hầu hạ hẩn một đao, đem hẩn làm thịt. Đáng tiếc, làm thịt cầm thú Vương là chuyện nhỏ, mổ thịt xong, trốn không thoát được Vương cung mới là chuyện lớn, mất nhiều hơn được. Thật đáng tiếc a, thế nhưng chỉ có thể trở mặt nhìn cơ hội giết người phóng hỏa tốt như vậy trôi qua lãng phí! Nàng thổn thức trong lòng không thôi.

Cách Tang Trác Mã nghĩ nghĩ, đoán nói: "Nếu vậy thì. . . .Lau mặt, rồi lau người?"

La Chu đối với việc này không hề tranh cãi, quay đầu gọi với qua rèm cửa: "Lấy nước cùng khăn vào."

Hai cung nô khom người cúi đầu, một bê chậu nước bạc, một mang khăn vào lặng yên không tiếng động, quỳ bên cạnh giường.

"La Chu a tỳ, thất lưng ngươi bị thương, đừng lộn xộn." Cách Tang Trác Mã xoay người lấy khăn từ cung nô làm ướt, chuẩn bị tiến tới lau mặt cho Tán Bó Trác Đốn, thì khăn lại bị La Chu đoạt mất.

"Trác Mã, ngươi giặt khăn, ta lau."

La Chu phân công, rồi đem khăn ướt lau nhẹ nhàng khuôn mặt cầm thú Vương. Cầm thú Vương say thật hay giả, có tỉnh lại hay không, ai cũng không dám khẳng định. Phải bảo vệ Cách Tang Trác Mã, biện pháp tốt nhất là để cho nàng tránh xa cầm thú Vương hi vọng vô thường.

"Cám ơn." Cách Tang Trác Mã nhẹ giọng nói, hốc mắt ươn ướt. La Chu a tỳ vì sao lại giành khăn lau cho Vương, nàng cũng không phải đũa ngọc, sao lại không biết nguyên nhân.

Tay La Chu hơi run một chút, tiện tay lau khắp mặt cầm thú Vương. Tốt lắm, cầm thú không có tỉnh lại. Kế tiếp nên lau người. Cởi bỏ dây lưng áo cầm thú Vương, gạt ra chiếc áo gấm xa hoa, ngón tay dừng lại ở nút buộc áo trong, làm thế nào cũng không thể tiếp tục.

Lúc trước khi ngủ cùng Trát Tây Lăng Thố, đều là chính hẩn tự cởi quần áo bò lên giường. Nàng cũng là một thực nữ nha, vì sao có thể cởi quần tháo thất lưng cho cầm thú Vương? Nhưng mà vừa nhìn thấy dấu vết rượu dây mờ nhạt bên trong áo, thì lệ liền lập tức bị thay thế bởi sợ hãi. Không thay quần áo bên, cầm thú Vương tỉnh rượu chắc chắn sẽ chém người. Ngón tay cầm lấy nút buộc, sắc mặt nàng lúc trắng lúc hồng, nội tâm giao tranh, giấy dựa trái phải, thật sự khó có thể vượt qua trở ngại tâm lý để đi tới hồi kết.

"La Chu a tỳ, để ta làm đi." Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc.

Nàng quay đầu thật mạnh theo tiếng nói, đã thấy cung nô bê chậu nước nâng đầu lên, cười yếu ớt với nàng, đó đúng là A Lan Ni Mã vừa gặp cách đây không lâu.

Nước do có chút trắng hơn so với thiếu nữ cao nguyên bình thường, gò má ửng hồng, sống mũi thanh tú, môi dày khêu gợi, dưới làn mi dày là đôi mắt to dài, thanh xuân mỹ miều, khí khái tràn trề. Một tháng sống kiếp cung nô khuất nhục không hề làm thay đổi sự kiên định trong đôi mắt sâu, giờ phút này nàng vẫn là một cô gái cao nguyên với ánh mắt sáng ngời đến kỳ lạ.

Cung nô bên cạnh nàng cũng nâng đầu lên, nước da nâu nhiễm sắc hồng, ngũ tạng xinh đẹp mà non nớt, đó là bóng dáng vẫn hiện hữu bên cạnh A Lan Ni Mã, Khúc Trân Mai Đóa.

Ánh mắt nhìn A Lan Ni Mã một lúc lâu, La Chu mới cúi đầu hỏi: "Ngươi. . . . Muốn ra tay?"

"Đúng, cởi bỏ áo, cởi hết thì càng tốt." A Lan Ni Mã cúi đầu trả lời, "La Chu a tỳ hiện tại có thể cùng Cách Tang Trác Mã lui qua một bên, giúp chúng ta chặn lại ba con ngao khuyển là được."

"Không. . . .Không được!" Cách Tang Trác Mã vội vàng ngăn cản, "Cho dù thành công, các ngươi cũng không ra nổi tầm cung này, chỉ có một con đường chết."

"Không sao, mấy cung nô bên ngoài đều bị ta đánh bất tỉnh. Chỉ cần làm mọi việc gọn gàng chút, không để cho thị vệ ngoài cửa nghe được động tĩnh, vẫn có thể giả bộ ra khỏi tầm cung, tìm chỗ trốn." A Lan Ni Mã nói nhẹ như gió thổi may trời, "Đó là cơ hội ngàn năm có một, cho dù bị bắt, ta cũng không ngại chết. Nói không chừng kiếp sau còn có thể luân hồi làm quý nữ gia đình quý tộc, kia dù sao cũng tốt hơn làm cung nô."

"Ta cũng không để ý, ta cùng A Lan tỷ cùng nhau hiến thân báo thù." Ý chỉ Khúc Trân Mai Đóa cũng kiên định như vậy, hoàn toàn không tương xứng với gương mặt non nớt.

"Tùy các người, bọn ta đi ngủ đây." La Chu kéo Cách Tang Trác Mã còn đang muốn khuyên bảo lại, thản nhiên để lại một câu, "Chuẩn bị tốt hãy ra tay." Nàng không phải thánh mẫu, ngăn cản không nổi người khác báo thù; cũng không phải máy móc máu lạnh, không có cách nào nhìn cảm thú bị giết. Cho dù nàng cũng muốn làm thịt cảm thú Vương, nhưng chung quy cũng chỉ là nói ngoài miệng, phát tiết bớt cho hả giận. Nếu A Lan Ni mã đứng ra, như vậy có theo kế hoạch ban đầu, lựa chọn chờ đợi cơ hội trốn thoát mới là tốt nhất.

"La Chu a tỷ." Cách Tang Trác Mã giãy dụa quay đầu lại nhìn, trong mắt tràn đầy sự không đành lòng.

"Câm miệng." La Chu quát nhẹ, "Đây là các nàng tự lựa chọn." Nàng kéo Cách Tang Trác Mã về chỗ chó ngao đang nằm.

Cách Tang Trác Mã quay đầu nhìn La Chu với khuôn mặt bị tóc che hơn phân nửa, lại quay lại nhìn A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa. Trong lòng không ngừng thờ dãi, không nói gì đi sát theo La Chu. La Chu a tỷ nói đúng, đây là do các nàng tự mình lựa chọn, nàng ngăn cản không nổi.

"Ngân Nghê, thất lung của ta bị Vương ném thương rồi, vừa cử động liền đau, nên mới để cho hai cung nô kia thay ta hầu hạ Vương." Nàng làm nũng với Ngân Nghê đang ghé mắt lên nhìn, thân mình thiếp lại gần, đem nó đặt dưới thân, "Người không cần mách Vương được không?"

Ngân Nghê liếc nàng một cái, cúi đầu sủa một tiếng, thuận theo làm nệm cho nàng, mắt ngao trước khi khép kín xẹt qua một tia hung tàn. Không phải nó không nghe thấy tiếng động lạ bên ngoài, cũng không phải không biết suy nghĩ của sủng vật, chỉ là còn chưa tới lúc nó phải ra tay. Trước cứ để cho nàng nghịch chán đi, chỉ cần nàng cao hứng một lúc là tốt rồi.

"Ngân Nghê là tốt nhất." La Chu hôn nhẹ mũi nó, lại quay qua ôm một con ngao đốm khác, nàng dùng ánh mắt liếc Cách Tang Trác Mã ý bảo nàng làm theo.

Cách Tang Trác Mã do dự một chút, quay đầu lại nhìn A Lan Ni Mã đang coi thất lung cho Vương. Dứt khoát nằm xuống, học theo La Chu ôm lấy tuyết ngao bên cạnh.

"Ngân Nghê, người vì sao lại chọn nằm ngủ giữa Bát Bảo Luân vậy? Ta không thích." La Chu vừa nói vừa di chuyển thân thể, tìm khe hở quan sát động tĩnh bên giường.

Ngân Nghê không đáp lại nàng, ngao đốm cùng tuyết ngao cũng không lên tiếng, ba con chó ngao đều nhắm mắt, tựa như đang ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Kiến Càng Lay Cổ Thụ

La Chu cảm thấy từ sau khi trở thành nô lệ, lòng của nàng càng ngày càng ích kỷ, thần kinh càng ngày càng cứng cỏi.

Giống hiện tại, nàng có thể nhìn một sự kiện chết người thờ ơ không chớp mắt lấy một cái, mà trong lòng lại mong hung thủ có thể đạt được mục đích. Cần thận phân tích, sự lạnh lùng này cũng không thể trách nàng. Chính cái gọi là hoàn cảnh xô đẩy, tin tưởng sau một tháng liên tục nhìn thấy hình ảnh người chết liên tục dù là ai cuối cùng cũng sẽ trở nên máu lạnh. Tự ái, tự tôn, thông cảm, không đành lòng linh tính gì đó sớm đã không còn trong nàng, thứ còn lại sau cùng ngoại trừ sợ hãi chính là quyết tâm kiên định muốn sống sót.

Giết người phải đền mạng. Cho nên, cảm thú Vương, kết quả chết chóc này là do chính sự tàn bạo của người tạo thành, chẳng thể trách được ai.

Nàng mở to hai mắt, quan sát toàn bộ nhất cử nhất động của A Lan Ni Mã và Khúc Trân Mai Đóa.

Ngược lại với sự chân chờ của nàng, mười đầu ngón tay của A Lan Ni Mã hết sức linh hoạt cời bỏ từng lớp quần áo trên người cảm thú Vương. Khúc Trân Mai Đóa thì làm như cời giấy cho Vương, dùng thân thể che lên, hai tay ôm thật chặt hai chân hân.

Hai chiếc đai lưng nạm đầy ngọc quý lần lượt rút xuống mặt đất, quần áo lót màu trắng bên trong bị A Lan Ni Mã nhẽ nhàng cời ra, lộ ra phần cơ ngực màu đồng cổ cường kiện bóng láng, ở ngoài ánh sáng lộ ra tia sáng bóng hấp dẫn như ngọc trai. Tay trái A Lan Ni Mã phủ lên trên ngực đầy, tay phải nâng cao, dưới cổ tay áo ẩn ẩn chớp chớp một tia sáng lạnh. Mà cảm thú Vương, vẫn nằm im không nhúc nhích như cũ.

Tim La Chu đột nhiên đập mãnh liệt, tới mức ngừng thở. Nàng biết chỉ cần A Lan Ni Mã hạ cánh tay xuống thuận lợi, thì tất cả cực khổ, khuất nhục mà cảm thú Vương mang lại đều sẽ kết thúc.

Nhưng mà ngay lúc tay phải A Lan Ni Mã vừa chuẩn bị rơi xuống kia, một tiếng rên rỉ tràn ra từ trong cổ họng cảm thú Vương, cặp mắt đang nhắm chặt

kia đột ngột mở ra. Mắt nâu đồng đầy rẫy tơ máu, trong lúc đôi mắt ung đầy sương mù mờ mịt thì sự uy nghiêm hung ác lại nham hiểm giảm đi rất nhiều.

Dù lúc này cái trợn mắt của hắn không làm cho người ta hít thở không thông như thường ngày những cũng không thể phớt lờ. Ánh sáng lạnh trong tay áo A Lan Ni Mã phút chốc biến mất, ẩn giấu thật sâu trong tay áo dày.

Ai, hành động ám sát thất bại!

La Chu thờ ra một ngụm khí mờ, nhắm mắt lại, trong lòng vô cùng phức tạp. Trong mớ hỗn loạn tiếc nuối, tiếc hận, ảm ách, uể oải, thất vọng thể nhưng lại có cả may mắn, còn có cảm giác nhẹ lòng. Đây. Đây. Nàng nhanh chóng quy kết niềm may mắn quý giá vừa rồi là do nhân tính còn sót lại khuấy phá.

Sau khi nghiền răng oán hận, nàng âm thầm phi nhỏ chính mình vô dụng. Mẹ nó mới ở bên người cầm thú Vương một tháng, lão tử lại vẫn còn sót lại một chút nhân tính với hắn? Đây không phải đáng bị coi thường sao? Ngón tay nắm lấy bờm ngao không khỏi siết chặt, làm cho chó ngao gầm gừ nhẹ một tiếng, nàng lại không hề phát hiện ra.

"Nước!" Tân Bố Trác Đốn tạm thời tỉnh lại từ trong cơn say, nâng tay xoa huyệt thái dương, mi nhắm lại, thần nhiên đưa ra mệnh lệnh.

"Mai Đóa, trước đừng thoát.Giày cho Vương nữa, đi lấy nước lại đây." A Lan Ni Mã phân phó cho Khúc Trân Mai Đóa vẫn còn ngây ngốc ôm đùi Tân Bố Trác Đốn. Tay phải hạ xuống dấu điểm dấu vết, rồi hai tay cùng nhau đặt lên trên ngực màu đồng cổ.

"Ác. Ác, tiện nô đã đi lấy, xin Vương chờ một lát." Khúc Trân Mai Đóa đang đại ra như bưng bình liền đáp lời, trong mắt xẹt qua sự hoảng loạn, vội vã lùi ra bên ngoài.

"Vương, để tiện nô đang lau người cho ngài." Giọng nói của A Lan Ni Mã yêu kiều ngọt ngào, mắt to híp lại, chớp chớp, tỏa ra hào quang kiêu mỹ. Thân thể mềm mại tựa như rắn dựa sát vào lồng ngực Tân Bố Trác Đốn, hai tay dao động như đang vuốt ve khiêu khích trên ngực trần của hắn.

Muốn chết sao? Thế nhưng lại tìm cách dụ dỗ Tân Bố Trác Đốn? ! La Chu thấy mà thờ ra một hơi lạnh, đáy lòng ngập tràn lạnh lẽo. A Lan Ni Mã tuy rằng diện mạo xinh đẹp, nhưng làm sao có thể thắng được ba mỹ nhân trong phòng nghị sự khi này? Đối mặt với giai nhân tuyệt sắc như vậy, cầm thú Vương còn có thể không thương tiếc mà cho chó ngao ăn, sao có thể bị mê hoặc bởi một nữ nô tư sắc tầm tạm? Mười hai cung thị xinh đẹp kia, cũng không phải chỉ một lời của hắn đã bị giết sạch? Đối mặt với một cầm thú lãnh khốc tàn bạo như vậy, A Lan Ni Mã sao vẫn còn gan để câu dẫn hắn? Mà làm sau câu dẫn được?

Nàng không ngừng hít khí than thở, nghĩ đến một màn bị kịch chết chóc sắp diễn ra, mà Tân Bố Trác Đốn nằm trên giường đối diện lại tựa như không ý ý định bẻ gãy hai tay A Lan Ni Mã đang làm loạn trên ngực hắn, cũng không có bề đầu nàng ném đi.

Hắn dừng lại hành động nhu huyệt thái dương, ngón tay nâng lên cầm A Lan Ni Mã, mắt ung hơi hơi nheo lại, khóe môi cười như có như không: "Dùng khăn lau, hay là dùng thân thể lau?" Giọng nói trầm lạnh, khàn khàn quyết rũ khi nhiễm chút men rượu, lại thêm chút ý cười xấu xa.

Đùa sao? Cầm thú Vương đang đùa giỡn phụ nữ? ! Đây là. Thần chí không rõ ràng vì say rượu sao? La Chu kinh ngạc trừng lớn mắt, miệng không tự chủ biến thành hình chữ O, nội tâm uể oải không yên lại đột nhiên dâng lên ánh sáng. Nếu cầm thú Vương thần chí không rõ ràng, vậy càng dễ dàng ám sát.

"Vương muốn tiện dùng gì để lau, tiện nô sẽ dùng cái đó." Giọng nói A Lan Ni Mã càng mềm mại, tay trái vuốt ve hai điểm đỏ trên ngực cầm thú Vương, đầu ngón tay nghịch ngợm như đang vẽ tranh. Tay phải quấn quanh cổ hắn, hơi thở nhẹ nhàng như hoa. Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên một nửa nở ra một nụ cười mê người, bên trong thì êm dịu như dạ minh châu, bên ngoài lại như hoa hướng dương, lấp lánh ánh sáng, hòa tan lòng người.

Mà cánh tay phải đang đặt sau gáy cầm thú Vương, lại lộ ra chút ánh sáng lạnh. Cổ tay hất nhẹ, một thanh đao ngắn lộ ra, hướng thẳng gáy cầm thú Vương.

"Vậy người dùng thân thể lau đi." Tân Bố Trác Đốn cười ha ha, đột nhiên nắm hay tay nàng, nhanh như điện xẹt kéo thân thể của nàng ngã xuống bên cạnh hắn.

A Lan Ni Mã kêu đau một tiếng, đao ngắn rút khỏi tay, ngã lên giường. Còn không chờ nàng phản ứng tiếp, Tân Bố Trác Đốn đã muốn nắm lấy áo nàng, dùng sức xé nát.

Chỉ nghe một tiếng xoẹt, thân dưới A Lan Ni Mã liền trơn bóng như trứng bóc khỏi vỏ. Bụng bằng phẳng rắn chắc, cái mông đầy đặn, đùi dài thon bóng loáng, khu rừng màu đen tươi tốt, không chỗ nào không tán ra sự dịu dàng hấp dẫn của thiếu nữ trẻ tuổi.

"Không! Không cần! Buông! Buông! Ta không cần!" A Lan Ni Mã hồi phục tinh thần kịch liệt giãy dụa, khóc khàn cả giọng, khuôn mặt mới đầy còn tràn đầy kiêu mị sáng lạn liền trở nên sợ hãi khôn cùng.

Nhưng mà lực giãy dụa của nàng đối với Tân Bố Trác Đốn mà nói giống như kiến càng lay cỏ thụ, nhỏ bé không đáng kể, hắn đưa tay cho A Lan Ni Mã hai cái tát.

A Lan Ni Mã nháy mắt tê liệt ngã xuống giường, hai gò má mềm mại sưng vù, lỗ tai, lỗ mũi, khóe miệng chậm rãi chảy ra máu tươi.

"Tiện nô." Tân Bố Trác Đốn hừ lạnh. Nhìn nữ nô đang hoa mắt trên giường, chậm rãi cởi bỏ quần áo vương bận, kéo quần xuống. Sau đó, cổ họng tràn ra một tiếng cười đầy giả tạo, hai má say rượu ngày càng đỏ, đôi mắt ung cũng biến thành một màu đỏ nóng bỏng, con ngươi màu nâu giống như ngọn

lửa đang cháy ngày càng lớn. Đầu lưỡi hung phần liếm lên môi trên nở nang, khoe môi mở ra chứa đầu máu tanh tà ác.

Hắn dùng hai tay nắm chặt đùi A Lan Ni Mã, tách ra hung ác, xốc lên để ở hai bên thất lưng cường kiện, thất lưng dùng sức đỉnh về phía trước một cái.

"A ——"

Một tiếng kêu thê thảm vang vọng khắp tầm cung, cũng làm cho tim La Chu thất lại. Da đầu co lại, run run ôm lấy con ngao đốm.

Sống hai mươi năm, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy đàn ông cường hiếp phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cường Bạo Tàn Nhẫn

Chiếc giường nặng bắt đầu kịch liệt lay động, phát ra âm thanh kéo kẹt.

Bàn tay Tán Bó Trác Đốn như chiếc kim sắt, tận lực nâng hai chân A Lan Ni Mã lên, cùng với hai cánh tay của nàng, giam cầm chặt chẽ ở hai bên sườn, khiến cho cơ thể nàng nhìn như sắp gãy lìa. Tư thế này làm cho chiếc mông đầy đặn nhếch lên thật cao, cũng làm cho La Chu có thể nhìn rõ toàn bộ quá trình cường bạo.

Cằm của A Lan Ni Mã ngẩng thật cao, cùng chiếc cổ duyên dáng tạo thành một đường cong thông dài, ngũ quan xinh đẹp cũng trở nên vặn vẹo vì đau đớn. Sắc mặt trắng bệch, ướt sũng, phân không rõ đâu là mồ hôi đâu là nước mắt, miệng mở lớn không ngừng phát ra những tiếng kêu thảm chói tai. Nàng phát điên giãy dụa, nhưng chỉ có thể cử động mỗi cái đầu, chỉ có chiếc ngực cao ngất không ngừng đập phồng.

Dưới mông nàng không ngừng bắn ra những vệt máu đỏ tươi, nháy mắt đã thấm đầy trên đệm trắng. Từ khe hở giữa hai thân thể đang kịch liệt va chạm, có thể thấy một cây hình trụ màu nâu đỏ đang dùng tốc độ cực nhanh ra vào giữa hai chân nàng, trên chiếc bụng rắn chắc không hề có một chút se lõm bị gõ lên một một vật hình trụ lớn, vô cùng quý dị.

Toàn thân Tán Bó Trác Đốn nổi lên một màu đồng cổ, những sợi gân chạy khắp cơ thể, một khối cơ thể hoàn mỹ, thất lưng mạnh mẽ di chuyển, từng giọt mồ hôi tinh mịn chảy ra, làm cho những vết sẹo mờ nhạt trên thân hắn tỏa ra một sức hấp dẫn phách mạnh không gì sánh kịp.

Nhìn kỹ lên phía trên, tóc nâu dày cùng những bím tóc được tết ngang vai, môi hồng khê mở, tràn ra những tiếng thở dốc. Hai má cổ đồng đỏ như lửa, lông mày chau lại, cùng với thân thể tạo thành một vẻ đẹp phong phú. Chỉ có cặp mắt ung khê híp lại kia, ngập một màu đỏ, tràn ngập sự hưng phấn, thích sướng của dã thú đến không kìm chế được. Nhân tính, là thứ duy nhất không thể tìm thấy trong cặp mắt ung kia. Máu tanh cùng sát khí tàn ra từ thân thể hắn, tràn ngập mỗi góc trong tầm cung.

"A ——"

Theo mỗi một lần đâm vào của hắn, A Lan Ni Mã lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Nửa thân trên dường như muốn rời khỏi chiếc giường rồi lại nặng nề quay trở lại, hai bím tóc đen che khuất hơn nửa khuôn mặt. Sau mông, máu tươi chảy không ngừng, thân thể nàng giống như dây đàn đứt, phút chốc xụi lơ. Giấy dụa kịch liệt khi này dần dần dừng lại, tiếng kêu rên thống khổ cũng mỏng dần.

Xi —— xi ——

Trong tầm cung phiêu đảng tiếng nước, ngay cả La Chu người chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ cũng biết được thứ nước kia không phải là tinh dịch của con gái, mà là nước dính máu tươi. Một số vật thể mềm mại lẫn máu không ngừng được vật trụ to lớn kia mang ra, chảy xuống giường.

Không, điều đó không có khả năng, sao có thể? Đàn ông cùng phụ nữ giao hợp sao có thể xuất hiện tình trạng quỷ quái này? ! Cho dù là cường bạo chảy nhiều máu, cũng không nên có cái gì đó mềm mại dính dính kia rơi ra, giống như là.Hình như là.trong bụng.Nàng dừng lại, không dám đoán vật mềm mại kia đến cuối cùng là bộ phận nào trong cơ thể phụ nữ.

Giờ phút này, nàng quên che giấu mình, quên cả quay đi hay nhắm mắt lại, ngây ngốc ôm con ngao đốm, không chớp mắt nhìn thảm kịch đang diễn ra trên giường.

Nàng thấy Khúc Trân Mai Đóa kinh hãi và phẫn nộ vọt tới, gương dao ngắn hướng tới phía sau lưng cầm thú Vương; nàng thấy cầm thú Vương tùy ý đưa tay trái về phía sau, chiếc đầu Khúc Trân Mai Đóa liền rời khỏi cổ rơi xuống đất. Thân thể không đầu ngã xuống trước giường, máu phun tung tóe lên lưng trần của cầm thú Vương, nhìn giống như một bức vẽ diêm dúa bằng máu tươi. Hắn giết người, đồng thời hành động của thân dưới vẫn không hề dừng lại, vẫn nhanh đến kinh người. A Lan Ni Mã đau khổ thừa nhận va chạm, tiếng kêu thảm đã gần như dừng lại hoàn toàn.

Cầm thú! Đó rõ ràng là một con cầm thú! Một con cầm thú mang bộ da người, một kẻ còn cầm thú hơn cả cầm thú!

Nàng dùng sức ôm chặt chó ngao, thân thể run lấy bầy, cảm thấy cái lạnh như ngấm vào tận xương. Cả thể xác và tinh thần đều bị sợ hãi cuốn lấy, hoàn toàn quên đi sự khác lạ của Cách Tang Trác Mã bên cạnh mình.

Giống như lại thật lâu lại giống như trong chớp mắt, cảm thú Vương ở đối diện bỗng ngửa đầu rít lên một tiếng sung sướng, xương hông hấn kề sát với A Lan Ni Mã đang nằm lặng yên, cơ mông rắn chắc không ngừng run rẩy. Qua một lúc lâu, hấn mới lùi thân thể lại, lổ mông ném A Lan Ni Mã xuống giường, đè lên thân thể Khúc Trân Mai Đóa. Tiếp theo ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm lại, hai tay đan kết thành một hình ấn kỳ lạ phức tạp.

Bên dưới những bím tóc nhỏ lộ ra khuôn mặt vặn vẹo của A Lan Ni Mã. Thắt khiêu đỏ máu, đôi mắt nhô ra, hai má trắng xám. Quần áp nửa người trên của nàng coi như là chính tề, nửa người dưới trần trụi lại vô cùng thô thảm. Từ đùi đến cẳng chân đầy vết xanh tím, giữa hai chân vô lực không khép lại nổi đầm đìa máu tươi, tinh dịch trắng sữa cùng vô vàn khối vật không biết tên. Chiếc đầu mới đó còn lắc mạnh liệt nay đã không còn nhúc nhích, chiếc ngực mới đầy còn phập phồng nay đã trở về yên tĩnh.

Đây, chính là kết quả của việc kiên cang lay cổ thụ.

Mẹ nó, vì sao không biết quý trọng sinh mạng mình? Vì sao không tìm hiểu rõ đã hành động? Vì sao không nhẫn nại, tìm cơ hội chạy trốn? Biết rõ phải đối mặt với một cảm thú khủng bố, lại cố tình rút râu nó. Hiện tại đã vừa lòng chưa? Chết có nhắm mắt được không? Chẳng những bị giết sống, lại còn bị cưỡng bạo mà chết, mẹ nó quả thực ngu đến không thể biện hộ được!

La Chu nhìn hai cổ thi thể trên mặt đất, ánh mắt khô khóc cay cay, không chảy nổi một giọt nước mắt, trong lòng vốn đang ngập trong sợ hãi đột nhiên lại trào lên một nụ cười lạnh. Tầm mắt di chuyển, nhìn về phía người đang ngồi xếp bằng.

Hai gò má ửng đỏ đã biến mất, da thịt cổ đồng vẫn sáng bóng dưới lớp mồ hôi. Ánh mắt kia giống như đã rút bớt đi sự bạo ngược của dã thú, một lần nữa quay trở về sự cuồng ngạo của vương giả. Sát khí máu tanh giống như những sợi xích tầng tầng lớp lớp quấn quanh người hấn.

Đột nhiên, cặp mắt khép kín kia mở ra, một tia sáng nhuộm máu đầy nguy hiểm xuất hiện. Mắt ung khỏi phục sự nguy hiểm mờ ám, hướng thẳng phía nàng, khóe môi nhếch lên một độ cong lạnh lẽo.

Trái tim La Chu thất lại, không phản ứng nổi gì. Cách Tang Trác Mã bên cạnh đã thét lên một tiếng chói tai, bùng tuyết ngao bên cạnh ra, lao đến quỳ trước giường Tán Bố Trác Đồn.

"Vương tha mạng! Vương tha mạng!"

Nàng giống như đã mất đi lý trí, điên cuồng đập đầu xuống đất, phát ra những tiếng bang bang, cũng làm cho độ cong nơi khóe môi Tán Bố Trác Đồn càng cao.

Thoáng nhìn thấy khóe môi nhếch cao lên của cảm thú Vương, La Chu vốn đang kinh ngạc liền tỉnh ngộ, thân thể lao về phía trước, đưa tay ôm lấy thân thể Cách Tang Trác Mã.

"Vương tha mạng! Vương tha mạng! Vương tha mạng!"

Cách Tang Trác Mã vẫn điên cuồng gào lên trong lòng nàng, không biết lấy khí lực từ đâu, nàng đẩy ra La Chu, tiếp tục đập đầu hướng Tán Bố Trác Đồn.

Bím tóc mảnh thắt chặt tạo thành một đường hình cung trong không trung, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng che kín sợ hãi. Ánh mắt nàng không còn tỏa sáng, không còn tiêu cự, rõ ràng đã rơi vào trạng thái thần chí không rõ ràng.

"Trác mã! Tinh tinh! Tinh tinh!" Đáy lòng La Chu lướt qua sự hoảng sợ, xông lên ôm chặt lấy nàng.

"Vương tha mạng! Vương tha mạng!" Cách Tang Trác Mã kêu thảm thiết, tựa như chú thỏ bị tóm được, đưa tay đầy loạn trong lòng La Chu, thậm chí còn đập vào người nàng.

Ba —

La Chu bị bất ngờ không phòng bị dính phải một cái tát, nàng không chút nghĩ ngợi đưa tay trả lễ lại hai cái, đêm Cách Tang Trác Mã đánh đến sừng sốt.

"Trác Mã, nguoi tỉnh lại cho ta!" Nàng cảm hai vai Cách Tang Trác Mã, nhìn thật sâu vào cặp mắt dài kia, nặng nề nói.

Cách Tang Trác Mã che hai má, đại ra nhìn nàng. Thật lâu, đôi mắt của nàng đã khôi phục lại tầm nhìn, khóe môi mới giương lên một nửa, đột ngột lại đẩy La Chu ra, hai tay chống mạnh trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Cầm Thú Chính Là Cầm Thú

La Chu giật mình kinh ngạc ngồi trên thảm, nhìn Cách Tang Trác Mã đang nôn đến trời đất quay cuồng.

Uế vật tăn ra mùi thối khắp không khí hòa cùng với mùi tình dục cùng máu tanh khi nầy thành một hỗn hợp dâm nĩ khiến người ta buồn nôn, cổ họng không nhin được mà co rút từng cơn. Nàng hít sâu một hơi, ngăn chặn cảm giác muốn nôn mửa đang như sóng thần kéo tới. Đánh giá sắc mặt tiêu tụy của Cách Tang Trác Mã, khuôn mặt nàng tái nhợt, lại liên tưởng đến khoảng thời gian nàng uế oải trước đây, thêm ngủ lại hay chóng mặt, hờ một chút liền nôn mửa, trong đầu nàng liền xuất hiện một tia sét vàng dội.

Cách Tang Trác Mã không phải đã.Không phải đã mang thai chứ?!

Nàng tuy rằng chưa từng mang thai, nhưng dựa vào các biểu hiện khác thường học ở hiện đại, dù không có chuyên môn những ít nhiều cũng biết qua một chút.

"Trác Mã,Ngươi? ? ? ? Có phải ngươi đã mang.Mang."

Nàng cứ cà lăm mãi, thế nào cũng không phun nổi ra chữ cuối, chỉ sợ chính mình đoán đúng. Mang thai! Mang thai! Một người lớn còn bảo vệ không xong, thêm một đứa nhỏ, nàng phải làm sao mới có thể bảo vệ tính mạng bọn họ?!

Dường như Cách Tang Trác Mã đã muốn nôn xong, nàng phun ra chất lỏng chua chát cuối cùng, hai tay đặt lên bụng, ngẩng đầu đón lấy ánh mắt La Chu.

Hai ánh mắt đều mờ lớn, tràn đầy kinh hãi, sợ hãi cả tuyệt vọng nữa. Mà Cách Tang Trác Mã trừ bỏ kinh hãi, sợ hãi, tuyệt vọng còn chứa sự khẩn cầu.

"Hừm, còn có thể mang thai, so với những nô lệ khác thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt." Người trên giường hạ xuống một câu trào phúng, "Cái thai trong bụng sẽ không phải là của một trong số ngao khuyến chứ?" Tân Bố Trác Đốn bị các nàng xem nhẹ một lúc, vẫn tiếp tục giữ nguyên tư thế ngồi xếp bằng, khuỷu tay phải của hắn đặt trên đầu gối, chống má cười nói. Mắt ưng hơi hơi nheo lại chứa đầy thâm thúy, cái nhìn lạnh lùng không dễ phát hiện.

"Trác Mã mang thai con người đàn ông của nàng!" La Chu phản xạ có điều kiện quay đầu hét to. Vừa dứt lời, mặt liền một xanh một trắng, thân thể nhanh như chớp quỵ xuống, dập đầu xuống thảm, sợ hãi cầu xin tha thứ, "Vương tha mạng, tiện nô.Tiện nô nhất thời lỡ lời, cầu Vương tha thứ." Nàng là điên rồi mới có thể rống lại với cầm thú Vương.

Cách Tang Trác Mã giật mình trong giây lát, cũng chạy lại, dập đầu thật mạnh với Tân Bố Trác Đốn: "Cầu Vương tha cho La Chu a tỳ, cầu Vương tha mạng."

Trong mắt Tân Bố Trác Đốn ngập đầy sát khí, hần hung ác nhìn xuống nữ nô đang quỳ trên mặt đất, không nói 1 lời. Qua một hồi lâu, sát khí quay cuồng mới bình ổn trở lại, khoe môi khẽ nhếch, thân nhiên nói: "Một ngao nô nếu mang thai con của người đàn ông khác, vậy nên rời khỏi ngao phòng, đưa tới phòng gây giống mới đúng."

Rời khỏi ngao phòng, đưa tới phòng gây giống.

Lời nói mang theo ý nghĩa mờ nhạt lại lời Cách Tang Trác Mã quay trở về vận mệnh bi thảm hơn tháng trước; Ý câu nói như xóa bỏ tất cả toàn bộ cố gắng, kiên trì cùng chịu đựng của nàng suốt thời gian vừa qua.

Cách Tang Trác Mã nghe tin dữ, thân thể cứng đờ lập tức xụi lơ ngã xuống đất, không chịu nổi kích thích mà hôn mê bất tỉnh.

"Vương, xin ngài giờ cao đánh khẽ, cho nàng ta tiếp tục ở lại ngao phòng." La Chu thận lực dẩu đi sự sợ hãi trong mắt, co lại thân thể, hèn mọn nhìn lên Tân Bố Trác Đốn.

Tân Bố Trác Đốn nở một nụ cười tà ác, nói từ từ: "Trừ phi xóa bỏ thai nhi, nếu không sẽ không có tư cách ở lại ngao phòng."

Phá thai?! Không, không được. Môi La Chu run run, liên tục lắc đầu ở trong lòng. Cho dù là phá thai công nghệ cao, chỉ cần vô ý một chút cũng sẽ bị xuất huyết liên tục, để lại di chứng tắc ống dẫn trứng. Cách phá thai ở nơi cao nguyên lạc hậu này.Nàng không dám lấy sinh mệnh cùng thân thể Cách Tang Trác Mã ra đánh cuộc. Hơn nữa không cần nghĩ cũng biết, sau khi mất đi ba người anh, mất đi người yêu, rời xa gia đình, giọt máu được kết tinh từ tình yêu ngọt ngào này đã an ủi cho trái tim của Cách Tang Trác Mã rất nhiều, trở thành động lực giúp nàng có thể kiên cường sống tiếp.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Cách Tang Trác Mã đang bất tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy ngập tràn sợ hãi, mày nhăn lại thật chặt, đôi mắt phong tình lẳng lẳng khép kín. Nàng quên không được, ánh mắt đỏ khi nhìn thẳng nàng, đôi mắt dài đỏ ẩn chứa đầy khẩn cầu, sâu như lòng nào, đậm như lòng nào, đau như lòng nào, ẩn chứa tình yêu không thể buông của một người mẹ đối với con. Cách Tang Trác Mã.Sẽ không giống như mẹ của nàng, sẽ trở thành một người mẹ thật tốt đi?

Hai tay nàng bắt tri bắt giác nắm thành hai nắm đấm. Nàng ngưng mắt hồi lâu, cuối cùng chậm rãi quay đầu, mặt không chút thay đổi cười với cầm thú Vương kẻ so với sói còn vô tình hơn, nhẹ nhàng nói: "Vương, ngài phạt ta đi. Xin ngài đừng bắt Trác Mã phá thai, cũng đừng đem nàng ném vào phòng gây giống." Lời cầu xin vô cùng bình tĩnh, tìm không thấy một tia bi thương.

"Phạt ngươi?" Tán Bô Trác Đồn nâng cao mày, không e ngại thân thể trần trụi, không ngần ngại tách chân ngồi cạnh giường, nghiêng ngẫm hỏi lại, "Ngươi đã làm sai điều gì sao?"

"Biết rõ hai cung nô ý đồ làm bậy, còn cố ý bắt Cách Tang Trác Mã cuốn lấy chó ngao, để các nàng tự do ám sát Vương, tội này đáng chém." La Chu hạ mi, trần thuật câu chuyện như lẽ thường, "Ta là chủ mưu để mặc cho hung thủ gây án, chỉ cần Vương có thể bỏ qua cho Trác Mã, ta tùy ý để Vương xử trí."

"Ha ha, thì ra ta vì sao nổi giận, trong lòng ngươi biết rất rõ." Nghe được lời thẳng thắn của La Chu, Cách Tang Trác Mã cười lớn, "Ta không buông tha nàng, cũng có thể tùy ý xử trí ngươi." Dừng một chút, giọng cười trở nên cương ngạnh, "Tối gần chút nữa."

La Chu ngưng mắt một lát, rồi mới bắt đầu di chuyển. Bước được hai bước, đầu vai đã bị một lực rất mạnh kéo tới, ngã nhào vào giữa hai chân Tán Bô Trác Đồn. Nhất thời, bộ lông rậm rạp thô ráp đâm vào mặt sinh đau, một cổ tanh hôi đánh úp lại, nàng thiếu chút nữa không kiềm chế được mà nôn mửa, không kịp dời đầu, cằm đã bị ngón tay sắt mạnh mẽ nâng lên.

Tầm mắt uy nghiêm lợi hại đâm thẳng vào nàng, tuần tra từng tắc trên khuôn mặt, không tha dù chỉ chút ít. Mắt ung càng lúc càng sâu, tựa như bão tố nổi lên có thể hủy diệt tất cả.

"Nói cho ta biết, vid sao ngươi lại đối tốt với ngao nô kia như vậy?" Ngón tay thô to nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên cánh môi, tiếng nói lạnh lẽo như từ cõi âm vọng lại, "Dừng nói dối, bằng không hậu quả ngươi sẽ không thể thừa nhận nổi."

La Chu lặng yên, môi mím chặt lộ ra bộ dáng đánh chết cũng không nói. Ngay lúc Tán Bô Trác Đồn sắp hết kiên nhẫn, muốn hung ác ném nàng đi, đôi môi liền mở ra, cúi đầu nói một mạch: "Người nhà của nàng nhận nuôi ta. Nàng quan tâm ta, lo lắng ta, là người thứ nhất giúp ta đánh nhau, cũng là người bạn tốt nhất của ta ở thế giới này. Ta thích sự ấm áp mà nàng mang lại cho ta, thích cảm giác có một người để quan tâm lo lắng. Ta nguyện ý đem tất cả khả năng bảo vệ nàng."

"Chẳng sợ mất cả mạng sống của chính ngươi."

Thân thể nàng run lên, không trả lời ngay lập tức. Chần chờ một lúc, mới gật đầu thật mạnh, ồm lên một tiếng.

"Ta thật muốn nhìn xem ngươi đem hết khả năng bảo vệ nàng thế nào." Tán Bô Trác Đồn bỏ cằm của nàng ra, tay to chế trụ gáy nàng, áp chặt đầu nàng, cười giả tạo nói, "Ngươi không phải thích dùng lưỡi lấy lòng ta để bù lại sai lầm sao? Vậy liếm nó sạch sẽ đi."

Theo hành vi tà ác của hắn, cây gậy thịt màu đỏ sậm thật lớn đang dâng trào giữa cánh rừng rậm dính đầy máu tươi giữa hai chân hắn. Trên thân nó là những sợi gân xanh quấn quanh như rồng châu, quy đầu cực đại to bằng cổ nắm đấm tay, giữa đỉnh nắm bóng loáng trời sinh cao hờ ra một khe nhỏ ước chừng đến nửa tấc, giữa khe là một cái lỗ nhỏ. Cả cây gậy thịt ước chừng 30 cm, đường kính 5-6 cm, từ đầu đến chân đều loang lỗ vết máu, hai ba chỗ còn dính những mảnh niêm mạc đỏ sậm kì dị.

Này không phải là bộ phận gì đó của con người sao?!

Kinh hãi cực độ hoàn toàn áp chế bản tính ê lệ của con gái. La Chu nhìn chăm chăm vào vật hình trụ to lớn trước mắt, khí lạnh thấm xương từ lòng bàn chân tiến đến khắp mọi nơi trong thân thể.

Thân hình Cổ Cách Vương cường kiện như trâu hoang, ánh mắt uy nghiêm lợi hại như kèn kèn, khí lực đáng sợ như gấu, tốc độ nhanh lẹ như báo.
.Phía sau còn một thứ đáng sợ hơn nữa "Dương vật còn thô dài khủng bố hơn lừa?" Quả thực, cảm thú chính là cảm thú? Là một cảm thú đúng nghĩa đen?

Trong lúc hoảng hốt, nàng từng nghĩ đến một tin tức có thực trên mạng. Một người bơi vì dương vật quá dài, nên khi lên máy bay đã bị nghi ngờ là giấu vũ khí, thường xuyên phải chịu đãi ngộ cỏi quần kiểm tra. Lúc ấy, nàng phản ứng thế nào nhỉ? Cười như điên ba tiếng. Chỉ là bây giờ, có khả năng thấy nhân viên kiểm tra quần đối mặt dương vật với kích thước như thế này, nàng thế nào cũng cười không nổi.

Nàng cuối cùng đã biết A Lan Ni Mã chết thế thảm như vậy do đâu. Cuối cùng biết vì sao mỗi phi tử của cảm thú Vương lại đoán mệnh như vậy. Cuối cùng biết vì sao Thích Già Thất Tu ngàn lần dẫn dò nàng. Vật khủng bố như vậy đã vượt qua mức phụ nữ có thể chấp nhận. Hắn chỉ cần cùng phụ nữ giao hợp một lần, nữ nhân kia tuyệt đối sẽ bị chọc thủng bụng, không có cơ may sống sót.

Từng nhìn thấy cảnh binh sĩ móc bộ phận sinh dục sống từ người phụ nữ cùng hình ảnh hạ thể A Lan Ni Mã máu thịt bê bết lúc này, mồ hôi lạnh theo hàng vạn lỗ chân lông chen chúc nhau ra ngoài, nàng chỉ muốn xoay người chạy như điên khỏi đây, muốn đem vật hình trụ màu đỏ sậm trước mắt này chặt bỏ.

"Heo, nếu ngươi liếm sạch sẽ, ta sẽ tạm tha cho ngao nô kia, cũng tha thứ cho sai lầm của ngươi." Tán Bô Trác Đồn bắt lấy tóc trên đỉnh đầu La Chu, đem đầu của nàng nhắc đến, cười tà ác, "Các ngươi đều đến từ thôn Nạp Mộc A ngoài Cô Cách đúng không? Hầu hạ ta vừa lòng, ta còn có thể tha ngao nô kia rồi cùng quay về thôn tìm người đàn ông đã gieo hạt cho nàng."

Đồng tử La Chu co rút mãnh liệt, ngũ quan vì kích động mà vận vẹo: "Thật.Thật sao?!"

"Ngươi nghĩ sao?" Tán Bô Trác Đồn cười âm u, lại đem đầu nàng ấn xuống, "Nào, đừng làm ta thất vọng, cho ta xem cái mà ngươi gọi là đem hết khả năng bảo vệ."

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Heo Ngoan, Ngoan Ngoãn Liếm

Vật hình trụ đồ sộ cao ngất như thanh kiếm sắc bén dựng lên trước tầm mắt, gần tới mức có thể thấy được gân xanh quần quanh. Nửa số máu dính trên đó đã biến thành màu đen, có chỗ còn dính ít dịch trắng.

Đối với bộ phận sinh dục phái nam, nàng cũng không quá xa lạ. Ở hiện đại, kết cấu bộ phận sinh dục nam nữ đã được giảng trong các tiết sinh vật ở trường trung học. Bởi vì tò mò, nàng từng tìm hiểu qua những hình ảnh liên quan. Đi tới cao nguyên cổ đại, nàng cũng đã từng chạm qua. Đến giờ nàng vẫn nhớ rất rõ cảm giác nắm lấy phần thân dưới đang dâng trào của Trát Tây Lăng Thổ, lòng thoáng chút kinh hoàng, hai gò má nóng nóng. Khi đó nàng trong lòng đầy e lệ, lại có chút tò mò, có thể nói là ỡm ờ thuận theo ý muốn Trát Tây Lăng Thổ.

Nhưng mà giờ phút này, nàng đối với mặt không phải bộ phận sinh dục nam, mà là hung khí giết người. Nàng không thể dùng tay lau, chỉ có thể dùng miệng liếm sạch sẽ vật giết người bẩn thỉu kia.

Đường chỉ có một cái, không đi chỉ còn cái chết.

Nàng cắn chặt răng, tay run rẩy đưa tới. Thật to! Một bàn tay căn bản nắm không hết! đành phải dùng thêm tay còn lại, hai tay nhẹ nhàng cầm lấy hung khí, không ngừng run rẩy. Hung khí trong lòng bàn tay giống như một cây sắt nóng, không chút mềm mại. Dưới sự thô ráp là những nhịp đập mạnh mẽ, nàng sợ tới mức suýt chút nữa buông tay chạy trốn.

Trên hung khí còn dính máu tươi và niêm mạc của A Lan Ni Mã, trộn lẫn tinh dịch của cầm thú Vương, tanh hôi không chịu nổi, dơ bẩn không chịu nổi.

Vật khủng bố ghê tởm như vậy, nàng sao có thể liếm được? Nàng là người, rõ ràng là người, thật sự.Thật sự không thể có nổi một chút tôn nghiêm sao?

La Chu nhắm chặt mắt, nội tâm giằng xé kịch liệt.

"Heo, đây là cái mà người gọi là lấy hết khả năng bảo vệ?" Không biết qua bao lâu, từ đỉnh đầu truyền xuống giọng nói trào phúng mang theo ý cười của cầm thú Vương. "Nếu liếm không được, vậy đừng miễn cưỡng."

Lời còn chưa dứt, da đầu đột nhiên căng lên tê rần, nàng bị quăng ra ngoài. Ngồi dưới đất, nàng kinh ngạc nhìn lên Tán Bố Trác Đốn.

"Người tới!" Tán Bố Trác Đốn nhân lúc nàng nhìn chăm chú, kéo áo da phủ lên, cao giọng hô.

Rèm cửa khẽ động, tiếng bước chân nặng nề cất lên, sáu thị vệ mặc giáp đi tới, cung kính quỳ trên mặt đất.

"Chuẩn bị nước tắm. Đem toàn bộ nô lệ nằm trong tầm cung ra ngoài băm làm thức ăn cho chó ngựa." Tán Bố Trác Đốn không thèm nhìn tới La Chu, lạnh giọng hạ lệnh cho thị vệ.

"Tuân lệnh"

Thị vệ lập tức đáp lại, triển khai công việc. Hai thị vệ chuẩn bị nước tắm, một thị vệ nhanh chóng rửa sạch hỗn hợp Cách Tang Trác Mã nôn trên mặt đất, ba thị vệ khác di chuyển hai cỗ thi thể cùng Cách Tang Trác Mã đang ngất trên mặt đất.

"Không, không cho động tới cô ấy!" La Chu bừng tỉnh, đột ngột quay người lao tới, nắm chặt cánh tay thị vệ, ý muốn ngăn hãm kéo Cách Tang Trác Mã đi.

Thị vệ dừng mảnh thoáng dùng sức vung cánh tay, nàng đã bay xa đến cả thước.

"Không ——" Nàng gào lên một tiếng, lại lao tới, ngón tay lướt qua chiếc áo khoác của Cách Tang Trác Mã, cả người nặng nề ngã xuống nền nhà, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cách Tang Trác Mã vị thị vệ kéo đi khuất sau rèm cửa. Trước mắt trở nên mờ ảo, tuyệt vọng cùng bất lực như tạo thành một tấm lưới bao phủ quanh nàng, làm cho nàng hít thở không thông.

"Đây là do người chọn." Phía sau truyền đến giọng nói lạnh lẽo của Tán Bố Trác Đốn.

"Vương, ta liếm, ta liếm! Xin ngài bỏ qua cho Trác Mã."

Nàng vội vàng hèn mọn cầu xin, hai tay run run đẩy ra áo khoác, cầm lấy hung khí đồ sộ, không chút do dự vuron đầu lưỡi, liếm lên.

Chiếc lưỡi mềm mại liếm nhẹ qua dương vật, chớp mắt một cái, Tán Bố Trác Đốn cảm thấy một sự tê dại nổi lên từ dưới sống lưng. Mới bắt đầu nó chỉ nhỏ như sợi chỉ, dần dần lan rộng, tiến đến tứ chi bách huyết. Ngàn vạn lỗ chân lông toàn thân đều thư giãn thoải mái, so với giao hợp cùng người phụ nữ khác còn mất hồn gấp mấy lần.

"Đứng rồi." Hắn thở dài một tiếng sáng khoải, tay lớn nhẹ nhàng chồm lên chiếc đầu nhỏ giữa hai chân, giọng nói lạnh lùng trở nên có chút dịu dàng, "Ngoan, ngoan ngoan liếm."

"Ta. Ta ngoan. Xin. Xin Vương. Tha. Tha cho trác. Trác mã."

La Chu cẩn thận nắm lấy vật đàn ông đồ sộ, vừa lấy lòng, vừa nôm nớp lo sợ cầu xin.

Trên dương vật đồ sộ, có một chiếc lưỡi mềm mại phần nộn dính sát vào, di chuyển thông thả, giống như chiếc đuôi của chú cá nhỏ đang qua lại tuần tra, gây cho hắn sự tê dại không gì sánh được. Mỗi khi chiếc môi xinh vô ý chạm vào thân, mang lại sự ngứa ngáy vào tận sâu trong lòng hắn. Những vết bản trên vật đầy gân xanh dần được chiếc lưỡi đáng yêu đến cực điểm kia liếm đi, bên tai còn nghe được tiếng thở nhẹ nhẹ hên mơn, tâm tình hắn không khỏi trở nên thư sướng.

"Được. Ta ngày mai sẽ phái người đưa ngao nô kia về nhà. Ngân Nghê, đi ra ngoài!" Tán Bó Trác Đốn lưu luyến mờ mắt, ngàng đầu quát Ngân Nghê vẫn đang im lặng chiếm cứ Bất Bảo Luân trong tâm cung.

"Ngao ——"

Ngân Nghê đứng dậy sủa nhỏ một tiếng, mắt tam giác ngược màu xanh lóe lên chút thay đổi. Nó nhìn nhìn Tán Bó Trác Đốn, lại nhìn qua La Chu một chút, rồi mới cùng hai con chó ngao chui ra ngoài rèm cửa.

Là kêu Ngân Nghê đi ngăn cản thị vệ sao? La Chu trong lòng bỗng vui mừng, thu lưỡi nhìn qua động tĩnh bên rèm cửa, đầu lại bị một bàn tay to giữ lại, không thể động đậy.

"Heo ngoan, chuyên tâm một chút, nếu không đừng trách ta trở mặt đổi ý." Trên đầu là giọng nói ám ách đầy khêu gọi của Tán Bó Trác Đốn đang cảnh cáo, "Đến lúc đó ngươi sẽ không có cơ hội bù lại nữa đâu."

La Chu bắt đầu đi, tiếp tục cứng rắn ngừng thở, liếm lên bộ phận tanh hôi kia. Nhịn nhịn, tiếp tục nhịn, cơ hội quý giá chỉ có một lần, nhất định phải đưa được Cách Tang Trác Mã mang thai bình yên trở về thôn Nạp Mộc A. Nàng cố gắng không nghĩ tới lý do vì sao bộ phận kia lại bản đến như vậy, cố gắng xem nhẹ hương vị cùng sự đau đớn nơi đầu lưỡi, dùng hết khả năng đem tất cả vết bản kia nuốt vào miệng.

Nước miếng vì bị kích thích không ngừng chảy ra, nàng không cách nào nuốt vào, chỉ để mặc nó tràn ra hai bên khóe miệng.

Trong cổ họng Tán Bó Trác Đốn lại tràn ra những tiếng rên rỉ mơ hồ, mi đen dày nhếch lên, nhưng tụ đầy sự sáng khoải. Dương vật giữa hai chân bắt đầu lại lớn thêm vài phần, hắn không kìm được thỉnh thoảng đỉnh lên trên vài cái, thở gấp ra lệnh: "Heo ngoan, nắm chặt một chút, di chuyển. Ăn, chính là như vậy. Tiếp tục liếm, không được ngừng. A. Ân. Thật ngoan. Heo ngoan."

Vừa ra lệnh, vừa hành động.

Cho dù trong lòng La Chu muốn siết chặt mười đầu ngón tay, bẻ gãy hung khí kia từ tận gốc, nhưng sau màn dọa nạt vừa rồi, lá gan khiêu khích tên cầm thú động dục này hoàn toàn biến mất.

Hai tay nắm móc làm theo lệnh nắm chặt lấy vật đàn ông cao thấp di chuyển, lưỡi không rời một tác không ngừng liếm đảo khắp phần cán. Nhưng mà cho dù ngừng thở, mùi tanh hôi vẫn không ngừng tiến vào chóp mũi, tiến vào trong miệng, qua yết hầu vào trong dạ dày. Axit trong dạ dày điên loạn réo gào, không ngừng tìm cách phun ra ngoài.

"Heo ngoan, ngậm lấy đỉnh dương vật mót vào." Tán Bó Trác Đốn ăn một lần đậm nghiền, lại thêm một bước yêu cầu, mắt ung hung ác nham hiểm tỏa ra ánh sáng tình dục, gò má đồng cỏ toát lên màu hồng không phải do say rượu. Hai tay ôm lấy gáy La Chu, khó chịu xoa xoa qua lại.

Sắc mặt La Chu xanh mét nhìn phần đỉnh nắm cao chừng nửa tấc, đỉnh thịt to như quả óc chó, cái lỗ ở giữa không ngừng phun ra dịch nhầy, bên cạnh đỉnh thịt còn có một phần niêm mạc đồ sộ, giống như. Giống như phần còn sót lại từ tử cung bị vỡ nát của người phụ nữ! ?

Dạ dày mãnh liệt co rút trào trào lên tận cổ họng, nhanh tới mức nàng không kịp kìm lại, cũng không kịp quay đầu, liền "Oa" một tiếng, há mồm phun ra một ngụm nước chua. Tiếp theo, lại "Oa oa" hai tiếng, liên tục phun lên dương cụ của cầm thú Vương, làm cho khu rừng cùng trên bụng của hắn đều dính tung tóe.

Vị chua cùng mùi máu tanh lại tràn ngập tâm cung. Trong chốc lát, tất cả động tác đều dừng lại, tất cả âm thanh đều biến mất, cả tâm cung rơi vào trong sự yên lặng tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Càng Liếm Càng Nôn

Giờ phút này, tình dục ngừng lại, không khí đông lại, thời gian ngừng trôi.

Môi lưỡi như có kim châm vào, hô hấp gần như dừng lại, ngay cả trái tim cũng không muốn đập nữa.

Ở trong trạng thái khiếp sợ tới cực độ, La Chu phát hiện đầu óc chính mình không hề trống rỗng. Ngược lại, có một loại ý niệm cảm thấy may mắn không ngừng truyền khắp nơi.

May mắn từ trưa tới giờ không ăn gì mấy, chỉ có thể nôn ra ít nước chua. Bằng không đem gì đó nôn ra ăn trở vào sẽ thành bi kịch nực cười gì đó trên internet.

Sau gáy đột nhiên truyền đến đau nhức, có bàn tay cứng như sắt kẹp chặt, chỉ cần dùng thêm lực sẽ đâm thật phá vỡ da thịt nằng, xuyên qua xương sọ, bóp nát óc nằng.

Trái tim co lại, mồ hôi lạnh toát qua da đầu, trán, hai gò má, cổ, trước ngực, sau gáy, đùi. Nỗi sợ toát ra từ mỗi góc trên cơ thể, mỗi sợi thần kinh, mỗi một tế bào đều thu lại đau đớn.

"Giỏi — lắm —"

Âm thanh lạnh lẽo đánh vỡ sự tĩnh lặng, nó giống như chui ra từ kẽ răng, cuốn theo toàn bộ dục vọng mãnh liệt.

Da đầu của nằng gần như sắp phải tạm biệt xương sọ, để chống lại nó đầu nằng từng chút từng chút nâng lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt hung dữ tựa như ác quỷ địa ngục kia.

"Không. Không giỏi.Vương.Vương." Răng La Chu cao thấp chạm vào nhau, hơn nữa nói nửa ngày không ra được một câu đầy đủ. Nàng sao lại non ra chứ? Nàng sao có thể nôn ra? Nàng sao có thể chán sống nôn ngay lên cái chỗ đó đó của cảm thú Vương? Nàng sao lại quyết định không nuốt mấy ngụm nước chua kia ngược lại cổ họng? Làm vậy không thể sống, làm vậy không thể sống mà! Vấn đề rốt cuộc người nào làm vậy a! Người nào a a!! Vì sao nằng phải sợ hãi?! Người mất hồn mất vía lúc nào cũng là nằng? !

Mặc cho trong lòng các cảm xúc đan xen phức tạp, nằng lại chỉ có thể trở như gỗ ngơ ngác nhìn cảm thú Vương, từ cặp lông mày dày sắc bén như sao đến đôi mắt ung như đang đem từng tác cơ thể nằng lăng trì.

Đôi mắt to phần nộ lại đuôi lí kia kích thích thật lớn đến thần kinh Tân Bố Trác Đốn, hần hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra một hơi khí đục, nói tiếp: "Vương — không — giỏi — người — giỏi"

Vẫn là từng chữ nhả ra, giống như phải khó khăn lắm mới chui ra khỏi kẽ răng. Gân xanh trên trán căng đầy, mắt ung sắc bén giống như một vực sâu đầy bão táp, sát khí tanh máu cùng sự uy nghiêm như mưa gió thét gào bốc lên. Ngón tay tóm lấy mái tóc thu chặt lại, các đốt ngón tay đều biến thành xanh trắng, mu bàn tay màu đồng cổ cũng xuất hiện đầy gân xanh.

La Chu cảm thấy da đầu đau đến chết lặng, khóe mắt chịu không nổi lóe ra chút ánh lệ. Nhưng nằng biết, nếu không phải cảm thú Vương thủ hạ lưu tình, nằng sớm đã biến thành không đầu giống Khúc Trần Mai Đóa. Tuy rằng không rõ vì sao hần lại cực lực giảm đi sự thèm khát giết chóc, nhưng thời gian không cho nằng cơ hội nghĩ nhiều, đành phải vội vàng quy kết là do cảm thú Vương còn say xin dẫn đến khác lạ. Nàng không thể ngồi chờ chết tới lúc hần khôi phục lại bình thường, nhất định phải nắm lấy cơ hội, tìm ra đường sống.

"Nô tỳ. Không.Không tốt.Nô tỳ muốn quay đầu.Nhưng lại. Quay không được." Nàng nhát gan hạ giọng biện hộ cho chính mình, ý muốn làm cho cảm thú Vương hiểu nằng là bất đắc dĩ. Lúc ấy nằng quay đầu không kịp, cho dù nằng muốn quay đầu, là do bàn tay cảm thú Vương đặt trên đầu, làm cho nằng không thể di chuyển.

"Thì ra vẫn là do ta sai, không nên đề đầu người lại." Ngực Tân Bố Trác Đốn bị kiềm hãm, bão táp trong mắt càng thêm ác liệt, nhiều lần ức chế đem vật chướng mắt kia xé thành mảnh nhỏ, "Còn nếu nói cho đúng là ta không nên bức bách người liếm, bằng không người sẽ không nôn mửa đúng không?"

Xong rồi, chữa lợn lành thành lợn què, phản.Phản tác dụng! Chân tướng mà cảm thú nói ra càng mang thêm ý nghĩa là hần then quá thành giận.

"Không? ? ? ? Không phải vương sai, là nô tỳ sai! Tất cả đều là nô tỳ sai lầm rồi! Nô tỳ. Nô tỳ sai từ lúc miệng!" Nàng hoảng sợ nói ra những lời trái lương tâm, tay không ngăn ngại đánh thẳng vào miệng mình.

Ba —

Tiếng và miệng trong tầm cung trở nên hết sức vang dội, cũng làm cho lửa giận trong lòng Tân Bố Trác Đốn lại đạt thêm tầm cao mới.

Hần buồn tóc La Chu ra, kiềm chế hai cổ tay nằng kéo lại gần chính mình.

"Heo, người không muốn dùng lưỡi mình bù lại sai lầm nữa sao?" Giọng điệu lạnh lùng mang theo lửa giận, mắt ung hung tợn nhìn nằng thật sát, hơi thở nóng cháy tỏa đến trên mặt nằng.

"Nô tỳ sợ, càng liếm càng nôn."

La Chu mở to đôi mắt sợ hãi, nghĩ sao nói vậy, không biết là do quá sợ hãi, nàng đã vô thức đem câu này nói ra.

Nhìn đến sát khí trong mắt ung của cầm thú Vương như sắp vỡ òa mà ra, lòng nàng càng trầm xuống, cơ thể hoàn toàn cứng ngắt. Họa từ miệng mà ra mà! Hiện tại đừng nói và miệng, chẳng sợ cắt lưỡi cũng không ngăn được cái chết.

Càng liếm càng nôn?!

Tán Bô Trắc Đôn vừa nghe được, ngực lại như bóp lại. Tim đập nhanh, tiện thể nổi giận, đưa tay đẩy La Chu ngã vào giường. Hai mươi ba năm, lần đầu tiên hắn gặp cái loại phần nộ muốn đem vật gì đó ra cắn làm ngàn mảnh, nuốt ăn vào bụng.

"Miệng lưỡi không được, hay dùng thân thể ngươi để lau rửa!"

Hắn rống giận, áp đè lên người La Chu, giống như một con sư tử nổi điên, xé rách quần áo nàng.

"Buông! Buông!"

La Chu sợ hãi tới cực điểm, không nín được hét ầm lên, tay chân cao cẩu loạn xạ, thân thể vận vẹo, cực giống chú mèo hoang đang giương nanh vuốt với sư tử.

Cho dù dùng hết sức lực giương nanh múa vuốt thế nào, cũng không thể địch lại sư tử cường tráng. Trong chốc lát, áo khoác của nàng đã biến thành mây phiến lá khô, ly khai thân thể. Càng khủng bố hơn chính là tình huống của nàng so với A Lan Ni Mã còn thảm hơn. Lúc trước A Lan Ni Mã chỉ trần trụi mỗi thân dưới, nàng lại toàn thân không sợ nhỏ, cơ thể trắng nõn, đầy đặn nhìn không sót gì.

Hai chân bị tay lớn giữ chặt, mạnh mẽ chia thành chữ nhất, cự vật cứng rắn đè sát thân dưới, chỉ cần dùng sức tiến lên, nàng sẽ rời trần thứ như A Lan Ni Mã.

"Không cần! Ta không muốn chết! Ta không muốn chết! Ta không muốn chết!" Hai chân không thể cử động, nàng liều mạng dùng hai tay mình đập vào hai tay Tán Bô Trắc Đôn, khóc thảm thiết. Nước mắt sợ hãi cứ thế tuôn ra, nháy mắt ướt đầm cả khuôn mặt.

Tán Bô Trắc Đôn nhìn chằm chằm vào chú thỏ tuyết, tron bóng đầy đặn đang nhảy tung tăng trước mắt giống như một miếng pho mát cao cấp. Đinh nụ hoa màu phấn hồng, dưới ánh trăng phiếm màu hồng nhạt quyến rũ mê người. Dưới ánh sáng êm dịu của nền càng thêm sáng loáng mịn hoặc, mê người chà đạp.

Cổ họng hắn không nhịn được lặn lội cao thấp. Dương vật dưới thân phút chốc churóng tới sắp vỡ ra, đó là một loại đau đớn hắn chưa từng trải nghiệm. Hắn bức thiết muốn phóng thích tới không thể chờ thêm giây nào nữa. Chỉ là một ngao nô dễ tiện mà thôi, vu vật xinh đẹp, trắng trẻo hơn nàng hắn gặp đêm không xuể, vì sao chỉ đối với nàng mới sinh ra loại dục vọng mạnh mẽ này? Nàng rõ ràng đã phạm tội đại bất kính, vì sao hắn không bẻ gãy đầu nàng?

Phần nộ tới cực độ, dục vọng tới cực hạn đan lẫn vào nhau, mỗi cái đều vô cùng xa lạ, đều làm cho hắn có cảm giác không khống chế được.

"Ô ô, ta không muốn chết! Ta không muốn chết! Ta không muốn chết!"

Tiếng khóc lạnh lạnh bên tai, đâm vào mảnh nhĩ sinh đau, càng làm cho hắn tâm phiền ý loạn. Hắn đột nhiên buông đùi nàng ra, thân mình cao lớn liền phủ kín lên cơ thể trắng nõn mềm mại. Một tay che miệng nàng, một tay theo ý muốn nắm chú thỏ tuyết, xoa nắn thật mạnh.

Sức nặng đè lên làm nàng sắp thở không nổi, ngực bị chà đạp đưa đến từng trận đau đớn. Tất cả tiếng hét thống khổ lại bị tắc lại nơi cổ họng, chỉ có nước mắt không ngừng trào ra, xối ướt cả bàn tay Tán Bô Trắc Đôn đang che miệng La Chu.

Thân hình hùng tráng của cầm thú Vương chen vào giữ hai chân nàng, cho dù hai chân được tự do, cũng chỉ có thể mở ra, không thể đá loạn. Chỗ nôn nót kiều nhuyễn dính sát vào hung khí đang đâm loạn dưới thân, làm cho nàng vừa đau vừa hoảng.

Bỗng nhiên vật cứng nóng kia hướng nơi nào đó đâm vào một chút. Nhất thời, cảm giác xé rách đầu ngón từ dưới tràn lên, hình ảnh A Lan Ni Mã bị cường bạo xẹt qua giây lát, làm suy sụp hoàn toàn sự chống cự non nớt của La Chu.

Nàng vô lực níu lấy bàn tay che miệng, ánh mắt tràn đầy nước, nức nở một tiếng, rồi hôn mê.

Nhận thấy được cô gái dưới thân thả lỏng, Tán Bô Trắc Đôn buông bàn tay che miệng, miệng ngậm mút lấy đỉnh nụ hoa trên đồi tuyết. Dem hai chân của nàng khép lại, không hề quan tâm hoa cốt non mềm yếu ột có chịu được hay không, hắn đặt cự vật sát vào dùng toàn lực đâm chọc mà sát hoa cốt giữa hai đùi.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Năm Mạng Sống Trong Tay

Chiếc giường nặng nề kịch liệt rung động lần thứ hai, phát ra tiếng kéo kẹt vang dội.

Thân thể trắng nõn bị một người đàn ông cường tráng đùa nghịch các loại tư thế, tiếng thờ gấp ầm ập cùng tiếng rên rỉ để chịu thỉnh thoảng lại đan vào nhau, hòa cùng với tiếng kéo kẹt của chiếc giường, tạo ra bản hòa tấu sôi động cổ xưa.

"A ——"

Tán Bô Trác Đốn đột nhiên ngửa đầu gào lên một tiếng đầy khoái ý, tóc ẩm ướt mồ hôi tán loạn trong không trung, chiếc cổ cùng yết hầu tạo thành một đường cong duyên dáng. Cơ thể buộc chặt, mồ hôi chảy trên cơ thể màu cổ đồng, tỏa ra sự gọi cảm nồng đậm của giống đực.

Trong khoảnh khắc, một cỗ mùi tinh dịch tỏa ra khắp trong không khí.

Hắn có chút thất thần hạ thấp mắt, giống như đang cảm thụ dư vị sau khi thưởng thức món ngon. Chân mày hắn hoàn toàn thả lỏng tỏa ra sự thích ý sung sướng, lại có chút mất mát cùng bất mãn.

Sau cao trào, lửa giận trong lòng cũng chậm rãi biến mất. Mắt ung sâu thăm khời phục lại sự lợi hại, lóe ra tia sáng nguy hiểm hung ác.

Hắn cúi đầu, đánh giá nữ nô đang nằm ngửa trong người.

Mái tóc đen tán quanh mặt theo má, che khuất khuôn mặt xanh xao. Mi cong như trăng non, bên khóe mắt nhắm chặt vẫn tẩm đẫm nước mắt. Dưới chiếc mũi cao thanh tú là đôi môi bị cắn rách, loang lổ vết máu. Tất cả đều giống như lần đầu tiên gặp mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc, đôi môi tổn thương không chỗ nào lành lặn.

Đối mặt với hắn, nữ nô này thông thường thì co rúm lại run rẩy, trong mắt chỉ toàn sợ hãi. Nhưng bất kể tra tấn thế nào, bất kể gặp tình huống bi thảm cỡ nào, nàng cho dù sợ thế nào cũng chưa từng ngắt xiu, trong đôi mắt to thường xuyên toát ra khát vọng mãnh liệt, bất đồng hoàn toàn với những nô lệ khác.

Chưa kể tới việc Ngân Nghê có hứng thú với nàng, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy một nữ nô kỳ quái như thế, bất giác làm cho hắn có hứng thú trêu chọc. Càng ngày càng thích cổ ý tra tấn, đe dọa nàng. Hắn muốn thử xem, tới lúc nào nàng mới có thể đánh mất niềm tin cuộc sống, trở nên câm lặng như những nô lệ khác? Còn muốn thử xem, dùng thủ đoạn như thế nào, mạnh tới mức nào mới có thể dọa nàng tới mức ngắt xiu tại chỗ?

Trước hắn còn chưa biết, nhưng bây giờ hắn cuối cùng cũng được như ý.

Trong lòng không ngừng đắc ý, nhưng trong ngực lại có chút buồn bực. Nữ nô chết tiết này, hóa ra sợ nhất là hắn dùng sức mạnh cường bạo nàng!

Tầm mắt hắn hạ dưới nơi vai phải, nơi đó có một dấu sắt nung hình nô ấn của Vương gia. Bên trong dấu ấn là một chữ "Nô" đồ sộ, khắc bên trong hình đầu lâu, bốn phía là mười sáu cánh hoa sen. Hình vẽ này nằm trên chiếc vai trắng mịn nhìn phá lệ nổi bật, cũng là minh chứng cho thấy nàng là nô lệ của Vương gia.

Nàng là nô lệ của hắn, mọi thứ của nàng, cho dù là thân thể hay là linh hồn đều thuộc về chủ nhân là hắn. Dâng cho chủ nhân tôn quý trình tiết và tính mạng, thật sự khùng bỏ như vậy sao? Cứ như vậy bị dọa ngắt xiu!

Ngực hắn dâng lên một chút tức giận không rõ ràng, bàn tay đặt lên nô ấn hơi dùng lực, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vài phần thống khổ, mới chậm rãi buông ra. Ánh mắt nham hiểm hung ác như kèn kền quét qua đỉnh núi tuyết trắng, nụ hoa hồng nhạt xinh đẹp, giống như một bữa ăn ngon miệng bày ra trước mắt.

Trên thất lưng và sau lưng đầy những vết xanh tím, đều do hắn chán ghét sự im lặng của nàng, trong lúc tức giận đã để lại, cũng không phải muốn bóp nàng tới ngắt xiu. Nhẹ nhàng xoa vết thương, đè xuống một chút liền nghe được tiếng ngâm đau nhẹ. Hừm, bên hông đầy vết bầm, mới này còn giãy dụa bán mạng vậy mà, lực nhẫn nại của nữ nô này quả là phi thường.

Khóe môi khẽ nhếch, tầm mắt tiếp tục lui xuống, lướt qua phần bụng mềm mại cùng chiếc rốn đáng yêu, dừng lại ở giữa hai chân.

Gò đất trông bóng loáng mềm mại, hoa cúc sung đỏ còn dính dịch trắng đục, trong ngoài cánh hoa dính đầy đặc thứ dịch phát ra loại mùi chi thuộc về hắn.

Chút tức giận trong lòng liền càng thêm phai nhạt, lưỡi không ngừng liếm xuống môi dưới, hắn đưa tay kéo nàng ôm vào ngực.

Nàng khác với những phụ nữ Bắc Ba bình thường, khung xương nhỏ nhắn, thân hình mũm mĩm như heo nhỏ, xa thịt mịn màng mềm mại. Da vừa trắng vừa mềm, vừa mịn vừa bóng, nổi bật màu hồng phấn. Đem thân thể mũm mĩm này ôm vào ngực, giống như ôm một con búp bê không xương, thoải mái vô cùng.

Hắn nhìn không được đưa tay xoa lên da thịt mềm mại, răng bống ngửa ngửa, khát vọng muốn cắn lên da thịt kia một cái. Môi vừa chạm đến đầu vai trắng nõn, thân thể đột nhiên cứng đờ, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng.

Phịch —

Hắn không chút thương tiếc ném nữ nô trong lòng về trở lại giường, mắt ưng ngập đầy sát khí, khi thì âm u lạnh lẽo, khi thì phức tạp khó lường.

Khoảnh khắc sắp cận xuống, hắn bỗng nhiên nhớ tới dự vọng muốn phóng thích trong lòng mà trở nên hoang mang.

Từ lúc nào, nữ nô này có thể dễ dàng loại trừ giận dữ trong hắn, làm cho hắn nhiều lần ngoại lệ, một lần lại một lần dễ dàng bỏ qua cho sự mạo phạm bất kính của nàng. Ngay cả việc phạm trọng tội nôn mửa lên người hắn, hắn giận dữ thế nào, cuối cùng cũng buông tha cho nàng. Khi loại bỏ sạch sẽ áo quần nàng, chạm được vào thân thể nàng, hắn thể nhưng nảy sinh dự vọng mạnh mẽ với nàng. Ham mê? ! Việc này kể từ lúc hắn sinh ra chưa từng gặp qua. Lại cẩn thận hồi tưởng, hắn càng trở nên hoảng sợ, một tháng này, cho dù là trêu chọc, tra tấn hay đe dọa, tất cả những lúc hắn nhàn rỗi, toàn bộ tâm tư của hắn đều xoay quanh nữ nô này. Nàng, đúng là thứ nguy hiểm làm cho hắn sa ngã không không chế được!

Một tia khát máu xẹt qua mắt hắn, hắn nhanh như chớp đưa tay bóp cổ La Chu.

Chiếc cổ nhỏ nhỏ mềm mại, chỉ cần hắn thu ngón tay lại, có thể dễ dàng chia lìa nó khỏi thân thể trắng nõn kia. Mắt ưng chậm rãi nheo lại, năm ngón tay đồng cổ cũng đồng thời ra sức thu lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi trở nên trướng hồng, ngũ quan vì thống khổ mà trở nên vặn vẹo, đôi cánh hoa xơ xác mở lớn, lộ ra đầu lưỡi phấn hồng.

Đầu lưỡi xinh xắn còn lưu lại vết thương mà hắn gây ra cho nàng trong phòng nghị sự, chiếc lưỡi trước mắt đã luồn lách qua ngón tay hắn, đã liếm lên dương vật của hắn. Cái loại cảm giác mềm mại ướt ướt đầy tê dại nơi đầu ngón tay khơi mào ngọn lửa bên thân dưới của hắn, dương cụ vừa mới phóng thích lại dâng trào một lần nữa, dự hòa bốc cháy hùng hực.

Một tay hắn chống phía trên nàng, chăm chú nhìn chiếc lưỡi xinh, hít một hơi thật sâu, lại thở ra thật mạnh. Giống như bị mê hoặc, sát khí trong mắt ưng biến mất, đầu cúi thấp xuống, ma xui quỷ khiến thế nào đem lưỡi vói vào trong miệng nữ nô vừa mới nôn xong.

Lưỡi hắn cẩn thận chạm vào lưỡi nữ nô kia, rồi lập tức lui ra. Tiếp theo lại tiến vào, chạm nhẹ vào lại lui về, giống như thế lặp lại bốn năm lần.

Ngón tay ở cổ họng bắt giác buông lỏng. Ngay khi lưỡi chạm vào lần cuối, hắn không lập tức rút khỏi mà kè sát, chậm rãi liếm mút. Mềm mềm, trơn trơn, có chút vị chất cùng mùi trà sữa. Không thể tưởng được đầu lưỡi phụ nữ có thể liếm dương vật, khi nếm thử hương vị cũng tuyệt vời như vậy!

Kè sát thân thể mũm mĩm này làm cho thân thể hắn thoải mái từ trong ra ngoài, ý muốn giết người ngày càng mờ nhạt. Hắn là Cổ Cách Vương, là con thiên thần, chẳng lẽ chỉ một nữ nô đã làm hắn không không chế được? Chỉ cần đem nàng nhiễm mùi của hắn từ chân đến đầu, giữ chặt trong tay, nguy hiểm hay không đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Tán Bô Trác Đốn liếm hôn từ dò xét đến mê mẩn, từ ngây ngô đến thành thạo, từ nhẹ nhàng tới kịch liệt, cuối cùng quên hết tất cả mà mút cắn. Hắn ôm La Chu hôn trên miền trên chiếc giường rộng lớn, đôi tay lớn chạy khắp thân thể mềm mại, tùy ý vuốt ve, tỏ ra sự tham lam muốn đem nàng hòa nhập vào trong xương máu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Bị Cầm Thú Vương Cường Hiếp

Trong đêm tối không nhìn nổi năm ngón tay trước mắt, La Chu gian nan tiến về phía trước.

Đường dưới chân gồ ghề cao thấp khác hẳn bình thường làm cho nàng đi lại lảo đảo, đi bảy bước mà ngã tám lần. Yêu quái đáng ghét lợi dụng nàng nhìn không rõ mà thỉnh thoảng nhảy tới chỗ nàng vung tay múa chân, xò nắn xoa bóp, làm cho cả người nàng đau đớn không chịu nổi. Thân thể của nàng dường như bị hạ cầm chú, chạy không nổi, trốn không xong, ngay cả lực để phản kháng cũng không có, chỉ có thể cắn răng thừa nhận.

Nơi này giống như là xích đạo vậy, khí nóng vây quanh thân thể. Nhưng chỉ có da thịt bên ngoài là nóng cháy, máu thịt bên trong lại lạnh giống như đang lọt vào hầm băng. Hơi băng lạnh tiến tới xương cốt nội tạng bên trong, làm cho bụng nàng quặn đau tới muốn khóc thét.

Mơ hồ trong đêm tối nàng nghe được tiếng dã thú gào rống. Một giọt mồ hôi lạnh toát ra, không biết là do đau đớn, do lạnh lẽo, hay do bị dọa sợ.

Đột nhiên, nửa chân rơi vào trong một cái ao, đầu gối nàng mềm nhũn, thân thể mất đi trọng tâm ngã ngồi xuống đất. Giống như người đi đường xa, nếu tiếp tục di chuyển thân thể còn có thể miễn cưỡng cử động chậm chạp, một khi đã dừng lại sẽ không thể nào nhấc nổi chân bước tiếp. Nàng cũng như vậy, thân thể nặng nề đau đớn ngồi xuống không còn chút sức lực nào đứng lên.

Nàng quyết định nghỉ ngơi một chút, chờ khôi phục thể lực một chút lại đi. Lui hai chân lại, hai tay găt gao ôm lấy bả vai, có chút khiếp sợ nhìn bốn bề bóng tối. Thật giận tên yêu ma quỷ quái kia, thừa dịp nàng không thể nhúc nhích, chẳng những đụng chạm thân thể, còn cắn da thịt nàng.

"Cút đi!" Nàng múa may cánh tay, muốn đem vật quý quái gì đó đuổi đi.

Cánh tay vung lên lại chạm phải đồ vật nào đó, lại bị nó cản vài cái, đau đến nước mắt suýt nữa chảy ra. Con mẹ nó lão tử trên người cũng không phải thiếu thịt nhưng cũng không phải dễ cho thứ quý quái nhà các người cản nha!

Nàng càng thêm nổi cáu hua mạnh cánh tay xua đuổi tà ma, nhưng tiếc rằng một cơn lạnh lẽo làm bụng nàng quặn đau, nháy mắt rút đi toàn bộ khí lực của nàng. Mồ hôi cùng nước mắt chảy xuống ròng ròng, nàng đột nhiên nghĩ đến, nơi này không phải nơi mà mình nên ở lại.

Đúng rồi, hẳn là nàng đang nằm mơ, chỉ có cảnh trong mơ mới đen tối, lại vừa lạnh vừa nóng, lại còn xuất hiện yêu ma quỷ quái. Hiểu được là mình đang nằm mơ, khủng hoảng trong lòng nàng giảm đi rất nhiều. Khó hiểu rồi lại thuận theo, vì cái gì cảm giác đau đớn trong mơ lại chân thật như vậy? Sẽ không phải là có người đang đánh nàng ở hiện thực đi? Không được, nàng phải lập tức tỉnh lại, mở lớn mắt xem cơn rùa rút đầu vô liêm sỉ nào dám động thủ với nàng.

Nàng dùng một tay chặn lại cơn đau ở bụng, một tay dùng sức dụi mắt. Mơ mất ra, trước mắt vẫn một màu đen tối; lại dụi, lại mở ra, vẫn là bóng đêm. Lặp lại liên tục mấy lần, trước mắt vẫn là một màu đen, yêu ma quỷ quái lại tiếp tục tàn sát bữa bãi cơ thể nàng. Nàng. . . . Nàng không tỉnh được a a a a!

"Ha ha, thú vị, lại có thể dùng máu làm vật dẫn, tiến vào thế giới mất hồn."

Trong lúc nàng bị đau bị dọa tới bức mình, thì từ trên cao buông xuống một tiếng cười dịu dàng. Phảng phất như gió xuân, như mưa rào rơi giữa trời nắng hạn, xua đi mọi ma quỷ, xóa tan mọi sợ hãi tuyệt vọng của nàng không còn lại chút gì.

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa bầu trời đêm đen có một tia sáng nhàn nhạt. Ánh sáng dần dần mở rộng, một bóng người nổi bật như thần thánh chậm rãi hiện rõ.

Người đó ngồi xếp bằng giữa đài hoa sen vàng, da thịt trơn bóng màu mật ong, mặc áo lót màu đỏ vàng, bên ngoài khoác áo cà sa đỏ thẫm. Cánh tay phải để trần, hai tay kết ấn trước ngực, lần một chuỗi hạt bồ đề. Trên đầu là một bộ tóc quấn ngắn, trên trán có một khối thịt nổi lên cỡ quả hạnh đào màu đỏ sẫm, mi dài đen cong vút, mắt phượng màu đỏ tím mờ khê, bên trong chứa đầy sự thần bí. Sống mũi thẳng tắp hiền hòa như dòng nước chảy, môi mỏng khê cười từ bi, nhưng lại cho nàng một cảm giác trang nghiêm của nhà Phật, tao nhã mà nhân từ.

"Người. . . . Là ai? !"

La Chu cực kỳ kinh ngạc, nàng không phải người tu hành, cũng không thờ phụng tôn giáo, tại sao trong mơ lại xuất hiện tăng nhân Phật giáo? Thậm chí còn có thể nhìn rõ ràng tướng mạo của hắn.

Tăng nhân kia cười cười với nàng, trong phút chốc băng tuyết như hòa tan, bóng đêm như đang có ngàn vạn đóa sen tuyết đang nở, chẳng những có thể nghe được âm thanh cánh hoa tách ra, mà còn mơ hồ ngửi được mùi hoa sen nhàn nhạt.

"Còn tiếp tục ở lại, linh hồn của ngươi sẽ bị tan rã." Hắn không trả lời vấn đề của nàng, mà chậm rãi phóng hào quang trên tràng hạt xuống đầu nàng.

Một khoảng sáng buông xuống khiến nàng không sao mở nổi mắt, nàng mơ hồ nghe được tiếng cười âm áp.

"Thật sự là đùa ngốc thú vị hiếm thấy."

Gi? ! Ở trong mơ nhưng còn nghe thấy tiếng cười khinh thường cùng đùa cợt! Lão tử không ra oai người cao lão tử là mèo bệnh sao! Dù sao cũng là mơ, ai sợ ai!

"Mẹ ngươi mới là đồ ngốc hiếm thấy!"

La Chu gần như không chút do dự gào lên chửi lại, ánh mắt mở to, thẳng tắp chống lại đôi mắt ung sắc bén.

"Ngươi đang mắng ai?"

Mắt ung nguy hiểm hip lại, tiếng nói lạnh lẽo ẩn trong đó là một ngọn lửa đen đang trực bùng cháy.

Mắng ai? La Chu bị hỏi ngược lại bỗng sững sốt. Trong đầu vô cùng lộn xộn, tựa như có rất nhiều thứ đang vướng lại với nhau thành một bó, làm sao cũng không nhớ ra nổi.

"Ta làm sao biết mắng ai? Nằm mơ cũng giống như say rượu, người tỉnh rất ít khi có thể nhớ rõ nội dung." Nàng xem thường xoay mình được một nửa thì bị kẹt lại.

Chờ đã. Từ từ! Là cảm thụ Vương đang hỏi nàng, nàng. Nàng sao lại trả lời thiếu não như vậy? Nàng mới hai mươi tuổi, đang quãng thời gian tươi đẹp, không cần thiết phải đi đầu thai. Đầu óc mới tỉnh cuối cùng đã lấy lại sự tỉnh táo, nàng nhớ chính mình không phải ngủ, mà là ngất trong lúc bị cảm thụ Vương cưỡng ép.

Trí nhớ nhanh chóng làm thân thể thức tỉnh, mặt đau, miệng đau, vai đau, ngực đau, tay đau, chân đau, lưng đau, thắt lưng đau, hông đau, đùi đau. Toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào là không đau, đặc biệt là bụng cùng thân dưới.

Bụng đau quặn từng cơn, thân dưới nóng rát như phỏng, thỉnh thoảng có một cổ nóng bỏng trào ra, vô tình mang nhiệt lượng trong cơ thể ra ngoài, làm cho thân xác nàng lạnh như rớt vào hầm băng.

Cũng không biết sức lực từ đâu mà có, nàng dùng hai tay đẩy thật mạnh, cảm thú Vương bị bất ngờ không kịp phòng bị ngã qua một bên. Tiếp theo nàng nhìn khắp người từ trên xuống dưới, ánh mắt bỗng dừng trọn trùng.

Khắp người nơi nơi đều là dấu răng, nơi nơi đều là vết tím, nơi nơi đều là dịch trắng khô cạn. Hai ngọn đồi trước ngực nhìn không ra màu trắng nõn nguyên bản, nhũ tiem sưng đỏ xước da, chảy ra từng giọt tơ máu. Bụng cùng sườn đùi đều sưng đỏ rách da, dính đầy dịch đục. Giữa hai chân là máu tươi chảy đầm đìa, giữa chân đau đớn kịch liệt.

Trong bụng lại tiếp tục quặn đau, một cổ nóng bỏng theo sự đau đớn chảy ra. Mùi máu tanh ngọt xông thẳng vào mũi, nàng có thể nhìn rõ ràng một mảnh niêm mạc đỏ sậm trào ra.

Thân thể run lên nhẹ, sắc mặt nàng như người chết, đưa tầm mắt lên nhìn hung khí của kẻ cầm thú bên cạnh. Bụng và đùi hần cũng dính đầy vết máu đỏ, khu rưng rậm màu đen cũng ướt dính một mảnh, hung khí thẳng tắp ở giữa phủ đầy. Máu tươi.

Nàng bị cảm thú Vương cưỡng hiếp!

Việc này giống như nàng vừa bị ngã đập đầu vào đá đau đến hoa mắt chóng mặt, trái tim ngừng đập vì kinh hoàng.

Trình tiết của con gái không gì hơn một lớp màng, bị một người đàn ông bình thường cưỡng hiếp, nàng có thể coi như bị chó dại cắn một cái. Nhưng bị cảm thú Vương cưỡng hiếp, kia chính là cái chết mà nàng sợ nhất.

Tuy rằng bây giờ nàng còn có thể mở mắt, còn thở, nhưng đau đớn dưới thân cùng với máu tươi không ngừng trào ra đã tuyên cáo nàng chỉ còn cách quan tài một bước.

Chết, chỉ là chuyện sớm muộn.

Tất cả hy vọng, tin tưởng sụp đổ ngay trước mắt, cả người rơi vào hố băng đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Ta Đánh Chính Là Cảm Thú

Tán Bó Trác Đốn vẫn chưa vì La Chu mạo phạm mà tức giận, ngược lại liền dựa theo lực đẩy mạnh của nàng mà nằm thê nửa nghiêng trên giường. Tay phải của hắn chống lấy đầu, thoải mái phô bày thân thể cường kiện không hề che giấu. Da thịt màu đồng khỏe mạnh bóng loáng, cơ thể pháp phồng thoải mái, hứng thú sôi sục, bên trong ẩn chứa sức mạnh to lớn đến đáng sợ.

Tóc dài nâu đậm buông xõa hỗn loạn trên vai, cùng sợi dây trang sức hình đầu lâu khảm ngọc bích lóe sáng trong đêm, ẩn giấu sự lạnh lẽo vô tình. Đôi môi nở nang vẽ ra một hình vòng cung hồ hững, mắt ung lóe lên tia cười nhạt nhòe như tia sáng lạnh lẽo của băng tuyết. Chiếc cảm cương nghị tạo nên một vòng cung mê người mà lạnh lẽo, thêm một chút râu lông chồm lăm cho phần lạnh lẽo này thêm chút gì đó lười biếng. Kẻ này đích thị là Cô Cách Vương cao quý như sư tử, uy nghiêm như kèn kèn, tao nhã như báo tuyết, tàn nhẫn như sói hoang.

Ánh mắt hắn chậm rãi chu du khắp các vết thương loang lổ trên người La Chu, giống như đang thưởng thức một cảnh đẹp tuyệt mỹ, lưu luyến quên đường về. Ngay khi ánh mắt hắn dừng lại ở cánh môi đang sưng đỏ, không khỏi chép miệng tặc lưỡi, vươn tay trái vuốt lên những sợi tóc rũ xuống trán nàng, nói: "Heo ngoan, người hầu hạ ta rất vừa lòng, ta sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa thả ngao nô kia ra." Tiếng cười nhẹ mang theo tình dục thật sự quá mức gợi cảm, lại mỉa mai hoặc không nổi tâm trí La Chu.

Hầu hạ người? !

Ha ha, đúng là.Ba chữ quá mức châm chọc! Nàng chỉ ngắt đi, thân thể bị hắn tùy ý sử dụng, loại hầu hạ bị động lại có thể làm cho cảm thú vừa lòng này, nàng cả đời cũng không muốn làm! Ha ha, đời người ngắn ngủi, thoát cái trăm năm. Đời nàng lại càng ngắn, chỉ có hai mươi năm! Hai mươi năm!

Bụng lại quặn đau kịch liệt, đau tới mức muốn gãy làm đôi. Những cổ dịch nóng như máu đang chảy ra khỏi cơ thể, từng cổ niêm mạc đỏ sậm lại chảy ra, hoàn toàn chặt đứt tia hy vọng sống sót của nàng.

Dưới ánh mắt tuần tra của cảm thú Vương, tuy rằng toàn thân nàng đã trần như nhộng, nhưng cơ thể không chút sức lực để phát huy cái gọi là thẹn thùng nữ tính. Trừ thứ dịch nóng vừa trào ra, thân thể không hề cảm nhận được hơi ấm, thứ đau đớn trôi buộc cùng sự lạnh lẽo thấu xương này làm cho thân thể nàng chết lặng.

Khóe môi đưa lên một nụ cười trào phúng, La Chu lặng yên nhìn cầm thú Vương trước mắt, từ từ nói: "Vương sẽ tuân thủ lời hứa thả Trác Mã ra?"

Mi phải Tán Bố Trác Đốn khẽ nhủ, khóe môi lại câu ra một nụ cười lạnh: "Đương nhiên."

"Bất luận có việc gì xảy ra, cho dù tình huống nào, Vương cũng sẽ tuân thủ lời hứa thả Cách Tang Trác Mã về thôn Nạp Mộc A?" Nét mặt nàng không vì câu trả lời của Tán Bố Trác Đốn mà vui sướng, vẫn là không chút thay đổi, giọng nói không chút gọn sóng.

"Heo ngoan đã bồi thường bằng thân thể non mềm, ta thân là vua Cỗ Cách, sao có thể thất tín với ngươi?" Hắn cuốn cuốn mái tóc nàng, bàn tay to đặt trên ngực tùy ý nhào nắn, miệng lại thờ dài tiếc nuối, "Nhưng mới dùng sức một chút, thân thể liền biến thành bộ dáng khó coi này?"

Nàng ban đầu chỉ muốn dùng thân thể này, không phải là tính mạng nha!

Mồ hôi lạnh theo hai bên trán chảy xuống, La Chu cố nén đau đớn, thấp giọng nói: "Vương. . . .Vương có thể lập tức phái người đưa Cách Tang Trác Mã trở về được không?"

Động tác tay của Tán Bố Trác Đốn đột nhiên dừng lại, nhìn nàng thật lâu, rồi cao giọng hạ lệnh với người sau rềm: "Phái người đưa ngao nô tên Cách Tang Trác Mã đuổi về thôn Nạp Mộc A. Trên đường không được có sai sót, nếu không mang đầu tới gặp ta."

"Dạ, Vương."

Thị vệ phía sau rềm đáp lại, sau đó không còn tiếng động nào.

Hắn ngoái đầu lại nhìn về phía La Chu, nụ cười trên môi ngập mùi máu, "Heo, ngươi là người đầu tiên có lá gan nghi ngờ Cỗ Cách Vương Mục Xích Tán Bố Trác Đốn mà vẫn còn sống. Khó có người có thể phục vụ ta vừa lòng, ngươi đây là được sủng mà làm càn?" Ngón tay hắn nắm lấy cằm nàng, mắt ưng híp lại, nham hiểm nói, "Nhớ kỹ, tất cả những thứ dám can đảm khiêu khích Mục Xích Tán Bố Trác Đốn ta, đều chỉ có một kết cục, đó chính là ——" dừng một chút, từ giữa đôi môi toát ra một chữ, "Chết." thân nhiên, lạnh lùng đến cực điểm.

Lại uy hiếp sao? Đối với một người sắp vào quan tài mà nói, uy hiếp mạng sống có bao nhiêu vô ích? Trở thành nô lệ hơn một tháng, để có thể chạy trốn, nàng luôn nom nớp lo sợ, sống đề tiện hèn mọn không bằng một con chó. Một lần hầu hạ, khiến cho tất cả mọi nhần nhục của nàng trở thành trò cười. Mà tên cầm thú kia, lại vẫn dùng cái chết để uy hiếp nàng!

Một cổ dịch nóng từ dưới lại trào ra, tầm nhìn đột nhiên mơ hồ, linh hồn trong cơ thể như dây đàn đứt "Phụt" một tiếng.

Nàng gạt mạnh bàn tay to đang nắm chặt cằm ra, đồng thời vùng mạnh tay tát vào khuôn mặt chuẩn không cần chỉnh màu cổ đồng.

"Ba ——"

Một tiếng giòn vang nóng bỏng, cánh tay trắng nõn nhỏ bé xệt qua má trái của Tán Bố Trác Đốn, một giống màu hồng được khắc trên da mặt cổ đồng thật nổi bật.

Cái tát này xảy ra thật bất ngờ, không tưởng tượng được, làm cho lòng người sợ hãi.

Tán Bố Trác Đốn che lại má trái, thế nào cũng không dự đoán được con chuột nhỏ yếu vô hại này, nữ nô nhất gan sợ chết sau khi nghe hắn uy hiếp, chẳng những không sợ hãi lấy lòng, ngược lại còn vùng tay tát cho hắn một cái. Đây là lần đầu tiên trong hai mươi ba năm qua, hắn bị tát. Mà người đánh hắn, lại là một nô lệ, một thứ đồ chơi đề tiện! Khiếp sợ cùng kinh ngạc nhảy mất làm hắn thất thần, má trái không đau lắm, da thịt dần ngứa ngứa nóng nóng, tức giận như sóng trào, điên cuồng gào thét trong lồng ngực hắn.

"Ngươi! Dám! Đánh! Ta!"

Hắn vuốt vuốt dấu ấn màu hồng nhạt, nghiêng răng nghiêng lợi lạnh lùng nói. Mắt ưng u tối sát khí muốn dọa người, ngập kín mắt hắn, kêu gào muốn hủy diệt mọi thứ.

"Ta đánh chính là cầm thú!"

La Chu không chút yếu thế rống lại. Thân thể mềm mại một lúc trước còn như thỏ muốn chạy trốn, giờ lại khiêu khích áp sát người Tán Bố Trác Đốn, nắm tay không ngừng hạ xuống trên người hắn, làm hắn không kịp trở tay.

"Cút!"

Tán Bố Trác Đốn chợt nghe lời nhục mạ, lại thỉnh linh trùng hai đám, lửa giận công tâm, đưa tay hất vật đang dính trên thân xuống giường, lớn tiếng quát.

"Ta liều mạng với ngươi!"

La Chu kiệt lực hét lên. thân thể ngã xuống lập tức lại bật dậy, như báo con phát cuồng xông lên, "Ngao ô" cắn lên đùi Tán Bố Trác Đốn.

Tán Bố Trác Đốn ăn đau muốn nhấc chân đá, lại nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt cùng với hàm răng dính máu của nữ nô kia thì lại chần chờ.

Hắn chần chờ lại cho La Chu cơ hội. Không một chút chậm trễ, nàng đem toàn bộ chiêu thức trước kia đánh nhau hay dùng đem ra sử dụng bằng hết.

"Cầm thú! Người con mẹ nó chính là cầm thú! Ta là người tha hương, sống dễ dàng lắm sao? Vì mạng sống, dù khổ sở thế nào, ta cũng không dám lớn tiếng khóc. Ta gặm xương, ăn bánh mì rỗng, cùng chó ngao ăn chung một chậu, ngủ chung một phòng. Ta nắm toàn bộ tôn nghiêm, mặc cho đàn cầm thú các người ba lần bảy lượt đe dọa tra tấn, ti tiện còn hơn súc sinh. Chỉ cần có thể tiếp tục sống, tất cả ta đều có thể chịu đựng! Mẹ nó chính là con cầm thú nhà người! Cầm thú!"

Nàng bị phần gào rú, như điên như dại mà cắn, cấu, đấm đá Tán Bó Trác Đồn, đem toàn bộ oán hận ở sâu trong lòng phát tiết.

"Vì sao cường bạo ta? Vì sao cường bạo ta? Người là Cổ Cách Vương cao cao tại thượng, ta là nô lệ thấp hèn, ta có chỗ nào ngăn trở người? Vì sao người lại muốn cường bạo chết ta! Người nói đi! Người nói mau đi!"

La Chu gào một câu lại cắn một cái, gào một câu cào một cái, cả khuôn mặt nhỏ giàn giụa nước mắt cùng nước mũi. Hai cánh môi cũng trắng bệch như sắp chết. Nước mắt trong suốt lấp lánh, đôi mắt to một màu đỏ thẫm, phần nộ quyết tuyệt cùng bi thương tuyệt vọng đan lẫn vào nhau. Bên trong đôi mắt đã mất đi khát vọng sinh tồn mãnh liệt, nơi nơi đều là trống rỗng cùng cái chết.

Khi hắn thấy được điều đó, ngực hắn khó chịu còn hơn lúc thấy nàng ngắt đi, thậm chí còn ngăn chặn toàn bộ lửa giận đang dâng trào trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Bị Giam Vào Địa Lao

Hai người cha mẹ yêu nhau theo sát nhau, nhưng chưa bao giờ chú ý tới đứa con, tạo cho La Chu tính cách trở nên lạnh nhạt. Khuyết thiếu tình yêu thương, sẽ dễ bị tình thương của người khác làm cho cảm động, nhưng mà nàng yêu thương nhất lại chỉ có bản thân mình.

Nàng khát vọng nhất chính là được gả cho một người đàn ông tốt, trải qua cuộc sống bình thường hạnh phúc cả đời, điều làm nàng sợ hãi nhất là cái chết. Chỉ cần có thể sống, nàng có thể ba quỳ chín vái với tên cầm thú này, có thể ăn chung ngủ chung với ngao khuyển, có thể chịu mọi loại tra tấn lên cơ thể, ngay cả tôn nghiêm cùng trinh tiết quý giá cũng có thể cho qua. Chỉ là, hi vọng duy nhất này lại bị tên cầm thú cường bạo mạnh mẽ đập nát, cái chết tàn nhẫn sắp tới. Hiện giờ nàng đã hai bàn tay trắng, có chỗ nào phải sợ hãi, sao phải nên đi con giận này.

"Cầm thú! Ô ô. Cầm thú!"

Mười ngón tay nàng không ngừng cào cấu lên cơ ngực dày rộng của Tán Bó Trác Đồn đến chảy máu. Hai mắt đỏ hồng đều là lửa phần nộ, những giọt nước mắt tuyệt vọng không ngừng tuôn ra từ trong đôi mắt đỏ đó, làm cho hai mắt to phát ra thứ ánh sáng kinh tâm động phách.

Về mặt Tán Bó Trác Đồn như hàn băng ngàn năm, lạnh tới cực điểm. Dưới lớp hàn băng lại là sát khí tanh máu đang giương nanh múa vuốt vào lớp băng lạnh đang giam cầm nó. Một bàn tay, liền có thể dễ dàng không chế đôi móng vuốt trắng nõn đang gãi ngứa trên ngực hắn. Cánh tay còn lại nâng lên, nháy mắt đem vật nào đó đang làm cản trên người nằm xuống dưới.

"Ta không có cường bạo người." Hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn gần như sắp điên mất, giọng nói lạnh lùng, "Người còn sống rất khỏe mạnh." Trong ngực thật khó chịu lại mang theo chút đau tức. Cũng là tia đau tức này chính là dây xích kiềm chế con phần nộ muốn tàn sát của hắn đang dấy lên.

Cổ tay nàng bị hắn vặn tới sắp gãy lìa, sức nặng trên thân ép La Chu tới thiếu chút không thở nổi. Nàng cắn răng chịu đựng tra tấn không lờ trên người, không hề sợ hãi khóc rống lại với khuôn mặt lạnh lùng tàn nhẫn kia: "Lừa quỷ! Người không cường bạo ta, ta sao lại đổ máu? Tại sao bụng dưới lại đau? Tại sao lại đau bụng?"

"Ta không có cường bạo người."

Tán Bó Trác Đồn lặp lại lần thứ hai, sự cương cứng trong giọng nói thể hiện rõ ràng hắn đang nhẫn nại, ánh mắt ngày càng u tối, như chất độc đang ăn mòn dần tầng băng dày.

Nàng giật mình, đột nhiên lớn tiếng cười thật quái dị, tiếng cười bi tuyệt mà thê lương. Một chuỗi nước mắt như trân châu tuôn ra, không ngừng tranh nhau tràn ra từ hốc mắt đỏ bùng.

Tán Bó Trác Đồn im lặng nhìn nàng, sát khí trong mắt càng lúc càng đậm, đôi môi mím lại thành một đường sắc bén.

"Không cường bạo ta? Người không cường bạo ta?" Nàng cười quái dị hỏi lại, mở to hai mắt, lớn tiếng rít lên, "Không cường bạo ta, vậy tại sao cái vật cầm thú kia lại dính đầy ——"

Một bóng ma cùng tiếng xé giá mạnh mẽ thổi qua da thịt nện xuống bên cạnh, chặn dứt tiếng gào của nàng. Nàng còn không kịp nhắm lại mắt, một bóng

mà thứ hai đã nhanh chóng chuyển hướng, nện xuống bên trái đầu nàng. Tiếp đó là một tiếng nổ lớn, thân thể đột nhiên rơi xuống, cả chiếc giường nặng nề phút chốc đổ sập thành phế tích, cả tấm cung bị chấn động.

Tai trái vừa đau vừa nóng, còn có chút dịch dính nóng chảy ra, mơ hồ còn cảm nhận được dư vị sau vụ chấn động. Lệ trên mặt bị gió tạt qua chặt đứt, lại bị bàn tay mạnh mẽ nào đó chặt đứt mất ít tóc. Nếu chưởng này mà đánh vào chính giữa mặt nàng, giờ phút này cái biến thành phế tích không phải chiếc giường mà sẽ là đầu của nàng.

Chữ máu cuối cùng kẹt lại trong cổ họng, không sao nhả ra nổi, mà nuốt cũng không trôi. Nàng ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt dữ tợn đầy phần nộ của Tân Bố Trắc Đốn, thân thể cùng bộ não bị sức mạnh khủng bố làm cho kinh sợ.

Mất to trong suốt đồ hồng tĩnh lặng đối mặt với đôi mắt hung ác sắc bén, hai người không ai rời mắt khỏi nhau. Một người đại ra vì kính hãi, một người giàn giụa sát khí; một người hoang mang, một người nhẫn nại.

"Ta, không, có, cường, bạo, ngươi." Tân Bố Trắc Đốn chống một tay ngay cạnh tai nàng, nhả ra từng chữ một. Mắt hắn nhắm lại, chậm rãi nói ra một câu, "Ngươi tới kinh nguyệt."

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây.

Từng giây cứ thế trôi qua, ánh mắt ngây dại của La Chu cuối cùng cũng gọn sóng. Nàng hoang mang nhìn quanh, vừa rồi. Vừa rồi cảm thú Vương vừa nói gì ta? Vì sao nàng nghe không,Không rõ?

"Ta. Hình như ta chưa nghe rõ câu cuối." Nàng sợ hãi mấp máy môi, thành thực nói.

Sâu trong ánh mắt, tầng băng kia cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, nhất thời, sát khí tanh máu ngưng tụ thành xích sắt, phá băng lao ra.

"Ngươi tới kinh nguyệt !" Tân Bố Trắc Đốn gầm lên một lần nữa. Mắt ung nhử lại, ánh sáng tanh máu lóe lên, hắn đưa tay, quãng La Chu đang trong trạng thái nửa ngây bay ra ngoài.

Phanh ——

"Ai a ——"

Tiếng va chạm mặt đất cùng tiếng hét thảm vang lên gần như cùng lúc, đại não đông cứng của La Chu cuối cùng cũng bắt đầu vận động. Đúng rồi, chỗ đau dưới thân hình như chỉ có bên ngoài, bên trong không có đau đớn gì, mà sự lạnh lẽo quặn đau trong bụng hình như có chút quen thuộc.Nàng vội vàng ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Tân Bố Trắc Đốn đang đứng lên từ chiếc giường đã trở thành đồng phế tích, để chứng thực hắn nói có đúng hay không.

"Vương. Vương nói là. Là thật sao, ta. Ta chỉ là tới kinh nguyệt? Ta. Ta sẽ không chết? !" Hai má xanh trắng nổi lên một tầng hồng nhạt, hơi thở của cái chết dần dần biến mất.

"Vương?" Khóe miệng Tân Bố Trắc Đốn kéo ra một chữ, tiến lên vài bước, nhắc chân đá nàng lăn một vòng, "Heo, hiện tại biết gọi Vương sao? Ngươi không phải vừa rồi một câu cảm thú hai câu cảm thú, gọi không phải rất vui sao? Tiếp tục gọi đi?" Hắn cười lạnh liên tục, rồi đá La Chu lăn thêm vài vòng, cuối cùng một chân dẫm lên lưng nàng, giọng nói nhẹ nhàng làm cho người ta không rét mà run, "Ai nói ngươi sẽ không chết? Ngươi quên câu nói của ta lúc trước sao, tất cả những thứ dám có can đảm khiêu khích Vương, đều chỉ có một con đường chết."

Vừa biết chính mình còn chưa phải bước vào quan tài, nỗi sợ chết vốn cắm rễ sâu trong nhanh chóng phá đất trọng sinh. Sống, nhất định phải sống! Niềm tin vốn bị dập nát lại càng trở nên kiên định, mãnh liệt. Nàng gian nan ngẩng đầu lên từ dưới chân Tân Bố Trắc Đốn ngược nhìn hắn, dùng ngữ điệu thành thật của người Bắc Ba biện bạch, ý đồ đối trắng thay đen.

"Không không, toàn bộ cao nguyên đều hết lời khen ngợi Vương uy nghiêm như kèn kèn, cao quý như sư tử, tao nhã như báo tuyết, dương cụ còn thô to hơn lửa, toàn thân đều tràn ngập mỹ lực của dã thú. Tiện nò gọi cảm thú không phải nhục nhã Vương, phải.Là đang ca ngợi Vương, đúng, là đang ca ngợi!" Ánh mắt hèn mọn, hoảng sợ lại cẩn thận nịnh nọt, khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi, thoát nhìn thật sự có chút bản thủ lỗi thôi.

Mặt Tân Bố Trắc Đốn lúc trắng lúc đỏ, cuối cùng xanh mét một mảng. Chân lớn dẫm lên lưng nộn nộn thịt có chút run rẩy, căng chân buông lỏng, căng lại, lặp lại vài lần, vẫn là không thể dùng sức. Hắn thở một cái thật mạnh, thu chân xoay người, cười lạnh nói: "Heo, nhắc nhở ngươi một câu, ngao nô tên Cách Tang Trắc Mã kia còn chưa bị đưa ra khỏi biên thành đâu."

La Chu sùng sốt, lập tức sợ hãi, bỏ nhào về phía trước, ôm lấy sau chân Tân Bố Trắc Đốn, hoảng sợ khẩn trương nói: "Vương, ngươi đã hứa bất luận thể nào, dù phát sinh chuyện gì, tình huống nào, cũng sẽ thả Cách Tang Trắc Mã về thôn Nạp Mộc A. Lời nói của Vương đáng giá ngàn vàng, người không thể nói không giữ lời!"

Thân thể Tân Bố Trắc Đốn đột nhiên cứng đờ, hơi thở nguy hiểm cùng sát khí tanh máu dần hóa thành rần rần quanh cổ La Chu, rồi dần dần thu chặt lại.

Mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt rơi xuống. La Chu ôm chặt chân cảm thú Vương, cúi đầu, cổ họng khô khốc, toàn thân căng thẳng.

Bỗng dưng, một tiếng cười trầm vang mà lại lạnh lẽo như băng cất lên. Tân Bố Trắc Đốn chậm rãi xoay người, cúi đầu nhìn nữ nô đang giấu đầu hờ đuôi, đôi môi nở nang vẽ ra một độ cong hung ác nham hiểm: "Được lắm! Được lắm! Chỉ là một nữ nô dè tiện lại dám tính kế Mục Xích Tân Bố Trắc Đốn ta!"

Tiếng cười vừa dứt lại, la Chu nghe được một tiếng gầm lên.

"Người tới, đem nạng nhốt vào địa lao!"

Nàng chỉ cảm thấy hai tay đang ôm lấy chân run lên, một sức mạnh đánh úp về phía vai phải, thân thể lập tức bay lên. Mà lúc này, lại không có chó ngao ở đây đón nàng.

La Chu sợ hãi hét thất thanh, ngã thẳng hướng rèm cửa to dày. Xoẹt xẹt một vài tiếng, rèm cửa bị kéo rơi xuống, đem nàng phủ kín.

Thình lình trong bóng tối, có hai bàn tay to đỡ được nàng.

Hai thị vệ lấy đầu nạng, thô lỗ dùng rèm cửa đem nàng quán thành chả giò xong, liền túm lên đi thẳng hướng địa lao.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chẳng Qua Là Thích

Làn khói mỏng nhẹ nhàng tỏa ra từ bàn thờ nam hình đầu lâu bằng vàng, quanh quẩn men theo pho tượng Phật uy nghiêm cao gần 2 thước. Tượng Phật đều là dáng uy mạnh giận dữ, dưới ánh sáng mờ nhạt cùng làn khói trắng lượn lờ càng có vẻ khủng bố.

Bạch Mã Đan Tăng nhắm mắt, ngồi lẳng lặng xếp bằng trên đài hoa sen bằng vàng. Hai tay đặt trên đầu gối, kết thành ấn hoa sen. Phía sau bàn thờ là một loạt đèn bô, ngọn đèn tỏa sáng từ phía sau, tạo cho hắn một vòng hào quang nhân nhật, giống như thân Phật hiện thân. Khuôn mặt an tĩnh ẩn giấu vẻ âm u, sự âm lệ khiến cho kẻ khác khiếp sợ, nhưng khóe môi kia lại nhẹ nhàng nhếch lên tạo thành một nụ cười như có như không.

Khi Thích Già Thất Tu bước vào trong tế điện, nhìn thấy cảnh tượng này. Hắn lặng yên không tiếng động quỳ trước mặt Bạch Mã Đan Tăng, kiên nhẫn chờ Pháp Vương mở mắt.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Bạch Mã Đan Tăng cũng mở mắt. Trong nháy mắt, băng tuyết như tan rã, cả tế điện phảng phất như có ngàn đóa sen tuyết nảy nở, tỏa ra vòng hào quang thuần khiết xinh đẹp.

Trong sáng thánh thiện cùng bóng tối mờ khùng bố giao nhau trong nội điện, nhưng không có một chút đột ngột nào, ngược lại vô cùng hòa hợp tràn trề sức mạnh. Giống như tượng Kim Cương Phật Hộ Pháp Tượng làm cho người ta vừa kính vừa sợ.

"Người đã đến rồi." Bạch Mã Đan Tăng khẽ mở cánh môi, nhẹ nhàng nói, giống như gió xuân khẽ thổi, nước tuyết tan chảy róc rách vào tận sâu tâm hồn người ta.

"Vâng"

Thích Già Thất Tu cung kính ngẩng đầu, khuôn mặt oai hùng, nghiêm nghị, trong đôi mắt hẹp dài đầy tôn sùng cùng kính yêu.

"Khi bình minh, người mang chân đệm tới địa lao Vương cung một chuyến đi." Nụ cười khóe môi Bạch Mã Đan Tăng có chút sâu, không đợi Thích Già Thất Tu mở miệng lại nói, "Đúng rồi, lại mang thêm ít vật phẩm quý nữ Bác Ba dùng mỗi khi kinh nguyệt nữa."

A? !

Thích Già Thất Tu kinh ngạc nhìn Pháp Vương mà hắn tôn dùng nhất, một lúc lâu sau đều không thể đáp lại. Kêu hắn mang những đồ kia tới địa lao Vương cung là muốn hắn giữ lại tính mạng cho tội nhân nào đó, nhưng mà. Vật phẩm dùng khi phụ nữ tới kinh nguyệt hàng tháng thì thật không tưởng tượng được, người Pháp Vương muốn bảo vệ chẳng lẽ là phụ nữ? !

Ở chung 20 năm, hắn cùng tất cả người Cổ Cách đều vô cùng tôn kính sự từ bi nhân ái của Pháp Vương, rồi lại là người duy nhất biết được sự đậm đặc vô tình đến đáng sợ ẩn chứa phía sau.

Thần Phật yêu mến vạn vật, vạn vật chẳng qua chỉ là hạt bụi trong mắt Thần Phật. Tâm Thần Phật là sạch sẽ không chút tạp niệm, không có nửa hạt cát. Cho tới nay Pháp Vương trong mắt hắn chính là một vị Phật cao cao tại thượng. Vì sao, bây giờ lại chú ý đến một người phụ nữ trong địa lao.

"Tâm tình Vương không tốt, đem tế phẩm quý giá nhốt vào địa lao." Bạch Mã Đan Tăng cười nhẹ nhàng, kiên nhẫn giải thích cho Thích Già Thất Tu.

Thích Già Thất Tu ngẩn ra, tiếp đó là giật mình. Hai ngao nô, ai là tế phẩm trân quý, hắn đã sớm rõ trong lòng. Nếu nói vậy, người bị nhốt vào địa lao chính là. Là Heo nhỏ? Nghĩ đến đây, lòng hắn co lại, ần ần đau đớn như có kim châm vào.

Bạch Mã Đan Tăng không hề để lơ sự lo lắng chột lóc lên mắt Thích Già Thất Tu, ý cười nơi khóe môi càng sâu, thân nhiên nói: "Thích Già Thất Tu, quả nhiên là người che giấu ta điều gì đó."

Sắc mặt Thích Già Thất Tu mạnh mẽ biến đổi, dưới ánh mắt phượng tím nhìn thấy vạn vật của Bạch Mã Đan Tăng, hai bả vai hắn bất đắc dĩ sụp xuống. Hai mươi năm ở chung hắn có thể hiểu rõ Pháp Vương, Pháp Vương cũng hiểu rõ mỗi một tiếng nói, nhất cử nhất động của hắn. Muốn giấu diếm ánh mắt Pháp Vương, căn bản là không có khả năng. Chỉ là lần trước Pháp Vương chưa muốn vạch trần tâm tư của hắn mà thôi, còn làm cho hắn tưởng rằng có thể tạm thời giấu diếm được Pháp Vương.

Hắn liền đem mọi chuyện kể từ lúc hắn bắt được Heo nhỏ ở thôn Nạp Mộc A, in xuống nó ẩn thế nào, làm sao nâng thành ngao nô, kể lại toàn bộ.

"Đến từ xứ lạ, trên đường hành hương mở mắt liền tới thảo nguyên thôn Nạp Mộc A." Bạch Mã Đan Tăng nhắm lại, ngón tay không nhanh không chậm lần tràng hạt Bồ Đề, trầm ngâm một lát, mắt phượng tím liền lóc lên một tia sáng kỳ dị, "Xem ra hồn phách của nàng, thật sự là món té phẩm trân quý hiếm thấy."

Lòng Thích Già Thất Tu như lạc đi một phách, cẩn thận hỏi: "Pháp Vương, ngài làm sao có thể thấy được hồn phách của té phẩm?" Thật vô lý, mắt hồn được thiết lập trong tâm cung của Vương chỉ có vong linh mới có thể tiến vào. Heo nhỏ vẫn chưa chết, làm sao Pháp Vương có thể thấy được hồn phách của nàng, tiếp đó viết được tất cả tình hình của nàng?

Bạch Mã Đan Tăng nghe xong những gì mà Thích Già Thất Tu giấu diếm, mặt mày không có một chút gì là nổi giận, hắn cười cười liếc gã đàn ông mà hắn một tay chăm lớn, thân nhiên nói: "Kinh nguyệt của té phẩm thành lối dẫn, linh hồn bị vong linh kéo vào trong thế giới mất hồn."

"Thật sao? !" Thích Già Thất Tu kinh hãi, thất thố đứng lên. Nếu bị vong linh kéo vào mất hồn, sẽ bị ăn tươi nuốt sống hầu như không còn.

Bạch Mã Đan Tăng liếc hắn thêm một cái, nói tiếp: "Người hoảng sợ sao, ta nhận thấy được mất hồn có động liền lập tức đem nàng mang ra ngoài."

Thích Già Thất Tu vẫn còn chút sợ hãi thở ra một hơi, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần ngượng ngùng: "Pháp Vương, thỉnh tha thứ cho sự bất kính của ta."

Bạch Mã Đan Tăng cười cười, lơ đãng nói: "Người chẳng qua là thích té phẩm kia, nên thất thố bất kính cũng là lẽ thường."

"Không. Không phải. Ta không có thích. Thích." Thích Già Thất Tu vội vàng xua tay lắc đầu, nhưng càng nói lại càng chột dạ. Da mặt ngăm đen dần dần nóng lên, tay chân nhất thời cũng cứng ngắc không biết làm thế nào cho tốt, hình ảnh ngàn năm khó gặp này làm cho Bạch Mã Đan Tăng thấy thật buồn cười.

"Tiểu tử ngốc, nàng tuy là té phẩm trân quý, nhưng cũng chỉ là một nô lệ dễ tiện, có gì đáng để yêu thích?"

"Ta không. Không có. Thích." Thích Già Thất Tu muốn cãi lại nhưng mà dưới ánh mắt trên tức của Bạch Mã Đan Tăng liền cứng họng, đành từ bỏ, cúi đầu, buồn bực nói, "Ta không biết từ lúc nào thì đã bắt đầu yêu thích nàng. Ta hỏi Vương muốn nàng, Vương không cho." Nói đến đây, hai mắt lạnh yên che kín nỗi niềm giấu kín, hắn sẽ không cùng Vương tranh đoạt Heo nhỏ, chỉ hy vọng chính mình có thể có cơ hội được giữ lấy nàng. Heo nhỏ là nô lệ dễ tiện, Vương tôn kính hắn sẽ không có hứng thú lâu với nàng. Đúng rồi, nói không chừng hứng thú kia đã biến mất, bằng không Vương cũng sẽ không nhẫn tâm đem nàng nhốt vào địa lao. Trong đôi mắt đang có giấu diếm không khỏi lóc lên một tia vui sướng.

"Ha ha, người yên tâm, nữ nô kia cuối cùng vẫn sẽ trở thành té phẩm cuối cùng giúp người quán đỉnh." Bạch Mã Đan Tăng nâng mi, mắt phượng đỏ tím chảy xuôi một vầng hào quang dịu dàng, "Không bao lâu nữa Vương sẽ mang té phẩm đến đây, người trước hết mang mấy đồ vật kia tới địa lao đi, đừng để cho nàng chết dễ dàng."

"Dạ" Trong lòng Thích Già Thất Tu cũng có chút lo lắng, liền không hề nhiều lời, cung kính lui ra ngoài.

Ý cười trong mắt Bạch Mã Đan Tăng dần dần trở nên lạnh lẽo, động tác đẩy tràng hạt cũng ngày càng chậm dần.

Hắn nhớ tới hình bóng vất vả lận lộn, sợ hãi bất an trong thế giới mất hồn. Đó là người đầu tiên có thể nhìn trộm đến hồn mất, có năng lực dùng máu làm vật dẫn tiến vào mất hồn.

Nhìn gần, linh hồn nàng thoáng hiện ra luồng hơi thở tinh thuần nhất đến từ viễn cổ, sạch sẽ đến không chút tạp chất, là thân thể cao cấp nhất để nâng cao tu hành.

Tán Bỏ Trắc Đốn, chỉ cần người đem té phẩm thú vị đó tặng lại đây, ta liền tha thứ tội lừa gạt của người.

Nhấc chân rời đài sen vàng, hắn chậm rãi đứng thẳng, đi tới đài chuyển kinh bên cạnh. Một tay nắm châu kết ấn trước ngực, một bên chuyển kinh luân, một bên nhắm mắt niệm tụng kinh văn.

Trong điện phủ mờ ảo, ánh đèn nhấp nháy, khói trắng quấn quanh từng thân tượng đáng sợ, tăng nhân đang chuyển kinh, tất cả đều có vẻ xa xưa thần bí, yên tĩnh, an hòa.

Chương 91: Đa Cát, Tiểu Bằng Hữu Trong Nhà Lao

Phanh ——

La Chu bị hai thị vệ vút bỏ trên đồng cỏ khô, tiếp theo đó là tiếng xích sắt va vào nhau cùng tiếng bước chân của các thị vệ đi xa dần.

Đầu óc choáng váng cùng với việc bụng cứ quặn đau từng cơn, làm cho nàng thống khổ không nhin nổi tiếng rên rỉ. Đợi cho cơn choáng qua đi, nàng mới gian nan mà cử động cơ thể, ngồi dậy từ đồng cỏ khô.

Địa lao Vương cung cùng với hang đá nhốt nô lệ trước đây không quá khác nhau, chỉ là trên tường treo đầy các loại hình cụ, có vẻ có vẻ u ám tàn bạo, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi cùng mùi người hôi thối.

Nơi giam giữ nàng là một hang đá lớn, dùng cột gỗ chia thành ba nhà tù mỗi gian chừng mười thước vuông. Nàng ở ngoài cùng bên trái, nhà giam ở giữa mơ hồ thấy một cái bóng đen ẩn giữa đám cỏ, trên mặt loang lổ vết máu, tù phạm không hề có chút tiếng động, không biết còn sống hay đã chết. Đối diện cũng là một loạt nhà tù, có hang đá là một gian tù, lại có hang đá chứa hai ba gian tù, một vài tù phạm phân tán nằm ở các gian. Tù phạm chủ yếu là nam giới, bản thủ không chịu nổi, quần áo rách nát, vết máu loang lổ.

Không có tù nhân nào chú ý tới nàng, nhiều lắm là lạnh lùng liếc một cái, nhưng chủ yếu là chả buồn ngó lấy một cái. Họ chỉ lẻ loi cuộn mình trong góc sáng của nhà tù, lặng im chờ đợi khổ hình tiếp theo, hoặc cái chết đang tới.

Dịch nóng giống như nước sông từng cổ từng cổ trào ra khỏi cơ thể, chỉ chốc lát sau liền tằm ướt rèm cửa dưới thân. Hành kinh muộn mấy ngày, lượng máu lại nhiều hơn mọi lần, trong bụng đau muốn chết, hẳn là do bị lạnh.

Nàng chịu đựng đau nhức, cười cay đắng. Hơn một tháng qua, nàng chưa được ngủ trên giường, cũng không có chăn để đắp, lại bị mắc phong hàn khi ở trong tâm cung của cầm thú Vương, thân thể sớm đã bị cái lạnh ăn mòn, làm sao mà không đau cho được? Đất nơi này tuy không ẩm ướt, nhưng lại lạnh lẽo không gì sánh được, chỉ hy vọng sau khi hành kinh, nghìn vạn lần đừng để lại di chứng gì.

Dấu răng và vết thâm tím trên người đều do cầm thú Vương chơi đùa để lại, những vết trầy da và sưng bóng ở nơi sinh dục nhất định cũng do hành vi ghê tởm của hắn tạo thành. Ghê tởm, tên cầm thú kia còn bản tính khắp người nàng, khiến cho cả người đều lấy dính mùi xạ tinh khó ngửi.

Ai, cái đau quặn do lạnh lẽo, rồi niềm mặc bong chảy ra ngoài, nàng làm sao có thể nhầm lẫn cho rằng đó là do mình bị cưỡng bạo mà thành? Không chỉ bật thốt lên 2 không "Cầm thú" đã niệm hàng trăm ngàn lần trong lòng, còn cào cấu cắn xé khắp người cầm thú Vương. Không bị hắn một cước đạp chết đã là phúc tổ mười tám đời để lại rồi. Ai, có trách thì trách A Lan Ni Mã đã để lại cho nàng ấn tượng xấu quá mức khắc sâu, nên cứ thấy hạ thân chảy máu cùng thân thể đau nhức là nàng lại liên tưởng tới chuyện đó.

La Chu không ngừng thờ dài, ảo não trong lòng nàng khó có thể dùng mực bút mà hình dung, điều thoải mái duy nhất là Cách Tăng Trác Mã đã được thả. Chỉ hy vọng tên cầm thú kia dù nổi giận đến mấy cũng đừng hạ lệnh bắt Trác Mã quay trở lại làm nhục một lần nữa. Mong sao cô em gái nhỏ kia có thể quên đi toàn bộ ký ức khủng khiếp mà kiên cường sinh hạ đứa nhỏ, cùng a tổ, mẹ, em trai của nàng một lần nữa sống vui vẻ hạnh phúc.

Mà bản thân nàng, cuối cùng phải chết trong địa lao sao? Có người nào tới cứu nàng không? Thích Già Thát Tu sẽ lại ... mang chains tới cho nàng chứ?

Nàng dựa vào tường đá lạnh lẽo, cắn chặt lấy môi dưới, lẳng lặng nhìn vào cây đuốc cắm trên bức tường đối diện. Chỉ có không ngừng phân tán lực chú ý, mới có thể chịu được cái lạnh và sự đau đớn đang dần vật. Lần hành kinh trước, có Trát Tây Lăng Thổ ủ ấm cho nàng. Lúc này đây, liệu có xuất hiện kỳ tích nào sưởi ấm cho nàng không?

Đồng cỏ ở góc nhà lao bỗng nhiên lay động, một cái đầu tóc rối bù từ trong chui ra, dùng sức kéo đồng rom dính trên thân ra ngoài. Cái mũi cao thẳng cau lại, theo mùi máu tươi, đảo mắt nhìn qua thì thấy trong phòng giam đã thêm một cô gái sắc mặt trắng bệch, thì đôi mắt màu nắng nhất thời sáng rõ. Một hai bước leo tới bên cạnh nàng, nhẹ giọng gọi: "Này! Này!"

Trong lúc La Chu đang không ngừng tự hỏi bản thân thì nghe được tiếng gọi từ phía bên phải. Vội vã quay đầu qua, dưới ánh đuốc nàng nhìn thấy khuôn mặt của một đứa bé trai.

Nửa phía trên đầu là tóc ngắn, phía sau lại là mái tóc quấn thật dài, dùng một đoạn chỉ năm màu buộc thành một bó, thả rơi trước ngực. Màu da đặc trưng cao nguyên có chút dính bần, hai gò má do phơi nắng mà thành màu đỏ thắm. Lông mi đen vừa thẳng vừa dài, đuôi lông mày hơi vênh lên, rất đặc trưng. Dưới mi mắt là một đôi mắt màu râm nắng to tròn, sáng ngời như có ánh mặt trời chiếu vào. Mũi cao ngất, môi no đủ, khỏe môi và đuôi lông mày đều trời sinh có chút nhếch lên phía trên.

Gương mặt thoát nhìn chỉ độ mười một mười hai tuổi, giữa cái ngây thơ lại có chút nhanh nhạy, trong nhanh nhạy lại pha vài phần trẻ con, trong cái trẻ con lại có chút giảo hoạt. Mắt môi đều nhuốm ý cười, tựa như đệ đệ nhà bên cạnh nghịch ngợm mà đáng yêu, lập tức đánh tan mất hơn phân nửa sự phòng bị của La Chu.

"Người...Gọi ta?" Nàng chỉ vào mình có chút không xác định hỏi.

"Ừ." Đứa nhỏ gật đầu khẳng định, mắt và lông mày rậm đều cong lên, cả khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm sáng lạn, làm ấm lòng người.

Đây là lần thứ hai nàng thấy có người toàn thân đều tỏa ra ánh rực rỡ như mặt trời. Thứ nhất là A Lan Ni Mã, lại vì có ý báo thù nên đã bắt hạnh qua đời. Một nụ cười của tên nhóc này không chỉ sáng lạn ấm áp như A Lan Ni Mã mà còn mang theo sự nhanh nhạy, ngây thơ đáng yêu, làm cho nàng không tự chủ được muốn cười theo hắn.

"Người gọi ta làm gì?" Nàng không chế không được, bất giác nhếch lên khóe miệng, nhẹ giọng hỏi.

"Ta Thấy tỷ tỷ trên người có mùi máu tươi, có phải bị thương hay không? Nếu không ngại, ta giúp tỷ tỷ băng bó." Giọng nam đồng thanh thanh vang vang, giống như dòng suối nhí do tuyết tan trên núi tạo thành, trong nhin thấu đáy.

Khuôn mặt tái nhợt của La Chu bỗng như có lửa thiêu, cháy đỏ đến cả hai tai. 囧! 囧! Chỗ đó có thể băng bó được sao?

Nàng ho nhẹ hai tiếng, lắc đầu cứng ngắc:"Không... Không cần."

"Tỷ tỷ, máu chảy không ngừng, sẽ chết người đó. Người yên tâm, kỹ thuật băng bó của ta rất tốt." Đứa trẻ vỗ vỗ bộ ngực thon gầy như để chứng minh, chiếc áo cũ nát sờn vải hất ra đây những hạt bụi to nhỏ, "Tỷ tỷ không cần vải lo về vải băng bó, quần áo của ta rất nhiều vải nga."

La Chu nghe vậy nhìn lại, áo to thật nhưng đều rách nát cả, cùng chi đủ để che kín thân thể đứa nhỏ, lấy đâu ra chỗ mà xé ra? Trong lòng không khỏi cảm động, lắc đầu cười:"Cám ơn người, nhưng mà thật sự không cần băng bó." Cũng không phải rong huyết, chết sao được. Nếu chảy nhiều nữa, cùng lắm là bị thiếu máu.

"Tỷ tỷ ghét bỏ quần áo của ta sao?" Nụ cười của cậu nhỏ nhất thời trở nên âm đạm, "Xin lỗi, tỷ tỷ." Hắn mệt mỏi buông áo xuống, mắt cũng mất đi sự ngời sáng.

Ách? ! Nàng lại vô tình làm tổn thương niềm khao khát giúp người của tiểu bằng hữu. La Chu nhìn cái đầu đang cúi xuống của đứa trẻ, ngực không khỏi sinh ra vài phần tội lỗi và áy náy.

"Việc này... Việc này, tỷ tỷ không ghét bỏ y phục của người bản." Nàng nuốt nước miếng một cái, giải thích một cách nhạt nhẽo, "Tỷ tỷ không bị thương chi là... Chỉ là chảy máu thường lệ, thực sự không cần băng bó." Để giải thích cho một đứa nhỏ cô đại về việc sinh lý của phụ nữ thật sự là quá xấu hổ, chỉ mong tiểu bằng hữu không tò mò mà truy hỏi nàng về cái vụ "thường lệ".

"Tỷ tỷ thật không phải là chê bai quần áo ta bản?" Đứa nhỏ ngẩng đầu, khuôn mặt buồn rầu liếc sang ta, nửa tin nửa ngờ hỏi.

Vạn hạnh, tiểu bằng hữu không hỏi tới vấn đề "kia".

"Ta cam đoan là thật." La Chu trong lòng không ngừng hoan hô, khẳng định như chém đinh chặt sắt. Lau mồ hôi xong, nàng quyết định chuyển sang vấn đề khác, "Tiểu bằng hữu, tỷ tỷ gọi là La Chu, vậy người tên là gì?"

"Tỷ tỷ gọi ta Đa Cát là được." Đứa nhỏ cũng vui vẻ trả lời.

"Đa Cát? Là cái tên của Kim Cương Hộ Pháp." Thấy đứa trẻ cười rực rỡ như ánh nắng ban mai, bụng La Chu cũng vui bót đau đớn, ngay cả nỗi sợ hãi trong lòng cũng tán đi không ít, nàng kéo lại phần rèm bị đứa trẻ làm xê dịch, cười khanh khách hỏi thăm, "Ba mẹ của người hy vọng người lớn lên trở thành một Hộ Pháp sao?"

"Tất nhiên là người bảo vệ cho hạnh phúc cả gia đình." Đôi mắt rậm rắng to tròn lóe ra sự kiên định, gương mặt lem luốc cũng như trở nên xinh đẹp hơn.

"Tỷ tỷ tin tưởng người nhất định làm được." Nàng nghe được mà giật mình, chí hướng của tiểu bằng hữu cũng thật xa nha.

"Cám ơn tỷ tỷ, ta cũng tin mình có thể làm được." Đa Cát gật gật cái đầu, cười đến ngây ngốc.

Từ lúc xuyên tới đây, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một đứa nhỏ làm nô lệ lâu đến như vậy mà vẫn đáng yêu sáng sủa thế này, quả là hiếm có. Trẻ em qua nhiên là sinh vật inhiết đáng yêu nhất trên đời này. Chỉ là đứa nhỏ này rốt cuộc phạm tội gì, sao lại bị nhốt vào địa lao tanh máu này?

"Đa Cát, người phạm tội gì, tại sao lại bị nhốt vào ngục?" Nàng tò mò hỏi. Mới mười một mười hai tuổi, còn chưa hiểu thấu pháp luật, lại chưa thành niên, lại bị bỏ tù.

Khóe môi Đa Cát đang nhếch lên hơi hơi sụp xuống, hấn dẫu môi dưới, dùng giọng mũi làm bầm mấy tiếng, mới nói:"Hai huynh của ta không vui, bọn hắn liền lột hết quần áo và đồ dùng hằng ngày rồi nhốt ta vào địa lao." Cuối cùng, hắn còn bắt nắn hừ lên 2 tiếng.

Cái này... Huynh hắn là cai ngục sao? Dạy dỗ đệ đệ cũng thật khác người, tận dụng tới đa khả năng nghề nghiệp, cũng dọa đệ đệ sợ không dám mắc lỗi nữa. La Chu có chút phẫn nộ nói:"Địa lao là nơi tanh máu, căn bản không phải nơi dạy dỗ con người, ba mẹ của người thì sao? Sao không dạy bảo các huynh của người?"

"Ba và mẹ đã sớm tới bánh xe luân hồi." Đôi mắt sáng của Đa Cát tối sầm lại.

La Chu ghen lời, lặng lẽ trong chốc lát, nhẹ nhàng khuyên bảo: "Vậy sau này người đừng chọc các huynh người giận nữa."

"Các huynh của ta tính tình bất hảo, không như ý sẽ tức giận." Đa Cát xùy cười 1 tiếng, phát phát tay nói, "Tỷ tỷ yên tâm, ta từ nhỏ đã vào tù không biết bao lần, có chuyện tanh máu nào không gặp, sớm đã không bị hù dọa nữa. Hơn nữa ta trời sinh không sợ lạnh, tuyệt đối sẽ không bị lạnh chết. Qua vài ngày, các huynh sẽ thả ta đi."

Dù hấn còn nhỏ nhưng cũng đã trải qua thiên chuy bách luyện, tâm lý và thân thể sớm đã vượt qua sự chịu đựng vốn có. Các huynh hấn cũng biết điều này, cho nên mới không chút kiêng kỵ ba lần bảy lượt đem đệ đệ ném vào nhà lao để dạy dỗ. La Chu đột nhiên có một loại cảm giác bất lực.

"Tỷ tỷ, người tại sao lại bị nhốt vào đây?" Có qua có lại, Đa Cát đối với nàng cũng là tràn ngập tò mò.

Vừa nghe đến vấn đề này, trong đầu nàng lại hiện lên khuôn mặt giận dữ của cầm thú Vương. Nàng âm thầm rùng mình 1 cái, tay trái dưới tấm rèm cũng nhẹ nhàng xoa lên vai phải. Cầm thú Vương cuối cùng còn đá nàng một cái thật đau, phỏng chừng trên vai nhất định đã bầm tím một mảnh.

"Ta mạo phạm Vương, nên bị giam vào địa lao." Nàng thần nhiên nói.

Đa Cát tròn tròn mắt, đang muốn hỏi rõ, lại nghe thấy tiếng bước chân xa xa đang tiến lại gần.

"Tỷ tỷ, chúng ta tạm thời dừng câu chuyện lại đã."

Hắn nhanh chân chạy về góc nhà lao, lao vút vào trong đồng cỏ khô, đem đồng cỏ trở lại hoàn chỉnh như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Thích Già Thát Tu Tới Thăm Tù (1)

La Chu đưa tay kéo rèm quần chặt quanh người, tai trái ép vào bụng để giảm đau đớn, tay phải vây quanh đầu gối, đầu chôn thật sâu vào khuỷu tay, mái tóc buông xòa che khuất đi khuôn mặt. Mắt nhìn nàng nhìn xuyên qua mái tóc, lặng lẽ xem xét động tĩnh nhà lao.

Từng tiếng bước chân nặng nề arimasen giống nhau, cho thấy rằng tiến vào arimasen chỉ có một người.

đi phía đầu chính là người đàn ông cao to dũng mãnh lại có chút quen thuộc. Mái tóc xoắn dài ngang vai lay động theo từng bước chân. Áo khoác gấm hồng thẫm, vạt áo viền da báo quý báu, phía trước vạt áo dùng chỉ kim tuyến đỏ thêu chữ thọ và những hoa văn cây cỏ. trên cổ hấn đeo một chuỗi sáu hạt thiên châu và một tràng hạt bồ đề sáng bóng; dây lưng được khảm hơn mười viên hắc diệu thạch sáng chói, vừa đắt lại vừa trang trọng.

Tai trái người đàn ông đeo một chiếc khuyên hình rắn sáng loáng, lấp lóe dưới mái tóc đen, làm cho khuôn mặt thô lỗ của hấn thêm phần cứng rắn vô tình. Đôi mắt hẹp dài sâu thẳm, tỏa ánh hào quang như ẩn như hiện, làm cho người ta arimasen thấy rõ được tâm tình của hấn, đây chính là đội trưởng đội hắc kỳ Liệt Thích Già Thát Tu.

Phía sau hấn là mấy cung nô được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong tay cầm rất nhiều đồ vật, khom người cúi đầu, dáng đi cẩn thận khiêm tốn.

Ngực La Chu arimasen kim được kích động. Cách Tang Trắc Mã có nói khi nàng hôn mê do sốt cao, chính người đàn ông như mãnh thú đáng sợ này đã đưa tới đệm, chắn chống lạnh cho nàng.

Tuy nói tên mãnh thú này bắt nàng, in nấn trên vai nàng, dùng thịt xương nhục nhả nàng, còn xé rách quần áo khinh bạc nàng, nhưng hấn cũng từng nhắc nhở nàng arimasen được phép ngất xỉu do vết thương trên vai đau nhức, kiên nhẫn chăm sóc tới khi thân thể nàng khỏe lại, căn dặn nàng arimasen được bỏ lên giường cầm thú Vương, khi nàng sinh bệnh còn quan tâm chăm sóc. So với cầm thú Vương, mãnh thú này có thể được coi là thiện lương, có nhân tính.

Đương nhiên, La Chu có chút hiểu sai cũng là bởi vì Cách Tang Trắc Mã đã giấu đi việc nàng bị Thích Già Thát Tu dâm loạn. Nếu arimasen, phỏng chừng bây giờ nàng cũng sẽ arimasen để lộ khuôn mặt kích động vui vẻ, mà là muốn tránh càng xa càng tốt.

"Liệt... Liệt đội trưởng đại nhân! Người đưa chân tới cho ta sao?!"

Nàng quần rèm cửa, nhào tới phía trước cửa lao, hô to với người rimasu đi cách đó vài mét.

Bước chân Thích Già Thát Tu dừng lại, đối với sự nhiệt tình của cô gái này, hấn có chút thụ sủng nhược kinh. Từ khi mới gặp mặt, cô gái này đối mặt với hấn arimasen phải khóc sợ hãi thì là im lặng tuyệt đối. Cho dù là cười, hau giễu cợt, đều chỉ là lóe lên rồi biến mất. Mà bây giờ, nàng được bọc trong rèm, toàn thân đều áp vào song gỗ, hốc mắt sưng đỏ phồng lên, lại ngập tràn sự chờ mong cùng vui mừng, nhìn đắm đắm về phía hấn. Đôi môi loang lổ vết thương khẽ cong lên, như mếu như cười, mang theo chút ủy khuất, lại mang theo chút cảm giác tìm được nơi an tâm để dựa dẫm.

Trong chớp mắt, trái tim như bị một cây kim bạc đâm trúng, ê ẩm đau rồi hòa tan vào lồng ngực, làm cho ngực hấn cảm thấy khoan khoái.

Hắn thả chậm bước chân, nhẹ nhàng bước tới cửa nhà lao, hẩn hạ thấp người ngồi xổm xuống, trầm giọng cười nói:"Phải a, heo, ta mang chân tới cho ngươi. Mang sớm một chút, tránh cho ngươi lại bị sốt cao hôn mê."

Con gái khi hành kinh rất yếu ớt, khi hành kinh bị nhốt trong tù lại càng yếu ớt hơn. Nếu cô gái rinasu hành kinh trong tù này đã trải qua một chuyện vô cùng kinh khủng hao tổn sức lực, thân thể vừa lạnh vừa đói vừa đau, thì phần yếu ớt này sẽ càng tăng thêm gấp bội.

Chợt nghe được lời quan tâm, Ngực La Chu đau xót, toàn bộ lo lắng cảnh giác đều bị hòa tan hết, liền mồm to khóc thét lên.

Cửa nhà lao nhẹ nhàng mở ra, Thích Già Thất Tu tiến vào trong, arimasen để ý tới quần áo quý giá, hẩn liền ngồi xuống đất, đưa cánh tay ôm cô gái rinasu khóc đến khản cả giọng, nghẹt cả thở, vào trong lòng.

Hẩn arimasen khuyên giải cũng arimasen an ủi, chỉ để nàng dựa vào ngực, tùy ý khóc thét. Tay phải ôm chặt hông nàng, tay trái để trên sống lưng chậm rãi vuốt ve, cúi đầu chăm chú nhìn nàng gào khóc.

Nước mắt chảy ra rất nhanh thấm ướt lớp vải trước ngực hẩn, tưới lên cả chuỗi thiên châu cùng tràng hạt làm cho những hạt châu sáng lên. cô gái khóc lên vì vui mừng, hai tay nhỏ bé quệt vài cái lên mặt, làm cho khuôn mặt nhỏ phớt hồng giống như chú mèo con lấm lem với đôi mắt sưng đỏ, thoạt nhìn vừa buồn cười vừa đáng thương.

Một cảm giác yêu thương mềm mại ngập tràn lòng hẩn, thỉnh thoảng trái tim lại co rút giống như có thứ gì đó vô hình rinasu rinasu tìm cách chui vào trong. Đây là một loại cảm giác mà hẩn chưa từng trải qua, giống như cơ thể bị trúng độc, mềm yếu vô lực. Giống như chỉ cần nàng mở miệng, bất kể là điều gì, hẩn cũng sẽ arimasen chút keo kiệt mà cho nàng. Thì ra đúng như lời Pháp Vương nói, hẩn chính là thích. Trong lúc arimasen hay biết hẩn đã thích một nô lệ hèn mọn do hẩn bắt được. Không nghĩ tới sống hai mươi sáu năm, Liệt Thích Già Thất Tu hẩn cũng có ngày sẽ thích một cô gái. Thế nhưng, nàng bây giờ là nô lệ của Vương, còn chưa thuộc về hẩn, hẩn arimasen thể tùy ý mà sùng ái nàng. Khóe miệng nín lại thật chặt, đôi mắt hẹp dài thâm thúy mà phức tạp.

Qua một lúc lâu, tiếng khóc mới yếu dần, nỗi sợ hãi cùng ủy khuất mà La Chu đè nén trong lòng đã vơi đi arimasen ít. Nàng thút thít từng tiếng đứt quãng, co rúc vào trong lòng Thích Già Thất Tu, có chút vô sỉ chỉ muốn được như thế này mãi.

"Khóc đủ rồi sao?" Giọng nói đầy nam tính của Thích Già Thất Tu vang lên thật dịu dàng, giống như tiếng đàn vi ô lông du dương giữa đêm tối tĩnh lặng.

"Ngô. . ." Nàng mơ hồ arimasen thể nói rõ, kéo rèm chui hẩn vào ngực hẩn.

Hàng động này, trong lòng Thích Già Thất Tu giống như một viên đá nhỏ làm rung động mặt hồ. Hẩn vén lên mấy sợi tóc vì nước mắt mà dính vào mặt nàng, có vài sợi giống như bị cắt đứt, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc:"Heo, mấy sợi tóc này làm sao vậy?"

La Chu liếc mắt, ánh mắt sưng đỏ, giống như tùy lúc có thể nhỏ lệ, mếu máo trả lời,"Là... Là do Vương dùng tay chém đứt." Nàng dơ tay xuống, để lộ ra vết thương trên vai, "Ngươi xem, Vương còn... Còn làm cho lỗ tai của ta bị trầy."

Quanh năm chinh chiến trên sa trường, chỉ chốc lát Thích Già Thất Tu đã đoán được tình huống nguy hiểm lúc đó. Chỉ cần tay Vương lệch đi 1 chút, nữ nhân rinasu trong ngực hẩn lúc này chắc chắn đã đi đầu thai rồi. Xoa xoa mấy bím tóc ngắn của nàng, ngực hẩn trào lên ngổn ngang các suy nghĩ.

Vương nhốt Heo vào địa lao, xem ra arimasen phải là do mất hứng thú với nàng, mà lại bị ép đến mức tận cùng lại arimasen cách nào phát tiết. Vậy rốt cuộc Heo nhỏ đã làm gì để Vương nổi giận như vậy? arimasen chỉ thiếu chút nữa giết nàng, còn nhẫn tâm mà nhốt nàng vào địa lao?

Hẩn rút chiếc khăn thêu trong tay áo ra, nhẹ nhàng lau đi khuôn mặt nhem nhuốc của nàng, thấp giọng hỏi:"Vậy tại sao Vương nhốt ngươi vào địa lao?"

La Chu yên lặng trong chốc lát, rồi yếu ớt nói:"Ta mạo phạm hẩn, hẩn tức giận liền nhốt ta vào đây."

arimasen làm sai thì sao mà nổi giận được? Thích Già Thất Tu âm thầm bĩu môi, tiếp tục dụ dỗ:"Heo nhỏ, nói chi tiết một chút, arimasen chừng ta sẽ tìm được cách cứu ngươi ra khỏi địa lao."

"Thực sự?!" Đôi mắt sưng đỏ của La Chu như sáng lên. Hoàn toàn chú ý tới chữ "nhỏ" phía sau chữ "Heo", nghe lên có vẻ thân thiết cung chiều hơn nhiều. (Nguyên văn là "tiểu trư" nhé)

"Ngươi nói trước đi."

Thích Già Thất Tu arimasen trả lời khẳng định, nhưng có hi vọng thoát khỏi đây là tốt rồi. Lập tức, La Chu arimasen hề do dự, đem toàn bộ câu chuyện mình mạo phạm Vương kể tỉ mỉ lại.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Thích Già Thát Tu Tới Thăm Tù (2)

Thích Già Thát Tu yên lặng lắng nghe, khuôn mặt ngày càng vô cảm.

"Nói tóm lại, người bắt mẫn vì Vương giết hai cung nô phạm tội mưu sát, dưới sự tức giận người mạng Vương, cho nên mới bị Vương nhốt vào địa lao." Hẳn dùng 1 câu tóm tắt toàn bộ câu chuyện của La Chu.

"Ừm." La Chu đáng thương nhìn hần, mong được hần hỏi thăm, "Liệt đội trưởng đại nhân, liệu có... Có cách nào giúp ta ra khỏi đây được arimasen?"

Hần nhếch khe hàng lông mày, khoe miệng giật giật, cười như có như arimasen nhìn nàng, tay ấn nhẹ vào mũi nàng, nói: "Heo nhỏ, người nói còn quá chung chung, ta chưa có cách nào cứu người ra. Nào, lại nói chi tiết một chút, trước hết là về hai kẻ mưu sát, họ chết thế nào?"

Biến thái quá a! Biết chết là đủ rồi, vì sao còn hỏi cụ thể chết thế nào? La Chu oán thầm trong lòng, nhưng vẫn kiên trì hỏi tương lại.

"...A Lan Ni Mỗ bị Vương cường bạo tới chết, gương mặt vô cùng vặn vẹo, mắt trợn trừng, hạ thân trần trụi xanh tím, giữa hai chân bê bết máu, từ trên xuống dưới arimasen một chỗ lành lặn." Phảng phất như thi thể đó rimasu xuất hiện trước mắt nàng, làm cho cơ thể nàng ro rúm lại, hai mắt thất thần, giọng nói líu ríu, "Cánh tay Vương nhẹ nhàng vung lên, đầu Khúc Trân Mai Đóa nháy mắt bay tới góc tâm cung, từ cổ phun ra arimasen biết bao nhiêu máu, toàn bộ nhuộm đỏ thẫm lưng Vương, cảnh tượng lúc đó kinh khủng tựa như dưới âm ti."

"Có gan mưu hại Vương, dĩ nhiên phải có gan nhận lấy cái chết, chết như vậy thật quá dễ dàng cho các nàng." Thích Già Thát Tu ôm lấy La Chu, tiếp tục lạnh lùng nói, "Nếu lúc đó ta canh giữ bên cạnh Vương, chắc chắn trước ném các nàng cho chó Ngao gian dân, sau đó bẻ từng khớp xương, lột da, rút gân, xẻ thịt làm thức ăn cho chó."

Trong đầu arimasen tìm được mà tưởng tượng ra hình ảnh Thích Già Thát Tu miêu tả, cổ họng La Chu co giật một hồi, thiếu chút nữa thì ói ra dịch chua. Hơi ám bao quanh nàng giống như bất chợt hóa thành bụi gai, làm nàng arimasen cách nào phòng bị, arimasen cách nào quay đầu lại. Nàng đứng là nóng hồng đầu, lạnh đến đông não rồi mới có thể nghĩ tên đàn ông cầm thú này là người tốt. Đúng là người đàn ông bên cạnh này từng trợ giúp nàng rất nhiều, nhưng bản chất của hần chính là hung tàn khát máu, lòng tốt bất quá chỉ như sao băng lướt qua. Nàng arimasen thể chỉ vì hần đưa tới chốn bồng, nói vài ba câu an ủi đã thả lỏng cảnh giác như vậy.

Thân thể lại co cứng lại, arimasen nói arimasen rằng, tìm mọi cách thoát khỏi ngực mãnh thú. Nhưng mà cánh tay đặt trên lưng lại dùng lực, ấn nàng thật chặt vào ngực.

Khuôn mặt bị bàn tay thô to nâng lên, trước cặp mắt hẹp dài tàn nhẫn dữ tợn, dù rimasu cười cũng làm người ta mao cốt từng tiền đồ lại có chút thần nhiên cung chiều: "Heo nhỏ, người muốn đi đâu?"

"Đi... đi đâu?" La Chu vươn thẳng cổ, cứng rắn hỏi lại.

"Ta biết, người muốn bỏ trốn." Thích Già Thát Tu thấy nàng ngoan ngoãn gật đầu, hần cười đôi mắt híp lại thành hình trăng non, nói "Ta chỉ muốn nhắc nhở người nào đó đừng như hai kẻ đề tiện arimasen biết điều kia, làm những chuyện ngu xuẩn."

"Ai...Ai làm chuyện ngu xuẩn..." arimasen nhìn được cái nhìn La Chu muốn phản bác, nhưng dưới cái nhìn xuyên thấu của Thích Già Thát Tu, nàng nhìn lại. Hoàng loạn cúi đầu xuống, suy nghĩ trong chốc lát, rồi cắn răng nói tiếp, "Lúc các nàng ám sát Vương, ta ôm Ngân Nghê cùng Hồ Ban ngủ say, arimasen biết gì cả." arimasen nên nói, tên mãnh thú này làm sao có thể viết chuyện hai người nàng đồng lõa đánh lạc hướng chó ngao.

"Thật là rimasu ngủ, thật là cái gì cũng arimasen biết?" Thích Già Thát Tu truy vấn arimasen tha, càng gần cuối, hần càng cao giọng, giọng nói arimasen đáng hoàng nhưng lại từng chút một vạch trần sự thật, "Heo nhỏ, người giáo hoạt ta arimasen nói, nhưng ta lại arimasen đoán được sao? Người cũng quá coi thường đội trưởng đội hắc kỳ hoàng gia rồi." Ngón tay hần vuốt ve hồ mã non mịn, arimasen nhanh arimasen chậm nói tiếp, "Người arimasen những xem thường ta, còn xem thường Ngân Nghê. Ngân Nghê là một con thú sinh trưởng nơi rừng sâu, trí tuệ tựa như đã thành tinh, nó làm sao arimasen đoán được các người muốn đánh lạc hướng nó tạo điều kiện cho các nàng kia mưu sát Vương. Chỉ là nó biết Vương rất mạnh, nên mới thả cho người chơi đùa mà thôi, con thú này đối với người, thật sự là quá nuông chiều." Hần hừ lạnh một tiếng, dừng lại một chút, rồi nở một nụ cười nhạt bất đắc dĩ, "arimasen chỉ nó, ngay cả Vương cũng dung túng, mở một mắt, nhắm một mắt với hành vi phạm tội này của người."

"Dung túng gì chứ! Hần lấy Cách Tàng Trắc mã uy hiếp ta liếm dương vật ô uế của hần, kinh tởm muốn chết!" La Chu nhất thời arimasen cam lòng, một mạch nói ra điều arimasen nên nói. Tới khi thấy ánh mắt ngạc nhiên đến quái dị của Thích Già Thát Tu, nàng mới tỉnh ngộ, nhưng bát nước đã hắt đi làm sao thu lại được. Gương mặt nhất thời như có lửa thiêu, càng thêm arimasen dám nhìn về phía Thích Già Thát Tu.

"Người nói... người nói Vương arimasen chỉ cho người nhìn thấy dương vật của hần, còn cho người ...Liếm?!" Thích Già Thát Tu arimasen thể tin nhìn nàng, trong mắt đều là kinh sợ. Tuy nói người Bắc Ba tôn trọng dương vật to lớn, nhưng tốt quá hóa dở, vật đã vượt qua cực hạn của con người thì lại thành thứ đáng ghê tởm. Sở dĩ chuyện dương vật của Vương trở nên tuyệt đối bí mật là vì ngoại trừ cực ít người biết được, thì những người nhìn thấy tuyệt đối arimasen thể tránh khỏi cái chết. Thế nhưng, hôm nay Vương arimasen chỉ chủ động cho nữ nô thân cận, còn để nàng sống tới tận bây giờ. Cái này—

Nhảm nhĩ! Nói như vậy là sao chứ?! Cái thứ cầm thú Vương lộ ra vốn chẳng phải thứ gì quý báu, nhìn mà muốn lòi con mắt, liếm lên chỉ muốn ói có được hay arimasen? Đối với nàng mà nói, thì đây tuyệt đối chính là một loại nhục nhã được arimasen? Cho dù dùng giọng nói như nàng rimasu chiếm được thứ vinh quang quý giá gì đó, thì cũng arimasen cần lộ ra cái vẻ mặt kinh hoàng vậy chứ.

"Đúng. Cái vật xấu xí đó to dài kinh khủng, căn bản arimasen phải bộ phận của con người, phụ nữ dính vào nhất định sẽ chết. Cũng khó trách, người

năm dạn mười dò ta tuyệt đối arimasen nên bò lên giường Vương, lại nói ta nhất định phải cảm ơn Liệt đội trưởng đại nhân." La Chu chịu đựng mặt nóng như lửa đốt, ngược mắt, lạnh lùng cười nói, "Nó vừa tanh vừa thôi, ta liếm nửa chừng, arimasen nhận được liền ới ra."

"Ồi ra?" Thích Già Thất Tu nhìn chăm chăm vào Heo nhỏ rimasu cười đến mầu thuẫn gương gạo, sau lưng arimasen khỏi toát mồ hôi lạnh.

"Ồi ra. Toàn bộ nước chua đều ới lên cái vật đó của Vương." Lúc đó chỉ thấy sợ hãi arimasen chịu nổi, giờ nhắc lại lại thấy vô cùng thoải mái, thậm chí còn có chút đắc ý và tự hào. Nếu mãnh thú đã sớm đoán được, nàng cũng arimasen lo lỗ miệng, cứ thế vạch áo cho người xem lưng.

...

Một người đàn ông rimasu được hầu hạ sung sướng, đột nhiên bị tưới một bãi nôn. Cái này. . . Cái này. . . Thân là đàn ông, Thích Già Thất Tu quả thực arimasen các nào tưởng tượng nổi trên thái dương của Vương lúc đó nổi lên bao nhiêu gân xanh, sắc mặt có bao nhiêu kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Thích Ca Thất Tu Tới Thăm Tù (Ba)

Ánh mắt hần tinh tế đánh giá, ngoại trừ khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch, ánh mắt có chút sưng đỏ, đôi môi hơi rách nát, thì xem ra nàng không có gì khác biệt so với trước đây. Trên người nàng thăm thẳm nhưng quần quanh kín đáo, hần nhìn không ra nàng bị thương chỗ nào, nhưng theo phản ứng của nàng mà phỏng đoán, có lẽ sẽ không thiếu cái tay cái chân.

“Vậy nên... Vương rất giận dữ đem ngươi quăng vào địa lao?” Hần nghi ngờ hỏi. Dám cả gan làm hành vi mạo phạm thế này, đừng nói là Vương tôn quý, cho dù nam nhân bình thường cũng sẽ nổi trận lôi đình.

La Chu bây giờ đủ bình tĩnh và tỉnh táo, nên lập tức biết rõ đúng sai phải trái. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vương giận dữ lôi ta lên giường muốn cưỡng bạo ta”. Giọng điệu nàng tuy phần nộ nhưng có chút run rẩy, nàng nhớ về khoảnh khắc tuyệt vọng và kinh khủng ấy, khuôn mặt trắng bệch thêm không ít.

Thích Ca Thất Tu vươn cánh tay ôm lấy thân hình đang co rúm vì sợ hãi trong địa lao. Đôi con ngươi u tối và tà nịnh kia xẹt qua một chút đau lòng. Bàn tay to lớn của hần nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, âm thanh thô lỗ thường ngày nhảy mất trở nên ôn nhu hơn: “Heo nhỏ, đừng sợ, đừng sợ a.”

La Chu ở trong lòng Thích Ca Thất Tu lặng lẽ khóc một lát, đợi cho sự run rẩy khiếp sợ qua đi, mới chậm rãi nói: “Ta sợ quá liền hôn mê. Khi tỉnh lại nghĩ mình bị Vương cưỡng bạo nên...” Nói đến đây nàng đột nhiên gạt mình, những lời định nói đành nuốt trở về.

“Sau đó như thế nào?” Thích Ca Thất Tu tiếp tục truy vấn, hỏi.

Nàng dừng một chút, cố gắng khiến giọng nói mình trở nên thật bình thản, hồ hững đáp: “Sau đó ta mạo phạm Vương.” Trên lưng nàng đột nhiên căng thẳng. Cánh tay cứng như sắt thép của hần siết chặt vòng eo nàng đầy đau nhức.

“Ngươi mạo phạm Vương như thế nào? Heo nhỏ, nếu ngươi muốn thoát ra khỏi địa lao thì hãy ngoan ngoãn nói cho ta biết sự thật, ta không thích ngươi có điều gì giấu giếm” Thích Ca Thất Tu lạnh lẽo nói. “Ngươi càng ngoan ngoãn thì ta mới có thể càng thương ngươi.” Hần là đội trưởng của đội Hắc Kỵ, bảo vệ Vương là trách nhiệm của hần, hần tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào làm Vương nguy hiểm nửa phần. Cho dù Heo nhỏ là nữ nhân hần thích, hần tuyệt đối không tha thứ cho nàng.

Ai cần ngươi thương ta. Phản ứng đầu tiên của La Chu là tròn tròn mắt, âm thầm hung hăng phì nhỏ. Nhưng khi nàng nhìn thấy đôi mắt tà nịnh lạnh lẽo kia, ý nghĩ muốn mắng chửi bỗng nhiên nghẹn lại.

Nàng chỉ là một cô gái cô độc xuyên qua dị thế này, vì sao lại bắt nàng chịu đựng kiếp sống nô lệ nhục nhã như thế, vì sao lại dùng loại ánh mắt đáng sợ ấy nhìn nàng. Bao uly khuất mạnh mẽ tràn vào trái tim lạnh băng, khiến nàng sợ hãi và mỗi một vô cùng. Nàng luôn kiên cường sống. Thế nhưng sau khi Cách Tang Trắc Mã bị bắt đi, nàng luôn muốn tìm một người để dựa vào. Nàng biết rõ nam nhân này rất đáng sợ, biết rõ mình cần phải nhẫn nhục, thế nhưng bao nhiêu cảm xúc ủa ra không nghe theo sự điều khiển của lí trí.

Muốn nói ra sự thật ta sẽ nói, dù sao người mất mặt không phải là nàng mà là cảm thú Vương.

Nàng có chút vui sướng khi có người gặp họa, thấp giọng nói: “Ta mắng Vương là tên Cầm Thú bại hoại.”

A —

Nữ nhân này ----

Quả thực muốn chết!

Thích Ca Thát Tu hít phải một ngụm lạnh khí, da mặt bỗng chốc co rút lại. Hắn buông thân hình mảnh mai trong ngực xuống, trực giác nói cho hắn biết còn có chuyện đáng sợ hơn ở phía sau. “Sau đó thì sao?”

“Ta cho Vương một cái tát.” Nàng bình thản kể lại.

“... Sau đó?” Thích Ca Thát Tu càng hỏi càng kinh ngạc, lại không chế không được muốn biết được rõ ràng hơn.

“Dùng hết khí lực cần hắn! Cào hắn! Đấm hắn! Đá hắn!” Bốn động từ được nàng sử dụng liên tục, nhấn mạnh rõ ràng, thể hiện bao hận ý cùng đắc ý.

Nàng vừa dứt lời, Thích Ca Thát Tu đã sợ hãi, đứng im như tượng đá. Qua một lúc lâu, hắn mới xoa xoa cơ mặt đã xơ cứng, chậm rãi thở ra, nhẹ nhàng cười nói: “Heo nhỏ, ngươi quả thật không đơn giản. Ngươi thể mà có thể khiến cho Vương tha thứ không giết chết ngươi.”

La Chu ngăn ra, đôi mắt sưng đỏ lập tức ầng ậc nước, cắn giận lặc đầu: “Vương sẽ không dễ dàng tha thứ cho ta. Hắn hung hãn đá mặt ta, đá chân ta.” Nàng cố gắng kìm chế nước mắt. Giật nhẹ tấm thảm bao quanh người, bả vai mướt mà lộ ra. “Cuối cùng hắn đánh trúng vai phải ta, đem cả người ta ném ra ngoài.” Nếu đánh phụ nữ như vậy mà còn được gọi là tha thứ, thì thiên hạ này còn tồn tại bạo lực sao?

Vai phải vốn dĩ trắng nõn bây giờ bầm tím một mảng, nhìn qua thật sự rất ghê người. Nàng cúi đầu thút thít khóc.

Thích Ca Thát Tu đau long vuốt ve đầu vai thâm tím của nàng, thật lâu không nói gì. Thế này còn không phải là tha thứ sao? Sức mạnh của Vương, cho dù chỉ dùng một ngón tay cũng có thể chọc thủng đầu của nàng. Tội của nàng là tội lớn, nhưng Vương cũng chỉ đá mấy đá. Tấm thảm trên người nàng hình như cũng là ở trong tầm cung Vương. Trước khi đá nàng một cước, Vương còn cho nàng một cái giường chống lạnh bằng nhung. Nếu không phải là tha thứ, thì tay chân nàng, lưỡi nàng đã sớm lìa khỏi thân thể nàng rồi. Nếu không phải Vương ngầm đồng ý, hắn có thể vào địa lao mang đồ dùng đến cho nàng ư? Tâm tư của Vương đã biểu hiện rõ ràng như thế, thế nhưng Heo nhỏ lại chẳng hiểu được. Xem ra Vương sẽ bị gãy vò trong thời gian tới.

Ha ha, thú vị, thật sự rất thú vị.

Hắn đột nhiên nắm chặt hai vai nàng, không có hảo ý nâng nàng lên cao.

“Ngươi làm cái gì vậy !?” La Chu sợ hãi hét lên, tấm thảm trên người theo động tác của hắn rơi xuống, lộ ra thân thể tuyết trắng. Cơ thể run lên, bụng dưới lại thêm quặn đau, một trận dịch nóng dính cứ thế trào ra.

Hai chân nàng không kịp khép lại, máu tươi theo chân chảy xuống, nhỏ giọt lên giày da thượng hạng của Thích Ca Thát Tu, một cổ huyết tinh ngọt ngào tràn ra trong không khí.

Thích Ca Thát Tu cười lớn đánh giá thân thể vô cùng thể thảm của nàng, ánh mắt hắn nhìn từ cặp nhũ phong xanh tím đến từng trận máu tươi đầm đìa giữa hai chân, cùng hai bên sườn bị trầy da, thương tiếc nói: “Heo nhỏ a, ngươi thật đáng thương. Bị Vương khi dễ khiến cơ thể toàn vết thương và máu, giữa hai chân còn thật nhiều máu tươi, Hắc Kỳ đội trưởng ta nể tình ngươi như vậy sẽ không truy cứu tội của ngươi.” Thì ra Heo nhỏ trùng hợp bị hành kinh, khó trách Pháp Vương dặn dò hắn mang đồ của nữ nhân đến đây.

Lạnh. Thật sự rất lạnh. Xấu hổ nháy mắt qua đi, rét lạnh ùn ùn kéo tới. Trên da thịt nàng thoáng chốc nổi lên từng đợt da gà, bụng cũng vì thế mà đau đớn hơn, hai hàm răng không nhịn được mà va vào nhau lập cập.

Nước mắt nàng lại chực rơi xuống, cánh môi nàng vô lực hướng nam nhân cao cao tại thượng kia, nói: “Lạnh...lạnh quá a...”

Thích Ca Thát Tu vốn dĩ muốn đùa giỡn nàng một chút, lại bị bộ dạng này của nàng dọa cho hoảng hốt, Hắn vội vàng đem nàng kéo vào trong lòng mới phát hiện cả người nàng lạnh như một khối băng. Hắn nhặt lên tấm nhung đem nàng bao bọc lấy. Vương rõ ràng không biết nữ nhân trong kì hành kinh sợ nhất là rét lạnh, không thể chịu được rét buốt, hắn chỉ mong Heo nhỏ đừng vì thế mà hôn mê.

“Được rồi, Heo nhỏ, không lạnh a không lạnh.” Hắn kéo ra áo bào, đem nàng toàn bộ bao ở bên trong.

“Đau... Đau...”

La Chu nhíu chặt đôi mày, răng nanh va chạm môi, suy yếu rên rỉ. Mặt nàng trắng bệch như tuyết, mồ hôi lạnh rịn đầy trán từng giọt chảy xuống.

Nghe được âm thanh yếu ớt của nàng, Thích Ca Thát Tu nội tâm càng thêm đau lòng. Bàn tay ấm áp của hắn tiến vào thăm nhưng, che lấy bụng nàng, không mang theo chút tình dục nào xoa lấy.

“Còn không mau mang vào!” Hắn xoay sang, đối diện với mấy cung nô ở ngoài cửa nhà tù, lạnh giọng quát.

“Vâng... Vâng...”

Bọn cung nô kinh sợ nâng nước ấm, chặn bông tiến vào trong nhà tù.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thích Ca Thất Tu Đến Thăm Tù (Bốn)

Thích Ca Thất Tu kéo bỏ thăm nhưng, nhanh chóng đem La Chu bỏ vào thùng tắm. Hơi nóng trong nước cùng được liệu được Pháp Vương điều chế có lẽ sẽ khiến nàng thoải mái hơn nhiều.

Cơ thể trần trụi lạnh như băng vừa chạm vào nước liền đau đớn như ngàn kim đâm vào, cảm giác đau buốt theo khắp tứ chi xông thẳng lên theo đại não, mang lại chút cảm giác tê ngứa, khiến La Chu cực kì khó chịu, nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

Đau đến nhe răng trợn mắt một lát, da thịt nàng mới dần dần thích ứng được với nhiệt năng xung quanh. Làn nước nóng hằm hập bao quanh thân thể, hỗn hợp trà sữa thơm mát cùng được hương quanh quần nơi chóp mũi. Băng hàn cứ thế từng chút từng chút mất đi, lỗ chân lông trên người nàng thư giãn mở ra, ngay cả bụng dưới quần đau cũng giảm bớt không ít. Nàng không nhịn được phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, mắt đẹp liền hướng đến nam nhân bên phải kia.

Dưới làn hơi trắng như sương mù, cặp mắt tà nịnh của hắn như gần như xa. Khóe môi hắn giờ đây tươi cười ôn nhu, không còn vẻ lạnh lẽo, dữ tợn như lúc nãy. Nam nhân này thế mà có thể khiến cho người khác cảm thấy an tâm, thoải mái.

Này ——

Nàng có phải là bị rét lạnh và đau đớn làm cho ngu ngốc không? Hay là do hơi nước và ánh lửa hòa quyện vào nhau tạo thành ảo ảnh, Một kẻ độc ác, đáng sợ như mãnh thú có thể khiến cho người ta cảm thấy bình an ư?

La Chu thật sự khiếp sợ, dị thường chấn động. Nàng nâng tay lên dụi mạnh hai mắt, thoáng chốc khiến cho đôi con ngươi phiếm đỏ như con thỏ nhỏ.

Dưới cái nhìn chăm chú của nàng, nam nhân khẽ cười, chớp mắt liền cởi bỏ áo bào dài tay, tùy ý thoát cả dây lưng. Nội y màu xanh nhạt bị kéo đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay ngăm đen trắng kiện.

Nàng cảnh giác lui về phía sau, hai tay vội vàng ôm lấy ngực, cả người chìm trong nước chỉ còn lộ rõ một cái đầu. La Chu vừa kinh hãi vừa hoảng sợ quát hỏi: “Ngươi....Ngươi muốn làm cái gì !?”

Thích Ca Thất Tu hơi hơi cúi người, hay cánh tay thon dài mở ra, kéo nàng từ phía cuối thùng tắm lại, đem nàng vây quanh đầy ái muội.

“Tất nhiên là ta giúp heo nhỏ tắm rửa nha.” Hắn cúi đầu cười, bạc môi kiên nghị hơi hé , lộ ra chiếc răng nanh trắng nõn xinh đẹp.

Thế nhưng bộ dáng của hắn lúc này trong mắt La Chu giống như một con thú hoang chuẩn bị xé rách con mồi.

“Ta không cần!” Nàng hoảng sợ thét chói tai, bối rối xô đẩy Thích Ca Thất Tu, thân thể trong nước cố gắng trốn chạy thật nhanh.

“Ngươi cần .” Thích Ca Thất Tu nghiêng đầu tránh đi hơn phân nửa bọt nước, con ngươi sắc lạnh toát lên vẻ ẩn nhẫn. Bàn tay to tùy ý vói vào trong nước, dễ dàng đem Heo nhỏ kéo sát lại bên người.

La Chu nằm trong lòng hắn cố gắng giãy dụa thoát khỏi giam cầm. Nước trong thùng tắm vì thế kịch liệt rung động, bọt nước bắn tung tóe lên ngực, lên mặt Thích Ca Thất Tu.

“Heo nhỏ, đến bây giờ ngươi vẫn không hiểu rõ sao, ở trước mặt ta, tất cả mọi phản kháng của ngươi đều vô dụng.” Hắn lau bọt nước trên mặt, đem khuôn mặt của nàng kéo lại, bốn cột hồn nhẹ trần nhỏ xinh đẹp của nàng.

Cái hôn nóng cháy kia ngược lại không mang đến ngọt ngào cho La Chu mà còn khiến cho nàng thập phần kinh hãi. Nàng sợ tới mức thất thanh kêu to: “Buông! Buông! Buông ra ----- ngô.....”

Miệng nhỏ đang kêu gào bị Thích Ca Thất Tu mạnh mẽ chặn lại, khuôn mặt tục tằn, tà nịnh của nam nhân trước mặt đột nhiên bị phóng đại nhiều lần, trở nên mơ hồ không rõ. Lưỡi nóng mềm dẻo chen vào miệng nàng, cùng đầu lưỡi nàng triển miên, dùng sức hút. Lưỡi nàng vốn bị Cẩm Thú Vương cắn rách, bây giờ chịu sự đùa bỡn của Thích Ca Thất Tu liền đau đớn vô cùng.

Nàng vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, khẽ nức nở một tiếng, răng nanh không do dự cắn xuống, trong miệng liền tràn ra hương vị máu tươi. Thích Ca Thất Tu nhú mày, hắn siết chặt bả vai và lưng của nàng, bàn tay to hung hăng bóp mạnh hai mông Heo Nhỏ, buộc nàng phải há miệng ra. Hắn dường như mất đi lí trí, điên cuồng ở trong miệng nàng triển miên, dùng sức hút hết ngọt ngào, tưởng như muốn cắn đứt lưỡi La Chu.

Thân thể nàng không thể động đậy, miệng không thể khép kín, đầu lưỡi vừa đau đớn vừa tê dại. La Chu bắt lực thừa nhận loại hôn quá mức mãnh liệt này. Nàng mở to hai mắt thế nhưng lại không thể nhìn thấy cái gì. Nước mắt cứ thế từng giọt từng giọt rơi xuống, chảy qua tóc mai, rơi vào trong nước, tạo thành những gợn sóng nhỏ.

Thích Ca Thất Tu hơi thở dần trở nên nóng rực, hắn gần như tham lam hút hết nước bọt trong miệng nàng, say mê cái lưỡi dính hương ngọt ngào, tuy động tác của hắn có chút thô lỗ nhưng trong lòng lại dần trở nên mềm mại, ôn nhu. Hắn yêu thương liếm từng góc nhỏ, từ hàm răng bạch ngọc cho đến vách tường hai bên, kiên nhẫn tìm kiếm điểm mẫn cảm trong miệng Heo nhỏ.

Thân thể nàng càng ngày càng mềm, cuối cùng hoàn toàn tê liệt dựa ở khuỷu tay hắn. Nước bọt trong suốt hắn không kịp nuốt xuống liền tràn ra, thấm ướt cằm hai người. Hắn chậm rãi rút ra đầu lưỡi, sợi chỉ bạc đâm mĩ theo động tác của hắn càng được kéo dài ra. Hắn cúi xuống tình tế liếm đi vết thương trên môi nàng, sau một hồi mới thỏa mãn rồi đi.

Heo nhỏ nằm trong lòng hắn đôi mắt phiếm hồng, con ngươi đen nhánh thất thần, cả thân thể nhu thuận nằm trong lòng hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, viền môi nàng đỏ sưng hơi há lộ ra đầu lưỡi thương tích, vừa đáng thương vừa mị hoặc.

Nhìn Heo nhỏ như vậy cổ họng hắn không nhịn được ực một tiếng, nhiệt căn ở dưới bụng khô nóng, thoáng chốc dựng cứng lên. Hắn âm thầm hít sâu một hơi, cố gắng chịu đựng loại đau đớn đầy khó chịu này. .

“Heo nhỏ, không cần sợ. Ta nói rồi, chỉ cần ngươi có được Mục Xích vương gia nô ấn, ta vĩnh viễn sẽ không gian dâm ngươi.”

Âm thanh thô lỗ mang theo chút khăn khăn vì tình dục đầy gợi cảm, hắn cúi xuống nhìn ngắm lỗ tai đang bị thương của nàng, nhẹ nhàng liếm láp. Hắn đối với nàng như đối với bảo vật trân quý nhất, bàn tay nóng bỏng cẩn thận xoa nhẹ những vết bầm tím trên cơ thể nàng, cùng với được liệu khai thông khí huyết.

Hơi thở nóng bỏng của nam nhân không ngừng phụt lên hai gò má và đôi tai mẫn cảm của nàng, mang đến cảm giác ngứa ngáy, nhột nhột và nóng bỏng vô cùng. Đầu lưỡi mềm mại của hắn liếm qua lỗ tai nàng một lần lại một lần, nhưng lại làm cho trái tim nàng mềm mại hẳn đi.

Nàng tùy ý để bàn tay kia ở trên người mình xoa bóp. Cả thân thể dường như mất hết khí lực, ngay cả ngón tay cũng không có sức mà nâng lên. Trong đầu nàng từng trận choáng váng, cái gì cũng không thể suy nghĩ được, hoàn toàn tê dại.

Chắc chắn, thật sự rất đáng yêu.

Thích Ca Thất Tu cười tủm tỉm nhìn Heo nhỏ còn đang chìm đắm trong tình triều, bàn tay niết chặt hạt đậu trên ngực nàng, trong lòng tràn ra cảm giác thỏa mãn khó nói thành lời. Hắn liền dời hai bàn tay đến giữa hai chân nàng, muốn làm cho tiểu hoa để xinh đẹp kia có thật nhiều khoái hoạt, nhưng sự nhớ ra nàng đang có kinh kì, nên đành dừng lại. Hắn lưu luyến rồi đi, khẽ hôn lên trán Heo nhỏ, ánh mắt nhu hòa, ấm áp vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Thích Ca Thất Tu Tới Thăm Tù (5)

Theo nhiệt độ bốn tấm đang một hạ dần, hắn nhẹ nhàng đem heo nhỏ xoa bóp tẩy trừ toàn bộ khí lạnh. Dấu vết xanh tím loang lổ cùng dấu răng trên thân thể nộn nộn thịt cũng đã phai nhạt đi rất nhiều, da thịt cũng hồng hào hơn trước, ấm áp mà thoang thoang hương vị trà xanh ngọt ngào hòa quyện cùng mùi thảo dược trong bốn tấm. Con ngươi thâm thúy cuối cùng cũng tỏ ra chút hài lòng, ngay lúc vớt thân thể nàng ra khỏi bốn tấm, lập tức với lấy tấm thảm nhung mềm mại găt gao bao kín lấy nàng, đem thân hình nóng ấm của nàng mà bao trọn lại trong lòng hắn.

Hắn cúi xuống nhìn con heo nhỏ đang bị bao thành cái bánh chưng, trong ánh mắt xẹt qua ánh cười ôn nhu cùng sùng ái mà chính hắn cũng không phát hiện ra. Đôi mày nàng thanh tú hệt như ánh trăng rằm không còn nhăn lại vì thống khổ nữa, đôi mắt sưng nước động lòng người, cặp mi xinh đẹp khẽ khép lại tựa như cánh bướm che đậy đôi con ngươi đen nhánh sinh động. Đôi má phớt hồng cùng cặp môi sưng đỏ, mang theo năm phần xấu hổ, ba phần khản trương, thân thể nhỏ nhỏ co rúm lại, thập phần khiến người ta vừa nhìn thấy đã đau lòng, không kiềm được mà yêu thương thật nhiều. Còn có, cái cổ thanh tú trắng nõn của nàng nhanh chóng khơi dậy ý niệm muốn khi dễ nàng trong lòng hắn.

Hắn nhìn không được lại cúi xuống, ngay tại đôi môi sưng đỏ hồng kia mà cắn một ngậm, hắn vui vẻ nhìn thấy khuôn mặt kiêu diễm vì nộ hân của hắn mà trở nên hồng hào. Đợi hắn cẩn thận cảm thụ hơi ấm tình tế mềm mại từ gương mặt nàng đủ mới gọi cung nô đang đứng đợi hầu bên ngoài vào thu dọn bốn tấm, còn hắn thì giúp con heo nhỏ là nàng lau khô mái tóc ướt sũng.

Cơ thể hắn mang theo hơi nóng hùng hực của Trung Nguyên. Hắn cầm lấy chiếc khăn mềm lại lau đi hơi nước còn vưon trên mái tóc nàng, dùng năm ngón tay làm lược mà không ngừng vuốt ve mái tóc ẩm ướt, kiên nhẫn cùng vui thích chơi đùa mái tóc của nàng. Sợi tóc mềm mại lại ngắn ngủn, chỉ dài vừa tới ngực, nhưng lại tựa như lông chim ẩm ướt nhẹ nhàng phất qua lòng hắn, làm hắn không ngừng được mà yêu thương nàng.

Đây là lần đầu tiên hắn tắm rửa cho nữ nhân, cũng là lần đầu tiên vì một nữ nhân mà không kim chế được bản thân. Ngay cả chính hắn cũng không cách nào lý giải được, một kẻ chỉ biết cầm đao giết người, tay nhuộm máu của không biết bao nhiêu sinh mạng như hắn thì ra cũng có thể nhẹ nhàng dịu dàng như thế. Không ra vẻ, không xấu hổ, động tác cứ như thế mà tự nhiên một cách lạ kỳ. Dường như có một dòng suối ấm áp chảy vào lòng hắn, thấm vào tận trái tim lạnh lẽo cô độc.

Lúc gặp cô gái này ở thôn Nạp Mộc A, hắn chỉ cảm thấy nàng quá mức dơ bẩn, lại vô cùng giáo hoạt, bề ngoài nhu nhược nhưng bên trong lại cứng cỏi lạ thường, không khỏi khiến hắn sinh ra vài phần hứng thú. Quả nhiên, nàng có thể sống sót sau màn hiến tế tanh máu mà thảm khóc, có thể sống sót sau khi bị đóng nô ấn đau đớn đến tê tâm liệt phế, cũng có thể sống sót sau khi chặt vật di chuyển một quãng đường dài như vậy.

Nàng còn giết chết một con chó ngao chỉ bằng một con dao ngắn ngủn kỳ dị, thứ đã bị hắn đoạt lấy sau đó mà lúc nào cũng mang theo bên người, đến giờ hắn vẫn chưa tài nào hiểu nổi thứ đồ vật kỳ lạ gắn ở chuôi dao kia có tác dụng gì. Mỗi khi nhìn con dao nhỏ đó, trước mắt hắn dường như xuất hiện

hình ảnh nàng thương tích đầy mình, máu tươi chảy đầm đìa nơi cánh tay. Khi được đại phu bôi thuốc thì nàng lại tỏ ra vô cùng đau đớn, thân thể không ngừng run rẩy, nước mắt giàn giụa, nức nở thành tiếng. Một cô gái nhu nhược mềm yếu như thế lại có thể giết chết một con chó ngao hung tàn mà phải mất ba bốn binh lính bình thường mới có thể miễn cưỡng giết chết, phần ý chí kiên cường mạnh mẽ này đủ để khiến bất kỳ nam nhân nào cũng phải cúi đầu thán phục, cũng khó trách nàng lại được Ngân Nghê ưu ái như vậy.

Muốn sinh tồn tại nơi tuyệt vực khắc nghiệt này, phải là một kẻ có đủ bản lĩnh cùng mạnh mẽ hơn người. Người Bắc Ba tôn trọng kẻ mạnh, còn những kẻ yếu đuối, hèn mọn thì chỉ có một kết cục duy nhất là làm nô dịch.

Nhưng trớ trêu thay nữ nhân này lại là một kẻ nhát gan, nàng sợ hấn, sợ Ngân Nghê, sợ Vương, sợ những kẻ có thể uy hiếp đến tính mạng của nàng. Cả ngày giống như một đứa nhỏ luôn sợ hãi bất an, tựa như lúc nào cũng đề phòng cảnh giác với tất cả mọi người xung quanh. Nàng nhẫn nhục chịu đựng, hèn mọn phủ phục, ti tiện như súc sinh để người khác giẫm lên. Nhưng tại lúc lơ đãng lại toát nên chút ranh mãnh, hấn đôi khi cũng có thể phát hiện tia khát vọng mãnh liệt xẹt qua trong ánh mắt hồ hững của nàng.

Nữ nhân vừa kiên cường lại vừa nhu nhược không phải là hấn chưa từng chạm qua, nhưng có thể giống như nàng vì mạng sống mà sẵn sàng vứt bỏ tất cả lại là lần đầu tiên nhìn thấy. Điểm giới hạn cuối cùng của nàng, đó là chỉ cần có thể được sống, tựa hồ vì nó nàng có thể chịu được hết thảy. Kể cả giống như súc vật cùng ăn cùng ngủ với chó ngao, kể cả bị nam nhân khi dễ, làm nhục. Bất quá, nếu ai đụng chạm đến điểm giới hạn cuối cùng này của nàng, thì ngay cả Vương nàng cũng có thể ra tay mắng chửi thậm chí là đánh trả.

Cái đầu heo nhỏ này, thật là thú vị mà, lại thần kỳ trêu chọc khiến hấn không khỏi động tâm.

Thích Ca Thất Tu một trăm linh một lần hồi hận lúc trước đã không hướng Vương cầu xin con heo nhỏ này. Hấn chỉ muốn nhìn xem một nữ nhân trở thành ngao nô thì sẽ có biểu hiện thú vị như thế nào? Hấn muốn nhìn xem nàng đến tột cùng có thể chịu đựng được bao lâu? Kết quả, nhìn nàng chăm chú ngày qua ngày lại, bất tri bất giác lại thích nàng từ lúc nào không hay. Nghĩ đến Vương hơn phân nửa cũng là giống như hấn, tự cho là đúng, đến khi phát hiện đã bị trộm mất tâm thì đã muộn.

Nô lệ, do dù có là nô lệ thuộc vương cung thì cũng là loại ti tiện thấp bé nhất. Lấy thân phận cao quý hiển hách như hấn mà nói, thừa sức có thể tùy ý đánh chết một cung nô, chứ đừng nói chỉ đến việc yêu cầu một cung nô thân phận thấp hèn như thế. Ấy vậy mà, trừ phi được Vương đồng ý, hấn sẽ không chạm vào bất cứ nữ nhân nào có nô ấn của Mục Xích vương gia, hấn cố chấp cho rằng đây là sự trung thành của hấn đối với vương gia.

Hấn không nôn nóng chiếm lấy heo nhỏ, hấn rất kiên nhẫn chờ đợi, chờ Vương thỏa hiệp, chờ Vương đem nàng tặng đi. Đến lúc đó, hấn dĩ nhiên sẽ không lấy sự trung thành bảo vệ giống như đối với Vương và Pháp vương để đối với nàng, mà sẽ bảo vệ nàng theo cách của hấn.

Khỏe môi hấn cong lên một hình dạng nhu hòa, mắt thấy tóc nàng đã khô, hấn dùng một sợi dây tinh tế buộc lại. Cúi đầu hướng đến lỗ tai đỏ bừng của nàng mà thổi khí: “Heo nhỏ, ta muốn bôi thuốc cho nàng.”

(Thích ca biết mình thích La tỷ rồi nên mình đối xưng hô nhé)

Từ lúc Thích Ca Thất Tu giúp nàng xoa bóp lên những chỗ bầm tím trên người, cơ thể La Chu đã trở nên bớt đau nhức, mềm nhũn nằm trong ngực hấn, bởi vì câu nói của hấn mà một mảnh hỗn độn trong đầu cũng dần dần tĩnh táo.

Mặc dù nàng biết người này là đang giúp mình tiêu trừ vết bầm ứ, cũng biết là đôi bàn tay kia không có nửa phần tà niệm khiêu khích nàng, nhưng nàng vẫn không tự chủ được mà đỏ hồng hai má, cơ thể vô thức dấy lên từng đợt khô nóng khó chịu. Mồ hôi rỉ ra khiến nàng không được thoải mái. Bàn tay nóng ấm vỗ về bụng dưới của nàng, xua tan hàn khí còn sót lại sau khi đã ngâm qua dược liệu, một dòng nhiệt lưu cứ thế hòa tan khiến bụng nàng không còn quặn đau như trước nữa, nàng vừa then thùng vừa thoải mái, vừa khần trương cũng vừa sợ hãi. Dù Thích Ca Thất Tu từng nói sẽ không ăn nàng, nhưng nàng vẫn sợ hãi bàn tay kia sẽ không an phận mà tiến xuống giữa hai chân nàng, mảnh hoa vốn yếu ớt nay càng không thể chịu đựng nổi sự đùa bỡn thô bạo của hấn, nàng hiện tại giống như chú dê nhỏ đáng lên miêng cạp.

Nàng không dám mở mắt đối diện với Thích Ca Thất Tu, giống như lời hấn nói, bất luận nàng có phản kháng như thế nào thì trước mặt hấn cũng chỉ là vô dụng. Nam nhân cầm thú này chỉ biết tùy hứng làm càn, cần bản sẽ không quan tâm đến ý muốn hay cảm nhận của nàng. Nàng chỉ có thể ép buộc bản thân thả lỏng, âm thầm hy vọng trận xoa bóp gầy vò này sẽ nhanh chóng kết thúc.

Cuối cùng thì cũng đã tắm xong, nàng còn chưa kịp thở phào thì môi đã bị đánh lén, hai má bị hơi thở của nam nhân xâm chiếm, bím tóc mới cột đã bị tuột ra, nam nhân như thú dữ ôm chặt lấy nàng, lại khuấy đảo một trận ướt át trên người nàng. Sự ôn nhu khác thường khiến nàng sợ tới mức không dám mở mắt đối diện, chỉ có thể cam chịu nằm trong lòng hấn, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Mỗi khi ngón tay hấn chạm đến nơi mẫn cảm liền khiến da đầu nàng tê dại, cơ thể cũng kịch liệt run rẩy. Cây gậy nóng hừng hực bên dưới cũng dần dần ngóc đầu lên, đâm vào nàng, khiến thần trí nàng không khỏi hoảng hốt.

Nàng nhớ, lúc bé nàng sống trong một căn nhà cũ tại một con ngõ nhỏ. Một hôm vào lúc tan học về, nàng lững thững bước đi trong con ngõ, vô tình nhìn thấy một người phụ nữ đang ôm một cô bé tầm tuổi nàng ngồi ở trước cửa nhà. Ngón tay người phụ nữ ướt sũng nhưng lại không ngừng tìm kiếm gì đó ở trên đầu cô bé. Sau đó người phụ nữ đưa tay lấy chiếc thau nhựa giá rẻ bên trong chứa một thứ nước màu nâu, xộc lên mũi vị đậm chua nồng nặc xối từ từ lên mái tóc dài của cô bé.

Người phụ nữ với khuôn mặt từ ái ôn nhu nhìn cô bé đang nở nụ cười toe toét trong lòng mình, thoát nhìn vô cùng hạnh phúc.

“Di à, hai người đang làm gì vậy ạ?”

Nàng nhớ rõ, lúc ấy nàng đã hồn nhiên hỏi một câu như vậy.

Lúc này người phụ nữ ấy mới ngẩng đầu lên, hơi chút bất ngờ khi nhìn thấy nàng, sau đó cười giải thích: “Con bé này bị chảy trên đầu, đi đang dùng dấm chua để giúp bé gội đầu, tiêu diệt mấy con chấy này ấy mà.” Nói xong, đưa tay vỗ nhẹ lên mặt cô bé như thể đang trách cứ. Cô gái đó không những không tỏ ra cáu kỉnh, mà còn nhếch miệng cười nghịch ngợm với người phụ nữ ấy, rước lấy một cái vỗ nhẹ trách cứ vào sau ót.

Ngày hôm sau nàng lập tức nghe ngóng xem ở trường có ai bị chấy trên đầu không, liền cố ý tiếp cận người đó. Không bao lâu sau, quả nhiên trên đầu nàng cũng có chấy, ngứa đến nỗi muốn bứt nguyên mảng da đầu. Nàng vội vàng chạy về thất tha thất thểu nói với mẹ một hồi, thế nhưng mẹ lại không giúp nàng gội đầu bằng dấm chua như người ta, cũng không đặt nàng nằm trong ngực mà vỗ về, lại càng không tìm cách tìm bắt chấy giúp nàng, mà đòi lại là mang nàng đến cửa hiệu cắt tóc, biến nàng thành bé con với mái đầu bóng lờng, sau đó còn khuyến mãi cho nàng một cái mũ.

Tối nửa đêm, bố mẹ không ngờ cũng có lúc mà cùng nhau trở về nhà, nhưng sau đó lại là một trận cãi vã ầm ĩ, chỉ trích đối phương không quan tâm đến đứa nhỏ là nàng đây. Đến cuối cùng, mỗi người để lại cho nàng 50 đồng tiền, tiếp tục rời đi, chỉ còn mình nàng nằm trong ô chăn không ngừng rơi nước mắt.

Đến sáng, nàng nhặt lấy một trăm đồng tiền, đem ký ức trong ngõ nhỏ cùng với mấy con chấy chìm sâu vào quên lãng, tiếp tục cuộc sống vốn dĩ, đến trường, tan học, ăn cơm, đi ngủ.

Thì ra nằm giữa trong lòng một người, được người đó nhẹ nhàng vuốt ve lại có cảm giác thoải mái thư sướng đến thế, chẳng trách cô bé kia khoe miệng kéo lên thật cao. Cô bé ấy mới hạnh phúc biết bao. Còn nàng ư? Trong lòng không biết là tư vị gì.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thích Ca Thát Tu Tới Thăm Tù (6)

Lỗi tai nàng bị hơi thở nam nhân nóng cháy bao vây lấy, cây gậy cứng rắn bên dưới đang ngóc đầu lên chọc vào eo nàng, khiến nàng không khỏi hoảng hốt.

La Chu lập tức mở bừng mắt, đối diện ngay với một khuôn mặt nam nhân ngăm đen tục tăng nhưng không kém phần kiêu hùng. Gương mặt đó, ánh mắt đó lúc nào cũng âm tàn dữ tợn, nhuộm màu huyết tính, nhưng không hiểu sao giờ phút này lại ánh ra sự dịu dàng cùng vui sướng đến thế. Tầm mắt nàng lại có chút mơ hồ, hình ảnh người phụ nữ đưa tay bắt chấy cho cô bé kia trong ký ức sâu thẳm của nàng chợt lướt qua, thế nhưng, người trước mắt này lại hoàn toàn không giống.

Nhìn đôi con ngươi hẹp dài đen tối như muốn hút nàng vào nơi sâu thẳm kia, nàng bỗng như bị thôi miên nhìn hấn trần trời, một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Một kẻ không khác gì dã thú như hấn... lại có thể cưng chiều nàng?! Làm sao có thể chứ?!

Nhìn thấy đôi mắt to linh động của nàng tràn ngập trong sự mê mang, có khiếp sợ kinh ngạc, có bối rối không biết phải làm sao, sáng long lanh như vừa mới được gạt rửa qua, làm lòng hấn nhộn nhạo không thôi. Hấn thật muốn đem đôi con ngươi kia cất giấu cẩn thận, bất luận là ai cũng không cho phép nhìn thấy chúng.

“Nàng không nói gì tức là đồng ý rồi nhé.”

Khoe miệng hấn cong lên, đưa tay lấy thuốc mỡ do cung nô lúc nãy mang vào để bên cạnh, lấy một ít ra ngón tay, ôn nhu cười nói: “Heo nhỏ, nhắm mắt lại nào.”

Bàn tay thô ráp với hàng tá vết chai sần lại vô cùng dịu dàng khiến nàng không khỏi run rẩy, một chút lý trí còn sót lại nói cho nàng biết nàng cần phải tỉnh táo, phải phản kháng giãy dụa, thế nhưng cơ thể lại ngốc nghếch cứng đờ không cách nào động đậy được. Thà hấn đối với nàng tàn khốc hung ác, lạnh nhạt vô tình cũng được, nàng dù có sợ hãi nhưng vẫn có thể biết đường mà ứng phó, tìm cách bảo toàn tính mệnh. Thế nhưng đối diện với một gã nam nhân lúc nào cũng cường hấn như dã thú lại tự nhiên đối xử với nàng ôn nhu như vậy, nàng không những cảm thấy mờ mịt kinh ngạc, mà trái lại còn vô cùng hoảng hốt không biết phải làm thế nào, chỉ muốn thoát khỏi hấn càng nhanh càng tốt mà thôi.

Đúng vậy, nàng muốn né tránh, muốn thoát khỏi hấn.

Trát Tây Lăng Thổ đã từng mang đến cho nàng sự dịu dàng, đó là loại tình cảm từ từ thấm dần, là sự yên bình mộc mạc, làm cho nàng cảm thấy vô cùng ấm áp, có cảm giác muốn gắn bó lâu dài. Nhưng sự ôn nhu của tên nam nhân như mãnh thú này lại khiến cho nàng cảm thấy phía sau hấn như đang hiện hữu một con gió lốc dữ dội chỉ chờ cuốn nàng vào một cái hang động đen tối, mà ở đó như có dã thú đang há cái miệng tham lam chờ nàng tự mình dâng đến. Chỉ cần nàng sa chân vào, chính là vạn kiếp bất phục.

Thần trí nàng dần dần không còn mờ mịt hoảng hốt như trước nữa, thân thể cũng bắt đầu cứng đờ, nàng thậm chí cảm thấy thật hổ thẹn vì đã có chút

rung động với hắn. Nàng biết rõ hiện tại nàng cần bản không có cách nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay của nam nhân như dã thú này, càng không có sức lực phản kháng hắn. Nàng âm thầm hít sâu một hơi, bắt buộc bản thân bình tĩnh trở lại, nàng cần rằng xem như đây không phải là thân thể của mình, dù có bị nam nhân khi dễ thì cứ bỏ mặc làm ngơ là qua thôi.

Nàng tận lực nhắm mắt bảo trì tư thế bình tĩnh. Chỉ có đôi tay đang không ngừng run rẩy vì sợ hãi kia đang tiết lộ nàng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Tắm thơm nhưng cuộn nàng được hắn từ từ gỡ ra, nàng có thể cảm nhận được từng tia khí lạnh, nhưng tại nơi chạm vào lồng ngực cùng cánh tay đang bao quanh của hắn lại khiến nàng cảm thấy như phải bỏng, không ngừng rịn mồ hôi. Hắn dùng đầu ngón tay thô ráp bôi loạn thuốc mỡ lạnh lạnh lên mí mắt sưng đỏ của nàng, một cổ thanh lạnh mát mẽ tỏa ra khiến người ta thoải mái, làm giảm cảm giác đau nhức đi rất nhiều. Ngón tay hắn trượt đến cánh môi sưng đỏ của nàng, còn cố tình vẽ loạn một vòng. Không những thế hắn còn đưa ngón tay tiến vào trong miệng nàng, đem cái lưỡi dính hương cũng bôi một tầng. Thuốc mỡ tỏa ra mùi hoa sen thanh mát dịu nhẹ, tan vào trong miệng lại có chút ngọt ngọt.

Nước miếng nàng vì được liệu trong miệng mà tứa ra, yết hầu không tự chủ được mà run rẩy nuốt xuống phần nước miếng hòa cùng hương sen đang trào ra kia.

Hắn dời ngón tay dính thuốc mỡ của mình đến những chỗ xanh tím xung quanh ngực nàng, ngón tay cũng không bỏ qua đầu nhũ tiêm bị thương đến sưng đỏ, hắn không ngừng vuốt ve khiến toàn thân nàng như bị điện giật, vô thức run rẩy. May mắn là nàng nhanh chóng cắn chặt răng mới không phát ra những tiếng rên rỉ dục hoặc, nhưng cơ thể thì không có cách nào có thể kiềm chế được sự run rẩy. Nàng phải làm sao đây? Thân thể bởi vì nam nhân như dã thú này đụng chạm mà sinh ra phản ứng?! Nàng chỉ là thân bất do kỷ thôi a.

Nàng sợ hãi cựa quậy trong lòng hắn. Ngón tay hắn không trêu đùa đầu vú của nàng nữa mà dời xuống bên eo nàng mà vuốt ve, đem thuốc mỡ nhẹ nhẹ bôi lên những chỗ bị trầy xước.

Hắn bôi thuốc mỡ cũng không đồng nhất, lúc thì xoa nhẹ nhàng lên những chỗ còn mấu bầm, lúc thì xoa bóp ấn đều lên đó. Tuy nàng nhắm mắt nhưng lại vô cùng tỉnh táo, nàng có thể dễ dàng cảm nhận được sâu sắc ngón tay thô ráp ấm áp của hắn đang từ từ dời xuống bên dưới, không còn bên eo nàng nữa mà thay vào đó là mảnh đùi trắng nõn, thấp phần mờ ám. Thân thể nàng càng run rẩy dữ dội hơn, các thớ thịt đều muốn căng cứng, bên trong lại không ngừng bùng lên ngọn lửa xa lạ, khiến nàng không ngừng rì ra mồ hôi. Ngay tại lúc hắn cố ý khẽ chạm tay vào đóa hoa giữa hai chân nàng, nàng cuối cùng cũng không kiềm chế được mà ưm một tiếng, nhưng ngay lập tức nàng gắt gao cắn môi dưới, cố nén lại tiếng rên rỉ chực chờ nơi cổ họng.

Giờ phút này, nàng vô cùng sợ hãi, thế nhưng không phải do tên mãnh thú Thích Ca Thất Tu lợi dụng bôi thuốc cho nàng rồi động tay động chân, mà là chính bản thân nàng không khống chế được bản thân mà có phản ứng.

Dẫu biết là nàng đang trong thời kỳ có kinh nguyệt, nhưng nhìn thấy nàng vì chút động tác của mình mà khăn trương sợ hãi, hắn không khỏi cảm thấy buồn cười, vô thức phát ra tiếng cười khê. Bôi thuốc mỡ được hòm hòm rồi, ngón tay hắn không tiếp tục trêu chọc nàng nữa, mà giúp nàng mang vào dây lưng dành cho nữ nhân đang trong thời kỳ hành kinh. Vừa mới mang vào, một cổ nóng ẩm dính dớp ngay lập tức trào ra, thấm ướt hết vào dây lưng.

Ặc...

La Chu quần bách đến nỗi không biết phải làm thế nào, nàng xấu hổ chỉ muốn đập đầu vào đầu đó cho xong, nhưng hắn ôm nàng quá chặt, trái tim nàng đập rộn rã như muốn bay ra khỏi lồng ngực, nàng như quên cả hô hấp là thế nào. Toàn thân cao thấp đỏ hồng như hỏa hoạn lan tràn ra đồng cỏ, mỗi tác da thịt đều như bị thiêu đốt, so với nhiệt độ nước thuốc trong bồn tắm vừa rồi còn muốn cao hơn. Hai người còn chưa tỉnh là quen thuộc, nàng còn thường xuyên bị nam nhân như dã thú này làm cho hoảng sợ đến nhũn cả người, nàng đúng là ngu ngốc mà, sao không làm cho nàng ngất đi luôn cho rồi. Bị gã nam nhân này trêu chọc khinh bạc đến nỗi có phản ứng thì cũng thôi đi. Đằng này tên hỗn đản này còn muốn tự tay giúp nàng làm chuyện riêng tư của nữ nhân nữa chứ! Chết tiệt... Chuyện này là sao đây?! Nàng không khỏi run run, muốn dùng hết sức bình sinh mà hét lên, thậm chí nàng còn muốn nháy lên người hắn liều mạng cắn xé, giẫm đạp.

Thích Ca Thất Tu thu trọn mọi biến hóa của nàng vào trong mắt, nhớ đến lần đầu tiên chạm vào nàng, da thịt trắng nõn dưới bàn tay hắn dù có trêu chọc thế nào cũng vẫn là một mảnh lạnh lẽo, đôi mắt nàng lúc đó hoảng hốt mà tuyệt vọng, khiến tâm tình hắn lúc đó không khỏi buồn bực. Nhìn đến biểu cảm của nàng lúc này, hắn cười rộ lên, tiếp tục giúp nàng mặc nội y và áo bông dày mấy lớp có thù hình cây cỏ một cách chính tề, rồi ôm lấy nàng hãy còn run rẩy đặt trên tấm đệm đã được cung nô đưa vào thay thế cho đồng cỏ khô trước đó.

“Heo nhỏ, mấy cái dây lưng này đặt trong hộp gỗ bên cạnh chăn này nhé, đồ ăn thì đặt trong cái hộp bên cạnh này, áo khoác thì ta để ở đầu chăn, nếu có đứng lên thì nhớ mặc vào biết không.” Hắn cúi người xuống, đặt trên khuôn mặt nóng đỏ tựa như có thể luộc trứng của nàng hai nụ hôn khe khẽ, và muốn đứng dậy rồi đi, vạt áo lại bị một bàn tay trắng hồng nõn thịt vẫn đang còn run rẩy bắt lấy.

“Đội... đội dãi!” La Chu mở miệng kêu hắn dừng lại, ánh mắt vẫn còn nhắm tịt. Không phải không nghĩ đến chuyện mờ mắt, thật sự là nàng không biết phải đối mặt với hắn như thế nào.

“Có chuyện gì sao?” Nụ cười rạng rỡ khác hẳn với vẻ lạnh lẽo của cầm thú Vương, nụ cười của hắn không còn vẻ bốn cọt lúc trước mà thay vào đó là sự sùng nịnh hiếm thấy.

Làm thế nào mà một tên nam nhân hung hãn như hắn giờ phút này lại có thể ấm áp như thế, tựa như muốn ăn mòn trái tim nàng? Vì sao hắn không còn cười lạnh với nàng, mà mai trào phúng nàng, hay dùng chân đá nàng như trước nữa? Đáy lòng La Chu như đang rít gào, nàng cả kinh phát hiện tại nơi sâu thẳm nhất của nàng đang có tiếng gì đó dần tan vỡ khiến nàng sợ hãi, xấu hổ, giận dữ, những cảm xúc đó đang không ngừng đánh sâu vào phòng tuyến kiên cố nhất của nàng. Nàng không muốn tại tiếp tục bị nhốt ở đây, nơi quỷ quái này sẽ làm nàng càng ngày càng ngu ngốc hơn, khiến nàng bất lực, trở nên không còn là chính mình nữa.

“Người... người nói nếu ta kể hết sự thật người sẽ thả ta ra khỏi địa lao cơ mà?” Nàng đỏ mặt, cắn răng nói. Cho dù không mờ mắt, nàng vẫn có thể

cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn đang dừng trên mặt nàng.

Thích Ca Thát Tu nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó lập tức cười ha ha, “Này heo nhỏ, nàng vừa mới phạm vào tội đại nghịch bất đạo đấy, dám đánh Vương, không chết đã là kỳ tích lắm rồi, nàng còn vọng tưởng thoát khỏi địa lao?” Hắn nắm bàn tay nàng khiến nàng không khỏi thêm đỏ mặt, rồi quay ngược lại nhét cái móng heo nộn thịt của nàng vào trong ổ chặn, “Chộc giận Vương, bất cứ ai cũng đều không có khả năng thả nàng ra ngoài, nàng tốt hơn hết là cứ ngoan ngoãn yên tĩnh trong địa lao đi.”

“Người là tên lừa đảo!” La Chu bất chấp ngượng ngùng, mở đôi mắt tức giận ra mà nằng nặc.

“Ta chỉ bảo nàng kể ra cho ta nghe xem thử, cho tới bây giờ cũng chưa từng hứa hẹn sẽ thả nàng ra ngoài.” Thích Ca Thát Tu tà nghệ nhún đầu mày, nghĩ ngợi chốc lát rồi an ủi nàng, “Ngaoan, chờ Vương hết giận, tự nhiên sẽ thả nàng thôi.”

La Chu tức nghẹn một hơi, nàng ngẫm nghĩ lại, quả là từ đầu đến cuối tên nam nhân như dã thú này đúng là chưa từng nói sẽ thả nàng ra ngoài. Nàng đúng là đầu heo mà!

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Thích Ca Thát Tu Tới Thăm Tù (7)

Đáng ghét! Đáng ghét! Thật là đáng ghét quá đi!!! Nàng thẹn quá hóa giận, có xúc động muốn nhảy lên hung hăng cầu xé cái gương mặt kiêu ngạo kia. Nhưng mới vừa vén một góc chăn lên, một cổ khí lạnh lập tức chui theo vào, khiến nàng lạnh đến rùng mình. Đối với người vừa mới được hưởng thụ qua sự ấm áp cùng thoải mái như nàng mà nói một chút xú lạnh thôi cũng giống như địa ngục, nàng hoàn toàn không muốn khiêu chiến thể xác và tinh thần giữa lúc thời tiết giá rét này.

Cầm thú Vương hết giận sẽ thả nàng ra khỏi địa lao sao? Đây là lời nói nhảm đi? Chỉ bằng việc nàng đã mạo phạm cầm thú Vương, thì cho dù có bị xẻo thịt hàng nghìn hàng vạn lần cũng chưa tính là đủ. Để cho nàng còn sống, nói không chừng là hắn đang muốn giam cầm, từ từ mà hành hạ nàng cả đời đi.

Nàng nắm chặt góc chăn, cắn răng nghẹn khuất, mới vừa rồi tưởng chừng như có tia hy vọng để nàng ra khỏi đây, kết quả cuối cùng cũng là bị tên Thát Ca Thát Tu này lừa bịp, nàng không tiếng động bị phản nguyên rửa hân hàng nghìn lần trong đầu.

Thích Ca Thát Tu nhìn chằm chằm hai má tức giận của nàng, chưa từng thấy qua con heo nhỏ này có bộ dáng nghẹn khuất bị phản như thế, hóa ra cũng đáng yêu quá chứ. Nhìn ngắm nàng lúc này, điều duy nhất mà hắn muốn làm là ôm nàng thật chặt vào trong lòng, mang nàng về nhà mà tùy ý chơi đùa xoa bóp. Nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm, lấy tính tình không biết thương hoa tiếc ngọc của Vương mà nói, không đánh chết con heo nhỏ này đã là vô cùng hiếm thấy, nếu tự tiện thả heo nhỏ ra mà bị Vương phát hiện, cho dù Vương có thích nàng đến đâu đi chăng nữa, thì cũng sẽ đánh mất đi lý trí mà dụng hình với nàng. Aiz, để heo nhỏ bên cạnh Vương, thật là khiến người ta lo lắng không thôi.

Mâu quang hắn khẽ động, như có như không vô tình quét qua góc tường âm u tầm thường ở phía bên phải nhà tù. Hắn ghé sát vào lỗ tai La Chu, dùng thanh âm mà chỉ hai người mới có thể nghe được: “Heo nhỏ, nếu Vương thả nàng ra khỏi địa lao, đừng đại dốt mà nghĩ đến việc phản kháng hắn. Nếu nàng sợ, vậy thì cứ khóc đi, đừng cố kìm nén hiểu chưa.”

Nói xong, hắn nhanh chóng đứng dậy, trước ánh mắt ngốc lăng của La Chu mà nghênh ngang bước ra khỏi nhà giam.

Sáu cung nô vội vàng tiến vào, thu thập tất cả mọi thứ một cách thỏa đáng một lần nữa, làm như không biết chuyện gì hết, rồi cũng nói gót theo sau hắn.

Cửa đại lao lại bị khóa trái một lần nữa. La Chu mềm nhũn nằm trong ổ chặn, nhìn theo bóng dáng nam nhân vừa cao lớn vừa nhanh nhẹn dừng mảnh đi xa dần. Thắt tay áo vẫn còn được buộc bên hông, nhìn mới thấy trên áo hắn dính đầy nước thảo mộc hoen ố, mắt dời đến cánh tay áo còn chưa được thả xuống, so với vẻ cao quý đẹp đẽ thường ngày thì trông hắn lúc này chật vật hơn rất nhiều, nhưng lại tựa hồ gần gũi hơn trước.

Hắn dựa vào đầu mà có thể khẳng định cầm thú Vương sẽ thả nàng ra khỏi địa lao?

“Nếu nàng sợ, vậy thì cứ khóc đi, đừng cố kìm nén hiểu chưa.” là ý gì đây? Chẳng lẽ cầm thú Vương còn có bệnh sợ nhìn thấy nữ nhân khóc?

Trước đây hắn từng nhắc nhở nàng trước khi nàng ngắt xiú vì bị đóng nô ấn, cũng từng cảnh báo nàng không được tìm cách bò lên giường cầm thú Vương, giờ đây lại khuyên nàng nếu thấy sợ hãi thì ra sức mà khóc... Đây là nam nhân cường hân mà nàng vẫn luôn biết đây sao... Có gì lại đi thích nàng?!! Vậy trước giờ hắn luôn tỏ ra hung ác tàn nhẫn với nàng là tính làm sao?

Nàng rồi rầm lẫn lộn một hồi trong ổ chặn mềm mại cũng không cách nào lý giải nổi.

“Liệt đội trưởng đại nhân, ngài ra rồi ạ?” Gã trưởng ngục trông coi địa lao vừa nhìn thấy thân ảnh Thích Ca Thát Tu đi ra liền lập tức khom người nghênh đón. Lại nhìn đến ống tay áo của hắn đã bị tháo ra còn được xắn lên cao cùng với tay áo nội y, ngực và tóc cũng không tha mà đều bị ẩm ướt trông khá

chật vật, trong lòng gã không khỏi kinh hãi, nhưng trên mặt lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, không hề biểu lộ gì khác thường.

“Ừm.” Thích Ca Thất Tu từ chối cho ý kiến, hắn chậm rãi thả tay áo xuống, chỉnh chỉnh vạt áo bào cho ngay ngắn hơn. Áo bào bên ngoài đã bị con heo ngỗ kia hắt nước lên ướt hết phần nửa, nhưng hắn cũng không yếu ớt đến nỗi sợ nhiễm phong hàn như nàng. Nghĩ đến hình ảnh nàng lúc hắn rời đi, bộ dáng heo nhỏ giờ nanh múa vuốt muốn đánh người, lại phải chịu nện khuất vì sợ lạnh, trong lòng hắn không hiểu sao lại càng nghĩ càng thấy vui vẻ không thôi.

Vừa bước chân ra khỏi nhà lao âm u, nghênh đón hắn là một trận gió tuyết lạnh lẽo mang theo bông tuyết hỗn loạn bay đầy trời, tóc hắn bị thổi tung, tà áo bào bay phất phới trong làn gió. Phóng mắt ra xa, bất kể là núi hay thung lũng đều đã bị tuyết trắng phủ lên một lớp thật dày.

Hắn nhận lấy chiếc mũ lông cáo do cung nô đi bên cạnh đưa đến đội lên, ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời âm u đến vô tận, xem ra mấy ngày tới tuyết sẽ lại rơi càng nhiều đây. Nếu đêm nay Vương còn chưa thả heo nhỏ ra khỏi đại lao, thì chỉ còn cách đem Ngân Nghê tắm rửa sạch sẽ rồi đưa vào cho nàng vậy. Tuy biết là thế nhưng hắn vẫn có chút lo lắng, nếu nhờ may Ngân Nghê không chịu nổi bị mùi máu tanh tươi trong đại lao dụ hoặc, nổi lên thú tính ăn thịt người thì phải làm sao đây.

Bằng không, hắn thử đi thăm dò ý của Vương xem sao. Lúc hắn vừa mới xoay người, bỗng nhiên sực nhớ đến đôi mắt to màu xám ẩn nấp trong đồng cỏ khô sát bên tường. Bàn chân đã đưa lên lại thu trở về, hắn như vậy mà quên mất, ở đó còn có một tên gia hỏa không khỏi khiến người ta bốt lo mà. Có hắn ở đó, heo nhỏ hẳn là không có việc gì đáng ngại đi.

Đôi lông mày không chút kiêng kỵ mà nhướng lên, khóe môi nở nụ cười âm lãnh trong gió tuyết càng khó nắm bắt. Hắn rút trường đao bên hông ra, ngay giữa không trung mà vẽ lên mấy đường cung hoàn mỹ.

Xoẹt... xoẹt... xoẹt...

Máu tươi bắn ra tung toé, sau đó là tiếng vật nặng ngã xuống đất.

Sáu cung nô theo hầu đều bị hắn chém thành hai nửa, ruột cùng máu đỏ thẫm chảy lênh láng trên nền tuyết trắng càng làm người ta thấy ghê rợn lóa mắt, bốn tám và đồ vật này nọ cũng rơi hỗn loạn xung quanh. Mất đi nửa dưới, sáu cung nô này trái lại còn chưa tắt thở ngay, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp của các nàng giờ đây chỉ còn là thống khổ và vận vẹo, không ngừng tìm cách gãi dụa trong lớp tuyết, lưu lại trên nền trắng vài đường huyết sắc uốn lượn ghê người.

Thất Ca Thất Tu lạnh lùng nhìn những đoạn thi thể đang không ngừng vẩy dưới đất, trên thân đao giờ cũng đã vương vài bông tuyết, cùng vết máu trước đó tạo nên một mảng băng máu kéo dài. Trên mũ hắn, trên hai má, trên vai cùng thắt lưng đều bị những đóa hồng mai điểm lệ lấy dính lên, đôi mắt hẹp dài sâu thẳm lóe lên từng tia tinh quang huyết lệ, giống như dã thú hung tàn vốn có.

“Dạ, đại nhân.”

Thình lình xảy ra giết chóc tàn khốc như vậy khiến cho trưởng cai ngục không khỏi rung mình run sợ, vội vàng xoay người đáp. Cánh tay vung lên, lập tức có bảy tám binh lính nhanh chóng chạy tới, tay chân nhanh nhẹn thu dọn hết xác chết cùng đồ vật trên nền tuyết.

Mắt hắn lạnh lẽo nhìn binh lính dọn dẹp. Cổ tay đột nhiên thu lại, đưa thanh trường đao tra vào vỏ, hắn nghiêng đầu hướng trưởng cai ngục thân nhiên hỏi: “Trong địa lao thứ ba nơi đang giam giữ ngao nô có tổng cộng bao nhiêu tù phạm?”

“Bẩm Liệt đội trưởng đại nhân, tổng cộng cả thảy hai mươi sáu người ạ.”

“Ngoại trừ ngao nô và phòng giam bên cạnh, còn lại toàn bộ đều phải chết trong đêm nay rõ chưa.” Ngữ khí lạnh lẽo như gió tuyết thổi qua, mang theo vị thối nát xương tan.

“Dạ.”

Ngục trưởng không có bất kỳ dị nghị gì, cung kính tuân mệnh. Cái trán gã đỏ đầy mồ hôi lạnh. Tại Cổ Cách này, thân vệ vương gia Liệt đội trưởng hắc kỳ đội đại nhân địa vị có thể so với phó tướng, người được Vương tín nhiệm nhất. Ngoại trừ kẻ chán sống, không một ai có thể can đảm xem thường lời nói cùng mệnh lệnh của hắn. Liệt đội trưởng đại nhân không dễ dàng xuất đao, nhưng một khi đã xuất đao thì chính là tu la địa ngục, không một ai có thể sống sót. Đối với những kẻ như gã mà nói, hắn (Thích Ca Thất Tu) so với Vương càng nhìn khủng bố hơn.

Thích Ca Thất Tu chuyển mắt nhìn về phía địa lao hun hút, khóe môi giương lên nụ cười lạnh lẽo, lộ ra mấy cái răng trắng tinh giờ phút này dữ tợn không khác gì dã thú, hắn đưa tay vỗ vỗ vào vai gã, quan tâm nói: “Khí trời vào đông rồi, để ý chút đừng làm binh lính chết rét, còn nữa, nhớ nhắc bọn chúng chó có đại mà đi tò mò.”

“Vâng ạ. Vâng ạ.” Ngục trưởng gật đầu như gà mổ, mồ hôi không ngừng túa ra nhiều hơn.

Biết càng nhiều, chết càng nhanh. Hắn không ngại để bọn tù phạm cùng cung nô nhìn thấy mặt ôn nhu của hắn, kể cả có biết được nhược điểm của hắn cũng chẳng sao, nhưng nếu bọn chúng đã nghe thấy bất cứ bí mật gì của Vương, thì đều phải trả giá bằng cái chết. Ai da, hắn không phải là cố ý tâm ngoan tàn nhẫn đâu, ai bảo heo nhỏ lúc ấy ồn ào la lớn quá chi.

Cúi đầu nhìn xuống đôi bàn tay sạch sẽ, may quá, không bị dính mùi máu tươi đâu nhì. Hắn đưa tay thu vào trong vạt áo, ngón tay khẽ miết nhẹ lên nhau, hắn cảm thấy trên đầu ngón tay dường như vẫn còn vương lại chút hơi ấm nơi da thịt tinh tế mềm mại của heo nhỏ.

Mím môi cười, hần sải bước đi vào trong gió tuyết. Hần còn muốn đến Thác Lâm tự để báo cáo chuyện địa lao với Pháp vương, việc Tín vương bị heo nhỏ nôn lên người, lại còn bị đánh chửi, nhất định sẽ khiến Pháp vương hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Cầm Thú Vương Mặt Đen (1)

Hôm qua, trong buổi yến hội tại phòng nghị sự của Vương, nhìn thấy một màn tiết mục chó ngao ăn thịt người sống, tiếp đó còn thêm cảnh mười mảy cung thị bị ném vào miệng chó, bị cắn xé không thừa một mảnh, khiến cho đám tân khách sợ hãi run như cây sậy, bên cạnh đó còn lo lắng mình có khi nào là người tiếp theo hay không. Nhưng đối với chúng thần tử Cổ Cách thì đây lại là chuyện đã quá quen thuộc rồi, dĩ nhiên không thể nào không sợ hãi, khiếp đảm, nhưng không đến nỗi giống như tân khách mặt mũi hoàn toàn trắng nhợt một màu, mồ hôi lạnh đầm đìa chảy ướt cả áo.

Sau khi yến hội kết thúc, hai ba vị đại thần còn cười nhạo đám tân khách này quá nhát gan. Có câu phong thủy luân chuyển, ai cũng không thể đoán trước được, chỉ qua một đêm mà sắc mặt bọn họ đã giống như bị rút sạch máu, mồ hôi túa ra như tắm.

Hôm nay, Vương mặc một thân áo huyền bào, bên trên áo còn thêu một con phi long màu ánh kim đang giương nanh múa vuốt. Cổ áo, hai tay áo cùng vạt áo đều được làm từ da báo tuyết trân quý, mép da báo tuyết còn được viền bằng vải gấm màu xanh ngọc, mặt trên dùng chỉ vàng thêu hình gợn sóng vô cùng hài hòa. Trước ngực hần đeo một chuỗi cườm nhân thiên châu cùng hai vòng cổ san hô đỏ được khảm hắc diệu thạch mạ vàng, đai lưng màu đỏ thẫm cũng được đính một hàng rubi mỹ lệ như những vì tinh tú trên bầu trời dọc quanh đai. Thất lưng được buộc với trường đao được chạm khắc hình hoa sen màu ngọc bích với mười sáu cánh hoa màu đen ánh kim đã có chút cũ kỹ, tơ lụa tuyết trắng bao lấy đôi chân hữu lực ẩn bên trong đôi giày da màu đỏ.

Đây là điều mà phần lớn đại thần hôm nay nhìn thấy được, bọn họ dường như còn có thể đếm được có bao nhiêu chấm trên tấm áo bào làm bằng da báo tuyết của Vương. Tại sao ư, bởi vì không một ai dám ngẩng đầu lên cùng Vương thảo luận quốc sự như mọi ngày.

Lúc Vương vừa mới xuất hiện tại phòng nghị sự, đã có người sâu sắc phát hiện tuy rằng hôm nay Vương vẫn là một bộ khí phách uy nghiêm lạnh nhạt như trước, thế nhưng xung quanh lại đang tỏa ra nồng đậm sát khí quý dị, một đôi mắt ung ánh lên tia sáng hung ác nham hiểm, so với kèn kèn ăn xác chết còn đáng sợ hơn nghìn lần.

Chờ Vương ngồi yên vị trên vương tọa, lại càng đáng sợ hơn. Đằng sau vương tọa là bức tranh sinh tử luân hồi đồ, Quý Vương với khuôn mặt dữ dằn hung ác trên đó tưởng chừng như đang bám vào bên người Vương. Một cổ hắc ám nồng đậm, đang dần dần lan tràn trong phòng nghị sự, mang đến sát khí u ám tầng tầng lớp lớp không khỏi khiến người ta sợ mất mật. Luồng sát khí quý dị ép bọn họ không chỉ không dám ngẩng đầu, mà ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, mồ hôi ướt đầm sau lưng, nháy mắt đã thấm ướt nội y.

Hình ảnh Vương đáng sợ như vậy chỉ xuất hiện lúc trên chiến trường, hoặc là lúc đối mặt với kẻ địch. Vì sao giờ lại xuất hiện trước mặt bọn họ thế này?! Trong yến hội hôm qua, cho dù Vương có giết người, thì cảm xúc lúc đó của Vương vẫn còn bình thường lắm mà.

Chúng đại thần lâm vào tình thế khó khăn, vụng trộm dùng ánh mắt trao đổi với nhau, nhưng đáp lại họ chỉ là một mảnh mờ mịt. Trong lòng mỗi người đều thầm nghĩ đến một khả năng, ngay lập tức ánh mắt trở nên sợ hãi, bàn chân dường như cảm nhận được một cỗ âm lãnh hàn khí đang từ từ dâng lên. Tiều rồi, chẳng lẽ trong số bọn họ có kẻ phản bội Cổ Cách, phản bội Vương?

Sau khi tiên vương qua đời, Cổ Cách lâm vào hỗn loạn, Vương cùng sáu huynh trưởng cùng cha khác mẹ tranh đấu vô cùng kịch liệt. Cuối cùng Vương đã chém đầu sáu vị huynh trưởng này rồi lên ngôi khi mới tròn mười bảy tuổi. Việc đầu tiên Vương làm sau khi đăng vị chính là đem toàn bộ con cái của sáu vị huynh trưởng này, kể cả nam lẫn nữ đều giết sạch để hiển tế. Sau sáu năm, Vương không những không ngừng phát triển quốc lực Cổ Cách, mà còn thường xuyên đi chinh chiến mở rộng lãnh thổ. Nay, Cổ Cách đã đạt đến độ phát triển mà trước nay chưa từng có, và sắp tới sẽ là thống nhất toàn bộ vùng tuyết vực này.

Mục Xích Vương gia Tán Bô Trác Đốn đã đảm nhiệm vị trí Cổ Cách vương nhiều năm qua với sự anh minh cơ trí của một vị vương, đồng thời cũng là vị vương lãnh khốc nhất tàn nhẫn nhất.

Hần xử lý quốc sự vô cùng bình tĩnh quyết tuyệt, mạnh mẽ lại vang dội, thường phạt phân minh, tùy thời còn đặt dân chúng lên hàng đầu, thế nhưng tính tình hần lại quá hung ác, nham hiểm, bạo ngược, thích ngược đãi người khác, xem mạng người như cỏ rác, dân chúng Cổ Cách dù là giàu sang hay nghèo hèn đều đối với hần vừa kính vừa sợ.

Ba năm trước, từng có thần tử cầu kết với vương triều Đại Nguyên. Vương sau khi điều tra rõ ràng, lập tức đem toàn bộ gia quyến của vị đại thần này, bất kể nam nữ già trẻ đều bị cho uống thuốc rồi ném cho lũ chó ngao dâm loạn. Sau khi bị lũ chó làm tới chết, mấy chục cỗ thi thể lại tiếp tục bị ném tới quảng trường trong vương thành phơi thây ba ngày ba đêm. Sau cùng bị băm thành thịt vụn, để cho Pháp vương niệm chú, nhốt vào mười tám tầng địa ngục, trọn đời trọn kiếp không được luân hồi.

Từ lúc bắt đầu thi hành hình phạt bị chó ngao dâm loạn, mỗi một vị thần tử đều bị đội hắc kỳ thị vệ theo hầu, thực chất là ép cho các vị đại thần phải tận

mất chứng kiến cảnh tượng đó, tận cho đến khi Pháp vương kết thúc lễ cúng bái mới được phóng thích về nhà. Sau khi về đến nhà, mọi người đều không hện mà cùng gặp ác mộng liên tục trong mấy ngày, có người còn đặc biệt gặp ác mộng suốt mấy tháng, thân thể ốm o gầy mòn, tiểu tiện không thể nào tá nôi. Từ đó về sau, ai cũng đều không dám phản bội, đối mặt với Vương, tuyệt đối là sự kính sợ phát ra từ nội tâm.

Hôm nay, Vương đến tột cùng là đã gặp chuyện gì, lại trở nên khủng bố như thế? Trong triều thật sự có kẻ ăn gan báo dám phản bội Vương?

Thời gian từng phút trôi qua, đảo mắt đã qua non nửa thời gian nghị sự bình thường. Vương ngồi trên vương tọa phía trên ba bậc thang cấp, ngoại trừ việc tỏa ra sát khí lạnh lẽo khiến ai nấy đều không dám ngẩng đầu, thì không hề nói lấy một câu, Vương như thế còn khủng bố hơn.

Cái loại khủng bố này giống như một thanh đao sắc bén treo trên đỉnh đầu mỗi người, không biết khi nào sẽ rơi xuống, chém đứt chiếc cổ yếu ớt của bọn họ.

Đại tướng quân hơn bốn mươi tuổi bị chúng đại thần áp bách, nom nớp lo sợ xoay người hành lễ, thử dò hỏi: “Bẩm Vương, gần đây trong triều có phải hay không lại có... có kẻ phản bội nào sao ạ?”

Tán Bó Trác Đốn lạnh lùng dòm tầm mắt, môi khẽ gợi lên một tia cười sắc bén, hỏi ngược lại: “Ý đại tướng quân là gần đây trong triều có kẻ phản bội?” Thanh âm trầm thấp mà lại cứng rắn lạnh lùng đến cực điểm, đằng sau sự lạnh nhạt đó còn tỏa ra mùi vị sát khí nồng đậm chỉ chực nuốt chửng bất kỳ kẻ nào trước mặt.

“Không có! Không có! Vương biết rõ mà! Tuyệt đối không có!”

Khuôn mặt ngăm đen của vị tướng quân có chòm râu quai nón dài này như bị rút sạch huyết sắc, chân tay mềm nhũn, quỵ rạp xuống đất. Ánh mắt trách móc của chúng đại thần như đao kiếm phóng tới, ông không khỏi ra sức lắc đầu phủ nhận một cách sợ hãi. Vương à, hạ thần chỉ là đang đặt giả thuyết thôi mà, chứ có phải là trần thuật sự thật đâu, ngài đừng có nghe lầm như thế chứ! Trăm ngàn lần đừng có nghe lầm a!

“Vương hiểu rõ, thần cam nguyện dâng cả tính mạng nhà mình cho Vương, cuộc đời này tuyệt đối không hai lòng.” Các thần tử xung quanh đồng loạt quỵ xuống, trăm miệng một lời khẳng định sự trung tâm của mình.

Các đại thần trong phòng nghị sự phút chốc đều quỵ xuống nghìn nghịt, làm cho tâm Tán Bó Trác Đốn càng thêm phiền, nhen nhóm tia lửa giận. Ánh mắt hân lạnh như băng chậm rãi lướt qua từng mái đầu bên dưới, ngón tay gõ gõ trên tay vịn vương tọa, thiếu điều kiểm chế không được mà hướng tới hòn đao ngay bên hông. May mà có một tia lý trí còn sót lại không ngừng nhắc nhở hân, những người đang quỵ bên dưới đều là những đại thần trung thành với hân, chuyện quốc gia đại sự còn muốn dựa vào bọn họ giải quyết. Nhắm mắt lại, hân hung hăng áp chế dục vọng muốn giết người trong lòng, hờ hững nói: “Bãi triều.”

Bãi triều!

Hai chữ này đối với các vị Cổ Cách đại thần bị sát khí của Vương uy hiếp đến tứa mồ hôi ướt sũng cả áo mà nói, chính là câu nói đẹp đẽ nhất trên cõi đời này, tựa như tiếng thần linh ban phước lành. Còn một vài vẫn đề đã chuẩn bị cho buổi nghị sự hôm nay... Mà thôi, cũng không quan trọng lắm, hai ngày sau bàn lại cũng được.

“Vâng ạ.”

Chúng thần như được đại xá, khom người cúi đầu, dựa theo phẩm cấp từ thấp đến cao, cung kính rời đi. Cước bộ vừa nhẹ nhàng vừa cẩn thận, như sợ ngộ thương con kiến dưới đất. Đến khi ra khỏi phòng nghị sự, hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của Vương, chúng đại thần mới dám thở ra một hơi mà từ này tới giờ bị nghẹn trong lồng ngực, đưa tay áo lên lau mồ hôi trên trán.

Hắc kỳ đội thị vệ đứng canh phòng nghị sự lạnh lùng đóng cửa lại, khoanh tay đứng nhìn, trong người như phát ra một cỗ sát khí như hổ rình mồi, uy hiếp đám đại thần đang đứng nhìn nhau bên ngoài, khiến bọn họ không dám trước mặt đám thị vệ này mà châu đầu ghé tai, mọi người đều lo sợ bất an lập tức trở về nhà. Trong lòng quyết định chủ ý, trở về nhất định phải tìm hiểu xem nguyên nhân hôm nay vì sao Vương lại có tính tình thất thường như vậy. Nếu còn không tra rõ nguyên nhân thì không biết chừng sẽ bị Vương dọa đến tổn thọ mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Cầm Thú Vương Mặt Đen (2)

Cánh cổng đại môn sơn đỏ nặng nề đóng lại, phòng nghị sự bỗng chốc từ chỗ ngập tràn ánh sáng trở thành một màu âm đạm, các bức tranh treo tại bốn bức tường âm u lạnh lẽo càng trở nên sống động một cách lạ kỳ, không hiểu sao điều đó lại khiến bao nhiêu cảm xúc ngổn ngang trong lòng hân càng thêm rối rắm.

Trong đại sảnh âm u, bên dưới vương tọa nơi đang xảy ra giao phong kỳ dị là ba bậc thang được phủ lên trên bởi một tấm thảm đỏ có viền hoa văn rỗng màu xanh trắng kết hợp với họa tiết chữ vạn xung quanh. Ngay chính giữa nơi đặt vương tọa pho tượng một tấm da hổ quý hiếm dày rộng, phía trước mặt có đặt một trường án dài rộng, trên đó là mấy cuốn sổ con tấu chương.

Tán Bó Trác Đốn lười nhác, ngồi một cách tùy tiện trên vương tọa, hai tay thoải mái đặt trên tay vịn, lồng mày hấn nhú chặt, cặp mắt ung khê nhắm lại, đôi môi dày mím chặt, đường cong khuôn mặt hấn kiên nghị lại sắc bén, mang phần nhiều sự vô tình lạnh lùng cùng cứng rắn. Hấn tựa hồ như lâm vào suy tư, lại dường như chỉ là đang chợp mắt nghỉ ngơi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ai cũng không dám tự tiện tiến vào phòng nghị sự khi chưa được Vương truyền vào, càng không dám quấy rầy hấn, căn phòng rộng lớn tĩnh mịch đến mức dường như một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy một cách rõ ràng.

Mặc dù ngồi trong không gian âm u yên tĩnh, thế nhưng Tán Bó Trác Đốn lại không giống như vậy, đã thế bộ dáng hấn càng phát ra sát khí hơn trước. Trang sức bảo thạch trên mái tóc, vành tai, trước ngực và bên hông cũng theo đó mà phát ra hào quang lạnh lẽo trong căn phòng u tối này, giống như hàng vạn đôi mắt đang lập lòe theo dõi.

Khó chịu! Thực khó chịu! Toàn thân từ trong ra ngoài đều khó chịu!

Trong khuỷu tay, trong lồng ngực hấn giống như đánh mất điều gì đó, sự trống rỗng làm cho hấn phiền muộn cùng bất an, làm cách nào cũng không thể bình tĩnh lại được. Nhìn thấy cái gì lúc này đối với hấn cũng đều thật chán ghét, chỉ hận không thể giờ đào ra chém thành ngàn mảnh vụn.

Lệ khí huyết tinh nồng đậm dâng trào trong ngực hấn, không cách nào có thể tiêu tan được, trước mắt không ngừng hiện ra khuôn mặt trắng nõn thanh tú của nữ nô kia. Lúc thì hèn mọn, lúc thì hãnh hùng, lúc thì tuyệt vọng, lúc thì thống khổ, lúc thì lại đậm mực, lúc thì rơi lệ, lúc thì phẫn nộ, nhưng cũng có lúc lại nịnh nọt... Giống như đã khắc sâu vào xương tủy, không làm sao có thể quên đi được.

Chỉ là một nữ nô ti tiện, lại có thể không biết sống chết mà cả gan nhục mạ Vương, đã thế còn tát vào mặt hấn, quyền đâm cước đá, dùng răng cắn hấn, chỉ với hành động lời nói bất kính thư thế thôi, cho dù là thiên đạo vạn quả, nghiền thành thịt bằm cũng đều là không đủ.

Dám có can đảm khiêu khích Cổ Cách vương Mục Xích - Tán Bó Trác Đốn, thì kết cục chỉ có chết. Đây hoàn toàn không phải chỉ là lời nói đe dọa, mà thực sự sẽ là máu chảy thành sông. Thế nhưng hấn từ khi nào mà miệng có thể đánh thép nói ra, nhưng trong lòng thì lại mềm yếu như vậy?

Hấn muốn chiếm đoạt nàng, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà thu tay giữa chừng. Biết nàng đến thời kỳ kinh nguyệt, hấn bỗng có ý nghĩ buông tha cho nàng. Lúc lỗ mẫn ném nàng lên giường thì hấn vô ý thức đã khống chế lực đạo, lúc đá nàng cũng không dồn hết lực vào mũi chân, ngay cả lúc dẫm lên lưng nàng cũng vẫn chừa chỗ cho bụng cùng chân tay của nàng gãy gục. Nàng tính kế hấn, hấn tuy rằng tức giận nhưng vẫn lựa chọn tuân thủ lời hứa. Cuối cùng, lúc đá nàng một cước kia, hấn thậm chí còn không đành lòng nhìn nàng trần truồng bị đông lạnh giữa lúc tiết trời giá rét này, mà làm cho nàng được quần trong tấm rèm cửa da dê dày cộm. Giờ phút này khi nghĩ lại những chuyện đó, hấn quả thực không dám tin, hành vi ngu xuẩn như vậy, thế nhưng là do một tay hấn làm ra.

Đó chẳng qua là thứ nô lệ đồ chơi ti tiện bị bắt được từ thôn Nạp Mộc A ở vùng biên cảnh Cổ Cách mà thôi, chơi chán rồi thì vứt đi. Hấn chỉ là nhất thời có chút hứng thú, có chút muốn trêu đùa nàng mà thôi. Ấy vậy mà chút hứng thú, chút trêu đùa đó lại giống như tuyết đọng đầu xuân, bất tri bất giác hòa tan lúc nào không hay, từng giọt từng giọt tan vào trong thân thể, ăn mòn linh hồn hấn.

Hấn biết đây là hèn nhát, là ngu xuẩn, là nguy hiểm, nhưng thủy chung không hạ được đòn sát thủ để kết liễu mối căn nguyên này. Trong đầu hấn lúc này chỉ toàn là hình ảnh cánh môi loang lổ vết máu của nàng, cái lưỡi dính hương mềm mại ẩm áp màu phấn hồng, đó là khối thịt nộn trơn ngậy trong thân thể nàng mà hấn vô cùng yêu thích. Trước giờ, tất cả những gì có thể tạo ra nguy hiểm đối với hấn đều sẽ bị hấn loại bỏ không chút nương tay, nhưng vạn vạn cũng không nghĩ tới chỉ sau một đêm ngắn ngủi, hấn không những càng không kiểm soát được mối nguy hiểm này, mà quan trọng hơn là càng không khống chế được chính mình.

Hấn phát hiện ra hấn không ổn chỗ nào rồi, tất cả phiền chán, tức giận của hấn lúc này đều là vì nữ nô đã bị nhốt kia mà ra. Hơn một tháng qua, trừ bỏ những ngày bị sinh bệnh, nàng cơ hồ đều hậu hạ bên người hấn thời thời khắc khắc. Hấn dường như đã dưỡng thành thói quen sau khi xử lý xong chuyện quốc sự, giường nằm lên liền có thể nhìn thấy nàng hoặc là lặng yên quỳ phục bên chân hấn, hoặc là dùng thân ảnh tinh tế của mình ôm lấy Ngân Nghê. Hấn cũng đã quen thường sẽ đùa bỡn nàng, khi dễ nàng, đe dọa nàng như là thú vui trong cuộc sống. Hấn thích thú khi nhìn thấy nàng sợ hãi co rúm lại, thích nhìn nàng lộ ra vẻ mặt thống khổ cùng tuyệt vọng. Nhưng sau khi trải qua một màn tối qua, hấn lại càng thích hơn mất lấy mặt ngọt vị trà xanh trong khoang miệng nàng, thích dây dưa chơi đùa cùng cái lưỡi dính hương của nàng, thích dùng sức cắn cắn đầu vú phấn hồng cùng khóa đòi mềm mại co giãn của nàng, thích cái cảm giác thoải mái khi ôm thân hình không xương mềm mại trơn bóng của nàng vào trong ngực.

Thân thể hấn chậm rãi sinh ra một cỗ khô nóng, theo sâu vào tận linh hồn càng làm hấn thêm phần phiền chán, trong cơ thể không ngừng gào thét, tìm kiếm cơ hội để bộc phát.

Cơ thể Tán Bó Trác Đốn đầu đầu cũng căng cứng, đột nhiên hấn đứng bật dậy, rút đao bên hông ra hướng trường án mà chém xuống. Sau vài đường cung khóa ánh kim, trường án nhảy mất tứ phân ngũ liệt, số con phân tán tứ tung trên nền đất. Thanh âm đồ vỡ đánh tan không gian tĩnh mịch vốn có, trong không khí âm u càng gọi lên một sự kinh khủng quỷ dị.

Hai tay hấn nắm chặt chuôi đao, ánh mắt như chim ưng trong bóng tối đang khê híp lại, âm trầm như vực sâu, mà cũng sắc bén như đao kiếm. Thân hình như núi từ đầu đến chân tỏa ra sát khí đen tối nồng đậm, làm vài lọn tóc mai của hấn không có gió mà dường như đang bay lất phất, khóe môi cong lên nụ cười tà ác không khác gì Quỷ Vương trong bức tranh phía sau.

Thích? Hấn thế mà lại dùng nhiều từ thích đến vậy. Đường đường Cổ Cách vương chẳng lẽ đi thích một nữ nô ti tiện?! Hấn muốn phủ định, lại không thể không thừa nhận.

Nếu không phải là thích, thì hấn sao lại có hứng thú đi khi dễ nàng, trêu đùa nàng, uy hiếp nàng đây? Nếu không phải là thích, thì sao hấn hết lần này đến lần khác dễ dàng tha thứ cho sự mạo phạm của nàng? Nếu không phải là thích, thì hấn vì sao biết rõ ràng nàng là mối nguy hiểm ngầm đối với hấn nhưng

cũng không tài nào xuống tay được? Nếu không phải là thích, thì sao hắn có thể tham luyện thân thể nàng đến vậy? Đã vậy còn vì nàng mà kìm nén dục vọng đang cuộn cuộn bên trong cơ thể?

“La... Chul!” Hắn gắt gao nhìn vào thanh đao ô kim sắc bén trên tay, ánh mắt như chim ưng sâu thẳm, dừng một chút, mới lại thật chậm phun ra hai chữ, “Heo... nhỏ...” bốn chữ như rít qua kẽ răng, như hận đến thấu xương, có loại giận dữ muốn giết người.

Hồn đao vừa bắn tay ra một đóa hoa ô kim sắc tung bay trong không trung, lập tức bị hung hăng đưa vào vỏ đao, phát ra tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Tán Bô Trắc Đốn ngửa mặt lên trời cười vang, tiếng cười hùng hậu lãnh liệt như quanh quẩn trong đại sảnh, xuyên qua những cột trụ hình vuông màu đỏ, phát ra những âm thanh vang vọng.

Nam nhân Bắc Ba dù ở bất cứ địa vị nào cũng đều là những người dám làm dám chịu, từ trước đến nay đều không biết nhu nhược trốn tránh là gì. Nếu hắn đã hiểu chính mình thích nàng, vậy thì phải đem nữ nô này giam cầm lại bên người hắn, không để cho nàng có ý nghĩ rời đi dù là nhỏ nhất. Nàng là nô lệ của hắn, dù có như thế nào thì vẫn mãi là người của hắn.

Sáng sớm hôm nay, Liệt mang một đồng đồ vật đi vào địa lao, tâm tư như thế nào thì cũng đã quá rõ ràng rồi. Thế nhưng hắn vĩnh viễn cũng sẽ không thành toàn mà thưởng nữ nô này cho Liệt. Tuy nhiên với sự trung thành luôn luôn thủ hộ bên người hắn suốt hai mươi năm qua, lại cùng hắn như huynh đệ bằng hữu, nếu như Liệt đã mở miệng yêu cầu, thì hắn cũng vẫn có thể miễn cưỡng để cho Liệt mượn nữ nô này chơi đùa vài lần.

Hắn dần dần thu lại nụ cười, cuối cùng nơi khóe miệng chỉ còn lại một tia lạnh lẽo khinh cuồng. Đầu lưỡi lướt qua môi dưới, dường như trên đó vẫn còn dư lại nước miếng vị trà xanh ngọt ngào của nàng.

Hắn đẩy cửa chính phòng nghị sự ra, mấy tên thị vệ đứng gác cửa lập tức xoay người hành lễ. Trong đó có hai thị vệ tiến lên phía trước, cung kính phủ lên người hắn tấm áo choàng dài được may từ da rắn cá quý báu một cách vô cùng thành thạo, sau đó giúp hắn đội chiếc mũ da cáo được khâu vá viên bảo thạch bên viền mũ. Đến khi giúp hắn đeo vào bao tay da thì bị hắn ngăn lại.

Sắc trời càng lúc càng đen kịt, Tán Bô Trắc Đốn đi xuống bậc thang bên ngoài phòng nghị sự, đôi giày đỏ dẫm lên từng lớp tuyết dày, phát ra từng chuỗi âm thanh kéo kết, đôi mắt với cơn gió tuyết lạnh buốt thối tơi, như cắt da cắt thịt. Dù là hắn da thô thịt béo, trước giờ chưa từng sợ hãi cái lạnh, lúc này cũng không khỏi cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Hắn bỗng nhiên nhớ đến cái nữ nô bình sinh đã sợ lạnh kia, đêm qua sau khi rời đi vòng ôm ấm nóng của hắn, mặc dù vẫn ở trong tấm cung ấm áp, nhưng thân thể nộn nộn thịt đỏ trong giây lát liền trở nên lạnh toát, khó trách nàng vì sao lại thích ngủ cùng Ngân Nghê như thế. Hắn cũng không thích cái lạnh, liền đem nàng ôm vào trong lòng. Nàng đến thời kỳ kinh nguyệt, hắn cũng không có ý nghĩ phải buông tha cho nàng, hắn không những thế còn đem cây gậy của mình cọ sát vào bên dưới nàng. Mỗi khi một cổ dịch nóng trào ra, tưởi vào cây nhục bông của hắn, nơi đó sẽ phát ra một trận thư sướng mà không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được, làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

Tại nơi sườn dốc cách hắn hơn mười bước chân, có một thân ảnh dừng mảnh lạnh lẽo màu xám bạc đang lăm lăm đứng ngay trên đỉnh dốc, gió tuyết thổi bộ lông nó tung bay tứ phía, càng làm thân ảnh đó thêm phát ra khí thế cao ngạo, cường hãn.

“Ngao...” thấy hắn đi tới, Ngân Nghê bước mấy bước đi về phía hắn, gầm gừ trong miệng như thể đang chào hỏi hắn.

Ánh mắt hắn sắc bén như chim ưng khế nheo lại, chống lại đôi mắt hình tam giác màu lam, hắn hơi hơi cúi đầu xuống nhìn.

Đôi mắt tam giác màu lam thâm thụy bỗng chốc bật ra tinh quang vui sướng, thân thể xám bạc lúc lắc làm rơi ra vô số bông tuyết dính trên bộ lông của nó, cùng với bộ lông màu xám bạc như tỏa ra hào quang, tan biến vào trong nền tuyết.

Một con chó ngao hung hãn hoang dại lại ngao nghễ như nó, được rèn luyện từ trong chiến trường khốc liệt, trở thành thủ lĩnh của đội quân hàng vạn chó ngao, thế nhưng cũng đối với nữ nô ti tiện kia có chút đặc biệt, chỉ sợ không mấy ai có thể tin đây là sự thật.

Khóe môi hắn hiện lên một nụ cười tự giễu yếu ớt, lúc trước, hắn không phải là vì Ngân Nghê bỗng nhiên tỏ ra yêu thích một cách bất thường như thế, nên mới sinh ra hứng thú với nữ nô kia sao, kết quả lại làm cho bản thân lại rơi vào tình thế không cách nào thoát ra được.

Nhớ lại một tháng trước, nữ nô này bỗng nhiên bò đến trước chân của hắn, ngăn lại đường đi của hắn. Lúc đó, hắn không chút lưu tình một cước đá nàng ra xa. Còn bây giờ, chân hắn đã ra không biết còn bao nhiêu lực đạo.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Đa Cát An Ủi (1)

Đánh thức La Chu ra khỏi cơn mê mang không phải vì có một đồng ánh mắt quý dị đang nhìn chòng chọc vào nàng từ phía các nhà giam xung quanh, cũng không phải nhờ tiếng gọi của cậu bé lao hữu(*) Đa Cát, mà là vì cái lạnh như cắt da đang từ từ thấm vào thân thể nàng cùng với bụng dưới đang không ngừng quặn đau khiến nàng tỉnh giấc.

(*) lao hữu: bạn tù

Mặc dù bên dưới nàng được lót bởi hai tầng đệm êm, bên trên cũng được phủ hai lớp chăn dày cộm, hơn nữa thân thể nàng đã được ngâm qua trong thảo dược, cũng được Thích Ca Thác Tu xoa bóp để lưu thông khí huyết. Nhưng đến khi chỉ có một mình nàng ngủ tại nơi đây, tay chân vẫn không tránh khỏi mà từng chút từng chút ngấm lạnh. Giống như một cơn gió xuân phất qua, mang đến cho người ta sự ôn nhu tức thì, nhưng lưu lại sau đó là cái lạnh buốt đến khôn cùng.

Khí lạnh lan tràn từ tay chân dần đến thân thể nàng, trong bụng giờ chỉ còn lưu lại một chút hơi ấm, giống như đang run rẩy chờ đợi cái lạnh đến xâm chiếm. Bụng dưới quặn đau theo từng đợt khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, cổ họng nóng không ngừng trào ra bên dưới, chẳng mấy chốc mặt nàng trở nên trắng bệch, cả người toát ra một tầng mồ hôi lạnh ướt át.

Thích Ca Thác Tu đi rồi, cung nô cũng đi rồi, phòng giam này giờ chỉ còn lại mình nàng.

Nàng dịch thân thể, hướng gần sát vào chân tường, cuộn mình thật chặt trong ổ chăn rồi không buồn động đậy nữa. Nàng nhắm mắt lại, răng gắt gao cắn lấy môi dưới, cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ và từng trận choáng váng trong cơ thể.

Liệt Thích Ca Thác Tu, cái tên nam nhân hung dữ kia chắc chỉ là muốn đùa bốn nàng nhất thời mà thôi, vì dù sao thì hắn vốn là một kẻ lòng dạ khó lường, hoặc cũng có thể là hắn tự dung nổi lên vài phần thương tiếc của nam nhân đối với nữ nhân, tóm lại nàng hiện giờ không có đủ tinh lực để đi phân tích, cân nhắc cẩn thận nữa. Giờ phút này, trong đầu nàng hoàn toàn là mong nhớ sự ấm áp từ đôi bàn tay thô ráp của hắn khi giúp nàng xoa bóp bụng dưới. Đôi bàn tay ấy tuy rằng thô lậu tàn bạo, nhưng lại có thể giúp xoa tan hàn khí trong thân thể nàng, cũng làm bụng nàng bớt đi đau đớn rất nhiều.

Nàng nhớ lại những ngày sống trong thôn Nam Mộc A, những lúc cùng Trác Tây Lăng Thổ ngủ cùng một giường, nam nhân này luôn dùng bàn tay ấm áp ôn nhu xoa bụng cho nàng, bên tai lại không ngừng nói lời yêu thương níu non với nàng, giúp cho nàng vượt qua lần hành kinh một cách thoải mái nhất từ khi chào đời tới giờ.

Nàng còn hoài niệm những ngày ôm Ngân Nghê ngủ, tuy rằng đã được tắm rửa sạch sẽ, nhưng trên người Ngân Nghê lúc nào cũng mang theo một cỗ hương vị hoang dã tanh nồng, nhưng thân thể bên trong bộ lông dày đó lại không khi nào bớt hơi ấm. Tại nơi tắm cung đen tối rét lạnh của Vương, nó luôn dùng thân thể bao bọc lấy nàng, dùng miệng ngậm lấy đôi bàn tay lạnh buốt của nàng, giúp nàng sưởi ấm.

Nàng không biết lúc sinh em bé thì sẽ đau đến mức nào, nhưng hiện tại bụng nàng cứ liên tục quặn đau khiến nàng như cắn nát cả cánh môi. Từ chi dần dần bị hàn khí xâm nhập như thể muốn tê liệt, mồ hôi lạnh cũng túa ra ngày càng nhiều, cuốn đi tia nhiệt khí cuối cùng trong cơ thể nàng. Nội y ẩm ướt dính sát vào cơ thể càng khiến nàng thêm phần buốt giá, cảm giác cơn đau bên dưới phát ra càng rõ ràng, giống như có hàng ngàn mũi dao lạnh lẽo thay phiên nhau cắm vào bụng nàng.

Cơn đau liên tục khiến nàng không khỏi hận cay đắng Vương, chỉ vì sự tra tấn của hắn, thân thể vốn không chịu được lạnh của nàng bây giờ đang bị hàn khí ăn mòn, càng khiến nổi thống khổ trong thời kỳ kinh nguyệt của nàng kéo dài hơn. Trong miệng nàng cảm giác được vị máu tanh ngọt, môi lại bị cắn nát thê thảm lần nữa. Nàng bất đắc dĩ cười khổ, hình như từ sau khi trở thành nô lệ đến giờ, môi dưới của nàng tựa hồ chưa có ngày nào được lành lặn. Cách Tang Trác Mã đã được đưa về thôn Nạp Mộc A, về bên ông bà cha mẹ cùng đệ đệ của mình, xem như đã thoát khỏi kiếp sống nô lệ khổ sở này. Vậy còn nàng thì sao? Còn muốn kéo dài đến khi nào đây? Thần trí nàng lại bị cơn đau đớn do rét lạnh không ngừng khuấy đảo, phảng phất như vĩnh viễn cũng không thấy điểm dừng.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói trong trẻo, giống như tiếng suối chảy róc rách. Thanh âm đó gần trong gang tấc, âm lượng tuy không lớn nhưng mang theo sự chân thành tha thiết.

Nàng hơi hơi hé mắt ra, trong ánh mắt mơ hồ của nàng là một tấm áo da dê cũ kỹ đã phai màu đựng đưa qua lại. Nàng nỗ lực nâng mí mắt lên, lại nhìn thấy một khuôn mặt trẻ con vốn vô cùng đáng yêu giáo hoạt, giờ phút này lại mang chút hoảng hốt. Trôi sinh đuôi lông mày cùng khoé môi của hắn lúc nào cũng nhiễm một tầng ý cười, nhưng lúc này đôi má lúm đồng tiền bên dưới cơn ngơ ngẩn màu râm nắng lại là một mảnh lo lắng.

Nhìn thấy là cậu bé lao hữu Đa Cát, nàng nâng lên khóe môi cười cười với hắn, nhưng hai gò má cứng nhắc vô lực lại khiến nụ cười của nàng trông vô cùng vụng về khó coi.

“Không... sao...” Đã qua ngày thứ hai rồi, phía dưới chắc cũng sẽ sớm dễ chịu hơn thôi.

Về mặt lo lắng của Đa Cát không hề vui đi, hắn lắc đầu không tin, lấy tay áo có chút cũ nát cùng dơ bẩn của mình nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên trán của La Chu, cánh môi dày bất mãn lẩm bẩm, “Tỷ tỷ gạt ta, mặt của tỷ so với tuyết còn trắng hơn, nhìn xem trán toàn là mồ hôi lạnh thôi, cả đầu đều ướt chèm nhẹp rồi đây này.” Dừng một chút, hắn cắn môi dưới, rừ mi mắt che giấu đôi cơn ngơ ngẩn màu râm nắng rực rỡ như ánh mặt trời, có chút thương tâm nói, “Ta trốn dưới đồng cỏ nhìn thấy Liệt đội trưởng đại nhân giúp tỷ tỷ bằng bó miếng vết thương. Tỷ tỷ nhất định là ghét bỏ quần áo của ta dơ bẩn, cho nên mới không cần ta băng bó.”

Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ...

La Chu hít một hơi khí lạnh, vô thức bị sắc chính nước miếng của mình, hai má vốn đang trắng bệch phút chốc trở nên hồng hào, giống như dấu ấn lưu lại

trên nền tuyết, vô thức phát ra mấy phần kiều diễm xinh đẹp. Tên khốn Thích Ca Thác Tu còn nhớ sai mấy cung nô che chắn mấy nhà giam phía trước, nhưng lại quên không có che chắn nhà giam bên cạnh! Cái đó... Tắm rửa, lau tóc, bôi thuốc, mặc dây lưng dành cho kinh nguyệt... bao nhiêu là hành động ái muội không phải điều đã bị phơi bày ra ngoài ánh sáng hết cả sao?! Phơi bày ngoài ánh sáng thì cũng thôi đi, đằng này vì sao lại phơi bày trước mặt một cậu nhóc mới mười một mười hai tuổi thế này?

“Không... Khụ khụ... Không có... Khụ khụ...” Nàng trốn ở trong ổ chăn, vội vàng lắc đầu phủ nhận. Cực kỳ xấu hổ, sự bối rối khổ sở khiến nàng dường như quên mất sự đau đớn nơi bụng dưới.

“Có! Tỷ tỷ có như thế!” Đa Cát dường như trời dấy tính tình bướng bỉnh của tiểu hài tử, chu miệng giận dữ nói, “Tỷ tỷ chính là ghét bỏ ta còn nhỏ! Ghét bỏ quần áo ta bẩn thỉu!” Lời nói có chút tức giận bỗng trở nên thương tâm, “Không những huynh trưởng khi dễ ta, mà tỷ tỷ cũng khinh thường ta.” Đôi mắt màu râm nắng hiện lên một tầng hơi nước mỏng manh, hốc mắt cũng phỉếm hồng, “Làm ta tưởng rằng... tưởng rằng tỷ tỷ và huynh trưởng không có giống nhau...” Giọng nói yếu ớt có chút run rẩy, ngập tràn ủy khuất và thất vọng.

La Chu khẽ mấp máy môi, muốn nói gì đó lại không biết phải nói như thế nào. Nàng không có nhiều kinh nghiệm giao tiếp với trẻ nhỏ, đối với đứa trẻ đang bị ủy khuất lại càng là bó tay. Hơn nữa cái gọi là “bị thương” cùng “bằng bỏ” gì đó trong lời nói của cậu nhóc này nàng không biết phải giải thích như thế nào cho phải, nàng vô cùng bất lực. Nàng cũng không có đủ dũng khí để tiến hành phổ cập kiến thức sinh lý học về cơ thể nữ nhân cho một cậu bé như thế này, nàng vờ như không nghe thấy, giải quyết vấn đề lạnh trước đã.

Đa Cát liếc nhìn khuôn mặt đang cúi gằm của La Chu, đưa mu bàn tay lên hung hăng dụi mắt vài cái. Thật cẩn thận nằm xuống, cố ý để cho đầu mình và đầu La Chu ngang bằng nhau, sợ hãi hỏi, “Tỷ tỷ, tỷ chán ghét ta sao? Có phải ta làm cho người ta thấy phiền hay không?”

La Chu cố kìm nén một cơn đau nơi bụng dưới, ngược mắt kinh ngạc nhìn qua, rơi vào trong mắt là một khuôn mặt vô cùng đáng yêu nhưng lại đang tỏ ra đáng thương cùng lo sợ bất an. Tấm áo đỏ lay dính chút bùn đất, đôi mắt to màu râm nắng giờ đây phỉếm màu hồng hồng, mang vài phần sợ hãi cần thận nhìn nàng không chớp mắt, như là sợ bị người ta chán ghét vứt bỏ.

“Huynh trưởng luôn mắng ta, chỉ cần không vừa ý liền ném ta vào địa lao, ta biết bản thân quả thật đã chọc huynh trưởng phiền chán. Cho dù tỷ tỷ chán ghét ta cũng có thể...” Thanh âm sợ hãi càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng là âm ỉ cùng tự trách.

Trong lòng La Chu bỗng dưng đau xót, nàng vậy mà có thể nhìn thấy sự âm ỉ cùng đáng thương trên người một cậu bé. Nếu không phải huynh trưởng đối với hắn khắc nghiệt và thô bạo, thì hẳn hẳn sẽ không tham luyện sự ôn nhu đến thế, một cậu bé đáng yêu trong sáng như ánh mặt trời như rồng này sao có thể trở nên mẫn cảm đáng thương, lại dè dặt lo sợ đến vậy? Nhìn thấy cậu bé này nàng chợt nhớ đến bản thân mình trước kia, không khỏi cảm thấy đồng bệnh tương liên. Lúc đó nàng cũng là sợ hãi cần thận nhìn cha mẹ như thế, chờ mong bọn họ sẽ nhìn thấy nàng, dành cho nàng khuôn mặt ôn nhu cùng tươi cười, hay một lời yêu thương, một vòng ôm ấm áp. Nhưng đáng tiếc, cái nàng nhận được phần lớn lại là những hình bóng lạnh lùng.

Khuôn mặt ôn nhu tươi cười, lời nói yêu thương, vòng ôm ấm áp chỉ tồn tại rất nhỏ rất nhỏ trong trí nhớ mơ hồ của nàng, có chút hư ảo mờ nhạt giống như hoa trắng trong kính. Nàng biết rõ bản thân đã từng nhận được hết thảy, nhưng tại sao lại không chạm được đến cảm xúc của nàng, cũng không cảm nhận được chút hơi ấm nào.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Đa Cát An Ủi (2)

“Tỷ không có chán ghét người.” Nàng nhìn vào mắt Đa Cát, cố nén cơn đau, chậm rãi nói, “Đa Cát giống như mặt trời ấm áp tỏa ánh nắng đáng yêu vậy đó, tỷ sao có thể chán ghét đây?”

“Tỷ tỷ gạt ta!” Mắt to màu râm nắng đang âm ỉ phút chốc sáng ngời lên, lông mày như ánh mặt trời rực rỡ, nhưng miệng thì vẫn cứng rắn không phục.

“Tỷ không lừa người.” Nàng cắn răng, cố gắng hít thở, tiếp tục nói, “Tỷ thật sự không có bị thương, thân thể nữ nhân khỏe mạnh mỗi tháng đều phải chảy máu một lần, đó gọi là kinh nguyệt. Điều này có nghĩa là nữ nhân đấy đã có thể lập gia đình cùng sinh con cái, đây là hiện tượng rất bình thường.” Không ngờ chỉ vì lòng trắc ẩn với một đứa bé, vậy mà nàng có thể vượt qua được sự xấu hổ bậc này, còn bình tĩnh mà giải thích nữa chứ.

“Vậy sao trông bộ dạng tỷ tỷ có vẻ như rất đau?” Đa Cát bán tín bán nghi, bàn tay thô ráp dừng ở trên cái trán của nàng, lo lắng nói, “Trán tỷ tỷ cũng lạnh nữa.”

Một mảnh áp áp thoải mái bao trùm lên cái trán của nàng. La Chu khẽ nở nụ cười, mắt hơi khép lại, hai gò má có chút nóng vì ngượng ngùng, đối với việc phải giải thích các kiến thức sinh lý học liên quan đến nữ nhân cho một đứa trẻ nơi cao nguyên cổ đại này nàng vẫn cảm thấy hết sức xấu hổ cùng lực bất tòng tâm, khó trách vì sao thầy cô giáo lúc trước lại phải phân nam nữ riêng lẻ để giảng dạy về kiến thức vệ sinh sinh lý.

“Lúc chảy máu, tùy theo thể chất của mỗi người, có nữ nhân sẽ không đau, có nữ nhân chỉ đau bụng sơ sơ, có nữ nhân lại vô cùng đau bụng, tỷ vận khí không tốt, thuộc về nhóm nữ nhân bụng sẽ rất đau.”

Đa Cát lặng im, giống như là đang tự ngẫm nghĩ gì đó. Một lát sau, hắn còn thật sự thấp giọng hỏi: “Tỷ tỷ... đau như vậy mất bao lâu?”

“Chỉ hai ngày đầu thôi, những ngày sau sẽ không còn quá đau.” Trên mặt nàng ửng đỏ một tầng như bị hỏa thiêu, ngập ngừng trả lời.

Đầu ngón tay thô ráp màu nâu nhạt nhẹ nhàng xoa nhẹ lên cánh môi rách buồm của nàng, “Tỷ tỷ nếu còn cảm thấy đau nữa thì cắn ngón tay của ta đi, đừng cắn môi mình nữa.” Khuôn mặt nhẹ nhàng tươi sáng của cậu bé giống như ánh mặt trời chiếu rọi từng tia nắng ấm áp lên những ngọn cỏ xanh mơn mẫm, đôi con ngươi màu râm nắng chăm chú nhìn nàng như thể muốn giam cầm nàng trong sự ấm áp chói lọi đó, tràn đầy lo lắng cùng đau lòng.

Hai mươi tuổi, nàng đã là một người trưởng thành, nay lại được một cậu bé mười một mười hai tuổi lo lắng, quan tâm, thương tiếc, mà hai người chẳng qua chỉ là bèo nước vô tình gặp nhau, lại tình cờ có chút đồng bệnh tương liên mới gặp mà như đã quen từ rất lâu. Cậu nhóc này cùng với Đức Ương nhà Trắc Tây có vẻ xấp xỉ tuổi nhau, nhưng ngôn hành lại dường như già dặn hơn Đức Ương rất nhiều, cũng rất hiểu biết việc quan tâm chăm sóc người khác.

Nơi đình cao nguyên rộng lớn ác liệt này, ngoại trừ đào tạo ra cái loại cầm thú tàn bạo như Cổ Cách Vương hay Thích Ca Thất Tu, thì còn nuôi dưỡng nên những con người thuần phát nhiệt tình, xinh đẹp thiện lương, còn biết cách chăm sóc người khác giống như cả nhà Trắc Tây, Đa Cát. Xấu hổ cũng quần bách dần dần phai nhạt, trong lòng nàng bắt đầu tràn ngập ôn nhu, ấm áp.

Nàng đưa tay ra khỏi ổ chăn, cầm lấy ngón tay đang vuốt ve môi mình của Đa Cát, khoe môi tràn ra nụ cười nhột nhột tận đáy lòng: “Được.” Cho dù Đa Cát chỉ là đang nói ra những lời nói dối của tiểu hài tử, nàng cũng thập phần cảm ơn hẳn giờ phút này đã săn sóc an ủi nàng.

“Tay tỷ tỷ lạnh quá!” Đa Cát kinh ngạc hô lên, vội vàng cầm ngược lại tay nàng, dùng sức chà xát.

Thoạt nhìn Đa Cát chỉ như một cậu bé mười một mười hai tuổi, nhưng khung xương thì lại thập phần cao lớn, chỉ nhìn sơ qua thì phỏng chừng có lẽ cũng được một mét bảy. Hai tay thon dài thô ráp, khớp ngón tay rõ ràng, bàn tay so với nam tử trưởng thành thì có phần nhỏ hơn một chút, xương ngón tay cũng vì thế mà tinh tế hơn. Lòng bàn tay thô ráp của hẳn chà xát bàn tay non mịn của nàng có chút đau, nhưng lại vô cùng ấm áp dễ chịu, giống như một cái lò sưởi tự nhiên vậy. Cả cơ thể lạnh lẽo của nàng không khỏi tham luyến chút hơi ấm nhỏ nhoi đã lâu này, thoải mái hưởng thụ sự xoa bóp của hẳn.

Chà nóng xong một bàn tay, nàng tự giác đưa tay kia ra. Đợi cho bàn tay kia cũng đã được xoa nóng, nàng lại tiếp tục đưa bàn tay đã xoa nóng lúc này giờ đã chuyển lạnh ra một lần nữa, cứ như thế hết tay này đến tay kia, Đa Cát cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề.

“Thân thể tỷ tỷ không thể giữ ấm được sao?”

“Ừm, thể chất thật đáng ghét mà.” La Chu mơ hồ hút một hơi khí lạnh cổ nhin qua một con đẩu, tinh thần lại trở nên có chút rã rệu.

Hắn đem đôi bàn tay nộn nộn đã được xoa nóng bỏ vào trong chăn, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên đưa tay lên nhanh chóng cời bỏ tấm áo da cũ nát đã phai màu trên người mình ra, rồi vạch lên một góc chăn của La Chu, lấy khí thế như sét đánh không kịp bưng tai mà chui vào ổ chăn của nàng.

“Tỷ tỷ, để ta giúp tỷ làm ấm thân thể nhé.” Hắn không hề sợ khí lạnh xâm nhập vào cơ thể mình, mở ra hai tay ôm lấy La Chu đang cuộn mình vào lòng, đem trọn cơ thể của nàng ôm ấp trong lòng ngực. Hắn mở đôi mắt to màu râm nắng sáng lạn, tinh thuần mà ấm áp nhìn về phía nàng, nhẹ nhàng hy vọng nàng sẽ không cự tuyệt.

La Chu ngốc lăng nhìn chằm chằm tự nhiên ở đầu xuất hiện trong chăn một người đang ôm lấy nàng, giúp nàng sưởi ấm, đầu óc nhất thời chưa kịp lấy lại tinh thần.

“Ngươi... ngươi...” đầu lưỡi như bị dính chặt, nói không nên lời.

“Tỷ tỷ, ta trời sinh không sợ lạnh, tỷ đừng lo ta sẽ bị chết công.” Đa Cát tự suy diễn câu nói của nàng.

“Ngươi... ngươi...” La Chu tiếp tục cố gắng tìm lại giọng nói của mình trong vô vọng. Mười một mười hai tuổi không tính là nhỏ đi? Có phải hay không hẳn cũng nên cảm thấy xấu hổ? Hơn nữa ôm một cậu bé như vậy để sưởi ấm không khỏi quá vô sỉ, không có đạo đức đi? Trong đầu nàng nghĩ như vậy, nhưng thân thể lại không tự chủ được mà ôm lấy lò sưởi Đa Cát thêm chặt hơn. Nếu không phải nàng liều mạng kiềm chế, thì cái tay này, cái chân kia của nàng sớm đã bỏ qua lớp vải bố trên người Đa Cát, mà trực tiếp áp lên da thịt nóng hổi của hẳn rồi.

“Tỷ tỷ, tỷ xem đi, cuối cùng thì ta cũng vì tỷ làm được một chuyện có ích.” Bên môi Đa Cát khai mở nụ cười ngọt ngào, đôi con mắt màu râm nắng cong thành hình bán nguyệt, mang vẻ ngờ nghệch nhưng không kém phần nghịch ngợm.

La Chu ngẩn ra, kịp thời ngăn lại tiếng cự tuyệt trong cổ họng. Dù sao thì cả hai cũng đã chui vào trong chăn rồi, nếu còn mở miệng nói không cần, không biết chừng sẽ làm tổn thương đến tấm lòng thuần khiết mẫn cảm của Đa Cát? Mà một khi đã kề sát vào cái lò sưởi ấm nóng như thế này rồi cũng làm cho nàng luyến tiếc cự tuyệt. Cố gắng đấu tranh một lát, nàng cuối cùng cũng thỏa hiệp nhận thua. Được rồi, nàng là kẻ xấu xa vô sỉ áp bức lao động trẻ em như thế đó.

“Cảm... cảm ơn...” Nàng hơi xấu hổ nói lời cảm tạ, lại không muốn chính mình có vẻ quá mức vô lương, nàng vội vàng bổ sung: “Ngươi nếu chịu không nổi sự lạnh lẽo của tỷ, thì lập tức chui ra khỏi ổ chăn, dù thế nào cũng không được phép để mình chịu rét.”

“Ta sẽ không chết rét đâu, tỷ tỷ cứ yên tâm.” Đa Cát cười tùm tùm trấn an nàng, tay lần đến bên hông nàng, một cách tự nhiên tháo dây áo kếp, “Tỷ tỷ, ăn mặc dày như vậy, sẽ rất khó làm ấm người, để ta giúp tỷ cởi bớt áo kếp.”

“Ừm.” La Chu không chút do dự đồng ý. Điều Đa Cát nói là sự thật. Nếu ngủ trong ổ chăn trong thời tiết giá rét như thế này, thì ăn mặc càng ít sẽ khiến nhiệt lượng tích tụ càng nhanh chóng. Nhưng với thể chất mặc dày hay mặc mỏng cũng như nhau như nàng, thì có cởi bớt áo kếp cũng không khác biệt quá lớn. Tuy nhiên có cái lò sưởi người ở đây thì sẽ không giống lúc trước, ăn mặc mỏng manh mới có thể nhanh chóng hấp thụ nhiệt lượng từ người

khác.

Áo kép được cởi ra, nội y tơ lụa bên trong vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo, gắt gao dán trên lưng nàng.

Đa Cát kéo kéo nội y ướt lạnh như băng của nàng, lông mày chợt nhíu lại, đề nghị: “Tỷ tỷ, hay là cũng cởi luôn nội y đi, đã ướt đẫm như thế này rồi, tỷ ngủ như thế sẽ bị nhiễm bệnh mất.”

La Chu có chút hốt hoảng, cuống quýt lắc đầu: “Không, không, ta không có thói quen ngủ hở thân, nội y trong chăn sẽ nhanh chóng khô đi thôi.” Nói đùa sao, cổ nhân có câu nam nữ bảy tuổi đã có sự khác biệt. Nàng là người hiện đại nên ít nhiều sẽ không có tư tưởng quá phong kiến như cổ nhân, cùng một cậu bé mười một mười hai tuổi ôm nhau ngủ chung trong một tấm chăn dù sao vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Nhưng nếu muốn ôm nhau trần truồng ngủ, cho dù có là vì đề sưởi ấm, thì vẫn phải cần dũng khí rất lớn.

Đa Cát nhìn thấy thái độ thập phần kiên quyết của La Chu, thì cũng tạm ngừng ý nghĩ muốn cởi nội y của nàng trong đầu, bàn tay đột nhiên dời đến trên bụng nàng.

“Đa Cát, ngươi làm gì vậy?” La Chu sợ hãi kêu lên, hoảng hốt cầm chặt lấy tay hắn.

“Không phải bụng tỷ tỷ đau sao? Để ta xoa xoa cho tỷ, xoa xoa sẽ không đau nữa.” Đa Cát nghiêm trang đáp lại, “Lúc trước ta bị ngã đau chỗ nào, mẹ đều sẽ giúp ta xoa xoa, có đôi khi huynh trưởng cũng sẽ giúp ta xoa xoa.”

La Chu nghiêm túc hoài nghi hành động của Thích Ca Thất Tu có phải đã làm ô nhiễm Đa Cát, nhưng nhìn đến đôi mắt thuần khiết đẹp đẽ đang không rời khỏi nàng, mang theo nhiều thiện lương cùng quan tâm! Là nàng. . . Là nàng đã suy nghĩ xấu xa đi? Lúc này, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, dưới tiềm thức không ngừng khát vọng thoát khỏi sự thống khổ của nàng, bao nhiêu phòng tuyến trong lòng đều bị đánh bại, nàng rốt cục buông lỏng tay ra.

Đa Cát cách một lớp áo quy củ xoa bụng nàng nhẹ nhàng, tay hắn không to như tay của Thích Ca Thất Tu, nhưng vẫn ấm áp hữu lực như thế, thủ pháp cũng không được thành thạo như Thích Ca Thất Tu, nhưng lại mang tâm ý trẻ con ngốc nghếch.

“Tỷ tỷ, không đau, không đau nữa nhé. Toàn bộ đau chán ghét bay hết đi, bay đến đỉnh tuyết son đi. . .” Hắn một bên xoa bóp, một bên nhẹ giọng dỗ dành. Thanh âm dỗ dành chậm rãi kéo dài, biến thành tiếng cười nhỏ cực êm tai, khoe mắt màu râm nắng cong cong ánh lên từng tia sáng ánh kim, mang theo lấp lánh gọn sóng, tinh thuần sáng lạn như ánh nắng mặt trời ấm áp, không lẫn một chút tạp chất, chỉ còn lại sự trong trẻo cùng sạch sẽ. Ánh mắt đó giống như đã từng quen biết, lại cũng quá đỗi xa lạ.

Tay chân nàng chậm rãi ấm áp lên, cơn đau đớn ở bụng cũng dần dần được xua tan, mí mắt La Chu từ từ khép lại.

Trước khi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, nàng bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề mà lâu như vậy vẫn bị nàng bỏ qua.

Đa Cát làm cách nào mà vào được phòng giam của nàng thế?

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Đa Cát An Ủi (3)

Nụ cười đang ôn nhu nhỏ nhẹ dần dần được phóng đại lên, sự dịu dàng vốn có chậm rãi lắng xuống, thay vào đó là cổ thần bí sâu thẳm phảng phất như đến từ vũ trụ hồng hoang, hoặc cũng có thể đến từ đài sen của Phật Tổ trước muôn ngàn loài hoa rực rỡ diệu kỳ. Nó giống như một cơn rần tỉnh mềm dẻo, thông thả xuyên qua từng góc ngách trong địa lao u ám, làm mê mang tâm trí những tên tù phạm khác. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ ánh mắt quý dị phóng tới chỗ này đều hoàn toàn tiêu tán.

Đa Cát hơi dịch người nhìn ra bên ngoài cửa lao, ha ha, thế mà lại ngủ hết cả rồi, thật là không thú vị tí nào.

Trong ánh sáng ngọn lửa hắt vào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa màu nâu đỏ phát ra tiếng cười khanh khách, cơn ngời màu râm nắng ánh lên từng tia sáng lấp lánh, như ánh nắng chiếu rọi xuống mặt hồ nước trong xanh, thanh thoát mà giao hoạt, nhưng trên đuôi lông mày cùng khoe mắt vẫn còn vương chút đáng yêu thuần hậu của trẻ con. Một gương mặt tươi cười sáng lạn như vầng thái dương ấm áp lòng người, thuần khiết như chú dê con khiến người ta vừa nhìn đã muốn thương yêu.

Cũng chính cái vẻ ngoài trời sinh đó liền khiến lòng người không chút phòng bị, không khỏi làm người ta không tự chủ được mà muốn gần gũi với cậu bé người lúc này đang đưa ngón tay trở lên, nơi đó một con đốm trùng nhiều chân dài chừng một ngón tay đang nằm phủ phục bên trên. Nó có một màu đen tuyền từ đầu đến lưng, thế nhưng dưới bụng lại là màu đỏ, trên cái đầu dử tợn là hai sợi râu màu đỏ chia ra đang lúc la lúc lắc qua lại.

Cậu bé rực rỡ như ánh mặt trời cùng với độc trùng ghê tởm, vốn là những hình ảnh không chút nào hài hòa, nhưng nhờ có nụ cười ấm áp sáng lạn của cậu bé mà làm nó trở thành điều đương nhiên. Giống như đó chỉ là một chú sâu nhỏ trên đầu ngón tay, bất quá có thể xem như là một loại sùng vật của hắn cũng được.

Có muốn đem những kẻ đã biết quá nhiều chuyện giết sạch hay không? Đa Cát nhìn con sâu nhỏ ở trên đầu ngón tay đang không ngừng đóng mở cái miệng, lại nhìn đến một kẻ tù phạm khác cũng có liên quan đang bình thân đi vào giấc ngủ trước mặt hắn. Suy tư hồi lâu, ngón trỏ mới nhẹ nhàng hướng không trung búng ra. Độc trùng nháy mắt về thành một đường cong, lặng yên không tiếng động chui vào những khe nhỏ âm u.

Thôi quên đi, hắn vẫn là nên làm cái người khiến người ta bót lo thôi. Địa lao giam giữ tội phạm này, đều đã có Liệt đội trưởng đại nhân tuyệt đối trung thành với Vương gia lo liệu rồi. Hắn cúi đầu, nhìn đến cái người vì tìm kiếm sự ấm áp, mà vô thức ôm chặt lấy hắn trong vòng tay, cánh môi dày của hắn nhẹ giương lên, tạo nên một đường cong thật lớn, lộ ra hàng răng trắng phau chính tề.

Lúc vừa trở lại Cổ Cách, mới bước vào vương cung, hắn đã nghe nói đến chuyện hơn một tháng trước Ngân Nghê đã lựa chọn cho mình hai ngao nô, không bao lâu sau khi Vương khai hoàn trở về từ sau chiến thắng trước quân đội Phổ Lan đã giữ hai ngao nô này lại bên người để hầu hạ. Hai ngao nô này mặc dù thân phận tiện tiện nhưng lại được đặc cách tự do ra vào tầm cung của Vương, được đại phu chữa bệnh, được Vương tự mình bón thuốc, được cung nô bên cạnh hầu hạ khiến người ta không khỏi ghen tị. Dù loại tin đồn thiếu chút nữa làm hắn kinh ngạc muốn rút cằm, mà chân chính khiến cho hắn bất khả tư nghị là hai ngao nô này lại có thể tay chân lạnh lạnh ở bên người Vương lãnh khốc tàn nhẫn sống qua hơn một tháng.

Trong phòng nghị sự, hắn có chút tùy ý nhìn đến ngao nô bên cạnh Vương. Nhưng chuyện phát sinh kế tiếp khiến cho hắn biết được Ngân Nghê sủng ái ngao nô này đến mức nào, Vương cũng là thật sự dụng tâm đối với nữ nô này. Trong địa lao, hắn vậy mà có thể nhìn thấy một Liệt đội trưởng nhà Phật Thích Ca, nửa tu là bà ra bộ dáng ôn nhu cùng sủng ái không thể nào tưởng tượng nổi.

Hắn nhẹ nhàng thu tay lại, đem nữ nhân với khuôn mặt nhỏ nhắn đang cuộn mình trong lồng ngực hắn tiến lại gần hắn hơn để sưởi ấm, quần áo thô ráp cùng da dê tinh tế tạo nên một sự đối lập rõ ràng. Nữ nô này có thể ở bên người Vương nhẫn nhịn hơn một tháng, với ý chí và nghị lực như thế đáng lẽ ra phải là một kẻ cường hãn cứng cỏi hơn người mới phải. Thế nhưng hóa ra, lực tinh thần của nàng lại rất yếu, chỉ mới một chiêu “Mị” đã không thể ứng phó nổi.

Khuôn mặt khéo léo hình quả trứng, cái trán tròn bóng no đủ, đôi hàng mi đen nhánh mà cong vút, bên trên là cặp chân mày dài cong cong, cùng sống mũi thẳng thơm nhu hòa, viên môi đầy đặn, cái cằm duyên dáng mượt mà, khuôn mặt này không thuộc loại xinh đẹp câu hồn, càng không phải kiểu điểm động lòng người. Cũng giống như vô số những nữ nhân khác, chỉ đoan chính thanh tú mà thôi. Nếu muốn tìm xem có cái gì khác biệt, thì đó là gương mặt của nàng lúc này trắng bệch như tờ giấy, cùng với cánh môi rách nát. Ấy, không đúng, còn có ánh mắt của nàng, đen nhiều trắng ít thập phần linh động, mặc dù nàng đã cố gắng đè ép nỗi tuyệt vọng trong lòng, nhưng vẫn không thể nào che giấu nội tâm hi vọng ái ố, làm hắn nhìn thấy vô cùng thú vị.

Hắn dịch người sâu hơn vào trong ổ chăn, hai tay xấu xa tiến vào trong nội y của nàng, xoa nhẹ trên thân thể trần trụi trơn bóng của nàng. Thịt non mềm, da dẻ mịn màng tinh tế, dáng người tròn tròn, lúc này đã trở nên ấm áp, làm cho người ta càng sờ càng nghiện, hận không thể cắn một ngụm vào miệng, đem cả người nàng dung nhập vào thân thể của hắn. Hắn đã hoàn toàn có thể hiểu được vì sao Vương lại có thể biến toàn thân nàng đều phủ đầy những mảng xanh tím cùng dấu răng loang lỗ rồi.

Ha ha, Ngân Nghê lựa chọn nàng, Vương đối với nàng động tâm, Liệt đội trưởng cũng đối với nàng động tâm, hại hắn cũng nhìn không được sinh ra hứng thú với nàng.

Thứ tốt thì phải cùng nhau chia sẻ không phải sao? Hắn rất muốn cùng bọn họ thi đấu một lần, thử xem ai là người hết hứng thú với nữ nô này trước, hay xem ai có thể hứng thú với nữ nô này lâu nhất? Ừm, vẫn là không nên so sánh thì hơn, trước kia mặc kệ có nhìn trúng cái gì, thì hứng thú của hắn bao giờ cũng chỉ tồn tại trong một thời gian ngắn ngủi, kết thúc cũng nhanh nhất. Nếu có so tài, thì phỏng chừng kết cục của hắn nhất định là thua chắc.

Đem nữ nô trong lòng nằm ngay ngắn lại, hắn nằm úp sấp lên thân thể nộn nộn mềm mại của nàng, mũi ngửi thấy hương vị trà xanh ấm áp từ thân thể nàng, đáy lòng hắn phát ra một tiếng thở dài thoải mái thích ý. Vẫn là thân thể nữ nhân nên nằm thẳng thì thoải mái hơn, bên dưới nữ nô này là xương cốt tinh tế, thịt nộn nộn, cơ thể tròn tròn mềm mại, áp lên thế này thật thoải mái.

Hắn nhẹ nhàng cởi nút áo, vạch ra cổ áo nội y của nàng, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn phớt hồng, bên trên còn sót lại một vài dấu kiêu ngạo. Mất hắn hít lại, tiếp tục kéo áo thấp xuống nữa, lập tức, hai khóa dây đã giống như con thỏ nhỏ tròn trịa nhảy ra khỏi áo. Bầu ngực vốn đã thập phần no đủ căng tròn, cho dù nữ nô này có đang nằm thẳng, thì vẫn như cũ kiêu ngạo vươn lên, giống hai tòa tuyết phong cao ngất. Xung quanh ngực nàng cũng có vài dấu hôn vàng, nhưng không hề làm giảm đi sự tinh tế hoạt nộn của nó, mà giống như tô điểm thêm cho miếng pho mát mịn màng cực phẩm này. Đỉnh núi là một vòng màu phấn hồng đẹp đến choáng váng, ở giữa đứng thẳng một nụ hoa chỉ to bằng ngón út, mềm mại xinh đẹp, nộn nộn hồng hồng, đáng yêu đến mê người.

Đa Cát cẩn thận đánh giá cặp tuyết phong này, nước miếng trong miệng không tự chủ được mà tứa ra như suối, hắn chăm chú nhìn mãi cho đến khi cặp tuyết phong chịu không nổi rét lạnh bên ngoài mà nổi lên từng hột da gà, hắn mới giật mình hoàn hồn.

Hắn kéo chăn lên, đem hai người che phủ từ đầu đến chân. Trong bóng tối, hương vị trà xanh ngọt ngào hòa quyện cùng mùi máu tanh thành một loại say mê dụ hoặc, khơi dậy cổ dục vọng tà ác tận nơi đáy lòng sâu nhất. Hắn đưa bàn tay áp lên hai luồng nhũ phong, không nhanh không chậm vuốt ve ngực nàng. Cảm xúc tươi đẹp nơi lòng bàn tay khiến cho hắn không khỏi nhắm hai mắt lại, trong miệng khẽ phát ra tiếng ngân nga thờ dài thỏa mãn.

Ngón tay hắn bóp nhẹ một nụ hoa, chậm rãi niết lấy chà xát, đợi cho đến khi nó trở nên trương cứng, liền chuẩn xác cúi xuống ngậm vào trong miệng. Hắn dùng đầu lưỡi tinh tế liếm qua một lần như là đang nhắm nháp thưởng thức món ăn đẹp đẽ nhất trên đời, sau đó hắn dùng răng nhẹ nhàng cắn gặm một lần lại một lần, giống như đứa trẻ mới sinh, một bên lấy tay sờ nắn khóa ngực nàng, một bên hết sức bình sinh dùng lực hút vào, phát ra những tiếng liếm mút chặc chặc không ngớt.

Ồi, đầu núm vú vị trà xanh ngọt ngào quả thực quá tuyệt vời, làm cho hắn nhớ lại cảm giác núm vú của mẹ hắn mang lại lúc nhỏ. Ừm, nhưng mà mút núm vú của nàng so với cái của mẹ, hay so với bất kỳ nữ nhân nào hắn đã chạm qua trước đây còn muốn tròn bóng non nót hơn gấp trăm lần, ngọt ngào mà mềm mại hàng vạn lần. Đa Cát ngoài ý muốn phát hiện ra nữ nhân này khiến hắn kinh hi vạn phần, hắn mút xong vú bên này, lại mút tiếp vú bên kia, vừa xoa bóp vừa chơi đùa bầu ngực bên kia, lại chuyển sang nắn bóp bầu ngực bên này, tựa hồ vô cùng bận rộn. Đến khi nghe thấy tiếng ngậm nga kiêu

nhuyễn của nữ nô phát ra theo bản năng bị kích thích, tâm tình hấn lại càng sung sướng hưng phấn chưa từng có.

Không biết hấn chơi đùa bầu vú của nàng bao lâu, mới chịu vén mở hẳn ra, làm cho không khí lạnh bên ngoài hạ nhiệt bớt thân thể cùng cái trán của hấn. Khuôn mặt hấn tràn đầy vẻ thỏa mãn sau khi được ăn no đủ, cái trán phủ một tầng mồ hôi tinh mịn, dính bết lên vài lọn tóc xoắn ngắn màu nâu đậm. Đôi mắt to màu rằm nắng cong cong, chỉ nhìn thấy một mảnh ánh sáng mang theo hơi nước trong suốt. Cánh môi dày hơi nhếch lên, trên khóe miệng còn vương chút dấu vết của nước miếng.

Rũ rũ tóc, hấn cúi xuống dưới thân nhìn lại, hai luồng vú của nữ nô này so với lúc trước dựng thẳng hơn rất nhiều, nhìn lại còn có phần no đủ hơn. Đỉnh nhũ cao vút cùng nụ hoa từ chỗ ngầy ngò màu hồng phấn giờ đây đã trở nên ướt át đỏ bừng, bên trên thấm đều một tầng nước miếng trong suốt, tản mát một cổ dâm mỹ phong tình dụ hoặc.

Đôi con ngươi màu rằm nắng nhiễm một tầng hơi nước như được tẩy rửa sáng trong, hấn dùng đầu lưỡi tiếp tục khám phá, tại hai nụ hoa hồng điểm trên bộ ngực của nàng thay phiên liếm mát qua lại, nghe thấy nữ nô phát ra tiếng ngâm nga khe khẽ một lần nữa, thế này hấn mới không nỡ mà buông tay. Hấn lấy tay lau đi dịch nước miếng trên hai đỉnh đầu vú của nàng, lưu luyến miết miết hai cái, cuối cùng mới miễn cưỡng khép lại cổ áo, buộc lại dây áo cho nàng.

Hấn ghé sát vào trên người La Chu, chậm rãi cọ xát vào thân thể mềm mại của nàng, cảm thụ sự thoải mái kỳ dị này. Hai tay hấn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng đã nhiễm tình triều của La Chu, cười rộ lên, “Cuối cùng thì mặt tỷ tỷ cũng không còn là màu trắng nữa rồi.” Hấn vươn người tới hôn lên môi nàng hai cái, cánh môi dôi đến sát bên lỗ tai La Chu, lặng lẽ thổi hơi nóng, “Tỷ tỷ, nghe tỷ rên rỉ dâm đẳng như vậy, có phải hay không đang mơ thấy được nam nhân âu yếm?”

Dứt lời, hấn phát ra một trận tiếng cười vui vẻ, ngón tay miêu tả đôi lông mày cong cong của La Chu, chạm đến hàng mi cong vút mềm mại của nàng, “Tỷ tỷ, tỷ nói xem kế tiếp chúng ta nên làm gì đây? Ừm, để ta cân nhắc suy nghĩ xem”

Đa Cát nghiêng đầu trầm suy tư, trong phòng giam lúc này vô cùng yên lặng, bỗng chốc, lại vang lên tiếng cười khe khẽ trong vát.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đa Cát Vs Ngân Nghê

“Đừng rồi, tỷ tỷ, để ta giúp tỷ thay băng vết thương nhé. Tỷ xem, từ lúc Liệt đội trưởng băng bó vết thương cho tỷ đến giờ đã qua lâu như vậy, vài gạc hấn sớm đã ướt sũng kinh nguyệt, tỷ mặc trên người thế này chắc là không thoải mái đúng không?” Con ngươi màu nâu chứa ý cười vui vẻ nhìn La Chu trúng “Mị” mà ngủ mê mang, “Tỷ tỷ, ta đếm đến năm, nếu tỷ không muốn thì phải mau nói với ta nha.”

“Một, hai, ba...” Mỗi khi đếm một số, hấn liền đưa lên một ngón tay, “Bốn, năm...” tiếng đếm “Năm” được kéo dài rõ rệt, hấn còn quơ quơ năm ngón tay phải trước mặt La Chu, “Tỷ tỷ không có mờ miệng cự tuyệt, cả chân mày cũng không nhăn lại, thì hấn là vui vẻ đồng ý đi. Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, ta tuyệt đối cũng có thể làm được tốt như Liệt đội trưởng.”

Hấn hoàn toàn không quan tâm đến việc La Chu đang ngủ mê mết, hưng trí bừng bừng tự quyết định. Hấn nhanh chóng chui ra khỏi ổ chăn, rồi dém chăn lại cẩn thận. Hấn dễ dàng tìm thấy một hàng hộp gỗ đựng đồ được đặt ngay ngắn bên cạnh, mở nắp hộp ra, bên trong liền xuất hiện một dải bông dài màu trắng. Hấn sờ sờ miếng băng, rồi ngược mắt nhìn La Chu, đưa ngón tay điểm điểm lên đôi môi của nàng không nặng không nhẹ.

“Tỷ tỷ, Liệt đội trưởng đối với tỷ thật sự là để ý nha, hấn vậy mà chuẩn bị cho tỷ là loại băng dùng khi nguyệt sự tốt nhất mà quý nữ Bác Ba hay dùng. Ha ha, ta đối với tỷ lại càng hứng thú thêm không ít.”

Hấn ngồi xổm bên chân ổ chăn, chậm rãi vén chăn lên. Cảm nhận được không khí lạnh lẽo tràn vào, nữ nô bên dưới lớp chăn theo phản xạ co rút người lại. Hấn nhìn nàng chằm chằm, con ngươi hứng thú nhiễm ý cười càng đậm.

Nữ nô này ngủ mà cũng không thành thật gì hết, kinh nguyệt rỉ ra bên hông chảy cả ra ngoài, trên quần lót tuyết trắng loang lổ đóa hoa hồng máu, ngay cả nệm chăn bên dưới cũng không tránh khỏi bị lây nhiễm vài điểm đỏ sậm.

Hấn linh hoạt còi dây thắt lưng của nàng, đang định còi quần lót ra, hấn bỗng nhiên khựng lại, toàn thân cấp tốc rơi vào trạng thái phòng vệ, trực giác nói cho hấn biết có một cổ lực lượng nguy hiểm đang dần dần tiến lại đây.

Hấn chậm rãi quay đầu lại, theo ánh sáng yếu ớt trong địa lao, hấn nhìn thấy từ từ xuất hiện một con chó ngao to lớn với bộ lông màu xám bạc, ánh lửa hắt vào càng làm cho hình ảnh nó thêm phần mờ ảo. Một đôi mắt hình tam giác màu lam hung tàn, trầm tĩnh, thâm thúy, lạnh lùng nhìn thẳng tới đây. Nó hơi há miệng ra, lộ ra mấy cái răng trắng sắc nhọn. Nó bước từng bước tới đây trong vô thanh vô tức, hình dáng cao ngạo cùng mạnh mẽ kết hợp với vẻ mặt lạnh lẽo như thể đang tuần tra lãnh địa vương giả.

“A, Ngân Nghê, hoan nghênh người tới thăm tù nha.” Đa Cát nở nụ cười ngọt ngào với Ngân Nghê, một tay vẫy nhiệt tình chào đón nó, tay bên kia vẫn không ngừng động tác trước đó. Ha ha, nữ nô này thật thú vị quá đi, không chỉ có Liệt đội trưởng, ngay cả Ngân Nghê cũng đến thăm tù rồi. Cứ cái đà này, chẳng bao lâu, mệnh lệnh thả người của Vương sẽ nhanh chóng hạ xuống thôi, hấn phải tranh thủ thời gian mới được.

Cổ họng Ngân Nghê phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, thông thả bước đến trước nhà giam đang giam giữ La Chu, há miệng cắn vài cái tại một góc cửa lao, song gỗ thô to lập tức phát ra tiếng gãy răng rắc, hiện ra một cái lỗ trống mà nó có thể miễn cưỡng chui qua.

Hắn liếc mắt, khẽ tán thưởng, “Ngân Nghê, đã lâu không gặp, răng nanh của ngươi vẫn sắc bén như ngày nào.” Dừng một chút, trên môi hắn hiện lên một tia cười đùa ác ý, “Cơ mà lúc yến hội hôm qua tại phòng nghị sự chẳng lẽ ngươi cắn chưa đã nghiền, nên hôm nay mới tới đây cắn gỗ?”

Trong mũi Ngân Nghê phát ra tiếng hừ lạnh kinh thường, bước đến bên cạnh hắn rồi ngồi xuống. Trùng hợp đúng lúc hắn vừa cời bỏ dây lưng nguyệt sự của La Chu, một cổ đinh nóng đỏ sậm trào ra, vừa lúc rơi trên dây lưng sắp sửa được tháo ra. Vị huyết tinh nồng đậm ngọt ngào đập ngay vào mặt nó, khiến đôi mắt hình tam giác màu lam lạnh đậm bỗng chốc biến thành màu đỏ tươi.

“Ngao...”

Yết hầu Ngân Nghê phát ra tiếng gầm hùng hậu, tràn đầy hưng phấn cùng kiêu ngạo. Bộ lông màu xám bạc xù lên, một chuỗi nước miếng trong suốt luồn qua các kẽ răng nanh sắc nhọn chảy xuống dưới, con chó ngao dữ tợn cấp tốc muốn lao đến chỗ giữa hai chân ngập máu của La Chu.

“Khoan đã!” Đa Cát tay mắt lanh lẹ đem tấm đai lưng ướt sũng máu kinh nguyệt vội kéo ra, “Bốp” một tiếng đánh vào cái ót của Ngân Nghê, quát, “Ngậm dây lưng qua một bên liếm máu đi.”

“Ngao...”

Ngân Nghê hung tợn nhìn chằm chằm hắn, nhe hai hàng răng nanh uy hiếp, để lộ móng vuốt vuốt sắc bén trong lòng bàn chân, yết hầu phát ra từng trận tiếng gầm gừ trầm thấp.

“Nhìn ánh mắt của ngươi kìa, đều bị máu kích thích đến đỏ tươi rồi. Ngươi mà còn tiến lên liếm liếm nữa, nhất định sẽ khiến ngươi nổi thú tính mà cắn chết nàg.” Đối với sự tức giận uy hiếp của Nhân Nghê, Đa Cát mặt không đổi sắc, còn không chịu yếu thế trừng trở về, cười lạnh nói, “Huống hồ ta chỉ mới bắt đầu chơi thôi, sao có thể để ngươi ăn mất đồ chơi chứ?”

Ngân Nghê giật mình, yết hầu cũng dần dần thôi không gầm gừ nữa. Trước mắt là dải băng màu đỏ, cái lưỡi thô ráp thè ra liếm liếm cái mồm dài của nó, lưu loát lao đến, ngậm lấy dây lưng vào trong miệng, rất nhanh thối lui đến một góc làm ổ.

Hừ, thế này mới phải. Đa Cát vừa lòng gật đầu, hắn xoay người đang định đánh giá cùng thưởng thức một phen hạ thân của nữ nô, lại nghe thấy tiếng lầm rầm không rõ, hai đùi tuyết trắng đều bị nhiễm máu đỏ của nàng đột nhiên co rúm cuộn tròn lại.

Không hay rồi, xem ra nữ nô mảy sắp tỉnh dậy, thật là mất hứng mà. Hắn không khỏi có chút uể oải, không dám kéo dài thời gian, đem thắt lưng sạch sẽ đến nhanh nhẹn mặc vào cho nàng, còn giúp nàng trông lại quần lót. Đang định đem lại đệm chăn, Ngân Nghê một bên đã phun ra miếng vải nhiễm nguyệt sự của nàng sau khi đã liếm chán, chạy nhanh đến nằm phủ phục trên lòng bàn chân của nàng.

Đạch, chó ngao thôi.

Đa Cát cười nhạt, vén góc chăn lên, cũng lập tức chui vào ổ chăn. Vừa mới điều chỉnh tư thế của nữ nô ghò giống với lúc đầu, thân thể nộn thịt trong lòng chợt cục cựa, đôi lông mi cong vút nhẹ nhàng run rẩy, hé mở ra nhãn tình.

Con ngươi nàng ngập nước đen lúng liếng, như phủ một tầng sương mù mờ lung, giống hai viên hắc diệu thạch ôn nhuận được ngâm trong nước. Nàng nhìn hắn chớp chớp mấy cái, lúc này tầng hơi nước mới dần tản đi, đôi mắt trở nên vô cùng trong trẻo.

“Tỷ tỷ, tỷ ngủ có ngon không?” Hắn nhẹ giọng hỏi, tay đặt trên bụng của nàng nhẹ nhàng xoa xoa.

“Ừm, cảm ơn.” Giọng nói mềm mại mang chút khăn khăn khi vừa tỉnh dậy sau cơn mê. La Chu cảm thấy toàn thân đều ấm áp, khí lạnh trong bụng cũng đã tiêu tán, cơn đau kịch liệt giờ đã có thể miễn cưỡng vượt qua được, sự thoải mái này khiến cho nàng không nhận được muốn cảm tạ Đa Cát từ tận đáy lòng.

“Không cần cảm ơn, có thể làm cho tỷ ấm áp là sự vinh hạnh của ta.” Đa Cát vui vẻ cười nói, cánh tay vô thức siết chặt lại, khiến cho lồng ngực cứng cáp gầy gò của hắn tiến gần hơn đến người nàng, hung hăng đè ép chà xát lên bộ ngực mềm mại no đủ của nàng.

Đúng lúc này La Chu chợt cảm thấy bộ ngực một trận đau đớn, thần trí mơ hồ nháy mắt trở nên thanh tỉnh, nàng nhận thấy được biến hóa rõ rệt trong cơ thể.

Bầu ngực sữa của nàng căng cứng, đầu vú cũng có chút tê dại cùng ần ần trướng đau. Đáng chết, lần nào đến kỳ nguyệt sự, tuyến vú của nàng giống như bị kích thích vậy đó, bộ ngực chậm rãi trở nên trướng đau căng cứng, đôi khi đầu nhũ hoa mẫn cảm đến nỗi bị quần áo ma sát cũng làm nàng không chịu nổi. Lúc này đây lại càng trầm trọng hơn, chẳng những trở nên trướng đau mẫn cảm, còn khiến nàng mộng xuân. Nghĩ đến cảnh tượng trong mơ, khuôn mặt nàng không tự chủ được mà nóng lên. Trong mộng, nàng thấy có một nam nhân không nhìn rõ gương mặt tùy ý liếm mút cùng vuốt ve ngực nàng, mang đến cho nàng từng trận hỗn loạn vừa đau vừa tê. Nàng dường như đã trầm luân trong sự thoải mái tê dại đến cực hạn đó, hơn nữa sự đau đớn khiến nàng run rẩy hít thở không thông, trong miệng cũng không không chế được mà phát ra âm thanh ngâm nga cầu xin. Thật may, đó chỉ là giấc mơ.

Đối diện với khuôn mặt cười đáng yêu sáng lạn như ánh nắng mặt trời của Đa Cát, giống như bầu trời xanh trong vắt sau những ngày tuyết rơi ảm đạm, càng khiến cho người mới tỉnh dậy sau giấc mộng xuân như La Chu cảm thấy thập phần xấu hổ cũng không được tự nhiên, còn có vài phần ngượng ngùng nói không rõ và cảm giác tội ác đầy mình khi làm vậy bản cậu bé hồn nhiên như thế này.

“Đa Cát, thả lỏng tay chút, tỳ... tỳ không thở nổi.” Khuôn mặt nàng nóng cháy, cổ găng gầy giữa tạo khoảng cách nhất định với Đa Cát.

“Được.” Đa Cát nghe lời buông cánh tay, chăm chú nhìn La Chu, vẻ mặt có chút hoài niệm nói, “Thân thể tỳ tỳ vừa mềm mại lại vừa thơm nữa, rất giống với mẹ ta, ta rất thích ngủ cùng với tỳ tỳ.”

La Chu hơi thất thần, xấu hổ cùng mất tự nhiên, ngượng ngùng cùng cảm giác tội ác phút chốc không cánh mà bay. Nàng đưa tay xoa hai má cậu bé, ôn nhu nói, “Tỳ trông giống mẹ Đa Cát sao?”

“Ừm.” Đa Cát khẳng định gật đầu, như nghĩ đến chuyện gì, lại vội vàng bổ sung, “Cũng không hoàn toàn giống lắm, tỳ tỳ so với mẹ ta càng trẻ trung xinh đẹp hơn. Giống như là... như là...” Hắn khó xử gãi đầu, nửa ngày cũng tìm không ra từ thích hợp.

“Không cần gãi đầu như thế, tỳ hiểu ý người mà.” La Chu tốt bụng tiếp lời, mỉm cười xoa loạn mái tóc quăn ngắn ngủn mà thô ráp của hắn.

“Hi hi.” Hắn cười ngốc, đưa tay lên cầm lấy bàn tay đang vò loạn mái tóc của hắn, ánh mắt lấp lánh không tạp niệm mà hỏi, “Tỳ tỳ, sau này lúc nào ta nghĩ đến mẹ, có thể lại được cùng ngủ với tỳ hay không?”

“Chỉ cần tỳ còn ở bên cạnh người, thì lúc nào cũng được.” La Chu không biết sau này nàng sẽ đi về đâu, nhưng giờ phút này nàng không muốn khiến một cậu bé đang mong đợi sự yêu thương như hắn phải thất vọng, nàng càng không muốn nhìn thấy người thứ hai sau nàng phải chịu cảnh vừa mới nhen nhóm hy vọng đã phải thất vọng. Tính tình nàng trước giờ vốn dĩ lạnh bạc, nhờ cơ duyên xảo hợp này, hay là nàng thử làm người tốt một lần.

“Cảm ơn tỳ tỳ, cảm ơn tỳ tỳ, ta thật sự rất vui, ta thật sự rất vui, cảm ơn tỳ tỳ.” Đa Cát kích động, vừa nói liên thanh không ngừng, vừa thu chặt cánh tay, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, đầu hướng tới bên gáy nàng cọ tới cọ lui.

Mái tóc quăn ngắn ngủn thô ráp của hắn cọ vào cằm cổ nàng, khiến nàng ngửa ngửa, tê dại, không khí hòa thuận vui vẻ, làm La Chu nhìn không được phát ra tiếng cười khanh khách.

“Ngao...”

Tiếng gào trầm thấp quen thuộc từ dưới chân ổ chăn truyền ra. Nàng sững sốt, duỗi chân thử tìm kiếm bên dưới, nàng chạm phải một bộ lông thô dày cứng rắn, không giống cảm giác lò sưởi Đa Cát bao bọc lấy bàn chân nàng. Trong lòng nhất thời nóng lên, kinh hi hỏi: “Là... là Ngân Nghê sao?!”

“Ngao...”

Một thứ vừa thô ráp vừa mềm dẻo ẩm ướt liếm lên mu bàn chân nàng, rồi lại liếm tiếp vào lòng bàn chân, nước mắt nàng không có dấu hiệu chảy xuống. Nàng ôm chặt Đa Cát, vừa khóc vừa mắng: “Ngân Nghê thôi, con chó khốn kiếp hôm qua nhân tâm bỏ mặc ta? Hu hu, ta cứ tưởng lần này không sống nổi nữa chứ, hu hu...”

“Ngao...”

Ngân Nghê buồn bực gầm gừ trầm thấp, lặn qua lộn lại trong ổ chăn, dán vào trên lưng nàng chiếm hết phân nửa tấm chăn.

Cảm nhận được mùi tanh tươi hoang dã ảm áp từ phía sau đánh tới, La Chu lập tức buông Đa Cát ra. Cổ găng gầy giữa xoay người trong lòng hắn, ôm lấy cái cổ to khỏe của Ngân Nghê, vùi đầu vào bộ lông xám bạc của nó khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Ánh Đuốc Le Lói Nơi Lỗ Chó

Đa Cát kinh ngạc nhìn con chó ngao vốn hung ác tàn bạo nay trong mắt chỉ thấy toàn là dung túng cùng sùng ái, lại nhìn đến mái đầu mềm mại đen tuyền đang đưa lưng về phía mình, ngũ quan đáng yêu của hắn cũng có chút vận vẹo kỳ quái. Đôi mắt to màu rằm nắng khẽ nhắm lại, cặp chân mày cùng với khóe môi cũng nhướng lên, một tia lạnh lẽo thâm độc thoáng chốc lướt qua trong chớp mắt.

Nữ nô này không những ôm lấy Liệt đội trưởng gào khóc, mà còn có thể ôm một con chó ngao gào khóc. Ha ha, chẳng lẽ trong mắt trong lòng nàng, chó ngao cũng có địa vị sánh bằng với con người? Thủ vị, rất thú vị nha.

Ngân Nghê hơi ngược cằm, đôi mắt hình tam giác màu lam khẽ khép hờ, tùy ý để mặt La Chu cào loạn dầy vò trên cổ nó, bởi nước mắt lung tung lên bộ lông của nó. Yết hầu không ngừng phát ra những tiếng thờ khò khè nặng nề, như tiếng trấn an ní non dịu dàng.

Tiếng khóc dần dần lắng lại, La Chu thút thít lau nước mắt, chậm rãi vuốt lại bộ lông trên cổ Ngân Nghê bị nước mắt nàng làm rối loạn, tâm tình nàng cũng từ từ khôi phục dần. Lúc nàng gào khóc trong lòng Thích Ca Thác Tu, nàng chỉ muốn phóng thích nỗi sợ hãi cùng khản trương bị đè ép. Còn lúc gào khóc trong lòng Ngân Nghê, là nàng đang muốn phóng thích ủy khuất cùng với uất ức trong lòng. Sau hai lần gào khóc cật lực, thân thể nàng mặc dù

có chút mệt mỏi, nhưng lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Đợi cho nàng hoàn toàn điều chỉnh tốt cảm xúc, nàng mới ngượng ngùng quay người lại, mỉm cười gượng gạo với Đa Cát, “Tỷ tỷ vô dụng, để người chê cười rồi.”

Đa Cát lắc đầu, mặt nhiễm ý cười như ánh nắng mùa xuân: “Mẹ ta từng nói, con người ta nếu thấy khổ sở muốn khóc thì cứ khóc, nếu phải kìm nén trong lòng thì sẽ không tốt cho thân thể. Lúc khổ sở ta cũng rất muốn khóc, nhưng vì là nam nhân, nếu khóc ta nhất định sẽ bị huynh trưởng quát mắng. Còn tỷ tỷ là nữ nhân, có thể tùy ý khóc, không cần cảm thấy thẹn thùng đâu.”

Nam nhân? Cậu nhóc mới mười một mười hai tuổi cũng được gọi là nam nhân? Con nít cổ đại trưởng thành sớm không giống như ở thành thị được nuông chiều đến hư? La Chu nhìn khuôn mặt cậu bé vừa đáng yêu vừa hồn nhiên này, lẳng lặng nhìn hẩn một cách đồng tình thân thiết, đồng thời cũng sinh ra vô hạn cảm khái: sinh dưỡng được một đứa con tri kỷ như Đa Cát mới không uổng công nữ nhân mang thai sinh đẻ vất vả a! Nàng không khỏi có chút yêu thích cùng ngưỡng mộ người mẹ đã mất của Đa Cát, tự đáy lòng nói: “Được Đa Cát săn sóc như thế này, nữ nhân nào gả cho người, đời này nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

“Tỷ tỷ, tỷ nói vậy cái gì vậy chứ!” Đa Cát gầm nhẹ, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng, mấy chiếc răng trắng toát không tự chủ được mà cắn môi dưới, đôi mắt to màu râm nắng trong suốt hiện lên tia ngượng ngùng xấu hổ, càng làm nổi bật thêm khuôn mặt hồn nhiên đáng yêu.

“Tỷ không có nói vậy, không có nói vậy, Đa Cát của chúng ta chẳng mấy chốc sẽ đến cái tuổi kia thôi.” La Chu vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng của hẩn, con người trong suốt màu đen hiện rõ ý cười đùa cợt. Đột nhiên nhớ đến vấn đề nàng đã xem nhẹ trước khi ngủ, vừa nhớ đến, nàng tò mò hỏi: “Đúng rồi, Đa Cát, người làm cách nào mà vào đây được thế?” Chắc không giống như A Lan Ni Mã có bản lĩnh mở các loại khóa đâu nhỉ? Đây có phải là đồng nghĩa với việc nàng cũng có thể thoát ra khỏi địa lao hoàng cung?

“Sau khi Liệt đội trưởng rời đi, tỷ tỷ vẫn nằm bất động trong ổ chăn, vô luận ta gọi thế nào cũng không lên tiếng trả lời. Ta thật sự rất lo lắng cho tỷ tỷ, liền chui qua khe hở song cửa để xem tỷ thế nào.” Đa Cát bình thản trả lời.

Chui? La Chu hơi xoay người, quay đầu nhìn về phía song gỗ nhà giam, khoảng cách giữa hai song gỗ thô to chỉ tầm khoảng mười bốn mười lăm xăng ti mét, nàng nhìn lại cậu bé trước mặt, cẩn thận đánh giá. Làm sao có thể được chứ, khoảng cách như vậy sao có thể chui qua được?

“Như vậy... cũng có thể chui qua?” Nàng khoa tay múa chân, vẻ mặt kinh ngạc cùng nghi ngờ.

“Tỷ tỷ, người đừng nhìn ta như vậy, ta từ bé đã luyện Mật Tông, chui qua khe hở nhà giam như thế này là quá dễ dàng.” Đa Cát đắc ý cười nói, “Bất quá tỷ giúp ta giữ bí mật nhé, trăm ngàn lần đừng để huynh trưởng của ta biết.”

Hẩn luyện Mật Tông có phải là cái loại võ công rút xương linh tinh gì đó? La Chu kinh ngạc, há mồm muốn hỏi lại, do dự chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định buông tha vấn đề này. Sau khi phái Mật Tông của Phật giáo Ấn Độ dung hợp với các giáo phái bản địa tại nơi cao nguyên này, trải qua hàng trăm hàng ngàn năm, lại phát triển thành Tát Ca phái và Cách Lỗ phái như hai chi phái lớn nhất, mỗi chi phái của Mật Tông đều đề cập đến việc bản thân phải giữ bí mật. Nếu bản thân có quá nhiều lòng hiếu kỳ thì sẽ không phải là chuyện tốt lành, không những thế còn khiến mình đặt vào hoàn cảnh khó báo toàn, nếu bản thân đã không biết thì tốt nhất vẫn là không nên cố gắng tìm kiếm đáp án. Trong lòng nàng vất vả lắm mới sáng lên một tia hy vọng mong manh lại phút chốc tan biến không còn một mảnh, nàng chỉ là một người bình thường, không có cách nào có thể chui qua được.

“Ừm, tỷ nhất định sẽ giữ bí mật.” Nàng giật nhẹ khóe môi, lại nhìn về phía Ngân Nghê, “Ngân Nghê thì vào bằng cách nào?” Một con chó ngao chắc là không có khả năng luyện cái loại rút cốt Mật Tông đi.

“Ngao...”

Ngân Nghê hơi nhe răng, dưới ánh lửa lập lòe mấy cái răng nanh nhọn sắc bén của nó như những mũi nhọn lạnh lẽo chọt dài chọt ngắn.

“Ngân Nghê là tên của nó sao?” Đa Cát tựa gán vào La Chu, có chút rụt rè đặt câu hỏi, “Vừa nãy có nghe tỷ gọi mấy lần.”

“Đúng vậy, nó là một con chó ngao cực kỳ thông minh.” La Chu gãi gãi cằm Ngân Nghê, giọng nói có chút tự hào. Tuy rằng Ngân Nghê không phải là do nàng nuôi dưỡng, hơn nữa đối tượng mà nó trung thành cũng không phải là nàng. Cảm thú Vương chỉ cần ra lệnh một cái, nó còn có thể ngoan ngoãn bỏ mặc nàng không chút thương tiếc, thế nhưng tại nơi cao nguyên cổ đại này nó vẫn đang là chỗ dựa tinh thần của nàng.

“Xác thực rất thông minh. Nó đã cắn gãy một góc song gỗ nhà giam, rồi chậm rãi chui vào.” Đa Cát rất đồng ý, đưa tay chỉ chỉ, “Kia kìa, tỷ tỷ nhìn đi, chính là cái lỗ đó đó.”

La Chu thuận theo hướng ngón tay hẩn chỉ, tại một góc tường thạch bích, ánh lửa chiếu không tới một vài chỗ âm u, khoảng cách một thước giữa các song gỗ nhà giam bỗng có chỗ rộng hơn rất nhiều, nàng hoàn toàn có thể chui qua đó để đi ra ngoài. Cái này... Cái này... Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt, đột nhiên quay đầu, lỗ ngay trước mắt, ánh lửa đèn tàn soi bóng lờ (*). Nàng kích động, chống lên thân hình Ngân Nghê ngồi dậy trong ổ chăn. Giống như một con sói đói vô tình phát hiện ra miếng thịt ngon béo bở, hai mắt sáng như đuốc, nhìn chăm chăm vào cái lỗ chó kia, không kìm chế được mà run rẩy.

(*) La Chu đã cải biên lại một đoạn trong bài thơ “Thanh Ngọc Án”.

Đoạn gốc:

“Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt.

Đột nhiên quay đầu, người ngay trước mắt.

Ánh lửa đèn tàn soi bóng lệt.”

Đó rõ ràng là một cái lỗ! Một cái lỗ gần trong gang tấc! Nàng cuối cùng cũng đã có cơ hội thoát ra khỏi đây! Thật không hổ Ngân Nghê thói mà!

“Tỷ tỷ, mau vào đi, cẩn thận lạnh.”

Nhưng chưa đợi nàng kích động nhảy nhót đủ, một đôi cánh tay gầy gầy từ phía sau ôm lấy cơ thể nàng, dùng sức nhét nàng vào ổ chăn, dèm chăn lại thật chặt không một kẽ hở.

Đa Cát nâng mặt La Chu lên, đôi mắt to màu rằm nắng thẳng tắp nhìn nàng, khuôn mặt đáng yêu thuần khiết không phù hợp với sự nghiêm túc lúc này: “Tỷ tỷ, tỷ đừng vọng tưởng đến chuyện chạy trốn. Trong nhà giam này mặc dù không có người trông coi, nhưng tại tất cả những chỗ trọng yếu đều có binh lính canh gác nghiêm cẩn, một khi phát hiện tù phạm bỏ trốn, tất cả đều sẽ bị xử tử ngay tại chỗ. Cho dù tỷ có được Phật Tổ phù hộ mà may mắn thoát ra khỏi địa lao này, thì bên ngoài tiết trời mùa đông lạnh lẽo rét buốt, tuyết lớn bay đầy trời, một nữ nhân yếu ớt như tỷ, chỉ cần đi ra nửa ngày chắc chắn sẽ bị đông chết.”

La Chu kinh ngạc nhìn khuôn mặt ngưng trọng của Đa Cát, tia kích động trong ánh mắt thoáng chốc tan biến, sự nhảy nhót trong lòng cũng trầm lắng hẳn. Đa Cát nói rất đúng, là nàng quá nóng vội. Nhiệt độ thấp nhất ở nơi đây có thể xuống tới âm hai mươi ba mươi độ, nếu cứ tùy tiện trốn đi sẽ chỉ khiến nàng càng chết nhanh hơn mà thôi. Chết tiết, nàng tro mắt nhìn, đến lỗ chó mà nàng cũng không thể chui, thiệt là đau lòng a!

“Đa Cát, ngươi hiểu lầm tỷ rồi. Tỷ chỉ là do quá lo sợ bị nhốt ở trong này nên mới tự nhiên mất khống chế, tỷ không có nghĩ đến việc chạy trốn đâu.” Nàng kéo tay Đa Cát xuống, cố gắng giương lên khóe môi, gượng cười để che giấu. Huynh trưởng Đa Cát hẳn là một trong những người giám thị địa lao này, nàng cũng không biết liệu Đa Cát có phải là thân dân của cảm thú Vương không, tóm lại vẫn nên cẩn thận là trên hết.

“Tỷ tỷ không nghĩ đến việc chạy trốn là tốt rồi.” Đa Cát nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt đang nghiêm túc giây lát tràn ra nụ cười sáng lạn, “Tỷ tỷ, Liệt đội trưởng đại nhân không phải đã nói chờ Vương hết giận, tự nhiên sẽ thả tỷ ra sao? Ta phỏng chừng sẽ chẳng mấy chốc Vương sẽ thả tỷ thôi.”

Ha, cảm thú Vương sẽ thả nàng sao? La Chu bĩu môi từ chối cho ý kiến. Đa Cát hẳn là cũng đã nghe thấy chuyện nàng mạo phạm cảm thú Vương như thế nào, vậy mà còn có thể đi tán đồng cái suy nghĩ điên rồ của Thích Ca Thất Tu, nàng chỉ có thể nói là thật sự quá ngây thơ đi.

“Ừm, tỷ sẽ chờ.” Nàng lười biếng trả lời, ngực vẫn ần ần tiếc nuối.

“Tỷ tỷ đừng mất hứng, nếu Vương không thả tỷ ra, chờ thêm vài ngày nữa, ta sẽ lặng lẽ cầu huynh trưởng thả tỷ ra ngoài.” Đa Cát ôm lấy nàng, an ủi nói.

“Ngươi... ngươi nhỏ giọng chút!”. La Chu kinh hãi, mí mắt giật một cái, vội vàng lấy tay che miệng hẳn, “Tự ý thả tù phạm là tội lớn, ngươi muốn hại huynh trưởng ngươi rồi đâu sao?” Nàng quay đầu nhướng người lên qua khỏi thân hình Ngân Nghê cảnh giác nhìn ra bên ngoài nhà giam.

“Tỷ tỷ yên tâm, ta sớm đã dò la qua rồi, tù phạm giam giữ trong địa lao này đều đã ngủ mê mang hết rồi, không ai chú ý đến chúng ta đâu.” Đa Cát cười tủm tỉm nắm lấy bàn tay đang che miệng hẳn, nhẹ nhàng bóp bóp mấy cái, khẽ ai oán, “Tỷ tỷ, tỷ nhìn xem, mới vừa ra ngoài ổ chăn một chút, mà tay tỷ đã lạnh thế này rồi.”

“Có ngươi cùng Ngân Nghê ở đây, tỷ sẽ không lạnh nữa.” La Chu thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có chút lo lắng ần ần cần dặn dò, “Sau này không cho phép nói lung tung như vậy nữa. Nếu... nếu tỷ thật sự không thể ra khỏi địa lao, sau khi ngươi ra khỏi đây, hàng ngày nhớ đến thăm tỷ nhé.”

Thành thật mà nói, nàng đối với đề nghị của Đa Cát không thể nào không động tâm. Nàng đã từng lãnh đạm đem hy vọng trốn thoát đặt trên tính mạng của A Lan Ni Mã và Khúc Trân Mai Đóa, tuy nhiên vì các nàng không chịu nghe khuyên bảo, cứ một mực khẳng khái muốn báo thù dù phải đánh đổi bằng cái chết, nên nàng mới có thể thuận tiện lợi dụng theo, trong lòng cũng không có bất luận cái gì gọi là áy náy hay gánh nặng. Nhưng đối mặt với một người mới gặp mà đã muốn cùng nàng thân thiết, có chút đồng bệnh tương liên như Đa Cát, nàng không đành lòng lợi dụng tâm địa thiện lương cùng nhiệt tình của hẳn, lại càng không nghĩ đến việc để cho hẳn và người nhà của hẳn vì nàng mà gặp chuyện không hay.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Đề Tại Kinh Nguyệt Gây Họa

“Ta thề trước Phật Tổ, nhất định sẽ giúp tỷ tỷ thực hiện được nguyện vọng.” Đa Cát thâm trầm nhìn nàng, trịnh trọng cam đoan. Độ cong nơi khóe miệng dần thu hồi, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên có chút lo sợ bất an, “Tỷ tỷ, ta... ta nghĩ là nên thành thật khai báo tỷ một việc.”

“Việc gì?” La Chu thuận miệng hỏi, phía trước có lò sưởi, phía sau cũng có lò sưởi, dần dần làm cho thần trí nàng có chút buông lỏng, cảm giác buồn ngủ ập đến.

“Ta... ta nói ra rồi, tỷ tỷ... tỷ tỷ không được nóng giận đâu đấy?” Hẳn nói áp a áp ứng, giống như một đứa trẻ phạm vào sai lầm, mang mấy phần cẩn thận cùng sợ hãi.

“Ngươi trước cứ nói ra đi đã.” La Chu cố gắng chớp mắt cho tỉnh ngủ, hai mắt mở to cảnh giác, cao thấp đánh giá hắn. Khuôn mặt hắn có sợ sệt, có áy náy, có xấu hổ, có lo lắng... Chẳng lẽ hắn làm chuyện gì có lỗi với nàng?

Vài chiếc răng trắng nõn khẽ cắn lấy môi dưới, hai má đỏ ửng càng làm nổi bật khuôn mặt trong sáng của hắn. Đa Cát chần chờ hồi lâu, mới lắp bắp nói: “Kỳ thực... kỳ thực cũng không phải chuyện gì lớn. Chính là... chính là...” Hắn lại ngập ngừng thêm một hồi, cuối cùng hạ quyết tâm, mồm miệng cũng vì thế mà trở nên trơn tru hơn nhiều, “Lúc Ngân Nghê tiến vào nhà giam đã dọa ta muốn nhảy dựng, cứ tưởng nó muốn ăn thịt chúng ta. Kết quả nó chẳng thèm quan tâm ta nói gì, chỉ không ngừng thấp đầu khịt mũi ngửi mùi trong nhà giam, mắt màu lam cũng dần dần biến thành màu đỏ tươi, miệng không ngừng chảy ra nước dãi, bộ dáng càng lúc càng hung ác đáng sợ. Ta sợ nó trở nên bạo phát cắn chết chúng ta, định ôm tỷ tỷ trốn đến một góc sáng sủa, thế mà nó đột nhiên lại kéo chân ra, đầu hướng thẳng đến... đến giữa hai chân của tỷ tỷ, ta lúc ấy thiếu chút nữa sợ mất mật, nhưng lập tức hiểu ra rằng, nó hơn phân nửa là bị mùi huyết tinh trên người tỷ tỷ kích thích nên bộc phát thú tính, muốn cắn xé thịt người.”

Nghe Đa Cát thuật lại, La Chu thể này mới bắt tri bắt giác phát hiện ra hạ thân tựa hồ có vẻ khoan khoái dễ chịu, mà cái loại nhẹ nhàng thoải mái này dường như không có khả năng đến từ việc hành kinh đã lâu như vậy mà vẫn chưa được thay băng nguyệt sự. Trong lòng nàng bắt đầu sợ hãi, sau lưng cũng đã đổ mồ hôi lạnh, từ đầu đến chân đều đông cứng, ần ần sinh ra một dự cảm không rõ. Nàng cố giữ vững bình tĩnh, thản nhiên nói: “Nói tiếp đi.”

“Ta... ta sợ nó cắn tỷ bị thương, nên đã cố nén nỗi sợ hãi, cởi bỏ quần của tỷ tỷ, đem dây lưng ướt sũng máu ném tới chỗ nó. Thừa dịp nó liếm dây lưng dính máu đó, ta cũng bắt chước bộ dáng của Liệt đội trưởng đại nhân nhanh chóng thay dây lưng sạch sẽ khác cho tỷ tỷ, rồi cuối cùng giúp tỷ mặc lại quần.” Giọng nói trong trẻo như tiếng suối chảy róc rách, ẩn chứa sự bối rối cùng xấu hổ, con ngươi màu rằm nắng khẽ khép hờ hồi lỏ, “Không biết có phải dây lưng đó làm nó thỏa mãn hay không, mà màu đỏ tươi trong mắt nó tan đi rất nhiều, cuối cùng nằm phủ phục trên lòng bàn chân của tỷ tỷ. Mặc dù trái tim ta đã được buông lỏng, nhưng vẫn không dám đuổi chân xuống dưới.”

La Chu hoàn toàn hóa đá. Chết tiệt, nàng cảm giác chỉ ngủ có một chút thôi mà, vì có gì liền có thể xảy ra loại sự tình đến quỷ thần cũng không cứu nổi vậy nè?

“Tỷ tỷ, tỷ đừng có trừng ta mãi mà không nói lời nào như thế được không? Ta biết ta sai rồi, chỉ là lúc ấy ta bị Ngân Nghê dọa, sợ nó cắn tỷ bị thương, nên mới... mới... Tỷ tỷ, tỷ đừng tức giận ta có được không?” Đa Cát bắt lấy tay nàng đặt trên ngực mình, gương mặt nhìn nàng vừa bối rối vừa vội vàng, đôi môi đầy đặn hơi hơi dẩu ra, hốc mắt liền nhiễm một tầng trong suốt, “Tỷ tỷ, ta nếu sớm biết tỷ và nó có quan hệ tốt như vậy, thì đã không sợ nó cắn tỷ, lại càng sẽ không tự tiện thay dây lưng cho tỷ khi không có sự đồng ý của tỷ. Tỷ tỷ, tỷ tha thứ cho ta lần này có được không?”

Nàng muốn hét lên, cứ hình dung đến chuyện xảy ra lúc đó là nàng chỉ muốn khóc, nhưng nhìn đến khuôn mặt đáng yêu đang cực lực lấy lòng kia khiến sự bối rối, khiếp đảm vừa mới sinh sôi của nàng như bị nghiền lại trong lồng ngực không cách nào phát tác. Nàng thật sự muốn khóc, nhưng vì trước đó vừa mới gào khóc hai trận liên, nên nhất thời không tài nào khóc nổi.

Nghiêm túc mà nói, Đa Cát không làm sai gì cả, quả thật mùi huyết tinh rất có khả năng kích thích thú tính tàn bạo của Ngân Nghê. Cậu bạn nhỏ này thiết nghĩ cũng là sợ nàng bị chó ngao cắn nên mới giúp nàng xử lý kinh nguyệt, chỉ mong cứu nàng thoát khỏi vận mệnh bị cắn xé mà thôi. Kể cả việc Ngân Nghê đến thăm tù cũng vậy, nó cũng không biết nàng đang chảy máu đầm đìa, do đó mới bị kích thích bộc phát bản năng dã thú hung bạo. Hơn nữa, sau khi đã đánh chén máu của nàng nó đã khổng chế được thị huyết thú tính, nhu thuận nằm dưới chân mà sưởi ấm cho nàng. Cho nên, người sai duy nhất ở đây là nàng, nàng không nên ở nơi này mà có nguyệt sự a! Bắt đầu từ trong tấm cung cầm thú Vương, tất cả các sự việc rồi ren sau đó đều do kinh nguyệt của nàng mà ra hết!

Chẳng phải có cái bài hát chết tiệt gì: “Đều tại ánh trăng gây họa”. Nhưng sao đến lượt nàng lại không phải ánh trăng (nguyệt lượng), mà là kinh nguyệt a! Chỉ sai có một chữ, mà đi tới ngàn dặm! Ai có thể thấu cho nỗi bi thương nước mắt chảy thành sông, cỏ dại lan tràn này đây.

“Tỷ... không có tức giận...”

Tỷ chỉ là không có mặt mũi gặp người thôi! Tỷ thực xin lỗi ngươi, thực xin lỗi huynh trưởng của ngươi, thực xin lỗi ba mẹ đã mất của ngươi! Ngân Nghê là dã thú thì cũng thôi đi, đáng này lại để cho một cậu bé giúp nàng thay băng nguyệt sự, không biết nàng có hay không sẽ bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục vì tội nghiệt đã đầu độc một đóa hoa trong sáng của tổ quốc?

La Chu thở ra một tràng uất khí thật dài, dịch dịch thân mình, nằm úp sấp trong đệm chăn, ưu thương, xấu hổ muốn chết.

“Thật sao?” Đa Cát nháy mắt mấy cái, con ngươi muốn sáng ngời bao nhiêu có bấy nhiêu, khoe môi lại lộ ra một đường cong quý dị.

“... Thật như trên châu.”

Trong nệm chăn dày cộm phát ra từng tiếng nói rầu rĩ.

Ọc ọc... ọc ọc...

Bụng nàng không quan tâm đến việc chủ nhân nó đang xấu hổ ưu thương, buồn bực cùng nản lòng, sau một thời gian dài chưa ăn cơm, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa mà đứng dậy biểu tình.

Đa Cát cười xì một tiếng, đẩy đẩy nàng, nói: “Tỷ tỷ, hình như tỷ đói bụng đấy, bụng của ta cũng vừa vện đói a, chúng ta cùng ăn cái gì đi?” Âm thanh trong trẻo ngọt ngào có chút ngập ngừng, rồi lại tiếp tục nói, “Ngân Nghê đã gặm một dây lưng thấm máu của tỷ rồi, chắc sẽ không quá đói nữa đâu, chúng ta không cho nó ăn cũng được.”

Cái miệng đáng ghét! Người này là sát tinh chuyên làm nàng xấu hổ đến chết sao? Nàng muốn chui xuống một cái lỗ, muốn đập đầu vào đậu hũ, muốn

lấy sợi mì thật cổ quá a! Ông trời ơi đem sét đánh xuống đầu nàng chết quách đi cho xong! La Chu âm thầm cắn chặt, trong bụng vẫn không ngừng gào thét phản đối, cả người nằm sấp ngay đơ trong chăn giả chết.

Nhìn ổ đầu đen nhánh rối tung của nữ nô đang giả chết kia, Đa Cát cất tiếng cười thâm thúy, lơ đãng chống lại đôi mắt hình tam giác âm lãnh đang có ý cảnh cáo của Ngân Nghê, trên mặt càng thêm ý cười thuần khiết không chút tạp niệm.

Hắn duỗi cánh tay lấy ra một cái hộp đặt bên dưới tấm chăn, mở nắp ra, bên trong là một hộp đựng thức ăn, lại mở nắp thêm lần nữa, hiện ra trước mắt hắn vẫn là một cái hộp đựng thức ăn khác. Tầng tầng lớp lớp, thẳng đến khi mở nắp hộp thứ năm, hương vị thức ăn mới chính thức lan tỏa khắp nơi, đồ ăn này thế nhưng vẫn còn ấm. Ha ha, Liệt đội trưởng đối với nữ nô này quả là dụng tâm đến cực điểm.

“Tỷ tỷ, ăn chút gì đi, Liệt đội trưởng đại nhân để lại rất nhiều đồ ăn này.” Hắn lại khẽ lay La Chu một lần nữa, cầm lên một khối thịt bò nóng mềm đưa đến sườn mặt của La Chu, “Tỷ tỷ, bên ngoài lạnh lắm, cứ nằm trong ổ chăn thôi. Quay đầu qua đây, ta đút cho tỷ.”

Đáp lại hắn là một mảnh im lặng, khi hắn đang định bỏ miếng thịt bò vào trong miệng mình, thì nữ nô giả chết này cuối cùng cũng phát ra một tiếng thì thầm buồn buồn “Được”.

Cơ thể vẫn vùi trong đệm chăn nhưng đầu đã dịch hướng về phía hắn, sợi tóc hỗn độn phân tán dưới mái đầu, làm nổi bật khuôn mặt thanh tú xinh đẹp như ánh bình minh của nàng, sắc đỏ vẫn còn vương vấn quanh lỗ tai mềm mại, cái cổ thanh tú, tất cả đều tập trung tại trong mắt của hắn.

“Tỷ tỷ, há miệng nào.” Hắn làm như không phát hiện rằng mây đỏ trên mặt nàng, tay vẫn sẵn sàng đưa miếng thịt bò đến bên miệng nàng.

Ngón tay gầy gầy thô ráp hữu lực, đầu ngón tay còn nhiễm chút bụi bẩn, và một vệt màu đỏ thẫm khả nghi đã khô quắc, nàng xấu hổ cảm giác nhiệt độ lại được tăng lên không ít. La Chu cường chế chính mình không nghĩ lại chuyện lúc này nữa, cố gắng trấn định nhai nuốt miếng thịt bò, nói với Đa Cát: “Tỷ muốn mặc quần áo tự chính mình ngồi ăn.”

“Tỷ tỷ chờ một chút.” Đa Cát đặt hộp đựng thức ăn qua một bên, đưa tay giúp nàng mặc lại áo kếp và áo khoác da.

Không bao lâu, La Chu đã ăn mặc chỉnh tề. Sau lưng gối lên thân hình xù lông của Ngân Nghê, Đa Cát cũng đã mặc lại tấm áo cũ kỹ đã phai màu của mình.

Lúc này phát sinh đều là những chuyện ngoài ý muốn không thể kháng cự cũng không thể tránh khỏi, Ngân Nghê bị máu kích thích đã là bản năng của dã thú, Đa Cát giúp nàng đổi bằng nguyệt sự là hắn có ý tốt, nàng tuyệt đối cũng không có chủ động đi đầu độc tâm hồn thuần khiết của cậu bé, cho nên ai cũng không phải là người xấu, vì thế nàng không việc gì phải mất mặt, xấu hổ. Nàng dùng sức nhai khối thịt bò, kiên định tự nói với chính mình.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, La Chu ngẫu nhiên cũng sẽ đút vài miếng thịt cho Ngân Nghê, nhà giam âm u lạnh lẽo bỗng trở nên ấm áp hài hòa lạ thường. Lúc ăn cơm gần xong, chợt nghe thấy vài tiếng bước chân vang lên từ phía hành lang.

“Có người đến đây.” Đa Cát bỏ miếng thịt đang cầm trên tay vào miệng, vừa nhảy ra khỏi ổ chăn vừa nói, “Tỷ tỷ, ta đi đây.”

Sau đó, La Chu nhìn thấy một màn kinh hãi, bên tai chỉ nghe thấy một vài thanh âm răng rắc nhỏ, thân thể hắn liền giống như không xương, vụn vụn thành một thứ hình dạng quỷ dị, trong nháy mắt đã chui qua khe hở song gỗ rộng mười xăng ti mét. Ngay lúc vừa dẫm lên đồng cỏ khô, liền khôi phục khuôn mặt hồn nhiên đáng yêu, không những thế còn nở một nụ cười sáng lạn với nàng lộ ra mấy cái răng trắng tinh.

Này...

Là sửa hay là bạch tuộc? Là diễn xiếc hay là ma thuật? Là chân thật hay là hư ảo?

La Chu dùng sức dụi dụi mắt, song gỗ nhà giam hoàn toàn không tổn hao gì, nàng nhìn chăm chăm vào đồng cỏ khô tại góc nhà tù âm u đối diện, trong phòng giam của mình giờ chỉ còn lại tấm đệm lưng Ngân Nghê. Cậu bé sưởi ấm ổ chăn cho nàng, cùng nói chuyện phiếm, cùng ăn cơm với nàng hoàn toàn giống như không khí, không để lại một chút vết tích.

Hắn rốt cục là luyện môn phái nào của Mật Tông, vì sao so với sự hiểu biết của nàng về rút cốt công còn có phần giống như phép thuật quỷ dị hơn? Hắn có thể dạy nàng hay không? Bây giờ nàng luyện có còn kịp chăng?

“Ngao nô, ra ngoài, Vương muốn gặp ngươi!”

Nàng có chút sững sờ ngẩn ngơ nhìn cửa nhà lao được người ta mở ra. Hai thị vệ nhanh nhẹn lạnh lùng tiến vào bên trong, đứng trước mặt nàng quá lớn.

Hai mắt nàng như đại ra, một tia nghi hoặc bất định lướt qua trong ánh mắt, hai thị vệ hoàng cung này chính là hai người đã đích thân đưa nàng giam vào nhà lao này mà.

Nói giỡn chơi mà cũng thành sự thật?! Nhưng mà vì có gì hiện tại nàng lại muốn giam trong nhà lao hơn đây?

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Sự Biến Hóa Của Cẩm Thú Vương (1)

Giống như lúc áp giải nàng vào đây, hai thị vệ hoàng cung này cũng không nói lời thừa thãi nào cả. Mặc kệ nàng biểu hiện sự sợ hãi cùng kháng cự ra sao, hai người vẫn không dời nàng tự mình đi ra khỏi ô chắn, mà sau khi gặt đầu với Ngân Nghê một cái, liền trực tiếp túm nàng khóa lại trong ô đệm chắn, rồi nâng lên vác ra khỏi địa lao, còn Ngân Nghê thì bước leo đèo theo phía sau.

La Chu lưu luyến cùng thương cảm liếc mắt nhìn sang nhà giam của Đa Cát, nàng nhắm mắt lại, không giãy dụa nữa, tùy ý để hai nam nhân dùng đôi tay to khỏe của mình vác nàng đi ra. Rồi khỏi đây lúc này, không biết nàng và Đa Cát có còn cơ hội để gặp lại nhau nữa hay không? Đây lòng nàng sinh ra một cô bi thương, nhìn không được mà thở dài một tiếng. Nhưng mà so với việc đau buồn khi phải chia lìa, thì nàng càng lo lắng hơn cho việc phải đối mặt với một tên cầm thú dã man đang chờ đợi phía trước.

Nàng không thích nhà giam tối tăm này, nhưng càng tuyệt đối không thích phải giáp mặt với cầm thú Vương. Hơn nữa sau khi đã trải qua hàng loạt sự kiện kia, nàng càng sợ hãi phải ở cùng một chỗ với hắn. Cách Tang Trác Mã cùng nàng sống nương tựa đã đi rồi, Đa Cát đồng bệnh tương liên với nàng thì phải lưu lại trong địa lao, chỉ còn mình nàng bơ vơ trong cái hoàng cung đầm máu này mà thôi.

Không còn ai gọi nàng là La Chu tỷ nữa, không còn ai để cho nàng chiều cố, cũng không còn ai dùng đôi mắt xinh đẹp mà tiêu tụy để lo lắng cho nàng nữa rồi, rốt cục cũng không tìm thấy người có thể cùng nàng nói chuyện, cùng dựa vào nhau mà ngủ, cùng nhau chống lại cái lạnh rét buốt. Thế giới của nàng bỗng chốc trở nên tịch mịch cô quạnh không còn lời.

Lúc nàng bị áp tải đến nhà giam là vào sáng sớm, hiện tại ước chừng mới là buổi tối, đường đường một Cổ Cách vương lại có thể thay đổi quyết định xoay trục như vậy? Chẳng lẽ là do tên cầm thú đó vẫn còn chưa có tức giận hết, cho nên tính mạng nàng đến để tra tấn thêm lần nữa? Tên khốn kiếp đến cầm thú cũng không bằng! Nếu có thể lựa chọn, nàng thà rằng nằm dưới thân một tên nam nhân hung hãn như Thích Ca Thất Tu, kẻ có chút tâm tư không rõ đã ôm nàng lúc này, cũng không muốn phục dịch bên người tên cầm thú Vương kia.

Trong lúc lòng nàng không ngừng lo lắng cùng sợ hãi, thì hai thị vệ đã dừng lại cước bộ, nàng cảm giác mình được thả xuống một cách nhẹ nhàng.

“Bẩm Vương, ngao nô đã được đưa tới.” Bên tai vang lên tiếng thưa cung kính của thị vệ.

“Lui đi.” Chỉ hai chữ trầm thấp cùng hùng hậu, cứng rắn cùng lạnh lùng này thôi đã làm cho nỗi lo sợ của nàng vừa mới được kéo căng, bỗng chốc bị cắt đứt một cái. Giờ còn muốn tra tấn thế nào nữa? Là muốn nàng tự ra mặt giết người, hay vẫn tiếp tục để cho dã thú ăn thịt người sống? Hoặc là... trực tiếp cưỡng bạo nàng đến chết?

“Dạ.”

Theo từng tiếng bước chân rời rạc đi xa, bên cạnh nàng dường như cũng không còn sót lại chút hơi thở nào của con người. Một thứ thô ráp mềm dẻo lại ẩm ướt nhẹ nhàng liếm đôi mắt đang nhắm chặt của nàng, thứ mùi tanh tươi ẩm áp từ miệng dã thú đập thẳng vào mặt nàng, làm cho trái tim đang đập rộn ràng của nàng hơi hơi bình tĩnh lại.

Nàng không thể cứ tiếp tục ủ rũ, buông xuôi như thế mãi, nhất định phải bắt lấy tia hy vọng sống sót cuối cùng bằng mọi cách dù là nhỏ nhất.

Nàng nặng nề hít vào một hơi, rồi từ từ mở mắt ra, đưa cánh tay thoát khỏi đệm chắn vịn vào cổ Ngân Nghê, mượn lực chậm rãi ngồi dậy. Không hề ngoài ý muốn, dạo chơi trong địa lao một vòng rồi cuối cùng cũng lại trở về tâm cung cầm thú Vương.

Chính giữa tâm cung đã được thay mới bằng một tấm thảm nhung bằng da dê đồ rộng chừng bốn mét vuông với hàng tá họa tiết lớn nhỏ lẫn lộn màu đen ánh kim hình kim cương bát bảo, bên ngoài cũng có thêu chín tiêu bát bảo màu đen ánh kim xung quanh, và ngoài cùng là những đường viền họa tiết long vân, tường vân đa chiều cũng được thêu bằng chỉ đen ánh kim, tất cả đều trông vô cùng hài hòa mà cũng không kém phần ma mị. Bốn chiếc đèn chùm hình đầu lâu đặt tại các góc tường phát ra từng vầng sáng nhu hòa quý dị, những cánh hoa sen trong thứ ánh sáng ma mị này càng toát lên vẻ mờ ảo, tinh mỹ tuyệt luân. Sát bên cửa sổ bằng gỗ là một chiếc giường cỡ lớn rộng chừng ba thước, bên trên phủ một tầng đệm êm cùng vài chiếc gối dựa, phía trước có đặt một chiếc bàn thấp dài để đặt mấy đồ này nọ, những bức tranh tường tại bốn phía và trên đỉnh đầu cũng vô cùng diễm lệ, quý giá tĩnh lặng, mang một vẻ thần bí khiến người ta phải kính sợ.

Cầm thú Vương tùy ý, lười biếng ngồi ở trên giường nhỏ, ngoại trừ chuối hoa tai bằng ruby trên vành tai trái cùng dây buộc tóc có gắn những chiếc đầu lâu bằng ngọc bích trên bím tóc ra, thì trên người hắn không có bất cứ trang sức nào cả, ống tay áo lót bằng tơ lụa màu tuyết trắng cùng ống quần rộng rãi được phủ bên ngoài bằng một tấm áo bào gấm màu đen, sau đó dùng một đoạn đai lưng bản rộng màu đỏ buộc lại một cách lỏng lẻo. Bên chân hắn là hai con báo tuyết đang nhắm mắt ngủ lim dim, tao nhã mà cao ngạo, hoa lệ mà mạnh mẽ. Bên người hắn còn có sáu cung thị đang cẩn thận hầu hạ hắn dùng cơm.

Hết thấy đều lộng lẫy xa hoa, hết thấy đều tôn quý rực rỡ như vậy. Nếu không phải trong không khí bị nhiễm lạnh còn thoang thoảng mùi máu tươi, thì ai có thể ngờ được nơi đây đã từng diễn ra vô số cuộc trừng phạt đầm máu cơ chứ.

Nàng ngồi dưới nền đất, lén lút nhìn nhanh một vòng trong phòng, cánh tay nhẹ nhàng ôm chặt đầu Ngân Nghê, yên lặng rũ mắt nhìn xuống dưới đất.

“Heo nhỏ, qua đây.”

Phía trước truyền đến mệnh lệnh lạnh nhạt của hắn, không nghe ra là có tức giận hay không, cũng không mang theo chút ôn nhu nào, ngữ khí bình bình

đậm đậm nhạt nhẽo giống như một ly nước lọc, làm cho nàng vừa mới bình tĩnh trong lòng không lâu liền nhảy dựng lên.

Không muốn qua! Không muốn qua! Không muốn qua!

Mỗi một sợi dây thần kinh, mỗi một khối cơ bắp của nàng lúc này đều điên cuồng kháng cự. Nhưng thân thể lại không tự chủ được mà buông Ngân Nghê ra, từng bước từng bước hướng đến chỗ cầm thú Vương mà qua, nỗi sợ hãi có lẽ đã thấm sâu vào thâm căn cố đế trong linh hồn của nàng rồi. Phục tùng, đó chính là cách duy nhất trước mắt để nàng có thể bảo vệ tính mạng của mình.

Ngân Nghê nhìn thân ảnh tinh tế đang đi về phía trước, ánh mắt nó nhìn chăm chăm vào cơ thể đang không ngừng lắc lư của nàng, lúc này mới nhắc chân theo sau.

Sau khi đã trút hết toàn bộ đệm chặn dây cột em ái trên người xuống, khí lạnh lập tức xuyên thấu qua lớp quần áo cực dày đâm thẳng vào da thịt nàng, không ngừng thấm vào xương tủy. Mới vừa rồi còn cùng Đa Cát và Ngân Nghê tựa vào nhau sưởi ấm, vậy mà cơ thể nàng lúc này đã bắt đầu chuyển lạnh. Bụng dưới dần tích tụ hàn khí, một cổ đinh nóng bên dưới lại trào ra, nàng có thể cảm nhận được cơn đau lúc trước đang có xu hướng quay trở lại. La Chu cắn môi dưới, gian nan chế trụ tiếng rên rỉ vì đau đớn trong cổ họng.

Những cung thị hầu hạ trước người Vương tự giác tránh sang một bên, tạo ra trước mặt nàng một lối đi thẳng đến chỗ hần. Chăm chú nhìn đôi chân màu cổ đồng của cầm thú Vương đang giẫm lên tấm thảm, nàng giật giật khóe môi, che giấu những cảm xúc trong đáy mắt. Chậm rãi đi qua, giống như lúc trước, hèn mọn quỳ xuống bên cạnh hần, cùng làm bạn với báo tuyết.

Ngân Nghê ở ngay phía sau bảo vệ, nên nàng không cần phải时时 khắc khắc lo lắng chính mình có thể hay không ngã thành tứ phân ngũ liệt.

Thân thể bỗng dưng nhẹ bẫng, nàng bị một đôi cánh tay rám nắng chắc khỏe nắm lấy, nháy mắt cơ thể nàng đã ngã vào một vòng ôm kiên cố rộng lớn mà vô cùng ấm áp.

“Ngoan.”

Cầm thú Vương xoa xoa đầu nàng, trong thanh âm trầm thấp hùng hậu nhiễm một tầng ý cười nhợt nhạt, tựa hồ đối với việc nàng tiến đến quỳ sát bên người khiến hần thập phần hài lòng.

Thân thể không có bị ném đi, cổ cũng không bị bóp lấy, đầu lưỡi không bị kẹp lại, bả vai không bị bàn chân to khỏe kia đá trúng, tóc cũng không bị bàn tay dày rộng của hần làm cho đứt đoạn. Quả nhiên, chỉ cần nàng xem chính bản thân mình thành cái thứ bị người ta gọi là súc sinh, mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn nhiều.

“Liệt đã mặc cho người nhiều áo như vậy, sao tay vẫn còn lạnh thế này?”

Một bàn tay to lớn màu cổ đồng đưa ra dễ dàng thừa sức bao lấy hai bàn tay của nàng, làm hại trong lòng nàng bỗng trở nên kinh hoàng. Cầm thú Vương không... không bị gì đấy chứ?!

“Ngân Nghê cũng chạy tới sưởi ấm chân cho người, vì có gì chân cũng lạnh như băng?”

Trái tim nàng đập mạnh dữ dội, hai bàn chân của nàng cũng bị một bàn tay màu cổ đồng thô ráp bao bọc lấy. Da thịt lạnh lẽo chạm đến ngọn lửa ấm nóng, không biết có bao nhiêu thoải mái cùng dự hoặc. Nàng tuy vẫn cúi đầu không nói, bảo trì tư thái hèn mọn, nhưng trong lòng thì không ngừng hung hăng mắng cái thể chất sợ lạnh khát ấm của chính mình.

“Phải rồi, ta thiếu chút nữa đã quên, cái thân thể này của người một khi rời khỏi hơi ấm, sẽ nhanh chóng trở thành tảng băng.”

Tấn Bố Trác Đôn ha ha cười nói, cời bỏ dây lưng bên ngoài áo bào, đem cả người nàng bao vây trong tấm áo bào của hần. Ở trong nhà giam một ngày, con heo nhỏ này lại trở về bộ dáng cúi đầu hèn mọn. Ôm lấy nàng, hần có thể cảm nhận được sự cứng nhắc do bản năng bài xích của nàng, cũng có thể cảm nhận được sự run rẩy không kiềm chế được của nàng. Nhưng cho dù có là sự bài xích cứng nhắc hay sự run rẩy nho nhỏ của nàng, cũng đều không ảnh hưởng gì đến tâm tình vui sướng của hần giờ phút này.

Cách một lớp áo lụa mỏng manh là hơi ấm tự nhiên của một nam nhân, hòa lẫn với mùi tanh tươi thoang thoang trong không khí là khí tức dương cương nam tính mãnh liệt, nháy mắt bao trùm lên nàng tầng tầng lớp lớp, giống như cái kén quần từng vòng lại từng vòng, hoàn toàn không cho nàng có cơ hội giãy dụa, giúp nàng xua tan đi hàn khí, nhưng đồng thời cũng khiến nàng hít thở không thông.

Cầm thú Vương thật sự quá bất thường!! Nếu không, vì sao hần xem nàng giống như một đứa trẻ mà sủng ái, mà đặt trong lòng? Vì cái gì không chút thương tiếc đem y bào quần chật nàng trong lòng hần? Vì cái gì lại dùng nhiệt độ thân thể của mình để giúp nàng xua tan cái lạnh? Hần không phải là một vị vương cao cao tại thượng sao? Không phải vẫn thường tàn nhẫn lãnh khốc lấy việc tra tấn nàng làm niềm vui sao?

Trong lòng La Chu đối với sự thất thường của cầm thú Vương càng thêm hãi hùng, nàng không dám tưởng tượng phía sau sự ôn nhu sủng nịnh của hần ẩn chứa sự tra tấn khủng bố như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

